

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TAMI HOAG

A THIN DARK LINE

ONCE YOU CROSS IT, NOTHING
WILL EVER BE THE SAME.

"PATRICIA CORNWELL, EAT YOUR HEART
OUT! TAMI HOAG . . . SETS A STANDARD
IN SUSPENSE." —*Atlanta Journal*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İnce Karanlık Çizgi

Tami Hoag

Amazon.com Yorum

İntikamcı davranışlar hızlı ve ölümcül olabilir, ancak her zaman adaletin bayrağını taşımaz. Şerif yardımcısı Annie Broussard için, yasayı onurlandırma girişimi onu, acımasız bir suçun baş şüphelisi ile kendi meslektaşları arasında sıkıştırır. Ve hangi tarafın güvenilir olduğundan emin olamaz. Louisiana'nın bataklık bölgesinde geçen A Thin Dark Line, karanlık psikolojik bir alanı keşfederken, iğrenç karakterler ve beklenmedik kahramanlarla dolu karmaşık bir olay örgüsünü ustaca işler. Night Sins ve Guilty as Sin'in yazarı Tami Hoag, gerilim ustası olarak ününü haklı çıkarır.

Library Journal'dan

En çok satan kitabı Guilty As Sin (LJ 2/1/96) ile büyük başarı elde eden Hoag, son romanını kurgusal bir Cajun kasabası olan Bayou Breaux'da geçiyor. Bir kadın vahşice öldürülür ve polislerden vatandaşlara kadar herkes, cinayeti kadının ölümünden kısa bir süre önce tacizle suçladığı Marcus Renard'ın işlediğine inanır. Renard, teknik bir ayrıntı nedeniyle serbest bırakılır, ancak davanın baş dedektifi Nick Fourcade tarafından bayılana kadar dövülür. Fourcade, karanlık bir geçmişi olan, yerel lehçeyi konuşan bir münzevidir. Fourcade, idealist genç şerif yardımcısı ve polis teşkilatındaki tek kadın olan Annie Broussard tarafından tutuklanır. Annie, doğru olduğuna inandığı şeyleri savunması nedeniyle, eski kafalı polisler tarafından işinden kovulur. Annie, cinayeti ve bir dizi tecavüzü çözmek için Fourcade ile güçlerini birleştirir. Hoag, ilk 200 sayfayı sıkıcı ve tekrarlayıcı hale getirerek kendi hikayesini neredeyse mahvediyor, ancak sonunda karakterlerin gelişmesine ve hikayenin kendi karanlık, tatmin edici dönüşlerini yapmasına izin veriyor. Bu tamamen işe yaramıyor, ancak hayranları bunu umursamayacaktır. Popüler koleksiyonlar için.

Tami Hoag

İnce Karanlık Çizgi

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *GUILTY ASSIN*

TAMI HOAG

Once you cross it, nothing will ever be the same

A
THIN
DARK
LINE

Bu kitap, adaleti bekleyen birçok kurbana ve bu adaleti azimli bir kararlılıkla arayan kolluk kuvvetleri profesyonellerine ithaf edilmiştir.

YAZARIN NOTLARI

İnce Karanlık Çizgi, uzun süredir beni okuyan okuyucularımın bildiği, en sevdiğim yerlerden biri olan Louisiana'nın Fransız Üçgeni'nde geçiyor. Bu ülke içinde ekolojik, sosyolojik, kültürel ve dilbilimsel açıdan eşi benzeri olmayan bir yer. Bu bölgenin zengin lezzetini size aktarmak için elimden geleni yaptım, kısmen de olsa Cajun Fransızcası'nı kullanarak. *Cajun Fransızcası*, gumbo gibi Louisiana'ya özgü bir lehçedir. Bu kelime ve deyimlerin sözlüğünü kitabın sonunda bulabilirsiniz. Kaynaklarım arasında Rev. Msgr. Jules O. Daigle'in *A Dictionary of the Cajun Language (Cajun Dili Sözlüğü)* ve Randall P. Whatley ile Harry Jannise'in *Conversational Cajun French (Konuşma Cajun Fransızcası)* adlı kitapları bulunmaktadır.

Zamanınızı ve bilginizi cömertçe paylaştığınız, bana bayou bölgesini gerçek anlamda gezdirdiğiniz ve Lou'siana siyasetine dair dersler verdiğiniz için Louisiana, St. Martin Parish Şerifi Charles A. Fuselier'e içten teşekkürlerimi ve minnettarlığımı sunarım. Hikayeler harikaydı, yemekler ise daha da harikaydı. *Merci!* Polis prosedürleri konusunda ailemdeki danışmanım olan Barry Reburn'e de teşekkür ederim. Kurgu adına yapılan hatalar ve alınan özgürlükler tamamen bana aittir.

Minnesota, Rochester'daki Coldwell Banker Real Estate'ten Kathryn Moe'ya, fırın kontrol görevlisini beklemeyi teklif ederek farkında olmadan korkunç bir fikrin tohumlarını ekdiği için teşekkür ederim. Umarım bu sana kabuslar yaşatmaz. Ve travma jargonunu öğrettiği için Diva Dreyer'a bir kez daha teşekkür ederim.

Nerede olursan ol, teşekkürler Rat Boy.

Ve son olarak, her zaman teslim tarihlerine takılıp kaldığım için hiç aldırış etmeyen Dan'e en özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Kalbini yatağın altına sakla ve gizli çekmeceni kilitle. Kafandaki melekleri yıka, artık onlara ihtiyacın yok. Aşk bir iblistir ve o senin için geliyor. Aman Tanrım.
– "Senin Kızın Olabilir miyim" Jann Arden Richards

PROLOG

"Kırmızı, şiddetli ölümün rengidir. Kırmızı, güçlü duyguların rengidir - aşk, tutku, açgözlülük, öfke, nefret. Duygular - onlara sahip olmamak daha iyidir. Onlara sahip olmamak daha şanslıdır. Aşk, Tutku, Açgözlülük, Öfke, Nefret.

Duygular birbirini bir döngü içinde çeker. Daha hızlı, daha sert, şiddete dönüşür. Benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Aşk, Tutku, Açgözlülük, Öfke, Nefret. Bıçağı onun vücuduna her sapladığımda bu kelimeler kafamda yankılanıyordu.

Nefret, Öfke, Açgözlülük, Tutku, Aşk, Aralarındaki çizgi ince ve kırmızı. "

1

Vücudu yerde yatıyordu. İnce kolları açılmış, avuçları yukarı bakıyordu.

Ölüm.

Soğuk ve acımasız, garip bir şekilde samimi.

Yargıç odasından çıktığında insanlar hep birlikte ayağa kalktı. Saygıdeğer Franklin Monahan. Adaletin simgesi. Karar ona aitti.

Gümüş ay ışığında siyah kan birikintileri. Hayatı, sert selvi ağacından yapılmış zeminde bir su birikintisi haline gelmişti.

Richard Kudrow, savunma avukatı. Zayıf, gri ve omuzları çökmüş, sanki adalet tutkusu içindeki tüm fazlalıkları yakıp bitirmiş ve kas kütlesini tüketmeye başlamış gibi. Keskin gözleri ve güçlü sesi, zayıf görüntüsünü yalanlıyordu.

Çıplak vücudu bıçak ucuyla kazınmıştı. Şiddetli bir sanat eseri bir sanat eseri.

Smith Pritchett, bölge savcısı. Sağlam ve aristokrat. Yalvarırcasına ellerini kaldırdığında kol düğmelerinin altınırın altın rengi ışığı yansıtıyordu.

Ölümün soğuk gölgesinin bastırıldığı merhamet çığlıkları.

Monahan kararını açıkladığında, kalabalıkta bir ses dalgası halinde kaos ve öfke yayıldı. Küçük ametist yüzük, sanığın evinin arama emrinde listelenmemişti ve bu nedenle arama emrinin kapsamı dışındaydı ve yasal olarak el konulamazdı.

Pamela Bichon, otuz yedi yaşında, boşanmış, dokuz yaşında bir kız çocuğu annesi. Acımasızca öldürülmüş. İç organları çıkarılmış. Çıplak cesedi Pony Bayou'daki boş bir evde bulunmuş, avuç içlerine çiviler çakılmış ve cesedi ahşap zemine sabitlenmiş; kör gözleri, Mardi Gras maskesinin yarıklarından hiçbir şeyi görmeden boşluğa bakıyormuş.

Dava reddedildi.

Kalabalık, Partout Parish Adliye Sarayı'ndan dökülerek, kalın Dorik sütunların önünden geçip geniş merdivenlerden aşağı indi; Monahan yargıcının mahkemesinde oynanan dramının ana karakterleri etrafında toplanan insan kalabalığı uğultulu bir vızıltı oluşturuyordu. Smith Pritchett, kaldırımında onu bekleyen lacivert Lincoln'e dar bakışlarını odakladı ve çılgın basına "yorum yok" diye kısa bir cevap verdi. Ancak Richard Kudrow, merdivenlerin tam ortasında durdu.

Basın, savunma avukatı ve müvekkilinin etrafını sarmaya başladığında, Annie Broussard'ın aklına hemen "*sorun*" kelimesi geldi. Şerifin ofisindeki diğer tüm yardımcılar gibi, o da Kudrow'un yüzüğü delil olarak kabul ettirme girişiminde başarısız olmasını umut ediyordu. Hepsi, Smith Pritchett'in mahkeme binasının merdivenlerinde zaferini ilan eden kişi olmasını umuyordu. Çavuş Hooker'ın sesi taşınabilir telsizden cızırtılı bir şekilde duyuldu. " Savoy, Mullen, Prejean, Broussard, o lanet olası gazetecilerin önüne geçin.

Bu lanet olası karmaşaya dönüşmeden önce kalabalık ile Kudrow ve Renard arasında biraz mesafe oluşturun."

Annie kalabalığın arasından ilerledi, eli copunun kabzasına dayanmış, gözleri Marcus Renard'a dikilmişti. Kudrow konuşmaya başladı. Avukatının yanında duruyordu, üzerine odaklanan ilgiden rahatsız görünüyordu. Dikkat çeken bir adam değildi. Sessiz, mütevazı, Bowen amp; Briggs firmasında mimar. Çirkin değil, yakışıklı da değil. İnce kahverengi saçları düzgünce taranmış ve göz çukurlarına biraz fazla büyük görünen ela gözleri vardı. Omuzları kambur, göğsü çökmüş, avukatının genç bir gölgesi gibi duruyordu. Annesi, onun bir basamak üzerinde duruyordu, ince bir kadındı, şaşkın bir ifadeyle ve bir tire kadar sıkı ve düz bir ağzıyla.

"Bazı insanlar bu kararı adaletin bir trajedi olarak nitelendirecek," dedi Kudrow yüksek sesle. "Burada adaletin tek trajedisi Partout Parish Şerif Departmanı tarafından işlenmiştir. Müvekkilime yönelik soruşturmaları tacizden başka bir şey değildi. Bay Renard'ın evinde yapılan iki arama, onu Pamela Bichon cinayetiyle ilişkilendirebilecek hiçbir şey ortaya çıkarmadı."

"Şerif departmanının kanıtları manipüle ettiğini mi ima ediyorsunuz?" diye sordu bir muhabir.

"Bay Renard, Dedektif Nick Fourcade'in yürüttüğü dar görüşlü ve fanatik bir soruşturmanın kurbanı olmuştur. Fourcade'in New Orleans Polis Departmanı'ndaki sicili ve bu bölgeye getirdiği itibar hakkında hepiniz bilgi sahibisiniz.

New Orleans Polis Departmanı'ndaki sicili ve bu bölgeye getirdiği itibarını hepiniz biliyorsunuz. Dedektif Fourcade'in o yüzüğü müvekkilimin evinde bulunduğu *iddia* ediliyor. Kendi sonuçlarınızı çıkarın."

Annie, bir televizyon kameramanını dirsekleyerek geçerken, Fourcade'in Kudrow'dan yarım düzine adım geride dönüp baktığını gördü. Kameralar aceleyle ona odaklandı. Yüzü taş maske gibiydi, gözleri aynalı güneş gözlükleriyle gizlenmişti. Dudakları arasında bir sigara yanıyordu. Öfkesi efsaneviydi. Departmanda, onun pek akli başında olmadığına dair söylentiler dolaşıyordu.

Kudrow'un imasına cevap olarak hiçbir şey söylemedi, ama aralarındaki hava gerginleşmiş gibiydi. Bekleyiş, kalabalığın nefesini kesmişti. Fourcade sigarayı ağzından çıkardı ve yere attı, burnundan dumanı dışarı üfledi. Annie, Kudrow'a doğru yarım adım attı, parmakları copunun sapını kavradı. Bir saniye sonra Fourcade merdivenleri tırmanmaya başladı, doğrudan Renard'a doğru, "HAYIR!" diye bağırarak.

"Onu öldürecek!" diye bağırdı biri.

"Fourcade!" Hooker'ın sesi gürledi, şişman çavuş onun peşinden atladı, gömleğinin arkasını yakalamaya çalıştı ama ıskaladı.

"Onu sen öldürdün! Benim kızımı sen öldürdün!"

Pamela Bichon'un babası Hunter Davidson, gözleri dönmüş, bir kolu çılgınca sallanırken, diğer elinde bir 45'lik tutarak merdivenlerden Renard'a doğru atılırken boğazından acı dolu çığlıklar attı.

Fourcade, iri omzuyla Renard'ı kenara itti, Davidson'ın bileğini yakaladı ve 45'lik tabanca ateş ederken ve etrafta çığlıklar yükselirken onu havaya doğru itti. Annie, sağ taraftan Davidson'a çarptı, çok daha küçük olan vücudu, Fourcade sol taraftan adama tüm ağırlığını verirken onun vücuduna çarptı. Davidson'ın dizleri büküldü ve hepsi kollar ve bacaklar birbirine dolanmış halde, homurdanarak ve bağırarak merdivenlerden aşağı yuvarlandılar, Annie yığının en altında kaldı. Üzerinde dört yüz kiloluk adamlar varken beton merdivenlere çarptığında nefesi kesildi.

"Onu öldürdü!" Hunter Davidson hıçkırarak ağladı, iri vücudu gevşedi. "Kızımı katletti!"

Annie onun altından kıvranarak çıktı ve oturarak yüzünü buruşturdu. Tek düşünebildiği, bu adamın çektiği acının hiçbir fiziksel acıyla karşılaştırılamayacağıydı.

At kuyruğundan çözülmüş koyu renkli saçlarını geriye doğru çekerek, başının arkasındaki zonklayan şişliği dikkatlice okşadı. Parmak uçları kanla yapış yapış olmuştu.

"Al şunu," diye emretti Fourcade alçak sesle, Davidson'ın silahını Annie'ye namluyu önde tutarak uzattı. Kaşlarını çatarak Davidson'ın üzerine eğildi ve Prejean ona kelepçe takarken elini adamın omzuna koydu. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Keşke onu öldürmene izin verebilseydim."

Annie ayağa kalktı ve gömleğinin altında giydiği kurşun geçirmez yeleği düzeltmeye çalıştı. Hunter Davidson iyi bir adamdı. Dürüst, çalışkan bir çiftçi, kızını üniversiteye okutmuş ve Donnie Bichon ile evlendiği gün onu mihraba kadar götürmüştü. Kızının cinayeti onu mahvetmişti ve ardından adaletin yerini bulmaması onu bu çaresiz duruma sürüklemişti. Ve bu gece Hunter Davidson hapiste yatarken Marcus Renard kendi yatağında uyuyacaktı.

"Broussard!" Hooker sinirli bir şekilde bağırdı, aniden domuz gibi çirkin yüzüyle onun üzerine eğildi. "Silahı ver. Orada öyle bakakalmayın. O devriye arabasına gidin ve lanet olası kapıları açın."

"Peki, efendim." Ayakları pek sağlam durmayan kadın, kalabalığın arkasından dolaşmaya başladı.

Tehlike geçtikten sonra, basın yine çılglık çılgılığa bağırmaya başladı, öncekinden daha çılgınca. Renard'ın maiyeti merdivenlerden aşağı itildi. Şimdi odak noktası Davidson'dı. Kameramanlar, umutsuz babanın fotoğraflarını çekmek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Mikrofonlar Smith Pritchett'e doğrultuldu.

"Suç duyurusunda bulunacak mısınız,

Bay Pritchett?" "Suç duyurusunda

bulunulacak mı, Bay Pritchett?"

"Bay Pritchett, ne tür suçlamalarda bulunacaksınız?"

Pritchett onlara öfkeyle baktı. "Bunu zaman gösterecek. Lütfen geri çekilin ve polislerin işini yapmasına izin verin."

"Davidson mahkemede adalet bulamadı, bu yüzden kendi başına adalet sağlamaya çalıştı.

Kendinizi sorumlu hissediyor musunuz, Bay Pritchett?"

"Elimizdeki kanıtlarla elimizden gelenin en iyisini

yaptık." "Bozulmuş kanıtlar mı?"

"Onları ben toplamadım," diye tersledi ve yüzü yeni güneş yanığı gibi pembeye dönmüş halde, adliye binasına doğru merdivenleri tırmanmaya başladı.

Annie, topallayarak son basamakları indi ve kaldırımında duran mavi-beyaz devriye arabasının arka kapısını açtı. Fourcade, ağlayan Davidson'ı arabaya kadar eşlik etti, Savoy ve Hooker hemen arkalarındaydı ve

Mullen ve Prejean da yanlarında yürüdü. Kalabalık, mutlu çifti uğurlayan düğün konukları gibi arkalarından ve yanlarından koştu.

"Onu tutuklayacak mısın, Fourcade?" diye sordu Hooker, Davidson arka koltuğa kaybolurken.

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Fourcade ve kapıyı çarptı. "Bugün burada en kötü suçu o işlemedi. O orospu çocuğunu öldürmüş olsa bile. Kendin tutukla onu."

Bu saldırgan tavır Hooker'ın yüzünü kızarttı, ama Fourcade caddeyi geçip hurda halindeki siyah bir Ford 4X4'e binip, parish hapishanesinin ters yönüne doğru uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi.

Şerif daha sonra onunla hesaplaşacaktı, diye düşündü Annie kendi devriye arabasına doğru yürürken. Ama prosedür ihlali Fourcade'in en küçük endişesiydi ve Richard Kudrow'un söylediklerinin doğru olması halinde, en küçük günahıydı.

"O suçlu," dedi Nick. Kendisine sunulan sandalyeyi görmezden gelerek, şerifin ofisinin daracık odasında dolaşmaya başladı, adrenalini mavi bir gaz alevi gibi içinde yanıyordu.

"O zaman neden elimizde hiçbir şey yok, Nick?"

Şerif August F. Noblier masasının arkasında oturdu. Sert ve kaba saba bir adamdı, Fourcade'e hiç uymayan sakin ve mantıklı bir hava takınmak için çok çaba sarf ediyordu. Gus Noblier, elli üç yıllık hayatının on beş yılını Partout Parish'te üç ardışık dönem boyunca yönetmişti. Bir seçimde Duwayne Kenner'ın oy toplama ve çeşitli hilelerine yenik düşmüş, ardından dördüncü kez zafer kazanmıştı. İşini seviyordu. İşinde iyiydi. Ancak son altı ayda, Fourcade'i işe aldığından beri, aniden antasit tabletlere ihtiyaç duymaya başlamıştı.

"O lanet yüzük bizdeydi," diye bağırdı Fourcade, bir eliyle siyah saçlarını geriye doğru tarayarak.

"Arama emrinde olmadığı biliyordun. Reddedileceğini bilmeliydin."

"Hayır. Bir kez olsun sistemdeki birinin sağduyulu davranacağını düşündüm. *Mais sa c'est fou!*"

"Çılgınca değil," diye ısrar etti Gus, Cajun Fransızcasını otomatik olarak çevirerek. "Kurallardan bahsediyoruz, Nick. Kurallar bir nedenden dolayı var. Bazen onları esnetmemiz gerekir. Bazen onları atlatmamız gerekir. Ama sanki yokmuş gibi davranamayız."

"Peki ne yapmamız gerekiyordu?" diye sordu Fourcade, iğneleyici bir alaycılıkla ve abartılı bir omuz silkmeye. "Yüzüğü Renard'ın evinde bırakıp geri dönüp başka bir arama emri almaya mı çalışmalıydık? Arama emri almak için 'gözle görülür' argümanını kullanamazsın. Yüzük gözle görülür bir yerde değildi. O zaman ne yapmalıydık? Pam Bichon'un ailesinden bazılarını bulup Yirmi Soru mu oynamalıydık?"

Gözlerini sıkıca kapattı ve parmak uçlarını alnına bastırdı. "Pam'in kaybolmuş olabilecek bir şeyi düşünüyorum. O şeyin ne olabileceğini tahmin edebilir misiniz? *Mais non*, size doğrudan söyleyemem. Bu *lanet kurallara aykırı* olur!"

"Lanet olsun, Nick!"

Hayal kırıklığı Gus'ı ayağa kaldırdı ve yüzünü sağlıksız bir renkle kapladı. Çelik grisi saç kesiminin arasından bile kafa derisi pembe renkte parlıyordu. Ellerini kalın beline dayadı ve masasının üzerine eğilen Fourcade'e öfkeyle baktı. 1,90 boyuyla dedektiften birkaç santim uzundu, ama Fourcade hafif ağır sıklet bir boksör gibi yapıydı: tüm gücü ve kasları ve yüzde 3 vücut yağıyla.

"Ve biz hepimiz kuyruğumuzu kovalarken, kurallara uymaya çalışırken," diye devam etti Fourcade, "Renard'ın o yüzüğü bataklığa atmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Stokes'u orada bırakıp geri dönebilirdin. Renard neden yüzüğü atmamıştı ki? Evine iki kez gitmiştik..."

"Üçüncü seferde şansın yaver gider." "O kadar akıllıdır."

Nick, Gus Noblier'in kendisine söyleyeceği, ima edeceği onca şeyin arasında bunu beklemiyordu. Kendini gafil avlanmış, sonra aptal hissetti, sonra da bunun önemi olmadığını söyledi kendine. Ama önemi vardı.

"O yüzüğü benim yerdiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde yumuşamıştı.

Gus dudaklarından bir iç çekiş çıkardı. Dar gözleri Nick'in çenesinden başka bir yere kaydı. "Öyle demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Lanet olsun, *beni* o kadar akıllı sanmıyorsun herhalde? Oraya gitmeden önce ne bulacağımı bilseydim, o lanet olası arama emrine yüzüğü de ekleyecek kadar akıllı olacağımı düşünmüyor musun?"

Şerif kaşlarını çatı, büyük yüzündeki sarkık çizgileri daha da belirgin hale getirdi. "Senin haydut bir polis olduğunu düşünen ben değilim, Nick. Bu Kudrow'un oyunu ve basını da kendi tarafına çekmiş durumda."

"Ve benim umurumda mı olmalı?"

"Sen, herkesten çok. Bu dava insanları korkuttu. Her gölgede katil görüyorlar ve birinin hapse atılmasını istiyorlar."

"Renard..."

Gus elini kaldırdı. "Nefesini boşa harcama. Hepimiz bu davada bir mahkumiyet istiyoruz. Ben sadece nasıl görünebileceğini söylüyorum. Bu olayın nasıl çarpıtılabileceğini söylüyorum. Kudrow yeterince şüphe uyandırır, bu pisliği asla yakalayamayız. Sana terbiyeli davranmanı söylüyorum."

Nick tuttuğu nefesini bıraktı ve dağınık masadan uzaklaşarak, daha az enerjiyle dolaşmaya devam etti. "Ben bir dedektifim, lanet olası bir toplum ilişkileri memuru değilim. Yapmam gereken bir işim var."

"Marcus Renard'ın üzerine tüm suçu yıkamazsın. Şimdi olmaz."

"Ne yapmam gerekiyor peki? Bir çingeneye daha fazla şüpheli bulmasını mı söyleyeyim? Adil olmak için başka birine şüphe mi yönelteyim? Bu cinayetin, herkesin dört yıl önce öldürüldüğünü bildiği bir seri katilin işi olduğu saçma teorisine mi inanalım?"

"Renard'a baskı yapmaya devam edemezsin Nick. Sağlam bir kanıt, tanık ya da *başka bir şey* olmadan olmaz. Bu tacizdir ve o da bizi mahkemede mahveder."

"Tanrı korusun, bizi dava etmesin," dedi Nick alaycı bir şekilde. "Bir katil!"

"Bir vatandaş!" Gus, evrak yığınlarının arasındaki masayı yumruklayarak bağırdı. "Hakları olan ve bu haklara saygı duyulmasını sağlamak için çok iyi bir avukatı olan bir vatandaş. Burada uğraştığın kişi sıradan bir pislik değil. O bir mimar, Tanrı aşkına."

"O bir katil."

"O zaman onu yakala ve kurallara uygun olarak yargıla. Bu bölgede yeterince sorunum var zaten, yarısı Bayou Strangler'ın dirildiğini düşünüyor, diğer yarısı da linç etmek için can atıyor - Renard'ın, senin, benim. Bu yangın yeterince şiddetli, üzerine benzin dökmene gerek yok. Bu konuda bana karşı gelmek istemezsin, Nick. Şimdiden söylüyorum."

"Ne diyorsun?" Nick meydan okudu. "Geri çekilmemi mi? Yoksa bu davadan tamamen çekilmemi mi istiyorsun, Gus?"

Noblier'in cevabını sabırsızlıkla bekledi. Bunun ne kadar önemli olduğu onu biraz korkutmuştu. New Orleans'tan ayrıldığından beri ele aldığı ilk cinayetti ve onu içine çekmiş, hayatını tüketmiş, onu tüketmişti. Bichon cinayeti, masasındaki ve kafasındaki her şeyden öncelikli hale gelmişti. Bazıları buna takıntı derdi. O, bu sınırı aştığını düşünmüyordu, ama belki de derin ormanın ortasında, ağaçlardan başka bir şey görmüyordu. Bu ilk kez olmuyordu.

Elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. Çantayı sıkıca tutuyordu. Kendini bırakamıyordu.

"Tanrı aşkına, dikkat çekme," dedi Gus, pes etmiş bir şekilde koltuğuna otururken. "Davanın büyük kısmını Stokes'a bırak. Renard'ın karşısına çıkma."

"Onu öldürdü, Gus. Onu istiyordu ama o istemiyordu. Bu yüzden onu takip etti. Onu korkuttu. Onu kaçırdı. Onu işkence etti. Onu öldürdü."

Gus ellerini birleştirip havaya kaldırdı. "Elimizdeki kanıt bu, Nick. Louisiana eyaletindeki herkes Marcus Renard'ın yaptığını biliyor olabilir, ama şu anda elimizdekenden fazlasını elde edemezsek, o özgür bir adam olarak kalacak."

"Merde," diye mırıldandı Nick. "Belki de Hunter Davidson'ın onu vurmasına izin *vermeliydim*."

"O zaman Hunter Davidson cinayetten yargılanırdı."

"Pritchett dava açıyor mu?"

"Başka seçeneği yok." Gus masasından bir tutuklama raporu aldı, göz attı ve kenara koydu. "Davidson, elli tanığın önünde Renard'ı öldürmeye çalıştı. Birini öldürmeyi planlıyorsan, bunu sana bir ders olarak al."

"Gidebilir miyim?"

Gus ona uzun uzun baktı. "Birini öldürmeye niyetli değilsin, değil mi Nick?"

"Yapacak işlerim var."

Fourcade'in ifadesi anlaşılmazdı, koyu renkli gözleri okunamazdı. Güneş gözlüklerini taktı. Gus'ın midesi Mylanta için yüksek sesle haykırıyordu. Dedektifine parmağını doğrulttu. "O güneyle öfkeni kontrol altında tut, Fourcade. Zaten seni kaynamış suya düşürdü. Polisleri suçlamak bu günlerde moda. Ve herkesin dilinde senin adın var."

Annie, brifing odasının açık kapısında oyalanıyordu, eriyen buz küplerinin sızdığı bir poşet, başının arkasındaki şişliğe bastırılmıştı. Yırtık, kirli üniformasını, dolabında sakladığı kot pantolon ve tişörtle değiştirmişti. Koridorun sonundaki şerifin ofisinde devam eden tartışmayı anlamak için kulak kabarttı, ama sadece ses tonu geliyordu. Sabırsız, öfkeli.

Basın, delil duruşmasından önce bile Fourcade'in arama emriyle ilgili hatası yüzünden işini kaybedeceğini tahmin ediyordu, ama basın gürültü yapmayı sever ve polis işinin inceliklerini pek anlamazdı. SO'nun tutuklama yapamaması nedeniyle halkın hayal kırıklığını çok yazmışlardı, ama davayı soruşturan polislerin hayal kırıklığını görmezden gelmişlerdi. Sadece söylentilere dayanan kanıtlarla şüphelinin halka açık bir şekilde asılmasını talep ettiler, sonra 180 derece dönüp, davadan sorumlu dedektif nihayet somut bir şey bulduğunda onu suçladılar.

Fourcade'in o yüzüğü Renard'ın masasının çekmecesine yerleştirdiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Kanıt yerleştirip de arama emrine bunu yazmaması mantıklı değildi. Renard'ın, evinin üçüncü kez aranacağını hiç tahmin etmeden o yüzüğü çekmeceye kendisinin koymuş olma ihtimali vardı. Cinsel suçlardan dolayı cinayet işleyenler, kurbanlarından hatıra eşyası saklama eğilimindeydiler. Mücevherlerden vücut parçalarına kadar her şeyi. Bu bir gerçektir.

Annie, Bichon cinayetinden üç ay önce Lafayette'deki akademide cinsel saldırganlar üzerine bir seminere katılmıştı. Bir gün dedektif olmak için hazırlık olarak mümkün olduğunca fazla ek ders almıştı. Hedefi buydu: sivil kıyafetlerle çalışmak, şu anda sadece davaların başlangıcında ilgilendiği suçların gizemlerini derinlemesine araştırmak.

Sınıf öğretmeni onlara gösterdiği suç mahalli slaytları korkunçtu. Tarif edilemez acımasızlık ve vahşet içeren suçlar. Kurbanlar, aklı başında hiçbir insanın en kötü kabuslarında bile hayal edemeyeceği şekillerde işkence görmüş ve parçalanmıştı. Ama artık hayal etmek zorunda değildi. Pam Bichon'un cesedini bulan kişi oydu.

Emlakçı kadının kaybolduğu hafta sonu Annie görevde değildi. Pazartesi sabahı rutin devriye görevindeyken, Annie kendini Pony Bayou'daki boş bir eve çekilmiş buldu. Ev aylardır satılıktı, ancak kiracılar sadece beş veya altı hafta önce taşınmıştı. Paslanmış Bayou Realty tabelası, otlarla kaplı yolun bir tarafına devrilmişti. Annie, *Police* dergisinde okuduğu bir makale nedeniyle araba yoluna girdi. Makale, her yıl kaç kadın emlakçının uzak mülklere çekilip tecavüze uğradığını veya öldürüldüğünü anlatıyordu.

Harap evin arkasındaki çalılar arasında, üstü kapalı beyaz bir Mustang kabriyole saklanmıştı. Annie, brifingde gördüğü arabayı tanıdı, ama emin olmak için kontrol etti. Plakadan Pamela K. Bichon çıktı, aranan ya da hakkında arama emri olan bir kişi değildi, iki gün önce kayıp olarak bildirilmişti. Ve eski evin yemek odasında Annie, Pam Bichon'u buldu... ya da ondan geriye kalanları.

Gözlerini kapattığında hala o sahneyi çok sık görüyordu. Ellerindeki çiviler. Parçalanmış beden. Kan. Maske. Flashback'ler hala geceleri onu uyandırıyor, görüntüler dört yıl önceki kabusla iç içe geçiyor, onu derinlerden çıkan, nefesi tükenmiş bir yüzücü gibi bilinç yüzeyine çıkmaya zorluyordu. Kokusu hala zaman zaman, en beklemediği anlarda burnunda yanıyordu.

Şiddetli ölümün çürümüş kokusu. Yapışkan, boğucu, korku kokusuyla dolu.

Şimdi bir ürperti onu sardı, midesinin dibinde kıvrılıp dolanıyordu.

Baggie, boynunun arkasına buzlu su damlattı ve o irkildi ve içinden küfretti.

"Hey, Broussard." Şerif Yardımcısı Ossie Compton karnını içeri çekti ve yanından geçerek dinlenme odasının kapısından içeri girdi. "Soğukkanlı biri olduğunu duymuştum. Buz neden eriyor?"

Annie ona alaycı bir bakış attı. "Senin sıcak havan yüzünden olmalı. Compton."

Ossie, karanlık yüzünde beyaz dişleri parlayarak ona göz kırptı. "Sıcak cazibemden bahsediyorsun."

"Buna öyle mi diyorsun?" diye alay etti. "Ben gaz olduğunu sanıyordum." Arkasında kahkahalar yükseldi, Compton da dahil.

"Yine onu yakaladın, Annie," dedi Prejean.

"Skor tutmayı bıraktım," dedi, koridordan şerifin ofisine doğru bakarak. "Artık acımasızca olmaya başlamıştı."

Vardiya yirmi dakika sonra değişecekti. Akşam vardiyasına gelenler, brifingden önce gündüz vardiyasındakilerle sohbet etmek için içeri girdiler. Hunter Davidson olayı günün en sıcak konusu idi.

"Dostum, Fourcade'i görmeliydin!" dedi Savoy, kocaman bir gülümsemeyle. "O lanet bir panter gibi hareket ediyor! Konuşalım!"

"Evet. Davidson'ın üstüne öyle atladı." Prejean parmaklarını şıklattı. "Kadınlar çılglık atıyor, silahlar patlıyor, her şey bir anda cehenneme dönüyor. Tam bir sirk gibiydi."

"Peki sen bu sırada neredeydin, Broussard?" diye sordu Chaz Stokes, solgun gözlerini Annie'ye çevirerek.

Dedektifin bakışına karşılık verirken, içinde aniden gerginlik yükseldi.

"Yığının altında," Sticks Mullen küçük bir

"Bir kadının ait olduğu yerde."

"Evet, sanki sen bilirsin." Islak buz torbasını çöp kutusuna attı. "Bunu bir kitapta mı okudun, Mullen?"

"Sence o okuyabilir mi?" Prejean alaycı bir şaşkınlıkla sordu.

"*Penthouse*," diye önerdi biri.

"Hayır," dedi Compton, Savoy'a dirsek atarak. "O sadece resimlere bakar ve aletini okşar."

"Siktir git, Compton." Mullen ayağa kalktı ve şeker makinesine doğru yöneldi, zayıf kalçalarına pantolonunu çekip cebinde bozuk para aradı.

"Tanrım, burada balık tutma, Sticks!"

"Tanrım," Stokes tiksintiyle mırıldandı.

Kadınların ilgisini çeken bir görünüşü vardı. Uzun boylu, zinde, atletik. İlginç bir özellik kombinasyonu, karışık aile geçmişini ortaya koyuyordu: kısa, koyu renkli, başına sıkıca yapışmış saçları, beyazdan biraz daha kahverengi bir ten rengi. İnce bir burnu ve düzgün bir bıyık ve sakalla çerçevelenmiş Dudley Do-Right ağzı vardı.

Kare çenesi ve çenesi, kalın siyah kaşlarının altından bakan açık turkuaz gözleri ile yüzü, bir işe alım afişinde çok iyi dururdu. Ancak Stokes başka açılardan öyle bir tip değildi. Alışılmadık kıyafetleriyle rahat, özgür ruhlu bir imaj yaratıyordu. O gün giydiği kıyafet, bol gri temizlikçi pantolonu ve üzerinde vahşi atlar, Kızılderili çadırları ve kaktüsler basılı kare yakalı gömlekti. Siyah hasır şapkasını bir gözünün üzerine eğik bir şekilde çekmişti.

"Onu Chi Chi Rodriguez'den mi çaldın?" diye sordu Annie.

"Hadi ama Broussard," diye mırıldandı sinsi bir gülümsemeyle. "Sen beni istiyorsun.

Her zaman bana bakıyorsun. Haklı mıyım, değil miyim?"

"Saçmalıyorsun ve o kıyafetle gözden kaçman zor. Peki, tüm bu eğlence sırasında neredeydin? Fourcade kadar Bichon davasında çalışıyordun."

Omzunu kapı pervazına dayadı ve koridora doğru baktı. "Nick baş sorumlu. St. Martinville'e gitmek zorunda kaldım. Uyuşturucu satıcımı alkollü araç kullanmaktan yakaladılar."

"Ve bu senin kişisel ilgini gerektirdi mi?"

"Hey, o pisliği yakalamak için aylardır uğraşıyorum." "Onu hapse attılarsa, bu acele ne?"

Stokes dişlerini gösterdi. "Hey, şu an gibi bir zaman yok. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Arama emri bu bölgeden çıktı. Billy Thibidoux'u bir an önce özgeçmişime eklemek istiyorum."

"Billy Thibidoux'yu yakalayabilmek için Fourcade'i ortada bıraktın. Evet, senin ortağın olmak isterdim, Chaz," dedi Annie alaycı bir şekilde.

"Nicky büyük bir çocuk. Bana ihtiyacı yoktu. Ve sen..." Gözleri biraz sertleşti, ama gülümsemesi yerinden oynamadı. "Bu konuyu çoktan hallettiğimizi sanıyordum, Broussard. Fırsatın vardı. Ama hey, ben

cömert bir adamım. Sana bir şans daha vermek isterim... üniformasız olarak, tabiri caizse."

Çıplak olarak timsahlarla çamur güreşi yapmayı tercih ederim. Ama bu sözü kendine sakladı, oysa diğer iş arkadaşlarına olsa hemen söylemiş olacaktı. Chaz'ın reddedilmeyi pek iyi karşılamadığını tecrübesinden biliyordu.

Beklenmedik bir şekilde elini uzattı ve başparmağını sol elmacık kemiğinin üstündeki koyulaşan morluğa bastırdı. "Gözün moraracak, Broussard." O geri çekilince elini indirdi. "Sana yakışıyor."

"Sen tam bir pisliksin," diye mırıldandı, arkasını dönerek, departmanda böyle düşünen tek kişinin kendisi olduğunu bilerek. Chaz Stokes herkesin arkadaşıydı... onun hariç.

Şerifin ofisinin kapısı açıldı ve Fourcade, yüzünde uğursuz bir ifadeyle, kahverengi gömleğinin boğazındaki kravatu gevşemiş halde dışarı fırladı. Göğüs cebinden bir sigara çıkardı.

"Mahvolduk!" Stokes'a hızını kesmeden bağırdı. "Duydum."

Annie onların koridordan uzaklaşmasını izledi. Stokes, Pam hayattayken ve Renard'ın onu takip ettiğini iddia ederken Bichon davasında çalışmıştı. Cinayet ihbarını kaçırmıştı, ama Fourcade'in ortağı olarak cinayet davasında çalışmıştı. Ancak, bir ekip olarak kamuoyunun eleştirisi ve alay konusu olmamışlardı. Gazetelerde Fourcade'in adı geçiyordu. Partout Parish'e dalgalı bir geçmişle gelen Fourcade. Çeteyi ortaya çıkaran Fourcade. Stokes, bugünkü mahkeme kararından sonra sorguya çekilmeyecekti. Kendini ortadan kaldırarak bunu garantilemişti.

"Billy Thibidoux, hadi oradan," diye mırıldandı.

Annie, Davidson olayıyla ilgili raporunu bitirmek için geç saatlere kadar kaldı. Saat 5:06'da binadan çıktığında, kolluk merkezinin arkasındaki otopark, şerifin yeni Suburban'ını yıkayan iki görevli dışında bomboştu. Gündüz vardiyasındaki memurlar evlerine, ikinci işlerine veya en sevdikleri barlara dağılmışlardı. Basın, Smith Pritchett'in Hunter Davidson'ın durumu hakkındaki kısa resmi açıklamasını aldı ve haberlerin son teslim saatine yetişmek için ayrıldı.

O an, sahte bir huzur hissi hakimdi. Bayou Breaux'dan geçen herhangi bir yabancı, bu güzel öğleden sonrayı fark ederdi. Bahar alışılmadık bir şekilde erken gelmiş, havayı tatlı zeytin ve

Wisteria'nın kokusuyla doldurmuştu. Tarihi iş bölgesinin ikinci katındaki galerilerdeki pencere kutuları renklerle dolup taşıyordu ve yeşilliklerle doluydu, sarmaşıklar ferforje ve ahşap korkuluklardan aşağı sarkıyordu. Mağaza vitrinleri yaklaşan Mardi Gras karnavalı için süslenmişti. Köşede, yaşlı Tante Lucesse katlanır sandalyeye oturmuş, çam iğnelerinden sepet örüyor ve yoldan geçenlere ilahiler söylüyordu.

Ancak bu huzurlu görünümün altında, kötü bir şey yatıyordu. Huzursuzluğun ham siniri. Bayou Breaux'da güneş batarken, bir katil karanlığın içinde bir yerde oturuyordu. Bu bilgi, buradaki eski püskü güzelliği, masa örtüsüne sızan bir leke gibi kirletiyordu. Cinayet. Renard'ın katil olduğuna inansanız da inanmasanız da, aralarında bir katil dolaşıyor ve istediği gibi davranıyordu.

Bu ilk kez olan bir şey değildi, bu yüzden bir sapma olarak görmezden gelmek imkansızdı. Ölüm, Güney Louisiana'nın bu bölgesini daha önce de ziyaret etmişti. Anılar henüz unutulmamıştı. Pam Bichon'un ölümü, bu anıları yeniden yüzeye çıkarmış, korkuyu uyandırmış ve şüpheleri körüklemişti.

1992 ile 1993 arasındaki on sekiz aylık dönemde, beş farklı bölgede altı kadın tecavüze uğramış, boğulmuş ve cinsel organları parçalanmış halde ölü bulunmuştu. Kurbanlardan ikisi, Annie'nin hayatı boyunca tanıdığı Bayou Breaux-Savannah Chandler ve Annick Delahoussaye-Gerrard'dı. Suçlar, Louisiana'nın Fransız Üçgeni'ndeki insanları neredeyse paniğe sürüklemiş ve davanın sonucu onları daha da şok etmişti.

Cinayetler, New Orleans Garden District'te zengin bir nakliyecinin ailenin oğlu olan Stephen Danjermond'un ölümüyle sona erdi. Soruşturma, Danjermond'un üniversite yıllarından beri sürdürdüğü cinsel sadizm ve cinayet geçmişini ortaya çıkardı. Evinde yapılan aramada kurbanlarından aldığı ganimetler bulundu. Danjermond öldüğünde Partout Parish bölge savcısı olarak ilk dönemini sürdürüyordu.

Bu olay Bayou Breaux'yu kısa bir süreliğine gündeme getirmişti, ancak ilgi zamanla azaldı ve korku unutuldu. Dava kapandı. Kötülük ortadan kaldırılmıştı. Hayat normale döndü. Ta ki Pam Bichon olayı olana kadar.

Onun ölümü çok yakındı, çok benzerdi. Eski korkular yeniden su yüzüne çıktı, bölündü ve çoğaldı. İnsanlar Danjermond'un gerçekten katil olup olmadığını merak etmeye başladı, yeni paniği onun aleyhindeki kanıtların hatıralarını bulanıklaştırdı. Yangında ölen Danjermond, suçlarını hiçbir zaman kamuoyuna itiraf etmemişti. Diğerleri ise Renard'ı Bichon cinayetinin şüphelisi olarak kabul etmeye hevesliydi

Bichon cinayetinin şüphelisi olarak kabul etmeye hevesliydi - belirsiz bir kötülükten somut bir kötülük daha iyiydi. Ancak parmaklarını doğrultacak bir hedef olsa bile, altta yatan korku devam ediyordu: bir batıl inanç, kötülüğün aslında bir hayalet olduğu, bu yerin lanetli olduğu yönünde yarı bilinçli bir inanç.

Annie de bunu hissediyordu: bir gerginlik, geceleri sinirlerini tırmalayan düşük frekanslı bir uğultu, her sesi daha fazla fark etmesine neden olan bir içgüdü, bir savunmasızlık hissi. Cemaatteki her kadın bunu hissediyordu, belki de bu seferki daha da fazla. Bayou Strangler'ın kurbanları şüpheli itibara sahip kadınlardı. Pam Bichon normal bir hayat sürüyordu, iyi bir işi vardı, iyi bir aileden geliyordu... ve katil onu seçmişti. Pam Bichon'a bu olabiliyorsa...

Annie şimdi içinde bir tedirginlik hissetti, sanki hava birdenbire yoğunlaşmış gibi etrafını saran bir baskı hissetti. İzlendiği hissi ensesinde kaşıntıya neden oldu. Ama arkasına döndüğünde, ona bakan kötü bir gargoyile değildi. Jeep'inin direksiyonunun üzerinden ona bakan, büyük, hüznü gözleri olan küçük bir yüz vardı. Josie Bichon.

"Selam Josie," dedi, yolcu koltuğuna oturarak. "Neredesin?"

Küçük kız yanağını direksiyona dayadı ve omuz silkti. Beline kadar uzanan kalın bir perde gibi sarkan düz kahverengi saçları ve yaşına göre çok duygulu kahverengi gözleri olan güzel bir çocuktü. Denim tulum ve önü büyük bir ipek ayçiçeğı ile tutturulmuş şapkalı denim şapkasıyla, GAP Kids moda çekimi için modellik yapabilirmiş gibi görünüyordu.

"Buraya tek başına mı geldin?"

"Hayır. Büyükanneyle birlikte büyükbabamı görmeye geldim. Beni içeri almadılar." "Üzgünüm Jose. Çocukları hapishaneye almama konusunda kuralları var."

"Evet. Çocuklar söz konusu olduğunda herkesin her şey için kuralları vardır. Keşke bir kez olsun ben de bir kural koyabilsem." Elini uzattı ve dikiz aynasından sarkan plastik timsahı parmağıyla hafifçe vurdu. Timsah güneş gözlüğü, kırmızı bere ve eğlendirmek için tasarlanmış sinsi bir gülümseme takıyordu, ama Josie eğlencenin ötesinde bir yerdeydi. "Kural bir: Bana bebek gibi davranmayın, çünkü ben bebek değilim. Kural iki: Benim iyiliğim için bana yalan söylemeyin."

"Mahkeme binasının önünde olanları duydun mu?" diye sordu Annie nazikçe.

"Sanat dersindeyken radyoda duydum. Büyükbabam annemi öldüren adamı vurmaya çalışmış ve tutuklanmış. İlk başta büyükanne

bana sadece tökezleyip mahkeme binasının merdivenlerinden düştüğünü söylemeye çalıştı. Bana yalan söyledi."

"Eminim yalan söylemek istememiştir, Josie. Ne kadar korkmuş olabileceğini bir düşün. Seni de korkutmak istememişti."

Josie, bu konudaki duygularını açıkça ifade eden bir ifadeyle ona baktı. Ailesine annesinin ölüm haberi verildiği andan itibaren, Josie'ye yarı gerçekler söylenmiş, yetişkinler endişelerini ve sırlarını fısıldarken o nazıkçe kenara itilmişti. Babası, dedesi, büyükannesi, teyzeleri ve amcaları, onu yanlış bilgilerle koruma altına almak için ellerinden geleni yapmışlardı, yaptıklarının onu daha da incittiğini hiç düşünmeden. Ama Annie biliyordu.

"Anne, anne! Eve geldik! Sos amca bana Disney World'den ne aldı bak! Minnie Mouse!"

Mutfak kapısı gürültüyle kapandı ve Josie olduğu yerde durdu.

Mutfak masasında oturan kişi annesi değildi. Peder Goetz, krom ayaklı sandalyesinden kalktı, yüzü ciddiydi ve Enola Meyette, her zaman sosis kokan şişman bir kadın, lavabodan uzaklaşarak ellerini kırmızı kareli havluyula kuruladı.

"Allons, chérie," dedi Bayan Meyette, çukurlu elini uzatarak. "Markete gidiyoruz. Sana şeker alalım, oui?"

Annie o anda bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlamıştı. Bu anı, Enola Meyette onu mutfaktan çıkarırken hissettiği mide bulantısını hala hatırlatıyordu. Dokuz yaşında, korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmış, yeni Minnie Mouse peluşunu sıkıca tutarken, Peder Goetz'ün ona söylemeye geldiği gerçeği duymak istemediği için çekildiğini net bir şekilde görebiliyordu: Annie, Tante Fanchon ve Sos Amca ile ilk tatiline çıkmışken, Marie Broussard intihar etmişti.

İyi niyetli insanların nazik yalanlarını ve her yalanla birlikte büyüyen yalnızlık hissini hatırladı. Uzun, çok uzun bir süre içinde taşıdığı bir yalnızlık.

Şerifin ofisi, Hunter Davidson ve karısına haberi vermek için temsilcilerini gönderdiğinde, Annie Josie'nin sorularını yanıtlamayı üstlenmişti. Josie ise, belki de ruh ikizini hissederek, anında ve henüz kopmamış bir bağ kurmuştu.

"Şerifin ofisine gelip beni sorabilirdin," dedi Annie.

Josie timsahı tekrar okşadı ve sallanmasını izledi. "İnsanlarla birlikte olmak istemedim. Büyükbaba Hunt'ı görüp ona gerçekte ne olduğunu soramayacaksam, istemiyordum."

"Ben oradaydım."

"O adamı gerçekten öldürmeye mi çalıştı?"

Annie sözlerini dikkatlice seçti. "Dedektif Fourcade silahı zamanında görmeseydi, öldürebilirdi."

"Keşke onu öldürseydi," dedi Josie.

"İnsanlar kanunu kendi ellerine alamazlar, Jose."

"Neden? Kurallara aykırı olduğu için mi? O adam annemi öldürdü. Peki ya onun ihlal ettiği kurallar? Yaptıklarının bedelini ödemesi gerekirdi."

"Bunun için mahkemeler var."

"Ama yargıç onu serbest bıraktı!" diye bağırdı Josie, boğazında düğümlenen hayal kırıklığı ve acıyla. Annie, Hunter Davidson'ın hıçkırıklarında da aynı hayal kırıklığı ve acıyı duymuştu.

"Sadece şimdilik," dedi Annie, bu sözün ona hissettirdiği kadar boş bir söz olmadığını umarak. "Onun aleyhine daha iyi kanıtlar bulana kadar."

Josie'nin gözleri doldu ve gözyaşları akmaya başladı. "O zaman neden bulamıyorsun? Sen polissin ve benim arkadaşımsın. Anlaman gerekirdi! Yardım edeceğini söylemiştin! Onun cezalandırılmasını sağlaman gerekirdi! Bunun yerine, dedemi hapse attın! Bundan nefret ediyorum!" Elini direksiyona vurarak kornaya bastı. "Her şeyden nefret ediyorum!"

Josie sürücü koltuğundan atladı ve kolluk merkezine doğru koştu. Annie cipten atladı ve onun peşinden koştu. Ama Belle Davidson ve Davidsonların avukatı Thomas Watson'ın yan kapıdan çıktığını görünce durdu.

Belle Davidson, mütevazı bir kazak ve inci takılarla gizlenmiş, korkutucu bir kadındı. Birinci sınıf çelik bir manolya. Kadının dudakları, Annie'ye bakınca inceldi. Josie'nin kucaklamasından kurtuldu ve park yerinden karşıya geçmeye başladı.

"Çok yüzsüzsünüz, Şerif Yardımcısı Broussard," dedi. "Kızımın katilini değil, kocamı hapse attınız, sonra da torunuma sanki onun sevgisini hak ediyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz."

"Böyle hissettiğiniz için üzgünüm Bayan Davidson," dedi Annie. "Ama kocanızın Marcus Renard'ı vurmasına izin veremezdik."

"Şerif departmanındaki sizin gibi beceriksizler olmasaydı, o kadar çaresiz kalmazdı. Suçlu bir adamın

adamı, dikkatsizliğiniz ve gözden kaçırmanız yüzünden kasabada serbestçe dolaşmasına izin verdiniz. Tanrım, onu kendim vurmak istiyorum."

"Belle!" avukat, müvekkiline yetişirken sızlandı. "Sana söyledim, bunu insanların önünde söylememelisin!"

"Tanrı aşkına, Thomas. Kızım öldürüldü. Bunları söylemezsem insanlar garip bulur."

"Elimizden geleni yapıyoruz, Bayan Davidson," dedi Annie.

"Peki ne buldunuz? Hiçbir şey. Üniformanızı giydiğinizde, üniformanıza leke sürüyorlar."

Annie'nin solmuş tişörtüne, muhtemelen birçok genç lig üyesini gözyaşları içinde evlerine gönderen keskin ve şüpheli bir bakış attı.

"Kızınızın davasında çalışmıyorum, hanımefendi. Bu, Dedektif Fourcade ve Stokes'un sorumluluğunda."

Belle Davidson'ın ifadesi daha da sertleşti. "Mazeret uydurmayın, memur bey. Hepimizin bu hayatta sınırları aşan yükümlülükleri var. Kızımın cesedini siz buldunuz. Ne olduğunu gördünüz..." Josie'ye bakarak sözünü kesti. Annie'ye döndüğünde, koyu renkli gözleri yaşlarla parlıyordu. "Biliyorsunuz. Buna nasıl sırtınızı dönebilirsiniz?"

Buna nasıl sırtını dönebilir ve hala torunuma yüzünü gösterebilirsin?"

"Bu Annie'nin suçu değil, büyükanne," dedi Josie, ancak Annie'nin yüzüne diktiği bakışta hayal kırıklığı vardı.

"Öyle söyleme, Josie," diye uyardı Belle yumuşak bir sesle, kolunu torununun omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. "Bugünün dünyasının sorunu da bu. Kimse hiçbir şeyin sorumluluğunu üstlenmiyor."

"Ben de adalet istiyorum, Bayan Davidson," dedi Annie. "Ama bu, sistem içinde gerçekleşmelidir."

"Şerif yardımcısı, şu ana kadar sistem içinde elde ettiğimiz tek şey adaletsizlik."

Uzaklaşırken Josie omzunun üzerinden geriye baktı, kahverengi gözleri kocaman ve hüzünlüydü. Annie bir an için sanki kendi geçmişinin acı dolu sisine doğru uzaklaşan kendini izliyormuş gibi hissetti, anılar bir ip gibi içinden çekiliyordu.

"Ne oldu, Tante Fanchon? Annem nerede?" "Annen, o cennette, ma 'tite fille."

"Ama neden?"

"Bir kazaydı, chérie. Tanrı, O başka yere baktı."

"Anlamıyorum."

"Hayır, chère 'tite bete. Bir gün. Büyüdüğünde..."

Ama o anda acı çekiyordu ve daha sonraya dair vaatler acısını dindirmek için hiçbir işe yaramıyordu.

"Onu bir şekilde yakalayacağız, Slick."

Fourcade, kadehini kaldırırken Chaz Stokes'a göz ucuyla bir bakış attı. "Zaten 'başka bir yol' denediğimizi düşünen pek çok insan var."

"Siktir et onları," dedi Stokes ve bir shot içti. Barda biriken diğer yarım düzine bardağın üzerine kadehini koydu. "Renard'ın bizim adamımız olduğunu biliyoruz. Ne yaptığını biliyoruz. O küçük pislik *yanılıyor*. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum dostum. Haklı mıyım, haklı mıyım?"

Fourcade'in omzuna elini koydu, dostça bir jestti ama karşılık olarak soğuk bir bakış aldı. Polislikte dostluk kuraldı ama Fourcade'in buna ayıracak zamanı ya da enerjisi yoktu. Zorunlu olarak, davalarına ve kendisine odaklanmıştı; New Orleans'ta saptığı doğru yoldan geri dönmeye çalışıyordu.

"Devlet onun sikini bir prize takıp lanet olası bir Noel ağacı gibi yakmalı," diye mırıldandı Stokes. "Bunun yerine, yargıç onu lanet olası bir teknik ayrıntı yüzünden serbest bırakıyor ve Pritchett Davidson'ı hapse atıyor. Dünya lanet olası bir tımarhane, ama sanırım bunu zaten biliyordun."

Nick, *bu lanet olası durumun normal olduğunu* düşündü, ama bunu kendine sakladı ve Stokes'un paylaşma davetini retorik bir yorum olarak kabul etti. NOPD'deki günlerinden veya onu New Orleans'tan ayrılmaya zorlayan olaydan bahsetmedi. Gördüğü kadarıyla, çoğu insan gerçeğe pek ilgi duymuyordu. Onlar, ilgilerini çeken sansasyonel hikayelere dayanarak fikirlerini oluşturmayı tercih ediyorlardı. Örneğin, Pamela Bichon'un küçük ametist yüzüğünü bulan kişinin kendisi olması gibi.

Stokes yüzüğü bulmuş olsaydı, Chaz Stokes'un yüzüğü yerleştirdiğinden şüphelenen olur muydu diye merak etti. Stokes dört yıl önce Mississippi'nin Crackerland bölgesinden Bayou Breaux'ya gelmişti, geçmişi hakkında konuşulacak bir şeyi olmayan sıradan bir adamdı. Stokes yüzüğü bulmuş olsaydı, şimdi tüm dikkatler Renard'ın serbest kalmasının adaletsizliğine mi odaklanacaktı, yoksa kamuoyunun görüşü yine de bulanıklaşacak mıydı? Avukatlar, sığ sulara yakalanan yayın balıkları gibi çamuru karıştırmanın bir yolunu bulmuşlardı ve Richard Kudrow, bu özel dip balıkları okulunun kral balığıydı.

Nick, Kudrow'un kanıtı kim bulmuş olursa olsun, onu karalayacağını düşünmek zorundaydı. Onun bulmasının kanıtı lekelediğini düşünmek istemiyordu, bu davada onun varlığının Pam Bichon'un adalete kavuşmasını engelleyeceğini düşünmek istemiyordu.

Düşünmek istemiyordu. Nokta.

Stokes, Wild Turkey şişesinden bir shot daha doldurdu. Nick onu bir dikişte içti ve bir sigara daha yaktı. Loş ışıklı salonun bir köşesinde asılı duran televizyonda, yan otelden gelen ve plastik küllüklerde servis edilen kalın bardaklarda Johnnie Walker ve Cajun Chex karışımı ile saçmalayan, ilgisiz bir grup iş adamına bir sitcom gösteriliyordu.

Başka müşteri yoktu, bu yüzden Stokes her zamanki polislerin takıldığı yerler yerine burayı önermişti. Nick, düşüncelerini daha çok özel olarak paylaşmak isterdi. Sorular istemiyordu. Acıma istemiyordu. Günün olaylarını tekrar tekrar konuşmak istemiyordu. Ama Stokes, Bichon davasında ortağıydı ve bu yüzden Nick, sanki işten başka ortak noktaları varmış gibi, birkaç içki içmek için bu tavizi verdi.

Hiç içmemeliydi. Bu, New Orleans'ta bırakmaya çalıştığı kötü alışkanlıklarından biriydi, ama bu ve diğer bazı alışkanlıklar, Bayou Breaux'ya kadar onu takip etmişlerdi. Evde, Tai Chi'nin karmaşık ve yorucu hareketlerini çalışarak zihnini temizlemeye, negatif enerjiyi odaklayıp yakmaya çalışmalıydı. Bunun yerine, Laveau's'ta oturmuş, bu duyguların içinde kaynıyordu.

Viski karnında ve damarlarında kaynıyordu ve nerede olduğu umurunda olmadığını düşündü. Unutulmaya doğru yol alıyordu. Ve oraya vardığında çok mutlu olacaktı. Pam Bichon'un yerde ölü yatışını görmeyeceği tek yer orasıydı.

"Hâlâ ona yaptıklarını düşünüyorum," diye mırıldandı Stokes, parmaklarıyla dalgın dalgın bira şişesinin etiketini soyuyordu. "Sen düşünmüyor musun?"

Gece gündüz. Uyanıkken ve uykuya dalmış gibi görüldüğü zamanlarda. Görüntüler aklından çıkmıyordu. Cildinin solgunluğu. Yaraları: korkunç, iğrenç, hayattayken olduğu halinden çok farklı. Maskenin arkasından yukarıya bakarken gözlerindeki ifade: sert, umutsuz, acımasız bir ölümle yüzleşmemiş kimsenin hayal edemeyeceği bir tür dehşetle dolu.

Ve görüntüler aklına geldiğinde, onun öldüğü anda havada yoğun bir şekilde hissedilen şiddet duygusu da aklına geliyordu. Bu duygu, onu hasta ve sarsılmış hissettiren, yoğun, güçlü, zehirli bir öfke gibi, bir ses duvarı gibi çarptı.

Öfke ona yabancı değildi. Şimdi içinde kaynıyordu.

"Onun yaşadıklarını düşünüyorum," dedi Stokes. "O bıçakla ona ne yaptığını fark ettiğinde ne hissetmiş olabileceğini... Tanrım." Orada kök salmış görüntüleri silkelemek istercesine başını salladı. "Bunun bedelini ödemeli dostum, ama o yüzük olmadan elimizde hiçbir şey yok. Serbest kalacak Nicky. Cinayetten paçayı kurtaracak."

İnsanlar bunu yapıyordu. Her gün. Her gün sınır aşıyor ve ruhlar alternatif bir boyutun derinliklerinde kayboluyordu. Bu bir tercih meselesiydi, bir irade savaşı. Çoğu insan, bunu anlayacak kadar sınıra yaklaşmıyordu. Sınıra çok yaklaşırsanız, güç sizi bir akıntı gibi karşıya çekebilirdi.

"Muhtemelen şu anda ofisinde oturmuş bunu düşünüyordur," diye devam etti Stokes. "Gece gündüz çalışıyor, biliyorsun. Şirketinin geri kalanı onun etrafta olmasına dayanamıyor. Bizim gibi onlar da onun suçlu olduğunu biliyorlar. Yaptığını bilerek ona bakmaya dayanamıyorlar. Eminim şu anda orada oturmuş bunu düşünüyordur."

Sokağın tam karşısında. Bowen amp; Briggs mimarlık firması, bayou'ya bakan dar, boyalı bir tuğla binada bulunuyordu; binanın yanında eski püskü bir berber dükkanı ve bir antika dükkanı vardı. Aynı binanın birinci katında Bayou Realty bulunuyordu. Bowen amp; Briggs, bu gece mahallede insan bulunan tek yerdi.

"Biliyor musun dostum, biri Renard'ı halletmeli," dedi Stokes, barmene ihtiyatlı bir bakış atarak fısıldadı. Barın ucunda durmuş, sitcom'a gülerek izliyordu.

"Adalet, bilirsin," dedi Stokes. "Göze göz."

"Davidson'ın onu vurmasına izin vermeliydim," diye mırıldandı Nick ve neden yapmadığını tekrar merak etti. Çünkü hâlâ sistemin işlediğine inanan bir parçası vardı. Ya da belki Hunter Davidson'ın karanlık tarafa geçmesini görmek istememişti.

"Bir kaza geçirebilir," dedi Stokes. "Bu her zaman olur. Bataklık tehlikeli bir yerdir. Bazen insanları yutar, bilirsin."

Nick, dumanın içinden ona baktı, yargılamaya, ölçmeye çalıştı. Stokes'u yeterince tanımıyordu. İş yerinde paylaştıklarından öteye geçmeyen bir tanıdıklığı vardı. Elinde sadece izlenimler, bir avuç sıfat ve aceleyle yapılan spekülasyonlar vardı, çünkü bu tür şeylere zaman harcamak istemiyordu. Odak noktalarına konsantre olmayı tercih ediyordu; Stokes, hayatının çevresinde yer alıyordu. Dört kişilik bir departmanda sıradan bir dedektifti. Çoğu zaman birbirlerinden bağımsız çalışıyorlardı.

Stokes'un ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Hayal kuruyorsun dostum, hayal kuruyorsun. New Orleans'ta da öyle yapmıyorlar mı? Kötü adamları vurup bataklığa atıyorlar?"

"Çoğunlukla Pontchartrain Gölü'nde."

Stokes bir an ona belirsiz bir şekilde baktı, sonra bunun bir şaka olduğuna karar verdi. Güldü, birasını bitirdi, tabureden kaydı ve cüzdanını almak için arka cebine uzandı. "Gitmem gerek. Sabah Thibidoux davası için savcıyla görüşmem var." Gülümseme yine parladı. "Ve bu gece ateşli bir randevum var. Ateşli ve tatlı bir randevu. Yalan söylüyorsam, öleyim."

Bara on dolar bıraktı ve son bir kez Nick'in omzuna elini koydu. "Koruyup hizmet et, dostum. Sonra görüşürüz."

Koruyun ve hizmet edin, diye düşündü Nick. Pamela Bichon ölmüştü. Babası hapisteydi ve onu öldüren adam serbestti. Bugün kimi korumuşlardı ve neye hizmet etmişlerdi?

"Pritchett birini öldürecek gibi."

"Renard'ı öneririm," diye mırıldandı Annie, menüsüne somurtarak. "Senin idolün olması daha uygun, Fourcade."

Sarkazmı ve kıskançlığı fark etti ve akşam yemeği arkadaşına gözlerini devirdi. A. J. Doucet'yi hayatı boyunca tanıyordu. O, Tante Fanchon ve Sos Amca'nın gerçek yeğenlerinden biriydi, onun gibi tesadüf eseri değil, kan bağıyla akraba olanlardan. Çocukken, Corners'daki büyük bahçede birbirlerini kovalamışlardı. Corners, Sos ve Fanchon'un kasabanın güneyinde işlettikleri kafe/tekne iskelesi/marketdi. Lise yıllarında, A.J. genellikle takdir edilmeyen koruyucu rolünü üstlenmişti. O zamandan beri, üniversite ve hukuk fakültesini bitirip Partout Parish Bölge Savcılığı'na girerken, arkadaştan sevgiliye, sevgiliden arkadaşına dönüşmüştü.

Henüz mevcut ilişkilerinin tanımını kararlaştırmamışlardı. Yıllar boyunca aralarında gelip geçen çekim,

ikisi için de aynı anda gelip geçecek gibi görünmüyordu.

"O benim idolüm değil," dedi kız sinirli bir şekilde. "O sadece elimizdeki en iyi dedektif, hepsi bu. Ben dedektif olmak istiyorum. Tabii ki onu izliyorum. Ve bu seni neden ilgilendiriyor? Sen ve ben, tekrar ediyorum, bir çift *değiliz*, A.J."

"Benim bu konuda ne hissettiğimi de biliyorsun."

Annie içini çekti. "Bu tartışmayı bu gece atlayabilir miyiz? Berbat bir gün geçirdim. Sen benim en iyi arkadaşım olmalısın. Öyle davran."

Küçük beyaz örtülü masanın üzerinden ona doğru eğildi, kahverengi gözleri yoğundu, gözlerindeki acı onun vicdanını kesiyordu. "Ondan daha fazlası olduğunu biliyorsun, Annie, ve son zamanlarda sürekli söylediğin 'biz pratikte akrabayız' saçmalığını bana söyleme. Sen benimle, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile olduğundan daha fazla akraba değilsin."

"Bildiğim kadarıyla olabilirim," diye mırıldandı, geriye yaslanarak, olay çıkarmadan yapabileceği tek şekilde geri çekildi.

Bu durumda, Isabeau's'un samimi ortamında başka bir grup müşterinin spekülasyonlarının konusu olmuşlardı. Diğer kadının dikkatini çekenin morarmış gözü olduğunu düşündü. Üniforması olmadan, istismara uğramış bir polis değil de istismara uğramış bir eş gibi görüldüğünü düşündü.

"Pritchett'in kızması gereken polisler değil," dedi. "Kararı Yargıç Monahan verdi. O kararın geçerli olmasına izin verebilirdi."

"Ve temyiz için kapıyı açık bırakmak mı? Bunun ne anlamı olurdu ki?"

Garson, içeceklerini getirerek tartışmayı kesintiye uğrattı, bakışları Annie'nin hırpalanmış yüzünden A.J.'ye kaydı.

"O senin etouffee'ne tükürecek, biliyorsun," dedi Annie.

"Neden o morluğu sana benim yaptığımı varsaysın ki? Ben senin pahalı, kış tekmeleyen boşanma avukatın da olabilirim."

Annie şarabını yudumlarken konuyu kapattı. "O suçlu, A.J." "O zaman bize yasal yollarla elde edilen kanıtları getir."

"Kurallara göre, sanki bir oyunmuş gibi. Josie çok da yanılmıyordu." "Josie ne olacak?"

"Bugün beni görmeye geldi. Daha doğrusu, büyükannesiyle birlikte Hunter Davidson'ı hapishanede görmeye geldi."

"Müthiş Bayan Belle." "İkisi de bana saldırdı." "Neden? Bu senin davan değil ki."

"Evet, şey..." A.J.'nin hissettiği güçlü çekimi anlamayacağını hissederek, lafı dolandırdı. Her şey yerli yerindeydi, A.J. öyleydi. Hayatın her yönü, onun kurduğu düzenli küçük bölmelere sığmalıydı, oysa Annie'nin hayatındaki her şey, sürekli olarak anlamaya çalışarak düzenlemeye çalıştığı büyük, dağınık bir yığın gibi görünüyordu. "Ben buna bağlıyım. Keşke daha fazla yardım edebilseydim. Josie'ye bakıyorum ve..."

A.J.'nin yüzündeki ifade endişeyle yumuşadı. Kendisi için fazla yakışıklıydı. Kare çeneleri, yüksek elmacık kemikleri ve güzel ağızlarıyla Doucet erkeklerinin laneti. Annie, aralarındaki ilişkinin onun istediği kadar basit olmasını diledi, ve bu ilk kez değildi.

"Bu dava herkes için cehennem gibi geçti, tatlım," dedi. "Sen zaten üzerine düşeni fazlasıyla yaptın."

Annie, akşam yemeğini yerken sorunun burada yattığını düşündü. Onun görevi tam olarak neydi? Görev sınırını çizip, daha fazla sorumluluk almaktan kendini muaf tutması mı gerekiyordu?

"Hepimizin bu hayatta sınırların ötesine geçen yükümlülükleri var."

Josie ile ilgilenerek zaten görevinin ötesine geçmişti. Ama Josie olmasa bile, bu davanın kendisini çektiğini hissedirdi, Pam Bichon'un kurbanların huzursuz ruhlarının yaşadığı o arafta kendisini çektiğini hissedirdi.

Davayla ilgili tüm tartışmaların ortasında, Pam yavaş yavaş gözden düşüyordu. Hayattayken Marcus Renard'ın onu takip ettiğine inandığı halde kimse ona yardım etmemişti ve şimdi öldükten sonra da dikkatler başka yöne çevrilmişti.

"Belki de Yargıç Edmonds Pam'i başından beri ciddiye alsaydı bu dava hiç açılmazdı," dedi, çatalını bırakıp yemeğini yarıda bırakarak. "Yargıçlar kendilerine gelen her şikayeti 'erkekler işte, ne yaparsın' diyerek geçiştiriyorsa, takip yasasının ne anlamı var ki?"

"Bu konuyu daha önce konuştuk," diye hatırlattı A.J. "Edmonds'un bu yasaklama emrini çıkarması için, yasada bir kadına yan bakmanın bile suç sayılacağı şekilde bir ifade olması gerekirdi. Pam Bichon'un mahkemeye sunduğu deliller takipçilik teşkil etmiyordu. Renard ona çıkma teklif etti, ona hediyeler verdi..."

"Lastiklerini kesip telefon hattını kesti ve..."

"O bunları yapan kişinin Marcus Renard olduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu. O ona çıkma teklif etti, o reddetti, o mutsuz oldu. Mutsuz olmaktan psikopat olmaya kadar çok büyük bir fark var."

"Bunu söyleyen Yargıç Edmonds, muhtemelen erkeklerin kadınların kafasına mastodon kemiği ile vurup saçlarından tutup mağaralara sürüklemesinin normal olduğunu düşünen biri," dedi Annie tiksintiyle. "Ama bu onu buralarda ortalama bir insan yapar, değil mi?"

"Hey, itiraz!"

Annie, pişmanlık dolu bir bakışla somurtkanlığını bozdu. "Söylemeye gerek yok, sen ortalamanın üstündesin. Bu gece sana iyi eşlik edemediğim için üzgünüm. Filmi izlemeyeceğim, eve gidip küvette yıkanıp yatacağım."

A.J. masanın üzerinden uzanıp, Annie'nin taktığı sade altın bileziğin içine parmak ucunu soktu ve bileğinin iç kısmındaki hassas cildi okşadı. "Bunlar mutlaka yalnız başına yapılacak şeyler değil," diye fısıldadı, gözlerinde geçmişte aralarındaki çekimin akıntıları kesiştiğinde zaman zaman yerine getirdiği sıcak bir vaat vardı.

Annie, cüzdanına uzanmak bahanesiyle elini geri çekti. "Bu gece olmaz Romeo. Beyin sarsıntısı geçirdim."

Restoranın yanındaki küçük otoparkta vedalaştılar, A.J. dudaklarına öpücük kondurmak isterken Annie yanağını uzattı. Ayrılıkları, sanki dünyadaki her şey yarım vuruş senkronize değilmiş gibi, bütün gün hissettiği huzursuzluğu daha da artırdı. Jeep'in direksiyonuna oturdu, A.J. La Rue Dumas'a girip güneye dönünce bir kulağıyla radyoyu dinledi.

"KJUN'dasınız, her zaman konuşma programı. Devasa ikramiye çekilişinin evi. Ben *Devil's Advocate*, Owen Onofrio. Bu akşamki konumuz: Renard davasında bugün alınan tartışmalı karar. Henderson'dan Ron birinci hatta. Buyur Ron."

"Artık suçluların mahkemelerde tüm haklara sahip olması bir utanç bence. O kadının yüzüğü onun evindeydi. Tanrım, bu kadının yazdığı her şey bu olmalı. Onu bağlayın ve ateşe verin!"

"Peki ya dedektif kanıtları yerleştirmişse? Bizi korumaya yemin etmiş insanlara güvenemediğimizde ne olur? Bayou Breau'dan Jennifer ikinci hatta."

"Tüm bu olanlardan çok korkuyorum. İnsan ne düşünmeli? Polisler Renard denen adamın peşinde ama ya o yapmadıysa? Bu cinayeti Bayou Strangler cinayetleriyle ilişkilendiren gizli kanıtlar olduğunu duydum. Ben yalnız yaşayan bir kadınam. Lamba fabrikasında gece vardiyasında çalışıyorum..."

Annie radyoyu kapattı, havasında değildi. Kamuoyunun görüşünü öğrenmek için sık sık talk radyo dinlerdi. Ama bu davayla ilgili görüşler çok çeşitliydi. Sadece duygular tutarlıydı: öfke, korku ve belirsizlik. İnsanlar gergindi, kolayca korkuyorlardı. Hırsız ve röntgenci ihbarları üç katına çıkmıştı. Ev alarm sistemleri için bekleme listeleri uzundu. Bölgedeki silah dükkanları yoğun ve kasvetli bir iş yapıyordu.

Annie bu duyguları çok iyi biliyordu. Davanın kapanmaması, adaletin yerini bulmaması onu çıldırtıyordu. Bir de bu dramada kendi rolünün çok küçük olması. Başlangıçta davanın içinde olmasına rağmen, kenara itilmiş bir seyirci haline gelmişti. Oynayacağı rolü biliyordu. Ama kimsenin onu oyuna davet etmeyeceğini de biliyordu. O sadece bir şerif yardımcısıydı, hem de *kadın* bir şerif yardımcısı. Partout Parish'te pozitif ayrımcılıkla hızlı yükselme imkanı yoktu. Bulunduğu yerden olmak istediği yere kadar merdivenin basamakları oldukça fazlaydı.

Sırasını beklemesi, hak ettiğini kanıtlaması gerekiyordu ve bu arada... Bu arada onu polis olmaya iten ihtiyaç içini kemiriyordu... Pam Bichon karmaşada kayboldu... Katil ise izliyor, bekliyor, kaçmak ya da tekrar öldürmek için fırsat kolluyordu.

Gece kasabaya çökmüş ve beraberinde nemli bir soğuk getirmişti. Bayou'dan ince sis bulutları yükseliyor ve hayaletler gibi sokaklarda sürükleniyordu. Annie'nin oturduğu yerin karşısındaki Laveau'nun siyah yastıklı kapısı açıldı ve Chaz Stokes dışarı çıktı, mavi neon ışıklar üzerine düşüyordu. Bir an için ıssız kaldırımda durup sigara içti, sokağın bir tarafına ve diğer tarafına baktı. Sigara izmaritini kaldırıma attı, Camaro'suna bindi ve uzaklaştı, bataklığa giden yan sokağa döndü ve yıpranmış siyah bir kamyonetin önündeki kaldırımda boş bir yer bıraktı. Fourcade'in kamyoneti.

Annie'ye bu durum tuhaf geldi. Bir başka uyumsuzluk. Kimse Laveau's'ta takılmazdı. Bayou Breaux'daki polisler genellikle Voodoo Lounge'da takılırdı. Laveau's, yanındaki çoğunlukla boş olan Maison Dupre otelin çoğunlukla boş olan eşiydi.

Yerinde olmayan bir şey. Bu düşünce onu Jeep'ten dışarı itti. Kendine bu yalanı söylerken bile, A.J.'nin suçlayıcı yüzünü zihninde net bir şekilde görebiliyordu. Fourcade'e aşık olduğunu düşünüyordu, bu ona ne yararı olacaktı ki? Fourcade ona bir eşya gibi davranıyordu. Bir lamba ya da şapka askısı olabilirdi, ikisinin de cinsel çekiciliği kadar. Ona kızgın değildi, onu taciz etmiyordu, onunla şakalaşmıyordu. Ona hiçbir şekilde ilgi duymuyordu

. Onun tek ilgisi davaydı. Dumas'ı geçip bara doğru yaya geçidinden geçmedi.

Laveau's, gece mavisini duvarları ve yaşlandıka siyahlaşan maun ağacından yapılmış bir mağaraydı. Uzak köşedeki televizyon olmasaydı, Annie buraya girerken kör olduğunu sanırdı. Barmen ona bir bakış attı ve tek müşteri masasına, buruşuk takım elbiseli dört adama Johnnie Walker doldurmaya devam etti.

Fourcade, barın ucunda oturmuş, omuzları yıpranmış deri ceketinin içinde kamburlaşmış, bakışları önündeki shot bardakları yığınınına sabitlenmişti. Onlara bir duman bulutu üfledi ve dumanın karanlıkta dağılmasını izledi. Annie'ye bakmak için dönmedi, ama Annie ona yaklaşırken, Fourcade'in onun varlığının tamamen farkında olduğu hissine kapıldı.

İki taburenin arasına kaydı ve yana doğru bara yaslandı. "Bugün zor bir gün oldu," dedi, dumanın gözlerini yakmasına rağmen gözlerini kırptıştırarak.

Büyük, koyu renkli gözler anında ona odaklandı, kalın kaşlarının altından ona bakıyordu. Berrak, keskin, içtiği viskinin etkisiyle bulanıklaşmamış, içinden yayılan şiddetli bir yoğunlukla yanıyordu. Hâlâ ona dönmemişti, ona şahin gibi bir profilini gösteriyordu. Siyah saçlarını geriye taramıştı, ama bir kısmı geniş alnına düşmüştü. "Broussard," dedi Annie, kendini garip hissederek. "Şerif Yardımcısı Broussard. Annie."

Gergin bir hareketle gözlerinden saçlarını çekip aldı. "Ben... ben... mahkeme binasının merdivenlerindeydim. Hunter Davidson'ı yakaladık. Yığının en altında olan bendim."

Bakışları yüzünden, açık kot ceketinin önünden ve altındaki ince beyaz tişörtten, baldırlarının ortasına kadar uzanan çiçek desenli eteğine ve ayağındaki Keds ayakkabılara kaydı... ve uzun bir okşama gibi tekrar yukarı doğru kaydı.

"Üniforman yok, Şerif Yardımcısı." "Görevde değilim."
"Öyle mi?"

Annie, onun cevabına ve sigara dumanına gözlerini kırptı, ilkin ne anlam vereceğini tam olarak bilemiyordu. "Bichon cinayetinde olay yerine ilk gelen memur bendim. Ben..."

"Kim olduğunu biliyorum. Ne sanıyorsun, *chère*, bu azıcık viski beynimi mahvetti falan mı?" Kaşlarını kaldırıp güldü, sigarasını plastik bir küllükte söndürdü. "Burada büyüdün

, 1993 Ağustos'unda akademiye kaydoldun, Lafayette Polis Departmanı'na alındın, 1995'te buraya, SO'ya geldin. Bu bölgedeki ikinci kadın devriye memuruydun, ilki sadece on ay dayanabilmişti. İyi bir sicil var, ama meraklı birisin. Bence bu, işini yapacaksan, terfi etmek istiyorsan, ki istiyorsun, o kadar da kötü bir şey değil."

Annie şaşkınlıkla ona baktı. Fourcade'in departmanda çalıştığı aylarda, onun on kelimedenden fazla bir cümle kurduğunu hiç duymamıştı. Onun hakkında bunu yapacak kadar bilgi sahibi olduğunu kesinlikle hayal bile etmemişti. Onun hakkında bu kadar çok şey biliyor olması sinir bozucuydu - bu tepkiyi Fourcade hiç çaba harcamadan okudu.

"Olay yerine ilk gelen yardımcısıydın. İyi olup olmadığını, işi batırıp batırmadığını ya da Pam Bichon'u tanıyıp tanımadığını bilmem gerekiyordu. Belki aynı erkek arkadaşınız vardı. Belki sana zeminin altında yılanlar olan bir ev sattı. Belki lisede baş cheerleader olmak için seni yendi."

"Beni şüpheli olarak mı gördün?"

"Ben, aksini öğrenene kadar herkesi şüpheli olarak görürüm."

Sigara içti ve dumanı dışarı verirken onu izledi. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu, sigarayla küçük bir hareket yaptı.

Gözlerini kırpmamaya çalıştı ama başaramadı. "Hayır."

"Evet, öyle," dedi ve sigarasını dolup taşan küllüğe söndürdü. "Öyle de. Bu dünyada kimse senin için konuşmayacak, *chère*."

"Konuşmaktan korkmuyorum."

"Öyle mi? Benden korkmuyor musun?"

"Senden korkuyor olsaydım, burada duruyor olmazdım."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve çok Fransızca bir omuz silkmeye "Belki, belki de değil" dedi. Annie öfkesinin bir kademe arttığını hissetti.

"Senden neden korkayım ki?"

Barın üzerinde bir shot bardağını çevirirken yüzü karardı. "Dedikoduları dinlemiyor musun?"

"Onları olduğu gibi kabul ediyorum. Yarı gerçekler, o kadar."

"Peki hangi yarısının doğru olduğuna nasıl karar veriyorsun?" diye sordu. "Bu dünyada adalet yok," dedi yumuşak bir sesle, viskisine bakarak. "Bu gerçek mi, Şerif Yardımcısı Broussard?"

"Her şey senin algında, sanırım."

"Bir adamın adaleti, başka bir adamın adaletsizliğidir... Bir adamın bilgeliği, başka bir adamın aptallığıdır." Viskiye yudumladı. "Emerson. Hiçbir muhabir bugünkü olayları bu kadar iyi özetleyemez... ya da bu kadar doğru bir şekilde."

"Söyledikleri gerçekleri değiştirmez," dedi Annie. "Pain'in yüzüğünü Renard'ın evinde buldun."

"Oraya benim koyduğumu düşünmüyor musun?"

"Oraya sen koymuş olsaydın, arama emrinde yazardı."

"*C'est vrai*. Doğru, Annie." Ona düşünceli bir bakış attı. "Annie, bu bir şeyin kısaltması mı?"

"Antoinette."

Viski yudumladı. "Çok güzel bir isim, neden onu kullanmıyorsun?" Omuz silkti. "Şey, herkes bana Annie der."

"Ben, ben herkes değilim, Toinette," dedi sessizce.

Yaklaşmış ya da daha büyük görünmeye başlamış gibiydi. Annie, onun sıcaklığını hissedebildiğini, ceketinin eski derisinin kokusunu alabildiğini düşündü. Onun bakışlarının kendisinininkileri tuttuğunu hissedebildiğini biliyordu ve kendine geri çekilmesini söyledi. Ama çekilmedi.

"Buraya davayla ilgili sana bir şey sormaya geldim," dedi. "Yoksa Noblier seni görevden mi aldı?"

"Hayır."

"Elimden gelirse yardım etmek isterim." Sözleri ağzından döküldü, fikrini geri yutamadan zorla dışarı çıkardı. Bir elini kaldırarak onun cevap vermesini engelledi ve diğer eliyle sinirli bir şekilde işaret etti. "Yani, ben sadece bir yardımcıyım, teknik olarak bu benim davam değil, sen dedektifsin ve Stokes benim dahil olmamı istemeyecektir, ama..."

"Sen harika bir satıcısın, 'Toinette,'" dedi Fourcade. "Bana hayır demem için her türlü nedeni sayıyorsun."

"Onu ben buldum," dedi Annie basitçe. Pam Bichon'un cesedinin görüntüsü hafızasında zonkluyordu, çok canlı olan ölü bir şey, ona huzur vermeyecek bir şey. "Ona ne yaptığını gördüm. Hâlâ görüyorum. Bir... yükümlülük hissediyorum."

"Hissediyorsun," diye fısıldadı Fourcade. "Ölülerin gölgesini."

Sol elini kaldırdı, parmaklarını açtı ve ona dokunmadan uzattı. Yavaşça elini gözlerinin önünden geçirdi, başının yanından kaydırdı, parmak uçlarıyla saçlarına hafifçe dokundu. Vücudunda bir titreme yayıldı.

"Orası soğuk, değil mi?" diye

fısıldadı. "Nere?" diye mırıldandı

Annie.

"Gölgeler Diyarında."

Nefes almaya başladı, ona saçmaladığını söylemek, içinde ve aralarında canlanan tedirgin hissi yatıştırmak için, ama ciğerleri çalışmıyor gibiydi. Bir yerlerde bir telefonun çaldığını, televizyondan gelen yapay kahkahaları fark etti. Ama en çok Fourcade'i ve gözlerinde parlayan, ruhunun derinliklerinden gelen acıyı fark etti.

"Fourcade?" diye seslendi barmen, telefon ahizesini kaldırarak. "Telefonun var."

Tabureden kayarak indi ve barın ucuna doğru yürüdü. O uzaklaşırken Annie'nin ciğerlerine hava doldu, sanki onun aurası bir örs gibi göğsüne baskı yapıyormuş gibi. Titrek bir eliyle bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Fourcade'in barın üzerine eğilip telefon ahizesini dinlemesini izledi. Sarhoş olmalıydı. Herkes onun ayıkken bile pek normal olmadığını bilirdi.

Telefonu kapattı ve ona döndü.

"Gitmeliyim." Cüzdanından yirmi dolar çıkardı ve bara attı. barın üzerine attı.

"O gölgelerden uzak dur, Toinette," diye yumuşak bir sesle uyardı. çok fazla deneyimin sesi. Bir eliyle uzanıp kızın yüzünü okşadı, başparmağının ucu kızın ağzının köşesini okşadı. "Senin hayatını emip bitirecekler."

Nick, yol ile bataklık arasındaki bulvar boyunca yürüdü. Eldivenli elleri deri ceketinin ceplerindeydi. Omuzları, gecenin nemli soğuşuna karşı kamburlaşmıştı. Sis, sudan yükselip, çürümüş bitkiler, ölü balıklar ve örümcek zambaklarının kokusuyla dolu parfüm bulutları gibi uçup gitti. Bir şey, bir patlama ve sıçrama sesiyle su yüzeyini kırdı. Geç saatte akşam yemeğini kapmaya çalışan bir levrek. Ya da sıkıntıdan taş atan biri.

Canlı bir meşe ağacının gövdesinin yanında durup, İspanyol yosununun parçalarıyla kaplı dalların ötesine bakarak, kıyıyı yukarıdan aşağıya doğru süzdü. Kimse yoktu, yaya trafiği yoktu, kuzeydeki bataklığı geçen küçük asma köprüden geçen araba yoktu. Doğu kıyısının ötesindeki pencerelerde evlerin ışıkları kehribar rengi parlıyordu. Gece havası, yağmur yağacak gibi görünen yoğun bir sisle ağırlaşmıştı. Yağmurlu bir gece, amaçları olmayan insanları dışarıya çıkmaya teşvik etmiyordu.

Peki benim amacım neydi?

Bu hala belirsizdi.

Neredeyse sarhoştı. Kendine acıyı hafifletmek için bir bahane uydurmuştu, ama bunun yerine acıyı daha da körüklemişti. Hayal kırıklığı, adaletsizlik... Bunlar onun içindeki ateş gibiydi. Onları yok etmek için bir şeyler yapmazsa, onu tüketeceklerdi.

Gözlerini kapattı, nefes aldı ve nefesini verdi, merkezini bulmaya çalıştı - o kadar zaman ve çaba harcayarak inşa ettiği derin sükunetin özünü. Öfkesini kontrol etmek için çok uğraşmıştı, ama öfke elinden kayıp gidiyordu. Davada çok uğraşmıştı, ama her şey etrafında parçalanıyordu. Üzerinden, içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Ölülerin gölgesi. Kendini çekildiğini hissetti. Ve bir parçası, onu götüreceği yere gitmeyi çok istiyordu.

Annie Broussard'ın da aynı çekimi hissedip hissetmediğini, hatta bunu fark edip etmediğini merak etti. Muhtemelen hayır. O çok gençti. Yirmi sekiz yaşındaki halinden daha gençti. Taze, iyimser, lekesiz. Gölgelerden bahsettiğinde gözlerinde şüphe gördü. Pam Bichon'a karşı hissettiği yükümlülükten bahsettiğinde de çıplak gerçeği gördü.

Cinayet masasında akıl sağlığını korumak için anahtar, mesafeli davranmaktı. Kişisel hale getirme. Karışmayın. Eve götürme. Sınırı aşma.

O, bu tavsiyelerin hiçbirini uygulamakta hiç iyi olmamıştı. İşini yaşıyordu. Sınır her zaman onun arkasında kalıyordu.

Gölgeler Pam Bichon'u çekmiş miydi? Ölümün hayaleti geldiğini görmüş, omuzlarında soğuk nefesini hissetmiş miydi? Cevabı biliyordu.

Arkadaşlarına Renard'ın ısrarcı, ancak ince yaklaşımlarından şikayet etmişti. Onun reddetmesine rağmen, Renard ona hediyeler göndermeye başlamıştı. Sonra taciz başladı. Arabasına, mülküne küçük vandalizm eylemleri. Ofisinden çalınan eşyalar - fotoğraflar, saç fırçası, iş belgeleri, anahtarları.

Evet, Pam hayaletin geldiğini görmüştü ve bunu anlatmaya çalıştığında kimse onu dinlememişti. O gece Pony Bayou'da işkence çığlıklarını duymadıkları gibi, korkusunu da duymamışlardı.

"Hâlâ ona yaptıklarını düşünüyorum," dedi Stokes. "Sen düşünmüyor musun?"

Her zaman. Detaylar beynini kan gibi doldurmuştu.

Sırtını ağaç gövdesine dayayan Nick, çömelerek oturdu ve boş caddenin karşısındaki Bowen & Briggs'in bulunduğu binaya bakakaldı. İkinci katta bir ışık yanıyordu. Bir masa lambası. Renard, büyük odanın güney tarafındaki üçüncü çizim masasında çalışıyordu. Bowen & Briggs, hem küçük ticari hem de konut binaları tasarlıyordu. Ticari işleri New Iberia, St. Martinville ve Bayou Breaux'da yapılıyordu.

Renard, logoda adı geçmese de şirketin ortağıydı. Konut binaları, özellikle tek ailelik evler tasarlamayı tercih ediyordu ve tarihi tarzları seviyordu. Sosyal hayatı sakın geçiyordu. Uzun süreli bir romantik ilişkisi yoktu. Mardi Gras maskeleri toplayan ve karnaval eğlenceleri için kostümler yaratan annesi ve dört yaş büyük otistik kardeşi Victor ile birlikte yaşıyordu. Evleri, Pam Bichon'un öldürüldüğü yerden arabayla beş milden daha az uzaklıkta, mütevazı, restore edilmiş bir plantasyon eviydi. Tekneyle daha yakındı.

Marcus Renard ile çalışan ve onu tanıyan kişilerin tariflerine göre, o sessiz, kibar, sıradan ya da biraz tuhaftı - kime sorduğuna bağlı olarak. Ama Nick'in aklına başka kelimeler de geldi. Titiz, kompulsif, takıntılı, bastırılmış, kontrolcü, pasif-agresif.

Sıradanlık maskesinin ardında, Marcus Renard, iş arkadaşlarının her gün çizim masasında oturan adamdan çok farklı biriydi.

Onlar, Nick'in ilk tanıştıklarından beri onda hissettiği temel özelliği göremiyorlardı: öfke. Derinlerde, derinlerde, davranış ve geleneklerin katmanlarının altında ve hafif ilgisizliğin görünüşünün altında. Öfke, kaynayan, bastırılmış, gizlenmiş, gömülü.

Pam Bichon'un ellerine çivileri çakan öfkeydi. Öfke yabancı değildi.

İkinci katın penceresinden ışık söndü. Eski alışkanlığından dolayı Nick saatine baktı - saat 21:47'ydi - ve caddeyi her iki yönde de taradı - her şey yolundaydı. Renard'ın beş yıllık bordo renkli Volvo'su, Bowen amp; Briggs binası ile yanındaki antika dükkanı arasındaki dar park alanında duruyordu.

Bu alan, yan kapının üzerinde bulunan 75 watt'lık sarı bir böcek ışığıyla yetersiz bir şekilde aydınlatılıyordu.

Renard o kapıdan çıkacak, arabasına binecek ve annesi, kardeşi ve ayrıntılı oyuncak evler tasarlamak ve yapmak gibi hobisiyle dolu evine gidecekti. Bu gece özgür bir adam olarak yatağında uyuyacak ve cinayetten paçayı sıyıran birinin gördüğü türden, uğursuz ve coşkulu rüyalar görecekti.

O ilk değildi.

"Koruyun ve hizmet edin, dostum..."

Öfke büyüdü...

"Dava reddedildi."

... ve daha da şiddetlendi...

"Hâlâ ona yaptıklarını düşünüyorum..."

"Ona yaptıklarını gördüm... Hâlâ

görüyorum..." "Sen görmüyor musun?"

Kan ve ay ışığı, bıçağın parlaması, korkunun kokusu, acı çığlıkları, ölümün uğursuz sessizliği. Hayalet geçerken soğuk karanlık.

Soğukluk ateşle şiddetle çarpıştı. Patlama onu ayağa kaldırdı.

"Serbest kalacak, Nicky. Cinayetten paçayı kurtaracak. ..."

Nick caddeyi geçti, Bowen amp; Briggs binasının duvarına sarıldı, birinci katın yüksek pencerelerinden görünmeyecek şekilde. Cebinden mendilini çıkardı, sessizce yan merdivene atladı, bileğini çevirerek böcek ışığını söndürdü ve merdivenlerin uzak tarafına düştü.

Kapının açıldığını duydu, Renard'ın fısıldayarak bir şeyler mırıldandığını duydu, ışık anahtarının *tıklama sesini* duydu. Beton merdivenlerde ayak sesleri duyuldu.

. Derin bir iç çekiş. Kapı kapandı.

Hareketsiz, görünmez bir şekilde bekledi, Renard'ın ayakkabıları asfaltta ses çıkarana ve Volvo'ya doğru giderken Nick'in yanından geçene kadar.

"Henüz bitmedi, Renard," dedi.

Mimar yana doğru çekildi. Yüzü mum gibi beyazdı, gözleri haşlanmış yumurta gibi şişmişti.

"Beni bu şekilde taciz edemezsin, Fourcade," dedi, sesindeki titreme cesaret gösterme çabasını alaycı bir şekilde yansıtıyordu. "Benim haklarım var."

"Öyle mi?" Nick, eldivenli elleri yanlarında sarkık bir şekilde öne çıktı. "Peki ya Pam? Onun hakları yok muydu? Onun haklarını elinden aldın, *tcheue poule*, ve hala hakların olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Renard, sinirli bir şekilde sokağa bakarak, hiçbir yerde görünmeyen bir kurtuluş aradı. "Bana karşı elinde hiçbir şey yok."

Nick bir adım daha ilerledi. "Senin hakkında ihtiyacım olan her şeye sahibim, *pou*. Burnuma kokun geliyor, seni pislik."

Renard yumruğunu önüne kaldırdı, o kadar titriyordu ki araba anahtarları sallanıyordu. "Beni rahat bırak, Fourcade."

"Yoksa ne olur?"

"Sarhoşsun."

"Evet." Yüzünde bir kılıç gibi bir sırtış belirdi. "Ben de kötüyüm. Ne yapacaksın, polisi mi çağıracaksın?"

"Bana dokunursan kariyerin biter, Fourcade," diye tehdit etti Renard, Volvo'ya doğru geri çekilirken. "Herkes seni biliyor. Rozet taşımaya hakkın yok. Hapiste olman gerekirdi."

"Sen de cehennemde olmalısın."

"Neye dayanarak? Yerleştirdiğin kanıtlara mı? Bunu daha önce de yaptın. Bu yüzden hapse girecek olan sensin, ben değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nick mırıldandı, ilerleyerek. "Bir kadını takip edip, ona işkence edip, öldürüp, öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

Cinayetin kabus gibi görüntüleri. Çılgınlıkların sahte anıları.

"Bana karşı elinde hiçbir şey yok, Fourcade, ve asla da olmayacak."

"Dava reddedildi."

"Sen sarhoş ve zorba bir adamsın, bana dokunursan, Fourcade, yemin ederim, seni mahvederim."

"O serbest kalacak, Nicky. Cinayetten paçayı kurtaracak. ..."

Geçmişinden bir yüz belirdi, Marcus Renard'ın yanında süzülen bir hayalet. Alaycı bir yüz, üstünlük taslayan bir sırıtış.

"Bunu bana yıkamazsın, Dedektif. Dünya böyle işlemiyor. O sadece başka bir fahişeydi..."

"Onu sen öldürdün, orospu çocuğu," diye mırıldandı, gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu bilmeden, hangi şeytana konuştuğunu bilmeden.

"Bunu asla kanıtlayamazsın."

"Bana dokunamazsın."

"Cinayetten paçayı sıyracak..."

"Ne diyorsun sen?"

Öfke, ince kontrol ipliğini yaktı. Duygu ve eylem bir oldu ve Marcus Renard'ın yüzüne yumruğunu indirdiğinde, kendini tutma duygusu ortadan kayboldu.

Annie, bir torba çikolatalı dondurma ve vicdanını kemiren küçük bir fareyle Quik Pik'ten çıktı. Corners'ta dondurma alabilirdi, ama o gün insanlardan bıkmıştı ve Sos Amca'nın uzun sorgusuna katlanmak ona çok ağır gelirdi. Renard davasının politikası onu çileden çıkarmıştı. Kanıt duruşmasının sonucuna elli dolar bahis oynadığını ve kaybettiğini kesin olarak biliyordu. Bu, A.J. ile olan platonik ilişkisi hakkındaki görüşüyle birleştiğinde, onu bu gece nadir görülen bir ruh haline sokacaktı.

"Neden o çocukla evlenmiyorsun, küçük kedicik? Andre iyi bir çocuk. Neyin var, güzel burnunu neden kıvırıyorsun? Sürekli ne olduğunu bilmediğin şeylerin peşinde koşuyorsun, özellikle de küçük kedicik."

Sadece hayalindeki bu azarlama bile kafasındaki zonklamayı şiddetlendirmek için yeterliydi. Dondurma almasının tek amacı kendine iyi davranmaktı. A.J.'yi, Renard'ı, Pam Bichon'u veya Fourcade'i düşünmek istemiyordu.

Fourcade hakkındaki hikayeleri duymuştu. Vahşet iddiaları, Fransız Mahallesi'nde öldürülen genç bir fahişenin çözülmemiş davasını çevreleyen söylentiler, kanıtlarla oynandığına dair asılsız suçlamalar.

"O gölgelerden uzak dur, Toinette... Hayatını emip bitirecekler."

İyi bir tavsiyeydi, ama davaya dahil olmak istiyorsa bunu kabul edemezdi. Fourcade ve cinayet birbirine bağlıydı. Birbirlerine biraz fazla yakışıyorlardı. O korkunç bir piç kurusuydu.

Jeep'i çalıştırdı ve bataklığa doğru yöneldi, n camdaki yoğun sisi temizlemek için silecekleri çalıştırdı. Radyoda Owen Onofrio, dinleyicilerinden hala mahkeme salonundaki olayla ilgili tepkilerini bekliyordu.

"Carencro'dan Kent, ikinci hatta." "Bence o yargıç görevden alınmalı..." "Yani görevden uzaklaştırılmalı mı demek istiyorsun?"

Dur işaretinde yavaşlarken, gözleri otomatik olarak trafiği taradı... ve sürücü tarafındaki arka panelinde ezik olan siyah bir Ford kamyoneti gördü. Fourcade'in kamyoneti, iki yıl önce kapanan bir ayakkabı tamircisinin önüne park edilmişti.

Annie farlarını kapattı ve motoru çalışır halde, çift park halinde orada oturdu. Burası bir yerleşim sokağı değildi. Açık olan hiçbir iş yeri yoktu. Bu yolun üzerindeki yerlerin üçte biri boştu... ama Bowen & Briggs'in ofisleri iki blok gneydeydi.

Jeep'i vitesle takıp yavaşça ilerledi. Bayou Realty ve Bowen amp; Briggs'in bulunduğu binayı görebiliyordu. Işıklar yanmıyordu. Sokakta park etmiş araba yoktu. şerif, basının geri çekilmesini umarak duruşmadan sonra Renard'ı gözetim altına almıştı. Renard da aynı nedenle akşamları çalışıyordu. Fourcade iki blok ötede park etmişti.

"Birinin adaleti, diğerinin adaletsizliğidir... Birinin bilgeliği, diğerinin aptallığıdır."

Annie, Robichaux Electric'in önündeki kaldırıma çekti, motoru durdurdu ve yolcu koltuğunun arkasındaki enkazdan büyük siyah el fenerini aldı. Belki Fourcade gözetlemeyi kendi başına sürdürmeye karar vermişti. Ama yleyse, iki blok ötede park etmez ya da arabasını terk etmezdi.

Sig P-225'ini spor çantasından çıkardı ve silahı eteğinin bel kısmına sıkıştırdı, sonra cipten indi. El fenerini kapatarak, nemli kaldırımında sessizce yürüyen spor ayakkabılarıyla kaldırımında ilerledi.

"Bu dünyada adalet yok. Bu gerçek nasıl, şerif Yardımcısı Broussard?"

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı, Bowen ve Briggs'in geldiği yönden gelen ilk sesle adımları hızlandı. Bir kazıma sesi. Asfaltta bir ayakkabı. Bir gümbürtü. Boğuk bir ığlık.

"Siktir!" Silahını çekip el fenerinin düğmesine basarak koşmaya başladı.

Dar otoparka girmeden önce bile etin ete çarpma sesini duyabiliyordu. İçgüdüğü onu prosedürü hiçe sayarak ileriye doğru koşturdu. Bunu bildirmeliydi. Hiçbir desteği yoktu. Rozeti Jeep'teki çantasında duruyordu. Bu gerçeklerin hiçbirisi adımlarını yavaşlatmadı.

"Şerifin ofisi, kıpırdama!" diye bağırdı, parlak halojen ışığı otopark alanına tuttu.

Fourcade, Renard'ı bir arabanın yanına dayamış, bir boksörün kum torbasına vurur gibi ona yumruk atıyordu. Sert bir sol yumruk Renard'ın yüzünü Annie'ye çevirdi ve Annie, yüzünü kaplayan kanı görünce nefesini tuttu. Renard, kolları uzanmış halde ona doğru atıldı, ağzından kan ve tükürük köpükler halinde fışkırırken, boğazından vahşi bir hayvan sesi çıktı ve gözleri beyazladı. Fourcade onu midesinden yakaladı ve Volvo'ya geri itti.

"Fourcade! Dur!" diye bağırdı Annie, kendini ona doğru atarak Renard'dan uzaklaştırmaya çalıştı. "Dur! Onu öldürüyorsun! *Arrete! C'est assez!*"

Fourcade onu sivrisinek gibi silkeledi ve sağ yumruğuyla Renard'ın çenesini kırdı.

"Kes şunu!"

Büyük el fenerini cop gibi kullanarak, böbreklerine tüm gücüyle bir, iki kez vurdu. Üçüncü darbeyi vurmak için geri çekilirken, Fourcade ona doğru döndü ve vurmaya hazırlandı.

Annie geriye doğru kaçtı. El fenerinin ışığını Fourcade'in yüzüne tuttu. "Dur!" diye emretti. "Silahım var!"

"Git buradan!" diye bağırdı. Yüzünde vahşi bir ifade vardı, gözleri donuk ve çılgındı.

Ağzının bir köşesi hırlayarak kıvrıldı.

"Ben Broussard," dedi. "*Şerif Yardımcısı Broussard*. Geri çekil, Fourcade! Ciddiyim!"

Fourcade kıpırdamadı, ama yüzündeki ifade belirsizliğe dönüştü. Etrafına, sanki yeni kendine gelmiş ve nerede olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi tereddütlü bir bakış attı. Arkasında, Renard asfalt zemine çöktü, kasmaya başladı ve sonra yere yığıldı.

"Tanrım," diye mırıldandı Annie. "Olduğun yerde kal."

Renard'ın yanına çömeldi, silahını beline geri soktu ve boynundaki karotis arterini aradı, parmakları kanla yapış yapış oldu. Nabızı güçlüydü. Hayattaydı ama bilinci kapalıydı ve muhtemelen buna memnundu. Yüzü çiğ hamburger gibi görünüyordu, burnu belirsiz bir kütleye dönüşmüştü. Elindeki kanı onun omzuna sildi, Sig'i tekrar çekti ve dizleri titreyerek ayağa kalktı.

"Ne halt ediyordun?" diye sordu, Fourcade'e dönerek.

Nick, kendi kusmuğunun içinde yatan Renard'a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ne düşünüyordum? Ne düşündüğünü hatırlayamıyordu. Hatırladığı şeyler mantıklı değildi. Başka bir yerden gelen seslerin yankıları... alaylar... Kırmızı sis yavaşça dağılıyordu ve ona mide bulandırıcı bir his bırakıyordu.

"Ne yapacaktın?" diye sordu Annie Broussard. "Onu öldürüp bataklığa atacak mıydın? Kimsenin fark etmeyeceğini mi sandın? Kimsenin şüphelenmeyeceğini mi sandın? Tanrım, sen bir *polissin*! Yasayı uygulamak zorundasın, kendi başına hareket etmek değil!"

Dişlerinin arasından nefesini tısladı. "Görünüşe göre, seninle ilgili söylentilerin yanlış kısmına inanmışım, Fourcade."

"Ben... ben onunla konuşmaya geldim," diye mırıldandı.

"Öyle mi? Eh, ne kadar da iyi bir konuşmacısın."

Renard inledi, pozisyonunu değiştirdi ve tekrar baygınlığa daldı. Nick gözlerini kapattı, yüzünü çevirdi ve eldivenli ellerini yüzüne sürdü. Renard'ın kanının kokusu deriye sinmiş, onu boğuyordu.

"*C'est ein affaire a pus finir*," diye fısıldadı. *Bu, sonu olmayan bir şey.*

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Broussard.

Gölgeler ve karanlık, ve bir adamı tamamen yutabilecek türden bir öfke. Ama o bunların hiçbirini bilmiyordu ve o da ona anlatmaya çalışmadı.

"Git ambulans çağır," dedi pes etmiş bir sesle.

Renard'a baktı, sonra tekrar Broussard'a, seçenekleri tartarak.

"Sorun yok, 'Toinette. Sen yokken onu öldürmeyeceğime söz veriyorum."

"Bu şartlar altında, söylediklerine inanmazsam beni affet."

"Annie tekrar Renard'a baktı. "O hiçbir yere gitmiyor. Benimle gelebilirsin. Bu arada," diye ekledi, silahıyla onu sokağa doğru işaret ederek, "sen tutuklusun. Sessiz kalma hakkın var..."

Fourcade'i tutuklayamazsın. O bir dedektif, Tanrı aşkına!" Gus, masasının arkasında volta atarak bağırdı.

Masa başı çavuşu, onu Rotary Kulübü'nün akşam yemeğinden çağırmıştı. Orada, sıvı halde kalori alıp, günün mahkeme kararından memnun olmayan Rotary üyelerinin sivri yorumlarını hafifletmeye çalışıyordu. Bayou Breaux'nun sivil liderleri, Mardi Gras'ı kutlamak için Renard'ın suçlanmasını ekstra bir şey olarak istiyorlardı. Yarım litre Amaretto içmiş olmasına rağmen, Gus kan basıncının kafasını patlatacakmış gibi hissediyordu.

"Ne düşünüyordun sen, Broussard?" diye sordu.

Annie'nin ağzı açık kaldı. "Onun saldırı suçu işlediğini düşünüyordum! Kendi gözlerimle gördüm!"

"Bu hikayenin *senin* bildiğinden daha fazlası olmalı."

"Gördüğümü gördüm. Kendiniz sorun şerif. İnkâr etmeyecektir. Renard sanki yüzünü bir Waring blenderine sokmuş gibi görünüyor."

"Siktir git," diye mırıldandı Gus. "Ona söyledim, *söyledim!* Şimdi nerede?"

"B sorgusu."

Onu oraya sokmak bir hayli zor olmuştu. Fourcade herhangi bir şekilde direnmemişti. Sorun, masadaki çavuş Rodrigue ile etrafta dolaşan Degas ve Pitre'ydı. *"Fourcade'i tutuklamak mı? Hayır. Bir hata olmalı. Saçmalamayı kes, Broussard. Ne yaptı, kıçını mı sıktı? Kendi adamlarımızı tutuklamayız. Nick, o Kardeşliğin bir parçası. Neyin var, Broussard, adet mi oldun yoksa? Renard'ı dövdü mü? Tanrım, ona madalya vermeliyiz! Renard öldü mü? Parti verebilir miyiz?"*

Sonunda Fourcade onları itip kapıdan geçerek B sorgu odasına girdi.

Şerif Annie'nin yanından geçip kapıdan çıktı. Annie, öfkesini zorlukla bastırarak onun peşinden koştu. Bir sivili tutuklasaydı, kimse onun kararını veya olayları algılama şeklini sorgulamazdı.

Sorgu odasının kapısı ardına kadar açıktı. Rodrigue bir elini kapı çerçevesine dayamış, gözü terk edilmiş masasında, odanın içindeki biriyle

içerideki biriyle sohbet ediyordu, bıyığı üst dudağında yünlü bir tırtıl gibi kıvrılıyordu.

"Hey, Şerif, Nick'e konfeti yağmuru düzenlemeliyiz diye düşünüyoruz."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Gus, masadaki çavuşu itip kakarak Degas ve Pitre'nin sandalyelere yayılmış olduğu odaya girdi. Küçük masanın üzerinde buhar çıkan kahve fincanları duruyordu. Fourcade odanın uzak köşesinde oturmuş, sigara içiyor ve ilgisiz görünüyordu.

Gus, yardımcılara sert bir bakış attı. "Hiçbirinizin yapacak daha iyi bir işi yok mu, o zaman neden benim maaşımı alıyorsunuz? Defolun buradan! Sen de!" diye Annie'ye bağırdı. "Eve git."

"Eve mi gideyim? Ama ama Şerif," diye kekeledi, "Ben oradaydım. Ben..." "O da oradaydı." Fourcade'i işaret etti. "Seninle konuştum, şimdi de

Onunla konuş. Bununla bir sorunun mu var, Şerif Yardımcısı?"

"Hayır, efendim," dedi Annie sertçe. Fourcade'e baktı, gözlerine bakmasını, neyi görmek istediğini... Masumiyet mi? Onun masum olmadığını biliyordu. Özür mü? Ona hiçbir şey borçlu değildi. Sigara içti ve dumanın akışına odaklandı.

Gus ellerini boş bir sandalyenin arkasına koydu ve ona yaslanarak arkasındaki kapının kapanmasını bekledi. Kapı kapandığında biraz daha bekledi, tumbul, horlayan karısıyla birlikte kendi rahat yatağında uyanıp, bugünün kötü bir rüya olduğunu ve daha fazlası olmadığını fark etmeyi diledi.

"Ne diyeceksin, Dedektif?" diye sordu sonunda.

Nick, Pitre'nin nazikçe getirdiği küllükte sigara izmaritini söndürdü. Ne demesi gerekiyordu ki? Açıklaması yoktu, sadece bahaneleri vardı.

"Hiçbir şey," dedi.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey mi?" Noblier, sanki bu kelime diline yabancıymış gibi tekrarlardı. "Bana bak, Nick."

Nick öyle yaptı ve hangisinin daha iyi bir seçim olduğunu düşündü: gördüğü hayal kırıklığına duygusal bir tepki vermek mi, yoksa bunu engellemek mi? Duygular, onu her zaman başını belaya sokan şeydi. Hayatının son bir yılını, duygularını derinlerinde demir yumrukla tutmayı öğrenerek geçirmişti. Bu gece duyguları serbest kalmıştı ve şimdi burada oturuyordu.

"Seni buraya getirerek büyük bir risk aldım," dedi Gus sessizce. "Bunu yaptım çünkü babanı tanıyordum ve ona uzun zamandır bir borcum vardı.

Ve New Orleans'taki o iş konusunda sana inandığım ve burada iyi bir iş çıkarabileceğini düşündüğüm için.

"Bana borcunu böyle mi ödüyorsun?" diye sordu, sesi yükseliyordu.

"Soruşturmayı mahvettiniz ve şüpheliyi dövdünüz mü? Kendinizi savunacak bir şeyiniz olsa iyi olur, yoksa, Tanrı şahidim olsun, sizi kurtların önüne atarım!"

"Sana yapma dediğim halde neden Renard'ın yanına gittin? Neden onunla yüzleştin? Tanrım, o ve onun anoreksik avukatı bu ofise ne yapacaklarını biliyor musun? Ona yaklaşmak için bir nedenin olduğunu söyle. O bölgede ne işin vardı ki?"

"İçki içiyordum."

"Oh, harika! İyi cevap! Ofisimden öfkeyle çıkıp gidip alkol içtin!"

Sandalyeyi masaya itti. "Hasar kontrolü," diye mırıldandı. "Bunu nasıl düzelteceğiz? Gözetim altında olduğunu söyleyebilirim."

"Basına gözetlemeyi sen yaptığını söyledin."

"Basını siktir et. Onlara ne düşüncelerini istersem onu söylerim. Renard hala şüpheli. Onu izlemek için nedenimiz var. Bu da senin orada olman için bir neden ve Kudrow'un uydurduğu delil karartma saçmalığı konusunda senin masum olduğuna inandığımı gösterir. Peki sonra ne oldu? Seni kışkırttı mı?"

"Ne önemi var?" diye sordu Nick. "Onun bir katil olması ve lanet olası mahkemenin onu hapse atması gerektiği önemli değil..."

"Evet, mahkeme öyle yapmalıydı, ama yapmadı. Sonra Hunter Davidson denedi ve sen onu durdurdun. Görünüşe göre bu işi tamamen kendine saklamak istedin."

"Nasıl görüldüğünü biliyorum."

"En azından saldırı gibi görünüyor. Broussard seni hapse atmam gerektiğini düşünüyor."

Broussard. Nick ayağa kalktı, öfkesi yeniden alevlendi. Bayou Breaux'da geçirdiği altı ay boyunca ona on kelime bile etmemiş olan Broussard. Laveau's'da aniden onu arayan Broussard. Birdenbire ortaya çıkıp silahla onu tutuklama yetkisi olan Broussard.

"Yapacak mısın?" diye sordu. "Gerekmedikçe yapmam." "Renard dava açacak."

"Elbette öyle yapacak." Gus yüzünü elleriyle ovuşturdu ve içinden, yıllar önce jeolojiye devam etseydim diye düşündü. "O, kafasını tuvalete sokup itiraf ettirebileceğin, bağırsa da kimse onu dinlemeyecek kadar beyinsiz bir serseri değil. Kudrow başından beri dava açmakla tehdit ediyor. Taciz, diyor. Yasadışı tutuklama diyor. Bu konuda ne diyeceğini çok iyi biliyorum."

Bir sandalyeye çöktü. "Sonuç olarak, keşke işi bitirip Renard'ı timsahlara yem etseydin diyorum."

"Neden burada duruyorsun, Broussard?" diye sordu Rodrigue. Tıknaş ve neredeyse kel olan adam, sanki kendisi sorgu odasından atılmamış gibi, sahte bir önem havasıyla masasının arkasında durmuş kağıtları karıştırıyordu.

Annie, çavuşa meydan okuyan bir bakış attı. "Ben tutuklayan memurum. Kaydedeceğim bir şüpheli, yazacağım bir rapor ve kaydedeceğim deliller var."

Rodrigue burnunu çekti. "Tutuklama falan olmayacak, tatlım. Fourcade, bu bölgedeki herkesin yapmak istediği bir şeyi yaptı."

"Son baktığımda, saldırı yasaya aykırıydı." "O saldırı değildi. O adaletti. Evet, öyle."

"Evet," diye araya girdi Degas. "Ve sen bunu engelledin, Broussard. Suç bu. Neden işini bitirmesine izin vermedin?"

Çünkü bu cinayet olurdu, diye düşündü Annie. Renard'ın öldürülmeyi hak ettiği düşüncesi bu kararın içinde yer almıyordu. Kanun kanundu ve o, Fourcade, Rodrigue, Degas ve Gus Noblier gibi onu uygulamaya yemin etmişti.

"Doğru," dedi Pitre, ona doğru havalı bir şekilde yaklaşarak kemerinden kelepçeleri çıkardı. "Belki de seni tutuklamalıyız, Broussard. Adaleti engelleme."

"Bir memurun görevini yerine getirmesini engellemek," diye ekledi Degas.

"Bence burada çıplak arama yapmalıyız," dedi Pitre, koluna uzanarak.

"Siktir git, Pitre," diye bağırdı ve ondan uzaklaştı.

Yüzünde müstehcen bir sırıtış belirdi. "Eğer davana yardımcı olacağını düşünüyorsan, ben varım tatlım."

"Siktir git."

"Şerif sana eve gitmeni söyledi, Broussard," dedi Rodrigue. "Emre itaatsizlik ediyorsun. Rapor edilmek ister misin?"

Annie inanamadan başını salladı. O, vahşeti görmezden gelip, onu aylaklık yapmaktan rapor edecekti. Annie, kararsız bir şekilde sorgu odasının kapısına baktı. Prosedür bir eylem planı öngörüyordu, şerifi ise başka bir plan emretmişti. O kapının ardında neler konuşulduğunu öğrenmek için her şeyi verirdi, ama kimse onu içeri almayacaktı, ne gerçek anlamda ne de mecazi anlamda. Gus kontrolü ele geçirmişti ve Gus Noblier, Partout Parish'in kendisi olmasa da, Partout Parish Şerif Ofisi'nin mutlak hükümdarıydı.

"Peki," dedi isteksizce. "Sabah evrak işlerini hallederim."

Kapıya kadar tüm yol boyunca gözlerinin sırtında yakıcı bir şekilde hissetti, düşmanlıkları somut bir şeydi. Bu his onu hasta etti. Bunlar iki yıldır tanıdığı, şakalaştığı adamlardı.

Sis, sürekli ve soğuk bir yağmura dönüşmüştü. Annie kot ceketini başına geçirdi ve Jeep'e koştu. Jeep'te dondurması erimiş ve kartondan sızarak sürücü tarafındaki zeminde sütlü bir su birikintisi oluşturmuştu. Akşamına yakışır bir son.

Direksiyonun başına oturdu, yarın ne olacağını hayal etmeye çalıştı, ama hiçbir şey gelmedi. Referans noktası yoktu. Hiçbir zaman bir meslektaşını tutuklamamıştı.

"Kendi adamlarımızı tutuklamayız. Nick, o Kardeşlik'in bir parçası."

Kardeşlik. Kurallar.

Kuralı çiğnedim.

"Peki, ne yapmam gerekiyordu?" diye yüksek sesle sordu.

Aynadan sarkan plastik timsah, alaycı bir bakışla ona bakıyordu. Annie, işaret parmağıyla ona işaret etti ve timsah, ipinin ucunda dans ederken geriye yaslandı. Koltukların arasına sıkıştırdığı kağıt torbaya baktı. Dondurmasının geldiği torba. Fourcade'in kanlı eldivenlerini toplamak için kullandığı torba. Her eldiven ayrı ayrı poşetlenmeliydi, ama elinde ne varsa onunla idare etti, bir eldiveni içine koydu, sonra torbayı katlayıp diğer eldiveni katlamanın oluşturduğu üst cebe koydu. Prosedür, kanıtları kaydetmesini ve kanıt odasında güvenli bir şekilde saklanmasını gerektiriyordu. İçgüdüğü, torbayla karakola geri dönmesini engelledi. Rodrigue, Degas ve Pitre'nin yakıcı bakışlarını hâlâ hissedebiliyordu. Kuralları çiğnemişti.

Yine de kuralları esnetmiş, Fourcade için bir siville yapmayacağı tavizler vermişti. Olay yerine bir ekip çağırması gerekirdi, ama çağırmamıştı. Yetki alanı Bayou Breaux şehriydi, Partout Parish değil, ama Fourcade'i başka bir

Renard için ambulans çağırması, sağlık görevlilerine hiçbir şey açıklamamış ve Fourcade'i kendi aracıyla karakola götürmüştü. Radyoda duyulmasını istemediği için, merkezdeki görevlileri uyarmak için bile aramamıştı.

Fourcade polis olduğu için ona taviz vermişti, ama yine de ağırlığı ona yüklenmişti. Dün gece şakalaştığı erkekler birdenbire ona düşmanca ve istenmeyen bir yabancıymış gibi bakmaya başladılar.

İki araba park yerine girerken, o da cipini çalıştırıp park yerinden çıktı. Gece vardiyasına gelen memurlar. Fourcade'in kavgası haberi, tavada kızgın yağ gibi yayılacaktı. Dünyası birdenbire 180 derece dönmüştü.

Basit olan her şey karmaşık hale gelmişti. Tanıdık olan her şey yabancılaşmıştı. Hafif olan her şey kararmıştı. Yağmura baktı ve Fourcade'in fısıldadığı kelimeyi hatırladı: *Gölgeler Diyarı*.

Sokaklar bomboştu, trafik ışıkları gereksiz görünüyordu. Bayou Breaux'nun yedi bin sakininin çoğu, hafta içi uygun saatte yatıp hafta sonları eğlenmeye çıkan işçi sınıfı insanlardı. Ticari balıkçılar, petrol işçileri, şeker kamışı çiftçileri. Kasabada bulunan endüstri, bu meslekleri destekliyordu.

Bayou Breaux'nun merkezi eskiydi. La Rue Dumas'daki birkaç bina, 18. yüzyılda İngilizlerin Nova Scotia'daki mülklerine el koyup onları kovduğu *le grand derangement* olayından önce, ilk Akadyalıları gemilerden inmeden önce bile orada duruyordu. Daha birçok bina 19. yüzyıldan kalmaydı; bazıları ahşap kaplamalı, bazıları tuğla ve sahte cepheli, bazıları iyi durumda, bazıları ise değil. Annie, tarihlerini geçici olarak unutarak arabayla yanlarından geçti.

Dixie birasının neon ışığı, hala şehrin renkli bölgesi olarak adlandırılan gece kulübü T-Neg's'in penceresinde kırmızı renkte parlıyordu. Politik doğruluk konusundaki modern öfke, Güney Louisiana'nın daha derin köşelerine henüz ulaşmamıştı. Canray's Garage'da sağa döndü. Burası, etrafına terk edilmiş hurda arabalar ve parçalanmış motorlarla, kasvetli bir kıyamet sonrası bilim kurgu filminden çıkmış gibi görünen, yıkık dökük bir benzin istasyonuydu. Bu caddedeki evler de pek iyi görünmüyordu. Yıpranmış tek katlı kulübeler, eğri tuğla kazıklar üzerinde yükseliyordu. Evler, pul büyüklüğünde bahçelerle omuz omuza sıkışmış durumdaydı.

Batıya doğru ilerledikçe mülkler giderek büyüdü, evler daha saygın ve daha modern hale geldi. Eski mahalleler, kasabanın güneybatı tarafındaki alt bölümlere yerini bıraktı. Burada müteahhitler, tuğla yapılı sahte Akadya ve sahte Karayip plantasyon evleriyle çıkmaz sokakları doldurmuştu. A.J. burada yaşıyordu.

Ama ona nasıl gidebilirdi? O savcılıkta çalışıyordu. Polisler ve savcılar teknik olarak adalet için aynı büyük takımda olsalar da, gerçekte çoğu zaman dostane olmaktan çok düşmanca davranıyorlardı. Şerifin üstüne gidip savcılığın tarafına geçerse, Noblier'e çok pahalıya mal olacaktı ve departmanın geri kalanı bunu sadece onlara sırtını döndüğünün bir başka kanıtı olarak görecekti.

Peki, A.J.'ye arkadaş olarak giderse ne olacaktı? Olası bir ağır suç suçlaması söz konusu olduğunda, onun kim olduklarını yaptıklarıyla ayırmasını bekleyebilir miydi?

Annie U dönüşü yaptı ve hastaneye doğru yola çıktı. Marcus Renard'ın dövülmesi, biri ona aksini söyleyene kadar onun davasıydı. Kurbanın ifadesini alması gerekiyordu.

Kızılçık ağacı çalılarının arasında yer alan spot ışıkları, bütün gece boyunca onu aydınlatarak, dövülmüşlere bir işaret ışığı gibi parlıyordu. Hastane, petrol patlamasının yaşandığı yetmişli yıllarda, nakit paranın ve hayırseverliğin bol olduğu bir dönemde inşa edilmişti. İki katlı, L şeklinde tuğla bina, bayou'dan yeterince uzakta, hem manzaralı hem de sel mevsiminde güvenli olan bakımlı bir çim alanın üzerine yayılmıştı.

Annie, acil servis girişinin önündeki kırmızı bölgede park etti ve üzerine şerif departmanının amblemi takılı olan güneşliği indirdi. Elinde not defteriyle hastaneye girdi ve Renard'ın onunla konuşabilecek durumda olup olmadığını merak etti. Eğer ölürse, bu hayatı kolaylaştırır mı yoksa zorlaştırır mı?

"Onu bir odaya taşıdık." Hemşire Jolie, yumuşak gece ışığı altında inci gibi parlayan koridordan onu geçirdi. "Ben kazan dairesini seçtim, daha doğrusu kazanın kendisini. Onu kimin dövdüğünü biliyor musun? O adamı her yerinden öpmek istiyorum."

"Hapiste," diye yalan söyledi Annie.

Hemşire Jolie ince kavisli kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

Annie, 118 numaralı odanın kapısı önünde durduklarında içini çekerek, "Uyanık mı? Sakinleştirici mi verildi? Konuşabiliyor mu?" diye sordu.

"Kalan dişleriyle konuşabilir. Dr. Van Allen burnuna ve çenesine lokal anestezi uyguladı. Ağrı kesici verilmedi." Hemşirenin ağzında sinsî bir sadist gülümseme belirdi. "Ciddî bir kafa travmasının belirtilerini narkotiklerle maskeleyemiyoruz."

"Tıpçuları asla kızdırma," dedi Annie, kendine not alıyormuş gibi yaparken.

"Çok haklısın kızım."

Jolie, Renard'ın odasının kapısını iterek açtı ve kapıyı tuttu. Oda çift kişilik olarak düzenlenmişti, ancak sadece bir yatak doluydu. Renard, yatağın baş kısmı hafifçe yukarı kaldırılmış halde yatıyordu, floresan ışık neredeyse şişip kapanmış gözlerine parlıyordu. Yüzü mutasyona uğramış bir nar gibi görünüyordu. Dayak yedikten sadece iki saat sonra, şişlik ve morluklar onu tanınmaz hale getirmişti. Bir kaşı dikilmişti. Çenesinden alt dudağına kadar bir dizi dikiş, binayaklı böcek gibi uzanıyordu. Burun deliklerine pamuk tıkılmıştı ve burnundan geriye kalan kısım bandaj ve yapışkan bantla sarılmıştı.

"Fişi çekilemez," dedi hemşire üzülen bir bakışla. Annie'ye bir bakış attı. "Bu pisliği komaya sokan kişi ortaya çıkana kadar bekleyemez miydin?"

"Zamanlama hiç benim güçlü yanımdı," dedi Annie acı bir ironi ile.

"Çok yazık."

Annie, hemşirenin hemşire odasına doğru uzaklaşmasını izledi. "Bay Renard, ben Şerif Yardımcısı Broussard," dedi, kaleminin kapağını açarak Yatağa doğru ilerlerken. "Mümkünse, bu akşam olanlarla ilgili ifadenizi almak istiyorum."

Marcus, gözlerinin etrafındaki şişliklerin arasında kalan aralıklardan onu inceledi. Onun merhamet meleği. Yükseltilmiş hastane yatağının yanında, küçük görünüyordu. Giydiği kot ceket onu yutuyordu. Yanağında siyahlaşan bir çürük ve dağınık kahverengi saçlarıyla, komşu kızı gibi sevimli bir kızdı. Gözleri kahve rengindeydi, şekli biraz egzotikti ve onun konuşmasını beklerken ifadesiz bir ciddiyetle bakıyordu.

"Sen oradaydın," diye fısıldadı ve yüzünde keskin bir ağrı hissetti. Doktorun zahmet edip kullandığı az miktardaki lidokainin etkisi geçiyordu.

Burnundaki tampon onu ağızdan nefes almaya zorluyordu ve bu da kafasının normal boyutunun iki katı kadar büyük olduğu hissini daha da artırıyordu. Sinüsleri boğazının arkasına akıyordu ve onu yarı boğuyordu.

"Oraya varmadan önce ne olduğunu bilmem gerek," dedi kadın. "Kavgayı ne tetikledi?"

"Saldırı."

"Dedektif Fourcade'in size saldırdığını mı söylüyorsunuz? Hiçbir şey konuşulmadı mı?"

"Binadan çıktım," dedi tereddütle. Bant, kırık kaburgalarını o kadar sıkı sarmıştı ki, bir seferde bir çay kaşığı havadan fazlasını soluyamıyordu. "O oradaydı. Karar yüzünden kızgındı. Henüz bitmediğini söyledi. Bana vurdu. Tekrar... ve tekrar."

"Ona hiçbir şey söylemedin mi?"

"Ölmemizi istiyor."

Defterinden başını kaldırıp ona baktı. "Tek isteyen o değil, Bay Renard."

"Sen değil," dedi Marcus. "Sen... beni

kurtardın." "İşimi yapıyordum."

"Peki ya Fourcade?"

"Dedektif Fourcade adına konuşamam."

"Beni öldürmeye çalıştı."

"Seni öldürmek istediğini söyledi mi?"

"Bana bak."

"Sonuç çıkarmak bana düşmez, Bay Renard."

"Ama yaptınız," diye ısrar etti. "Sizin 'Onu öldürüyorsunuz' dediğinizi duydum. Beni kurtardınız. Teşekkür ederim."

"Teşekkürlerinizi istemiyorum," dedi Annie

açıkça. "Ben Pam'i öldürmedim. Onu bir arkadaş

gibi seviyordum." "Arkadaşlar diğer arkadaşlarını

takip etmez."

Marcus parmağını kaldırarak onu uyardı. "Sonuç..."

"Bu benim davam değil. Gerçekleri inceleyip istediğim sonuca varmakta özgürüm. Dedektif Fourcade'i herhangi bir şekilde kışkırttınız mı?"

"Hayır. O mantıksızdı... ve sarhoştı."

Dudaklarını nemlendirmeye çalıştı, dili birkaç kırık dişin pürüzlü kenarlarına ve bir dişin olduğu boşluğa çarptı. Bakışlarını sağındaki plastik su sürahisine çevirdi.

"Lütfen... bana bir içki doldurur musun... Annie?"

"Şerif Yardımcısı Broussard," dedi Annie, fazla keskin bir sesle. Onun adını kullanması onu sinirlendirdi. Onun isteğini reddetmek istedi, ama zaten departmana dava açmak için yeterli delili vardı. Böylesine basit bir görev için durumu daha da kötüleştirmenin bir anlamı yoktu.

Not defterini yatağın başucundaki masaya koydu, yarım bardak su doldurdu ve ona uzattı. Sağ elinin parmak eklemleri derisi soyulmuş ve iyotla turuncuya boyanmıştı. Bu, arkadaşı olarak sevdiğini iddia ettiği bir kadını katlederken bıçağı tuttuğu eldi.

Suyu yudumlamaya çalıştı, bardağı ağzının sol köşesine bastırarak dudakındaki yara izini kaçınmaya çalıştı. Su çenesinden damlayarak hastane önlüğüne damladı. Pipet alması gerekirdi, ama hemşireler ona pipet bırakmamıştı. Annie, suyu zehirlememişlerse şanslı olduğunu düşündü.

"Tekrar teşekkürler... Şerif yardımcısı," dedi, onu daha da ürkütücü gösteren bir gülümseme denedi. "Çok nazıksınız."

"Dava açmak ister misiniz?" diye sordu Annie aniden.

Boğulur gibi bir ses çıkardı, belki de gülüyordu. "Beni öldürmeye çalıştı. Evet... Suç duyurusunda bulunmak istiyorum. O... hapisanede olmalı. Onu oraya koymama yardım edeceksin... Memur bey. Sen benim tanığımın."

Annie'nin elindeki kalem, bu olasılık onu bir şiş gibi delip geçerken hareketsiz kaldı. "Biliyor musun, Renard? Keşke bu gece o sokağa hiç dönmeseydim."

Kafasını sallamaya çalıştı. "Sen... benim ölmemi istemiyorsun... Annie. Bugün beni kurtardın. İki kez."

"Keşke yapmasaydım."

"Sen... intikam peşinde değilsin. Sen... adalet peşinde... gerçek peşinde. Ben... kötü bir adam değilim... Annie."

"Bunu mahkeme karar verirse kendimi daha iyi hissederim," dedi, defterini kapatarak. "Departmandan biri sana geri dönecek."

Marcus onun uzaklaşmasını izledi, sonra gözlerini kapattı ve zihninde onun yüzünü canlandırdı. Güzel, dikdörtgen, çenesinde hafif bir çukur, taze krema ve yeni Georgia şeftalileri renginde bir cilt. İnsanların iyiliğine inanıyordu. Yardım etmeyi seviyordu. Sesini hayal etti - yumuşak, biraz boğuk. Polis memuru sıfatıyla gelmemiş olsaydı ona ne söyleyebilirdi diye düşündü. Acısını dindirmek için sempati ve teselli dolu sözler.

Annie Broussard. Onun merhamet meleği.

Yağmur aralıksız yağıyordu, farların ışığını azaltıyor, geceyi bir tünel gibi kapatıyordu. Gökyüzü çok alçakta görünüyordu, sıkça büyüyen ağaçlar yolun üzerine eğilmiş gibi duruyordu. Jennifer Nolan'ın hayal gücü, önünden atlayan manyaklar ve arka aynada aniden beliren arabalar gibi film sahneleriyle çılgına dönmüştü.

Gece vardiyasında çalışmaktan nefret ediyordu. Ama geceleri evde olmaktan da nefret ediyordu. Geceyle ilgili her şeyden korkacak şekilde yetiştirilmişti: karanlık, karanlıkta duyulan sesler, karanlıkta gizlenmiş olabilecek şeyler. Bir oda arkadaşı olmasını diledi, ama son oda arkadaşı en değerli mücevherlerini ve televizyonunu çalmış ve sorumsuz bir motosikletçiyle kaçmıştı, bu yüzden yalnız yaşıyordu.

Arkasında farlar belirdi ve Jennifer'ın nefesi kesildi. Artık herkesin konuştuğu tek şey cinayetler ve kadınların sokaklarda güvenli bir şekilde yürüyememeleri idi. Bichon adlı kadının parçalara ayrıldığını duymuştu. Haberlerde böyle bir şey söylenmemişti, ama o duymuştu ve bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordu. Söylentiler sızmıştı, Mardi Gras maskesi gibi. Polis de kimsenin bunu bilmesini istemiyordu, ama herkes biliyordu.

O kadının hissetmiş olduğu dehşeti hayal etmek bile Jennifer'ın kabus görmesine yetiyordu. Mardi Gras'ı düşünmek bile istemiyordu, çünkü o maske olayı yüzünden iki haftadan az bir süre kalmıştı. Ve şimdi bu araba onu takip ediyordu. Bildiği kadarıyla, Pam Bichon'a da bu olmuş olabilirdi. Yoldan çıkmaya zorlanmış ve o araba yoluna sürüklenerek ölüme götürülmüş olabilirdi.

Araba yanına yanaştığında paniği iki katına çıktı. Sonra araba karanlıkta arka lambaları parlayarak yanından geçti. Rahatlama onu sular gibi sardı. Sinyali yakıp karavan parkına girdi.

Glamour dergisinde okuduğu gibi, ön kapıya çıkan merdivenleri çıkarken anahtarı elinde tutuyordu. Anahtarı, kapıyı hızlıca açmak veya saldırgan, kapısının yanındaki hanımeli çalılığından atlayıp saldırırsa silah olarak kullanmak için hazır tuttu.

Oturma odasında bir lamba yanıyordu, böylece bütün akşam evde biri varmış gibi bir izlenim veriyordu. Kapıyı arkasında kilitledikten sonra, Jennifer ceketini

ceketini askıya astı ve mutfak tezgahından bir havlu alıp yağmurla ıslanan kızıl saçlarını kuruladı. Karavanda dolaşırken daha fazla ışık yaktı. Işık açılana ve görebilene kadar odaya girmemeye dikkat etti. Yedek yatak odasını ve banyoyu kontrol etti. Yatak odası dar koridorun sonunda bulunuyordu. Hiçbir şey karıştırılmamıştı, dolapta kimse yoktu. Yatağının başucunda bir kutu Aqua Net saç spreyi duruyordu. Gece biri eve girerse, onu biber gazı gibi kullanacaktı.

Güvende olduğunu bilince gerginliği azalmaya başladı ve yorgunluk onu ele geçirdi. Çok az uyuduğu geceler, kahve molalarının uzunluğu konusunda amiriyle yaşadığı tartışmalar, telefon faturasının gecikmiş bakiyesi... Her bir endişe onu yıpratıyordu. Depresif bir halde dişlerini fırçaladı, kot pantolonunu çıkardı ve bütün gün giydiği tişörtle yatağa girdi. "Aptalla birlikteyim" yazıyordu ve bir ok, yatağın yanındaki boşluğu gösteriyordu. Kimse yoktu. Sabah 1:57'ye kadar.

Jennifer Nolan birdenbire uyandı. Oturmaya çalışırken ve çığlık atmak için ağzını açarken eldivenli bir el yüzüne sertçe vurdu. Kafasının arkası yatak başlığına çarptı. Tekrar öne doğru eğilmeye çalıştı, ama bu sefer boğazına dayanan bir bıçak hissi onu durdurdu. Mesanesi boşaldı ve gözleri yaşlarla doldu.

Ama bulanık görüşüne rağmen saldırganını görebiliyordu. Onun görüntüsü, alarm saatinin yeşil ışığı ve ucuz mini panjurların kenarlarından sızan ışıkla aydınlanıyordu. Üzerine çöken saldırgan, kıyamet görüntüsü gibi devasa görünüyordu. Dehşete kapılan Jennifer, yüzüne odaklandı; yüzü, tüylü bir Mardi Gras maskesi tarafından yarı gizlenmişti.

Richard Kudrow ölüyordu. Son beş yıldır bağırsaklarını tahrip eden Crohn hastalığına, son birkaç ayda yırtıcı bir kanser de eklenmişti. Tıp biliminin tüm çabalarına rağmen, vücudu adeta kendini yiyip bitiriyordu.

Mesleğini bırakıp umutsuz bir tedaviye zamanını ayırması söylenmişti, ama bunun bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Ölümünün kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Onu ayakta tutan tek şey işiydi. Öfke ve adrenalin, zayıflamış vücuduna güç veriyordu. Ulaşılabilir bir hedef olan adalete odaklanmak, ulaşılamaz bir hedef olan tedaviyi aramaktan daha büyük bir amaç duygusu veriyordu ona. Doktorlarına ve hastalığına karşı gelerek, tüm beklentileri aşarak yaşamayı başarmıştı bile.

Düşmanları, onun ölmek için fazla acımasız olduğunu söylüyorlardı. Marcus Renard'ı dövmesinin kendisine altı ya da sekiz ay daha öfkeyle yaşama gücü vereceğini düşünüyordu.

"Müvekkilim, dedektifiniz Noblier tarafından ölümün eşiğine kadar dövüldü. Bu açık gerçeğin üzerine ne tür bir saçmalık yaymaya çalışacaksınız?"

Gus dudaklarını sıktı. Karşısında oturan Kudrow'a bakarken gözleri boncuk kadar küçüldü. Kudrow, kırışık kahverengi takım elbisesiyle çürümüş ceviz kabuğu gibi solgun ve buruşuktu.

"Saçmalık uzmanı sensin, Kudrow. Sosyopatik, cinai sapık müvekkilinin saçmalıklarını yutmam mı gerekiyor?"

"Kendi burnunu kırmadı. Kendi çenesini kırmadı. Kendi dişlerini kırmadı. Yardımcın Broussard'a sor. Daha da iyisi, ben yardımcın Broussard'a sorayım," dedi Kudrow, sandalyesinden kalkarak. "Sana, yetişkin bir domuzu fırlatabileceğim mesafeden daha fazla güvenmediğimden eminim."

Gus enerjik bir şekilde ayağa kalktı ve avukata parmağını doğrulttu. "Benim adamlarımdan uzak dur, Kudrow."

Kudrow eliyle onu uzaklaştırdı. "Broussard önemli bir tanık ve Fourcade bir haydut. O, NOPD'de bir hayduttu ve onu işe aldığınızda bunu biliyordunuz. Bu da sizi hukuk davasında suçlu yapar, Noblier, ve Fourcade'in Bichon davasından, onun bariz

kanıt yerleştirme ve manipölasyon girişiminden sonra Fourcade'i Bichon davasından uzaklaştırmadığın için, saldırı konusunda suç ortaklığı suçundan da suçlu olabilirsin."

Gus burnunu çekti. "Komploculuk! O ölü atı mahkemeye sürüklemeye çalışırken kendine fitık yaparsın, seni yaşlı keçi. İstedığın kadar lanet olası hukuk davası aç. Benim ofisimden bir kuruş bile alamadan fakir bir şekilde öleceksin. Geri kalanına gelince, seni bölge savcısı seçen kimseyi hatırlamıyorum."

"Smith Pritchett, kahvaltıda yediğın yağları sindiremeden suçlamada bulunacak. Fourcade'in kışını hapiste görmekten çok mutlu olacak."

"Göreceğiz bakalım," diye homurdandı Gus. "Dün gece olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve ben seninle bu konuyu konuşmak zorunda değılim."

"Her şey kayıtlara geçecek." Kudrow eski evrak çantasını aldı ve ağırlığı onu hafifçe yana doğru eğdi. "Öyle olsa iyi olur. Yardımcın dün gece bir tutuklama yaptı. Müvekkilimin ifadesini aldı, suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğini sordu. Bu olaylarla ilgili evraklar yoksa, bedelini ağır ödersin Noblier."

Gus'ın yüzü, sanki bir gün önce ezilmiş bir hayvanın kokusunu almış gibi buruştu. "Müvekkilin hayalperest ve yalancı, ve bunlar onun en iyi özellikleri," dedi, avukatı geçip ofisinin ön kapısına doğru yürüdü. "Çık buradan, Kudrow. Sabah boyunca senin saçmalıklarını dinlemekten daha iyi şeyler yapacağım."

Kudrow, vücudundaki toksinlerin kehribar rengine dönüştürdüğü dişlerini gösterdi. Damarlarında roket yakıtı gibi enerji yanıyordu ve bu enerjinin kanseri vücudundan yakıp yok edeceğini hayal etti. "Her zamanki gibi, şerif, sizinle çalışmak bir zevkti. Ama sizi ve haydut Fourcade'i mahvetmek, bundan daha büyük bir zevk olacak."

"Neden dünyaya bir iyilik yapıp ölmüyor musun?" diye önerdi Gus.

"Sana asla o kadar nazik davranmam, Noblier. Sırf kinimden dolayı bile olsa, bu görevde senin günlerinden daha uzun yaşamayı planlıyorum."

"Tanrı o kadar uzun yaşasın, ama sen kesinlikle yaşamayacaksın, bunu söylemekten memnuniyet duyuyorum." "Son sözü kim söyleyecek göreceğiz."

Gus, Kudrow'un sırtına kapıyı çarptı. "Ben, seni çürümüş yaşlı bok parçası," diye homurdandı. Sekreterinin ofisinin yan kapısına doğru döndü ve bağırdı, "Buraya gel, Broussard!"

Annie, beklediğı sandalyeden kalkarken kalbi sıkıştı. Kapıdan açıkça duyulan öfkeli sesleri büyük bir dikkatle dinlemişti. Tartışmanın harareti

onu fiziksel olarak sarmış gibiydi. Omuzlarının arasında terin aktığını ve üniformasının koltuk altlarını ıslattığını hissedebiliyordu.

Noblier'in sekreteri Valerie Comb, ona yan gözle baktı. Sarı saçlı bir sarışın olan Valerie, okulda Annie'den dört sınıf üstteydi, basketbol takımının baş cheerleader'ıydı ve kasıtlı olarak hamile kalma olasılığı en yüksek kişi seçilmişti, ki bunu da başarmıştı. Şimdi boşanmış ve beslemesi gereken üç çocuğu olan Valerie, sadakatini tamamen Noblier'e adamıştı.

Derin bir nefes alan Annie, iç odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Şerif, bulldog bakışlarıyla ve elleri kemerine sıkıca tutunmuş halde ona doğru yürüdü. Annie ayaklarını hafifçe ayırdı ve ellerini arkasında birleştirdi.

"Dün gece Marcus Renard'ın ifadesini aldın mı?" dedi sert bir sesle.

"Evet, efendim."

"Sana eve gitmeni söylemiştim, değil mi Broussard? Alzheimer falan mı oluyorum? Sana eve gitmeni söylediğimi hayal mi ettim?"

"Hayır, efendim."

"O zaman Our Lady'de ne işin vardı, Marcus Renard'ın ifadesini alırken?"

"Yapılması gerekiyordu, Şerif," dedi kadın. "Olay yerinde görevli memur bendim. Renard'ın departmanı ihmalle suçlamaktan büyük mutluluk duyacağını biliyordum ve..."

"Bana prosedürü anlatma, yardımcım," diye tersledi. "Prosedürü bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, efendim... Yani, evet, efendim... Ben..."

"Sana bir şey yapmanı söylediğimde, bunun bir nedeni vardır, Memur Broussard." Ona doğru eğildi, başı kulak uçlarına kadar turp gibi kızarmıştı. "Bazen bir durumu, her zamanki gibi ilerlemeden önce çözmemiz gerekir. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Memur?"

Annie vücudundaki her kasını gergin tuttu, onun ne demek istediğini çok iyi bildiği için çok korkmuştu. "Nick Fourcade'in Marcus Renard'ı dövdüğünü gördüm, Şerif."

"Görmediğini söylemiyorum. Koşulları bilmediğini söylüyorum. O bölgede bir hırsız olduğu ihbarını duymadığını söylüyorum. Suçlu tutuklanmaya direndiğinde orada olmadığını söylüyorum."

Annie uzun bir süre ona baktı. "Dün gece herkes hikayelerini uyumlu hale getirirken ben odada değildim diyorsun," dedi sonunda, Noblier'in öfkelerini üzerine çekeceğini bilerek. "Fourcade'in dün gece yaptığı şey yasadışıydı. Yanlıştı."

"Peki Renard'ın Bichon kızına yaptığı şey yasal mıydı?" "Tabii ki yasaldı, ama..."

"Sana bir şey söyleyeyim, Annie," dedi, aniden daha sakin, daha nazik bir sesle. Geri adım attı ve masasının kenarına oturdu. Yüzündeki ifade ciddi, samimi ve her zamanki gibi dünyaya karşı sergilediği öfkeli tavırdan yoksundu.

"Dünya siyah ve beyaz değildir, Annie. Gri tonları vardır. Dünya prosedür el kitabına göre işlemez. Hukuk ve adalet her zaman aynı şey değildir. Fourcade'in yaptığını onayladığımı söylemiyorum. Fourcade'in yaptığını anladığımı söylüyorum. Bu departmanda kendi adamlarımıza kendimiz bakıyoruz. Bu, düşünmeden hareket edip bir dedektifi tutuklamaya çalışmadan anlamına gelir. Bu, sana eve gitmeni söylediğimde koşup ifade almaya gitmemen anlamına gelir."

"Orada olduğum gerçeğini değiştiremem Şerif, ya da Renard'ın orada olduğumu bildiği gerçeğini. Eğer ifadesini almamış olsaydım ne olurdu?"

"Olayların sırasını karıştırmış gibi görünebilirdi. Onu daha fazla rahatsız etmeden önce, bir gece dinlenmesine izin vermiş gibi görünebilirdi. Yargı yetkisi sorunlarını çözmeye çalışıyormuşuz gibi görünebilirdi."

Ya da acımasız bir saldırının kurbanını görmezden geliyorlar, fail bir polis olduğu için başlarını başka yöne çeviriyorlar gibi görünebilirdi. Bir hikaye uydurana kadar zaman kazanmaya çalışıyorlar gibi görünebilirdi.

Annie, August F. Noblier'in parlak kariyerini anlatan resimsel bir denemenin asılı olduğu duvara döndü. Genç ve zinde günlerinde şerif, Vali Edwards ile gülümseyerek el sıkışıyordu. Gus'ın hükümdarlığı yıllarında Partout Parish'ten geçen daha az tanınmış politikacılar ve ünlülerle çekilmiş bir dizi fotoğraf vardı. Annie ona her zaman saygı duymuştu.

"Sen yaptığını yaptın, biz de bununla ilgileneceğiz, Şerif Yardımcısı," dedi, sanki yasayı çiğneyen oymuş gibi. Annie, Fourcade'e bir azar mı, yoksa sırtını mı sıvazladı diye merak etti. "Mesele şu ki, benimle aynı sayfada kalsaydın, bu durumu daha temiz bir şekilde halledebilirdik. Anlatabildim mi?"

Annie hiçbir şey söylemedi. Kendisine sayfada kalma fırsatı verilmediğini, kitabın dün gece yüzüne kapandığını, bir yabancı gibi süreçten dışlandığını ve dışlandığını belirtmenin bir faydası olmayacaktı. Dışlanmak mı, yoksa bir komploya dahil olmak mı daha kötüydü, emin değildi.

"Basınla konuşmanı istemiyorum," dedi Noblier, masasının arkasına geçip büyük deri yönetici koltuğuna oturdu. "Ve hiçbir koşulda Richard Kudrow ile konuşmanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Yorum yok. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, efendim."

"Ve en önemlisi, Marcus Renard ile konuşmanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Görevde değildin, bu yüzden 10-70 çağrısını duymadın. Bir duruma rastladın ve onu kontrol altına aldın. Öyle mi oldu?"

"Evet, efendim," diye fısıldadı, midesinde ekmek hamuru gibi şişen mide bulantısı hissi.

Noblier bir an sessizce ona baktı. "Kudrow, Fourcade'i tutuklamaya çalıştığını nasıl öğrendi? Seninle konuştu mu?"

"Bu sabah ben koşuya çıkmışken telesekreterime mesaj bıraktı."

"Ama onunla konuşmadın mı?"

"Hayır."

"Renard'a Fourcade'i tutukladığını söyledin mi?"

"Hayır."

"Fourcade'e onun önünde Miranda haklarını okudun mu?" "Renard baygındı."

"O zaman Kudrow blöf yapıyordu, o çirkin piç kurusu," diye mırıldandı Gus kendi kendine. "O adamdan nefret ediyorum. Ölmek üzere olması umurunda değil. Keşke bir an önce ölse de bu iş bitsin. Tutuklama raporunu doldurdun mu?"

"Henüz değil."

"Doldurmayacaksın da. O evrakları doldurmaya başladıysan, parçalanmasını istiyorum. Atılmasını değil. Parçalanmasını."

"Ama Renard dava açacak..."

"Bu, ona işini kolaylaştırmamız gerektiği anlamına gelmez. Devam et ve şikayetini yaz, ön raporunu yaz, ama Fourcade'i tutuklamadın. Evrakların üzerine çavuşunun parafını al, sonra dosyayı doğrudan bana getir.

"Bu davayı bizzat ben üstleneceğim," dedi, sanki gelecekteki resmi açıklaması için bu cümleyi deniyormuş gibi. "Bu olağandışı bir durum, adamlarımdan birine karşı suçlamalar var. Adaletin yerini bulması için tüm dikkatimi bu davaya vermem gerekiyor.

"Ve bana öyle bakma, yardımcım," dedi, suçlayıcı bir parmakla işaret ederek. "Richard Kudrow'un temsil ettiği pislikler için defalarca yaptığı şeyleri yapmıyoruz."

"O zaman biz de onlardan daha iyi değiliz," diye mırıldandı Annie.

"Tabii ki değiliz," diye homurdandı Noblier, telefona uzanarak. "Biz iyi adamlarız, Annie. Adalet Hanım için çalışıyoruz. Sadece o lanet olası göz bağıyla her zaman neyin ne olduğunu göremez. Gidebilirsin, yardımcısı."

Partout Parish Şerif Departmanı'ndaki kadınlar soyunma odası, aslen bir hademe odasıydı. Bina 60'ların sonunda tasarlandığında, bu işte çalışan kadın yoktu ve planlama komitesindeki mutlu şovenistler bu olasılığı öngörememişti. Onların dar görüşlülüğü, erkek memurların duşlu ve kendi tuvaletleri olan bir soyunma odasına sahip olmasını, kadın personelin ise 1993'teki tadilatla dönüştürülen bir süpürge dolabına sahip olmasını sağladı.

Tek ışık kaynağı tavandaki çıplak bir ampuldu. Eski ortaokuldan kurtarılmış dört adet yıpranmış metal dolap, bir duvar boyunca dizilmişti. Karşı duvarda, küçük bir porselen lavabonun üzerinde ucuz, çerçevesiz bir ayna asılıydı. Annie bu işe ilk başladığında, biri aynanın soluna, diğer tarafta bulunan erkekler tuvaletinden yarım metre uzağa bir gözetleme deliği açmıştı. Annie artık düzenli olarak duvarda yeni gizlilik ihlalleri olup olmadığını kontrol ediyor ve delikleri, dolabında sakladığı şekerlemelerin yanında tuttuğu macunla dolduruyordu.

O, bu odayı düzenli olarak kullanan tek kadın memurdu ve şu anda tek kadın devriye memuru idi. Hapishanede çalışan iki kadın ve bir kadın sivil giyimli çocuk memuru vardı, hepsi de süpürge dolabı dönüştürülmeden önce işe başlamış ve onsuz yaşama alışmışlardı. Annie bu odayı kendi odası olarak görüyordu ve

biraz süslemek için plastik saksı palmiye ve beton zemine halı parçası getirmişti. Uluslararası Kadın Polisler Derneği'nin bir posterini bir duvarı süslüyordu.

Annie katlanır sandalyesine oturup kapıya döndü. Posterdeki kadınlarla yüzleşmeye cesaret edemiyordu. Devriyeye geç kalmıştı, sabah brifingini kaçırmıştı. Oradaki tüm üniformalıların Noblier'in onu ofisine çağırdığını ve nedenini bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Çavuş Hooker, Annie binaya adımını attığı anda ilkinin duyurmuştu. Diğer erkeklerin ona attığı bakışlar ise ikincisini güçlü bir şekilde ima ediyordu.

Kucağındaki dosya klasörüne baktı. Dün gece Fourcade'in tutuklama raporunu yazmak için o kadar uğraşmıştı ki. Evinde daktilosunun başına oturup gördüklerini, yaptıklarını siyah beyaz kağıda dökmek ona küçük bir kontrol hissi vermişti. Gece yarısı, kısa bir süreliğine de olsa kendini haklı hissetmişti. Şerif Noblier bu sabah otoritesinin ağırlığıyla bunu yerle bir etmişti.

Ondan yanlış bir rapor yazmasını istiyordu. Yalan söylemesi, vahşeti haklı göstermesi, kim bilir kaç tane yasayı ihlal etmesi gerekiyordu.

"Ve o resimde yanlış olan bir şey gören tek kişi benim," diye mırıldandı.

Soyunma odasından çıkıp koridora doğru ilerlerken, endişesi midesinde asit gibi kaynıyordu.

Hooker, çavuşun masasının önünden geçerken ona göz kırptı. "Bugün suçluları tutuklamakla yetinmeye çalış, Broussard."

Annie, çıkış kaydını yaparken yorum yapmaktan kaçındı. "Saat üçte mahkemede olmam gerekiyor."

"Öyle mi? Bizim lehimize mi, aleyhimize mi ifade vereceksin?" "Hypolite Grangnon hırsızlık," dedi düz bir sesle.

Hooker, domuz gibi küçük gözlerini ona dikti. "Şerif, raporların öğlene kadar masasına gelmesini istiyor."

"Peki, efendim."

Doğrudan rapor odasına gidip işi bitirmeliydi, ama havaya ve alana, kafasını boşaltmak için biraz yola ve kaynamış terli çorap tadı olmayan bir fincan kahveye ihtiyacı vardı. Binadan çıktı ve nemli toprak ve yeşil çim kokan havayı ciğerlerine çekti.

Yağmur sabah beş civarında dinmişti. Annie bütün gece uyanık kalmış, yağmurun başının üzerindeki çatıya vurmasını dinlemişti. Sonunda dinlenmeyi bırakıp kendini yataktan kaldırmış ve ikinci yatak odasına dekoratif bir hava katan serbest ağırlıklar ve barfiks çubuğuyla egzersiz yapmaya zorlamıştı.

Ağrıyan kaslarını çalıştırırken, Atchafalaya havzasında şafak sökmesini bekledi. Bazı sabahlar, güneş bataklığın üzerinde bir alev topu gibi yükselir ve gökyüzü sıvı gibi görünen yoğun turuncu ve pembe tonlarına bürünürdü. Bu sabah ise, zorba bir kibirle fırtına tehdidi taşıyan, dalgalı, öfkeli arduvaz rengi bulutlar gelmişti.

Fırtına ona uygun olurdu, diye düşündü, ancak bahar fırtınası geçip gider ve unutulurdu, oysa kendisinin içine düştüğü mecazi fırtına ne geçip giderdi ne de unutulurdu.

"Şerif Yardımcısı Broussard, biraz vaktinizi alabilir miyim?"

Annie, alçak ve yumuşak sesin geldiği yöne doğru hızla döndü. Richard Kudrow, binanın yan tarafına yaslanmış, eski trençkotunun önünü bir teşhirci gibi tutuyordu.

"Üzgünüm. Hayır. Vaktim yok," dedi hızlıca, kaldırımdan inip park yerinden geçerek devriye arabasına doğru yürüdü. Omzunun üzerinden binaya gergin bir bakış attı.

"Er ya da geç benimle konuşmak zorunda kalacaksınız," dedi avukat, onunla aynı hızda yürümeye başlayarak.

"O zaman sonra konuşmak zorunda kalacağız, Bay Kudrow. Görev başındayım."

"Vergi mükelleflerinin zamanı. Size, Bayan Broussard, benim de August Noblier'in şişkin kasasına büyük miktarda para ödediğimi ve bu nedenle teknik olarak sizin işverenlerinizden biri olduğumu belirtmem gerek var mı?"

"Teknik ayrıntılarla ilgilenmiyorum." Bir eliyle arabanın kapısını açarken, diğer elinde klipsli dosya, evraklar ve ceza defterlerini dengeliyordu. "İşe gitmezsem kıcıımı tekmeleyecek olan çavuşum."

"Çavuşunuz mu? Yoksa Gus Noblier mi? Benimle konuştuğunuz için mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım," diye yalan söyledi. Araba anahtarlarını kolundaki yığına ekledi ve devriye arabasının kapısını açmaya başladı.

"Bir şey tutabilir miyim?" Kudrow centilmenlik göstererek ona doğru uzandı.

"Hayır," diye tersledi Annie, uzaklaşarak.

Ani hareketle yığın klips tahtasından kaydı. Anahtarlar, ceza defterleri, dosyalar yere düştü, Renard dosyasının içeriği dağıldı. Panikleyen Annie klips tahtasını düşürdü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine asfalt zemine çöktü, küfürler savurarak, rüzgar onları uçurmadan önce kağıtları klasöre geri koymaya çalıştı. Kudrow çömeldi ve rüzgârın açtığı defteri almaya uzandı. Defterin sayfalarında ayrıntılar, gözlemler ve görüşme notları uçuşuyordu; bir avukat için dantelli iç çamaşırları görmek kadar cezbediciydi. Annie defteri elinden kaptı, sonra onun karaciğer lekeli elinin, henüz dosyalamadığı ve parçalamadığı tutuklama formuna uzandığını gördü.

Ona doğru atıldı, dirseğini asfaltta sertçe çarptı ve formu yakalarken yumruğunda buruşturdu.

"Ben alırım. Ben alırım," diye kekeledi. Yüzünü Kudrow'dan çevirip gözlerini kapattı ve sessizce Tanrı'ya şükretti. Dağınık kağıtları, klasörleri ve klipsli tahtayı göğsüne sıkıca bastırdı, beceriksizce ayağa kalktı ve polis arabasının açık kapısının etrafında geriye doğru yürüdü.

Kudrow onu ilgiyle izledi. "Görmemem gereken bir şey mi var, Bayan Broussard?"

Annie'nin parmakları buruşuk tutuklama formunu sıkıca kavradı. "Gitmem gerek."

"Dün gece olay yerinde görevli memur sizsiniz. Müvekkilim, onun hayatını kurtardığınızı iddia ediyor. Fourcade'i durdurmak cesaret isterdi," dedi ve Annie direksiyona geçerken arabanın kapısını açık tuttu. "Doğru şeyi yapmak cesaret ister."

"Sen nereden bilirsin?" diye homurdandı Annie. "Sen bir avukatsın."

Bu alaycı sözler onun sararmış teninden sekti. Ona bakmayı reddetmesine rağmen, yüzünde onun bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Hafif, kokuşmuş bir çürüme kokusu burnuna çarptı ve bunun bataklıktan mı yoksa Kudrow'dan mı geldiğini merak etti.

"Gücün kötüye kullanılması, görevin kötüye kullanılması, halkın güveninin kötüye kullanılması... Bunlar korkunç şeyler, Bayan Broussard."

"Takip etmek ve cinayet de öyle. Ben Broussard'ın yardımcısıyım." Kontak anahtarını çevirdi ve kapıyı çarptı.

Kudrow, araba hareket ederken geri adım attı. Bahar rüzgarı otoparkı süpürürken ceketini üzerine çekti. Hastalık, iç sıcaklık ölçerini bozmuştu, ya donuyor ya da yanıyordu. Bugün iliklerine kadar üşüyordu, ama ruhu bir amaçla yanıyordu. Yarım adım daha hızlı olabilseydi, elinde bir tutuklama raporu tutuyor olacaktı. Bir tutuklama raporu...

Nick Fourcade, August F. Noblier sayesinde bu sabah hapishane hücresinde olmayan haydut.

"İkinizi de mahvedeceğim," diye mırıldandı, polis arabasının sokağa dönmesini izlerken. "Ve bunu yapmama yardım edecek bayan da orada."

Annie'nin tahmin ettiği gibi, Renard'ın Fourcade ile karşılaşması çoktan sokaklara yayılmıştı. Gece vardiyasındaki polisler ve Our Lady'deki hemşireler, hikayenin bildiklerini Madame Collette'in lokantasına taşıdılar ve kahvaltı garsonları sabahın özel menüsünü duyururken bu hikayeyi de anlattılar. Dedikodu ve memnuniyetsizlik kokusu, domuz yağı ve kahve kokusu kadar havada yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Annie, kahvesini almak için tezgaha gittiğinde sivri dilli yorumlara maruz kaldı, ancak düşmanca davranan garson, restoranda "kahve kalmadığını" söyledi. Madame Collette'in müşterileri kararlarını vermişlerdi. Bayou Breaux'nun geri kalanı da çok geride kalmayacaktı.

Annie, mahkemede olmasa da zihinlerinde birinin suçlu olmasını istediklerini düşündü. İnsanlar, birdenbire yanlış tarafı destekleyen bir sistem tarafından aldatılmış, ihanete uğramış hissediyorlardı. Bu son zulmü geride bırakıp, sanki hiç olmamış gibi yaşamaya devam etmek istiyorlardı. Bunu asla başaramayacaklarından korkuyorlardı. Belki de kötülük, birinin yanlışlıkla açtığı bir su damarı gibi cemaatin altında akıyordu ve kimse sızıntıyı nasıl tıkayıp suyu tekrar yeraltına göndereceğini bilmiyordu.

Po ' Richard's'ta, arabaya servis penceresinden Annie'ye kahvesini uzatan kadın, ona iyi günler diledi; belli ki haberlerden haberi yoktu. Kahve, Po ' Richard's'ın her zamanki gibiydi: Çok siyah, çok sert ve hindiba tadı ile acı. Annie, kahveyi dökülmez kupasına döktü,  yapay krema ekledi ve şehirden ayrıldı.

Radyo cızırtıyla çalışmaya başladı ve ona, bu bölgede sorunları olan tek kişinin kendisi olmadığını hatırlattı.

"evrede bulunan tüm birimler: Country Estates karavan parkında olası bir 261 vakası var. Tamam."

Annie, gaz pedalına basarken mikrofonunu tuttu. "One Able Charlie yanıt veriyor. İki dakika uzaklıktayım. Tamam."

Cevap gelmeyince, mikrofonu tekrar denedi. Radyo tekrar cızırdamaya başladı.

"10-1, One Able Charlie. Sesiniz kesiliyor. Radyonuzda bir sorun olmalı. Neredesiniz? Tamam."

"Country Estates'teki 261'e yanıt veriyorum. Tamam."

Cevap gelmedi. Annie, arızadan rahatsız olarak mikrofonu kapattı, ama daha çok çağrıdan endişeliydi: cinsel saldırı. Kariyeri boyunca birkaç tecavüz vakası ile karşılaşmıştı. Tecavüz çağrılarında her zaman ekstra bir duygusal unsur vardı. O sıradan bir polis değildi. Bu da sıradan bir çağrı değildi. O sadece bir memur olarak değil, bir kadın olarak da olay yerine gitti ve kurbana hiçbir erkek memurun sunamayacağı türden bir destek ve sempati sunabildi.

Country Estates mobil ev parkı, Bayou Breaux ve Luck arasında tam olarak hiçbir yerin ortasında bulunuyordu, bu da onu kırsal olarak nitelendiriyordu. Burası bir malikaneye hiç benzemiyordu. Adı, belli bir düzenli zarafeti çağırıyordu. Gerçekte ise, yetmişli yılların başında iki dönümlük bir otluk arazinin üzerine yerleştirilmiş, paslanmış bir düzine eski karavan vardı.

Jennifer Nolan'ın karavanı arazinin arkasında, pembe ve bir zamanlar beyaz olan, ön kapısında OPERATION ID suç izleme etiketi bulunan bir modeldi. Annie fırtına kapısını çaldı ve kendini şerif yardımcısı olarak tanıttı. İç kapı önce iki santim, sonra beş santim açıldı.

Annie, ona bakan yüzün bir zamanlar güzel olup olmadığını bilmiyordu, ama bir daha asla güzel olmayacağından emindi. Her iki dudağı da şişmiş ve yarılmıştı. Kahverengi gözleri neredeyse şişmiş ve kapanmıştı.

"Tanrıya şükür, siz bir kadınsınız," diye mırıldandı Jennifer Nolan. Kızıl saçları kıvrık bukletler halinde sarkıyordu. Pembe şönil bornozunu göğsüne sıkıca sararak, acı içinde kapıdan uzaklaşıyordu.

"Bayan Nolan, ambulans çağırdınız mı?" diye sordu Annie, onu küçük oturma odasına kadar takip ederek.

Karavan tütün dumanı ve eski halıların altında büyüyen küf kokuyordu. Jennifer Nolan büyük bir dikkatle kutu gibi ekose desenli kanepeye oturdu.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı. "İstemiyorum... Herkes bakacak." "Jennifer, tıbbi müdahaleye ihtiyacınız var."

Annie, psikolojik şokun bariz belirtilerini fark ederek onun önüne çömeldi. Jennifer Nolan'ın yaralarının ciddiyetinin tam olarak farkında olmadığı ihtimali yüksekti. Muhtemelen uyuşmuş, sersemlemiş hissediyordu. İnkar gibi zihinsel bir kendini koruma mekanizması devreye girmiş olabilirdi. Bu korkunç şey ona nasıl olabilirdi, bu gerçek olamazdı, sadece korkunç bir kabustu. Zaten mantığı çarpıtılmıştı: Ambulansın gelmesinden endişe ediyordu, ama polis arabasından değil.

"Jennifer, senin için ambulans çağıracağım. Komşuların ambulansın neden geldiğini bilmeyecek. Bizim asıl endişemiz senin sağlığın. Anlıyor musun? Seninle ilgilenildiğinden emin olmak istiyoruz."

"Judas," diye mırıldandı Sticks Mullen, kapıyı çalmadan içeri girdi. "Görünüşe göre biri onunla zaten ilgilenmiş."

Annie ona sert bir bakış attı. "Git ambulans çağır. Telsizim bozuk."

Mullen onun sözünü dinlemeye niyetli görünmese de, Annie kurbana geri döndü. "Jennifer? Bu ne kadar zaman önce oldu?"

Kadının bakışları odanın içinde dolaştı ve duvar saatine takıldı. "Gece oldu. Uyandım ve o oradaydı. Üstümdeydi. Bana *zarar verdi*."

"Sana tecavüz mü etti?"

Kadının yüzü buruştu, şişmiş gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ben... ben çok dikkatli olmaya çalışıyorum. Neden... neden bu oldu?"

Annie, dikkatli olmanın her zaman bir fark yaratmadığını söylemek istemediği için soruyu geçiştirdi. "Ne zaman ayrıldı, Jennifer?"

Kafasını hafifçe salladı. Hatırlayamadığı mı yoksa hatırlamak istemediği mi belli değildi.

"Şafak sökmüş müydü? Yoksa hala karanlık mıydı?" "Karanlıktı."

Yani tecavüzcüleri çoktan gitmişti.

"Harika," diye mırıldandı Mullen.

Annie, Jennifer Nolan'ın görünüşünü bir kez daha inceledi: dağınık saçları, bornozu. "Jennifer, o gittikten sonra banyo yaptın mı, duş aldın mı?"

Gözyaşları daha da şiddetlendi. "O... beni zorladı. Ve... ben... yapmak zorunda kaldım," dedi acil bir fısıltıyla. "Hissettiğim şeyi... dayanamazdım. *Onu... her yerimde hissediyordum!*"

Mullen, kaybolan kanıtlara tiksintiyle başını salladı. Annie, Jennifer Nolan'ın ön koluna nazikçe elini koydu, kadının bileğini saran bağ izlerine dokunmamaya dikkat etti, deride lif kalmış olma ihtimaline karşı.

"Jennifer, sana bunu yapan adamı tanıyor muydun? Bize nasıl birine benzediğini söyleyebilir misin?"

"Hayır. Hayır," diye fısıldadı, Mullen'ın ayakkabılarına bakarak. "O... o maske takıyordu."

"Kayak maskesi gibi mi?" "Hayır. Hayır."

Titrek bir eliyle sehpanın üzerindeki Eve 100'lük sigara paketini ve beyaz Bic çakmağı aldı. Annie tek kelime etmeden sigaraları elinden aldı ve bir kenara koydu. Jennifer Nolan'ın tecavüzcü olay yerinden ayrıldıktan sonra dişlerini fırçalamamış veya sigara içmemiş olmasını ummak muhtemelen çok fazlaydı, ama yine de ağız içinden örnek alınması gerekiyordu. Tecavüzcünün bıraktığı herhangi bir iz, onu tanımlamak için bir anahtar olabilir.

"Korkunç. Kabus gibi," dedi kadın, vücudu spazmlarla sarsılırken. "Tüyler. Siyah tüyler."

"Gerçek bir maskeyi mi kastediyorsun?" dedi Annie. "Mardi Gras'tan."

Chaz Stokes, kahvaltı burritosu yerken olay yerine geldi. Her zamanki kıyafetlerinden birini giyiyordu: bol kahverengi takım elbise pantolonu ve ellili yılların bowling salonlarına yakışacak kahverengi ve sarı gömlek. Buruşuk siyah porkpie şapkası, geçirdiği gecenin bir kanıtı olan sarmaşık gözlüklerinin kenarlarının üzerine düşmüştü. Güneş ortada yoktu.

"*Banyo* yaptı," dedi Mullen, karavanın paslı metal merdivenlerinden aşağı inerken. "En azından lanet çamaşırları yıkamamış. Suç mahallimiz var."

Annie onun peşinden koştu. "Tecavüzcü *ona* banyo yaptırdı. Büyük fark var, aptal. Seks sonrası banyo yapmak isteyen bir kadını en iyi senin anlayabilmen gerekir."

"Senin laflarına ihtiyacım yok, Broussard," diye tersledi Mullen. "Dün geceden sonra üniformayı neden giydiğini bile bilmiyorum."

"Oh, kanunları çiğneyen birini tutukladığım için özür dilerim."

"Nicky bizim kardeşim," dedi Stokes, kahvaltısının artıkları Jennifer Nolan'ın karavanının yanındaki solmuş kadife çiçeklerinin üzerine atarak. "Kendi adamlarımızdan birine sırtını döndün. Neden böyle yaptın, Broussard? Sana asıldı falan mı? Herkes senin polislik yapamayacak kadar iyi olduğunu düşündüğünü biliyor."

"Evet, peki, bak ne seçeneğim var," dedi Annie alaycı bir şekilde. "Eğer ilgileniyorsan, o açık kapının içinde bir tecavüz kurbanı oturuyor, pislik. Adamın siyah tüylü Mardi Gras maskesi taktığını söylüyor."

Stokes yüzünü buruşturdu. "Tanrım, şimdi de bir taklitçimiz çıktı." "Belki."

"Bu ne demek oluyor? Renard ona bir şey yapmadı ama Pam Bichon'a yaptı. Yoksa Bichon hakkında başka bir fikrin mi var?"

Annie, Renard'ın hiçbir şeyden suçlu olduğunu kanıtlayan kimse olmadığını belirtme isteğini zorlukla bastırdı. Stokes onu kışkırtıyordu. O siyah diyordu, o beyaz diyordu. Lanet olsun, o Renard'ın katil olduğuna inanıyordu.

"Sen nedin?" dedi Mullen, dudaklarını kıvrarak. "Renard'ın buruşuk küçük aletine mi düşkünsün? Birdenbire onun küçük ponpon kızı oldun. Nick ve Chaz Bichon'u onun öldürdüğünü söylüyorlar, o zaman Bichon'u o öldürdü."

"Git kapıları çal, Broussard," dedi Stokes, ambulans karavan parkına girerken. "Dedektiflik işini gerçek bir polise bırak."

"Olay yerinin incelenmesine yardım edebilirim," dedi Annie, Camaro'sunun bagajını açarken.

Departman, ayrı bir olay yeri inceleme birimi kurmayı gerektirecek kadar büyük veya yoğun değildi. Çağrıyı alan dedektif her zaman kitleri getirir ve olay yerindeki memurlar parmak izi ve kanıt torbaları için çalışırken denetlerdi.

Stokes'un bagajı ıvır zıvırla doluydu: paslı bir alet kutusu, uzun bir naylon halat, kirli sarı bir yağmurluk, iki McDonald's poşeti. Geçmiş bir Mardi Gras kutlamasından kalma üç adet parlak renkli plastik boncuk kolye, kriko kolunun etrafına dolanmıştı. Stokes, ıvır zıvır yığınının daha düzenli olan kısmından gizli parmak izi kiti ve genel delil toplama kiti çıkardı.

Stokes, Annie'ye yan gözle baktı. "Senin yardımına ihtiyacımız yok."

Başka seçeneği olmadığı için uzaklaştı. Stokes onun üstündeydi. Onun ve Mullen'in olay yerini incelemesi fikri onu ürpertmişti. Stokes tembel, Mullen ise aptaldı. Bir şeyi gözden kaçırırlarsa, işleri batırırlarsa, dava mahvolabilirdi. Tabii ki, Jennifer Nolan'ın olayları doğru bir şekilde anlatmış olması durumunda - ki bu, çok sarsılmış bir kurban için garanti edilemezdi - toplanacak çok az kanıt olacaktı.

Annie, KOD görevini erteleyerek karavanın arka tarafına dolaştı. Saldırgan, gece yarısı Jennifer Nolan'ın karavanına girmiş, parkta bulunan diğer karavanlardan görünmeyen arka kapıdan içeri girmişti. Komşuların bir şey görmüş olma ihtimali çok düşüktü. Telefon hattı kesilmişti. Nolan, en yakın komşusu olan Vista Wallace adlı yaşlı bir kadının evinden 911'i aramıştı. Nolan, bu kadının işitme güçlüğü çektiğini söylemişti.

Annie, yırtık sineklik kapısını ve kolayca açılmış ve aralık bırakılmış iç kapıyı Polaroid ile fotoğrafladı. Parmak izi olmayacaktı. Nolan, saldırganın eldiven giydiğini söyledi. Onu yatağında saldırmış,

yanında getirdiği beyaz kumaş şeritlerle onu yatak çerçevesine bağlamıştı. Çarşaflarda meni izi yoktu, bu da tecavüzcünün ya prezervatif kullandığını ya da saldırı sırasında boşalmadığını gösteriyordu.

Annie, yaptığı araştırmalardan, yaygın inanışın aksine, cinsel işlev bozukluğunun cinsel suçlular arasında oldukça yaygın olduğunu biliyordu. Tecavüz, güç ve öfke, bir kadına zarar vermek ve onu kontrol etmekle ilgiliydi. Tecavüzcünün geçmişinde belirli bir kadına veya tüm kadın cinsiyetine karşı öfkeden kaynaklanan, geçmişteki bir yanlışlıktan kaynaklanan bir motivasyondur. Jennifer Nolan'a yapılan saldırı önceden planlanmış ve organize edilmişti, bu da saldırının öncelikle güç ve kontrol ile ilgili olduğunu gösteriyordu. Tecavüzcü hazırlıklı gelmişti, maske takmış, kapıyı zorlamak için bir alet ve kurbanını bağlamak için beyaz kumaş bağlar getirmişti.

Bayou Strangler'ın imzası, kurbanının boğazına doladığı beyaz ipek bir fular olmuştu. Bu davadaki bağlar, haber sızarsa çok fazla dedikodu yaratacak kadar benzerdi. Sperm bulunmaması da bir benzerlik olarak gösterilebilirdi. Ancak Bayou Strangler davalarında kadınlar şiddetli bir şekilde işkence görmüş ve cesetleri açıkta bırakılmıştı, bu nedenle bu tür kanıtlar büyük olasılıkla yok olmuştu.

Bayou Strangler vakaları ile Jennifer Nolan vakası arasındaki temel fark, Jennifer Nolan'ın hala hayatta olmasıydı. Jennifer Nolan başka bir yere götürülmek yerine evinde saldırıya uğramış, tecavüze uğramış, ancak öldürülmemiş veya parçalanmamıştı. Bunlar Jennifer Nolan vakası ile Pam Bichon vakası arasındaki farklardı, ancak basın yine de bu vakalar arasında bağlantı kurmaya çalışacaktı. Maske, şok faktörü olarak büyük önem taşıyacaktı.

Annie, davalardaki benzerliklerin veya farklılıkların kasıtlı olup olmadığını merak etti. O merak ediyorsa, herkes de merak edecekti. Partout Parish'teki korku seviyesi, dört yıldır görülmemiş boyutlara ulaşacaktı. Pam Bichon öldürüldüğünde durum yeterince kötüydü. Ama en azından birçok kişi katil olarak Renard'a odaklanmıştı. Marcus Renard, Jennifer Nolan saldırıya uğradığında Our Lady of Mercy'deydi.

Tanrım, ne karmaşa, diye düşündü Annie, gözleri yere bakarken. Şerifin ofisi, Bichon davası nedeniyle yeterince eleştiri almıştı. Şimdi de maskeli bir tecavüzcü ortalıkta dolaşıyordu ve Jennifer Nolan saldırıya uğradığı sırada polisler birbirlerini tutuklamakla meşguldü. Basın olayı böyle resmedecekti. Ve bu resmin tam ortasında Annie'nin yüzü olacaktı.

Karavanın arka tarafındaki zemin birkaç metre boyunca yabani otlarla kaplı çakıldan ibaretti, sonra "mülk" yerini yumuşak çürümüş yapraklarla kaplı bir ormana bırakıyordu. Annie karavanın bir ucundan diğer ucuna doğru ilerleyerek herhangi bir şey arıyordu: kısmi bir ayak izi, sigara izmariti, atılmış bir prezervatif. Karavanın kuzey ucunda bulduğu şey, çim ve karahindiba kümesi arasında sıkışmış, yaklaşık bir inç uzunluğunda yelpaze şeklinde siyah bir tüydü. Tüyün bulunduğu yerde bir fotoğrafını çekti, sonra cep defterinden boş bir sayfa kopardı, tüyü içine katladı ve saklamak için defterin sayfaları arasına koydu.

Tecavüzcü aracını nereye park etmişti? Neden burayı seçmişti? Neden Jennifer Nolan'ı seçmişti? Jennifer, hayatında erkek olmadığını iddia ediyordu. Yalnız yaşıyordu ve Bayou Breaux'daki True Light lamba fabrikasında gece vardiyasında çalışıyordu. Fabrika, şüphelileri araştırmak için mantıklı bir başlangıç noktası gibi görünüyordu.

Tabii ki Annie, komşular dışında kimseyi sorgulama şansı bulamayacaktı. Dava artık Stokes'a aitti. Eğer yardım isterse, kesinlikle ona gelmeyecekti. Ama belki de tecavüzcü bir komşuydu. Bir komşu, aracını saklamak konusunda endişelenmek zorunda kalmazdı. Bir komşu, Jennifer Nolan'ın programını ve yalnız yaşadığını bilirdi. Belki de KOD görevi o kadar da sıkıcı olmayacaktı.

Nolan'ların evinin köşesini döndüğünde ambulans karavan parkından çıkıyordu. Bir kadını, bir elinde sigara, diğer elinde küçük bir çocukla, iki karavan ilerideki bir karavanın kapısında duruyordu. Başka bir karavanda, iç çamaşırlarıyla duran şişman bir yaşlı adam perdeyi çekip dışarıya bakıyordu.

Annie tüyü poşete koyup içeriye götürdü. Stokes'u banyoda, küvetin içinden cımbızla kasık kıllarını toplarken buldu.

"Bunu karavanın arkasında buldum," dedi ve çantayı lavabonun üzerine koydu. "Maskelerde ve kostümlerde kullanılan türden bir tüye benziyor. Belki de kötü adamımız tüy döküyordu."

Stokes kaşlarını kaldırdı. "*Bizim mi?* Senin bununla hiçbir ilgin yok, Broussard. Hem bu tüyü ne yapacağım ben?"

"Laboratuvara gönder. Pam Bichon'da bırakılan maskeyle karşılaştırmak..."

"Bichon'u Renard öldürdü. Bununla hiçbir ilgisi yok. Bu bir taklitçinin işi."

"Peki, o zaman laboratuvara gönder, Jennifer Nolan'a maskenin bir çizimini yaptır çizmesini çizmesini tarafından takmış ve görmek bunu bunu yap iz bul bir"

bir üreticiyi bulamazsın. Belki de..."

"Belki de ne dediğini bilmiyorsun, Broussard," dedi, küvetten kalkarak. Kasık kıllarını bir kağıda sarıp tuvaletin arkasına koydu. "Sana daha önce de söyledim, burada olmanı istemiyorum. Defol buradan. Git birkaç ceza kes. Yeni işin olan park görevlisi için pratik yap. Tek yapabileceğin bu, tatlım. Yalan söylüyorsam, öleyim. Kardeşini ispiyonlayıp işinde kalamazsın."

"Bu bir tehdit mi?"

İşaret parmağını uzattı ve kızın yanağındaki çürüğe sertçe bastırdı. Gözleri cam kadar düz ve soğuktu. "Ben tehdit etmem, tatlım."

Annie acıdan dişlerini sıktı.

"Dün gece Renard'la olanlar hakkında hikayeni düzeltmelisin," dedi.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorum."

Stokes başını salladı. "Siz kızlar onurdan hiç anlamıyorsunuz, değil mi?"

Annie onun elini itti. "Bunun ağır bir suçla ilgisi olmadığını biliyorum. Şimdi gidip komşularla konuşacağım."

Nick pirogue'da duruyordu, bakışları sulu ufka odaklanmış, zihni tamamen yavaş ve hassas hareketlerine konsantre olmuştu. *Denge... zarafet... sakinlik... nefes... zihin, beden ve ruhu uyumlaştır... teknenin altındaki suyu hisset... akıcı, esnek... su gibi ol...*

Hava serin olmasına rağmen, alnında ter damlaları oluşmuş ve kolsuz gri sweatshirt'ünü ıslatmıştı. Hareket ederken pazı ve triceps kasları gerildi ve titredi. Gerginlik Tai Chi hareketlerinden değil, içinden, odaklanmaya devam etme mücadelesinden geliyordu.

Yavaş hareket et... zorlamadan... şiddet kullanmadan...

Geceden bir sahne, bir anlığına konsantrasyonunu bozdu. *Renard... kan... güç... şiddet...* Aradığı uyum hissi ondan uzaklaştı ve yok oldu. Pirogu ayaklarının altında sarsıldı. Teknenin koltuğuna çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

Tekneyi kendisi selvi ağacı ve deniz kontrplakından yapmıştı ve yıllar önce eski bataklık sakinlerinin ciddi balıkçılar ve avcılar olduklarını belirtmek için yaptıkları gibi yeşil ve kırmızıya boyamıştı. Bataklığa geri dönmekten memnundu. New Orleans uyumsuz bir yerdi. Geriye dönüp baktığında, orada her zaman ruhen parçalanmış hissetmişti. Burası onun geldiği yerdi: Atchafalaya - Bayou Breaux ve St. Martinville gibi küçük kasabalarla, Jeanerette ve Breaux Bridge gibi daha küçük kasabalarla ve isimleri olsa da çok küçük ve önemsiz görünen yerlerle çevrili, bir milyon dönümden fazla vahşi doğa.

Çocukluğunu, bu yerlerden birkaç mil uzakta, isimsiz bir gölün kıyısına demirlemiş bir ev mavnasında geçirmişti. Petrol patlaması yaşanmadan önce babasının balıkçılık ve avcılıkla uğraşan bir bataklık işçisi olduğunu hatırlıyordu. Petrol patlaması yaşandıktan sonra babası kaynakçı olarak işe girmiş ve ailesini Lafayette'e taşınmıştı. Orada daha zengin ama daha iyi bir hayat sürmemişlerdi. Armand Fourcade, ruhunun bir parçasını bataklıkta bıraktığını defalarca itiraf etmişti. Nick, geri döndükten sonra babasının ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Burada kendini bütün ve dengeli hissedebiliyordu. Bazen.

Ama bu, o zamanlardan biri değildi.

İsteksizce küreğini aldı ve tekneyi eve doğru yönlendirdi. Gökyüzü alçalmıştı, bataklığın rengini soluklaştırmış, her şeyi yapışkan bir griye boyamıştı: suda nöbetçi gibi duran tupelo ağaçlarının kırılğan yeni limon yeşili yaprakları, adaları kaplayan söğüt ve akçaağaç ağaçlarının dantelli yeşilliği, mevsim için çok erken gelen sıcaklığın etkisiyle açmaya kandırılmış birkaç sarı başlı çiçek. Bu gün hava serindi, ama hava tekrar ısınrsa, parlak çiçekler yakında kıyıları doldurur ve beyaz tepeli papatya ve gösterişli kara gözlü Susans, zehirli sarmaşık, timsah otu ve sıçan asması ile karışmak için su kenarına kadar uzanırdı.

Bataklık genellikle ilkbaharda hayatla dolup taşardı. Bugün ise nefesini tutmuş gibiydi. Bekliyordu. İzliyordu.

Tıpkı Nick'in beklediği gibi. Dün gece bir şeyi harekete geçirmişti. Her eylem bir tepki, her meydan okuma bir yanıt üretir. Gus'ın onu eve göndermesiyle iş bitmemişti. Daha yeni başlamıştı.

Pirogoyu, ölü selvi kütükleriyle dolu bir kanaldan geçirdi ve bahar suları çekildiğinde iki katına çıkacak olan bir adanın dar ucunu dolaştı. Evi, iki yüz metre batıda, güney Louisiana'nın kırsal kesiminde yaşayanların modern konforlara kavuşmasıyla yetersiz bir şekilde yenilenmiş bir Akad kalıntısı olarak kıyıda duruyordu.

Evi kendisi, oda oda yeniden düzenliyor, cazibesini geri kazandırıyor ve ucuz tamiratları kaliteli olanlarla değiştiriyordu. Akılsız el emeği, bir zamanlar içkiyle bastırmaya çalıştığı huzursuzluğuna kabul edilebilir bir çıkış yolu sağlıyordu.

Şehir devriye arabasını hemen fark etti. Araba, onun 4X4'ünün yanında duruyordu. Beyaz üniformalı bir memur, arabanın yanında, şık bir takım elbise ve kravat giymiş, uzaktan bile kendini beğenmişliği belli olan tıknaz bir siyah adamla duruyordu. Bayou BreauX Polis Teşkilatı şefi Johnny Earl.

Nick pirogue'u rıhtıma yanaştırdı ve bağladı.

"Dedektif Fourcade," dedi Earl, iskeleye doğru ilerlerken altın rozetini önünde tutarak. "Ben Johnny Earl, Bayou BreauX polis şefi."

"Şef," diye selamladı Nick. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Neden burada olduğumuzu biliyorsunuzdur, Dedektif," dedi şef. "Marcus Renard'ın bu sabah yaptığı şikayete göre, dün gece Bayou BreauX belediyesi sınırları içinde bir suç işlediniz. Şerif Noblier'in düşündüğünün aksine, bu bir polis

konusudur. Sebep olması beni üzse de, savcı Pritchett'e bu konuyu kendim halledeceğime dair söz verdim. Marcus Renard'a saldırıdan dolayı tutuklusun ve bu sefer gerçek. Kelepçe onu, Tarleton."

Annie, adliye binasının ikinci katına çıkan merdivenleri çıktı ve A.J. ile özel bir konuşma yapmaktan nasıl kaçabileceğini düşünmeye çalıştı. Hypolite Grangnon'a karşı açılan davanın görüldüğü sırada mahkeme salonuna gizlice girip, ifade verdikten sonra hemen kaçabilirse...

Bir gün için yeterince çatışma yaşamıştı. Biriyle kavga etmeden arabasına benzin bile alamamıştı. Ama en kötüsü Bayou Breau Polis Departmanı'na çağrılmasıydı.

Johnny Earl ile yaptığı görüşme, hayatının en uzun saati gibi gelmişti. Davayı bizzat üstlenmişti ve onu bir kaburga gibi kızartarak, olay yerinde Fourcade'i tutukladığını itiraf ettirmeye çalışmıştı. Şerifin ona zorla kabul ettirdiği hikayeye sadık kaldı ve bunun gerçeklerden çok da uzak olmadığını kendine söyleyip durdu. Radyoda hırsızla ilgili herhangi bir çağrı duymamıştı, çünkü hırsız yoktu. Fourcade'i gerçekten tutuklamamıştı, çünkü departmandaki kimse ona izin vermezdi.

Earl bu hikayenin tek kelimesine bile inanmamıştı. Çok uzun süredir polisti. Ama Noblier'i örtbas ettiği için azarlamak, gündeminde ikinci planda kalıyordu. Fourcade'i gözaltına almıştı ve bundan olabildiğince siyasi çıkar sağlayacaktı. Şerifi kötü göstermek için onun gerçek itirafına ihtiyacı yoktu ve bunu biliyordu. Aslında, itiraf olmasa da aynı sonucu elde edebilirdi. Böylelikle şerifin ofisinde yolsuzluğun yaygın olduğunu ve tüm kademelere ulaştığını iddia edebilirdi. Onu da suç ortağı olarak sayabilirdi.

Komplo, yalan ifade. Sırada ne var? Daha ne kadar alçalabilirim? Annie, eski mahkeme salonlarının önünden geçen koridora girerken kendine bu soruyu sordu. *Yalan yere yemin.*

Er ya da geç, Fourcade aleyhine tanıklık etmek için bu mahkemeye gelecekti.

Salon, aylak aylak dolaşan avukatlar, sosyal hizmet görevlileri ve görülen davalarda kişisel çıkarları olan kişilerle doluydu. Yargıç Edmonds'un mahkeme salonunun kapısı açıldı ve bir kamu avukatını neredeyse devirecekti. A.J. salona girdi. Bakışları hemen Annie'ye takıldı. "Müfettiş

Broussard, ofisime gelebilir misiniz?" dedi.

"A-ama Grangnon davası..."

"İptal edildi. Suçunu kabul etti."

"Harika," dedi Annie coşkusuz bir sesle. "O zaman devriyeye dönebilirim."

A.J. ona yaklaştı. "Seni zorla götürmek zorunda bırakma beni Annie, bunu yapacak kadar kızgın olmadığımı sanma."

Savcının ofisinin dışındaki sekreterler, A.J. içlerinden geçip giderken, onların kirpiklerini kırpışlarına aldırmadan, gösteri köpekleri gibi dikildiler. Kendi ofisine girerken çantasını bir sandalyeye attı ve Annie'nin arkasından kapıyı çarptı.

"Neden beni aramadın?" diye sordu. "Seni nasıl arayabilirdim ki, A.J.?"

"Fourcade'in Renard'ı öldürmeye çalıştığı sırada araya girdin ve bana bundan bahsetmedin bile? Tanrım, Annie, yaralanabilirdin!"

"Ben bir polisim. Her gün yaralanabilirim."

"Görevde bile değildin!" diye bağırdı, ellerini havaya kaldırarak. "Bana eve gideceğini söylemiştin! Bu nasıl oldu?"

"Kaderin acı bir cilvesi," dedi acı bir şekilde. "Yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

"Richard Kudrow bu sabah Pritchett'e bu bombayı patlattığında öyle dememişti. Seni bir kahraman, aksi takdirde ahlaksızca yozlaşmış bir departmanda adaletin tek savunucusu olarak övdü."

"Departman yozlaşmış değil," dedi, yalanı nefret ederek. Polis şiddetini örtbas etmek yozlaşma değil de neydi?

"O zaman neden Fourcade bu sabah hapiste değildi? Onu tutukladınız, değil mi? Kudrow raporu gördüğünü iddia ediyor, ama şerif departmanında böyle bir rapor yok. Neler oluyor? Onu tutukladınız mı, tutuklamadınız mı?"

"Neden seni aramadığımı merak ediyorsun," diye mırıldandı Annie, onun soluna bakarak. Yüzüne yalan söylemektense, LSU'dan aldığı diplomasına bakmak daha iyiydi. "Bu üçüncü derece saçmalıklar olmadan da yapabilirim, çok teşekkürler."

"Ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi, onun görüş alanına girerek, tüm tartışma stratejilerini çok iyi bilen biri olarak. "Senin için endişeleniyorum, Annie. Biz arkadaşız, değil mi? Dün gece bunu söyleyen sendin, biz en iyi arkadaşız."

"Evet, *en iyi arkadaş*," dedi alaycı bir tonla. "Dün gece en iyi arkadaştık. Şimdi sen savcı, ben de şerif yardımcısısın ve bu sabah patronunun önünde kötü duruma düştüğün için sinirlisin. Öyle, değil mi?"

"Lanet olsun, Annie, ben ciddiym!"

"Ben de! Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye talep etti. "Gözlerimin içine bak ve başka türlü elde edemeyeceğin bilgileri almak için arkadaşlığımızı kullanmaya çalışmadığını söyle. Bana bak ve iki düzine insanın önünde koridorda başka bir şerif yardımcısına yaklaşıp onu bir çocuk gibi buraya sürükleyeceğini söyle."

A.J. yüzünü çevirirken dişlerini sıktı. Annie'yi ezen hayal kırıklığı, kaçınılmaz suçluluk duygusu kadar ağırdı. Elleri başının üstünde sıkıca tutunarak, onun yanından geçip pencereye doğru yürüdü.

"Neye bulaştığımı hiç bilmiyorsun," diye mırıldandı, otoparka bakarak.

"Çok basit," dedi. Arkasına yaklaşan A.J.'nin sesi sakın ve çekiciydi. "Fourcade'i kanunu çiğnerken yakaladıysan, o zaman onun yeri hapisane."

"Ve ben ona karşı tanıklık etmeliyim. Başka bir polisi, üstelik bir dedektifi ispiyonlamalıyım."

"Kanun kanundur."

"Doğru doğru, yanlış yanlıştır," dedi, her vuruşta başını sallayarak bir kez daha ona döndü. "Hayatın senin için bu kadar kolay olmasına sevindim, A.J."

"Bana bunu söyleme. Sen de benim kadar kanuna inanıyorsun. Bu yüzden dün gece Fourcade'i durdurdun. Cezayı vermek mahkemenin işi, Nick Fourcade'in değil. Ve ona karşı tanıklık etsen iyi olur!"

"Beni tehdit etme," dedi Annie sessizce. O, pişmanlık duyarak ona doğru bir adım attı, ama Annie ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Şefkatin için teşekkürler, A.J. Sen gerçek bir dostsun. İhtiyacım olduğunda sana başvurduğum için çok mutluyum. Mahkeme celbini sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Annie, yapma..." diye başladı, ama Annie onu iterek yanından geçip gitti. "Annie, ben..."

O, onun söylemek üzere olduğu her neyse, kapıyı çarparak kapattı. Aynı anda, Smith Pritchett'in köşe ofisinin kapısı açıldı ve öfkeli dört adam, Pritchett'in önderliğinde koridora daldı. Polis şefi hemen arkasından geldi, onu Kudrow ve Noblier izledi. Annie, onların geçmesi için sırtını kapıya dayadı, Kudrow ona başını sallayınca kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Broussard yardımcısı," dedi Kudrow nazıkçe. "Belki de bize katılmalısınız..."

Noblier avukatı kenara itti. "Karışma, Kudrow. Yardımcımla konuşmam lazım."

"Eminim öyledir," dedi Kudrow gülerek. "Tanığa müdahale etmenin ciddi bir suç olduğunu hatırlatmama gerek var mı, Noblier?"

"Midemi bulandırıyorsun avukat," diye hırladı Gus. "Bir katili serbest bırakıp polislerin peşine düşüyorsun. Biri seni ters çevirip sana biraz ahlak öğretmeli."

Kudrow başını salladı, yüzünde bir gülümsemeyle. "Sen vahşeti bile vaaz ediyorsun.

Basın bunu duyduğunda kulaklarını dikip dinleyecek."

"Onun kanserli olan tek yeri bağırsakları değil," diye homurdandı Gus, Kudrow diğerlerini koridorda takip ederken. "O adamın ruhu çürümüş ve kararmış.

"Pritchett'in kuyruğunu çekti," dedi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Bu benim hatam. Dün gece Pritchett'i kendim aramalıydım. Şimdi kafasına bir tür sidik yarışı girdi. O adamın egosu büyükbabamın sikinden daha büyük.

"Ve Johnny Earl... Onu kim kızdırdı bilmiyorum. Adam ters bir tip. Buradaki yaşamın ritmini anlamıyor. Belediye meclisi dışarıdan adamları işe aldığında böyle olur. Cleveland'dan ya da buradaki yaşam hakkında hiçbir şey bilmeyen başka bir yerden Johnny Fucking Earl gibi adamları getirirler. Adamın tavırları var. Beni lanet bir filmde çıkmış tembel, sahtekar, ırkçı bir beyaz züppe sanıyor. Sanki benim departmanında siyahlar çalışmıyor gibi. Sanki siyahlarla arkadaş değilmişim gibi. Sanki son seçimlerde siyahların oylarının yüzde otuz üçünü almamışım gibi."

Annie'ye sert bir bakışla dikkatini tamamen ona çevirdi ve onu Pritchett'in boş ofisine doğru itti. "Sana Kudrow ile konuşma demiştim."

"Onunla konuşmadım."

"O zaman tutuklama raporu hakkında saçmaladığı bu zırvalık da ne?" diye fısıldadı. "Peki, çavuşun neden bana ikinizi binadan yirmi metre bile uzak olmayan lanet olası otoparkta gördüğünü söyledi?"

"Ona hiçbir şey söylemedim."

"Ve basın toplantısında da aynen böyle söyleyeceksin, memur bey. Hiçbir şey."

Annie zorlukla yutkundu. "Basın toplantısı mı?"

"Hadi," diye emretti ve koridorda ilerlemeye başladı.

Pritchett, Marcus Renard'ın *iddia edilen* saldırısı hakkında bir açıklama yaparak toplantıyı açtı. Dedektif Nick Fourcade'in Bayou Breau Polis Departmanı tarafından gözaltına alındığını duyurdu. İddiaların peşine düşeceğini söz verdi ve adalet sistemini atlatmaya çalışanlara öfkesini dile getirdi.

Kudrow, solgun ve trajik bir ifadeyle, Fourcade'in dalgali geçmişini sessizce hatırlattı ve adaletin yerini bulmasını istedi. "Müvekkilimin masumiyetini bir kez daha belirtmek isterim. Hiçbir suçtan mahkum edilmedi. Aslında, dün gece Dedektif Fourcade tarafından hastaneye kaldırılırken, gerçek suçlu serbestti ve acımasız bir tecavüz suçu işlemiş olabilir."

Ve sonra çılgın bir soru yağmuru başladı.

Muhabirlerin soruları ve yorumları keskin ve sivriydi. Üç aydan fazla bir süredir Renard'ın hikayesini çeşitli şekillerde takip ediyorlardı, ancak onun masumiyeti veya suçluluğu konusunda kesin bir sonuca varamamışlardı. Aynı hayal kırıklığını yaşayan memurlara sempati duymuyorlardı, ancak kendi hayal kırıklıklarını dile getirmekten çekinmediler. Herkesi hedef aldılar, kimsenin tarafını tutmadılar ve yeni bir kan bulma fırsatını kaçırmadılar.

"Şerif, dün gece başka bir kadının saldırıya uğradığı doğru mu?"

"Yorum yok."

"Broussard yardımcısı, dün gece Dedektif Fourcade'i resmi olarak tutukladığınız doğru mu?"

Annie, Gus onu ileri ittiğinde, taşınabilir güneş tabancasının kör edici ışığına gözlerini kısarak baktı. "Ah, yorum yapamam."

"Ama ambulansı çağıran memur sensin. Dedektif Fourcade ile birlikte şerifin ofisine geri döndün."

"Yorum yok."

"Şerif, Renard bu diğer kadın saldırıya uğradığı sırada hastanedeyse, bu onun masumiyetini kanıtlamaz mı?"

"Hayır."

"O halde saldırının gerçekleştiğini onaylıyorsunuz?"

"Broussard, dün gece hastanede Bay Renard'ın ifadesini aldığınızı doğrulayabilir misiniz? Eğer öyleyse, neden Dedektif Fourcade bu sabah gözaltında değildi?"

"Ah-ben-"

Gus mikrofonun önüne eğildi. "Dedektif Fourcade, bölgede bir hırsız ihbarına yanıt veriyordu. Memur Broussard görevde değildi ve ihbarı duymadı. Şüpheli bulduğu bir durumla karşılaştı

, durumu kontrol altına aldı ve Dedektif Fourcade'i şerif departmanına kadar eşlik etti. Bu kadar basit.

"Daha fazla soruşturma yapılana kadar Dedektif Fourcade'i maaşlı olarak derhal görevden uzaklaştırdım. Ve benim için bu davanın durumu budur. Departmanımın saklayacak hiçbir şeyi, utanacak hiçbir şeyi yok. Bölge savcısı polisin bu konuyu soruşturmasını istiyorsa, incelemeyi memnuniyetle karşılarım. Çalışanlarımı yüzde yüz destekliyorum ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Pritchett, son sözü söylemeye kararlı bir şekilde mikrofonun başına geri döndü, Gus ise Annie'yi podyumdan uzaklaştırıp kapıya doğru yönlendirdi. Annie, sadık bir köpek gibi Noblier'in peşinden ayrılmadı ve bunun onu bir tür ikiyüzlü yapıp yapmadığını merak etti. Şerifin onu korumasını bekliyordu, ama Fourcade'in değil. *Ben kimseyi öldürmeye çalışmadım. Tek yaptığım yalan söylemek ve yanlış bir rapor vermektir.*

Kendinden, patronundan ve adliye binasından kaçıp devriye arabasına giderken onu avlamaya çalışan akbabalardan tiksinierek, ağzını kapalı tutup gözlerini ileriye dikti. Kalabalık gruplara ayrıldı, bazıları Kudrow ortaya çıkınca adliye binasının merdivenlerine geri koştu, bazıları Noblier'in Suburban'ıyla uzaklaşmasını takip etti. Yarım düzine kişi Annie'yi kolluk merkezine kadar takip etti ve onu otoparktan geçerek binanın memur girişine kadar kovaladı.

Hooker, kollarını yuvarlak karnının üzerinde kavuşturmuş, lobide durmuş olan biteni izliyordu. "Mezarlık vandalizmiyle ilgili takip raporu nerede?"

"İki gün önce teslim ettim."

"Hadi oradan."

"Yaptım!"

"Elimde yok, Broussard," dedi. "Tekrar yap. Bugün."

"Peki, efendim," dedi Annie, ona yalancı demek için kendini zor tutarak. Hooker pisliğin tekiydi, ama herkese eşit derecede saygısız davrandığı için adildi.

"Bir kez evrak işleri yapmak yetmezmiş gibi," diye mırıldandı brifing odasına girerken. "Benimkini iki kez yapmak zorundayım."

"Kimi iki kez yapmak istersin, Broussard?" Mullen alaycı bir şekilde sordu. O ve Prejean koridorda durmuş kahve içiyorlardı. "Senin küçük sapık arkadaşın Renard mı? Duyduğuma göre o bir kadını becerdiğinde, kadın yere yapışıp kalıyormuş." Kötü dişlerini göstererek kıkırdadı.

"Çok komik, Mullen," dedi Annie. "Ve çok da zevkli. Belki cenaze evinde stand-up komedyenliği yapabilirsin."

"İş arayacak olan ben değilim, Broussard," diye cevapladı. "Johnny Earl'ün sikini emmek için kasaba halkının yanına gittiğini duyduk."

"Senin iğrenç hayallerini bozmak istemem ama oraya kendi isteğimle gitmedim ve şef de gittiğimde pek mutlu olmadı."

Mullen sırtıttı. "Bir oral seks bile doğru dürüst yaptırılmıyorsun, değil mi?" "Bunu asla öğrenemeyeceksin."

Annie, Mullen'ı alt ettiğinde genellikle hızlı bir gülümseme ve zekice bir yorumla karşılık veren Prejean'a baktı. Prejean ona sanki onu tanımıyor gibi bakıyordu. Bu küçümseme canını yaktı.

"Önemli değil, Prejean," dedi. "Senin karın gece çalışırken ve öğle yemeğinde, diyelim ki, iştahını tatmin etmek için biraz ekstra zaman istediğinde seni hiç koruduğum olmadı."

Prejean ayakkabılarına baktı. Annie başını salladı ve uzaklaştı. On dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, sadece oturup kendini toparlamak için. On dakika, hayal kırıklığını toparlamak ve içinde dolaşmaya başlayan korkuyu kontrol altına almak için. Derin bir çukura düşmüştü ve kimse ona yardım etmek için elini uzatmıyordu. Aksine, arkadaşları olduğunu sandığı adamlar çukurun kenarında durmuş, ona toprak atmaya hazırdılar.

Soyunma odasına doğru yöneldi. Ama içeri adımını atmadan önce, sığınağının ihlal edildiğini biliyordu.

Kapı kolunu çevirdiğinde koku burnuna çarptı - mide bulandırıcı, çürümüş bir koku. Işık düğmesini açtı ve çılgılık atmadan önce zar zor elini ağzına kapatabildi.

Tavandaki tek ampule kahverengi bir ip ile asılmış, uzun, ince kuyruğu ile düğümlenmiş bir ölü muskrat vardı.

Misk sıçanının kuyruğunun tabanından kafatasının tabanına kadar derisi yüzülmüş, derisi başının üzerinden sarkıyordu. Annie ona baktı, midesinden kusma hissi yükseldi. Hava akımları ve vücudunun ağırlığı, kemirgeni grotesk bir mobil gibi ileri geri sallıyordu. Arka bacaklarından biri eksikti, bu da misk sıçanının Güney Louisiana'da her yıl binlerce tanesinin yaptığı gibi bir tuzağın çelik çenelerinde zamansız sonunu bulduğunu gösteriyordu.

Annie, işkencecisinin duvardaki yeni delikten onu izliyor olabileceğinin farkında olarak, muskrat'a doğru ilerledi ve etrafından dolaştı. Her ayrıntıyı inceledi: düğümlü kuyruğu, çıplak kasları, cesede çivi ile saplanmış kağıt parçası.

Notta şöyle yazıyordu: "*Hain kaltak.*"

"Broussard seni ispiyonladı," dedi Stokes, parmaklarını nezaret hücresinin tel örgüsüne geçirerek. "Dostum, sana bunu yaptığina inanamıyorum. Yani, benimle yatmaması bir şey. Bazı kadınlar bu konuda mazoşisttir. Ama başka bir polisi ispiyonlamak... dostum, bu çok alçakça."

Stokes'un şehir hapishanesinin nezarethanesine girmesine izin verilmemeliydi. En azından ziyaretçi olarak. Nezarethanedeki mahkumların avukatlarıyla görüşme hakkı vardı, hepsi bu kadar. Ama her zamanki gibi, Stokes tanıdığı biri vardı ve onu ikna ederek içeri girmeyi başardı.

"Lanet olsun, sence o lezbiyen olabilir mi?" diye sordu, bu fikir aklına geldiğinde.

Nick, hücresinde dolaşırken Annie Broussard'ın görüntüsü aklına geldi; gözleri büyümüş, elini uzatıp ona çok yaklaşıncı yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmişti.

"Umurumda değil," dedi.

"Belki sen öyle düşünmüyorsun, ama o benim fantezi dünyamda yepyeni bir rol üstlendi," diye itiraf etti Stokes. "Kahretsin, ama ben lezbiyenlere karşı

her zaman bir ilgim olmuştur. Güzel olanlara," diye ekledi. "Erkeksi lezbiyenlere değil. Hiç güzel kadınların çıplak olarak birlikte olduğunu hayal etmedin mi? Dostum, bu benim sikimi titretir." "O beni tutukladı," dedi Nick,

Stokes'a sabırsızlıkla. Adamın

odaklanamıyordu.

"Evet, benim fantezilerimde o kötü bir lezbiyen olacak. Kırbaçlı, siyah deri giyen bir kaltak. Erkeklerden nefret eden."

"Orada ne işi vardı?" diye sordu Nick.

"Kesinlikle çok kötü şans."

Nick bu konuda karışık duygular içindeydi. Annie Broussard gelmemiş olsaydı, Renard'ı öldürürdü. Aslında, onu kendisinden kurtarmıştı ve bunun için minnettardı. Ama onun nedenleri onu rahatsız ediyordu.

"Benim sorumlu tutulmam gerektiğini düşünüyor."

Belki de bu kadar basitti. Belki de o kadar idealistti. Kendisi hiç idealist olmamış olan adam, bu olasılığı kabul etmekte zorlanıyordu. Tecrübesine göre, insanları genellikle tek bir şey motive ederdi: kişisel çıkar. Niyetlerini milyonlarca farklı şekilde ifade edebilir, sonsuz mazeretler sunabilirlerdi, ama çoğu şey tek bir düşünceye indirgenirdi: *Bunda benim çıkarım ne*

Annie Broussard'ın bundan kazancı neydi? Neden birdenbire onun hayatına girmişti?

"O tam bir baş belası," dedi Stokes. "Küçük Bayan Kurallara Uygun. Bu sabah Luck'a giden beyaz çöp karavan parkında bir tecavüz vakası yakaladım. Orada her şeye burnunu sokuyor. 'O burun kıllarını laboratuvara gönderecek misin?' " diye yüksek tiz sesle alay etti. " 'Belki tecavüzcünün burun kıllarıdır. Belki bu adam Bichon'u öldürmüştür. Belki o Bayou Strangler'dır.' "

"Bichon'la bağlantılı olduğunu ona düşündüren neydi?"

Chaz gözlerini devirdi. "Adam maske takıyordu. Sanki bu orijinal bir fikirmiş gibi. Tanrım," diye mırıldandı. "Kadınları bu işe sokmayı kim düşündü ki?"

Omzunun üzerinden bakarak kapıyı kontrol etti. Şehir hapishanesi yaklaşık bin yıllık bir yapıydı ve nezaret hücrelerinde güvenlik kamerası yoktu. Şehir polisleri, eski usul yöntemlerle konuşmaları dinlemek zorundaydı.

"Bu işin bedelini senin ödemen gerektiğini düşünen tek kişi o, dostum," diye mırıldandı. "Tanrı bile seni bunun için yargılamaz. Göze göz, anladın mı?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ben intikam meleği olmam gerekiyor."

"Kahretsin, sen Görünmez Adam olmalıydın. Broussard burnunu sokmasaydı kimse bir şey anlamazdı. Renard cehennemde yanıyor olurdu, dava kapanırdı."

"Öyle mi düşünüyordun?" Nick, onu hapseden tel örgüye doğru adım atarak yumuşak bir sesle konuştu. "Laveau'nun yerinde beni aradığında, Bowen ve Briggs'e gidip onu öldüreceğimi mi düşündün?"

"Tanrım!" Stokes tısladı. "Sesini alçalt!"

Nick tel örgüye yaklaştı, parmaklarını Stokes'un parmaklarının hemen üstünden geçirdi. "Ne oldu *dostum*?" diye fısıldadı. "Komplo teorisi mi kuruyorsun?"

Stokes geri çekildi, şok olmuş, kırılmış, hatta incinmiş gibi görünüyordu. "Komplo mu? Lanet olsun dostum, sarhoştuk ve saçma sapan konuşuyorduk. Seni arayıp onun orada olduğunu söylediğimde bile, bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim! Sadece, yapsaydın seni suçlamazdım diyorum. Yani, iyi ki kurtulduk, haklı mıyım, haklı mıyım?"

"O bara gitmek isteyen sendin."

"Çünkü başka kimse oraya takılmıyor dostum! Beni tuzağa düşürdüğümü düşünemezsin! Tanrım, Nicky! Biz rozet kardeşiyiz dostum. Senin en yakın arkadaşın

. Bunu nasıl düşünebilirsin, bilmiyorum. Bu beni incitiyor, Nicky. Gerçekten."

"Seni inciteceğim, Chaz. Beni kandırdığını öğrenirsem, annenle babanın ilk aşamayı geçmemiş olmasını dileyeceksin."

Stokes hücreden uzaklaştı. "Duyduklarıma inanamıyorum. Adamım, oh adamım! Bu kadar paranoyak olmayı bırak. Ben senin düşmanın değilim." Uzun parmağıyla göğüs kemiğine vurdu. "Lanet olsun, sana avukat çağırdım. Arkadaşlar bunu karşılayacak. Hepsi kabul etti..."

"Kendi masraflarımı kendim karşılıyorum."

"Son üç aydır hepimizin ıslak rüyalarında gördüğü şeyleri yaptın."

"Hangi avukat?"

"St. Martinville'den Wily Tallant."

"O piç kurusu..."

"-çok kurnazdır," diye bitirdi Stokes. "Onu karşı tarafta olan biri olarak görme. Onu, senin kendi tarafına geri dönebilmelisin diye kapıyı açacak adam olarak düşün. O adam, Lucifer'i işlevsiz bir ailenin zavallı, yanlış anlaşılmış, ihmal edilmiş çocuğu gibi gösterebilir. O işini bitirdiğinde, muhtemelen bir takdir belgesi ve lanet olası şehrin anahtarları ile kalacaksın, ki bu da senin hak ettiğin şey."

Yine ağa doğru eğildi, elini ceketinin içine soktu ve bir sihirbaz gibi bir sigara çıkardı. "Tek istediğim bu, dostum," dedi ve sigarayı telin içinden uzattı. "Herkesin hak ettiğini almasını istiyorum."

Annie, kendini toparlamak için yirmi dakika boyunca soyunma odasında kaldı. Yirmi dakika boyunca o derisi yüzülmüş muskrati izledi.

Nereden geldiğini veya kimin astığını bilmek imkansızdı, insanları sorgulamadan, tanık aramadan, ortalığı karıştırmadan. Mullen en olası şüpheliydi, ama ekstra gelir için tuzak kuran yarım düzine şerif yardımcısı tanıyordu. Yine de, derisini yüzmek Mullen'ın işi olurdu. Annie onu her zaman sineklerin kanatlarını koparan türden bir çocuk olarak görmüştü.

Hain kaltak.

Çürüyen kemirgenin tatlı-çürük kokusuna karşı nefesini tutarak, cep bıçağıyla şeyi kesti ve yere yumuşak bir sesle düştüğünde yüzünü buruşturdu. Notu yırttı, sonra ofis malzemeleri odasındaki çöp kutusundan bir karton kutu çaldı

ve onu tabut olarak kullandı. Noblier'e götürüp durumu daha da kötüleştirmeye niyeti yoktu. Ve onu orada bırakamazdı. Mezarlık vandalizmiyle ilgili son raporunu yeniden yazıp dosyaya koyduktan sonra, kutuyu ve spor çantasını alıp ayrıldı. Eve vardığında cesedi ormana atabilirdi, doğa ana onu uygun şekilde ortadan kaldıracaktı.

Kötü bir günün ardından eve dönüş yolu genellikle onu sakinleştirirdi. Bugün ise sadece kendini daha da yabancı hissetmesine neden oldu. Gün ışığı neredeyse kaybolmuş, dünyayı kötü rüyaların tuhaf gri alacakaranlığına bürümüştü. Ormanlar ürkütücü, itici görünüyordu; şeker kamışı tarlaları uçsuz bucaksız, ıssız yeşil denizler gibiydi. Geçtiği evlerin pencerelerinde lambalar yanıyordu; içeride aileler bir arada akşam yemeği yiyor, televizyon izliyorlardı.

Her zaman böyle zamanlarda, geleneksel bir ailesinin olmadığını keskin bir şekilde fark ederdi. İşte o zaman çocukluğundan anılar aklına gelirdi: sallanan sandalyede oturup bataklığı seyreden annesi, hayalet gibi bir kadın, gerçeküstü, solgun, mesafeli, hiçbir zaman tam olarak şimdiki zamanda olmayan. Marie Broussard ile çevresindeki dünya arasında her zaman bir mesafe vardı. Annie bunun çok farkındaydı ve bundan korkuyordu, bir gün annesinin başka bir boyuta kayıp gideceğinden ve kendisinin yalnız kalacağından korkuyordu. Ve tam da öyle oldu.

Sos Amca ve Fanchon Teyze ona bakmıştı ve onları çok sevmişti, ama içinde her zaman, her zaman, kendini yetim gibi hissettiği, çevresindeki insanlardan kopuk, ayrı hissettiği bir yer vardı... tıpkı annesi gibi. Bu gece o yerin kapısı ardına kadar açıktı.

"Owen Onofrio ile KJUN'da, her zaman konuşulan programdayız. Devasa ikramiye çekilişinin evi. Şu anda dokuz yüz doların üzerindeyiz. Hangi şanslı dinleyici bu çeki cebine atacak? Her an, her gün olabilir.

"Bu geceki gündemimizde: Cinayet zanlısı Marcus Renard'ın dün gece Partout Parish şerifinin dedektifi tarafından saldırıya uğradığı ve dövüldüğü iddia ediliyor. Bu konuda ne düşünüyorsun, Kay, birinci hatta?"

"Adalet yok diyorum, işte böyle diyorum. Dünya çıldırmış. Ölen kadının babasını da hapse attılar ve tanıdığım herkes, mahkemelerin yapmadığını yapmaya çalıştığı için onun bir kahraman olduğunu söylüyor. Katiller ve tecavüzcüler, dürüst insanlardan daha fazla hakka sahip. Bu delilik!"

Annie, Corners'a girerken radyoyu kapattı. Ezilmiş kabuklu araba parkında üç araba vardı. Sos amcanın kamyoneti, gece görevlisinin paslı Fiesta'sı ve bir kenarda, onu yüksek sesle inlemeye sevk eden parlak bordo renkli bir Grand Am. A.J.

Bir anlığına oturup, hayatı boyunca evi olarak adlandırdığı yeri seyretti: oluklu sac çatılı, iki katlı, ahşap iskeletli basit bir bina. Geniş ön pencere, ürün ve hizmetlere ait yarım düzine farklı reklam ve mesajın yer aldığı bir reklam panosu görevi görüyordu. Bud için kırmızı bir neon tabela, üzerinde "ICI ON PARLE FRANCAIS" yazan bir afiş, Magic Marker kalemile yazılmış "HOT Boudin amp; Cracklins" yazan başka bir tabela.

Binanın birinci katında, Sos Doucet'in kırk yıldır işlettiği dükkan bulunuyordu. Başlangıçta, ayda bir veya iki kez tekneyle gelen bataklık sakinleri ve ailelerine hizmet veren bir genel mağaza olan bu yer, zamanla ve ekonomik gereklilikler nedeniyle bataklık turları için bir iskele, bir kafe ve bir market haline gelmişti. Market, balıkçılar ve avcılar -Sos Amca onlara "sporcular" derdi- Atchafalaya havzasına gitmek için stok yapmaya geldikleri hafta sonları en yoğun işini yapıyordu. Turistler, çiziklerle dolu eski selvi ağacından yapılmış zeminin ve eski, gıcırdayan tavan vantilatörlerinin rustik cazibesini seviyorlardı. Yerel halk ise, biralarını soğuk ve el altında tutan ticari buzdolapları ve pazartesi geceleri iki film kiralama fiyatına bir film kiralama fırsatından daha memnundu.

İkinci kattaki daire, Sos ve Fanchon'un evliliklerinin ilk yıllarında evleri olmuştu. Refah, onlara yüz metre uzaklıkta küçük bir çiftlik tarzı tuğla ev inşa etmelerini sağlamıştı ve 1968'de daireyi, bir gün hamile ve üzgün bir şekilde verandaya gelen, Corners'a evini kuran sokak kedileri kadar gizemli olan Marie Broussard'a kiralamışlardı.

"Eve dönmenin zamanı gelmişti, *chère!*" Sos amca, sineklik kapıdan dışarı eğilerek seslendi.

Annie, bir omzuna askılı çantasıyla, diğer elinde muskrat kutusuyla cipten indi.

"Kutuda ne var? Akşam yemeği mi?"

"Tam olarak değil."

Sos, çıplak ayakla, kot pantolon ve kolları kaslı ön kollarının yarısına kadar kıvrılmış beyaz gömlekle verandaya çıktı. Uzun boylu bir adam değildi, ama altmışlı yaşlarında olmasına rağmen omuzları güçlülüğünü gösteriyordu. Karnı örs kadar düzdü, cildi sürekli bronzlaşmıştı, yüzü yer yer eski deri gibi kırışmıştı

İnsanlar ona aktör Tommy Lee Jones'a benzediğini söylerdi, bu da her zaman gözlerini parlatur ve "Hayır, Tommy Lee Jones *bana* benziyor, şanslı piç kurusu" diye cevap verirdi.

"Misafiriniz var, *chère*," dedi Sos, gözlerini neredeyse kaybolacak kadar sinsi bir gülümsemeyle. "Andre, seni görmeye geldi." O verandaya çıkarken, komplo kurar gibi sesini alçalttı. Yüzü parlıyordu. "Küçük bir sevgililer kavgası yaşadınız, değil mi?"

"Biz sevgili değiliz, Sos

Amca." "Bah!"

"Bu arada, bu senin işin değil, yüzüncü kez söylüyorum."

Çenesini geriye doğru çekip kırılgan bir ifadeyle baktı. "Nasıl benim işim olmaz?"

"Ben yetişkin biriyim," diye hatırlattı ona.

"O zaman o çocukla evlenecek kadar akıllısın, *değil mi?*"

"Hiç vazgeçmeyecek misin?"

"Belki," dedi, ona ekran kapısını açarak. "Belki beni büyükbaba yaptığında."

Kasa tezgahının köşesinde, Ming vazosu kadar uyumsuz bir kırmızı gül ve bebek nefesleri buketi duruyordu. Gece görevlisi, likör çubuğu kadar zayıf, krater suratlı bir çocuk, VCR'da *Speed filmini* izliyordu.

"Hey, Stevie," diye seslendi Annie.

"Hey, Annie," diye cevapladı, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Kutuda ne var?"

"Kesik el."

"Harika."

"Andre'ye merhaba demeyecek misin?" dedi Sos sinirli bir şekilde. "Buraya kadar gelmiş. Sana çiçek falan göndermiş."

A.J. utanmış gibi görünüyordu. Turistleri heyecanlandıran vernikli timsah kafaları ve diğer aynı derecede ürkütücü eserlerin sergilendiği vitrine yaslandı. Takım elbisesini çıkarmamıştı, ama kravatını çıkarmış ve gömleğinin yakasını açmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Annie. "Avukatımı da getirmeli miyim?"

"Haddimi aştım," diye itiraf etti.

"Sol sahayı dene. Uyarı pistinde."

"Gördün mü, *chère?*" Sos sıcak bir gülümsemeyle ona yaklaşmasını işaret etti. "Andre, yenildiğini biliyor. Öpüşüp barışmaya geldi."

Annie etkilenmeyi reddetti. "Öyle mi? O zaman kıcımı öpebilir."

Sos ona kaşlarını kaldırdı. "Hey, bu bir başlangıç."

"Yorgunum," dedi Annie ve kapıya doğru döndü. "İyi geceler."

"Annie!" diye seslendi A.J. Annie, verandanın köşesini dönüp dairesine çıkan merdivenlere doğru ilerlerken, onun arkasında geldiğini duyabiliyordu. "Benden kaçmaya devam edemezsin."

"Kaçmıyorum. Seni görmezden gelmeye çalışıyorum, ki bu, sana söz veriyorum, diğer seçeneğe göre daha iyidir. Şu anda senden pek memnun değilim..."

"Özür diledim."

"Hayır, haddini aştığını söyledin. Hatalı olduğunu kabul etmek özür dilemek değildir."

İki kedi ayaklarının etrafında dolaşp merdiven sahanlığına koştu ve miyavladı. Üç renkli bir kedi korkuluğa atladı ve muskrat kutusuna özlemle eğildi. Annie kapıyı açarken kutuyu ulaşamayacağı bir yere tuttu. Kutuyu dairesine sokmak niyetinde değildi, ama A.J. ensesindeyken onu atamazdı.

Kutuyu ve çantasını girişindeki küçük bankın üzerine koydu ve oturma odasındaki telefon sehпасının önünden geçti. Telesekreterinin ışığı kızgın kırmızı bir göz gibi yanıp sönüyordu. Kasette onu neyin beklediğini sadece tahmin edebiliyordu. Muhabirler, akrabalar ve hoşnutsuz yabancılar, fikirlerini ifade etmek ve/veya ondan bilgi koparmak için arıyorlardı. Makinenin önünden geçip mutfığa girdi ve ışıkları yaktı.

A.J. onu takip etti ve krom ayaklı mutfak masasının üzerine gül vazosunu koydu.

"Özür dilerim. Gerçekten," dedi. "Fourcade konusunda sana bu kadar yüklenmemeliydim, ama senin için endişelendim, tatlım."

"Ve bunun, Pritchett'le hazırlıksız yakalanmanla hiçbir ilgisi yoktu."

Burnundan içini çekti. "Tamam. Kabul ediyorum, haber beni hazırlıksız yakaladı ve evet, ilişkimiz nedeniyle bana söylemen gerektiğini düşündüm. Böyle bir durumda bana danışacağını düşünmek isterim."

"Böylece Smith Pritchett'e gidip her şeyi anlatabilirdin, iyi bir teğmen gibi."

Annie masanın karşı tarafında durdu, belinin alt kısmı lavabonun kenarına yaslanmıştı.

"Bu, bu ilişkinin neden yürümeyeceğinin bir başka örneği," dedi, sesi baskı altında biraz titriyordu. "Ben buradayım, sen oradasın ve aramızda *bu... bu... şey* var." Ellerini kullanarak düşüncesini açıkladı. "Benim işim ve senin işin, ne zaman iş hakkında, ne zaman *bizim hakkımızda*. Bununla uğraşmak istemiyorum, A.J. Üzgünüm. İstemiyorum. Şimdi değil."

Şu anda değil, Fourcade'in yarattığı fırtınanın ortasında kalmışken. Başını suyun üstünde tutmak için tüm zekasını kullanması gerekiyordu.

"Bence bu konuşmayı yapmak için en uygun zaman değil," dedi A.J. yumuşak bir sesle, ona doğru yaklaşarak, yüzünde nezaket ve sevgiyle. "Zor bir gün oldu. Sen yorgunsun, ben yorgunum. Birbirimize kızmak istemiyorum. Bunun için çok iyi arkadaşız. Öpüşüp barışalım mı?" diye fısıldadı.

O dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde gözlerini kapattı. Dudaklarının hareket etmesini ya da kollarının beline dolanmasını engellemeye çalışmadı. Onu kendine çekti ve bu nefes almak kadar doğal görünüyordu. Vücudu güçlü ve sıcaktı. Boyutu onu küçük ve güvende hissettiriyordu.

Onunla yatmak, tutkuyla rahatlık ve unutkanlık bulmak kolay olurdu. A.J., sevgili-koruyucu rolünden zevk alıyordu. Onun bu rolü üstlenmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini çok iyi biliyordu. Ve bu gece bunu yapamayacağını da biliyordu. Seks hiçbir şeyi çözmez, her şeyi karmaşıktırır. Hayatı zaten yeterince karmaşıktı.

A.J. heyecanının soğuduğunu hissetti. Başını bir iki santim kaldırdı. "Biliyorsun, bir erkeği böyle durdurarak incitebilirsin."

"Bu yalan," dedi Annie, onun mizah girişimini takdir ederek.

"Kim diyor bunu?"

"Sen söylüyorsun. İkinci sınıftayken Jason Benoit, onu sonuna kadar bırakmazsam onu ömür boyu sakat bırakacağımı söylemeye çalışırken bana bunu sen söylemiştin."

"Evet, ama o yaparsa onu sakat bırakırdım." İşaret parmağıyla Annie'nin burnunun ucuna dokundu. "Yine arkadaş mıyız?"

"Her zaman."

"Hayatın bu kadar karmaşık olabileceğini kim düşünürdü?" "Sen değil."

"Bu bir gerçek." Saatine baktı. "Sanırım eve gidip soğuk bir duş almalı ya da Victoria's Secret kataloğunu karıştırmalıyım."

"İş yok mu?" Annie onu kapıya kadar takip ederek sordu. "Tonlarca. Duymak istemezsin."

"Neden?"

Dönüp ona ciddi bir şekilde baktı. "Yarın Fourcade'in kefalet duruşması var." "Oh."

"Söylemiştim." Kapıyı açmaya başladı, sonra tereddüt etti. "Biliyorsun Annie, bu konuda kimin tarafında olacağına karar vermelisin."

"Ya senin tarafında ya da senin aleyhinde mi?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet," diye itiraf etti, "ama bu gece bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

A.J. başını sallayarak kabul etti. "Konuşmak istersen ve bir arkadaşınla konuşmak istersen... gerisini hallederiz."

Annie şüphelerini kendine sakladı. A.J. kapıyı açtı ve üç kedi girişe fırladı ve homurdanarak muskrat kutusuna atladı.

"O kutuda ne *var*?" "Ölü muskrat."

"Tanrım, Broussard, hiç kimse sana morbid bir mizah anlayışın olduğunu söyledi mi?"

"Milyonlarca kez, ama ben de inkar ediyorum."

Gülümseyerek ona göz kırptı ve merdivene çıktı. "Görüşürüz, ufaklık. Tekrar arkadaş olduğumuza sevindim."

"Ben de," diye mırıldandı Annie. "Çiçekler için teşekkürler."

"Ah, özür dilerim." O çekti bir yüz "Ben göndermedim onları onları Amca Sos amca öyle düşündü..."

Annie elini kaldırdı. "Yeter. Sorun değil. Senden bunu beklemezdim bunu beklemezdim."

"Ama kim olduğunu bana söylemek istersen söyle, gidip burnunu kırarım."

"Lütfen. Haftada bir saldırı benim limitim."

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Kapını kilitle. Dışarıda kötü adamlar dolaşıyor."

Kedileri girişten kovdu ve dairesine geri döndü. Buket mutfak masasının tam ortasında duruyordu ve orada da mağazada olduğu kadar yersiz görünüyordu. Dairesi, zarif güllerin değil, reçel kavanozlarındaki kır çiçeklerinin yeri idi. Plastik sapından beyaz zarfı çıkardı ve kartı aldı.

Sevgili Bayan Broussard, Umarım gülleri uygunsuz bulmazsınız, ama hayatımı kurtardınız ve size uygun şekilde teşekkür etmek istiyorum.
Saygılarımla, Marcus Renard

Çiçekler hakkında ne düşündüğünü merak etti. Şimdiye kadar görmüş olmalıydı. Gündüz vardiyasında çalışıyordu. Bunu biliyordu, çünkü dövülmesiyle ilgili haberlerde onu "görev dışı şerif yardımcısı" olarak tanımlamışlardı. Dün adliyede görevdeydi ve Davidson'ın saldırısından kurtulmasına yardım etmişti. Pam'in cesedinin bulunduğu sabah da görevdeydi. Cesedi bulan da oydu.

Marcus, çalışma odasının penceresinden dışarı bakarken, tüm bunların arasında bir devamlılık olduğunu düşündü. Pam'e aşık; Annie, Pam'in cesedini bulmuştu. Pam'in babası onu öldürmeye çalışmıştı; Annie onu durdurmuştu. Pam'in davasından sorumlu dedektif onu öldürmeye çalışmıştı; Annie yine onu kurtarmıştı. *Süreklilik*. Uyuşturucunun uyuşturduğu zihninde, kelimenin harflerinin çözülüp mükemmel bir daire, başlangıcı ve sonu olmayan ince siyah bir çizgi oluşturduğunu hayal etti. *Süreklilik*.

Kalemini kağıt üzerinde dikkatli, tüy kadar hafif vuruşlarla hareket ettirdi. Fourcade ellerine zarar vermemişti. Morluklar vardı - savunma yaraları - ve yere düştüğünde parmak eklemleri sıyrılmıştı, ama daha kötüsü yoktu. Gözleri hala neredeyse şişmiş ve kapanmıştı. Her iki burun deliği pamukla doldurulmuştu, bu yüzden ağızından nefes almak zorundaydı, kırık çenesi tel ile sabitlendiği için hava, kırık dişlerinin arasından tıslayarak girip çıkıyordu. Yüzü, çılgın bir yorganın dikişleri gibi dikişlerle kaplıydı. Bir gargoyle gibi, bir canavar gibi görünüyordu.

Doktor ona ağrı kesici reçete yazmış ve günün geç saatlerinde onu eve göndermişti. Yaraları hayati tehlike arz etmiyordu ve daha fazla izleme gerektirmiyordu, bu da onu mutlu etmişti. Our Lady of Mercy'deki hemşirelerin fırsat bulsalar onu öldüreceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Percodan, başındaki ve yüzündeki zonklamayı hafifletmiş, Fourcade'in üç kaburgasını kırdığı yanındaki bıçak gibi saplanan ağrıları dindirmişti. Ayrıca tüm duyuşsal algıların sınırlarını bulanıklaştırmış gibiydi. Sanki bir balonun içindeymiş gibi kendini izole hissediyordu. Annesinin sesinin hacmi yarı yarıya azalmıştı. Victor'un aralıksız mırıldanmaları düşük bir uğultuya dönüşmüştü.

Richard Kudrow onu eve getirdiğinde ikisi de oradaydı. Rutinlerinin bozulmasından dolayı heyecanlı ve sinirliydim.

"Marcus, beni çok endişelendirdin," dedi annesi, o acı içinde bir basamak, sonra bir basamak daha çıkarak verandaya doğru ilerlerken.

Doll, ayakta durmaya gücü yetmiyormuş gibi bir sütünaya yaslanmıştı. İki oğlu kadar uzun boylu olmasına rağmen, ince kemikli, neredeyse kırılğan, kuş gibi bir kadın izlenimi veriyordu. Kırık bir kanat gibi bir elini göğüs kemiğine vurma alışkanlığı vardı. Mükemmel bir terzisi olmasına rağmen, onu yutan ve ellili yaşlarından daha yaşlı gösteren, eski moda, ucuz ev elbiseleri giyiyordu.

"Hastane aradığında ne düşüneceğimi bilemedim. Öleceğinden çok korktum. Endişeden neredeyse hiç uyuyamadım. Sensiz ne yapardım? Victor'la nasıl başa çıkardım? Endişeden neredeyse hastalanacaktım."

"Ben ölmedim anne," dedi Marcus.

Neden hastaneye onu ziyarete gelmediğini sormadı, çünkü onun araba kullanmaktan, özellikle de geceleri, teşhis edilmemiş gece körlüğü nedeniyle nefret ettiğini duymak istemiyordu. Yıllar önce, ona bağımlı hissetmemek için bir araba alması için onu sıkıştırmış olması önemli değildi. Arabayı, garaj olarak kullandıkları araba garajından nadiren çıkarırdı. Ve Victor'dan ayrılmaktan korktuğunu, hastaneleri sevmediğini ve onların tüm ölümcül hastalıkların üreme alanı olduğuna inandığını duymak istemiyordu. Sonuncusu, Victor'u mikroplar hakkında uzun uzun konuşmaya başlatırdı.

Kardeşi kapının bir yanında duruyordu, yüzü başka yöne dönük, ama gözleri Marcus'a dikkatle bakıyordu. Victor'un duruşu sert ve biraz eğriydi, sanki yerçekimi ona normal insanlardan farklı etki ediyordu.

"Benim, Victor," dedi Marcus, Victor'u rahatlatmanın imkansız olduğunu bilerek.

Victor, şapka takmanın bir kişiyi başka birine dönüştürmediğini anlamak için onlu yaşlarına gelmişti. Telefonda gelen sesler onu yirmili yaşlarına kadar şaşırtmıştı ve bazen hala şaşırtıyordu. Yıllarca, konuşan kişiyi göremediği ve bu nedenle o kişinin var olmadığını düşündüğü için, ahizeye nefes vermekten başka bir şey yapmazdı. Sadece deli insanlar var olmayan insanların seslerine cevap verirdi ve Victor deli değildi; bu nedenle, yüzü olmayan seslerle konuşmazdı.

"Maske, maske yok," diye mırıldandı. "Alaycı kuş. *Mimus polyglottos*. 23 ila 28 cm boyunda. Maske yok. Ses ve ses aynı. Benzer çullulardan daha yaygın. Sıradan kuzgun. *Corvus corax*. Çok zeki. Çok kurnaz. Karga gibi, ama karga değil. Maske, ama maske yok."

"Victor, kes şunu!" dedi Doll, sesi tizleşerek. Marcus'a uzun zamandır acı çeken bir bakış attı. "Bütün gün boyunca saçmalamaya devam etti. Senin için endişelenerek aklımı kaçırmak isterdim, ama Victor durmadan konuşup duruyordu. Bu beni çileden çıkarmaya yetti."

"Kızdır, kızdır, çok kızdır," dedi Victor, sanki kulağına böcek girmiş gibi başını sallayarak.

"Senin avukatın, şerifin departmanının bu aileye çektiirdiği acıları telafi etmesini sağlasa iyi olur," dedi Doll, Marcus'u takip ederek eve girdi. "O insanlar, her biri, içten içe çürümüş."

"Annie Broussard hayatımı kurtardı," diye işaret etti Marcus. "İki kez."

Doll ekşi bir yüz yaptı. "Annie Broussard. Eminim o da diğerlerinden daha iyi değildir. Onu televizyonda gördüm. Senin hakkında hiçbir şey söylemedi. Her şeyi abartıyorsun Marcus. Her zaman böyleydin."

"Oradaydım anne. Ne yaptığını biliyorum."

"Sen sadece onun güzel olduğunu düşünüyorsun, hepsi bu. Senin zihninin nasıl çalıştığını biliyorum Marcus. Sen babanın oğlusun."

Bu bir hakaret olarak söylenmişti. Marcus babasını hatırlamıyordu. Claude Renard, Marcus henüz bir bebekken onları terk etmişti. Bir daha geri dönmemiş, tüm bağları koparmıştı. Marcus bazen onu kıskanıyordu.

Şimdi gözlerini kapattı ve Percodan'ın dalgası, yıpranmış beyninden bu anıyı silip süpürsün diye bıraktı. Modern kimyanın mucizeleri.

Doğruca yatak odasına gitmiş ve bir hap ve iki saatlik bilinç kaybıyla annesinin bitmek bilmeyen sızlanmalarını susturmuştu. Kendine geldiğinde ev sessizdi. Herkes rutinine dönmüştü. Annesi her gece saat dokuzda odasına çekilip televizyonda vaazları izliyor ve kelime bulmacalarını çözüyordu. Saat onda yatıyor ve ertesi sabah neredeyse hiç uyuyamadığından şikayet ediyordu. Doll'a göre, hayatında bir gece bile uyumamıştı.

Victor saat sekizde yatardı ve gece yarısı uyanarak doğa kitaplarını okur ya da karmaşık matematik hesaplamaları yapardı. Sabah dörtte tekrar yatardı ve tam saat sekizde uyanırdı. Rutin

kutsaldı. Rutin ile normalliyi eşdeğer görüyordu. En ufak bir sapma bile onu sinirlendirip, sallanmaya ve mırıldanmaya ya da daha kötüsüne neden olabiliyordu. Rutin onu mutlu ediyordu.

Keşke benim hayatım da bu kadar basit olsaydı. Marcus, kimsenin ilgi odağı olmaktan hoşlanmazdı. İşini yapmak ve hobilerine vakit ayırmak için yalnız kalmayı tercih ederdi.

Çalışma odası yatak odasının hemen yanındaydı ve muhtemelen evin geçmişinde bir zamanlar çalışma odası ya da çocuk odası olarak kullanılmıştı. Pam ile evi ilk kez gezerken bu küçük odayı kendine ait ilan etmişti. Bayou Breaux'ya Bowen amp; Briggs ile görüşmeye geldiğinde Pam onun emlakçısıydı - bu da süreklilik zincirinin bir başka halkasıydı.

Daire, evin arka tarafındaki birinci katta bulunuyordu ve bir odadan diğerine geçmek için bir odadan geçmek gerekiyordu. Çalışma masasında, son projesi olan, çatıya özenle yapılmış zencefilli kurabiye ve kalp şeklinde kiremitler yerleştirilmiş Queen Anne bebek evi duruyordu. Yıllar boyunca tasarladığı ve inşa ettiği evler, uzun bir duvar boyunca özel yapım derin raflarda sergileniyordu. Bu evleri fuarlardaki yarışmalara katılmış ve kendisi için en özel olanlar hariç hepsini satmıştı.

Ama bu gece onun dikkatini çeken oyuncak ev değildi. Bu gece yataktan kalkıp çizim masasına oturmuştu. Zihnindeki görüntüyü kağıda aktarmak için çalışıyordu.

Pam sevimli bir kadındı; minyon, kadınsı, omuzlarına kadar uzanan düz kesimli siyah saçları, parlak gülümsemesi ve hayat dolu kahverengi gözleri vardı. Her cuma manikür yaptırırdı. Lafayette'deki en seçkin mağazalardan alışveriş yapar ve her zaman *Southern Living* veya *Town and Country* dergilerinin sayfalarından çıkmış gibi görünürdü.

Annie de kendine göre güzeldi. Pam'den bir santim kadar uzundu, Pam'den daha sağlam yapılıydı ama yine de küçüktü. Onu, şerif departmanının mavi üniformasıyla değil, dün gece giydiği uzun, çiçekli eteğiyle hayal etti. Onu özensiz kot ceketinden kurtardı ve yerine beyaz pamuklu bir kaşkorse giydirdi. Narin, neredeyse şeffaf, küçük göğüslerinin gölgeleriyle onu tahrik ediyordu.

Zihninde, saçlarını düzgünce geriye taradı ve ince boynunun arkasına beyaz bir fiyonkla bağladı. Burnu kalkıktı; çenesindeki hafif çukur, ona inatçı bir hava veriyordu. Gözleri, Pam'inki gibi derin, zengin kahverengiydi, ama köşeleri baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı.

gözlerinin şekline hayran kalmıştı - biraz egzotik, biraz badem şeklinde, bir kedininkine benziyordu. Ağzı da neredeyse aynı derecede ilgi çekiciydi. Çok Fransız bir ağız - alt dudağı dolgun, üst dudağı narin bir cupid yayına benziyordu. Onun gülümsemesini hiç görmemişti. Görene kadar, Pam'in gülümsemesini onun yüzüne yansıtıyordu.

Kalemini bir kenara koydu ve çalışmasını değerlendirdi.

Son üç aydır Pam'i özlemişti, ama o yalnızlığın acısının azalmaya başladığını hissedebiliyordu. Uyuşturucunun etkisiyle, o kadar zamandır susuz kaldığını hayal etti. Şimdi taze bir şarap kaynağı yaklaşıyordu ve onu cezbediyordu. Dilinde tadını hayal etmeye çalıştı. Arzu kanında tembelce kıpırdadı ve gülümsedi.

Annie. Onun meleği.

Partout Parish'te kefalet duruşmaları pazartesi, arşamba ve cuma sabahları yapılıyordu, bu program gelir elde etmek için özenle düzenlenmişti. Cuma günü kefaletle serbest bırakılanlar, hafta sonu bir veya iki yasa daha iğneyebiliyordu, bu yüzden pazartesi günü tekrar kefaletle serbest bırakılmaları gerekiyordu. arşamba günü de tedbir ve sivil özgürlükler için eklenmişti.

şans eseri, duruşmayı yöneten yargıç yaşlı Monahan'dı. Monahan odasından çıkıp kürsüye oturduğunda Nick içinden inledi. Davalar ağrıldı. Bu Cuma sabahı, çeşitli küçük suçlar vardı: sarhoşluk ve asayişi bozma, hırsızlık, uyuşturucu bulundurma, hırsızlık. Sanıklar, halıyı kirletirken yakalanmış köpekler gibi gözlerini yere indirmiş, avukatlarının yanında duruyorlardı. Bazıları utanmış, bazıları mahcup, bazıları ise bu oyuna alışmış görünüyordu.

Davalar kısa sürede, birer birer pislik herifler olarak ele alınırken, mahkeme salonunun galerisi giderek doldu.

Nick, karşısına çıkan bu insanlar eziklerse, o zaman kendisi neydi diye düşündü. Mahkemeye çıkan herkes, yaptıklarına iyi bir nedeni olduğunu iddia ediyordu. Hiçbiri onunki kadar iyi değildi, ama kalkıp mahkemeye, mahkemenin kaçındığı işi yaptığını söylerse Monahan'ın gözünde puan kazanabileceğinden şüpheliydi.

Arkasındaki sıraları dolduran saygın basın mensupları, şüphesiz tam da bu tür dramatik açıklamalar için can atıyorlardı. Ana olay için sabırsızlıkla bekleyerek, n hazırlıkları huzursuz bir şekilde izlediler. Monahan, onların varlığından rahatsız olmuş gibiydi, ruh hali her zamankinden daha huysuzdu. Avukatlara bağırdı, sanıklara sert çıktı ve kefalet tutarlarını en yüksek seviyede belirledi.

Nick'in bankada tam olarak üç bin iki yüz doları vardı.

"Sayın Yargıç'ı kızdırma, Nick, evlat," diye fısıldadı Wily Tallant, Nick'e doğru eğilerek. "Bugün İrlandalı baş ağrısı çekiyor galiba. Gözlerine bakma. Tövbe etmiş gibi grnemiyorsan, düşünceli grn."

Nick başka yere baktı. Tallant kurnaz, entrikacı bir piti - bir savunma avukatında iyi özelliklerdi, ama bu onu sevmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Sadece onu dinlemesi gerekiyordu.

Avukat Nick'ten neredeyse bir baş daha kısaydı ve zayıf, Avrupai bir zarafete sahipti. İnce, koyu renkli saçları düzgünce geriye taranmıştı ve yüzünün seçkin hatlarını vurgulamaktaydı. Yıl boyunca siyah takım elbise giyerdi ve Nick'in dört aylık maaşından daha pahalı bir Rolex saati vardı. Wily'nin müvekkilleri pislikler olabilir, ama genellikle paralı pisliklerdi.

Nick kalabalığı tekrar taradı. Birkaç polis, açık ayrımcılık günlerinde siyah izleyiciler için galeri olan balkona girmişti. Birkaç şerif yardımcısı ve birkaç Bayou Breaux üniformalısı gördü. Broussard aralarında değildi. Gelmiş olabileceğini düşündü. İstedığı buydu: onun cezasını çekmesini.

Balkonun ön sırasında, Stokes, Ray-Ban gözlüklerinin üzerine takmış olduğu beyzbol şapkasının siperliğini dokundu. SO dedektiflerinden biri olan Quinlan, bir veya iki kez birlikte çalıştıkları şehir ekibinden bir dedektif olan Z-Top McGee ile birlikte onun yanında oturuyordu.

Stokes dışında başka birinin gelmesi Nick'e tuhaf geldi. Burada arkadaşlıklar kurmak için hiç zaman harcamamıştı. Onların ona bağlılıkları daha çok işten kaynaklanıyordu. Kardeşlik. O da onlardan biriydi ve Tanrı'nın lütfu sayesinde buradaydı... Sonuçta, onların endişesi kendileri içindi, diye karar verdi. Rahatlatıcı bir alaycı düşünce.

Gözlerini ana galeri koltuklarına indirdi, Bichon davasının başından beri onu takip eden gazetecilerin yüzlerini taradı ve ondan daha uzun süredir onu takip eden, New Orleans'tan tanıdık bir yüz gördü. New Orleanslılar genellikle Big Easy'nin sınırları dışında olanlara pek aldırış etmezlerdi. Cajun cemaatleri ayrı bir dünyaydı. Ama bu adam Nick'in kanını koklamış ve aç bir şekilde gelmişti. Beklenmedik, ama şaşırtıcı değildi.

Sürprizler New Orleans muhabirinin önünde oturuyordu. Belle Davidson ve onun iki sıra önünde, eski damadı Donnie Bichon. Burada ne arıyorlardı? Hunter Davidson, yargıcın önünde sırasını bekleyen talihsizler arasında değildi. Pritchett, kefalet duruşmasını önemsiz göstermek isteyecekti. Yas tutan bir babaya dava açmak, seçmenleri arasında popüler olmayacaktı. Aynı suçtan "haydut bir polise" dava açmak ise tamamen farklı bir konuydu.

"Louisiana Eyaleti Nick Fourcade'e karşı!"

Nick, Tallant'ı geçitten geçerek savunma masasına kadar takip etti. Pritchett önceki duruşmalar boyunca sessiz kalmış, ADA Doucet'in

önemsiz işlerle uğraşmasına izin vermiş, kendini asıl olaya saklamıştı. Koltuğundan kalktı, ceketinin düğmelerini ilikledi, omuzlarını geriye çekti ve ipek kravatını düzelitti. Kavga öncesinde tüylerini düzelten ve toprağı kazıyan küçük bir horoz gibi görünüyordu.

"Sayın Yargıç," diye yüksek sesle konuştu. "Buradaki suçlamalar son derece ağır: kolluk kuvvetleri mensubu tarafından işlenen ağır saldırı ve cinayete teşebbüs. Burada sadece bir suçla değil, aynı zamanda ağır bir yetki suistimali ve halkın güvenine ihanetle de karşı karşıyayız. Bu tam bir rezalet. Ben..."

"Vaazınızı başka bir kürsüye saklayın Bay Pritchett," diye bağırdı Yargıç Monahan, bir şişe Excedrin'in kapağını açıp eline iki hap dökerken.

Yargıç, Nick'e sert bir bakış attı, siyah kaşları keskin mavi gözlerinin üzerine inmişti.

"Dedektif Fourcade, bu davada sizi kürsümün önünde görmekten duyduğum tiksintiyi kelimelerle ifade edemem. Zaten çirkin olan bir durumu daha da iğrenç hale getirdiniz ve ben sizi affetmeye niyetli değilim. Kendinizi savunmak için söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Wily öne eğildi, parmak uçları savunma masasına değiyordu. "Savunma için Revon Tallant. Sayın Yargıç, müvekkilim şu anda suçsuz olduğunu beyan etmek istiyor." Her kelimeyi bir şair kadar hassas bir şekilde telaffuz etti. "Her zamanki gibi, Bay Pritchett durumun gerçeklerini dinlemeden her türlü aşırı sonuca varmıştır. Dedektif Fourcade sadece işini yapıyordu..."

"İnsanları döverek mi?" dedi Pritchett.

"Tutuklanmaya direnip kavga eden şüpheli bir hırsız yakalamak."

"Direndi ve kavga etti mi? Adam hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı!" diye bağırdı Pritchett. "Sanki çelik bir kirişe kafasını çarpmış gibi görünüyor!"

"Onun bu konuda iyi olduğunu hiç söylemedim."

Galeri gülüşmelerle çınladı. Monahan tokmağını vurdu. "Bu komik bir konu değil!"

"Kesinlikle katılıyorum, Sayın Yargıç," dedi Pritchett. "Kanun uygulayıcıların sınırları aşıp kanunsuzluk yapmasını hoş görmemeliyiz. Bir şerif yardımcısı Dedektif Fourcade'i tam anlamıyla suçüstü yakaladı. O tanıklık edecek..."

"Bu duruşma değil, Bay Pritchett," diye araya girdi Monahan. "Avukatların basınını ilgisini çekmek ve kendi seslerini duymaktan zevk almak için konuşmalarını dinleyecek havada değilim. Devam edin!"

"Evet, Sayın Yargıç." Pritchett gururunu yuttu, yanakları pembeleşti. "Suçlamaların ciddiyeti ve suçun vahşeti göz önüne alındığında, eyalet yüz bin dolarlık kefalet talep etmektedir."

Bu sözler Nick'i beyzbol sopasıyla vurmuş gibi etkiledi.

Wily başını geriye attı ve iri gözlerini devirdi. "Sayın Yargıç, Bay Pritchett'in dramaya olan düşkünlüğü bir yana..."

"Müvekkiliniz, bir adamı bayılana kadar dövmekle suçlanan bir kolluk görevlisi, Bay Tallant," dedi Monahan keskin bir sesle. "Bana gereken tüm drama bu." Sekreterine programını sordu, elindeki Excedrin tabletlerini bir çift zar gibi salladı. "Ön duruşma, dünden itibaren iki hafta sonra yapılacak. Kefalet tutarı yüz bin dolar, nakit veya teminat. Mümkünse sekretere ödeyin. Sıradaki dava!"

Nick ve Tallant, bir sonraki sanık ve avukatı içeri girerken savunma masasından uzaklaştılar. Nick, odanın diğer ucundaki Pritchett'e bakakaldı. Savcının küçük ağzı, kendini beğenmiş bir sırıtışla bükülmüştü.

"Duruşmadan önce Monahan'ı davadan çekilmesini sağlayacağım," diye mırıldandı Wily, Nick ile birlikte yan kapıya doğru ilerlerken, orada bir şehir polisi onu hapishaneye geri götürmek için bekliyordu. "Bu davayı yargılamak için açıkça çok önyargılı. Ancak Pritchett konusunda yapabileceğim bir şey yok. O adam senin kelleni istiyor, evlat. Geçen gün o talihsiz delil meselesiyle onu kötü duruma düşürdün. Smith Pritchett'in kitabına göre bu bir suçtur. Kefalet ödeyebilir misin?"

"Kahretsin, Wily, sana zar zor ödeme yapabiliyorum. Sahip olduğum her şeyi rehin versem on bin dolar alabilirim," dedi Nick dalgın bir şekilde, dikkati aniden galeriye yöneldi. Donnie Bichon koltuğundan kalkmış ve öne doğru

gelmiş, tereddütlü bir şekilde elini kaldırmıştı, sanki öğretmenin dikkatini çekmeye çalışan kararsız bir okul çocuğu gibi. O, otuz altı yaşında ama yirmi

gibi görünen, kısa burnu ve sürekli çocuksu görünmesini sağlayan hafifçe dışarı çıkık kulakları olan yakışıklı bir çocuktur. Tulane'de üçüncü forvet olarak oynamıştı ve sanki her an potaya doğru koşmaya hazırmış gibi omuzları

hafifçe kamburlaşmış bir şekilde yürüme eğilimi vardı. Barın iş tarafındaki herkes, ona bakmak için yaptıkları işi bıraktı.

yaptıkları işi bırakıp ona baktılar.

"Sayın Yargıç? Kürsüye yaklaşabilir miyim?" Monahan ona sert bir bakış attı. "Kimsiniz siz, bayım?" "Donnie Bichon, Sayın Yargıç. Dedektif Fourcade'in kefaletini ödemek istiyorum."

İnşaat işi sandığımdan daha iyi gidiyor olmalı," dedi Nick, Donnie Bichon'un ofisinde dolaşırken, dişlerinin arasında bir kürdan çevirerek.

Mahkeme salonundaki dramın gelişmesine izin vermişti, Bichon'un parasını istediği için değil, bu cömert davranışın ardındaki nedeni öğrenmek istediği için.

Basın çılgına dönmüştü. Manşetler çılgınca atıyordu. Monahan mahkeme salonunun boşaltılmasını emretmişti. Smith Pritchett, şöhretinin çalınmasına öfkelenerek salondan fırlamıştı. Donnie memura ödemeyi yaptıktan sonra, hepsi mahkeme salonundan çıkıp merdivenlerden aşağı koşarak basın önünden kaçmışlardı. Yine aynı şey tekrar yaşanıyordu.

Nick, Wily'nin parlak yeşil Infiniti'sine atladı ve arkalarındaki muhabirlerin peşini bırakmak için New Iberia'ya kadar sürdüler. Bayou Breaux'ya geri döndüklerinde, basın haberlerini yazmak için çoktan gitmişti. Nick, Wily'den onu evine bırakmasını istedi, orada kamyonetinin anahtarlarını aldı ve düş almadan ve çok ihtiyaç duyduğu kıyafetlerini değiştirmeden ayrıldı. Daha önemli şeyler vardı. Cevaplar.

Ofis, Bichon Bayou Development'in sağlam bir şirket olduğu izlenimini veriyordu: sağlam meşe mobilyalar, erkeksi renkler, duvarlarda bir servet değerinde vahşi yaşam resimleri. Nick'in araştırması ise farklı bir hikaye ortaya çıkarmıştı. Donnie, Pam'in şirketi Bayou Realty'nin sırtında bu şirketi kurmuş ve onu sağlam bir finansal temele oturtma fırsatını kaçırmıştı. Bir kaynağa göre, boşanma BBD ile Pam'in şirketi arasındaki bağı tamamen koparacak ve Donnie ya iş zekası kazanacak ya da yok olacaktı.

Nick, el oyması ahşap bir yeşilbaş ördeğin, kredenzaya iniş yaparkenki zarif çizgisini parmağıyla izledi. "Şirketini araştırdığımda, bana göre sen boynuna kadar borca batmış görünüyordun, Donnie. On sekiz ay önce neredeyse iflas ediyordun. Kaybetmemek için arazini Pam'in şirketinde sakladın. Nasıl oluyor da yüz bin dolarlık bir çek yazabiliyorsun?"

Donnie, masasının arkasındaki koyu kırmızı deri koltuğa otururken güldü. Yakasını açmış ve çizgili gömleğinin kollarını sıvamıştı.

genç iş adamı gibi görünüyordu.

"Sen nankör bir piçsin, Fourcade," dedi, eğlence ve sinir arasında bir yerde. "Seni hapisten çıkardım ve benim paramın kokusunu beğenmiyor musun? Siktir git."

"Sanırım sana zaten teşekkür ettim. Serbest bırakılmam için para ödedin Donnie, beni satın almadın."

Donnie göz teması kurmayı bıraktı ve masasındaki kağıt yığını düzeltti. "Şirket kağıt üzerinde çok değerli. Varlıklar, bilirsin. Arazi, ekipman, spekülatif olarak inşa edilmiş evler. Bankacılar nakitten çok varlıkları sever. Güzel bir kredi limitim var."

"Neden yaptın bunu?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Renard'ın Pam'e yaptıklarından sonra mı? Ve yaşlı Hunter ve sen hapiste otururken o dışarıda dolaşıyor mu? Bu delilik. Mahkemeler bugünlerde lanet olası bir sirk gibi. Artık birinin doğru olanı yapma zamanı geldi."

"Renard'ı öldürmek gibi mi?"

"Rüyalarımda. Sapık küçük pislik. Suçlu olan o, sen değilsin. Benim ifadem buydu. Seni tutuklayan o memur kendi işine bakmalı, doğanın kendi akışına bırakmalı ve bu işi bitirmeliydi. Ayrıca, sen şehirden kaçmaya karar vermedikçe, benim bir kaybım olmayacaktı."

"Neden nakit?" diye sordu Nick. "Kefaletçiye kefalet için sadece yüzde on ödersin."

Ve reklamın bir kısmını da alırsın, diye düşündü. Donnie'nin barı geçip büyük bir çek yazması, doruk noktasıydı. Donnie'nin ilk kez spot ışığı altında olduğu an değildi bu.

Pam'in cesedi bulunduğundan beri o da orada, tüm ilgiyi üzerine çekiyordu. Hemen, tutuklamaya yol açacak bilgiler için elli bin dolar ödül teklif etmişti. Cenazede bir bebek gibi ağlamıştı. Louisiana'daki tüm gazeteler, yüzünü elleriyle kapatan Donnie'nin yakın plan fotoğrafını basmıştı.

Dış ofiste telefon durmadan çalışıyordu. Muhtemelen yorum ve röportaj isteyen gazetecilerdi. Yayınlanan her haber, Bichon Bayou Development için bedava reklamdı.

Donnie yine başka yere baktı. "Benim bu konuda hiçbir bilgim yok. Daha önce hiç kimseyi hapisten çıkarmadım. Tanrım, oturur musun? Beni geriyorsun."

Nick bu isteği görmezden geldi. Hareket etmesi gerekiyordu ve Donnie'yi gerginleştirmek tamamen kötü bir şey değildi.

"Davaya geri dönebilecek misin?"

"Cehennem donduğunda. Askıya alındım. Baş şüpheliye karşı bariz önyargım nedeniyle davaya karışmam davayı lekeler. En azından yargıç böyle derdi. Resmi olarak davadan çekildim."

"O zaman Partout Parish'te kalman için başka bir şeyin olmasını ummalıyım, değil mi? Yüz bin doları kaybetmeyi kesinlikle göze alamam."

"Bazıları, karın hayattayken kaybettiğinden daha fazla kaybetmeyi göze alabileceğini söylerdi," dedi Nick.

Donnie'nin yüzü gerildi. "Bu yolu daha önce de geçtik, Dedektif, ve bunu tekrar yapmana çok kızıyorum."

"Bunun başından beri iki yönlü bir soruşturma olduğunu biliyorsun, Donnie.

Bu standart bir prosedür. Beni hapisten çıkarmak bunu değiştirmmez." "İki yönlü soruşturmayı nereye sokabileceğini biliyorsun, Fourcade."

Nick omuz silkti ve devam etti. "Ben, son yirmi dört saatte çok fazla boş vaktim oldu. Aklımı boşaltıp, her şeyi tekrar tekrar düşünmek için zamanım oldu. Pam'ın boşanma işlemi tamamlanmadan öldürölmesi... tesadüf gibi görünüyor. Sigorta şirketi parayı ödedikten ve Pam'ın gayrimenkul şirketindeki hisselerini sattıktan sonra, o krediye ihtiyacın kalmayacak."

Donnie ayağa fırladı. "Yeter, Fourcade! Ofisimden çık! Sana iyilik yaptım, sen de buraya gelip bana hakaret ediyorsun! Seni hapiste çürümeye bırakmalıydım! Pam'i ben öldürmedim. Öyle bir şey yapamazdım. Onu seviyordum."

Nick ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı. Ağzından kürdanı çıkardı ve sigara gibi tuttu. "Bunu gösterme şeklin çok komikti Tulane: etekli her şeyi kovalamak."

"Hatalar yaptım," diye itiraf etti Donnie öfkeyle. "Olgunluk hiç benim güçlü yanımlı olmadı. Ama Pam'i sevdim ve kızımı seviyorum. Josie'yi incitecek hiçbir şey yapamazdım."

Bu düşünce onu çok üzüyor gibiydi. Masasının köşesinde duran kızının okul fotoğrafından yüzünü çevirdi.

"Hâlâ seninle mi yaşıyor?" diye sordu Nick sessizce.

Boşanma savaşında velayet davası çıkacağına dair söylentiler vardı. Bu, Donnie'nin kızının iyiliği için duyduğu gerçek endişeden çok, onun küçük bir kötölüğü gibi görünüyordu. Sayısız boşanma davasında olduğu gibi, çocuk bir araç, tartışılacak bir mülk haline gelmişti. Donnie

özgürlüğünü çok sevdiği için tam zamanlı babalık yapamıyordu. Ziyaret hakkı, velayet hakkından daha çok onun yaşam tarzına uyuyordu.

Nick, Josie'yi cinayet sebebi olarak uzun zaman önce elemiştir. Onu rahatsız eden şey paraydı ve Donnie'nin Bayou Realty'nin varlıklarında sakladığı araziydi. Renard'ın onların adamı olduğuna yemin etse bile, para meselesi onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Bu, çözülmemiş bir düğümdü ve o, çözülmemiş bir düğümü öylece bırakamazdı. Bir şekilde çözülene kadar bu konuyu kafasına takacaktı. Bu, hediye atın dişine bakmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Donnie kendi başına onu kurtarmaya karar vermişti. Nick hiçbir yükümlülük hissetmiyordu.

"Belle ve Hunter'ın yanında," dedi Donnie. "Belle, şimdilik daha istikrarlı bir ortam sağlayabileceklerini düşündü. Sonra Hunter silahla dışarı çıkıp güpegündüz cinayet işlemeye çalıştı. Ne istikrar ama. Tabii ki basın onu bir ünlü gibi gösteriyor. Hapse girmezse, muhtemelen onun hakkında bir film yaparlar."

Kavga enerjisi tükenmişti. Omuzları çöktü ve birden yaşlanmış gibi göründü.

"Neden tüm bunları tekrar gündeme getiriyorsun? Hala Renard'ın yaptığını düşünüyorsun. Yani, bazılarının geçen geceki tecavüzden sonra Bayou Strangler saçmalıkları falan dediklerini biliyorum. Ama bununla hiçbir ilgisi yok. Renard'ın evinde Pam'ın yüzüğünü bulan sensin. Onu hastaneye yatıran sensin. Neden peşimden düşüyorsun? Bugün sahip olduğun en iyi arkadaşın benim."

"Alışkanlık," diye cevapladı Nick. "Ben doğuştan şüpheli biriyim." "Hadi canım. Ben suçlu değilim."

"Herkes bir şeyden suçludur."

Donnie başını salladı. "Yardıma ihtiyacın var, Fourcade. Klinik olarak paranoyaksın."

Nick, kürdanını çöpe atıp kapıya doğru dönerken alaycı bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı. "*C'est vrai*. Bu doğru. Şanslıyım ki, bundan geçimini sağlayabilen birkaç kişiden biriyim."

Nick, Bichon Bayou Development'ı arka kapıdan çıktı, iki sokağı geçip, sarı bikinili bir genç kızın parlak metalik bir battaniyenin üzerinde uzanarak ultraviyole ışınlarını emmeye çalıştığı bir evin arka bahçesinden geçti. Kulaklık ve güneş gözlüğü takan kız, onun geçtiğinin farkında değildi.

Kapalı bir kaynak dükkanının otlarla kaplı yan tarafına park etmişti, kamyonet terk edilmiş hurdalarla uyum içindeydi. Kabine tırmandı, camları indirdi ve orada oturup sigara içip, radyo kendi kendine mırıldanırken düşüncelere daldı.

"KJUN'da Dean Monroe ile birlikteyiz. Bu öğleden sonraki konumuz: Cinayet zanlısı Marcus Renard'a şiddet uyguladığı suçlamasıyla yargılanan Partout Parish dedektifi Nick Fourcade'in kefaletle serbest bırakılması. Maurice'den Montel, fikrini söyle."

"O daha önce de böyle şeyler yaptı ve paçayı kurtardı. Polisler delil yerleştirebiliyor, insanları dövüyor ve paçayı kurtarıyorlarsa, hepimiz korkmalıyız bence..."

Nick radyoyu susturdu ve New Orleans'ı düşündü. Hapishaneden daha kötü bir bedel ödemişti. İşini kaybetmiş, itibarını kaybetmişti. Her şeyi mahvetmişti ve hala parçaları bir araya getirmek için mücadele ediyordu. Ama bugün zihnini meşgul eden geçmişten daha acil şeyler vardı.

Belki Donnie Bichon, evliliğinin sona ermesi ve bir zamanlar sevdiği kadının ölümü nedeniyle pişmanlık duyuyordu. Ya da belki pişmanlığı tamamen başka bir şeyle ilgiliydi. Cinayetin korkunç vahşeti dışında, Donnie otomatik olarak şüpheliydi. Kocalar her zaman öyleydi. Ama Donnie, Pam'ın ölümünü planlayıp gerçekleştirebilecek türden biri değil, kör bir öfke anında eski karısını boğabilecek türden biri gibi görünüyordu. Böyle bir cinayeti gerçekleştirmek için soğuk bir nefret gerekiyordu.

"Renard yaptı," diye mırıldandı Nick. İpuçları ve mantık Renard'a işaret ediyordu. Renard ona takıntılıydı, onu takip etti ve reddedilince öldürdü. Nick, Renard'ın buraya taşınmadan kısa bir süre önce Baton Rouge'da bunu yaptığını düşünüyordu, ama o kadının ölümü kaza olarak değerlendirilmiş ve cinayet olarak soruşturulmamıştı.

Renard aradıkları adamdı, bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Yine de, bu lanet olası olayda bir terslik vardı.

Belki de kimse Renard'ın Pam'i takip ettiğini kanıtlayamamış olmasıydı. Raporlarda *takip* kelimesi bile geçmiyordu. Polisler ve mahkemeler o kadar şüpheliydi. Renard ona açıkça çiçekler ve küçük hediyeler göndermişti. Bunda tehditkar bir şey yoktu. Pam, ölümünden kısa bir süre önce Bowen & Briggs ofisinde hediyeleri ona geri atmıştı.

Renard'ın Pam'in ofisine veya Quail Drive'daki evine Pam yokken girdiğini gören olmamıştı, ama yine de biri

çalmıştı. Biri kalem çekmecesine ölü bir yılan bırakmıştı. Renard'ın ofis binasına girişi vardı, ama Donnie'nin de vardı. Kimse Renard'ı, Pam'ın evinden 911'e birkaç kez ihbar ettiği hırsız olarak tanımlamamıştı, ama biri garajına girip Mustang'inin lastiklerini kesmişti. Evde o kadar çok telefon açıp kapama ve nefes alma çağrısı almıştı ki, numarasını gizli tutmuştu. Ama telefon şirketinin kayıtlarında Renard'ın ev veya iş numarasından Pam Bichon'a yapılan tek bir arama bile yoktu.

Renard titiz, takıntılı bir düzenliydi. Dikkatli. Zeki. Bunu başarabilirdi. Çiçekler ve şekerler oyunun bir parçası olabilirdi. Belki de başından beri Pam'ın onu asla kabul etmeyeceğini hissetmişti. Belki de onun takıntısını besleyen şey kin duygusuydu. Sevgi, derin bir nefretin mükemmel bir örtüsüydü.

Ya da belki de Donnie, Pam'ı geri kazanmak için aptalca ve yanlış bir girişimde bulunarak onu taciz etmişti. Donnie boşanmayı hiç istememişti. Josie'nin yararına olmadığını savunmuştu, ama aslında Donnie'nin yararına da değildi - maddi açıdan. Pam, bir yıl önce, Şubat ayında ondan taşınmasını istemişti. Deneme amaçlı bir ayrılık. Birkaç danışmanlık seansına gittiler. Temmuz sonunda Pam, evliliğin bittiğine kesin olarak karar verdi ve boşanma davası açtı. Donnie bu haberi pek iyi karşılamadı.

Taciz Ağustos sonunda başladı.

Donnie onu korkutmak için bu numaraları yapabiliirdi. Çocukça davranışlarda bulunma eğilimi vardı. Ama yine de, hiçbir kanıt yoktu. Tanık yoktu. Telefon kayıtları yoktu. Cinayetle sonra evinde yapılan aramada hiçbir şey bulunamamıştı. Donnie o kadar akıllı değildi.

"Bir molaya ihtiyacın var, Fourcade," diye mırıldandı.

Hipnotizmacının parmaklarını şıklatması gibi, trans hali bir anda sona erdi. Ara vermesine gerek yoktu. Davadan çekilmişti. Davayı bırakmak istemiyordu, ama Renard'ın peşine düşerek iki eliyle de davayı elinden kaçırmıştı.

O geceyi kafasında yüzlerce kez tekrarlamıştı. Kafasında doğru seçimleri yapmıştı. Stokes'un Laveau'ya davetini kabul etmemişti. Yaralı gururuna viski dökmemiş. Stokes'un gözü gözüyle saçmalığını dinlememiş. O telefonu açmamış, o sokağa gitmemişti.

Ve Annie Broussard birdenbire ortaya çıkıp hayatına girmedi. O kadın nereden gelmişti? Ve neden?

Tesadüflere inanmazdı, kadere hiç güvenmemişti.

Olasılıklar zihninde dolanıp duruyor ve sinirlerini bozuyordu. Kamyoneti vitesle takıp otoparktan çıktı.

Bu davadan çekilmeye niyeti yoktu.

Cuma. Maaş günü. Herkes bankaya, barlara, eve gidip hafta sonuna başlamak için acele ediyordu. Cuma, hız cezalarının çok verildiği bir gündü. Cuma geceleri kavgalar ve alkollü araç kullanma suçları için elverişliydi.

Annie cezaları tercih ediyordu. Her gün daha fazla insanın silah taşımasıyla kavgalar eğlenceli olmaktan çıkıp biraz fazla öngörülemez hale gelmişti. Bir de AIDS korkusu ve dava tehditleri vardı. Kavgaları hala seven tek polisler, testosteron terleyen aptal tipler ve omuzlarında büyük çipler olan kısa boylu adamlardı. Küçük adamlar her zaman erkekliklerini kanıtlamak için kavga etmek isterlerdi. Napolyon kompleksi.

Penisi olmadığı için mutlu olmasının bir nedeni daha. Katıldığı birkaç kavga, ona bir diş kırılması, iki kaburga çatlağı ve meslektaşlarının saygısını kazandırmaya yetmişti. Erkekler böyleydi. Yumruk yiyebilmek, bir şekilde sizi daha iyi bir insan yapıyordu.

Onlardan herhangi birinin geçmişteki kavgaları hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Görünüşe göre hatırlamıyorlardı. Bu sabah brifing odasına geldiğinde, uzun masalardan birine oturdu ve masadaki tüm şerif yardımcıları kalkıp yer değiştirdi. Kimse tek kelime etmedi, ama mesaj açıktı: Artık onu aralarından biri olarak görmüyorlardı. Fourcade yüzünden. Hiçbiriyle arkadaşlık kurmamış, ama sırf dış genital organları olduğu için hepsi tarafından kahraman gibi görülen bir adam. Erkekler.

Jennifer Nolan tecavüzünün takibini öğrenmek istemişti, ama davaya en yakın olabileceği şey, Hooker'ın "kaybettiği" ilk raporunu yeniden yazmaktı. Dün Nolan'ın komşularından altısını sorgulamış, ancak tek bir potansiyel olarak yararlı bilgi elde etmişti: Nolan'ın eski oda arkadaşı bir motosikletçiyle kaçmıştı. Kapısını çaldığı iki kapıdan cevap gelmemişti. Tüm bilgileri Stokes'a iletmişti ve gazetede okumadıkça bu konuda başka bir şey duymayacağından emindi.

Tecavüzü parçalar halinde düşündü: maske, şiddet, meni sıvısının olmaması, bağlar, tecavüzden sonra onu yıkaması. Bu çile sırasında tek kelime bile etmemesi. Sözlü tehdit ve aşağılama çoğu tecavüzde standart bir uygulamaydı.

Hangisinin daha korkutucu olacağını merak etti: ölümle tehdit eden bir saldırgan mı, yoksa sessizliğin uğursuz belirsizliği mi?

Dikkatli. Bu kelime sürekli aklına geliyordu. Tecavüzcü iz bırakmamaya dikkat etmişti. Polislerin onu yakalamak için neye ihtiyaç duyacağını çok iyi biliyor gibiydi. Bu, deneyimli ve belki de sabıkası olan birini işaret ediyordu. True Light lamba fabrikasındaki personel kayıtlarını kontrol edip Nolan'ın iş arkadaşlarından eski mahkum olup olmadığını kontrol eden biri olmalıydı. Ama bu onun işi değildi ve Chaz Stokes'un bu konuda söz hakkı varsa, asla da olmayacaktı.

Annie saatine tekrar baktı. Yarım saat sonra Bayou Breaux'ya geri dönebilecekti. Devriye arabasını yoldan çekip, son büyük fırtınada yıkılmış, harap bir sebze tezgahının dönüş alanına park etmişti. Bu konum, geniş bir meşe ağacının gölgesindeydi ve ona, küçük Luck kasabasının 400 metre güneyinde birleşen iki asfalt yolu görme imkanı veriyordu. Cuma geceleri, bölgedeki tüm sert karakterler Skeeter Mouton'un yol kenarındaki lokantasına giderdi. Motosikletçiler, kabadayılar, cahil köylüler ve suçlular, bira içmek, bahis oynamak ve kavga etmek gibi popüler alt sınıf eğlenceleri için bir araya gelirdi.

Kırmızı bir Chevy kamyonet kasabadan hızla çıkıyordu. Annie, sürücü pencereden bir bira kutusu sarkıtmış halde geçerken radar ile hızını ölçtü. Kırk mil hız sınırında altmış beş mil hızla gidiyordu ve üstüne üstlük alkollü araç kullanıyordu. Jackpot. Sireni ve ışıkları çalıştırdı ve yarım mil ileride onu durdurdu. Kamyonetin arka camında isyancı bayrağı güneşliği ve tamponunda "USA Kicks Ass" yazan bir çıkartma vardı.

Günü gerçekten berbat etmek için sarhoş bir köylü gibisi yoktur.

"One Able Charlie," diye telsizle haber verdi. "Luck'ın iki mil güneyinde, on iki numarada bir hız ihlali var. Sarhoş gibi görünüyor. Louisiana plakalı Tango Whiskey Echo yedi-üç-üç. Tango Whiskey Echo yedi-üç-üç. Tamam."

Onay gelmesini bir süre bekledi, ama cevap gelmedi, sonra tekrar denedi. Hala cevap yoktu. Sessizlik can sıkıcıdan da öteydi, rahatsız ediciydi. Telsiz, yardım çağırmak için kullandığı bağlantıydı. Rutin bir kontrol sorunlu hale gelirse, Merkez onun konumunu ve durdurduğu aracın plaka numarasını biliyordu. Onlara zamanında geri dönmezse, başka birimler göndereceklerdi.

"10-1, One Able Charlie. Anlamadık. Sinyal yine kesiliyor. Tekrar edin. Tamam."

Telsiz bağlantısını kesmek çok kolaydı. Tek gereken, başka bir memurun onun çağrısını duyduğunda mikrofonuna basmasıydı ve bağlantısı kesilirdi. İletişimden kesilirdi, yardımdan kesilirdi.

Bu olasılıktan tiksinen Annie, klipsli tahtasını ve ceza defterini alıp arabadan indi.

"Lütfen araçtan inin," diye bağırdı, kamyonun arkasına yaklaşıırken.

"Hız yapmıyordum," diye bağırdı sürücü, başını açık pencereden dışarı çıkardı. Küçük, kötü gözleri ve sıkı bir düğüm haline gelmiş ağzı vardı. Giydirdiği kirli kırmızı beyzbol şapkasında sarı bir TriStar Chemical logosu dikiliydi. "Siz polislerin beni durdurmaktan başka yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?"

"Şu anda yok. Ehliyetinizi ve ruhsatınızı görmek istiyorum." "Bu saçmalık dostum."

Kamyonun kapısını açtığında, boş bir Miller Genuine Draft kutusu yola düştü ve kabinin altına yuvarlandı. Alkolün etkisiyle dengesini kaybettiğini bilen bir adamın aşırı dikkatiyle aşağı inerken, bunu fark etmemiş gibi davrandı. Annie'den daha uzun değildi, kot pantolon giymiş, sert bira göbeğini sıkıca saran Bass Master tişörtü giymiş, küçük bir pitbull gibi bir adamdı. Kısa boylu, sarhoş bir köylü.

"Bu bölgede vergi ödemiyorum, bu yüzden beni taciz edemezsiniz," diye homurdandı. "Lanet olası hükümet hayatımı yönetmeye çalışıyor. Burası özgür bir ülke olması gerekiyordu."

"Sarhoş olup 40 km hız sınırında 65 km hızla sürmediğin sürece öyle. Ehliyetinizi görmem gerek."

"Sarhoş değilim." Kalça cebinden zincirli büyük bir kamyoncu cüzdanı çıkardı ve ehliyetini çıkarmak için uğraştı, sonra ehliyetini Annie'ye doğru uzattı. Parmakları yağdan koyu renkte lekelenmişti. Ön kolunda parlak kırmızı meme uçları olan çıplak mavi bir kadın dövmesi vardı. Çok şık.

Vernell Poncelet. Annie ehliyeti tahtasındaki klipsin altına sıkıştırdı.

"Hız yapmıyordum," diye ısrar etti. "Radar silahları hep yanılır. Lanet olası bir ağacı bile saatte 60 ile ölçebilirsiniz."

Aniden, kısık gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hey! Sen bir kadınsın!" "Evet. Bunu bir süredir biliyorum."

Poncelet başını bir yana eğdi ve onu incelemeye başladı, ta ki devrilene kadar. Kolunu sallayarak onu işaret etti ve bu sırada dengede kalmayı başardı.

"Sen haberlerde çıkan kişisin! Seni gördüm! O katil tecavüzcüyü döven polisi ihbar ettin!"

"Burada kal," dedi Annie soğukkanlılıkla, ekip arabasına doğru geri çekilirken. "Adını ve plakayı kontrol etmem lazım." Ve destek çağırmam lazım. Vernell'in savaşımadan pes etmeyeceği hissine kapılmıştı. Kısa boylu adamlar.

"Sen ne biçim bir polisin?" diye bağırdı Poncelet, onun peşinden sendeleyerek. "Katil tecavüzcülerin serbestçe dolaşmasını mı istiyorsun? Ve bana ceza mı kesiyorsun? Bu saçmalık!"

Annie ona kötü bir bakış attı. "Olduğun yerde kal!"

Adam yaklaşmaya devam etti, sanki onu delip geçecekmiş gibi parmağını ona doğru uzattı. "Senden lanet olası bir ceza almayacağım!"

"Alacaksın."

"Bir tecavüzcüyü serbest bırakıyorsun. Belki de şansını denemek istiyorsun, ha?"

Seni lanet olası kaltak..."

"Yeter!" Annie, klipboardu devriye arabasının kaputuna fırlattı ve kemerindeki kelepçeleri çıkardı. "Kamyonete yaslan! Hemen!"

"Siktir git!" Poncelet 180 derece dönerek kamyonetine doğru yürümeye başladı. "Beni gerçek bir polis durdursun. Bir kadından emir almam."

"Kamyonete yaslan, bodur, yoksa bu iş ciddileşecek ve canın yanacak." Annie arkasına geçti, sağ bileğine kelepçe taktı ve kolunu arkasına çekti. "Lanet olası kamyonete yaslan!"

Ona doğru adım attı ve koluna baskı uygulayarak onu döndürmeye çalıştı. Poncelet sendeledi, Annie'nin dengesini bozdu, sonra ona yumruk atmak için döndü. Ayakları beceriksiz bir dans gibi birbirine dolandı ve yolun kenarında bir yığın halinde yere düştüler, güreşip homurdandılar.

Poncelet yüzüne küfretti, nefesi sıcak ve midesinden yükselen bira gazlarıyla ekşi kokuyordu. Kendini düzeltmek için bir tutunma yeri aradı ve Annie'nin sol göğsünü yakaladı. Annie onun bacağına tekme attı ve dirseğiyle ağzına vurdu. Poncelet bir dizini altına aldı ve ayağa kalkmaya çalıştı, bir eliyle Annie'nin burnuna sertçe vurdu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı, dudaklarından kan akarken. Ayağa kalktı ve Poncelet'i kamyonun yan tarafına doğru koştu.

"Bana bulaşmak için yanlış günü seçtin, ufaklık!" diye bağırdı ve diğer kelepçeyi de onun serbest kalan bileğine sıkıca taktı. "Aklıma gelen her türlü iğrenç suçtan tutuklusun!"

"Gerçek bir polis istiyorum!" diye bağırdı. "Burası Amerika. Haklarım var! Sessiz kalma hakkım var..."

"O zaman neden susmuyorsun?" diye bağırdı Annie, onu devriye arabasına doğru iterek. "Ben suçlu değilim! Haklarım var!"

"Beynin boktan, elinde olan tek şey bu. Dostum, kendine o kadar derin bir çukur kazdın ki, dibe ulaşmak için merdivene ihtiyacın olacak."

Onu arka koltuğa itti ve kapıyı çarptı. Trafik, Mouton's'a giden asfalt yolda akıyordu. Sakallı bir çocuk, yükseltilmiş bir GTO'nun penceresinden dışarı eğildi ve ona parmak hareketi yaptı. Annie ona aynı hareketi yaptı ve arabasının direksiyonuna geçti.

"Sen bir feminist nazisin, işte sensin!" Poncelet, koltuğun arkasına tekme atarak bağırdı. "Sen lanet olası bir feminist nazisin!"

Annie gömleğinin koluyla ağzındaki kanı sildi. "Ağzına dikkat et, Poncelet. Bana Rush Limbaugh'dan alıntı yapmaya başlarsan, seni bataklığa götürüp vururum."

Arka aynadan kendine bir bakıp, radyo mikrofonunu çekerek küfretti. Çarşamba gününden kalma mor gözü ve kanayan burnuyla, sanki Mike Tyson'la beş raunt dövüşmüş gibi görünüyordu.

"Bir Able Charlie. Sarhoş birini getiriyorum. Hiçbir şey için teşekkürler."

Annie onu kayıt odasına götürürken Poncelet hala bağıırıyordu. Annie dinlemeyi bırakmıştı, kendi öfkesi onun sözlerini arka planda rahatsız edici bir gürültüye dönüştürmüştü. Ya Poncelet ona zarar verseydi? Ya silahını ele geçirseydi? Kimse farkı anlayabilir miydi?

Milletvekilleri Derneği, Fourcade'in avukatlık masraflarını ödemeyi oylamıştı. Onu öldürmek için de oylama yapmışlar mıydı acaba? Toplantıya davet edilmemişti.

Vardiya değişiyordu; erkekler soyunma odasına girip çıkıyor, brifing odasında takılıyorlardı. Sert kahve eşliğinde saçma sapan konuşmalar ve kötü şakalar yapma zamanı gelmişti. Annie koridora çıktığında, rahat gülümsemeler dondu ve kayboldu.

"Ne?" diye kimseye özel olarak sormadı. "Beni tek parça halinde gördüğünüz için hayal kırıklığına mı uğradınız?"

"Seni gördüğüm için hayal kırıklığına uğradım," diye mırıldandı Mullen.

"Öyle mi? Artık tüm kadınların seni gördüklerinde ne hissettiklerini biliyorsun, Mullen. Ne sandın?" diye sordu. "Beni telsizden ihbar ederek ortadan kaybolacağımı mı sandın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Broussard. Histerik davranıyorsun."

"Hayır, sinirliyim. Benimle bir sorunun varsa, erkek ol ve bana söyle, bu ergen saçmalıklarını yapma..."

"Sorun sensin," diye suçladı. "İşin üstesinden gelemiyorsan, git."

"İşimi yapabilirim. İşimi yapıyordum..."

"Burada ne oluyor?" Hooker, koridora adım atarak bağırdı.

Öfkesinden ihtiyatlı davranamayan Annie, çavuşa döndü. "Biri benim iletişimlerimi engelliyor."

"Bu saçmalık," dedi Mullen.

"Radyonda bir sorun olmalı," dedi Hooker. Annie ona tekme atmak istedi.

"Birdenbire telsizim çalışmaz hale gelmesi ne garip."

"Kötü bir his var, Broussard," dedi Mullen. "Belki sütyenindeki tel alımını bozuyordur."

Hooker ona öfkeyle baktı. "Kapa çeneni, Mullen."

"Sorun telsizde değil," dedi Annie. "Sorun tavrınızda. Hepiniz şımarık çocuklar gibi davranıyorsunuz, sanki herkesin eğlencesini mahvetmişim gibi. Biri kanunları çiğniyordu ve ben onu durdurdum. Bu benim işim. Bununla bir sorununuz varsa, o zaman üniforma giymek size göre değil."

"Buraya ait olmayanların kim olduğunu biliyoruz," diye mırıldandı Mullen.

Sessizlik mutlak bir hal almıştı. Annie, bir şerif yardımcısından diğerine baktı, hepsi de taş gibi yüzler ve kaçan bakışlarla sıralanmışlardı. Hepsi Mullen kadar güçlü hissetmiyor olabilirlerdi, ama kimse de onu savunmuyordu.

Sonunda Hooker konuştu. "Birinin sana haksızlık yaptığını kanıtlayabiliyorsan Broussard, şikayette bulun. Aksi takdirde, sızlanmayı bırak ve o sarhoşla ilgili evrak işlerini yap."

Hooker ofisine geri dönene kadar kimse kıpırdamadı. Sonra Prejean ve Savoy uzaklaşarak gerginliği bozdu. Mullen koridora doğru yürüdü ve geçerken Annie'ye doğru eğildi.

"Evet, Broussard," diye mırıldandı. "Sızlanmayı bırak yoksa sana sızlanacak bir şey verecekler."

"Beni tehdit etme, Mullen."

Alaycı bir korkuyla kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacaksın? Beni tutuklayacak mısın?" Yüzündeki ifade taş gibi sertleşti. "Hepimizi tutuklayamazsın."

Temmuz sonu: Pant, ofiste Donnie'den boşanmak istediğini açıklar. Şubat ayından beri ayrı yaşıyorlar. Renard ona ilgi göstermeye başlar. Emlak ofisine uğrayıp sohbet eder, ona olan ilgisini gösterir vb.

Ağustos: Renard'ın ona aşık olduğu açıkça belli. Pam'e çiçekler ve küçük hediyeler gönderir, onu öğle yemeğine davet eder, içki içmeye çıkarır. Pam sadece grup halinde onunla çıkar, partnerine Renard'ın arkadaşlıkları hakkında yanlış bir fikre kapılmamasını istediğini söyler, ancak Renard'ın ona kur yapma şeklini oldukça tatlı bulduğunu da itiraf eder. Renard'a sadece arkadaş olduklarını vurgulamaya çalışır.

Ağustos sonu: Pam, evinde nefes alma ve telefonu kapatma aramaları almaya başlar.

Eylül: Pam'in ofisinden ve evinden küçük eşyalar kaybolur. Bir kağıt ağırlığı, küçük bir parfüm şişesi, kendisi ve kızı Josie'nin küçük bir çerçeveli fotoğrafı, bir saç fırçası. Eşyaların ne zaman çalındığını tam olarak belirleyemez. Renard etrafta dolaşır, uygun olandan daha fazla endişe gösterir. Pam onun yanında rahatsız hissetmeye başlar. Nefes alma ve telefonu kapatma aramaları devam eder.

25 Eylül: İşe giderken Pam, lastiklerinin kesildiğini fark eder (araba kilitli olmayan garajda park edilmiştir). Şerifin ofisini arar. Yanıt veren memur: Mullen. Pam, Renard hakkındaki endişelerini dile getirir, ancak onun suçu işlediğine dair bir kanıt yoktur. Taciz iddiasını soruşturmakla görevlendirilen dedektif: Stokes.

2 Ekim, saat 01:00: Pam, evinin dışında bir hırsız olduğunu bildirir. Şüpheli yakalanmaz. Renard, olayla ilgili olarak sorgulanır. Suçla ilgisi olmadığını reddeder. Pam için endişesini dile getirir.

10/03: Renard, Pam'in ofisine gelir ve endişelerini yüz yüze dile getirir.

10/09 1:45: Pam yine bir hırsız ihbarında bulunur. Şüpheli yakalanmaz.

10/10: Okul otobüsüne binmek için evden çıkan Josie Bichon, ön kapının basamağında parçalanmış bir rakun cesedi bulur.

10/11: Renard, Pam'in ofisine tekrar gelerek onun ve Josie'nin güvenliği için endişesini dile getirir. Sinirleri bozulan Pam, ona gitmesini söyler. Onunla görüşmek için bekleyen müşteriler, Pam'in ne kadar üzgün olduğunu doğrular.

10/14: Pam ofisine geldiğinde, masasının çekmecesinde ölü bir yılan bulur. Aynı günün ilerleyen saatlerinde Renard, Pam'e endişelerini dile getirmek için bir kez daha yanına gelir. Pam gibi bekar bir kadının korkacak çok şeyi olduğunu, başına birçok kötü şey gelebileceğini ima eden sözler söyler. Pam bunu bir tehdit olarak algılar.

10/22: İşten eve döndüğünde Pam, evinin tahrip edildiğini görür: giysileri kesilmiş, yatakları köpek pisliği ile lekelenmiş, fotoğrafları tahrip edilmiştir. Olay yerinde şüpheli parmak izi bulunmaz. Tanık da yoktur. Pam, Acadiana Security'yi arayarak evine güvenlik sistemi kurdurur. Daha sonra ev ve ofis anahtarlarının yedek setinin kaybolduğunu fark eder. Onları en son ne zaman gördüğünü tam olarak hatırlayamaz.

24 Ekim: Renard, Pam'e doğum günü hediyesi olarak pahalı bir kolye verir. Pam, çok öfkelenir ve Renard'ın ofisinde onunla yüzleşir, Ağustos ve Eylül aylarında kendisine verdiği tüm küçük hediyeleri geri verir. Tanıkların önünde Renard, takip suçlamalarını reddeder.

24 Ekim: Pam, Renard'a karşı uzaklaştırma emri için avukat Thomas Watson'a danışır.

27 Ekim: Watson, Pam adına Marcus Renard'a karşı uzaklaştırma emri için mahkemeye başvurur. Yeterli neden olmadığı için talep reddedilir. Yargıç Edwards, "bir kadının asılsız paranoyası"ndan başka bir neden olmadan "bir adamın itibarını lekelemeyi" reddeder.

10/31: Pam evinin dışında bir hırsız görür. Şerifin ofisini aramaya çalışır. House phones are dead. Calls on cellular. No suspect

tutuklanmadı. Telefon hattı kesilmişti. Evin arka kapısı insan dışkısı ile kirletilmişti.

11/7: Pam Bichon kayıp olarak bildirildi.

Annie notlarını okudu. Bu doğrusal şekilde düzenlendiğinde, her şey çok basit ve çok açık görünüyordu. Klasik bir tırmanma modeli. Çekim, bağlanma, takip, saplantı, reddedilme durumunda artan düşmanlık. Neden başka kimse bunu fark etmemiş ve durdurmamış?

Çünkü ellerinde sadece bir model vardı. Renard'ı takipçiliğe bağlayacak hiçbir şey yoktu. Pam'in suçlamalarına karşı kamuoyuna verdiği tepki kafa karışıklığı ve incinmeydi. Pam Bichon'un öldürülmesinden önceki aylarda Renard, hiçbir zaman "iş arkadaşlarına Pam'e karşı öfke veya düşmanlık" ifade etmemişti. Tam tersine, Pam arkadaşlarına Renard'dan şikayet etmişti. Arkadaşları ona yüzüne karşı destek verirken, arkasında onun akıl sağlığını sorguluyorlardı. Renard çok zararsız görünüyordu.

Boşanma yaklaşırken ve anlaşma işini etkileyebilecekken, Donnie Bichon daha olası bir suçlu adayı gibi görünüyordu. Ama Pam, Renard'ın onu takip eden kişi olduğunu ısrarla savunmuştu.

Ne kabus ama, diye düşündü Annie. Bu adamın tehlikeli olduğundan bu kadar emin olmak, ama kimseyi ikna edememek.

Annie mutfak masasından kalkıp dairede dolaşmaya başladı. Saat dokuz buçuktu. Bir saattir o notlara bakıyor, gazete makalelerini karşılaştırıyor, dergi makalelerinin fotokopilerini ve takipçilerle ilgili ders kitaplarından alıntılarını inceliyordu. Bir gün dedektif olmak için kendini eğitmeye devam etmek ve sorumluluk duygusundan dolayı bu davayı başından beri takip etmişti. Üç halkalı bir cilt satın almış, tüm gazete kupürlerini bir bölüme, notlarını başka bir bölüme, kişisel gözlemlerini başka bir bölüme koymuştu. Gazete kupürleri olmasaydı, ince bir defter olurdu. Hiçbir görüşme yapmamıştı. Bu onun davası değildi. O sadece bir yardımcısıydı.

Fourcade'in muhtemelen iki defteri vardı - dedektifler bunlara cinayet defterleri diyorlardı. Ama Fourcade davadan çekilmişti. Bu da Chaz Stokes'u sorumlu bırakıyordu. Stokes, ilk taciz suçlamalarını araştırmakla görevlendirilen dedektifti. O zamanlar bir şey bulabilseydi, belki Pam bugün hala hayatta olurdu.

Annie huzursuzca oturma odasına girdi. Eski alışkanlığından dolayı, kahve masasının uzunluğu boyunca yavaş ve ölçülü adımlarla yürümeye başladı ve

geri. Masa, bir buçuk metre uzunluğundaki tahnit edilmiş timsahın sırtına yerleştirilmiş bir cam levhadan oluşuyordu. Sos, bir zamanlar bu levhayı mağazanın tavanına asılı tutmuştu, ta ki tellerden biri kopup timsah aşağıya düşerek bir turisti yere serene kadar. Annie, bu yaratığı sokak köpeği gibi evine almış ve ona Alphonse adını vermişti.

Annie, Alphonse'un bir ucundan diğer ucuna gidip gelirken, ara sıra çalan telefonu görmezden gelerek mevcut durumu düşünmeye dalmıştı. Telefonu cevaplamayı bırakmıştı - gazeteciler ve tuhaf tipler. İlgilenmek istediği kimse yoktu. Pam Bichon için adalet bulma ihtiyacını çözebilecek kimse yoktu.

Renard ile olan olay olmasaydı, Fourcade'i soruşturmaya yardım etmesine izin vermesi için ikna edebilirdi. Şimdi dava Stokes'a verilmişti ve o Stokes'a asla sormazdı. Fourcade'i tutuklamamış olsa bile, Stokes'la anlaşılamazdı. Stokes, onun kendisini çekici bulmadığını bir türlü kabullenememişti. Ve bunu unutmuyacaktı. Onun basit, kibar "Hayır, teşekkürler" cevabını önce bir meydan okuma, sonra da kişisel bir hakaret olarak algılamıştı. Sonunda, onu ırkçı olmakla suçlamıştı.

"Siyah olduğum için, değil mi?" diye suçladı.

Voodoo Lounge'un otoparkındaydılar. Sıcak bir yaz gecesi, böcekler ve böcekleri yemek için uçan yarasalarla doluydu. Gulf'un güneyindeki gökyüzünde sıcak yıldırımlar çakıyordu. Nem, havayı cilde kadife gibi hissettiriyordu. Cuma geceleri sık sık yaptıkları gibi, diğerleriyle birlikte bara gitmişlerdi. Biraz rahatlamak isteyen bir grup polis. Stokes çok fazla içmişti ve Annie'nin soğuk olduğunu söyleyerek onu tiksindirmişti, Annie de tiksiniyor oradan ayrılmıştı.

Annie, onun suçlamasına şaşkınlıkla baktı.

"Hadi, itiraf et. Melez bir adamla görülmek istemiyorsun. Bir zenciyle yatmak istemiyorsun. Söyle!"

"Sen bir aptalsın!" diye bağırdı. "Neden sana ilgi duymadığım gerçeğini kabul edemiyorsun? Ve neden sana ilgi duymuyorum? Sebeplerini sayayım: Belki de lise öğrencisi kadar olgunsun. Belki de Arkansas kadar büyük bir egon var. Belki de senin etrafında dönmeyen konuşmalara ilgi duymuyorsun. Senin aile ağacında ne tür insanlar tırmanıyor bununla hiçbir ilgisi yok."

"Tırmanmak mı? Maymunlar gibi mi? Benim ailemi maymun mu diyorsun?" "Hayır!"

Öfkeyle sertleşen yüzüyle ona doğru geldi. Sonra bir araba otoparka girdi ve bardan birkaç kişi çıktı, o anki gerginlik bir dal gibi kırıldı.

Bu sahne Annie'nin hafızasında o kadar canlıydı ki, gecenin sıcaklığını neredeyse teninde hissedebiliyordu. Oturma odasının sonundaki Fransız kapıları açtı ve küçük balkona çıktı, serin nemli havayı ve bataklığın bereketli kokusunu içine çekti. Ay ışığı, suyu gümüş gibi parlatmaya ve selvi ağaçlarının ürkütücü silüetlerini belirginleştirmeye yetiyordu.

Komik, bunu hiç düşünmemişti, ama Pam Bichon'un deneyimiyle küçük bir şekilde özdeşleşebilirdi. Hayır cevabını kabul etmeyen erkeklerle başa çıkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Stokes. A.J. Sos amca, bu konuda. Onlarla Renard arasındaki fark, akıl sağlığı ile takıntı arasındaki farktı.

"Erkekler," diye seslendi, dikkat çekmek için balkon korkuluğuna atlayan beyaz kediye. "Onlarla yaşayamazsın, onlar olmadan turşu kavanozunu bile açamazsın."

Kedi hiçbir yorum yapmadı.

Adil olmak gerekirse, Annie bunun sadece erkeklere özgü bir şey olmadığını biliyordu. Takipçiler her iki cinsiyetten de olabiliyordu. Yeni araştırmalar, bu insanların odaklanmalarını kapatamadıklarını gösteriyordu. Dürtü, saplantı, her zaman oradaydı. Psikologlar onlara *basit takıntılılar* diyordu. Çoğu zaman bu erkekler ve kadınlar tamamen rasyonel ve normal görünüyorlardı. Doktorlar, avukatlar, araba tamircileriydiler. Eğitim düzeyleri veya zeka seviyeleri önemli değildi. Ancak takıntılarının nesnesi konusunda beyinleri doğru çalışmıyordu. Bazıları *erotomani* olarak bilinen duruma geçiyordu; bu durumda kişi, takıntısının nesnesiyle devam eden bir romantik ilişki olduğunu hayal ediyor ve buna gerçekten inanıyordu.

Basit bir takıntı mı, yoksa erotomani mi? Marcus Renard'a hangisi uyuyordu acaba? Her iki durumu da çevresindeki herkesten nasıl bu kadar iyi saklayabildiğini merak etti.

Bataklığın bir yerinde bir erkek timsah boğuk bir kükreme attı. Sonra bir nutria'nın çığlığı, bir kadının çığlığı gibi havayı yırttı. Ses, Annie'nin sinirlerini tırmaladı. Gözlerini kapattı ve Pam Bichon'un o yerde yatışını, pencereden içeri dolan ay ışığının çıplak cesedine döküldüğünü gördü. Ve zihninin derinliklerinde, Annie Pam'in çığlıklarını duyabildiğini sandı... ve Jennifer Nolan'ın çığlıklarını... ve dört yıl önce Bayou Strangler'ın elinde ölen kadınların çığlıklarını... Ölülerin çığlıkları.

Bayou Strangler'ın elinde ölen kadınların ılıklarını duyabildiğini düşünöü. Ölülerin ılıkları.

"Orası soğuk, değil

mi?" "Nere?"

"Shadowland'de."

Tüyleri diken diken olan Annie, daireye geri girdi, kapıları kapattı ve kilitledi.

"Burası çok güzel bir yer, 'Toinette."

Kalbi güm güm atarken, hızla döndü. Fourcade, ön kapının hemen içinde, duvara yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, elleri eski deri ceketinin ceplerinde duruyordu.

"Burada ne işin var?"

"Bu kapının kilidi pek sağlam değilmiş." Duvardan kalkarken başını kınayarak salladı. "Bir polis daha iyi bilir sanırsın. Özellikle de kadın polis, değil mi?"

Aldatıcı bir tembellikle ona doğru ilerledi. Odanın ortasına gelmeden Annie onun gerginliğini hissedebiliyordu. Yavaşça yana doğru adım attı ve aralarına sehpayı koydu. Silahı, girişte bıraktığı spor çantasında duruyordu. Dikkatsizce.

En iyi umudu oradan çıkmaktı. Peki sonra ne olacaktı? Dükkan saat dokuzda kapanmıştı. Sos ve Fanchon'un evi yüz metre uzaktaydı ve onlar da yılın diğer cuma geceleri olduğu gibi dans etmeye ıkılmışlardı. Belki cipine ulaşabilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, kapıya doğru yaklaşarak. Anahtarları ışık anahtarının üzerindeki bir çiviye asılıydı. "Sen de beni dövme mi istiyorsun? Günlük günah kotanı doldurmadın mı? Tanığı ortadan kaldırmak mı istiyorsun? Bu tür bir işi başkasına yaptırman gerektiğini bilmelisin. Aksi takdirde, en bariz şüpheli sen olursun."

Adam eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Artık benim şeytan olduğumu düşünüyorsun, değil mi Toinette?"

Annie kapıya doğru koştu, bir eliyle anahtarları yakaladı ve yere düşürdü. Diğer eliyle kapı kolunu yakaladı, çevirdi ve çekti. Kapı kıpırdamadı. Sonra Fourcade üzerine atladı, onu kapıya sıkıştırdı, ellerini başının iki yanındaki kapıya dayadı.

"Benden kaçmaya mı çalışıyorsun, Toinette?"

Boynunun arkasında, viski kokusu karışmış nefesini hissedebiliyordu.

"Bu pek misafirperverce değil, *chère*," diye mırıldandı.

Titriyordu. Ve o, bu durumdan zevk alıyordu, adi herif. Titremesini kontrol etmeye çalıştı, kendini zorlayarak dönüp ona baktı.

Sevgili gibi yakın durdu. "Konuşacak çok şeyimiz var. Mesela, o gece seni Laveau'nun evine kim gönderdi?"

Nick, bir şahin gibi kadının yüzünü izledi. Kadının tepkisi spontane oldu: şaşkınlık ya da şok, biraz da kafa karışıklığı.

"Ne düşündün, Toinette? Çok sarhoş olduğum için anlayamadığımı mı?"

"Neyi anlayamadığımı? Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Altı aydır bu departmanda çalışıyorum, bana hiç sesini çıkarmadın. Birdenbire Laveau'nun yerine güzel bir etekle gelip, kirpiklerini kırıştırmaya başladın. Bichon davasına girmek istiyorsun..."

"Katılmak istedim."

"Sonra o sokakta görünüyorsun. Tesadüfen oradan geçiyormuşsun gibi..."

"Ben..."

"Hayatta değildin!" diye bağırdı, onun irkilmekten zevk alarak. Onun kendisinden korkmasını istiyordu. Ondan korkmak için nedenleri vardı. "Sen beni takip ettin!"

"Takip
etmedim!" "Seni
kim gönderdi?"
"Kimse!"

"Kudrow ile konuşmuşsun. O mu ayarladı? Renard'ın buna kanacağına inanamıyorum. Ya ona silahla ya da bıçakla saldırıyaydım? Beni mahvetmek için bu riski göze almak aptallık olurdu. O aptal değil."

"Kimse..."

"Öte yandan, belki de bu Kudrow'un adaleti idi, ha? Renard'ın suçlu olduğunu biliyor olmalı. Kudrow kendi itibarını korumak için onu kurtarıyor. Böylece ben Renard'ı öldürüyorum. Renard ölüyor ve ben Angola'da kırmızı şapkalılarla birlikte 25 yıl hapis cezasına çarptırılıyorum."

O deli, diye düşündü. Onun neler yapabileceğini görmüştü. Bankta duran spor çantasına bir göz attı. İki adım ötedeydi. Fermuarı açıktı. Eğer hızlı olabilseydi... Eğer şanslı olsaydı...

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," dedi, zaman kazanmak için ağzını hareket ettirmeye devam ederek. "Kudrow beni departmanla uğraştırmaya çalışıyor, bu yüzden onun tarafına dönmekten başka çarem yok. Altın külçeyle ödeme yapsaydı bile onun için çalışmazdım."

Fourcade onu duymamış gibi görünüyordu.

"Bütün bunları riske atar mı?" diye kendi kendine düşündü. "Asıl soru bu. Tabii ki, şantajı sadece öldüğü güne kadar ödemesi gerekecek ve bu çok uzun sürmeyecek..."

Annie tüm gücünü toplayarak sağ dizini onun kasıklarına vurdu, sonra Fourcade sendeleyip yere düşerken, iki büklüm olup küfürler savururken yere yığıldı.

"Fils de putain! Merde! Siktir! Siktir!"

Lütfen, lütfen, lütfen. Elini spor çantasına daldırdı ve Sig'i aradı. Parmak uçları kılıfı sıyırdı.

"Bunu mu arıyorsun?"

Sig, Fourcade'in avucunda, bir parmağı tetik koruyucusuna takılı olarak gözlerinin önüne çıktı. Arkasına diz çökmüş, şimdi de bir avuç saçından başını geriye çekip vücudunu ona doğru iterek onu bankın üzerine sıkıştırmıştı.

"Kirli oynuyorsun, 'Toinette,' diye mırıldandı. "Kadınlarda bunu severim." "Siktir git, Fourcade!"

"Mmm..." diye mırıldandı, ona bastırarak, pürüzlü yanağını onun yanağına bastırdı. "Bana fikir verme, *'tite belle.'*"

Yavaşça ayağa kalktı, eli hala saçlarına dolanmış halde, onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti.

"Sen pek iyi bir ev sahibi değilsin, 'Toinette,' dedi, onu ışıkların parlak ve neşeli olduğu mutfığa yönlendirerek. "Bana bir sandalye bile teklif etmedin."

"Üzgünüm, ev ekonomisi dersinden kaldım."

"Eminim başka yeteneklerin de vardır. Dekorasyon konusunda yetenekli olduğumu görüyorum."

Küçük mutfığı hayretle inceledi. Biri eski buzdolabının kapısına dans eden bir timsah çizmişti. Merdiven basamağı şeklindeki teneke kutular tezgahın üzerinde sıralanmıştı. Duvar saati, saniyeler geçtikçe gözleri ve kuyruğu ileri geri hareket eden plastik bir kara kediye.

Krom ayaklı masadan bir sandalye çekildi. Onu oturtdu. Masada bıraktığı kalemi kaparak tezgaha doğru geri çekildi.

Annie ona baktı. Gözlerindeki vahşilik biraz azalmıştı, ama bakışları hala aynı yoğunluktaıydı. Kollarını önünde kavuşturmuş duruyordu, Annie'nin silahı büyük elinde sanki bir oyuncakmış gibi sallanıyordu.

"Şimdi, sen benim hayalarımı dişlerimin arkasına kadar tekmelemeye çalışmadan önce nerede kalmıştık?"

"Oh... hayalperestlikle psikoz arasında bir yerde."

"Kudrow muydu? Seni ve Stokes'u satın aldı mı?"

"Stokes mı?"

"Ne? Her şeyi tek başına alacağını mı sandın? Stokes beni o bara soktu. Neden oraya gidelim ki? Kimse oraya gitmez. Grunt'lardan uzak olmak için, diyor bana. Ve Bowen amp; Briggs, tam da sokağın karşısında. Ne kadar da kullanışlı. Sonra da küçük 'Toinette gelip bana göz kulak olurken, yaşlı Chaz keyif çatıyor."

"Neden Kudrow'un beni satın almasına izin vereyim ki?" diye sordu. Boşuna bir mantık denemesi, diye düşündü. "Burada darbe alan tek kariyer seninki değil, biliyorsun. Bu iş bitmeden hapisane hücrelerini temizleyeceğim. Kudrow'un bunu telafi edecek kadar parası yok."

Nick başını bir yana eğdi ve düşündü. Bütün gün hiçbir şey yememişti, ama öfke, hayal kırıklığı ve şüpheyle beslenmişti ve hepsini birkaç yudum viskiyle yıkamıştı. Ve şimdi, içkisinde siyah ve çürümüş bir şey ortaya çıktı ve fısıltıyla ağzından çıktı.

"Duval Marcotte."

Orospu çocuğu. Parçalar yağlı bir kolaylıkla yerine oturdu. Davaların benzerliği Marcotte'un ironik duygusuna hitap ederdi. Ve polisleri satın almayı çok iyi biliyordu. Mahkeme salonundaki New Orleans muhabirinin yüzü aklına geldi. Kahretsin. Bunu tahmin etmeliydi.

Annie'ye atladı, onu sandalyesinde geriye doğru itti. "Sana ne verdi? Sana ne söz verdi?"

"Duval Marcotte mı?" dedi Annie, inanamadan. "Aklını mı kaçırdın? Tanrım, bunu kime sorduğuma bak!"

Yüzüne eğildi, Sig'in namlusunu parmağı gibi salladı. "Ruhunu alacak, *chère*, ya da daha kötüsünü. Benim şeytan *olduğumu mu* düşünüyorsun? Asıl şeytan o!"

"Duval Marcotte şeytanın ta kendisidir," diye tekrarladı Annie. "New Orleans'lı emlak devi Duval Marcotte mı? Hayırsever mi?"

"O orospu çocuğu," diye mırıldandı, tezgahın önünde volta atarak. "Fırsatım varken onu öldürmeliydim."

"Duval Marcotte'u haberlerde gördüğümünden başka tanımıyorum. Kimse beni satın almadı. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. İnan bana, pişmanım."

"Tesadüflere inanmam."

"Üzgünüm ama başka bir açıklamam yok!" diye bağırdı kadın. "Öyleyse vur beni ya da beni rahat bırak!"

Olasılıkları kafasında tartan Nick, geriye uzanıp silahın namlusuyla kulağının arkasını kaşıdı.

"Tanrım! O şeyle dikkatli olur musun!" diye bağırdı kadın. "Beni vurmazsan, dolaplarımdan beynini kazımak zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Ne? Bu silah mı?" Parmağında silahı çevirdi. "Dolu değil. Çok cazip gelebilir diye düşündüm."

Annie rahatladı ve ellerini yüzüne sürdü. "Neden ben?"

"Benim sorum da buydu."

"Bildiğim her şeyi sana anlattım, yani hiçbir şey. Chaz Stokes ile Marcotte gibi biriyle işbirliği yapmam. Stokes benden nefret ediyor. Ayrıca, kurbanın suçu gerçekten işlemesine tamamen bağlı bir komplo kuran kim olur ki? Bu aptalca. Biri sana komplo kurmak isteseydi, neden Renard'ı öldürüp suçu sana yıkmasın ki? Bu çocuk oyuncağı. O yüzden, karmaşık komplo teorilerini Oliver Stone'a götür. Belki senin hakkında bir film yapar."

Boş silahı bir kenara koyan Nick, tezgaha yaslandı. "Ağzın çok bozuk, *chère*."

"Terör estirilmek içimdeki cadaloğlu ortaya çıkarıyor."

Neredeyse gülecekti. Bu dürtü onu, Annie Broussard'ın onu şaşırttığı kadar şaşırttı. Dudaklarını sıkıştırdı ve ona baktı. O da öfkeyle, kızgınlıkla ona baktı. Eğer söylediği kadar masumsa, onun deli olduğunu düşünmüş olmalıydı. Sorun değildi. Psikoz algısı bazı avantajlar sağlıyordu.

"Bana bir şey söyle," dedi kadın. "O gece Bowen ve Briggs'e kendi isteğinle mi gittin?"

Telefon görüşmesini düşündü, ama gerçek cevabı verdi. "Evet."

"Ve Renard'ı dövmeye kendi kararınla mı karar verdin?"

Cevabın o kadar basit olmadığını bildiği için tekrar tereddüt etti, o gece kafasında havai fişek gibi patlayan anıları hatırladı. Ama sonunda tek bir şekilde cevap verebilirdi. "*Evet*."

"O zaman bu, senin dışında kimsenin suçu değil mi?"

Annie onun cevabını bekledi. Ona sorumluluklarından kaçan bir adam gibi gelmemişti. Ama yine de onun

deli olduğuna da inanmamıştı.

"Seni o sokağa Stokes sokmadı," dedi. "Kimse kafana silah dayamadı. Yaptığını sen yaptın ve ben de seni yakalamak için yeterince şanssızdım. Başkalarını suçlamayı bırak. Kendi seçimlerini yaptın ve şimdi sonuçlarıyla yaşamak zorundasın."

"*C'est vrai*," diye mırıldandı. Bir anda, çılgın enerjisi kesildi ve içten içe sakinleşti. "Ben yaptığımı yaptım. Kontrolümü kaybettim. Renard'dan daha fazla dayak yemeyi hak eden pek fazla insan aklıma gelmiyor ve bunu yaptığım için pişmanlık duymuyorum - bunun kendi hayatım üzerindeki etkisi dışında."

"Yaptığın şey yanlıştı."

"Bu güç sonunda kendini yener. O gece kendimi hayal kırıklığına uğrattım," diye itiraf etti. "Ama bu varoluşun her yönü, olduğu gibi devam etme eğilimindedir, *mais oui*? Doğal durumuna müdahale edersen, o şey direnir. Temelde, eylemsizlik felsefesini benimsemekte zorlanıyorum. Sorunumun özü burada yatıyor."

Bir kez daha sert bir dönüş yapmıştı. Birkaç saniye içinde çılgın bir manyaktan filozofa dönüşmüştü.

"Suçsuz olduğunu iddia ettin," dedi kadın. "Ama suçlu olduğunu kabul ediyorsun."

"Hiçbir şey basit değildir, *chérie*. Ağır bir suçtan yargılanırsam, işimden sonsuza kadar uzaklaştırılırım. Bu bir seçenek değil."

"Bir varlığın doğal durumuna müdahaleye karşı direnişi."

Beklenmedik bir şekilde, bir anlığına gülümsedi ve bir an için olağanüstü yakışıklı oldu. "Sen iyi bir öğrencisin, *chère*."

"Neden böyle yapıyorsun?"

"Ne?"

"Bana *chère* de, sanki yüz yaşındaymışsın gibi."

Bu seferki gülümseme hüznü ve alaycıydı. Yavaşça ona yaklaştı ve eliyle çenesini kaldırdı. "Çünkü ben öyleyim, *jeune fille*, senin asla olamayacağın şekilde."

Çok yakındı, eğilerek o gözlerdeki her yılı, her yükü görebilmesini sağladı. Başparmağıyla alt dudağını okşadı. Sinirlenen kız yüzünü çevirdi.

"Duval Marcotte ile sorunun ne?" diye sordu, sandalyeden kayarak masanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Kişisel bir mesele," dedi adam, onun yerine oturdu.

"Bir süre önce onu atacak kadar hızlıydın."

"Senin de bu işe karışmış olabileceğini düşündüğümde." "Yani suçsuz bulundum mu?"

"Şimdilik." Dikkatini masanın üzerine yayılmış kağıtlar çekti. "Bunlar da ne?"

"Bichon cinayeti ile ilgili notlarım." Yavaşça ona doğru geri çekildi. "Marcotte'un bu işe karışmış olabileceğini neden düşünüyorsun? Bayou Emlak ile bir bağlantısı mı var?"

"Şu ana kadar yok. Her şey çok açık görünüyordu," dedi Nick, kadının derlediği bilgileri hızlıca gözden geçirirken. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü olanlara önem veriyorum. Katilin yasal olarak cezalandırılmasını istiyorum. Çarşamba gününe kadar cezalandırılacağına inanıyordum. Şu anda bunu itiraf etmek bana çok acı verse de, senin yeteneklerine güveniyordum. Şimdi, soruşturmayı Stokes yürütüyor ve dikkatler başka yöne çekildi, Pam'in adalete kavuşacağından o kadar emin değilim."

"Stokes'a güvenmiyor musun?"

"O işlerin kolay olmasını sever. Bu davayı çözebilecek yeteneği var mı bilmiyorum. Varsa da bunu kullanır mı bilmiyorum. Şimdi de bana onun sana tuzak kurduğunu düşündüğünü söylüyorsun. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Para. En büyük motivasyon kaynağı."

"Renard ve Kudrow dışında, bu davaya karışan kim senin batmanı ister ki?"

Cevap vermedi, ama isim zihninde zararlı bir ot gibi kök salmıştı. Duval Marcotte. Onu mahveden adam.

Annie tezgaha doğru yürüdü. "Kahveye ihtiyacım var," dedi, sanki bu adam evine girip kafasına silah dayamamış gibi sakın bir sesle. Ama musluğu açarken elleri titriyordu. Nefesini ciğerlerinde tutarak tezgahın üzerindeki teneke kahve kutusuna uzandı ve kapağını dikkatlice açtı. Fourcade tekrar konuşunca irkildi.

"Ne yapacaksın, Toinette?" "Ne demek istiyorsun?"

"Adaletin yerini bulmasını istiyorsun, ama Stokes'un bunu yapacağına güvenmiyorsun. Renard'a yaklaşırsam, tekrar hapse atılırım. Peki ne yapacaksın? Adaletin yerini bulmasını sağlayacak mısın?"

"Ne yapabilirim ki?" diye sordu. Alnından bir damla ter süzüldü. "Ben sadece bir şerif yardımcısıyım. Bu günlerde radyoda konuşmama bile izin vermiyorlar."

"Zaten bu davayı kendi başına yürütüyordu."

"Davayı takip ediyorum."

"Sen de katılmak istedin. Bana soracak kadar çok istedin. Dedektif olmak istiyorsan, *chère*. Biraz inisiyatif göster. Zaten güzel burnunu sokulmaması gereken yerlere sokma konusunda yeteneğin var. Cesur ol."

"Bu senin için yeterince cesur mu?" Elinde 12 cm uzunluğunda, 9 mm'lik bir Kurz Back-Up ile döndü, hızlı ve hassas bir şekilde mermiyi yuvaya yerleştirdi ve Fourcade'in göğsüne doğrulttu.

"Bu tatlı şeyi kahve kutusunda saklıyorum. *The Rockford Files*'tan öğrendiğim bir numara. İstersen blöfümü gör, Fourcade. Evime zorla girdiğinde seni vurduğumu duyan kimse çok şaşırılmaz."

En azından öfke, kızgınlık bekliyordu. Onun yüksek sesle güleceğini beklemiyordu.

"Aferin, 'Toinette! Aferin kızım! Benim bahsettiğim şey tam da bu. İnisiyatif. Yaratıcılık. Cesaret." Sandalyesinden kalkıp ona doğru yürüdü. "Çok küstahsın."

"Evet, ve şimdi göğsüne bir kurşun sıkacağım. Orada dur."

Bir kez olsun, onu dinledi ve silah namlusunun iki adım önünde rahat bir duruş aldı, bir bacağını kaldırdı, ellerini solmuş kot pantolonunun beline koydu. "Bana kızgınsın."

"Bu yetersiz kalır. Senin yüzünden departmandaki herkes bana cüzzamlı muamelesi yapıyor. Sen kanunu çiğnedin ve bunun cezasını ben çekiyorum. Sonra da evime gelip beni korkutuyorsun. *Kızgın* demek yetmez."

"Benimle çalışacaksan bunu aşman gerekecek," dedi açıkça.

"Seninle çalışmak mı? Seninle aynı odada olmak bile istemiyorum!"

"Ah, o..."

Hızla hareket ederek, silahını tutan elini yana ve yukarı doğru itti. Kurz tavana bir el ateş etti ve alçı tozu yağmaya başladı. Birkaç saniye içinde Fourcade silahı elinden aldı ve bir kolunu arkasına çekerek onu kendine doğru sertçe çekti.

"... bu doğru olmaz," diye bitirdi.

Onu aniden bıraktı ve masaya geri dönerek davayla ilgili belgelerini incelemeye başladı. "Sana yardım edebilirim, 'Toinette. Sen ve ben aynı sonuca ulaşmak istiyoruz."

"On dakika önce benim sana karşı bir komplo kurduğumu düşünüyordun."

Hâlâ onun öyle olmadığını bilmiyordu, diye hatırlattı kendine. Ama Pam Bichon cinayetiyle ilgili bir dosya oluşturmak için bu kadar zahmete girmezdi, eğer cinayetin çözülmesini gerçekten istemeseydi.

"Bu davanın çözülmesini istiyorum," dedi. "Marcus Renard cehenneme ait. Eğer bunu gerçekleştirmek istiyorsanız, Pam Bichon ve kızı için adalet istiyorsanız, bana gelin. Bu masanın üzerinde duranların on katı kadar elimde var - ifadeler, şikayetler, fotoğraflar, laboratuvar raporları, şerif departmanındaki dosyada bulunan her şeyin kopyaları."

Annie, istediği şeyin bu olduğunu düşündü: Fourcade ile çalışmak, davaya erişmek, Josie için denemek ve kendi zihnindeki hayalet çılgınlıkları susturmak. Ama Fourcade çok değişken, çok gergin, çok öngörülemezdi. O bir suçluydu ve onu yakalayan da Annie'ydi.

"Neden ben?" diye sordu. "Beni diğerlerinden daha çok nefret etmelisin."

"Beni satmış olsaydın."

"Satmadım, ama..."

"O zaman senden nefret edemem," dedi basitçe. "Beni satmadıysan, ilkelerine göre hareket ettin ve sonuçlarını umursamadın. Bunun için senden nefret edemem. Bunun için sana saygı duyarım."

"Sen çok garip bir adamsın, Fourcade."

Elini göğsüne koydu. "Ben, ben eşsizim, Toinette. Mutlu değil misin?"

Annie gülmeli mi ağlamalı mı bilemedi. Fourcade silahını masanın üzerine koydu ve yine ciddi bir ifadeyle ona doğru yaklaştı.

"Bu davayı bırakmak istemiyorum," dedi. "Renard'ın yaptıklarının cezasını çekmesini istiyorum. Stokes'a güvenemiyorsam, onun aracılığıyla çalışmam. Geriye sen kalıyorsun. Pam Bichon'a karşı bir yükümlülüğün olduğunu söyledin. Bu yükümlülüğü yerine getirmek istiyorsan, bana geleceksin. O zamana kadar..."

Başını eğmeye başladı. Annie'nin nefesi kesildi. Beklenti kaslarını gerdi. Dudakları hafifçe açıldı, sanki ona hayır demek istermiş gibi. Sonra iki parmağını alına götürerek selam verdi, döndü ve dairesinden çıkıp gecenin karanlığına doğru yürüdü.

"Vay canına," diye fısıldadı.

Dakikalar geçip giderken o orada duruyordu. Sonunda merdiven sahanlığına çıktı, ama Fourcade gitmişti. Arka lambalar yoktu, kamyon motorunun sönük mırıldanması yoktu. sadece sesler gece sesler bataklık:

ara sıra duyulan gece avcılarının ve avlarının sesleri, su yüzeyini kırıp tekrar dalan bir şeyin şaplak sesi.

Uzun süre geceye bakakaldı. Düşündü. Merak etti. Cazip geldi. Korktu. Fourcade'in o gece barda ona söylediği sözleri düşündü. *"O gölgelerden uzak dur, Toinette... Senin hayatını emip bitirecekler."*

O, gölgelerle dolu, garip karanlık tonları ve beklenmedik ışıklarla dolu bir adamdı. Derin bir sükunet ve vahşi bir enerji. Acımasız ama ilkeli. Onu nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. Onun meydan okumasını kabul ederse, hayatının kalıcı bir şekilde değişeceği konusunda kesin bir hissi vardı. İsteddiği bu muydu?

Pam Bichon'u düşündü, katiliyle yalnız başına, merhamet için çığlıkları gecenin sessizliğini yırtarken, duyulmadan, cevaplanmadan. Bir sonuca varmak istiyordu. Adalet istiyordu. Ama ne pahasına?

Sanki başka bir boyutsal sınırdaki duruyormuş gibi hissediyordu, sanki diğer taraftan gözler onu izliyor, bir sonraki hamlesini bekliyordu.

Sonunda içeri girdi, o gözlerin gerçek olduğunu hiç düşünmeden.

"Nefesimi tutuyormuşum gibi bir belirsizlik hissediyorum. Henüz bitmedi. Hiç bitecek mi bilmiyorum."

Bir kişinin eylemleri, dalgalar gibi başka bir kişinin, sonra başka bir kişinin eylemlerini tetikliyor.

Dalga tekrar bana gelecek ve beni süpürüp götürecektir, biliyorum. Zihnimde görebiliyorum: bir kan seli.

*Rüyalarımda
görüyorum. Ağzımda
tadını alıyorum.*

Bir sonraki kurbanını görüyorum.

Dalga ona çoktan dokundu."

Arama saat 12:31'de geldi. Annie kapılarının kilitlerini iki kez kontrol edip yatmıştı, ama uyuyamıyordu. Üçüncü çalınıştta telefonu açtı, çünkü gece yarısı gelen bir arama bir muhabirden daha kötü bir şey olabilirdi. Sos ve Fanchon bir kaza geçirmiş olabilirdi. Çok sayıda akrabalarından biri hastalanmış olabilirdi. Basit bir "alo" ile cevap verdi. Kimse cevap vermedi.

"Ahhh... bir nefes, ha?" dedi, yastıklarına yaslanarak, anında hattın diğer ucundaki Mullen'ı hayal etti. "Biliyor musun, iki gece önce aramaya başlamamış olmanıza şaşırdım. Basit, beyinsiz bir tacizden bahsediyoruz. Tam da senin tarzın. Aslında 'seni lanet olası kaltak' türünden bir şey bekliyordum. Telefonun diğer ucundaki büyük, kötü, yüz­süz adam. Oooh, ne korkunç."

Bir küfür, bir hakaret bekledi. Hiçbir şey gelmedi. Mullen'ın şaşkın yüzünü hayal etti ve gülümsedi.

"Hayal gücünün eksikliği nedeniyle senden puan kırıyorum. Ama sanırım bunu sana söyleyen ilk kadın ben değilim."

Hiçbir şey.

"Bu çok sıkıcı ve yarın çalışmam gerek, ama bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Annie gözlerini devirdi ve telefonu kapattı. Bir nefes. Sanki bu gece yaşadıklarından sonra bu onu korkutacakmış gibi. Lambayı kapattı, keşke beynini de bu kadar kolay kapatabilseydi.

Fourcade'in teklifinin artıları ve eksileri sabahın beşinde hâlâ kafasında dolanıyordu. Yorgunluk onu gece boyunca aralıklı olarak uykuya daldırmıştı, ama bu uyku dinlendirici değildi, sadece endişe dolu rüyalar görmüştü. Sonunda pes etti ve yataktan kalkmaya zorladı kendini, gece yarısı yatağa girdiğinde hissettiğinden daha kötü hissediyordu. Yüzüne soğuk su serpti, ağzını çalkaladı ve antrenman kıyafetlerini giydi.

Esneme ve ısınma rutinini yaparken beyni durmak bilmiyordu. Belki de Fourcade'in teklifi bir intikam planının parçasıydı. Departmandaki arkadaşları ondan intikam alacak kadar nefret ediyorlarsa, neden o da almayacaktı ki?

"Beni satmadıysan, ilkelerine göre hareket ettin ve sonuçlarını umursamadın. Bunun için senden nefret edemem. Bunun için sana saygı duyarım."

Onun samimi olduğuna inanmasa da ne yapabilirdi? Bu onu karakteri iyi okuyan biri mi yoksa aptal mı yapıyordu?

Ayaklarını eğimli tahtadaki kayışlara taktı ve mekik çekmeye başladı. Her sabah elli tane. Her birinden nefret ediyordu.

Fourcade'in New Orleans'ın iş adamı Duval Marcotte hakkında yaptığı çılgınlıklar, onu tamamen soğutmaya yetmeliydi. Marcotte ile ilgili hiçbir skandal duymamıştı, bu da onu şüphelendirmeliydi. New Orleans'ta iktidarda olan neredeyse herkesin adı düzenli olarak lekeleniyordu. Kötü siyaset, Big Easy'de büyük bir spor dalıydı. Marcotte nasıl bu kadar temiz kalabilmişti?

Pat Boone kadar saf olduğu için mi... yoksa şeytan kadar karanlık olduğu için mi?

Ne fark ederdi ki? Duval Marcotte'u neden umursasın ki? Bichon davasıyla hiçbir ilgisi olamazdı... gayrimenkul bağlantısı dışında.

Annie eğimli tahtadan barfiks barına geçti. Her sabah yirmi beş tane. Onları sit-up'lar kadar nefret ediyordu.

Ya Fourcade'e gitseydi? O, çok sayıda saldırı suçlamasıyla görevden uzaklaştırılmıştı. Şerif veya Pritchett ile ne tür bir sorun yaşayabilirdi? Tanrı aşkına, o savcılığın tanığıydı. Fourcade ona bir mil bile yaklaşmamalıydı, tersi de geçerliydi.

Belki de bu yüzden teklifte bulunmuştu. Belki de puan kazanabileceğini, ona karşı yumuşayabileceğini düşünmüştü. Bichon davasında ona yardım ederse, soruşturmasına izin verirse, belki de Bowen amp; Briggs'in önündeki o geceki olayları o kadar net hatırlamayacaktı.

Ama Fourcade, hileye başvuracak türde bir adam gibi görünmüyordu. Açık sözlü, patavatsız ve dürüsttü. Fransızca gramerinden daha karmaşıktı, kurallarla dolu, ama kuralların istisnaları ve istisnaları vardı.

Annie daireden çıktı, merdivenlerden aşağı koştu ve otoparkı geçti. Toprak bir yol setin üzerine ve kısıtlı kullanımlı çakıl set yoluna çıkıyordu. Her sabah iki mil koşuyor ve her adımdan nefret ediyordu. Vücudu hız için yaratılmamıştı, ama vücudunun istediğini dinleseydi, bir çeyrek at gibi bir poposu olurdu. Egzersiz, şekerleme alışkanlığının bedeliydi. Dahası, formda olmanın bir gün hayatını kurtarabileceğini biliyordu.

Peki Stokes'un hikayesi neydi? Birisi onu satın almış olabilir miydi, yoksa Fourcade sadece paranoyak mıydı? Paranoyak olsa bile, bu birisinin onu yakalamak istemediği anlamına gelmezdi. Ama Annie için bu tuzak hala mantıklı gelmiyordu. Stokes, Fourcade'i Laveau'nun yerine götürmüştü, doğru, ama Stokes oradan ayrılmıştı. Fourcade'in Bowen & Briggs'e gidip Renard ile yüzleşeceğini nasıl bilebilirdi?

Telefon görüşmesi.

Fourcade bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra ayrılmıştı. Ama Stokes Fourcade'i tuzağa düşürmek isteseydi, bir tanık ayarlamış olmaz mıydı? Annie bunun olmadığını biliyor muydu? Stokes, yanında savcılığın tanığı rolünü üstlenecek bir sivil yardakçıyla tüm olayı izliyor olabilirdi. Annie'nin olay yerine rastlaması onun için ne tatlı bir ironi. O ve Fourcade birbirlerini etkisiz hale getirebilirlerdi.

Kendini zorla dairesine sürükledi, duş aldı, temiz bir üniforma giydi, sonra elinde bir Milky Way ile dükkana koştu.

"Bu kahvaltı değil!" Tante Fanchon azarladı. Büyük odanın kafe bölümündeki masaları kaplayan kırmızı kareli muşamba örtüleri silme işinden sonra ince vücudunu düzeltti. "Gel otur. Sana sosis ve yumurta yapayım, *tamam mı?*"

"Vaktim yok. Üzgünüm, Tante." Annie, kafe tezgahındaki demlikten dev seyahat kupasını kahveyle doldurdu. "Bugün görevdeyim."

Fanchon, üvey kızına bezini salladı. "Bah! Sürekli çalışıyorsun. Güzel bir genç kız için ne tür bir iş bu?"

"Bir sürü uygun erkekle tanışıyorum," dedi Annie gülümseyerek. "Tabii ki çoğunu hapse atmak zorundayım."

Fanchon başını salladı ve gülümsememek için kendini zor tuttu. "*T'es trop grand pour tes culottes!*"

"Pantolonum için fazla büyük değilim," diye karşılık verdi Annie, kapıya doğru geri çekilirken. "Bu yüzden her sabah koşuyorum."

"Koşmak." Fanchon, sanki bu kelime ona kötü bir tat veriyormuş gibi burnunu çektirdi.

Annie, cipini park yerinden çıkardı ve bataklık yoluna girdi. Jonglörlük numarasını çok iyi yapıyordu: kahve fincanını bacaklarının arasına sıkıştırmış, sol elinde şeker çubuğu ve direksiyon simidi tutarken, sağ eliyle vites değiştirip radyoyu açıyordu.

"KJUN'dasın. Sürekli konuşma programı. Devasa ikramiye çekilişinin evi. Arayanların isimleri kaydediliyor, seninki de dahil, Cade'den Mary Margaret. Aklında ne var?"

"Kumar oynamak g n h ve sizin ikramiyeniz de kumar oynamaktır." "Nasıl yani, hanımefendi?  cret yok ki."

"Evet, var. Bayou Breaux'da yaşamayanlar için uzun mesafe arama  creti var. İnsanlar çocuklarının a zından ekmeği alıp sizin büyük ikramiyenize kaydolmak için bu aramaları yaparken, siz nasıl geceleri uyuyabiliyorsunuz?"

Trafik, her yan yol kavşağında yo unlaşıyordu. İnsanlar çalışmak veya cumartesi işlerini halletmek için Bayou Breaux'ya gidiyor ya da şehirde bir gün geçirmek için Lafayette'e devam ediyorlardı. Sporcular balık tutmak için havzaya gidiyorlardı. Cadillac marka büyük, eski bir araba önündeki asfalt yola  ıktı. Annie debriyaja ve frene bastı, vites koluna uzandı ve gözüne tuhaf bir şey çarptı. Yolcu koltu unun önündeki yerde duran spor çantası hareket ediyordu, yakın ucu hafifçe yükseliyordu.

Başını çevirip baktı ve kalbi gırtl  ına kadar  ıktı. Spor çantasının altından kayarak, vücudu vites kolunu geçip ona doğru yaklaşan, bahçe hortumu kalınlığında benekli kahverengi bir yılan vardı. *Bakır başlı yılan.*

"Tanrım!"

Koltu unda yana doğru sıçradı ve direksiyonu sola kırdı. Jeep güney şeridine saptı ve karşıdan gelen araçların öfkeli kornalarına neden oldu. Annie başını kaldırdı ve bir tonluk kamyon kornasını çalarak üzerine doğru gelirken tekrar küfretti. Direksiyonu sıkıca kavrayarak gaza bastı ve hende e doğru hızla ilerledi.

Jeep, sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir süre havada kaldı. Sonra dünya, her pencereden sarsılmış bir bulanıklı a dönüştü. Çarpışma onu koltu undan, yılanı da yerden fırlattı. Kalın, kaslı vücudu Annie'nin uyluklarına çarptı ve geri düştü.

Annie motoru durdurdu unun farkında bile değildi. Tek düşüncesi kaçmaktı. Omzunu kapıya dayadı, Jeep'ten dışarı yuvarlandı ve kapıyı arkasında kapattı. Kalbi  eki  gibi çarpıyordu. Nefesi düzensiz ve kesik kesikti. Kendini dengelemek için  n  amurlu a sarıldı.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım."

Yolda, birkaç araba kenara çekmişti. Bir sürücü kamyonetinden inmişti.

"Lütfen ara larınızın yanında kalın, millet! Devam edin! Ben hallederim."

Annie başını kaldırdı ve yüzüne düşen saç tellerinin arasından baktı. Bir polis memuru ona doğru geliyordu, devriye arabası yol kenarına park etmiş, sirenleri çalıyordu.

"Hanımefendi?" diye seslendi. "İyi misiniz, hanımefendi? Ambulans çağırayım mı?"

Annie, üniformasını görebilmesi için dikleştı. O onu tanıyaması da, Annie onu hemen tanıdı. York the Dork. Sanki sürekli külotunu çekmiş gibi yürüyordu. Küçük, kibar ağzının üzerinde Hitler bıyığı vardı. Anladığında bıyığı seğirdi.

"Şerif Yardımcısı Broussard?"

"Cipimde bir bakırbaşlı yılan var. Biri cipime bakırbaşlı yılan koymuş."

Isırılma muhtemelen ölmezdi, ama bu ihtimal vardı. Kazada kesinlikle ölebilirdi ve tek kurban o olmayabilirdi. Tacizcisinin küçük sürüngen arkadaşını yerleştirirken bunu düşünmüş müydü acaba, diye merak etti, sonra da hangi cevap onu daha çok üzecekti diye düşündü.

"Bir bakırbaşlı yılan!" Dork burnunu çekerek cıvıladı. Jeep'in içine baktı. "Hiçbir şey görmüyorum."

"Neden içeri girip yerde emeklemiyorsun? Kıcını ısırıldığında gerçek olduğunu anlarız."

"Muhtemelen sadece bir kemer falan olmuştur."

"Yılanla kemerin farkını bilirim."

"Aynaya bakıp rujunu sürerken aracın kontrolünü kaybetmedin mi? Gerçeği söyleyen iyi olur. Bu hikayeyi ilk kez duymuyorum," dedi gülerek. "Siz kızlar ve makyajınız..."

Annie onu gömleğinin kolundan yakaladı ve yüzünü kendine çevirdi. "Ruj mu sürüyorsunuz? Bu ağızda ruj görüyor musun, seni küstah pislik? O cipte bir yılan var ve bana bir daha 'küçük hanım' dersen, onu boğazına dolayarak seni boğarım!"

"Hey, Broussard! Bir memura saldırıyorsun!"

Bağırış yolun karşısından geldi. Mullen. Kenara park etmişti - arkasında bir bas tekne çeken boktan bir Chevy kamyonet. Dar kot pantolonun içindeki bacakları bir ak balıkçıl kadar inceydi. Bunu şişirilmiş yeşil saten beyzbol ceketini ile telafi ediyordu.

"Orada bir bakırbaş yılan olduğunu iddia ediyor," dedi York, başparmağıyla Jeep'i işaret ederek.

"Sanki o bunu bilmiyor da," diye tersledi Annie.

Mullen ona surat yaptı. "Yine başladın. Histerik. Paranoyak. Belki hormonlarını düzenletmen gerek, Broussard." "Siktir git."

"Oooh, sözlü taciz, memura saldırı, dikkatsiz sürüş..." Yolcu tarafına doğru havalı bir şekilde yürüdü ve pencereden içeri baktı. "Belki sarhoştur, York. Onu bir denesen iyi olur."

"Hayatta olmaz." Annie kaputu dolaştı. "Radyoda beni ihbar etmen yeterince kötüydü, karakolda da bu saçmalığı kaldırabilirim, ama bu numarayla benden başka biri ölebilirdi. Seni bununla ilişkilendiren tek bir kanıt bile bulabilirsem..."

"Beni tehdit etme, Broussard."

"Bu tehdit değil, söz."

Havayı kokladı. "Sanırım viski kokusu alıyorum. Onu karakola götürsen iyi olur, York. Stres seni etkiliyor olmalı, Broussard. Sabahları işe giderken içki içiyorsun. Bu çok yazık."

York endişeli görünüyordu. "Ben bir şey koklamadım."

"Tanrım," diye bağırdı Mullen. "Kız yılan görüyor ve lanet yoldan çıkıyor. Aracı etiketle ve onu götür!"

Annie ellerini beline koydu. "O yılanı Jeep'imden çıkarmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Direniş," diye ekledi Mullen, onun günah listesine.

"Bence bunu çözmek için karakola gidelim, Annie," dedi York, özür diler gibi görünmeye çalışarak.

Kızın koluna uzandı ama kız kolunu çekip uzaklaştırdı. Çıkış yoktu. York, kızın ayık olup olmadığı konusunda şüphe varsa, onun arabasına binmesine izin veremezdi ve kız, sanki bir oyuncak köpek gibi sarhoş muayenesinden geçmek zorunda kalırsa çok kızardı.

"Uh-sanırım arkada otursan daha iyi olur," dedi Annie, onun devriye arabasının yolcu kapısına uzanırken.

Annie dilini ısırdı. En azından Fourcade'i kendi arabasıyla karakola götürmüş ve olaya mümkün olduğunca az dikkat çekmişti. Kimse ona aynı nezaketi göstermeyecekti.

"Sırt çantama ihtiyacım var," dedi. "Silahım içinde. Ve o cipin kilitlenmesini istiyorum."

O, York'un hendeğe geri dönüp Mullen'a bir şeyler söylediğini izledi. York sürücü tarafına dolaşp anahtarları çıkardı, Mullen ise yolcu kapısını açıp spor çantasını çıkardı, sonra tekrar araca eğildi. Tekrar ortaya çıktığında, kıvrılan yılanı başının hemen arkasından tutuyordu. Yılan neredeyse dört fit uzunluğundaydı, yeterince büyüktü, ancak bu bölgedeki bakırbaşı yılanlar genellikle daha büyük olurdu. Mullen, York'a bir şey söyledi ve ikisi de güldü, sonra Mullen yılanı büyük bir daire çizerek savurdu ve onu şeker kamışı tarlasına uçurdu.

"Sadece bir kral yılanı!" diye Annie'ye bağırdı, onun çantasını alıp arabaya doğru gelirken. "Bakır başlı yılan! Sarhoş olmalısın, Broussard. Bir yılan diğerinden ayırt edemiyorsun."

"Ben öyle demezdim," diye karşılık verdi Annie. "Senin ne tür bir yılan olduğunu biliyorum, Mullen."

Ve Bayou Breaux'ya varana kadar bu konuyu kafasına taktı.

Hooker, kötü niyetli olsun ya da olmasın, bir şakanın sonuçlarıyla uğraşacak havada değildi. York onu binaya götürdüğü andan itibaren bağırıp küfretti ve öfkesini Annie'ye yöneltti.

"Ne zaman arkamı dönsem, sen bok yığınının ortasındasın, Broussard. Seninle artık bıktım usandım." "Evet, efendim."

"Beyninde bir sorun mu var? Şerif yardımcıları suçluları tutuklamalı, birbirlerini değil."

"Hayır, efendim."

"Burada sadece erkekler varken böyle bir sorunumuz hiç olmamıştı. Bir kadın ekibe katıldığında, birdenbire herkesin bir tür ereksiyon sorunu ortaya çıktı."

Annie, iki yıldır burada çalıştığını ve şimdiye kadar hiç sorun yaşamadığını belirtmekten kaçındı. Hooker'ın ofisinde duruyorlardı. Hooker Ocak ayında anjiyoplasti ameliyatı olduğu sırada bir bakım görevlisi ofisi yeşilimsi sarıya boyamıştı. Bu şakanın faili henüz ortaya çıkmamıştı. Kapı ardına kadar açıktı, böylece duyma mesafesindeki herkes bu hakaretleri dinleyebiliyordu. Annie, bunun son aşağılama olacağını umuyordu. Bu fırtınayı atlatabilirdi. Hooker eninde sonunda hakaret edecek söz kalmayacak ya da felç geçirecekti ve o zaman devriyeye çıkabilecekti.

"Yeter artık, Broussard. Sana söylüyorum." Koridorun bir yerinden başka bir yüksek ses geldi. "Ne demek bulamıyorsun?" Annie, Smith Pritchett'in burun tiz sesini tanıdı. Dispatch koridorun sonunda bulunuyordu. Pritchett onlardan ne istiyordu? Pritchett, cumartesi günü gelip bu kadar çok istediği şey ne olabilirdi?

"Bana bu 911 kayıtlarını sonsuza kadar sakladığınızı söylüyorsunuz, ama Fourcade'in tutuklandığı gecenin kaydını bulamıyor musunuz?"

Pritchett'in geniş alnında, yıldırım gibi zikzaklar çizen bir damar atıyordu. Lime yeşili Izod gömlek, bej pantolon ve golf ayakkabısı giymiş, elinde dokuz numara demir sopayla, sevk merkezinin dışındaki koridorda duruyordu.

Tezgahın diğer tarafındaki kadın kollarını kavuşturdu. "Evet efendim, size söylediğim bu. Bana yalancı mı diyorsunuz?"

Pritchett kadına baktı, sonra A.J.'ye döndü. "Noblier nerede? Onu aramanı söylemiştim."

"Yolda," diye söz verdi A.J. Pritchett'in onu cumartesi sabahı bu göreve göndermesi yeterince kötüydü - o buna sürpriz saldırı diyordu - şimdi de hepsi kavga edebilirlerdi. Parasını sevk amirine yatırdı. Pritchett silahlı olsa da, kadın ondan 80 kilo daha ağırdı.

Kasetin kaybolduğu haberini saklayabilirdi, ama Pritchett Noel'de aşırı heyecanlı bir beş yaşındaki çocuk gibiydi. Üçüncü tee'den cep telefonuyla aramıştı. Fourcade'in avukatı müvekkilinin olaylarla ilgili yazılı ifadesini henüz sunmamışken, Noblier dedektifin Bowen amp; Briggs civarında olası bir hırsız ihbarına yanıt verdiğini belirtmişti. Bu kesinlikle yalancı bir açıklamaydı. 911 kayıtları bunu doğrulayacaktı ve şerifin ofisindeki sevk merkezi, bölgedeki tüm 911 çağrılarını yönetiyordu. Ancak o kader gecenin 911 kaydı birdenbire ortadan kaybolmuştu.

Şerifin ofisinin kapısı açıldı ve Gus, kot pantolon, kovboy çizmeleri ve kot gömleği ile salona girdi. Üzerinde kötü bir kolonya gibi atların keskin kokusu vardı. "Sinirlenme Smith. Lanet kaydı bulacağız. Burası yoğun bir yer. Eşyalar kaybolabilir."

"Kaybolmakmış, hadi oradan." Pritchett, şerife dokuz numaralı demir sopayı salladı. "Kaset yok çünkü kasette Bowen ve Briggs civarında bir hırsızla ilgili lanet bir arama yok."

"Bana yalancı mı diyorsun? Onca yıldır seni destekledikten sonra mı? Sen küçük, nankör bir adamsın, Smith Pritchett. Bana inanmıyorsan, o gece devriye gezen yardımcılarım ile konuş. Onlara ihbarı duyup duymadıklarını sor."

Pritchett gözlerini devirdi ve şerife doğru koridorda yürümeye başladı, çivili ayakkabıları sert zeminde gürültü çıkarıyordu. "Fourcade'i kurtaracağını düşünseler, meleklerin Dixieland cazı söylediğini duyduklarını söylerlerdi eminim," diye bağırdı gürültünün üstüne. "Bunun aramıza girmiş olması çok yazık, Gus. Ekibinde çürük elma var. Onu kov ve bu işi bitir."

Gus ona gözlerini kısarak baktı. "Belki de o kasetin elimizde olmamasının nedeni, Wily Tallant'ın gelip onu çoktan almış olmasıdır. Aklayıcı delil olarak."

"Ne?" diye bağırdı Pritchett. "Böyle bir şeyi *savunma avukatına* öylece teslim mi ederdin?"

Gus omuz silkti. "Öyle olduğunu söylemiyorum. Öyle olabileceğini söylüyorum."

A.J. ikisinin arasına girdi. "Eğer Tallant kaseti aldıysa, onu açıklamak zorunda kalacak, Smith. Ve kaset kaybolduysa, o zaman ellerinde sadece önyargılı bir söylenti kalır, o telefonun geldiğine dair. Önemli bir şey değil."

Pritchett'in yine utanç verici bir duruma düşmüş olması dışında.

"Bilmiyorum, Gus," diye hayıflanarak Pritchett, sıcak bahar güneşinin altına çıktılar. "Belki de bu iş çok uzun süredir yapıyorsun. Nesnellik anlayışın bozulmuş. Johnny Earl'e bir bak: Genç, zeki, zamanın ve alışkanlıkların yozlaştırıcı etkisinden uzak. Ve siyah. Birçok insan bu bölgede siyah bir şerifin zamanının geldiğini düşünüyor, bu ilerici bir düşünce."

Gus kaldırırma sümük attı. "Johnny Earl'den korktuğumu mu sanıyorsun? Hatırlatayım, geçen seçimde siyahların oylarının yüzde otuz üçünü aldım ve *iki* siyah adaya karşı yarışıyordum."

"Bu konuyu açma Gus," dedi Pritchett. "Bu, sana yöneltilen o çirkin oy toplama iddialarını hatırlatıyor."

Lincoln'üne doğru yürümeye başladı. Caddy'si onu country kulübüne geri götürmek için bekliyordu. "Doucet!" diye bağırdı. "Benimle gel. Tartışmamız gereken suçlamalar var. Komplo suçlamalarıyla ilgili yasaları ne kadar biliyorsun?"

Gus, avukatların Lincoln'e binmesini izledi, sonra karakola geri dönerek, "Aptal üniversiteli pislik. Beni tehdit edersen, seni küçük..." diye mırıldandı.

"Şerif?"

Bağırış Hooker'dan geldi. Gus elini karnına sürdü. Bu cumartesi tam bir felakete dönüşüyordu. Hooker'ın açık kapısının önünde durdu ve içeriye baktı.

"Ofisim, Broussard yardımcısı."

"Birinin o yılanı senin cipe koyduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, efendim. Başka türlü oraya girmesi mümkün değil." "Ve başka bir yardımcının koyduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet, efendim, ben..."

"Araca başka kimse erişemez miydi?" "Şey..."

"Onu evde kilitli tutuyorsunuz, değil mi?" "Hayır, efendim, ama..."

"Başka bir şerif yardımcısının yaptığıı kanıtlayabilir misin?"

"Tanığın var mı?" "Hayır, efendim, ama..."

"Sen lanet olası bir marketin üstünde yaşıyorsun, memur. Dün gece kimse markete uğramadı mı diyorsun? İnsanlar bu işi yapmak ya da yapılmasını görmek için o otoparka girip çıkmadılar mı diyorsun?"

"Dükkan saat dokuzda kapanıyor."

"O saatten sonra, neredeyse herkes o yılanı senin cipe koymuş olabilir. Öyle değil mi?"

Annie derin bir nefes aldı. *Fourcade*. Fourcade bunu yapmış olabilir, bunu yapmak için bir nedeni vardı, bunu yapacak kadar rahatsızdı. Ama hiçbir şey söylemedi. Yılan ergenlik şakası gibi görünüyordu ve Fourcade ergen değildi.

"Lanet olsun, senin Jeep'inin içini gördüm kızım. O yılan orada yumurtadan çıkmış olabilir, bildiğim kadarıyla."

"Ve York'un bu sabah o yol kesiminde devriye gezmesinin bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Annie. "Ve Mullen'ın da tesadüfen oradan geçmesinin."

Gus ona sabit bir bakış attı. "Diğer türlü için kanıtın yok diyorum. York devriye geziyordu. Sen yoldan çıktın. O işini yaptı."

"Peki ya Mullen?"

"Mullen görev başında değil. Kendi zamanında ne yaptığı beni ilgilendirmez."

"Başka bir memurun görevine müdahale etmek de dahil mi?"

"Bu konuda konuşacak son kişi sensin, Şerif Yardımcısı," dedi. "York seni içki içtiğini düşündüğü için tutukladı."

"İçki içmemiştim. Beni küçük düşürmek için yaptılar. Mullen de başıydı. York sadece onun yordakçısıydı."

"Sürücü koltuğunun altında yarısı boş bir Wild Turkey şişesi buldular." Annie'nin midesi bulandı. Bu yüzden işten uzaklaştırılabilirdi. "Ben Wild Turkey içmem ve arabamda içki içmem, Şerif. Mullen oraya koymuş olmalı."

"Test yapmayı reddettiniz."

"Alkol ölçer testine girerim." Olay yerinde ısrar etmesi gerektiğini fark etti. Şimdi, gururlu ve inatçı olduğu için kariyeri ayaklarının altında parçalanıyordu. "İsterseniz kan testi de yaptırırım."

Noblier başını salladı. "Bu bir saat önceydi, hatta daha da fazla, ve kaza yaptığınızda evinizden sadece beş mil uzaktaydınız. Vücudunuzda herhangi bir şey varsa, muhtemelen şimdiye kadar yok olmuştur."

"İçki içmedim."

Gus büyük koltuğunda ileri geri sallandı. Çenesindeki sakalları ovuşturdu. Cumartesi günleri, akşam karısını yemeğe çıkarmadan önce asla tıraş olmazdı. Cumartesi günlerini çok severdi. Ama bu cumartesi berbat geçiyordu.

"Son zamanlarda çok stres altındasın, Annie," dedi dikkatlice.

"İçki içmedim."

"Ve dün radyoda birinin seni ihbar ettiğini söyleyerek ortalığı karıştırıyordun?"

"Evet, efendim, doğru." O, muskrat olayını kendine saklamaya karar verdi. Zaten çok fazla ispiyoncu bir çocuk gibi hissediyordu.

Adamın ağzı kıvrıldı. "Bunların hepsi Fourcade'le olan olay yüzünden. Yaptıklarının bedelini ödüyorsun, Şerif Yardımcısı."

"Ama ben..." Annie sözünü kesti ve sessizlik uzadıkça içini kaplayan kötü hisle bekledi.

"Bunların hiçbirini sevmedim," dedi Gus. "İçki konusunda sana hak veriyorum. York sana alkol ölçer vermeliydin ama vermedi. Ama diğer saçmalıklar konusunda, artık yeter. Seni devriyeden alıyorum, Annie."

Bu açıklama ona fiziksel bir darbe gibi çarptı ve onu sersemletti. "Ama Şerif..."

"Bu, tüm ilgili taraflar için alabileceğim en iyi karar. Bu senin iyiliğin için, Annie. Her şey yatışana ve sakinleşene kadar devriyeden çekil."

Böylece tehlikeye maruz kalmazsın, kızdırdığın birçok insanın gözünden uzak durursun."

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Evet, hayat zor, değil mi?" dedi sert bir şekilde. "Bana senin sorunlu olduğunu söyleyenler var. Sen ise burada oturmuş, herkesin senin peşinde olduğunu söylüyorsun. Bu saçmalıklara vaktim yok. Renard ve bu tecavüzcü yüzünden, buradaki tüm kendini beğenmiş kodamanlar benim peşimde ve Mardi Gras karnavalı bir hafta sonra başlıyor. Sana söylüyorum, bu lanet olası karmaşadan bıktım. Bu durum geçene kadar seni devriyeden alıyorum. Konu kapanmıştır. Yarın görevde misin?"

"Hayır."

"Peki, o zaman günün geri kalanını kendine ayır. Pazartesi sabahı yeni görevin için bana rapor ver."

Annie hiçbir şey söylemedi. Gus Noblier'e baktı, hayal kırıklığı ve ihanet içinden elektrik akımı gibi geçiyordu.

"En iyisi bu, Annie."

"Ama doğru olan bu değil," diye cevapladı. Gus cevap veremedi, Annie ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Jeep'i impound lot'tan çıkarmak 52,75 dolara mal oldu. Ego yarasına bir de maddi zarar eklendi. Öfkeli bir şekilde, Annie lot görevlisinden yerdeki tüm çöpleri karıştırmasını ve iç mekânın her santimetresini hoş olmayan sürprizler için kontrol etmesini istedi. Hiçbir şey bulamadı.

Annie, parkın bulunduğu sokağa kadar sürdü ve geniş, yosun kaplı bir meşe ağacının gölgesinde oturdu, bataklığı seyretti.

Mullen ve aptal arkadaşlarının istediklerini elde etmeleri ne kadar kolay olmuştu - onu işinden etmek - ve o bunu engellemek için hiçbir şey yapamamıştı. Radyo mikrofونunun düğmesine basmak, Wild Turkey viski şişesi yerleştirmek, ve o işten atılmıştı. Bu ikiyüzlülük onu öfkeliendirmişti. Gus Noblier, akşam yemeğinden sonra biraz içki sipariş etmesiyle tanınıyordu, ama o, belki sabah kahvesine biraz bir şey kattığı gibi saçma ve asılsız bir iddiayla onu işten attı.

İçgüdüsel tepkisi karşı koymaktı, ama nasıl? Mullen'ın kamyonuna daha büyük bir yılan mı koyacaktı? Bu fikir ne kadar cazip olsa da, aptalca bir fikirdi. İntikam, savaşın tırmanmasına neden olurdu. İhtiyacı olan şey kanıttı, ama kanıt yoktu. Bir polisten daha iyi izlerini nasıl saklayacağını bilen kimse yoktu. Tek tanıklar suç ortakları olacaktı. Kimse ortaya çıkmayacaktı. Kimse, kendi arkadaşlarından birine ihanet eden bir polisi kurtarmak için bir polis arkadaşını ispiyonlamazdı.

"KJUN'da Dean Monroe ile tartışıyorsunuz. Bu sabahın sıcak konusu hala Çarşamba günü Partout Parish Adliyesi'nde alınan büyük karar. Bir cinayet zanlısı teknik bir ayrıntı nedeniyle serbest bırakıldı ve şimdi iki adam onun haklarını ihlal ettikleri için hapiste. Lindsay birinci hatta, aklınızda ne var?"

"Adaletsizlik. Pam Bichon benim arkadaşım ve iş ortağımdı ve onun davasına odaklanmanın, onu terörize eden ve öldüren adamın haklarına kayması beni çok kızdırıyor. Mahkeme sistemi, o hayattayken onun haklarını korumak için hiçbir şey yapmadı. Uyanın artık, Güney Louisiana. 90'lı yıllardayız. Kadınlar, küçümsenip bir kenara itilmekten ve haklarımızın katillerin haklarından daha aşağı görülmesinden daha iyisini hak ediyor."

"Amin," diye mırıldandı Annie.

Bir düğün grubu fotoğraf çekimi için parka gelmişti. Gelin, Rotary Kulübü çardakının ortasında sabırsız bir şekilde dururken, fotoğrafçının asistanı beyaz saten gelinliğinin eteğiyle uğraşıyordu. Yarım düzine soluk sarı organze gelinlik giymiş nedimeler, çardak çevresindeki çimlere sanki büyümüş nergisler gibi dağılmıştı. Damatların arkadaşları, kimliği bilinmeyen Konfederasyon savaş kahramanının mezarının yanında top oynuyorlardı. Bayou kıyısında, siyah smokin giymiş iki küçük çocuk, taşları suya olabildiğince uzağa atmakla meşguldü.

Annie, her bir sıçramadan yayılan dalgalara bakıyordu. Sebep ve sonuç, bir dizi olay, bir eylemin bir diğerini tetiklemesi. Kendini içinde bulduğu karmaşa, Fourcade'i tutuklamasıyla ya da Fourcade'in Renard'a saldırmamasıyla başlamamıştı. Yargıç Monahan'ın delilleri reddetmesiyle ya da bu delilleri ortaya çıkaran arama ile de başlamamıştı. Her şey Marcus Renard ve Pam Bichon'a olan takıntısıyla başlamıştı. Meselenin karanlık tarafı da buydu: Marcus Renard ve mahkeme sisteminin ona istemeden izin verdiği şeyler. Adaletsizlik.

Sonuçlarını düşünmeye izin vermeden, Annie cipini çalıştırdı ve parktan uzaklaştı. Başkalarının eylemlerinin peşine takılmak yerine, olumlu bir adım atması gerekiyordu.

Pam, Josie ve kendisi için bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu davanın kapanmasını sağlamalıydı, ama bunu kim yapacaktı, gerçeği kim ortaya çıkaracaktı? Ona sırtını dönen departman mı? Fourcade'in ihanetle suçladığı Chaz Stokes mu? Yemin ettiği hukuku ihanet eden Fourcade mi?

Kuzeye dönerek, Bayou Realty ve Bowen amp; Briggs mimarlık firmasının bulunduğu binaya doğru yola çıktı.

Bayou Realty ofisleri ev gibi rahattı, kadınların zevklerine hitap ediyordu ve kadınların yuva kurma içgüdüsünü harekete geçiren bir atmosfer sunuyordu. Çiçek desenli chintz kumaştan yapılmış, kabarık yastıklarla süslenmiş iki kanep, ön odanın bir tarafında rahat bir L şekli oluştuyordu. Satılık evlerin renkli fotoğraflarının bulunduğu çerçeveli satış broşürleri, cam kapaklı hasır sehpanın üzerinde aile fotoğrafları gibi gruplar halinde duruyordu. Saksıdaki eğrelti otları, derin tuğla pencere boşluklarında güneşleniyordu. Havada tarçınlı çörek kokusu vardı.

Resepsiyon masası boştu. Koridorun sonundaki ofislerden birinden bir kadın sesi geliyordu. Annie bekledi.

ön kapıdaki zil onun geldiğini duyurmuştu. İçinde sinirler gerilmişti.

"*Cesur ol,*" demişti Fourcade.

Fourcade delinin tekiydi.

Sağdaki ikinci ofisin kapısı açıldı ve Lindsay Faulkner koridora çıktı. Pam Bichon'un ortağı, lise ve üniversitede mezuniyet balosu kraliçesi seçilmiş, zengin biriyle evlenmiş ve mükemmel dişlere sahip, güzel ve uslu çocuklar yetiştirmiş bir kadın gibi görünüyordu. Junior League misafirperverlik komitesi başkanının sağlam ve neşeli gülümsemesiyle koridordan geldi.

"Günaydın! Bugün nasılsınız?" Bunu o kadar samimi ve sıcak bir şekilde söyledi ki, Annie arkasında biri olup olmadığını görmek için neredeyse arkasını dönüyordu. "Ben Lindsay Faulkner. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Annie Broussard. Şerifin departmanındayım." Artık pek belli olmayan bir gerçek. Kahve lekeli üniformasını çıkarıp kot pantolon ve polo tişört giymişti. Rozetini arka cebine koymuştu ama onu çıkarmaya cesaret edemiyordu. Noblier onun neyin peşinde olduğunu anlarsa başı yeterince belaya girecekti.

Lindsay Faulkner'in coşkusu hızla söndü. Büyük yeşil gözlerinde sinirlenme belirdi. Resepsiyon masasının hemen arkasında durdu ve zümrüt yeşili ipek bluzunun önünü kollarını kavuşturarak kapattı.

"Biliyor musunuz, sizler beni deli ediyorsunuz. Bu, Pam'ın arkadaşları, ailesi ve bizim için cehennem gibi bir deneyim oldu, peki siz ne yaptınız? Hiçbir şey. Katilin kim olduğunu biliyorsunuz, ama o cezasız kalıyor. Bu beceriksizlik beni hayrete düşürüyor. Tanrım, işinizi başından beri doğru yapseydiniz, Pam bugün hala hayatta olabilirdi."

"Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum, Bayan Faulkner. Bizim için de sinir bozucu."

"Siz hayal kırıklığının ne olduğunu bilmiyorsunuz."

"Saygısızlık etmek istemem ama biliyorum," dedi Annie açıkça. "Pam'i bulan bendim. Bu davanın kapanmasından daha çok istediğim bir şey yok."

"O zaman yukarı çıkıp onu tutuklayın ve geri kalanımızı rahat bırakın." Koridordan geri yürüdü. Annie onu takip etti.

"Renard şu anda yukarıda mı?"

"Dedektiflik yetenekleriniz inanılmaz."

Annie, onun rütbe varsayımını düzeltmedi. "Aynı binada onunla çalışmak zorunda olmak, yaraya tuz basmak gibi olmalı."

"Nefret ediyorum," dedi düz bir sesle ve ofisine girdi. "Bayou Realty bu binanın sahibi. Yarın kira sözleşmelerini feshedebilseydim, hepsi sokağa atılırdı, ama yine de kanun *onun* tarafında.

"O adamın yüzsüzlüğü!" Yüzünde dehşet ve nefret karışımı bir ifade vardı. "Buraya gelip sanki hiçbir şey yapmamış gibi çalışıyor, ben ise her gün o boş ofisin, Pam'in ofisinin önünden geçmek zorundayım..."

Bir anlığına elini ağzına götürerek oturdu ve pencereden otoparka bakarak dışarıyı seyretti.

"Senin ve Pam'in çok yakın olduğunuzu biliyorum," dedi Annie sessizce, masanın önündeki sandalyeye oturarak. Kalçasındaki cebinden küçük bir defter ve kalem çıkardı ve defteri bacağına koydu.

Lindsay Faulkner, sanki havadan çıkmış gibi küçük bir keten mendil çıkardı ve gözlerinin kenarlarını nazıkçe sildi. "Üniversitede tanıştığımız günden beri en iyi arkadaşlık. Pam'in baş nedimesiydim. Josie'nin vaftiz annesiyim. Pam ve ben kardeş gibiydik. Senin bir kız kardeşin var mı?"

"Hayır."

"O zaman anlayamazsınız. O hayvan Pam'i öldürdüğünde, benim bir parçamı da öldürdü, mezara gömülemeyecek bir parçamı. O parçayı hayatımın geri kalanında içimde taşıyacağım. Çürümüş, kara bir yük; eskiden çok parlak, neşe dolu bir şeydi. Bunun bedelini ödemesi gerek."

"Onu mahkum edebilirsek, idam cezası alacak."

Faulkner'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Pam ve ben idam cezasına karşıydık. Zalimce, olağandışı, barbarca diyorduk. Ne kadar da naiftik. Renard merhameti hak etmiyor. Hiçbir ceza yeterince zalimce olamaz. O adamı hayalimde sayısız kez işkence ederek öldürdüm. Geceleri uyanık kalıp, keşke cesaretim olsaydı diye düşündüm..."

Annie'ye baktı, gözlerinde meydan okuma ışığı vardı. "Beni tutuklayacak mısın? Pam'in babasını tutukladıkları gibi mi?"

"O, Renard'ın ölümünü hayal etmekten çok daha fazlasını yaptı."

"Pam, Hunter'ın tek kızıydı. Onu çok seviyordu ve şimdi o ölü parçayı da içinde taşıyor."

"Renard'ın Pam'i taciz ettiğini mi düşündün?"

Kadının yüzünde suçluluk belirdi ve masanın üzerinde duran ellerine baktı. "Pam onun yaptığını söyledi."

"Ve sen düşündün ki...?"

"Bunu diğerleriyle konuştum," dedi. "Sizler birbirinizle konuşmuyor musunuz?"

"Yeni bir bakış açısı kazanmaya çalışıyorum. Erkek dedektiflerin erkek bakış açısı var. Onların fark etmedikleri bir şeyi ben fark edebilirim." Annie, bunun iyi bir argüman olduğunu düşündü. Noblier, sınırlarını aştığı için onu azarladığında bunu hatırlaması gerekecekti.

"O kadar zararsız görünüyordu ki," diye fısıldadı Lindsay Faulkner. "Filmleri izlerseniz, manyakların belirli bir şekilde görünmesi, belirli bir şekilde davranması gerektiğini düşünürsünüz. Bir sapığın işsiz, IQ'su iki haneli bir serseri olduğunu düşünürsünüz. Asla 'Yukarıdaki mimar psikopat olmalı' diye düşünmezsiniz. Yıllardır burada yaşıyor. Ben hiç... O hiç..."

"Sorunların geleceğini her zaman göremeyiz," dedi Annie nazıkçe. "Eğer sana ondan şüphelenmen için bir neden vermemiş olsaydı..."

"Ama Pam şüphelendi. Başından beri değil, geçen yaz, Donnie'den ayrıldıktan sonra. Renard daha sık uğramaya başladı ve bu onu rahatsız etti; ona gönderdiği hediyeler, ona karşı tavırları. Taciz başladığında, ilk başta bir şey söylemek istemedi, ama onun yaptığını düşündü."

"Sence kim olabilir?"

"Donnie," diye tereddüt etmeden cevapladı. "Taciz, ona boşanmak istediğini söyledikten kısa bir süre sonra başladı. Onu korkutmaya çalıştığını düşündüm. Onun yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu. Donnie'nin duygusal gelişimi on altı yaşında durdu. Hatta onu arayıp, sert bir şekilde uyardım."

"Nasıl tepki verdi?"

Gözlerini devirdi. "Beni Pam'i ona karşı kıskırtmakla suçladı. Ona yıllar önce bunu denediğimi, ama Pam'in yine de onunla evlendiğini söyledim. Pam her zaman Donnie'nin potansiyelini görmüştü. Onun bu potansiyeli gerçekleştiremeyeceğine inanamıyordu."

"Şu anda iş sorunlarını çözmeye çalışmak senin için çok zor olmalı."

"Her şey çok karışık. Boşanma, Donnie'yi emlak şirketinden tamamen koparacaktı. Pam, yeni vasiyetinde işin yarısının Josie'ye emanet olarak kalmasını sağlayacaktı. Ben de satın almayı planladığımız ortak sigortasıyla onu satın alma seçeneğine sahip olacaktım. Ortak sigortasını daha önce hiç düşünmemiştik. Aklımıza bile gelmemişti. Yani, ikimiz de genç ve sağlıklıydık." Bir süre durdu. "Her neyse, bu değişikliklerin hiçbirisi gerçekleşmeden önce..."

Annie bu kadını sevdiğine karar verdi, arkadaşı adına gösterdiği gücü ve öfkesini sevdi. Eski bir sosyete kızından bu tür bir şefkat ve inanç beklemiyordu.

beklememişti. Pasif bir keder bekliyordu.

"Benim önyargım," diye düşündü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi, bir keneden daha fazla iş zekası olan Donnie ile uğraşmak zorundayım. Evlilikleri dağılmadan birkaç ay önce, Donnie'nin şirketi mali sıkıntıya girmişti ve Pam, banka tarafından el konulmaması için onun için bazı arazileri gayrimenkulde saklamayı kabul etmişti. Bu yüzden Donnie son derece sinir bozucu davranıyor."

"Saklamak mı?"

"Bichon Bayou Development bu mülkleri kağıt üzerinde Bayou Realty'ye 'sattı'. Gerçekte ise, biz sadece onları zarar görmemeleri için saklıyorduk."

"Ve hala elinizde mi?"

Gülümsemesi biraz vahşiydi. "Evet. Ama şimdi Donnie, Pam'ın işin yarısını elinde tutuyor, yani teknik olarak mülklerin bir kısmı ona ait. Ancak, onlarla herhangi bir şey yapmadan önce benim onayımı alması gerekiyor. Şu anda bir çıkmaza girdik. O mülkünü geri istiyor, ben ise işin tam mülkiyetini istiyorum. Son gelişme ise, Donnie aniden Pam'ın işteki payının değerinin iki katına çıktığını düşünmeye başladı. Sert oynamaya çalışıyor, New Orleans'tan gelen belirsiz bir alıcıyla beni tehdit ediyor."

Annie'nin kalemi kağıt üzerinde durdu. "New Orleans mı?"

New Orleans. Gayrimenkul. Duval Marcotte.

Lindsay bu saçma fikre başını salladı. "New Orleans'tan biri Bayou Breaux'yu neden istesin ki?"

"Sence blöf mü yapıyor?"

"O blöf yaptığını düşünüyor. Bence o bir aptal."

"Eğer yarısını bu alıcıya satarsa ne yaparsın?"

"Bilmiyorum. Pam ve ben bu işi birlikte kurduk. Bu yüzden benim için önemli, bilirsin, arkadaş olarak kurduğumuz ve paylaştığımız bir şey olarak. Ve güçlü bir küçük işletme; yeterince iyi gidiyoruz. Bu işi seviyorum. Fırsat bulursam bu binayı satacağım," diye itiraf etti ve park yerine doğru dönerek baktı. "Artık çok fazla kötü anı var. Ve üst kattaki o piç kurusu. Dedektif Fourcade'in onu öldüresiye dövdüğünü hayal edip duruyorum. Ben..."

Durdu. Annie hareketsizce oturdu. Ön odada kapı açıldı ve potansiyel müşterileri haber veren zil hoş bir ses çıkardı.

"Broussard," diye Faulkner suçlayıcı bir şekilde mırıldandı. "Onu durduran sensin. Tanrım. Bu meselenin çözülmesini istediğini söylediğini sanıyordum."

"Öyle."

Eski Güneyli terbiyesiyle, zarif ve ağırbaşlı bir şekilde ayağa kalktı. "O zaman neden öylece çekip gitmedin?"

"Çünkü o zaman cinayet olurdu."

Lindsay Faulkner başını salladı. "Hayır, bu adalet olurdu. Şimdi, izin verirseniz," dedi ve kapıya doğru yürüdü. "Bu ofisleri terk edeceksin. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Annie emlak ofisinin arka çıkışından dışarı çıktı ve koridorda durdu. Sağında, Fourcade'in Renard'a saldırdığı otoparkın kapısı vardı. Önünde, ikinci kata ve Bowen & Briggs'in ofislerine çıkan merdivenler yükseliyordu. Renard yukarıdaydı.

Merdivenlerden yukarı çıkmayı düşündü. İçindeki polis Marcus Renard'ı incelemek, onu parçalara ayırmak, anlamaya çalışmak, kitaplarda incelediği takipçiler arasına nasıl uyduğunu görmek istiyordu. Daha derin bir içgüdü onu yerinde tuttu. Ona kahramanı olduğunu söylemiş, ona güller göndermişti. Bundan hoşlanmamıştı.

Merdivenlerin üstündeki kapı açılıp Renard dışarı çıktığında karar verme şansı elinden alındı. Grimm'lerin daha korkunç masallarından çıkmış bir canavar gibi grotesk görünüyordu. Köprünün altındaki trol gibi. Orta derecede şişmiş, çürümüş meyve rengine morluklarla kaplı yüz hatları. Bir saniye boyunca Annie'yi görmedi ve Annie Bayou Realty ofisine geri dönmeyi düşündü. Sonra o saniye geçti.

"Annie!" Dişleri tel ile sabitlenmiş halde elinden geldiğince haykırdı. "Bu beklenmedik bir sürpriz!"

"Bu bir sosyal ziyaret değil," dedi Annie düz bir sesle. "Saldırı olayını takip etmek için mi geldin?"

"Hayır. Bayan Faulkner'ı görmeye geldim."

Elini merdiven korkuluğuna koydu ve ona yaslandı. Çürüklerinin altında solgun görünüyordu. "Lindsay sert, merhametsiz bir kadın."

"Vay canına, oysa senin hakkında çok güzel şeyler söylüyor."

"Eskiden arkadaştık," dedi. "Hatta bir iki kez çıkmıştık. Bundan bahsetti mi?"

"Hayır." Yalan ya da değil, daha fazlasını duymak istiyordu. İçindeki polis, temkinli kadını bir kenara itti. "Hiçbir yerde bundan bahsedilmedi."

"Hiç bu konuyu açmadım," dedi. "Hem alakasız hem de nezaketsiz görünüyordu."

"Nasıl yani?"

"Yıllar önceydi."

"Seni cinayetle suçlarken çok yüksek sesle konuşuyor. Onu itibarsızlaştırmak isteyeceğini düşünürdüm. Neden bir şey söylemedin?"

"Şimdi söylüyorum," dedi yumuşak bir sesle, gözleri ona bakarak. "Sana."

Bu bir teklifti. Ona, başkasına vermeyeceği şeyleri verecekti.

Çünkü onun koruyucu meleği olduğunu düşünüyordu.

"Öğle molasına çıkmak üzereydim," dedi Renard, merdivenlerden yavaşça inerek. "Bana eşlik eder misin?"

Teklif ona çok sıradan geldi. Bu adamın en kötü türden bir canavar olduğuna inanıyordu. Pam Bichon'un cesedi gözünün önüne geldi. Suçun vahşeti, karşısındaki adamdan daha büyük, daha güçlü, daha etkileyici görünüyordu.

"Seninle görülmek istemiyorum," dedi açıkça. "Hayatım şu anda yeterince zor."

"Dışarı çıkmayacağım. Çıkamam," diye itiraf etti adam. "Benim hayatım da zor."

Park alanının yan kapısı açıldı ve bir teslimatçı, beyaz bir market poşeti ile içeri girdi.

"Bay Briggs?" Renard'a baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dostum, geçirdiğin kaza çok ağır olmalı."

Renard hiçbir şey söylemeden cüzdanını çıkardı.

"Gumbo'mu paylaşacağım," dedi Annie'ye, teslimatçı çocuk ayrılırken.

"Aç değilim," dedi Annie, ama arkasını dönmedi. Marcus Renard her şeyin merkezindeydi, Bayou Breaux'daki yaşamda dalga dalga yayılan göldeki kaya gibiydi.

"Ben canavar değilim," dedi Renard. "Sana bunu kanıtlama fırsatı istiyorum, Annie."

"Avukatın olmadan benimle konuşmamalısın."

"Neden olmasın?"

Neden olmasın ki? Annie düşündü. Yalnızdı. Dinleme cihazı ya da kayıt cihazı yoktu. İtiraf etse bile, bir önemi olmazdı. Kudrow kayıtlı avukattı; onun yokluğunda Renard'ın söylediği hiçbir şey mahkemede kabul edilmezdi. Onlarca cinayeti itiraf etse bile, hiçbirinden idam edilmezdi.

Seçeneklerini değerlendirdi. İşyerindeydiler. Bayou Emlak'tan gelen boğuk sesleri hâlâ duyabiliyordu. O bir polisti. Adam burada bir şey deneyecek kadar aptal değildi ve deneyecek durumda da değildi

. Onu neyin ittiğini bilmek istiyordu. Pam Bichon'da ne vardı ki, görünüşte sıradan bir adamı bu kadar etkilemiş ve onu uçurumun kenarına getirmişti?

"Tamam."

Bowen amp; Briggs'in ofisleri, açık renkli zımparalanmış ve parlak bir vernikle kaplanmış ahşap zemine sahip tek bir büyük açık alandan oluşuyordu. Gri döşemeli modüler duvarlar, batı tarafında çeşitli ofis ve konferans alanlarını birbirinden ayırıyordu. Doğu tarafında ise yarım düzine çizim masası ve çalışma merkezi bulunuyordu. Renard çantasını güneydoğu köşesindeki bir masaya götürdü. Bu alan dinlenmek, kahve içmek ve öğle yemeği yemek için ayrılmıştı. Tezgahın üzerindeki radyoda klasik müzik çalıyordu.

Annie onu uzaktan takip ederek, mekanı değerlendirmek için zaman ayırdı ve yedek silahını takmış olmayı diledi.

"Başın belada."

Renard'a doğru hızla döndü. Renard, deli çantasından öğle yemeğini çıkarmakla meşguldü.

"Hayatının şu anda zor olduğunu söylemiştin," diye sordu. "Fourcade yüzünden başın belada mı?"

"Senin yüzünden başım belada."

"Hayır." Karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti ve kendisi de oturdu. Kapağını açtığında, gumbo, koyu renkli roux ve sassafras file içeren çorbadan kokulu buhar yükseldi. "Pam'in katili ben olsaydım, benim yüzümden başın belada olurdu. Ama ben değilim. Zavallı Nolan kadını saldırıya uğradıktan sonra buna ikna olmuş olman gerekirdi."

"İki olay birbiriyle alakasız. Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok," dedi Annie.

"İkisi de Bayou Strangler'ın işi değilse tabii."

"Stephen Danjermond Bayou Boğazlayıcıydı ve o öldü. Aleyhindeki kanıtlar kesin."

"Fourcade'in masama yerleştirdiği kanıtlar da öyleydi. Bu beni katil yapmaz."

Annie ona baktı. Olayların kronolojisini gözden geçirmişti. Tüm parçalar birbirine uyuyordu. Ama o masum olduğuna yemin ediyordu. Sadece usta bir yalancı mıydı, yoksa kendini masum olduğuna mı ikna etmişti? Annie bunu daha önce de görmüştü. İnsanlar, bir güvenlik battaniyesi gibi zulüm kompleksini benimsemişti. Hiçbir şey onların suçu değildi. Başkaları yüzünden uyuşturucu satıyorlardı. Yakalanmaları, yozlaşmış polislerin suçuydu. Ama o, zulüm k o m p l e k s i n i n

kompleksinin Renard veya Pam'in cinayetine uymadığını düşünüyordu. Bu tamamen başka bir şeydi. Takıntı.

"Anlamamı istiyorum, Annie... Sana Annie diyebilir miyim?" diye kibarca sordu. "Broussard Şerif Yardımcısı benim için biraz zor, her şeyi göz önünde bulundurursak."

"Evet," dedi Annie, ancak onun ilk adını kullanmasından hoşlanmamıştı. Onun ağzından, dilinin üzerinde yuvarlanan bu kelimeyi duymaktan hoşlanmamıştı. Ona herhangi bir şey vermekten, ne kadar küçük olursa olsun, onun herhangi bir isteğini kabul etmekten hoşlanmamıştı.

"Anlamamı istiyorum, Annie," diye tekrar başladı. "Pam'i bir arkadaş gibi sevdim..." "Bir arkadaş gibi. Biliyorum. Bunu konuştuk."

"Şu anda onun davasında mı çalışıyorsun? Katilini yakalamaya çalışacak mısın?"

"Katilinin adalete teslim edilmesini istiyorum," dedi, davayla ilgisiyle ilgili ayrıntılardan kaçınarak. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Dikişli dudağına bir kaşık gumbo götürdü. "Sen anlıyor musun acaba?"

Annie bu uğursuz imayı görmezden geldi ve devam etti. "Lindsay Faulkner ile çıktığını söylemiştin. Böyle söylediğim için beni affet, ama bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

"Her zaman böyle görünmüyorum."

"Uyumlu görünmüyorsunuz."

"Öyle olmadı. Lindsay'in... Nasıl söyleyeyim? Başka tercihleri olabilir."

"Onun lezbiyen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuzlarını hafifçe silkti ve yemeğine baktı, açtığı konu onu rahatsız etmiş gibiydi.

"Seninle yatmadığı için mi?" Annie açıkça sordu.

"Tanrım, hayır. Akşam yemeği yedik. Daha fazlasını beklemiyordum. O kadar ileri gitmeyeceğimiz belliydi. Onun Pam'e karşı *tavıydı*. Çok koruyucuydu. Kıskançtı. Pam'in kocasını sevmiyordu. Pam'e ilgi gösteren hiçbir erkeği sevmiyordu."

Bir kaşık daha gumbo aldı ve dişlerinin arasından yudumladı.

"Pam'in partnerinin onu öldürdüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Kıskanç bir lezbiyen öfkesiyle mi?"

"Hayır. Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum.

Keşke bilseydim." "O zaman ne demek istiyorsun?"

"Lindsay'in benden hoşlanmadığı. Pam'in ölümünden birini sorumlu tutmak istiyor. Beni seçti."

"Herkes seni seçti, Bay Renard. Sen baş şüphelisin."

"Uygun şüpheli," diye düzeltti. "Çünkü Pam'i seviyordum. Çünkü insanlar beni burada bir yabancı olarak görüyorlar, burada doğduğumu, çocukluğumu burada geçirdiğimi unutuyorlar. Bekar olmamı, annemle ve otizmiyle insanları korkutan kardeşimle yaşamamı garip buluyorlar."

"Çünkü Pam senin onu takip ettiğine inanıyordu," diye karşılık verdi Annie. "Çünkü o sana defolup gitmeni söyledikten sonra bile onun etrafında dolaşmaya devam ettin. Çünkü cinayet gecesi için bir nedenin, imkânın, fırsatın ve geçerli bir mazeretin yoktu."

"Lafayette'deydim..."

"Acadiana Alışveriş Merkezi'ne vardığında çoktan kapanmış bir mağazaya gitmiştin. Şanssızlık. Mağaza açık olsaydı, hikayeni doğrulayacak tanıklar olabilirdi."

Ona sabit bir şekilde baktı ve sesi sakindi. "Oraya malzeme almaya gittim, mazeret aramaya değil."

"Hikayeyi anlatmana gerek yok," dedi Annie. "Zaman çizelgesini ezberledim. Saat 17:40'ta Lindsay Faulkner ofisten çıktı ve senin arabanın hala otoparkta olduğunu fark etti. Pam, bir ev için teklif yazmak üzere müşterilerle görüşüyordu. Saat 20:10'da Hebert's Hobby Shop'a uğradın ve aralarında X-Acto bıçağı için bıçakların da bulunduğu bir dizi ürün satın aldın."

"Oyuncak ev yapımcıları için yaygın bir alet."

"Pam'in müşterileri saat 8:20'de ofisinden ayrıldılar. Onlar, Pam'i hayatta gören son kişilerdi - katili hariç. Bu arada, Hebert's ihtiyacınız olan her şeyi sunmuyordu..."

"Şu anki projem için Fransız kapıları."

"Bu yüzden Lafayette'deki Acadiana Alışveriş Merkezi'ne gittin, oradaki hobi mağazasını ziyaret etmek niyetindeydin, ama mağaza kapalıydı," diye devam etti. "Ve dönüş yolunda, nedeni bilinmeyen bir araba arızası yaşadığını ve iki saat boyunca bir yan yolda oturduğunu, ardından kimliği bilinmeyen bir iyilikseverin yardımıyla yola devam ettiğini iddia ediyorsun, ancak üç aydır kimse bu iyilikseverin izini bulamadı. Gece yarısı civarında eve vardığını söylüyorsun, ama bunu doğrulayacak kimse yok çünkü annen Bogalusa'ya kız kardeşini ziyarete gitmişti. Hikayen bu."

"Bu doğru."

"Bu arada, Lafayette'deki adli tıp uzmanı Pam'ın ölüm saatini gece yarısı civarı olarak belirledi, senin evinden sadece birkaç mil uzakta."

"Onu ben öldürmedim."

"Ona takıntılıydın."

"Ona aşkıttım," diye itiraf etti ve sandalyesinden yavaşça kalktı. Alt dolapların içine gizlenmiş küçük bir buzdolabına gitti ve iki şişe buzlu çay çıkardı. "Keşke o da benim duygularımı paylaşırdı, ama paylaşmadı ve ben bunu kabul ettim."

Şişeleri masanın üzerine koydu ve birini Annie'nin yönüne itti.

"Kocasını benden çok daha güçlü bir takıntıya sahipti." Koltuğuna geri yaslandı, kağıt peçeteyi aldı ve konuşurken ağzının köşelerinde biriken tükürüğü sildi. "Onu bırakmak istemiyordu. Sanırım kadın ondan korkuyordu. Bana, boşanma kesinleşene kadar başka erkeklerle görüşmeye cesaret edemediğini söylemişti."

Annie, bu hikayenin bir erkeği uzaklaştırmak için uygun bir hikaye olduğunu düşündü, ancak bunun doğru olma ihtimalini de göz ardı edemedi. Donnie'nin boşanmak istemediği herkesin malumuydu. Lindsay Faulkner, Donnie'nin Pam'i taciz eden kişi olduğunu düşündüğünü itiraf etti. Josie yüzünden kavga ettiklerine dair söylentiler dolaşıyordu, ancak Donnie'nin bu konuda hiçbir dayanağı yoktu. Evlilikte aldatan taraf oydu. Pam, velayet hakkını tehdit edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Ama o zaman," diye mırıldandı Renard, çayına bakarak, "belki de bu sadece bir bahaneydi. Bence kısa bir süreliğine başka biriyle görüşüyordu."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Ona cevap veremedi. Bunu ancak onu izlemiş, takip etmiş olsaydı bilebilirdi. Bunu itiraf edemezdi, edemezdi. Takip etmek, ona karşı açılan davanın temelini oluşturuyordu. Pam Bichon'u takip ettiğini itiraf ederse ve bu itirafta onu başka bir erkekle gördüğünü açıklarsa, bu onu öldürme nedenini daha da güçlendirirdi. Kıskançlık. O, onu başka biri için reddetmişti.

Annie masadan kalktı. "Yeterince dinledim, teşekkürler. Pam, ayrıldığı kocası, gizli lezbiyen partneri ve/veya adını veya kimliğini bilmediğiniz gizemli bir sevgilisi tarafından işkence görüp öldürüldü. Onu öldüren siz olamazsınız. Sen kötü niyetli bir komplonun kurbanısın. Motifin, imkânın, fırsatın ve berbat bir mazeretinin olması önemli değil. Dedektiflerin Pam'ın çalınan yüzüğünü senin evinde bulması da önemli değil."

Renard da ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlerken onun yanında topallayarak yürüdü. "Birden fazla türde takıntı vardır," dedi. "Fourcade bu davaya takıntılı. O yüzüğü oraya o yerleştirdi. Daha önce de böyle şeyler yaptı. Geçmiş var.

"Benim geçmişim yok. Kimseye zarar vermedim. Bundan önce hiç tutuklanmadım."

"Belki de bu, bu işte iyi olduğun anlamına gelir," dedi

Annie. "Ben yapmadım."

"Sana neden inanayım? Daha da önemlisi: Neden beni ikna etmeye bu kadar kararlısın? Sen özgür bir adamsın. Savcılık elinde hiçbir şey yok."

"Şimdilik. Fourcade veya Stokes başka bir şey uydurana kadar ne kadar zaman geçecek? Ben masum bir adamım. İtibarım mahvoldu. Bir şekilde hayatımı mahvedene kadar tatmin olmayacaklar. Birisi gerçeği bulmalı, Annie, ve şu ana kadar bunu arayan tek kişi sensin."

"Araştırıyorum," dedi soğuk bir sesle. "Bulduğum şeyi beğeneceğini garanti edemem."

Marcus kapıyı onun için tuttu ve merdivenlerden inip binadan çıkmasını izledi. Pam'den daha özgür, daha taze, daha rahat hareket ediyordu. Pam'in özgür ruhlu ruh ikizi. Bu düşünce ona rahatlık verdi. Süreklilik.

Kalbini Pam'e bağlamıştı, ama Annie onu özgürleştirecekti. Bundan emindi.

Annie binanın önüne geldiğinde Bayou Emlak ofisi kapalı ve kilitliydi. Çok yazık. Lindsay Faulkner'a Marcus Renard'ın onu lezbiyen sandığını söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu.

Tabii ki bunun doğru olma ihtimali de vardı. Annie onun hakkında çok az şey biliyordu. Annie'nin bildiği kadarıyla, kimse Faulkner'ı bu kadar yakından incelememişti. Bunun için bir neden yoktu. Pam'ın öldüğü sırada işler yolunda gittiği için, Faulkner'ın onu öldürmek için maddi bir nedeni yoktu ve başka bir neden de düşünülemezdi. Kadınlar, Pam Bichon'un öldüğü şekilde başka kadınları öldürmezdi.

Annie caddeyi geçip cipe doğru yürüdü ve kontak anahtarını çevirirken binaya baktı. Renard ikinci kattaki pencerede durmuş ona bakıyordu.

Masum olduğunu, Pam'i sevdiğini yemin etti. Annie'nin gerçeği bulmasını istiyordu.

Gerçeği mi bulmalı, yoksa suyu bulandırılmalı mı? diye düşündü. Soruşturmayaya yeni başlamıştı ve şimdiden daha önce fark etmediği bazı faktörleri göz önünde bulundurması gerekiyordu. Fourcade bu karmaşık yollardan çoktan geçmişti. Teklifi, direnmesi gereken baştan çıkarıcı bir vaat gibi zihninde asılı kalmıştı. Renard'dan uzaklaşarak, cipini vitesine taktı ve şehrin diğer ucuna doğru yola çıktı.

Donnie, elinde bir şişe Abita bira ile bir kepçenin koltuğundan sahneyi izliyordu. Önünde şekillenmekte olan Mardi Gras geçit töreni arabası Josie içindi. Josie, heyecanla parlayan büyük kahverengi gözleriyle onu ikna etmişti. Ona hiçbir şeyi reddedemeyen Donnie, Bichon Bayou Development'ın çalışanlarından bir ekip oluşturmuş ve onları işe koymuştu. Josie'nin, düz yataklı kamyonet krepon kağıdından yapılmış masalsı bir krallığa dönüşürken saatlerce onunla burada vakit geçireceğini hayal etmişti, ama Belle Davidson onu Bayou Breaux'daki "atmosferden uzaklaşmak" için Lake Charles'a götürmüştü.

"Daha çok benden uzaklaşmak için," diye mırıldandı.

Şişesini kaldırdı, ama boş olduğunu gördü. Somurtarak şişeyi kepçenin kovalasına attı, şişe diğer kahverengi şişelerin kalıntıları arasında parçalandı.

. Ses, radyodan çalan country müziğini delip geçti. Float'tan birkaç kişi başını onun yönüne çevirdi, ama kimse bir şey söylemedi.

Pam'ın ölümünden beri insanlar onun ruh halinden çekinir hale gelmişti. Polislerin Marcus Renard hakkında yanıldıkları, Donnie'nin Bayou Boğazlayıcı'nın yeniden dirilişi olduğu ihtimaline karşı, onun etrafında diken üstünde yürüyorlardı. Bundan bıkmıştı. Her şeyi geride bırakmak istiyordu. Geride bırakmış olmalıydı.

"Lanet olası polisler," diye homurdandı.

"Görünüşe göre geri dönmem gerek."

Annie, inşaat şirketinin ağır ekipmanlarını depoladığı büyük kulübenin yan kapısından içeri girmişti.

Donnie tahtından ona sert bir bakış attı. "Seni tanıyor muyum?"

"Annie Broussard, şerifin ofisi." Bu sefer rozetini gösterdi. *Cesur ol.*

"Tanrım, şimdi ne var? Çekim karşılıksız mı çıktı? Öyle olsa bile umurumda değil. Fourcade'i tekrar hapse atabilirsin, nankör piç kurusu."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Şikâyet etmek için ağzını açtı, sonra sözlerini geri yuttu. Fourcade görevden uzaklaştırılmıştı, davadan alınmıştı. Yeni bir polisle eski şüpheleri yeniden gündeme getirmenin bir anlamı yoktu.

"Adam dengesiz, hepsi bu," dedi, kepçeden inerken. "Demek Fourcade'in yerine sen geldin. Diğer adama ne oldu, şu siyahi adama, Stokes'a?"

"Hiçbir şey. Hâlâ davada çalışıyor."

"Umurumda değil," dedi, ekskavatörün lastiğinin yanında duran eski Coleman soğutucudan başka bir şişe çıkarmak için eğilirken. "Benim fikrimi mi istiyorsun: O adam tembel. Renard Pam'i taciz etmeye başladığında davaya bakıyordu ve tek istediği onunla vakit geçirmektir. Bana göre bu ikilinin beyni Fourcade'di. Davadan çekilmesi çok kötü, tabii deli olması dışında."

Şişenin kapağını çevirip geri kalan çöplerle birlikte kepçenin kovaasına attı. "O sokakta davayı kesin olarak kapatamaması çok yazık. Bira ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Annie başını biraz eğdi, gözlerine kâkülleri düşmesine izin verdi, Donnie'nin Lindsay Faulkner'da olduğu gibi onu tanımamasını umdu.

"Görevde misin?" Donnie güldü. "Bu, tanıdığım hiçbir polisi durdurmadı, Gus Noblier dahil. Sen yeni misin?"

"Sana birkaç soru sormam gerek."

"Yemin ederim, sizlerin tek yaptığı şey soru sormak. Şu anda ne yapacağınızı bilmediğiniz kadar çok cevabınız var."

"Bu sabah Lindsay Faulkner ile konuştum."

Yüzü tiksinti ile buruştu. "Sana benim Deccal olduğumu mu söyledi? O kadın benden nefret ediyor. Pam'ın ablası olduğunu sanırsın. O kadar yakındılar. Lezbiyen olmadan kadınların olabileceği kadar yakındılar."

"Pam'ın işteki hisselerini satacağınızı söyledi."

"Kendi işimle yeterince meşgulüm. Lindsay'i ortak olarak istemiyorum, o da beni istemiyor."

"New Orleans'tan bir alıcı bulabileceğini söyledi. Bu doğru mu?"

Ona kurnazca bir bakış attı. "İyi bir iş adamı elini fazla göstermez."

"Bana blöf yaptığını mı söylüyorsun?" O da sırrı paylaşmak isteyen bir arkadaş gibi gülümsedi. "Çünkü bir isim çıktı ve birkaç telefon görüşmesi yapabilirim..."

"Ne adı?" Adamın ondan uzaklaştığını, kalkanlarını kaldırdığını hissedebiliyordu.

"Duval Marcotte."

"Bu bir blöf," dedi kesin bir sesle. "İstedğin kadar telefon et."

Çenesinin üzerinde ki sakalları kaşdı ve yüzen platformu işaret etti. "Bu şaheser hakkında ne düşünüyorsun?"

Annie yapım aşamasındaki esere baktı: tavuk teliyle kaplı ucuz bir çam iskelet. Herhangi bir şey olabilirdi. Şort ve dar tişört giymiş iki kadın, tavuk telinin deliklerini mavi krepon kağıtlarla dolduruyor, konuşuyor, gülüyor, dünyanın daha büyük sorunlarından habersizdi.

"Bu bir kale," diye açıkladı Donnie. "Kızımın fikri. *Much Ado About Nothing*'den bir sahne seçti. İnanabiliyor musun? Dokuz yaşında ve Shakespeare'den hoşlanıyor."

"Çok zeki bir kız."

"O da inşa etmeye yardım etmek istiyordu, ama büyükannesi başka fikirleri vardı."

Davidson ailesinden bir kadın daha bana komplo kuruyor. "

"Belle ve Hunter velayet için sana karşı çıkacaklar mı?"

Omuzlarını kamburlaştırdı, hala geçit arabasına bakıyordu. "Bilmiyorum. Muhtemelen. Sanırım Hunter'ın hapse girip girmeyeceğine bağlı olacak."

"Josie'nin tam zamanlı olarak seninle yaşaması mı istiyorsun?"

"Josie'nin sürekli seninle yaşamasını mı istiyorsun?" "O benim kızım. Onu seviyorum."

Sanki bu kadar basitmiş gibi. Sanki Donnie'nin babalık yönünü Donnie'nin Don Juan yönünden tamamen ayırmayı başarmış gibi.

"Söylentilere göre, Pam'le onun için kavga edecektin."

"Tanrım, yine mi bu mu?" Sabırsızlık yüz hatlarını gerdi, onu huysuz gösterdi. "Katilini buldun. Neden onu takip etmiyorsun? Pam'e hiçbir şey yapmadım. Onu sigorta, iş, öfke ya da başka bir şey için öldürmedim. Pam'e hiçbir şey yapamazdım. O gece kimseye bir şey yapabilecek durumda olmadığımın emindim. Çok fazla içtim, bir arkadaşım beni eve bıraktı ve bayıldım."

"Bunları biliyorum," dedi Annie. "Sizi şüpheli olarak görmüyorum, Bay Bichon." Sarhoşluğun kolayca taklit edilebileceği ve Donnie'nin diğerlerinden daha fazla, hatta çoğundan daha fazla cinayet sebebi olduğu birden fazla kez aklına gelmişti.

Haberlere göre, o gece saat dokuz ile on arasında Voodoo Lounge'a gitmiş ve saat on bir buçuk civarında arkadaşı tarafından eve bırakılmıştı. Pam en son saat sekiz yirmi görülmüş ve gece yarısı civarında ölmüştü. Donnie'nin hikayesinin her iki ucunda da fırsat pencereleri vardı.

"Pam'in velayetini neden sorguladığını merak ediyordum."

"Neden? Pam öldü. Artık ne fark eder ki?" "Pam biriyle ilişkisi varsa..."

"Renard onu öldürdü!" diye bağırdı aniden. Boynundaki damarlar, gergin halatlar gibi belirginleşmişti. Şişeyi kulübenin beton zeminine fırlattı, cam parçaları etrafa saçıldı, bira taze bir yarada peroksit gibi köpürdü. "Onu öldürdü! Şimdi lanet olası işini yap ve onu hapse at!"

Annie'yi itip kapıya doğru yürüdü. Float ekibi ağzı açık bakakaldı. Mary Chapin Carpenter radyodan "I Take My Chances" şarkısını söylüyordu.

Annie onun peşinden koştu. Kulübeden çıktığında öğleden sonranın parlaklığı neredeyse gözlerini kör etti. Gözlerini kısarak, eliyle gözlerini gölgeledi.

Donnie, şirketinin mülklerini çevreleyen tel örgü çitin önünde durmuş, mülkün arkasından geçen tren raylarına bakıyordu.

"Bak, ben sadece tüm gerçeği öğrenmeye çalışıyorum," dedi, yanına yaklaşıp. "Soru sormazsam işimi yapmamış olurum."

"Sadece... Bu iş çok uzadı." Yutkundu ve gırtlığı mantar gibi sallandı. Gözleri rayların üzerinde kaldı. "Neden bitmiyor bu iş? Pam öldü... Bundan çok yoruldum..."

Yaraların iyileşmesini ve iz bırakmadan, hatırlatmadan kaybolmasını istiyordu. Bu yaraları sürekli kurcalamak iyi bir dedektifin işiydi. İşin püf noktası, ne zaman kazıp ne zaman geri çekileceğini bilmekteydi. Annie, Donnie Bichon'u okuyabileceğini, yalancıysa onu anlayabileceğini düşünmüştü. Ama onu saran duygular karmaşık bir yumağındı; kederle pişmanlığı, korkuyla kibri ayırt edemiyordu.

"Daha iyi bir koca olabilirdim," diye mırıldandı. "O da daha iyi bir eş olabilirdi. Bunu söylediğim için hakkımda ne düşünürseniz düşünün."

Uzakta bir tren düdüğü çaldı. Donnie duymamış gibiydi. Anılarına dalmıştı.

"Sadece bana ait olanı istedim," diye fısıldadı, gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kırptırarak. "Onu kaybetmek istemedim. Josie'yi kaybetmek istemedim. Onu korkutursam... velayetle tehdit edersem..."

Onu nasıl korkutacaktı? Tek tehdidi velayet miydi? Annie ne demek istediğini sormak için nefes aldı, ama o ona döndüğünde nefesini tuttu.

"Ona benziyorsun, biliyor musun?" dedi, sesi garip bir şekilde rüya gibi. "Yüzünün şekli... saçların... ağzın..."

Elini uzatıp yanağına dokunacak gibi oldu, ama son anda geri çekti. Onu durduranın akıl sağlığı mı yoksa içsel bir büyüye bozma korkusu mu olduğunu merak etti. Her iki durumda da, bu onu tedirgin etti. Böylesine acımasız bir sonla karşılaşmış bir kadınla karşılaştırılmaktan hoşlanmıyordu.

"Onu özlüyorum," diye itiraf etti Donnie. "Her zaman sahip olamadığım şeyi isterim. Eskiden bunun hırs olduğunu düşünürdüm, ama aslında sadece... ihtiyaç."

"Peki ya Pam? Onun ihtiyacı neydi?"

Tren düdüğü tekrar çaldı, daha yüksek sesle, daha yakından.

"Benden kurtulmak," dedi basitçe, yüzünde kasvetli bir ifadeyle. "Ve şimdi özgür."

Annie onun uzaklaşmasını izledi, binaya değil, bir inciye doğru. Beyaz Lexus yan kapının yanına park etmişti. Arkasında Southern Pacific treni, rayların bağlantı noktalarında tekerlekleri gıcırdatarak geçip gitti.

Bu davada birkaç saattir çalışıyordu ve sanki dışarıdan bakıldığında aldatıcı bir şekilde basit görünen, ama gerçekte karmaşık bir labirent, aynalarla dolu karanlık bir koridor gibi görünen bir labirente girmiş gibi hissediyordu. Küçük bir parçası geri dönmek istiyordu. Daha büyük bir parçası ise daha derine inmek, daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Gizem onu çekiyor, çağırıyor. *Cazibe*, bu kelime ona gizli bir komplocunun fısıldadığı bir sır gibi geldi.

Fourcade. O, kapının bekçisiydi, teklifini kabul ederse kendi kendini atadığı rehberiydi. Labirentin haritasını ve oyuncuların bilgisini elinde tutuyordu. İşin püf noktası, onun dost mu düşman mı olduğuna, teklifinin samimi mi yoksa tuzak mı olduğuna karar vermektir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Parlak bir günde bile evin görünümü ürkütücüydü. Parlak bahar güneşi, yeni yapraklanan ağaçlardan düşen gölgelerin örtüsünü kaldıramıyordu. Bulanık ışıkla örtülü ve ihmalden dolayı gri renkteki ev, çirkin ve terk edilmiş, dişsiz bir cadı gibi filizlenen bitkilerin arasında çömelmiş duruyordu.

Nick, pirogudan eve bakarken, kötülüğün bir koku gibi bir yerde kalabileceği ihtimalinden büyülenmişti. Cinayet sırasında evin durumu kötü değildi. O sırada kiracılar tarafından boşaltılmış ve bazı yenileme çalışmaları yapılması planlanmıştı, elektrik hala açıktı. Cinayetten sonra ev bakımsız kalmıştı. Çocuklar pencerelere taş atmıştı. Ölümün lekesi, kir gibi eve yapışmıştı.

Nick içeri girmeyecekti. Bazıları ona batıl inançlı derdi, ama onlar iyi ile kötü arasındaki sınırı hiç geçmemiş insanlardı; gücünü ve olasılıklarını bilmiyorlardı. Yine de, Pony Bayou'nun diğer bölgelerinde hafta sonu balıkçılarıyla dolup taşan böyle güzel bir günde, bu evin çeyrek mil çevresinde hiç kimse olmaması anlamlıydı.

O, davayla ilgili düşüncelerden uzaklaşmak amacıyla pirogue ile yola çıkmıştı. Ama bu yer onu bir mıknatıs gibi çekmişti.

Bir başka savaşı kaybetmişti ve bu yüzden bir sonuca varana kadar kendini bu takıntıya teslim edecekti.

O gece Renard'ı öldürseydim, her şey şimdiye kadar bitmiş olur muydu acaba?

Pony Bayou, kahverengi suların yükseldiği ve ormana taşıdığı bu mevsimde bile dardı. Kıyılar, akçaağaç fidanları, böğürtlen ve zehirli sarmaşıklarla doluydu. Kara söğüt ve su akasya dalları, birbirlerine dokunmak için uzanan kemikli parmaklar gibi, her iki taraftan su sütununa uzanıyordu.

Ağaçlar, baharın erken gelişyle heyecanlanan kuşların sesleriyle canlanmıştı. Şarkılar, çığlıklar ve cıvıltılar, özellikle uyumsuz ve sinir bozucu bir nitelik kazanan bir kakofoniye karışıyordu. Ve her dalda, kütükte ve kütükte, su yılanları baharın ürkütücü ritüelinde güneşlenmek için dışarı çıkmıştı. Kıyılar boyunca uzanan orman, canlı buntinglerin karanlık, kaslı ipleri gibi sürüngelemlerle dolu gibiydi.

Nick, itme sopasını eline aldı, pirogun arkasında ayağa kalktı ve onu kuzeye ve batıya doğru kaydırıldı. Rota dolambaçlıydı ve kimse onun geçişini görmedi. Doğa, buradaki araziye birkaç mil boyunca ele geçirmişti ve yakın tarihte hiç kimse ona meydan okumamıştı. Sonra kanal biraz genişledi ve orman batı kıyısında aniden sona erdi, cinayet mahallinden uzaktaki ilk evcil mülkün sınırını işaret ediyordu. Marcus Renard'ın evi.

Ev, yüz metre kadar uzakta duruyordu, sadeliğiyle zarifti. Temiz çizgiler, sade sütunlar. Geçen yüzyılda mütevazı bir indigo yetiştiricisinin mütevazı evi. Uzun Fransız pencereleri, Victor Renard'ın veranda masasında oturduğu tuğla verandaya açılıyordu.

Victor, Marcus'tan biraz daha iri ve daha kalın yapılydı. Küçük bir çocuğun sosyal farkındalığına sahip olmasına rağmen, otuz yedi yaşındaki bir erkeğin fiziksel gücüne sahipti ve bir keresinde öfke nöbeti geçirip bir yatağı parçaladığı için bir grup evinden atılmıştı. Duygular -kendi duyguları ya da başkalarının duyguları- onun için anlaması ve işlemesi zordu. Otistik zihin duyguları çözemiyor gibiydi. Çoğu zaman hiçbir duygu göstermezdi, ancak bazen tuhaf şeyler onu tedirgin eder ve ara sıra öfkelenendirirdi. Aynı zamanda Victor matematiksel olarak yetenekliydi, üniversite öğrencilerini bile zorlayabilecek denklemleri kolayca çözebiliyordu ve binlerce hayvan ve bitkinin cinsini ve türünü sayabilir, her birini ders kitabı detayında tanımlayabilirdi.

Bayou Breaux çevresindeki insanlar Victor Renard'ın durumunu anlamıyordu. Ondan korkuyorlardı. Onu zeka geriliği veya şizofreni hastası sanıyorlardı. O ikisi de değildi.

Nick, Victor ve otizmi hakkında bu bilgileri ortaya çıkarmakla yükümlü olduğunu düşünüyordu. Bir dedektif için bilgi hazinesi, diğer silah türlerinden çok daha kullanışlıydı. En küçük, görünüşte önemsiz bir gerçek veya ayrıntı, bulmacanın geri kalanını tamamlayan tek parça olabilir. Victor Renard'ın zihni başlı başına karmaşık bir gizemdi. Labirentin bir yerinde kardeşinin suçluluğuna dair bir ipucu saklıysa, Nick bunun asla öğrenilemeyeceğinden şüpheleniyordu. Marcus'u mahkemeye çıkarabilirlerse bile, Smith Pritchett asla denemeye etmeye kullanmaya kullanmaya kullanmaya bir tanık Bir dışında bağlantıbağlantı dışında, Victor'un otizmi onun mahkemede güvenilir ve hatta tutarlı görünmesini engelliyordu.

Nick, itme sopasına hafifçe yaslanarak, pirogue'u yavaş akıntıya karşı tuttu. Yasal sınırının kenarında duruyordu. Kudrow, müvekkili için geçici bir uzaklaştırma emri talep etmiş ve almıştı.

Nick'in ona ne kadar yaklaşılabileceğini açıkça belirtmişti. Bu sınırları çok fazla veya çok sık zorlarsa, taciz suçlamasıyla yargılanabilirdi. Bu ironik durum onu hem eğlendiriyor hem de tiksindiriyordu.

Victor'un onu fark ettiğini, daha dik oturduğunu, sonra masadaki dürbünü aldığını izledi. Sanki biri sandalyesini ateşe vermiş gibi sandalyesinden kalktı. Çimlerin üzerinde yirmi metre koştu, yürüyüşü tuhaftı, kolları yanlarında düz bir şekilde sarkıyordu. Durdu ve dürbünü tekrar kaldırdı. Sonra dürbünü boynundaki askıya bıraktı ve bozuk bir kurmalı oyuncak gibi, sarsıntılı, düzensiz hareketlerle bir yandan diğer yana sallanmaya başladı.

"Şimdi olmaz!" Victor ona işaret ederek bağırdı. "Kırmızı, kırmızı! Çok kırmızı! Çık dışarı!"

Nick ayrılmak için hiçbir hareket yapmayınca, Victor on adım daha ileri koştu, kollarını göğsüne sıkıca doladı ve daireler çizerek sallanmaya başladı. Garip, tiz çığlıklar attı.

Evde, Fransız kapılarından biri açıldı ve Doll Renard verandaya koştu. Heyecanı neredeyse oğlununkiyle eşitti. Victor'a doğru ilerlemeye başladı, sonra eve doğru geri döndü. Marcus ortaya çıktı ve çimlerin üzerinden topallayarak kardeşinin yanına gitti.

"Çok kırmızı!" Marcus kolunu tuttuğunda Victor çığlık attı. "Çık dışarı!"

Marcus dürbünü elinden aldığı anda tekrar çığlık attı.

Nick bağırışlar bekliyordu, sonra Renard'ın kırık çenesini hatırladı ve pişmanlık değil, kendi öfkesinin gücünden rahatsızlık duydu. Renard kıyıya doğru geldi.

"Mahkeme kararını ihlal ediyorsun," dedi, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti.

"Sanmıyorum," dedi Nick. "Ben kamuya açık bir su yolundayım." "Sen bir suçlusun!"

Nick dilini şaklattı. "Bu bakış açısına bağlı bir mesele." "Polisi arıyoruz, Fourcade!"

"Burası şerifin ofisinin yetki alanı. Gerçekten sana yardım edeceklerini mi sanıyorsun? Orada hiç arkadaşın yok, Marcus."

"Yanılıyorsun," diye ısrar etti Renard. "Ve sen kanunları çiğniyorsun. Beni taciz ediyorsun."

Birkaç metre arkasında, Victor dizlerinin üzerine çökmüş, kendini sallıyordu. Onun çığlıkları ağaçlardaki kuşları kaçırdı.

Nick masum görünüyordu. "Kim, ben mi? Ben sadece balık tutuyorum." Tembelce itme sopasından uzaklaşarak pirogue'yi kıyıdan uzaklaştırdı. "Balık tutmanın yasak olduğu bir yasa yok, hayır."

Tekneyi geriye doğru sürüklendi, Renard'ın evi ve kardeşi görünmez olana kadar kıyının kıvrımını takip etti ve görüş alanında sadece Renard kaldı. *Odaklan, diye düşündü. Odaklan, sakın ol, sabırlı ol. Akıntının içinde var ol, hedefe ulaşacaksın.*

Annie, uzun zaman önce ölmüş talihsiz bir ineğin ham derisinden dokunmuş koltuğu olan eski bir merdiven sırtlı sandalyeye oturdu. Fourcade'in küçük galerisinden bayou manzarası çok güzeldi. Fourcade'in bunu takdir etmek için motorunu yeterince uzun süre rölantide çalıştırıp çalıştırmadığını merak etti. Böyle şeyleri umursayan bir adama benzemiyordu, ama sonra sürprizlerle dolu olduğunu kanıtlamıştı, değil mi?

Onun bu kadar uzak, ulaşılması zor bir yerde yaşaması onu şaşırtmadı. O da uzak, ulaşılması zor bir adamdı. Onu şaşırtan, bahçesinin düzenli olması ve evinde açıkça bir şeyler yapmaya çalışmasıydı.

Karnı guruldadı. Bir saattir bekliyordu. Fourcade'in kamyoneti oradaydı, ama Fourcade yoktu. Nereye gittiğini sadece Tanrı bilirdi. Güneş batıyordu ve yemek yeme ihtiyacı arttıkça kararlılığı da azalıyordu. Zihnini meşgul etmek için, Jeep'te acil durumlar için sakladığı ve unuttuğu bir Snickers'ın saklanabileceği bir yer hayal etmeye çalıştı. Torpido gözünü ve koltukların altını çoktan aramıştı. Mullen'in çikolatayı çaldığı sonucuna vardı ve onu bunun için nefret ederek birkaç dakika daha geçirmekten son derece memnundu.

Bir pirogue, bir grup ölü selvi ağacının arasından kayarak göründü. Annie'nin midesi gerildi ve sandalyeden kalktı. Fourcade tekneyi rıhtıma yanaştırdı, pirogue'u bağlamak için acele etmedi ve kıyıya doğru yürüdü. Üzerine tam oturan siyah bir tişört ve asker botlarının içine sokulmuş bir çift yorgunluk pantolonu giyiyordu. Gülümsemedi. Gözlerini kırpmadı.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu.

"Bir adresi bulamazsam, dedektiflik için uygun bir aday olamam." Annie sandalyenin arkasına geçti ve ellerini sandalyenin sırtına koydu.

"Öyle olurdu, *chérie*. Ama hayır. İnisiyatif aldın. Boğayı boynuzlarından tutmaya geldin, *değil mi?*"

"Bu davayla ilgili elinde ne var görmek istiyorum."

Adam başını salladı. "İyi."

"Ama şunu önceden bilmen gerek, bu Çarşamba gecesi olanları değiştirmez. Eğer gerçekten istediğin buysa, şimdi söyle, ben de eve gideyim."

Nick bir anlığına onu inceledi. Kadın, solmuş kot ceketinin açık yakasına bir elini yakın tutuyordu. Şüphesiz Sig Sauer tabancasını elinin altında tutuyordu. Ona güvenmiyordu. Nick onu suçlamadı.

Omuz silkti. "Gördüğünü gördün."

"Tanıklık etmek zorundayım. Bu seni kızdırmıyor mu? Bu, örneğin, benim cipi canlı bir yılanla doldurmak istemene neden olmuyor mu?"

Ona doğru eğildi ve nazıkçe yanağını okşadı. "Sana zarar vermek isteseydim, *chère*, bunu bir yılanla bırakmazdım."

"Rahatlamalı mıyım yoksa hayatım için korkmalı mıyım?" Fourcade hiçbir şey söylemedi.

"Sana güvenmiyorum," diye itiraf etti. "Biliyorum."

"Dün gece yaptığın gibi bir daha böyle çılgınca bir şey yaparsan, giderim," diye açıkladı. "Ve seni vurmam gerekirse, vururum."

"Ben senin düşmanın değilim, Toinette."

"Umarım öyledir. Şu anda yeterince düşmanım var. Ve onlar da senin yüzünden," diye işaret etti Annie.

"Hayatın adil olduğunu kim söyledi? Kesinlikle ben değilim."

Arkasını dönüp uzaklaştı. Onu içeri davet etmedi; onun kendisini takip etmesini bekliyordu. Fourcade için sosyal nezaket yoktu. Alet kutusu ve balyozla donatılmış bir oda olan salondan geçtiler. Zemin kirli bir kanvas örtüyle kaplıydı. Mutfak ise tam tersiydi: temiz, aydınlık, yeni alçıpanla kaplanmış ve tereyağı renginde boyanmıştı. Bir geminin mutfakı kadar düzenliydi. Duvarları süsleyen hiçbir şey yoktu. Lavabonun üzerindeki pencere pervazında dar bir tepside taze otlar yetişiyordu.

Fourcade lavaboya gidip ellerini yıkadı.

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu.

"Noblier, diğer memurlar iyi davranmadıkları için beni devriyeden aldı. Yakın zamanda beni senin pozisyonuna terfi ettirmeyeceğini tahmin ediyorum. Yani, bu davaya dahil olmak istiyorsam, benim tek şansım sensin."

O, hiçbir sempati göstermedi ve Mullen ya da diğerleriyle olan sorunları hakkında ayrıntı sormadı. Bu onun sorunu değildi, onun sorunu.

"Kayıt ve Delil bölümüne atan," dedi, arkasını dönerek ellerini beyaz bir havluyla kuruladı. "Bütün gün dosyaları okuyabilir, raporları inceleyebilirsin."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Bu şerife bağlı."

"Pasif olma," diye tersledi. "İstedğini iste."

"Sence bunu elde edebilir miyim?" Annie güldü. "Sen gerçekten bu gezegenden değilsin, değil mi Fourcade?"

Yüzü sertleşti. "Bir şekilde istemediklerinizi elde edemezsiniz, tatlım. Bu işi istiyorsanız, bu dersi çabuk öğrenin. İnsanlar sırlarını öylece vermezler. Sormalısınız, kurcalamalısınız, araştırmalısınız."

"Biliyorum." "O

zaman yap."

"*Yapacağım. Yaptım bile,*" diye ısrar etti. "Bugün Donnie Bichon ile konuştum." Fourcade şaşırılmış görünüyordu. "Ve?"

"Vicdan sorunu olan bir adama benziyor. Ama belki bunu duymak istemezsiniz, ikiniz çok yakın olduğunuz için."

"Donnie Bichon'la hiçbir bağım yok."

"Seni hapisten çıkarmak için yüz bin dolar ödedi."

Ellerini pantolonunun beline koydu. "Donnie'ye söylediğim gibi sana da söyleyeceğim: O benim özgürlüğümü satın aldı, beni satın almadı. Kimse beni satın alamaz."

"New Orleans polisi için ferahlatıcı bir politika."

"Artık New Orleans'ta değilim. Orada uyum sağlayamadım."

"Benim okuduklarım öyle değil," dedi Annie. "Öğleden sonranın büyük bir kısmını kütüphanede geçirdim. *Times-Picayune'a* göre, sen tipik bir yozlaşmış polistin. Orada hakkında çok şey yazılmış. Hiçbiri iyi değil."

"Basın, güçlü insanlar tarafından kolayca manipüle edilir."

Annie yüzünü buruşturdu. "Oooh, biliyorsun, bu tür sözler insanların senin akıl sağlığın hakkında olumsuz sonuçlara varmasına neden oluyor."

"İnsanlar istediklerini düşünürler. Ben gerçeği biliyorum. Gerçeği yaşadım." "Peki senin gerçeğin ne?" diye ısrar etti kadın.

Adam sadece ona baktı ve kadın, uzun ve zor bir hayat yaşamış, çok fazla kötü şey görmüş bir ruhun kasvetini gördü.

"Gerçek şu ki, işimi çok iyi yaptım," dedi sonunda.

"Ve varoluşsal olarak adaletin olmadığı bir yerde adalete çok fazla önem verme hatasına düştüm."

"O şüpheliyi dövdün mü?"

Hiçbir şey söylemedi.

"O kanıtı yerleştirdin mi?"

Bir anlığına başını eğdi, sonra ona sırtını döndü ve alt dolaptan dökme demir bir tava çıkardı.

Ona gitmek, gerçeği öğrenmek istedi, ama ona yaklaşımdan korkuyordu. Onun yoğunluğu, takıntısı, varlığını kaplayan karanlık gibi şeylerin kendisine de bulaşmasından korkuyordu. Zaten bu davaya görevinin ötesinde bir şekilde karışmıştı. Mantığın ötesine geçmek istemiyordu ve Fourcade'in onu bir anda oraya götürebileceğine dair güçlü bir hisse kapılmıştı.

"Bir cevap istiyorum, Dedektif."

"Bu davayla ilgisi yok."

"Mahkemenin görüşünü etkileyebileceği gerekçesiyle önceki kötü eylemler kabul edilemez mi? Saçmalık. Çoğu zaman bunlar bir davranış kalıbı oluşturur," diye tartıştı Annie. "Ayrıca, biz mahkemede değiliz; gerçek dünyadayız. Kiminle uğraştığımı bilmem gerek, Fourcade, ve sana zaten söyledim, şu anda güvenim pek yok."

"Güven, bir soruşturmada işe yaramaz," dedi, ocak, buzdolabı ve kesme tahtası arasında gidip gelirken. Kesme tahtasına çeşitli sebzeler koydu ve korkutucu boyutlarda bir bıçak seçti.

"Ortaklar söz konusu olduğunda işe yarar," diye ısrar etti Annie. "O yüzüğü Renard'ın masasına sen mi koydun?"

O zaman ona baktı, gözünü kırpmadan. "Hayır."

"Neden sana inanayım? Donnie Bichon'un sana bunu yerleştirmek için para vermediğini nereden bileceğim? Bana kalırsa, geçen gece Renard'ı öldürmen için de sana para vermiş olabilir."

Kırmızı biberi sanki ince kağıttan yapılmış gibi dilimledi. "Şimdi kim paranoyak?"

"Sağlıklı şüphe ile sanrı arasında fark vardır." "Eğer kirli işler çeviriyor olsaydım, seni soruşturmaya neden dahil edeyim ki?"

"Kendi amaçlarına ulaşmak için beni kukla gibi kullanabilmek için."

Gülümsedi. "Bunun için çok akıllısın, Toinette."

"Övgülerinle zamanını boşa harcama."

"İltifata inanmam. Ben gerçeği söylerim." "Sana uygun olduğunda."

Daireyi tekrar dolaşırken iç geçirdi. Fourcade ile konuşmak gölge boksı gibiydi: tüm çaba ve hiç tatmin yoktu.

"Neden ben?" diye sordu. "Neden Quinlan ya da Perez değil?"

"Bu küçük bir bölüm. Birbirimizin cebinde yaşıyoruz. Biri kaşınırsa, diğeri kaşır. Sen çemberin dışındasın, bu bir avantaj." Yine hiç kullanmadığı bir çekicilikle parıldayan bir gülümseme attı. "Sen benim gizli silahımsın, Toinette."

Bu çılgınlıktan vazgeçmek için son bir kez daha denedi. Ama istemiyordu ve o da bunu biliyordu.

"Pam Bichon'a ve ondan önce gidenlere karşı bir yükümlülük, bir bağ hissediyorsun," dedi. "Gölgeleri hissediyorsun. Bu yüzden buradasın. Ayrıca ikimizin de aynı sonuca ulaşmak istediğini biliyorsun: Renard'ın cehenneme gitmesi."

"Bu davanın açıklığa kavuşmasını istiyorum," dedi

Annie. "Eğer Renard yaptıysa..." "O yaptı."

"...o zaman sorun yok. Onu Angola'dan öbür dünyaya gönderdikleri gün sokakta dans edeceğim. Eğer o yapmadıysa..."

Bıçağın ucunu kesme tahtasına sapladı. "*O yaptı.*"

Annie hiçbir şey söylemedi. Buraya, ona gelmek için aklını kaçırmış olmalıydı. "Çok basit," dedi, daha sakın bir sesle. Bıçağı tahtadan çıkardı ve

soğanı doğramaya başladı. "İhtiyacın olan şey bende var, Toinette. Gerçekler, ifadeler, henüz sormadığın soruların cevapları. Gerekirse hepsi kontrol edilebilir. Meraklı bir zihnin, özgür iraden ve uygun bir şüpheciliğin var. Senin üzerinde hiçbir gücüm yok..." Bıçak durdu. Kaşlarının altından ona baktı. "Öyle mi?"

"Hayır," dedi kız sessizce, bakışlarını başka yöne çevirerek. "O zaman devam edebiliriz. Ama önce yemek yiyelim."

Yemek yediler. Kızarmış sebze ve esmer pirinç. Et yoktu. Sigara tiryakisi bir adamın vejeteryan olması tuhaftı, ama Annie, Fourcade'in çelişkileri karşısında duyarsızlaşması gerektiğini biliyordu. Beklenmedik şeyleri beklemek akıllıca bir davranış gibi görünüyordu, ancak buna alışmak kolay değildi.

"Üniversitede iki yıl okudun. Neden bıraktın?" diye sordu, çatalını yemeğine batırarak. Her şeyi yaptığı gibi, şiddetle ve boşa hareket yapmadan yedi.

"Benden bir ana dal seçmemi istediler." Adamın personel dosyasını karıştırmış olması onu rahatsız etmişti. "Bu bana... kısıtlayıcı geldi. Ben birçok şeyle ilgileniyordum."

"Odaklanma eksikliği."

"Merak," diye karşılık verdi. "Meraklı yapımı sevdiğini sanıyordum."

"Disiplinli olmalısın."

"Bak kim konuşuyor." Annie ona kaşlarını çatarak, çatalıyla pirincini karıştırdı. "Taoistlerin dirençsiz varoluş ilkelerine ne oldu?"

"Polislikle pek uyuşmuyor. Dinlere gelince, bana yararlı olanları alıp uygun yerlerde uyguluyorum. Sen neden polis oldun?"

"İnsanlara yardım etmeyi seviyorum. Her gün farklı. Gizemleri çözmeyi seviyorum. Hızlı bir araba kullanabiliyorum. Ya sen?"

Güç ve kontrol gibi kelimeler aklına geldi, ama ona bunları söylemedi.

"Gerçekçi, mantıklı ve gerekli. Adaletle inanıyorum. Daha büyük bir iyilik için mücadeleye inanıyorum. Kolektif kötülüğün, bireylerin ruhlarındaki kötü niyetle metastaz yaptığını düşünüyorum."

"Yani sadece havalı üniformalar yüzünden değil miydi?" Fourcade şaşkın görünüyordu.

"Ağustos 1993'te akademiye kaydoldun," dedi. "Bayou Strangler olayından hemen sonra. Bir bağlantı var mı?"

"Benim hakkımda çok şey biliyorsun, sen söyle."

O, kadının sesindeki hakaret içeren imayı görmezden geldi. Sınırı aştığı için özür dilemedi. "Beşinci kurban olan

Annick Delahoussaye-Gerrard ile okula gittin.

Arkadaş mıydınız?" "Evet, arkadaşlık," dedi.

Tabağını lavaboya götürdü ve pencereden dışarı bakarak hiçbir şey görmeden durdu. Gece evi sarmıştı. Fourcade'in bahçesinde ışık yoktu. Elbette olmayacaktı. Fourcade karanlıkla bir olacaktı.

"Küçükken en iyi arkadaşlık," dedi. "Ailelerimiz bize İki Annie derdi. Ama bilirsin, büyüdükçe uzaklaştık, farklı arkadaş gruplarına girdik. Ailesi bir bar işletiyordu, şimdi Voodoo Lounge. Annick öldürüldükten sonra barı sattılar.

Olaydan belki bir ay önce ona rastladım. Barda garsonluk yapıyordu. Boşanıyordu. Ona Lafayette'e bir hafta sonu gelmesini, sohbet edip eğlenebileceğimizi söyledim. Ama biliyorsun, o hafta sonu hiç gelmedi. Sanırım gerçekten bunu istememiştim. Artık pek ortak noktamız kalmamıştı. Neyse, sonra haber geldi... ve sonra cenaze."

Nick pencerede yansıyan görüntüsünü izledi. "Eğer bu kadar uzaklaşmışsanız, neden bu kadar çok etkilendiğinizi düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Bir an sessiz kaldı. Nick bekledi. Cevap onun elindeydi. Ama o cevap vermek istemiyordu.

"Bir zamanlar aynı madalyonun iki yüzüydük," dedi sonunda. "Madalyonun bir yüzü, kaderin bir cilvesi..."

"Sen de olabilirdin."

"Tabii, neden olmasın?" dedi. "Biliyorsun, gazetede bir suç haberi okursun ve kurbanlar için ne kadar korkunç olduğunu düşünürsün, sonra sayfayı çevirip devam edersin. Tanıdığın insanlar söz konusu olduğunda durum çok farklıdır. Basın bir hafta boyunca onun adını kullandı, sonra o Beşinci Kurban oldu ve bir sonraki büyük manşete geçtiler. O suçun ailesine, arkadaşlarına ne yaptığını gördüm. Delahoussayes gibi insanlar için bir fark yaratmaya çalışmanın iyi olacağını düşünmeye başladım."

Nick masadan kalktı ve tabağını lavaboya götürerek Toinette'in tabağının yanına koydu. "Bu iyi bir neden, Toinette. Onur, sosyal sorumluluk."

"Sıcak arabayı unutma."

"Bu gereksiz."

"Araba mı?"

"Takmış olduğun maske," dedi. "Önemsiz tavırların ve mizahın altında gerçeği saklamak için gösterdiğin çaba. Bu enerji israfı."

Annie başını salladı. "Buna kişilik sahibi olmak denir. Bir ara denemelisin. Eminim sosyal hayatını iyileştirecektir."

O, onun gerçekte ne demek istediğini anlamadan bir an önce karşılık verdi: O, ruhundan koruyucu maskeleri sıyırmış bir şekilde yaşıyordu; ihtiyaçları, düşünceleri, duyguları, çıplak ve açıkta kalan sinir uçları gibi ortada duruyordu. Onu asla savunmasız biri olarak düşünmemiştir, onun da kendini öyle görmeyeceğini biliyordu. Onu bu şekilde görmek ne garipti. Bunu görmek istediğinden emin değildi.

"Zaman kaybı," dedi adam tekrar, arkasını dönerek. "Yapacak işimiz var. Hadi başlayalım."

Evin ikinci katını oluşturan çatı katını çalışma odasına çevirmişti. Uzak köşeye sıkıştırılmış yatak, sonradan akla gelen, ara sıra uykuya ihtiyaç duyulduğunda isteksizce kabul edilen bir taviz gibi görünüyordu. Ağır ahşap mobilyalarla donatılmış, düzenli yapısıyla neredeyse keşışlere özgü bir yerdi. Kitaplıkta yüzlerce kitap, alfabetik sırayla konuya göre dizilmişti. Kriminoloji, felsefe, psikoloji, din. Anormal davranışlardan Zen'in gizemlerine kadar her şey vardı.

Üç metrelik bir masanın üzerinde, Bichon cinayetinin ortaya çıkardığı yığınla evrak duruyordu. Her ifadenin, her laboratuvar raporunun fotokopileri. Fourcade'in notlarıyla dolu numaralı klasörler. Masanın arkasındaki ilan tahtasında haritalar asılıydı: üç cemaat bölgesinin haritası, Partout Cemaati'nin haritası, cinayet mahalli ve Renard'ın evini de içeren Bayou Breaux bölgesinin haritası. Önemli yerler kırmızı iğnelerle işaretlenmişti. Yerler arasında çizilen ince kırmızı çizgiler, tam kilometre mesafeleriyle birlikte not edilmişti.

İkinci bir panoda ise olay yeri fotoğraflarının kopyaları asılıydı; kamera flaşının sert ışığı altında ortaya çıkan acımasız, sert gerçeklik.

"Vay canına," diye mırıldandı Annie. "Sanırım işini eve götürmeyi seviyorsun."

"Bu bir görev, hobi değil." Kitaplıkların birinin önünde durdu. "Zaman saatine ve endişesiz bir hayata sahip olmak istiyorsan, lamba fabrikasında bir iş bul. Zor işleri başkasına yüklemek istiyorsan, üniformanı giymeye devam et." Ona

Sert Bakışla vurdu. "İstediğin bu mu, 'Toinette? Her şeyin basit ve güvenli olduğu yüzeyde kalmak mı istiyorsun, yoksa daha derine inmek mi?"

Bir kez daha, onun gizli bir dünyanın kapı bekçisi olduğunu, eşiği geçerse geri dönüşün olmayacağını hissetti. Bu düşünceye kızdı.

"Dedektif olmak istiyorum," dedi. "Bu davayı çözmeye yardım etmek istiyorum. Karanlık Lord'a bağlılık yemini etmiyorum ya da Jedi şövalyesi olmuyorum. İşi yapmak istiyorum, işin kendisi olmak değil."

Bu, Zen dedektifi Fourcade'di. Onu onaylamama duygusu sis gibi üzerine çökmüştü.

"Bu bir iş, din değil," dedi Annie. "Sen zamanının ötesinde doğmuşsun, Fourcade. Harika bir fanatik olurdun."

Bakışları masaya, ilan panosuna ve Pam Bichon'un korkunç ölümünün fotoğraflarına kaydı. Fourcade'in kaynaklarını istiyordu. Onun obsesif-kompulsif davranış doktrinini benimsemek zorunda değildi.

"Bu meselenin çözülmesini istiyorum," dedi. "Konu kapanmıştır."

Donnie Bichon'un dosya klasörünü seçip açtı.

"Neden ona gittin?" diye sordu Fourcade. "Onu inceledik ve aklamıştık."

"Çünkü Lindsay Faulkner, Pam'in gayrimenkul işindeki hisselerini satmaya hazırlandığını söylüyor."

Bu haber Nick'i göğsüne bir taş çarpmış gibi etkiledi. Daha dün Donnie'yi bu fikirle alay etmişti, adamın Pam'in ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra böyle bir hamle yapacak kadar aptal olacağını hiç düşünmemişti. "Bunu ne zaman duydu?"

"Bu sabah. Emlak ofisine uğradım." Tüm gerçeği söylemenin artılarını ve eksilerini tartarak tereddüt etti.

"Uğradın ve ne yaptın?" diye sordu Nick. "Eğer ortağız, ortaktır, *chère*. Saklayacak bir şey yok."

Derin bir nefes aldı ve dosyayı bir kenara koydu. "Donnie'nin New Orleans'ta potansiyel bir alıcı bulduğunu iddia ettiğini söyledi. Donnie bana bunun blöf olduğunu söyledi."

Nick, Marcotte'un bu işe karıştığı fikrini neredeyse tamamen kafasından silmeyi başarmıştı. Bu çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Marcotte'un, bunca zaman sonra intikam almak için ona bu kadar değer verdiğini hayal edemiyordu. Üstelik Marcotte istediğini çoktan elde etmişti, oyunu uzatmanın ne anlamı vardı ki?

Tabii şimdi istediği şey Bayou Realty değilse ve Nick'in bu işe karışması sadece bir tesadüf ya da kader değilse. Soru şuydu: Marcotte bu işe karışmışsa, cinayet bu karışıklığın bir sonucu muydu, yoksa onun karışıklığı cinayetin bir yan ürünü müydü?

"*C'est ein affaire a pus finir*," diye fısıldadı Nick.

"Bence bu bir blöf," dedi Annie. "Biz... Donnie'nin Pam'in taciz edildiği dönemdeki telefon kayıtları elimizde. İşletmenin satışı onu ortadan kaldırmak için bir neden olsaydı, o dönemde alıcıyla iletişim halinde olurdu. Akli başında biriye evinden değil, ama ofisinden New Orleans'ı araması kimseyi şaşırtmazdı. Bunu kontrol edebiliriz.

"Ama Donnie bu zengin adamı elinde tutuyorsa, neden Lindsay Faulkner'la oyun oynamaya zahmet etsin ki?" diye devam etti. "Ve satışın polisin dikkatini çekmesinden korkuyorsa, neden açıkça hareket etsin ki? Anlaşmaları gizlemek o kadar da zor değil. Aslında Donnie bunu daha önce de yaptı. Pam'e, bankaya kaybetmemek için mülkünü saklamasını söyledi. Bunu biliyor muydun?"

"Evet."

Nick kendini harekete geçmeye zorladı. *İlerlemek*, aylar önce bir mantra haline gelmişti. Fiziksel, psikolojik, ruhsal ve mecazi olarak ilerlemek. Hareket, zihninde gerçeklerin ve fikirlerin birbirine uyum sağladığı çizgileri gerginleştiriyor gibiydi. Hareket, düzeni sağlıyordu. Bu yüzden ilerledi ve onu takip eden gölgeden korkmamaya çalıştı.

"Kayıtları inceleyeceğim," dedi. "Ama işin satışı ile cinayet arasında bir bağlantı olduğunu sanmıyorum. Daha çok, fırsatı değerlendiren çöpçülerin devreye girmesi gibi bir şey. Pam'in öldürüldüğü gibi bir kadın cinayeti, para için işlenmiş bir cinayet değildir. Para için öldürülen insanlar merdivenlerden düşer, boğulur, ortadan kaybolur."

Masanın önünde durdu, bakışları fotoğraflara takıldı. "Bu... bu kişisel bir şeydi. Bu nefret, hor görme, kontrol, öfkeydi."

"Ya da olaydan sonra öyle gösterilmek için." "Hayır," diye fısıldadı. "Bunu hissedebiliyorum."

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu kadın sessizce.

"Bana burayı satan kişiydi. Hoş bir kadındı. Birinin ondan bu kadar nefret edebileceğine inanmak zor."

"Renard onu arkadaş gibi sevdiğini iddia ediyor. Kendisine haksızlık yapıldığını söylüyor. Gerçeği bulmamı istiyor." Dudakları kıvrıldı. "Vay be,

son zamanlarda çok popüler bir kız oldum."

O bu ironiyi fark etmedi. Bunun yerine Renard'a odaklandı. "Onunla konuştun mu? Ne zaman? Nerede?"

"Bu sabah. Ofisinde. Beni davet etti. Bana karşı sempatik olduğum konusunda yanlış bir kanıya sahip."

"Sana güveniyor mu?"

"Bir günde iki kez onun zavallı kışını kurtarmak gibi büyük bir şansım oldu. Sırf ben onun öldürülmesine izin vermediğim için, devletin de bunu yapmasını istemeyeceğimi düşünüyor gibi görünüyor."

"O zaman ona yakınlaşabilirsin," diye mırıldandı Fourcade. "Bu, Stokes ve benim asla yapamadığımız bir şey. O, bizi en başından beri düşman olarak gördü. Stokes, cinayetten önce de tacizden dolayı onu sıkıştırıyordu. Sen ise ona tamamen farklı bir yönden yaklaşıyorsun."

"Zihninin bu şekilde çalışmasından hoşlanmıyorum," dedi Annie. Kitaplıklardan birine gidip kitapların başlıklarına baktı. "Ona bunu yaptığını düşündüğümü açıkça söyledim."

"Ama seni kazanmak istiyor, değil mi?"

"Bunu tam olarak böyle ifade edemem."

Fourcade onu döndürdü, elleriyle omuzlarını kavradı ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona baktı. "*Mais oui*. Oh, evet. Saçlar, gözler, boyun da aynı. Kurban profiline uyuyorsun."

"Güney Louisiana'daki kadınların yarısı da öyle."

"Ama *sen onun hayatına* girdin, *chère*. Sanki kaderinde varmış gibi."

"Beni ürkütüyorsun, Fourcade." Onun dokunuşundan kurtulmaya çalıştı. "Sanki o bir seri katilmiş gibi konuşuyorsun."

"Potansiyel var. Psikopatoloji var," dedi ve volta atmaya başladı. "Ona bak: otuzlu yaşların ortasında, beyaz, bekar, zeki, otoriter bir anne, yok olan bir baba, kadınlarla ilişkilerini sürdürmede başarısız. Klasik bir örnek."

"Ama suç geçmişi yok. Artan sapkın davranış kalıpları yok."

"Belki, belki de değil. Buraya taşınmadan önce Baton Rouge'da bir kız arkadaşı vardı. O, zamansız bir şekilde öldü."

"Gazeteler araba kazasında öldüğünü yazmış."

"Annesi Renard'dan ayrılacağını söyledikten kısa bir süre sonra, bir araba kazasında tanınmayacak şekilde yanmış."

Renard'dan ayrılacağını söyledikten kısa bir süre sonra, bir araba kazasında tanınmayacak şekilde yanmış. Onu çok sahiplenici buluyormuş. Annesi ile konuşurken 'boğucu' kelimesini kullanmış."

Belli ki bilgiyi kaynağından almıştı. Gazeteler Elaine Ingram'ın annesinden tek elde edebildikleri, Marcus Renard'ı "çok hoş ve centilmen" bulduğu ve kızının onunla evlenmesini dilediği idi. Eğer o zamanlar bir canavarsa, bunu kimse fark etmemişti... belki Elaine hariç.

"Annesi onun kızını öldürdüğünü düşünmüyor," dedi Annie.

Fourcade sabırsız görünüyordu. "Onun ne düşündüğü önemli değil. Önemli olan onun ne yaptığı. Önemli olan onu öldürmüş olabileceği. Önemli olan daha önce de içinde bu tür bir öfke barındırıyor olabileceği ve bu öfkeyle cinayet işlemiş olabileceği.

"Bu cinayete bak," dedi, fotoğrafları işaret ederek.

"Öfke, güç, hakimiyet, cinsel şiddet. Senin Bayou Strangler'ından farksız."

"Renard'ın dört yıl önce o kadınları öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu Annie. "O buraya 93'te taşındı. Onun Bayou Strangler olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fourcade başını salladı. "Hayır. O dosyaları inceledim. Suçu Danjermond'a yükleyen kişilerle konuştum: Laurel Chandler ve Jack Boudreaux. Şu anda Carolina sahilinde yaşıyorlar. Sanırım buradaki kötü anılar çok fazla, kız kardeşi Strangler tarafından öldürülmüş. Oldukça ikna edici bir hikaye anlatıyorlar. Soruşturma da onları destekliyor."

Suç mahalli fotoğraflarına bakmak için durdu. "Ayrıca, cinayetlerde farklılıklar var. Pam Bichon boğularak öldürülmemişti."

Parmağıyla fotoğraflardan birine, boğazındaki morlukların yakın çekim fotoğrafına dokundu. "Elle boğulmuş, bu morluklar başparmak izleri ve hyoid kemiği kırılmış. Muhtemelen bir ara onu boğarak bayılttı. Onun iyiliği için öyle umabiliriz. Ama ölüm nedeni boğulma değildi. Ölüm nedeni, ana bıçak yaralarından kaynaklanan kan kaybıydı." Parmağını kadının parçalanmış çıplak göğsünün fotoğrafına götürdü. "Kan sıçramalarının şekline bakılırsa, ayakta dururken göğsüne birkaç kez bıçaklandığını, sonra yere düştüğünü düşünüyorum. Boğulma, yere düştükten sonra ama ölmeden önce gerçekleşti. Aksi takdirde bu tür morluklar olmazdı.

"Boğucu, kurbanlarını öldürmek için boğazlarına beyaz ipek bir fular kullanırdı, bu onun imzasıydı. Ve onları beyaz şeritlerle bağlardı.

İpek. Burayı görüyor musun? Bichon'un bileklerinde veya ayak bileklerinde bağ izi yok." "Ama cinsel sakatlama..."

Kafasını salladı. "Benzer, ama hiçbir şekilde aynı değil. Danjermond kurbanlarını öldürmeden önce onlara yoğun bir şekilde işkence etti. Bichon'un sakatlanması büyük ölçüde ölümünden sonra yapıldı, bu da bunun herhangi bir erotik sadizmden ziyade öfke, nefret ve saygısızlık ile ilgili olduğunu gösteriyor - ki bu Strangler'ın durumunda böyleydi. O çocuk bundan büyük zevk alıyordu. Renard ise sinirliydi.

"Bir de kurban profili var," dedi. "Boğazlayıcı, kolay ulaşılabilir kadınları avlıyordu: barlarda takılan, erkek arayan, eğlenmeyi seven kadınları. Pam Bichon öyle bir kadın değildi.

"Hayır," dedi. "Bu davalar birbiriyle alakasız. Bana göre Renard, Pam'in Donnie'den ayrıldığında ona ulaşabileceğini düşündüğünde ona takıntılı hale geldi. Muhtemelen onun etrafında bir fantezi kurdu ve o fanteziyi gerçeğe dönüştürmek için işbirliği yapmayı reddettiğinde, sınırını aşp karanlık tarafa geçti."

Döndü ve bakışları Annie'nin üzerinde dolaştı. "Ve şimdi de sana bakıyor, *chère*."

"Ne şanslıyım," diye mırıldandı Annie.

Fourcade alaycı tavrını görmezden geldi. "Evet," dedi, yaklaşarak. "Sana nadir bir fırsat sunuluyor, Toinette. Ona yaklaşabilir, onu açabilir, kafasından neler geçtiğini görebilirsin. Seni yeterince yaklaştırırsa, kendini ele verecektir."

"Ya da senin teorin doğruysa beni öldürür. Ben yine de güzel bir kanıt bulmayı tercih ederim, teşekkürler. Cinayet silahı. Onu olay yerine yerleştirebilecek bir tanık. Bir ganimet."

"Ganimetini bulduk, yüzüğü. Başka bir tane bulmayı bekleme. Pam'in ona geri verdiği hediyeleri bile bulamadık. Ondan aldığı diğer şeyleri de bulamadık. Aynı hatayı iki kez yapmayacak kadar akıllıdır ve bizim ihtiyacımız olan da bu, tatlım: onun bir hata yapması. Bu sen olabilirsin." Parmak uçlarıyla kızın kâkülleriyle oynadı, yanağını okşadı. Başparmağının ucuyla kızın ağzının köşesini okşadı. "Sana aşık olabilir."

Kalbinin çarpışından hoşlanmıyordu. Pam Bichon'un cesedini her açıdan görmesinden hoşlanmıyordu - parçalanmış, yırtık pırtık, kanlı; tüy maskesi grotesk bir kontrast oluşturunuyordu.

"Senin ayı tuzağının yemi olmayacağım, Fourcade," dedi. "Renard'dan bir şey öğrenebilirim öğrenirim, ama bana dokunacak kadar yaklaşmayacağım.

parmağını bile sürmesine izin vermeyeceğim. Onu kızdırmak istemiyorum. Onun kafasının içine girmek istemiyorum, senin kafanın içine de. Adalet istiyorum, hepsi bu."

"O zaman peşine düş, *chère*," dedi, çok baştan çıkarıcı bir şekilde. "Peşine düş... elinden gelen her şekilde."

"Bize ektirdiklerinin bedelini ödemeleri gerek," dedi Doll Renard. Yemek odasında bir sinek kuşu gibi dolaşıyordu, buraya oraya uçuyor, hiçbir yerde dinlenmiyordu.

"Bunu on kez söyledin," diye homurdandı Marcus.

"Sekiz." Victor otomatik olarak ve kendini beğenmişlik olmadan onu düzelitti. "Sekiz kez. Tekrar, arpma. İki kez dört kez, sekiz kez. Eşit. Eşit, eşittir. Bazen *eşit*, bazen *tek*."

Dil oyununa onaylamayan bir şekilde başını salladı.

Doll ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Mavi olana kadar söyleyeceğim. Partout Parish Şerif Departmanı hayatımızı mahvetti. İnsanlar bana bakıp fısıldamadan hiçbir yere gidemiyorum. Ve çoğ u zaman fısıldamaya bile zahmet etmiyorlar. 'Doll Renard orada' diyorlar. 'Oğlunun yaptıklarından sonra nasıl yüzünü gösterebiliyor?' Bu, babanın bizi aldattığından sonra olanlardan bile daha kötü. Tabii ki sen bunu hatırlamazsın. Sen daha küçük bir ocuktun. İnsanlar nefret dolu, hepsi bu."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye hatırlattı Marcus. "Suçum kanıtlanana kadar masumum. Onlara bunu söyle."

Annesinin burnunu çekip, büfenin yanından köşedeki porselen dolaba doğru utı. "Onlara bu zevki yaşatmayacağım. Ayrıca, herkesin senin o Bichon kadınına aşık olduğunu ve onun seni istemediğini bana yüzüme vururlar."

"Kusmak," dedi Victor, sandalyesinde bir yandan diğer yana sallanarak.

Fourcade'in neden olduğu krizden sonra onu sakinleştirmek bir saat sürmüştü ve hala heyecanlıydı. Gümüşleri parlatmaya yardım etmesi gerekiyordu, ancak kararmış kısımların bakteri olduğunu düşünerek hiçbirine dokunmayı reddetti. Bakterilerin kollarından yukarı çıkıp kulak kanallarından beynine ulaşacağına inanıyordu. "Kusmuk. Kusmak. Tükürmek. Kusmak. Tekrar kusmak. Dışkıya benzer akıntı."

"Victor, kes şunu!" Doll, kemikli elini kalbinin üzerinde sallayarak bağırdı. "Bizi mide bulandırıyorsun."

"Konuşma kusmuğ u kelimeler. Kulağ a aynı geliyor," dedi, gözleri bulanıklaşarak karışık beyninin içindeki bir şeye bakarken.

Marcus ikisini de görmezden geldi ve ellerine bakarak mücevherci beziyle kemik iliği kaşığının sapını yukarı aşağı sildi ve bu şeyin yararsızlığını düşündü. İnsanlar artık kemik iliği yemiyordu. Bu gelenek, artık modası geçmiş bir oburluk izlenimi veriyordu. Bir canlının etini yiyip, sonra kemiklerini kırarak yaşamının özünü emmek, açgözlü bir davranış gibi görünüyordu. Bir canlıyı bütün olarak tüketme arzusu hoş karşılanmıyor, bastırılıyordu.

Yeterince derin ve uzun süre bastırılan bir ihtiyaç, sonunda kişinin iliğine girip, ancak kemikler kırıldığında ulaşılabilir hale gelir mi diye merak etti. Kendi iliğinden neyin akıp gideceğini merak etti. Annesinin katran gibi siyah olacağını tahmin ediyordu.

"O seni dövdü," diye tekrarladı, sanki Fourcade'in günahlarını hatırlatması gerekiyormuş gibi. "Kalıcı olarak sakat kalabilirdin. Engelli olabilirdin. İşini kaybedebilirdin. Olan biten her şeye rağmen seni kovmamış olmaları tam bir mucize."

"Ben ortaktım anne. Beni kovamazlar."

"Kim sana iş verecek? Senin itibarın mahvoldu, benimki de. Mardi Gras için aldığım tüm kostüm siparişlerini kaybettim. Ve o adam buraya gelip bizi taciz etmeye cüret ediyor, şerifin departmanı ise hiçbir şey yapmıyor! Hiçbir şey! Yemin ederim, hepimiz yataklarımızda öldürülsek bile hiçbir şey yapmazlar! Bize çektirdiklerinin bedelini ödemeleri gerekir."

"Dokuz," dedi Victor.

Salon saati sekizi gösterdiğinde aniden sandalyesinden kalktı ve odadan aceleyle çıktı.

"İşte gidiyor," dedi Doll acı bir şekilde, yüz hatları gerginleşerek. "Ölü gibi uyuyacak. En son ne zaman düzgün bir gece uykusu uyuduğumu hatırlamıyorum. Artık her gece Mardi Gras maskelerimi rüyamda görüyorum. Onların verdiği tüm mutluluk benden çalındı. İnsanların ne dediğini biliyorsun. Ölü kadının üzerinde bulunan maskenin benim koleksiyonumdan olduğunu söylüyorlar ve ben öyle olmadığını bilsem de, her birinin nerede olduğunu bilsem de, insanların kıskançlıktan böyle davrandığını bilsem de, çünkü koleksiyonum her yıl Karnaval sırasında ödüller kazanıyor, bu benim neşemi çaldı."

Annesinin hayatında bir anlık bile olsa mutluluk yaşadığı bir an olmuşsa, Marcus bunu, sanki annesi bu duyguyu ancak olaydan sonra fark etmiş gibi, ondan "çalındıktan" sonra öğrendi.

Marcus kemik iliği kaşığını masaya koydu ve kuyumcu bezini katladı.

"Annie Broussard'ı aradım," dedi. "Belki Fourcade konusunda bir şeyler yapabilir."

"Ne yapabilir ki?" diye sordu Doll, dikkatin kendi acımasından başka yöne kaymasından rahatsız olarak.

"Beni öldürmesini engelledi," diye işaret etti Marcus. "Uzanmam lazım. Başım zonkluyor."

Doll dilini şaklattı. "Hiç şaşırmadım. Beyin hasarı olabilir. Birkaç ay sonra kafadaki bir damar patlayabilir, o zaman ne yapacağız?"

Senden kurtulmuş olurdum, diye düşündü Marcus. Ama ölümden daha basit kaçış yolları da vardı.

Yatak odasına girdi, sadece komodinin çekmecesinden bir Percodan almak için durdu. Haplar, Victor'un bulabileceği ilaç dolabında bırakılamazdı. Victor, tüm hapların hem tedavi edici hem de önleyici olduğuna inanıyordu. Gençken, aspirin, mide ilaçları, vitaminler ve Midol'ü midesinden boşaltmak için iki kez mide yıkaması yapılmıştı.

Marcus ağrı kesiciyi parçalara ayırdı, ağzına attı ve Coca-Cola ile yuttu - annesi hayatı boyunca buna karşı çıkmıştı. Doll, Coca-Cola'nın alkol gibi ilaçlarla reaksiyona girerek kişiyi komaya sokacağına inanıyordu. Marcus inatla fazladan bir yudum aldı ve kutuyu çalışma odasına götürdü.

Gerginlik ve öfke onu çizim masasına gitmekten alıkoydu. Kaburgaları özellikle ağrıyordu, bu yüzden odada kambur durarak dolaşıyordu. Bu gece her şey Fourcade yüzünden daha fazla acıtıyordu. Fourcade yüzünden çimlerin üzerinden aceleyle geçmişti, kaslarını zorlamış, tansiyonu yükselmişti.

O piç kurusu yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Kudrow bunun için gerekli adımları atacaktı. Ceza davası, hukuk davası. Her şey yoluna girdiğinde, Fourcade'in kariyerinden geriye bir şey kalmayacaktı. Bu fikir Marcus'u çok memnun etti; onu yok etmeye çalışanların kullandığı sistemi, onları yok etmek için kullanacaktı. Mümkünse Stokes'u da mahvedecekti. Donnie Bichon, Pam'in güvenini çoktan yok etmiş ve onu tüm erkeklerden şüphelenir hale getirmişti. Ama Marcus, Pam şerifin ofisini aramamış olsaydı, sonunda onu kazanacaktı. Stokes, Pam'i kendisine düşman etmek için hiçbir fırsatı kaçırmamış, her fırsatta zihninde şüpheler uyandırmıştı.

Marcus, Pam onun ilgisini yanlış yorumlamamış ve şerifin ofisini aramamış olsaydı ne olabileceğini sık sık merak ediyordu. Birlikte güzel bir hayatları olabilirdi. Bunu binlerce kez hayal etmişti: ikisi sakin, banliyö hayatı yaşıyorlardı. Arkadaş ve sevgililer. Karı koca.

Son birkaç ayda Marcus, şerifin ofisine ve memurlarına karşı güçlü bir nefret ve saygısızlık geliştirmişti. Annie hariç. Annie diğerleri gibi değildi. Kalbi saftı. Sistemin politikası henüz onun adalet duygusunu bozmamıştı.

Annie gerçeği arayacaktı ve onu bulduğunda Marcus onu kendine ait yapacaktı.

Victor her zamanki gibi gece yarısı uyandı. İyi uyuyamamıştı. Parçalı rüyalar, vitray parçaları gibi beynine saplanmıştı. Renkler onu rahatsız ediyordu. Çok kırmızı renkler. Kan gibi kırmızı ve siyah. Karanlık ve açık. İdrar rengi açık.

Renkler çok yoğunlu. Yoğunluk acı vericiydi. Yoğunluk çok beyaz ya da çok kırmızı olabilirdi. Beyaz yoğunluk yumuşaklık ve serinlikten, adlandıramadığı ya da tarif edemediği belirli duygulardan, belirli görsel imgelerden - noktalı virgül ve iki nokta üst üste, parantez içindeki ifadeler ve atlar - geliyordu. Beyaz yoğunluk aynı zamanda değerli kelimelerden de geliyordu: *parlak, gizemli, mermer, akan su*. Özellikle kelimelere karşı kendini hazırlaması gerekiyordu. *Parlak kelimesi* o kadar beyaz bir yoğunluk yaratabiliyordu ki, onu konuşamaz ve hareketsiz hale getirebiliyordu.

Beyaz yoğunluğun hemen sağında ise kırmızı yoğunluk vardı. *Başlangıç* ve *Bitiş'in* bir arada olduğu bir daire gibi. Çok kırmızı yoğunluk, ağırlıktan, baskıdan, çedar peyniri ve hayvan dışkısı kokusundan geliyordu - ama insan dışkısından değil, insanlar hayvan olsalar da. *Homo sapiens*. Kırmızı kelimeler, *su kanalı, bunyon* ve bazen *kavundu*, ama her zaman değil. Çok kırmızı kelimeleri, kendi zihninde bile sözlü olarak ifade edemiyordu.

Onları, kendine sadece bir anlık bakış atabileceği nesneler olarak hayal ediyordu.

Pürüzlü, dik, levha, mukus.

Çok yoğun bir kırmızı, beynini sıkıştırdı ve duyularını yüz katına çıkardı, en küçük ses bile delici bir çığlık haline geldi ve bir kişinin kafasındaki ve vücudundaki her bir kılın sayısını görebiliyordu. Duyusal aşırı yükleme paniğe neden oldu. Panik, kapanmaya neden oldu. Başlangıç ve son. Ses ve sessizlik.

Duyuları artık doluydu, titreke, dar bir çıkıntıya dizilmiş su bardakları gibi, su hareket ediyor, kenarlara ve üzerlerine sıçırıyordu. *Maske*, diye düşündü. Maske, kırmızıya veya beyaza bağlı olarak, *değişime* ve bazen *aldatmaya* eşitti.

Victor odasında masanın yanında uzun süre durdu ve lambadaki floresan ampulün sesini dinledi. Cızırtı, sıcak ve soğuk. Neredeyse beyaz bir ses. Zamanın geçtiğini hissetti, ayaklarının altında dünyanın dakikalarca hareket ettiğini hissetti. Beyninde geçen anları kesirlerle saydı, ta ki Sihirli Sayı'ya ulaşana kadar. Tam o anda, hareketsizliğinden kurtuldu ve odasından ıktı.

Ev sessizdi. Victor, karanlıkla birlikte sessizliği tercih ediyordu. Ses veya ışığın yükü olmadan daha özgürce hareket edebiliyordu. Koridordan aşağı indi ve annesinin hobi odasının kapısında durdu. Annesi odaya girmesini yasaklamıştı, ama annesi uyuduğunda düşünceleri ve istekleri yok oluyordu, tıpkı televizyonun açılıp kapanması gibi. Zihninde Sihirli Sayı'ya kadar kesirlerle saydı ve odaya girdi, burada dikeş makinesinin küçük sarı ışığını yaktı.

Elbise mankenleri, annesinin geçmiş karnavallar için yaptığı özenli kostümleri giymiş başsız kadınlar gibi burada orada duruyordu. Mankenler Victor'u tedirgin ediyordu. Onlardan uzaklaşıp maskelerin sergilendiği duvara döndü. Yirmi üç tane vardı, bazıları küçüktü, bazıları przsz parlak kumaştan yapılmıştı, bazıları büyüktü, bazıları payetlerle kaplıydı, bazıları burun olması gereken yerde çıkıntılı bir penis olan iğne oyası yüzler gibi dikilmişti.

Victor en sevdiğini seçti ve taktı. Bu maskenin içinde hissettiği duyguyu sevdi, ancak bu duyguyu adlandıramadı. Maske, değişim demektir. Değişim, dönüşüm, *başkalaşım*. Memnuniyetle odadan çıktı, merdivenlerden aşağı indi ve geceye ıktı.

Kay Eisner, yedi yaşındayken onu çok çekici bulan amcası sayesinde, küçük yaşta erkeklerden nefret etmeyi öğrenmişti. O günden bu yana otuz yıl içinde tanıdığı hiçbir erkek, onun fikrini değiştirmesine neden olmamıştı. Erkeklerin Mars'tan geldiğini iddia eden kitaba alaycı bir şekilde bakıyordu. Erkekler cehennemden gelmişti ve gezegendeki tüm kadınların bunu görmemesi ona akıl almaz geliyordu. Savaş, erkeklerin oynadığı kanlı bir oyundu. Siyaset, erkeklerin oynadığı bir güç oyunuydu. Suç, toplumda yaygın olarak erkekler tarafından işlenen ve yayılan bir kanserdi. Hapishaneler erkeklerle dolup taşıyordu. Tecavüzcüler ve katiller sokaklarda dolaşıyordu.

Bir erkek için çalışmak ona acı veriyordu, ama dünyayı erkekler yönetiyordu, başka seçeneği var mıydı? Arnold Bouvier onun ustabaşıydı, ama fabrikasında pis işleri yapan, yayın balıklarını temizleyenlerin hepsi kadındı. Bu günlerde, Paskalya orucunun yaklaşması nedeniyle ekstra vardiyalar ve fazla mesai yapıyorlardı. Amerika'daki tüm Katolikler dondurulmuş balık stoklayacaktı.

Kay, cumartesi günü ikinci vardiyada çalışmış ve fazla mesai ücretiyle kendi işini kurma hayaline bir adım daha yaklaşacağını düşünmüştü. Koleksiyon bebeklerini posta yoluyla satmak ve mümkün olduğunca az erkekle yüz yüze gelmek istiyordu.

Banyoya girmeden önce ön ve arka kapıların kilitlerini iki kez kontrol etti. İş kıyafetlerini, balık kokusunu gidermek için hemen su, deterjan ve çamaşır suyu dolu bebek bezi kovasına attı. Duşu dayanabileceği kadar sıcak açtı ve Yardley lavanta sabunuyla cildini ovuşturdu. Sıcak su bitene kadar oda buharla dolmuştu.

Kay, havayı serinletmek için pencereyi araladı. Kıvırcık saçlarını yıpranmış bir havluyla kuruladı, lavabonun üzerindeki aynaya hiç bakmadı. Hayatı boyunca erkeklerin dikkatini çekerek onu defalarca ihanet eden vücuduna bakmaya dayanamıyordu.

Erkekler yeryüzünün belasıydı. Bunu günde en az on kez düşünüyordu. Şimdi de öyle düşünerek, şekilsiz bir geceliği giydi, banyodan çıktı ve koridordan geçerek yatak odasına gitti. Yorgunluktan vücudu ağrıyarak yatmaya hazırlandığında, banyonun penceresinin açık olduğunu hatırladı. Onu açık bırakamazdı. Bir tecavüzcü, mahallede dolaşıyordu.

Sanki Kay onu kabuslarından çağırması gibi, Kay ayağa kalkmaya başladığında adam dolabının karanlığından ortaya çıktı. Siyah giysili, yüzü görünmeyen, sessiz bir iblis. Korku onu bir mızrak gibi delip geçti. Adam yüzüne sert bir yumruk atıp onu yatağa geriye doğru itmeden önce bir kez çılgılık attı. Karnının üzerine dönerek, kendini yatağın üzerinde sürüklemeye çalıştı. Ama içgüdüleri onu kaçmaya itse de, kaderi kaçınılmaz olan bir ölümcül his onu sardı. Adam onu saçından yakaladığında akan gözyaşları, acıdan olduğu kadar nefretten de kaynaklanıyordu. Ona tecavüz etmek üzere olan adama duyduğu nefret ve kendine duyduğu nefret. Kaçamayacaktı. Hiç kaçamamıştı.

Bir kadını hatırladı. Ya da bir kadın hakkında rüya görmüştü. Gerçeklik ve onun zıttı, lav lambasındaki madde gibi beyinde dolaşıyordu. İnleyerek pozisyonunu değiştirdi ve karnının üstüne uzandı. Çarşafların hışırtısı, kulağının hemen yanında gazete kağıdının buruşma sesine dönüştü. O anda içkiyi hatırladı, çok içmişti. Tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Bir el sırtının altına yerleşti ve sigara kokusuyla bayatlamış sıcak bir nefes kulağını okşadı.

"Kalk ve sızlan, Donnie. Açıklaman gereken şeyler var."

Fourcade.

Donnie birdenbire doğruldu ve döndü, çarşafı kalçalarının etrafına doladı. Kafasını başlığa çarptı ve başının içinde yankılanan acıdan yüzünü buruşturdu.

"Tanrım! Siktir! Burada ne işin var?" diye sordu. "Evime nasıl girdin?"

Nick yataktan uzaklaşarak Donnie'nin bekar evinin durumunu inceledi. Mutfak ve oturma odasından geçerken Donnie'nin temizlikçi kadını olduğunu, ama aşçısı olmadığını tahmin etmişti. Mutfak çöpu donmuş yemek kartonlarıyla doluydu. Bir dekoratör, bu şehir evini bir evden çok bir otel süiti gibi hissettirecek şekilde düzenlemişti. Bu, potansiyel alıcıları Quail Court apartman kompleksine çekmek için bir modeldi - ta ki Donnie'nin evliliğinin talihsiz bir şekilde sona ermesine kadar. Pam'den ayrıldığında bu modeli ele geçirmişti.

"Pazar sabahı için çok kötü bir dil, Tulane," dedi Nick. "Neyin var senin? Sabahı saygı duymuyor musun?"

Donnie ona şaşkın şaşkın baktı. "Sen delisin! Polisi arayacağım."

Yatağın başucundaki telefonda ahizeyi kaptı. Nick yanına gidip işaret parmağıyla ahizeyi yerine bastırdı.

"Sabrımı zorlama, Donnie. Eskisi gibi değil artık." Ahizeyi aldı, yerine koydu ve yatağın kenarına oturdu. "Ben, senin ne tür bir oyun oynadığını bilmek istiyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Lindsay Faulkner'ı kandırıp, gayrimenkulü satacağını söylediğinden bahsediyorum. New Orleans'ta büyük bir balık yakaladığını söylediğinden bahsediyorum. Beni kefaletle çıkarmak için parayı oradan mı buldun, Donnie?"

"Hayır."

"Çünkü bu çok şiirsel bir ironi olurdu: Karını öldürürsün, sigortasını alırsın, işini satarsın, parayı şüpheliyi öldürmeye çalışan polisi kefaletle çıkarmak için kullanırsın."

Donnie, ağrıyan gözlerine avuç içlerini bastırdı. "Tanrım, sana defalarca söyledim, Pam'i ben öldürmedim. Öyle olmadığını biliyorsun."

"Ondan para kazanmak için hiç vakit kaybetmiyorsun. Neden cuma günü bana bu bekleyen anlaşımdan bahsetmedin?"

"Çünkü bu seni ilgilendirmez. Tuvalete gitmem lazım."

Yorganı geri attı ve yatağın diğer tarafına çıktı. Hareket halindeki bir arabadan düşüp, kaldırıma sert bir şekilde çarpmış bir adam gibi yürüyordu. Siyah ipek boxer şortu kalçalarında sarkıyordu. Bilincini kaybetmeden önce çoraplarını çıkarmayı başaramamıştı. Çorapları ayak bileklerinde sarkıyordu. Kalan giysileri, yatağa giderken çıkardığı yerde duruyordu.

Nick tembelce kalktı ama yine de ana banyonun kapısına ondan önce ulaştı.

"Bu sabah çok yavaşsın Tulane. Uzun bir gece mi geçirdin?"

"Biraz içtim. Eminim sen de anlarsın. Banyoya gireyim."

"İşimiz bittiğinde."

"Siktir. Neden seninle takıldım ki?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," dedi Nick. "Senin büyük patronun kim, Donnie?"

Gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes verdi. Nefes alırken kendi kokusuna yüzünü buruşturdu: sigara, ter ve seks kokusu. Kadının nerede olduğunu merak etti. "Kimse yok. Yatağım. Blöftü. O küçük Cajun kızına söyledim."

"Uh-huh, ve o da senin telefon kayıtlarını inceliyor, Donnie," diye yalan söyledi. "İncelemeyi bitirdiğinde tanıdığın herkesi öğrenecek."

"Bu işten çıktığını sanıyordum, Fourcade. Davadan alındın. Askıya alındın. Kimi aradığımı ya da neden aradığımı seni ne ilgilendirir?"

"Sebeplerim var."

"Sen delisin."

"İnsanlar öyle diyor. Ama biliyor musun, doğru ya da değil, benim için pek önemi yok. Varlığım benim algımdır, algım benim gerçekliğimdir. Nasıl işlediğini anladın mı, Tulane? Yani, Duval Marcotte ile bir anlaşma yapmaya çalışıyor musun diye sorduğumda, bana cevap vermelisin, çünkü şu anda benim gerçekliğimde buradasın."

Donnie tekrar gözlerini kapattı ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды.

"Sen altını ıslatana kadar burada bekleyeceğiz, Donnie. Bir cevap istiyorum."

"Nakit paraya ihtiyacım var," dedi pes ederek. "Lindsay, Pam'ın işteki hisselerini satın almak istiyor. Ama Lindsay çok zorlu biridir ve beni elinden geldiğince sıkıştırmaktan büyük zevk alır. Pam'ın benim için sakladığı mülkü geri istiyorum ve Lindsay'den alabileceğim her kuruşu istiyorum. Biraz baskı unsuru yarattım, hepsi bu."

"Onun aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Nick. "Blöfünü görmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Onun bir kaltak olduğunu düşünüyorum ve onu kızdırmak için her şeyi yaparım."

"Onu sadece kızdıracaksın Donnie, tıpkı beni kızdırdığın gibi. Beni aptal mı sanıyorsun? Bana söylediklerinin yalan olup olmadığını öğreneceğim."

"Kefaleti geri çekip çekemeyeceğime bakmam lazım," diye mırıldandı Donnie tavana bakarak.

Nick kapıdan uzaklaşırken yanağını okşadı. "Üzgünüm, *canım*. Çek bozduuruldu ve sır ortaya çıktı. Umarım pişman olmazsın."

"Zaten pişman oldum," dedi Donnie, penisini elinde tutarak banyoya girerken.

Annie, Marcus Renard'ın evinin önüne cipini sürdü. Burası güzel bir yerdi... ve تنها bir yerdi. İkinci kısmı hoşuna gitmemişti, ama Renard'a telefonda, onu ziyaret edeceğini başkalarının da bildiğini açıkça belirtmişti - Renard onu parçalamayı düşünürse diye bir nevi sigorta olarak. Buraya geleceğini bilen kişinin Fourcade olduğunu ona söylememişti.

Dün gece Fourcade ile birlikteyken, rahatsız edici ittifaklarını kurarken, Renard onu evinden aramış ve Fourcade'in o gün erken saatlerde onu ziyaret ettiğini belirten bir mesaj bırakmıştı. Renard'ın araması, onu görmek için bir bahane uydurma zahmetinden kurtarmıştı.

"Başka kime başvuracağımı bilemedim, Annie," demişti. "Şerif yardımcıları yardım etmez. O canavarın beni öldürmesini tercih ederler. Başvurabileceğim tek kişi sensin."

Bu fikir Fourcade'i çok sevindirirse de Annie'ye hiç de rahatlık vermiyordu. Fourcade'e yem rolünü oynamayacağını söylemişti, ama işte buradaydı. Şüpheliyi ev ortamında değerlendirmek için, diye kendini ikna etti. Renard'ı gardını indirmiş halde görmek istiyordu. Ailesiyle etkileşimini görmek istiyordu. Ama Renard bu ziyareti bir sosyal ziyaret olarak algılsa, o zaman niyeti ne olursa olsun, o aslında bir yem olacaktı. Semantik. Algı gerçektir, derdi Fourcade.

O orospu çocuğu. Neden buraya geldiğini ona söylememişti? Onun tüm bu olayda gizli bir amacı olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Yol ağaçların arasından çıkınca, sol tarafta polo sahası büyüklüğünde bir çim alan uzanıyordu. Bu alan gösterişli değildi, sadece vahşi hayvanların eve çok yaklaşmasını engellemek için kısa kesilmiş bir sınırdı. Evin rengine uyacak şekilde boyanmış eski bir araba garajını geçti. Mülkün elli metre ilerisinde, eski parşömen renginde boyanmış, beyaz süslemeli ve siyah panjurlu, zarif ve sade ev duruyordu. Volvo'nun arkasına park etti ve ön galeriye doğru yürümeye başladı.

"Annie!"

Marcus, arkasından ekran kapısının çarpmasını önlemek için dikkatlice dışarı çıktı. Yüzündeki şişlik daha da azalmıştı, ama yüz hatları hala belirgin değildi. Çoğu insan, temiz bir bej pantolon ve yeşil polo gömlek giymiş olmasına rağmen, onu görünce geri çekilirdi.

"Geldiğine çok sevindim." Bugün, biraz çaba sarf etmesine rağmen, kelimeleri daha net telaffuz ediyordu. Sanki o, uzak bir kuzeniymiş ve gerçekten elini tutacakmış gibi, ellerini ona doğru uzattı. "Tabii ki, dün gece beni aramayı umuyordum. Hepimiz çok üzüldük."

"Geç geldim," dedi, sesindeki hafif kınamayı fark ederek. "Anladığım kadarıyla, o saatte yapılacak bir şey kalmamıştı."

"Sanırım öyle," diye kabul etti. "Hasar çoktan verilmişti." "Ne hasarı?"

"Bana, anneme, özellikle de kardeşime verilen zarar. Onu sakinleştirmek saatler sürdü. Ama burada durup bunu tartışmamıza gerek yok. Lütfen içeri gel. Akşam yemeği davetini kabul etseydin keşke. Uzun zamandır misafir ağırlamadık."

"Bu bir sosyal ziyaret değil, Bay Renard," diye hatırlattı Annie, aralarındaki sınırı net bir şekilde çizerek. Salona girdi, bir bakışta her şeyi kavradı: orman yeşili duvarlar, yaldızlı çerçeve içinde bulanık bir kır manzarası, pirinçten bir şemsiye standı. Victor Renard, ikinci katın merdiven sahanlığındaki beyaz korkulukların arasından ona baktı. Küçük bir çocuk gibi dizlerini kendine çekmiş oturuyordu, sanki vücudunu küçülterek kendini görünmez yapabileceğini düşünüyormuş gibi.

Kardeşini görmezden gelen Marcus, yemek odasından geçerek bataklığa bakan tuğla verandaya doğru yol gösterdi. "Öyle güzel bir öğleden sonra ki, dışarıda oturabiliriz diye düşündüm."

O, ferforje masaya onun için bir sandalye çekti. Annie kendi sandalyesini seçip oturdu, cebindeki kayıt cihazının görünmemesi için ceketini dikkatlice düzeltti. Kayıt cihazı aslında Fourcade'in fikriydi. Aralarında geçen her kelimeyi bilmek, Renard'ın sesindeki her nüansı duymak istiyordu. Kayıt mahkemede asla kabul edilmeyecekti, ama onlara bir ipucu verecekse, çabaya değerdi.

"Demek, Dedektif Fourcade'in yasaklama emrini ihlal ettiğini söylediniz," diye başladı, defterini ve kalemını çıkararak.

"Aslında, tam olarak öyle değil." "O zaman tam olarak ne?"

"Mülkiyet sınırından uzak durmaya dikkat etti. Ama o kadar yaklaşmış olması ailemi rahatsız etti. Şerifin ofisini aradık, ama yardımcısı geldiğinde Fourcade gitmişti ve adam ifade almaya bile tenezzül etmedi." Düzgünce katlanmış mendiliyle ağzının köşesini sildi.

"Dedektif suç işlemediyse, alınacak ifade de yoktu," dedi Annie. "Fourcade sizi tehdit etti mi?"

"Sözlü olarak değil."

"Fiziksel olarak tehdit etti mi? Silah gösterdi mi?"

"Hayır. Ama varlığı bir tehdit olarak algılanıyordu. Bu, takip yasasının bir parçası değil mi, algılanan tehditler?"

Onun gibi birinin takip yasasını kullanmaya çalışması midelerini bulandırdı. Yüzünü nötr bir ifadeye sokmak için elinden gelen tek şey buydu.

"Bu yasa, yoruma çok açık," dedi. "Şimdiye kadar fark etmiş olmalısınız, Bay Renard..."

"Marcus," diye düzeltti. "Yetkililerin kendilerine uygun olacak şekilde her kuralı esneteceklerini biliyorum. Bu insanlar doğru olan şeye saygı duymuyorlar. Sen hariç, Annie. Senin hakkında haklıydım, değil mi? Sen diğerleri gibi değilsin. Sen gerçeği istiyorsun."

"Bu davaya dahil olan herkes gerçeği istiyor."

"Hayır. Hayır, istemiyorlar," dedi, öne eğilerek. "En başından beri kararlarını vermişlerdi. Stokes ve Fourcade benim peşimdeydi, başka kimsenin değil."

"Bu doğru değil, Bay Renard. Diğer şüpheliler de değerlendirildi. Bunu biliyorsunuz. Eleme süreciyle siz seçildiniz. Bunu daha önce konuştuk."

"Evet, konuştuk," dedi sessizce, tekrar arkasına yaslanarak. Bir anlığına onu inceledi. Gözleri bugün daha belirgindi, hamura yerleştirilmiş bir çift bilye gibi. "Ve benim suçlu olduğuma inandığını söyledin. Öyleyse neden buradasın, Annie? Beni tuzağa düşürmek için mi? Sanmıyorum. Sana söylediğim hiçbir şeyin aleyhime kullanılmayacağını bilirken, bununla uğraşacağını sanmıyorum. Şüphelerin var. Bu yüzden buradasın."

"Haksızlığa uğradığını iddia ediyorsun," dedi Annie. "Eğer bu doğruysa, dedektifler seni aklayabilecek bir şeyi gözden kaçırmışlarsa ya da görmezden gelmişlerse, neden kendi dedektifin, Bay Kudrow'un dedektifi, bu ayrıntıları senin için açıklığa kavuşturmadı?"

Marcus başka yere baktı. "O tek başına bir adam. Benim param sınırlı." "Sizce neye bakmamız gerektiğini düşünüyorsunuz?"

"Öncelikle kocayı."

"Bay Bichon kapsamlı bir şekilde soruşturuldu."

Tartışmadan fikrini değiştirdi. "O gece arabamı çalıştırmama yardım eden adamı bulmak için hiçbir gerçek çaba gösterilmedi."

Annie yanındaki notlara baktı. "Adını sormadığınız adam mı?"

"Aklım başımda değildi."

"Plakasında F ve J harfleri 'olabilecek' 'bir tür koyu renkli kamyonet' süren adam mı?"

"Geceydi. Kamyonet kirliydi. Zaten plakayı not almam için bir neden yoktu."

"Bize verdiğiniz az sayıdaki bilgi medya tarafından bolca kullanıldı, Bay Renard. Kimse ortaya çıkmadı."

"Peki şerifin ofisi onu bulmaya çalıştı mı? Sanmıyorum. Fourcade bana söylediğim hiçbir şeye inanmadı. Onun bunu araştırmak için zamanını boşa harcayacağını düşünebiliyor musun?"

"Dedektif Fourcade çok titiz bir adamdır," dedi Annie. Fourcade, Renard konusunda da tünel görüşlüydü. Renard'ın suçluluğunu kanıtlamak için titiz bir çaba göstermişti. Adamın masumiyet iddiasını doğrulamak için de aynı titizliği göstermiş miydi? "Araştıracığım, ama elimizde pek bir şey yok."

Renard, Annie'nin teklifiyle orantısız görünen bir rahatlama iç çekişi yaptı. "Teşekkürler, Annie. Bunu yapmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Sana söyledim, bundan bir sonuç çıkmasını beklemiyorum."

"Mesele o değil. Çay ister misin?" Masada, iki bardak ve içinde nergislerin açtığı küçük bir vazoun yanında duran sürahiyi uzattı.

Annie içeceği kabul etti ve yudumlar arasında bir an durup bahçeyi seyretti. Pony Bayou bir taş atımı uzaklıktaydı. Nehir aşağıya doğru, çamurlu bir ada etrafında dallanarak ilerliyordu. Adada söğütler ve böğürtlenler vardı. Güneyde, bahar kuşlarının şarkı söylediği yoğun ormanın ötesinde, Pam'in öldüğü ev vardı. Annie, nehrin çatallanma noktasında teknesinde oturan iri yarı balıkçının bunun farkında olup olmadığını ya da bu yüzden buraya gelip gelmediğini merak etti. İnsanlar bu konuda gariptiler.

Panik onu sardı. Balıkçı SO'dan biri olabilir miydi? Ya Noblier gözetlemeyi yeniden başlatmışsa? Ya Çavuş Hooker izin gününde levrek ve *sac-a-lait* avlamak için buraya gelmişse? Biri onu Renard'la birlikte görürse, başı büyük belaya girecekti.

"O kayıkhanede bir şey var mı?" Körfezin üzerine çıkıntı yapan küçük, alçak, paslı oluklu metal bir barakayı işaret ederek başını salladı ve sandalyesinin konumunu değiştirerek balıkçıya sırtını daha dik bir şekilde döndü.

"Eski bir levrek teknesi. Kardeşim bataklığı keşfetmeyi sever. Doğa meraklısıdır. Değil mi, Victor?"

Victor, Marcus'un aralık bıraktığı Fransız kapının arkasındaki perdenin önünden çıktı. Yüzünde suçluluk ya da casusluk yaparken yakalandığı için utanç yoktu. Annie'ye bakarak vücudunu yana çevirdi, sanki bu şekilde ona bakmadığını düşünmesini sağlayabileceğini sanıyormuş gibi.

"Victor," Marcus dikkatlice ayağa kalkarak, "bu Annie Broussard. Annie benim hayatımı kurtardı."

"Keşke bunu söylemeyi bıraksan," diye mırıldandı Annie.

"Neden? Mütevazı olduğun için mi, yoksa keşke yapmasaydım diye düşündüğün için mi?" "Ben işimi yapıyordum."

Victor, onu daha iyi görebilmek için masaya doğru yanaştı. Birkaç santim kısa pantolon ve boğazına kadar düğmeli ekose spor gömlek giymişti. Normal, sıradan haliyle Marcus'a benziyordu: sade yüz hatları, düzgünce taranmış ince kahverengi saçlar. Annie onu zaman zaman şehirde görmüştü, her zaman Marcus veya annesinin yanındaydı. Kendini çok dikkatli tutuyor ve sıra bekleyen insanlara çok yakın duruyordu, sanki uzay ve fiziksel dünya algısı bozukmuş gibi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Victor."

Şüpheyle gözlerini kısarak baktı. "İyi günler." Marcus'a bir göz attı. "Maske, maske yok. Ses ve ses aynı. *Mimus polyglottos*. Alaycı kuş. Hayır. *Hayır*." Başını salladı. "*Dumetella carolinensis*. Diğer kuşların şarkılarını andırır."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Annie.

Marcus yumuşak bir gülümseme denedi. "Muhtemelen ona birini hatırlatıyorsun. Ya da daha doğrusu, olmadığın birine benziyorsun."

Victor hafifçe sallanarak mırıldandı, "Kırmızı ve beyaz. Ara sıra."

"Victor, dürbününü getirsen nasıl olur?" Marcus önerdi. "Bugün orman kuşlarla dolu."

Victor, Annie'ye omzunun üzerinden gergin bir bakış attı. "Değişim, değişim, mutasyon. Bir ve bir. Kırmızı ve beyaz."

Sessiz bir işaret beklermişçesine bir an hareketsiz kaldı, sonra aceleyle eve geri döndü.

"Sanırım seninle Pam arasında bir benzerlik görüyor," dedi Marcus.

"Onu tanıyor muydu?"

"Ofiste bir iki kez karşılaşmışlardı. Victor zaman zaman işime ilgi gösterir. Ve tabii ki olaydan sonra gazetelerde onun resmini görmüştü... Her gün üç gazeteyi baştan sona, her kelimesini okur. Oklahoma City'deki federal binanın bombalanması onun için hiçbir şey ifade etmezken, noktalı virgülün görüntüsüne takılıp kalması fark edilene kadar etkileyici bir durum."

"Onun... durumuyla başa çıkmak zor olmalı," dedi Annie.

Marcus açık kapıya ve ötesindeki boş yemek odasına baktı. "Annem bunun bizim yükümüz olduğunu söylüyor. Tabii ki, bu yükü omuzlamak ona büyük bir tatmin veriyor." Annie'ye dönerek yine solgun bir gülümsemeyle, "Akrabalarını seçemezsin. Burada ailen var mı, Annie?" dedi.

"Bir bakıma var," dedi kaçamak bir cevapla. "Uzun hikaye." "Aile hikayeleri hep öyledir. Pam'ın kızına bak. Zavallı kızın ne kadar uzun bir aile hikayesi olacak.

, zavallı küçük şey. Büyükbabasının başına ne gelecek?"

"Bunu savcıya sormalısın," dedi, ancak Hunter Davidson'ın başına ne geleceği konusunda doğru bir tahminde bulunabileceğini düşünüyordu: pek bir şey olmayacaktı. Onun tutuklanmasına karşı büyük bir tepki vardı. Pritchett, seçmenlerinin öfkesini üzerine çekerek bir duruşma için baskı yapma riskini asla almazdı. Muhtemelen hızlı ve sessizce bir anlaşma yapılacaktı - belki de çoktan yapılmıştı - ve Hunter Davidson, işlediği günahın bedeli olarak toplum hizmeti yapacaktı.

"Beni öldürmeye çalıştı," dedi Renard öfkeyle. "Medya ona ünlü gibi davranıyor."

"Evet. Bu tür şeyler çok oluyor. Siz pek sevilen bir adam değilsiniz, Bay Renard."

"Marcus," diye düzeltti. "En azından bana karşı nazıksın. Arkadaşmışız gibi davranmak istiyorum, Annie."

Gözlerindeki duygu yumuşak ve savunmasızdı. Annie, o kara Kasım gecesi Pam Bichon'a bıçak sapladığında o gözlerde ne olduğunu hayal etmeye çalıştı.

"Son 'arkadaşınıza' olanları düşünürsek, bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Bay Renard."

Sanki ona tokat atmış gibi hızla başını çevirdi ve gözyaşlarını silerek, bayudaki balıkçıya odaklanıyormuş gibi yaptı.

"Pam'e asla zarar vermezdim," dedi. "Sana bunu söylemiştim, Annie. Bu sözün beni kasten incitmek içindi. Senden daha iyisini beklerdim."

Onun pişmanlığını istiyordu. Ondandır, adını kullanmak istediğinde yaptığı gibi, kontrolü biraz daha ona bırakmasını istiyordu. Yüzeysel olarak önemsiz bir şeydi, ama psikolojik olarak ustaca ve sinsici bir hareketti. Ya da Annie olayı abartıyor ve bu adama hak ettiğinden fazla değer veriyordu.

"Bu sadece benim açımdan sağlıklı bir tedbir," dedi. "Seni tanımıyorum."

"Sana zarar veremem, Annie." Onu bir kez daha sulu ela gözleriyle baktı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Bazı Doğu kültürlerinde

karşılığında hayatımı verirdim."

"Evet, ama burası Güney Louisiana. Basit bir teşekkür yeterlidir." "Hiç de değil. Yaptığın şey yüzünden acı çektiğini biliyorum.

Annie. Bu konuda ortak noktamız var."

"Devam edebilir miyiz?" dedi Annie. Adamın yüzündeki yoğun ifade onu tedirgin etti, sanki hayatlarının sonsuza kadar birbirine bağlı kalacağına çoktan karar vermiş gibiydi. Takıntı böyle mi başlıyordu? Bağlılık konusunda bir yanlış anlaşılma olarak mı? Onunla Pam arasında da böyle mi olmuştu? Onunla Baton Rouge'dan ölen kız arkadaşı arasında da böyle mi olmuştu?

"Alınma ama," diye söze başladı, "kötü bir geçmişin olduğunu kabul etmelisin. Pam'le birlikte olmak istedin ve şimdi o öldü. Baton Rouge'da Elaine Ingram'la birlikteydin ve o da öldü."

"Elaine'in ölümü korkunç bir kazaydı."

"Ama bunun nasıl duraksama yaratabileceğini anlayabilirsin. Seninle ilişkisini bitireceği söylentisi var."

"Bu doğru değil," diye ısrar etti. "Elaine beni asla terk edemezdi. Beni seviyordu."

Asla terk edemezdi, terk etmezdi değil. Kelime seçimi çok anlamlıydı. Elaine kendi isteğiyle onu asla terk etmezdi. Ama Marcus Renard izin vermezse Elaine onu asla terk edemezdi. Marcus Renard, "eğer ona sahip olamıyorsam, kimse sahip olamaz" mantığını kullanan ilk erkek değildi. Bu, basit takıntılı kişiler arasında yaygın bir düşünceydi.

Doll Renard o anda terasa çıktı. Yirmi yıl öncesinin modası geçmiş puantiyeli polyester bir elbise ve kocaman bir mutfak önlüğü giymişti. Önlüğün bağları iki kez etrafına dolanmıştı. Richard Kudrow gibi zayıftı, sanki vücudu içten yanmış, geriye sadece kemikler ve sert kaslar kalmış gibiydi. Karşılama gülümsemesi yoktu. Dar yüzünde ağzı ince bir çizgi gibiydi.

Annie, Marcus'un irkildiğini sandı. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Annie Broussard, şerifin ofisinden. Pazar gününüzü bozduğumuz için özür dilerim, Bayan Renard."

Doll burnunu çekti ve isteksizce, Annie'nin elinde bir çırpı demeti gibi çöken gevşek bir el uzattı. "Pazar günümüz, sizin gibi insanların bozduğu en önemsiz şey."

Marcus gözlerini devirdi. "Anne, lütfen. Annie diğerleri gibi değil."

"Sen öyle düşünmeyebilirsin," diye mırıldandı Doll.

"Benim masumiyetimi kanıtlamaya yardımcı olabilecek bazı şeyleri araştırarak. Tanrı aşkına, o benim hayatımı kurtardı. Hem de iki kez."

"Sadece işimi yapıyordum," diye işaret etti Annie. "Sadece işimi yapıyorum."

Doll, kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırdı ve dilini şaklattı. "Yine durumu yanlış yorumladın Marcus."

Annesinden gözlerini ayırdı, yüzü karardı, etrafındaki hava gerginleşti. Annie bu konuşmayı izlerken, belki de kan bağı olan akrabaları olmaması daha iyi olurdu diye düşündü. Annesiyle ilgili anıları yumuşak ve sakindi. Acı gerçeklerden daha iyi anılar.

"Peki," diye devam etti Doll Renard, "şerifin ofisinin bizim için bir şeyler yapmasının zamanı geldi. Avukatımız, bize yaşattıkları tüm acı ve ıstırap için dava açacak."

"Anne, belki de bize yardım etmeye istekli tek kişiyi kendinden uzaklaştırmamaya çalışabilirsin."

Ona sanki ona küfür etmiş gibi baktı. "Duygularımı ifade etmeye hakkım var. Bütün bu süreç boyunca bize pislik muamelesi yapıldı, oysa Bichon denen kadın bir tür azize gibi gösteriliyor. Şimdi de babası... Bütün dünya onu seni öldürmeye çalıştığı için şehit kahraman olarak görüyor. O adamın yeri hapisane. Umarım bölge savcısı onu orada tutar."

"Gerçekten gitmem gerek," dedi Annie, dosyasını ve not defterini toplayarak. "O kamyonla ilgili ne bulabileceğime bakacağım."

"Seni arabana kadar geçireyim." Marcus sandalyesini geri çekti ve annesine zehirli bir bakış attı.

Evin sonuna gelene kadar bekledi, sonra tekrar konuştu.

"Keşke daha uzun kalabilseydin."

"Davayla ilgili söyleyecek başka bir şeyin var mıydı?"

"Şey... bilmiyorum," diye kekeledi. "Ne tür sorular sorabileceğinizi bilmiyorum."

"Gerçek, benim sorduğum sorulara bağlı değil," dedi Annie. "Ben burada gerçeği arıyorum, Bay Renard. Masumiyetinizi kanıtlamaya çalışmıyorum ve kesinlikle bunu insanlara söylemenizi istemiyorum. Aslında, benden hiç bahsetmemenizi tercih ederim. Zaten yeterince sorunum var."

Parmak ucuyla ağzını kapattı. "Dudaklarım mühürlü. Bu bizim sırrımız olacak." Bu fikirden çok hoşlanmış gibiydi. "Teşekkürler, Annie."

"Gerek yok. Gerçekten."

Jeep'in kapısını açtı ve Annie içeri bindi. Geri geri dönüp arabayı çevirirken, Victor Volvo'suna yaslandı. Başarılı genç mimar boş zamanını geçiriyordu. *O bir katil*, diye düşündü Annie, *ve benim arkadaşım olmak istiyor*.

Güneş ışığının yansıması gözüne çarptı ve Renard'ların evinin ikinci katına baktı. Victor bir pencerede durmuş, dürbünle ona bakıyordu.

"Adamım, sizler Addams ailesini Ozzie ve Harriet gibi gösteriyorsunuz," diye fısıldadı.

Düz şeker kamışı tarlalarının arasından kuzeye ve batıya doğru sürerken bunu düşündü. Her katilin yüzünün arkasında, onun yetiştirilme tarzı, geçmişi ve deneyimlerinin birikmiş yan ürünü vardı. Bütün bunlar kişiyi şekillendirir ve onu bir yola yönlendirirdi. Renard'ın hayatındaki bu faktörleri bir araya getirip Fourcade'in bahsettiği psikopatolojiyi elde etmek zor değildi. Bir seri katilin portresi.

Marcus Renard onun arkadaşı olmak istiyordu. Sırtından bir ürperti geçti. Radyoyu açtı ve tarayıcının parazit sesini bastırmak için sesini yükseltti.

"... ve bence tüm bu suçlar, tecavüzler ve diğerleri, kadın hakları hareketine karşı bir tepki."

"Kadınların geleneksel olmayan roller üstlenerek tecavüze uğramayı kendileri istediğini mi söylüyorsun?"

"Demek istediğim, yerimizi bilmeliyiz. Söylediğim bu."

"Tamam, Youngsville'den Ruth. KJUN'dasın, her zaman konuşuyorsun. Dün gece Luck'ta bir kadının tecavüze uğradığı haberi ışığında, konumuz kadınlara yönelik şiddet."

Bir tecavüz daha. Bichon cinayeti ve Bayou Strangler hikayelerinin yeniden gündeme gelmesinden bu yana, bölgedeki tüm kadınlar artan bir korku içinde yaşıyordu. Bu, belirli bir tür cinsel avcı için zengin bir avlanma alanıydı. Tecavüzcünün aradığı şey, kurbanının korkusuydu. O, bu korkuyu uyuşturucu gibi tüketiyordu.

Annie'nin aklına otomatik olarak sorular geldi. Kurban kaç yaşındaydı? Nerede ve nasıl saldırıya uğramıştı? Jennifer Nolan ile ortak bir yanı var mıydı? Tecavüzcü aynı yöntemi mi kullanmıştı? Artık bir seri tecavüzcü ile mi karşı karşıyaydılar? Davayı kim almıştı? Nolan tecavüzüyle olası bağlantısı nedeniyle Stokes'un aldığını tahmin etti. Bichon cinayet soruşturmasından dikkatini başka yöne çekecek başka bir sıcak dava tam da ihtiyacı olan şeydi.

Kırsal alan yerini, ara sıra harap karavanların bulunduğu küçük arazilere, ardından da şehir dışındaki yeni batı yerleşimlerine bırakmaya başladı.

dışındaki yeni batı yerleşimlerine yerini bıraktı. Telefon rehberinde listelenen tek L. Faulkner, Quail Run yerleşimindeki Cheval Court'ta yaşıyordu. Annie, posta kutularındaki numaraları kontrol ederek cipin hızını yavaşlattı.

Mahalle belki dört yaşındaydı, ancak stratejik olarak planlanarak bu topraklarda yüz yıldan fazla süredir duran çok sayıda büyük ağaç dahil edilmişti, bu da bölgeye bir gelenek hissi veriyordu. Pam Bichon, buradan bir taş atımı uzaklıkta, Quail Drive'da yaşıyordu. Faulkner'ın evi, ön basamakta fildişi süslemeli ve taşan saksılarla süslenmiş, düzgün bir kırmızı tuğlalı Karayip kolonyal tarzı evdi.

Annie arabayı sürüp, süresi dolmuş plakalı kırmızı bir Miata cabrio'nun yanına park etti. Önceden aramamıştı, Lindsay Faulkner'a hayır deme şansı vermek istememişti. Kadın gardını almış durumdaydı. En iyi plan, bu gardın altından geçmekti.

Kapı zili çalındığında kimse cevap vermedi. Kapının yanındaki yan ışıklardan evin iç kısmının bir bölümü görünüyordu. Ev açık, havadar ve davetkar görünüyordu. Giriş holünde bir saksıda kocaman bir eğrelti otu duruyordu. Bir kedi mutfak adasının kenarında parmak uçlarında yürüyordu. Adanın ötesinde, terasın girişini sağlayan sürgülü bir cam kapı vardı.

Annie evin arka tarafına dönmeden önce, ızgara etin kalıcı kokusu burnuna çarptı. Whitney Houston'ın, ihtiyacı olan tüm erkekler hakkındaki tanıklığı, bir boom box'ın hoparlörlerinden, bir kadının boğuk kahkahalarıyla vurgulanarak yayılıyordu.

Lindsay Faulkner, cam kaplı bir veranda masasında oturuyordu, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kaplumbağa kabuğu desenli güneş gözlüğü takmış çarpıcı bir kızıl saçlı kadın, her iki elinde birer Diet Pepsi ile veranda kapısından çıktı. Faulkner, Annie'yi görünce yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Böldüğüm için özür dilerim, Bayan Faulkner. Sakıncası yoksa birkaç sorum daha var," dedi Annie, blazerindeki kırıklıkları düzeltme dürtüsüne direnmeye çalışarak. Faulkner ve arkadaşı, terlemeyecek türden, şık ve sportif görünümlüydüler.

"Sakıncası var, Dedektif. Dün kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Sizinle uğraşmak istemiyorum."

"İkimiz de aynı şeyi istediğimiz halde böyle hissetmenize üzüldüm."

"Dedektif?" dedi kızıl saçlı kadın. Sodaları masaya koydu ve rahat bir zarafetle sandalyesine oturdu, mükemmel boyanmış ağzının bir köşesinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Şimdi ne yaptın, Lindsay?"

"Pam için geldi," dedi Faulkner, gözlerini Annie'den ayırmadan. "Sana bahsettiğim kişi o."

"Oh." Kızıl saçlı kadın kaşlarını çattı ve Annie'yi küçümsemek amacıyla küçümseyici bir bakışla süzdü.

"Sizin gibi insanlarla uğraşmak zorunda kalacaksam," dedi Faulkner, "o zaman Dedektif Stokes'la uğraşmayı tercih ederim. Şimdiye kadar hep onunla uğraştım."

"Aynı taraftayız Bayan Faulkner," dedi Annie, yılmadan. "Pam'in katilinin cezalandırılmasını istiyorum."

"Geçen gece bunun olmasına izin verebilirdiniz."

"Sistem içinde," diye açıkladı Annie. "Bunun gerçekleşmesine yardımcı olabilirsiniz."

Faulkner başka yere baktı ve ince burunlu burnundan keskin bir nefes aldı.

Annie, rahat ve aceleyle ayrılmak istemediğini göstermek için bir sandalyeye oturdu. "Marcus Renard'ı ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Bu ne biçim bir soru?" "Sosyal olarak görüşüyor muydunuz?"

"Ben mi, şahsen mi?"

"Birkaç kez birlikte çıktığınızı iddia ediyor. Bu doğru mu?"

Annie, açıkça kırılmış bir şekilde, gülmeden güldü. "Buna inanmıyorum.

O iğrenç adamla çıktım mı diye mi

soruyorsun?" Annie masumca gözlerini kırıştırdı ve bekledi.

"Zaman zaman grup olarak dışarı çıkardık, onun ofisinden ve benim ofisimden insanlar."

"Ama hiç baş başa çıkmadınız mı?"

Faulkner kızıl saçlı kadına bir bakış attı. "O benim tipim değil. Bunun amacı ne, Dedektif?"

"Adım Şerif Yardımcısı," diye açıkladı Annie sonunda. "Sadece ilişkinizin net bir resmini çizmek istiyorum."

"Renard'la bir 'ilişkim' yoktu," dedi öfkeyle. "Onun hasta zihninde belki. Ne..."

Aniden durdu. Annie, Renard'ın Pam kadar kolayca ona da takılabileceği düşüncesinin aklına geldiğini görebiliyordu. Yüzünde beliren suçluluk ifadesine bakılırsa, arkadaşının pahasına kendi şansını düşündüğü ilk kez değildi. Sanki bu düşünceyi silmeye çalışır gibi elini alına götürdü.

"Pam çok tatlıydı," dedi yumuşak bir sesle. "Erkekleri nasıl caydıracağını bilmiyordu. Kimsenin duygularını incitmek istemezdi."

"Başka bir şey daha merak ediyorum," dedi Annie. "Donnie, Josie'nin velayeti için Pam'e meydan okuyacağını söylüyordu, ama bunun için bir gerekçesi olduğunu sanmıyorum. Bir şey mi vardı? Başka bir erkek mi, mesela?"

Faulkner masanın üstündeki ellerine baktı ve hayali bir tırnak derisi kusurunu karıştırdı. "Hayır."

"Kimseyle görüşmüyordu."

"Hayır."

"O zaman Donnie neden böyle düşünsün ki?"

"Donnie aptalın teki. Eğer bunu şimdiye kadar anlamadıysan, sen de aptal olmalısın. Pam'i kötü bir anne olarak göstermeye çalıştı çünkü Pam bazen geceleri çalışıyor ve erkek müşterilerle içki içip akşam yemeği yiyordu, sanki emlakçılık işi kişisel bir flört servisi için bir paravanmış gibi. Aptal. Saçmalık. Boşuna çabalıyordu. Eğer yapabilseydi, onu takip ettiğini kullanırdı."

"Pam onu ciddiye aldı mı?"

"Çocuğunun velayetinden bahsediyoruz. Tabii ki onu ciddiye aldı. Bunun Renard ile ne ilgisi var anlamıyorum."

"Pam'in, Donnie'nin ne yapacağından korktuğu için boşanma tamamlanana kadar kimseyle çıkmaya cesaret edemediğini söylediğini söylüyor."

"Evet, ama korkması gerekenin Donnie olmadığı ortaya çıktı, değil mi değil mi?"

"Onunla ilgilenen erkekleri caydırmakta zorlandığını söylemiştin. . Etrafında çok fazla erkek var mıydı?"

Faulkner sağ şakağına iki parmağını bastırdı. "Bütün bunları Dedektif Stokes ile konuştum. Pam komşu kızı gibi bir havası vardı. Erkekler onunla flört etmeyi severdi. Bu refleks gibi bir şeydi. Tanrım, Stokes bile yapıyordu. Bunun bir anlamı yoktu."

Annie, Pam'in artık erkeklerle ilgilenmediği için bir anlamı olmadığını sormak istedi. Pam ve Lindsay Faulkner ofis dışında da ortak olmuşlarsa ve Donnie bunu öğrenmişse, boşanmada bunu kesinlikle kullanmaya çalışırdı. Bu tür bir keşif - erkeklige yapılan en büyük hakaret - bir erkeği uçurumun kenarına itebilirdi. Bu gerekçe, Renard için olduğu kadar Donnie için de geçerliydi.

Sormak istedi. Fourcade sormuş olurdu. Açıkça, doğrudan.
Sen ve Pam sevgili miydiniz? Ama Annie dilini tuttu. Lindsay Faulkner'ı

Lindsay Faulkner'ı daha fazla kızdırmaya gücü yetmezdi. Faulkner şerife veya Stokes'a ondan şikayet ederse, kariyerinin geri kalanında detoks bölümünde gece vardiyasında çalışmak zorunda kalacaktı.

Sandalyesini geri itip yavaşça kalktı ve ceketinin cebinden bir kartvizit çıkardı. Şerifin ofisinin telefon numarasını çizip yerine ev telefonunu yazmıştı. Kartı masanın üzerinden Faulkner'a doğru kaydırıldı. "Yardımcı olabilecek başka bir şey aklınıza gelirse, beni ararsanız sevinirim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Kızıl saçlı adama döndü. "Yerinde olsam Miata'nın plakalarını yenilerdim. Cezası çok ağır."

Jeep'te Annie bir süre oturdu, evi seyrederek konuşmadan yararlı bir şeyler çıkarmaya çalıştı. Daha fazla "eğer"ler. Daha fazla "belki"ler. Stokes ve Fourcade bu konuyu yeterince irdemişlerdi. Ne bulacağını sanıyordu ki?

Gerçeği, anahtarı, her şeyi birbirine bağlayacak eksik parçayı. O, labirentin bir yerinde, henüz ters çevirmedikleri bir kayanın altında yarı gizlenmiş, yalanlar ve çıkmazlar arasında saklanıyordu. Birisi onu bulmalıydı ve yeterince çalışırsa, yeterince uzun süre ararsa, biraz daha derine inerse, o kişi o olacaktı.

Voodoo Lounge, korkunç bir cinayetin dolaylı sonucu olarak ortaya çıkmıştı ve bu gerçek, başka hiçbir barın yapamadığı şekilde yerel polislerin ilgisini çekmişti. Yıllardır bu yer, çiftçiler ve fabrika işçileri, mavi yakalılar ve köylülerin uğrak yeri olan Frenchie's Landing olarak biliniyordu. Haşlanmış kerevit, soğuk bira, gürültülü Cajun müziği ve ara sıra çıkan kavgalarıyla ünlüydü. Hâlâ tüm bu özellikleriyle tanınan mekan, 1993 sonbaharında, Annick Delahoussaye-Gerrard'ın Bayou Strangler tarafından öldürülmesinden birkaç ay sonra el değiştirmişti. Kederden yıpranmış Frenchie Delahoussaye ve eşi, mekanı yerel müzisyen ve ara sıra barmenlik yapan Leonce Comeau'ya satmıştı.

Polisler, cinayetin hemen ardından buraya takılmaya başlamışlardı; bu, saygı ve suçluluk duygusunun bir göstergesiydi ve kısa sürede rutin hale gelmişti. Bu alışkanlık devam etti.

Otoparkın üçte ikisi doluydu. Bina, bayou kıyısında, bayou'nun yaklaştığı zamanlar için sağlam ayaklıklar üzerinde yerden yükseltilmiş olarak duruyordu. Binanın üç tarafında yeni bir galeri inşa ediliyordu. Duvarların içinden yüksek sesli rock zydeco müziği geliyordu, ses seviyesi, ekran kapısı açılıp iki çift gülerek merdivenlerden inerken yükseldi.

Nick içeri girdi, son dört yılda buraya gelip atmosferi yaşamış ünlülerin ve sözde ünlülerin çerçeveli fotoğraflarının önünden geçti. Bir bakışta mekanı kavradı. Barın sahibi tarafından yönetilen ev bandosu, Zachary Richard'ın "Ma Petite Fille Est Gone" şarkısını seslendiriyordu. Comeau, nörolojik bir rahatsızlığı olan bir adam gibi yüzünü ve vücudunu buruşturuyordu. Dans pisti, bulaşıcı ritme göre zıplayan ve sallanan genç ve yaşlı çiftlerle doluydu. Bar ve masaların üzerinde duman asılı duruyordu. Kızarmış balık ve gumbo kokusu, ağır bir parfüm gibiydi.

Stokes her zamanki yerinde, barın köşesinde duruyordu. Oradan mekanı ve içindeki tüm kadınları görebiliyordu. Texaco benzin istasyonuna ait gri bir mekanik gömleği giymişti. Cebinin üzerinde "Lyle" yazılı bir yama vardı. Porkpie şapkası, mutant bir kipaya benzeyen bir şekilde kafasının arkasına oturmıştu. Nick'i gördü ve kadehini kaldırdı.

"Hey, kardeşlerim, bu bizim lekelenmiş yoldaşımız değil mi!" diye seslendi, keçi sakalının ortasında parlak bir gülümseme belirdi. "Nicky! Hey, dostum, sosyalleşmeye mi karar verdin?"

Nick, müşterilerin arasından geçerek ilerledi, ölüm cezası altında bile isimlerini söyleyemeyeceği iki farklı polisin sırtına attığı şaplakları tolere etti. Sıkı tişörtü ve davetkar gülümsemesi olan bir garsonun etrafından, sanki o garson yere sabitlenmiş bir direkmiş gibi dolaştı.

Stokes, kaçırılan fırsat karşısında başını salladı. Yanındaki taburede oturan sarı saçlı kadının yanağına bir öpücük kondurdu ve veda etmek için poposunu sıkı.

"Hey, tatlım, o güzel burnunu pudralayıp, dostum Nicky'nin biraz dinlenmesine izin versen nasıl olur? O bir efsane, bilmiyor musun?"

Sarışın tabureden kayarak indi ve göğüsleri Nick'in koluna sürtündü. "Umarım yakında işine dönersin, Dedektif."

Kadın uzaklaşırken Stokes dirsek attı. Kadının kıcı, rahatlık için bir beden küçük, şehvet için ise tam uygun bir kot pantolonun içine sıkışmıştı. "Şu Valerie. Dostum, o kız tam bir seks bombası, inan bana. Amcığı mengene gibi. Yalan söylüyorsam, öleyim. Onunla hiç yattın mı?"

"Onu tanımıyorum bile," dedi Nick, sabırla.

"O Nobler'in sekreteri, Tanrı aşkına. Polisleri seviyor. Dostum, Nicky, bazen hormonlarının uykuya daldığını düşünüyorum," dedi tiksintiyle. "Bu mekandaki kızları istediğini seçebilirsin, biliyorsun."

Boş tabureyi görmezden gelen Nick, bara yaslandı, bir bira sipariş etti ve bir sigara yaktı. Stokes'un cinsel iştahıyla ilgili değerlendirmeleri umurunda değildi. Seksin sıradan bir eğlence olduğuna inanmıyordu. Anlam, önem ve yoğunluk olması gerekiyordu. Ama bunu Stokes'a açıklamaya çalışmadı.

Sahnede, grup ara verdiğini duyurdu ve barda ses seviyesi, sohbet etmeye biraz daha elverişli bir düzeye düştü. Danny Collett ve Louisiana Swamp Cats, ön taraftaki müzik kutusundan yüksek sesle çalmaya başladı. Dansçıların yarısı dans pistinden ayrılmaya tenezzül etmedi.

"İşini özlüyor musun?" diye sordu Stokes. Birkaç içki içmişti. Soluk gözlerinde belirsizlik, yanaklarında yapay bir parlaklık vardı.

"Biraz."

"Gus seni ne zaman geri getireceğini söyledi?"

"Angola'ya büyük tatile gidip gitmeyeceğime bağlı."

Stokes başını salladı. "O kaltak Broussard. O kadından daha fazla sorun çıkaran bir kadın yok. Onun lezbiyenlik meselesini düşündüm de, ben öyle görmüyorum. Bence sadece pompasının doldurulması gerekiyor, anladın mı?"

Nick ona doğru baktı. "Broussard'ı eleştirmeyi bırak. Ayağa kalktı ve yapması gerekeni yaptı. Bunun için cesaret gerekiyordu."

Stokes'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin neyin var dostum? O senin aletini sıkıştırdı..."

"Ben kendimi zor bir duruma soktum. O da o sırada orada bulunuyordu."

Stokes burnunu çekti. "Yeni bir şarkı söylüyorsun. Neler oluyor?" Yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. Yakınlaşarak sakalını okşadı. "Belki de ona baktın ve ona bu şerefı vermek istediğine karar verdin, ha? Eski joystick'inle onun tavrını düzeltmek mi? Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan, bu üstesinden gelinmesi gereken bir zorluk."

"Biliyorsun Chaz, zihni boşa harcamak çok kötü bir şey derler," dedi Nick. Sigara içti ve burnundan ikiz jet akımları şeklinde duman çıkardı. "Son zamanlarda zihnini hiç kullandın mı, yoksa tüm görevlerini bacaklarının arasında asılı duran o et parçasına mı devrettin?"

"İkisini dönüşümlü kullanıyorum. Tanrım, bu gece kim seni bu kadar sinirlendirdi?"

"Ah, bu birkaç gündür içimde, *dostum*, ve hala nereden geldiğini bilmiyorum. Belki sen bana bu konuda yardımcı olabilirsin, değil mi?"

"Belki. Eğer neyden bahsettiğini bilseydim."

Nick biraz daha yaklaştı. "Hadi gece havasında biraz yürüyüşe çıkalım, Chaz. Konuşuruz."

Stokes özür dilercesine gülümsedi. "Hey, Nicky, bu gece bir programım var dostum. Yarın uğrarım. Uzun uzun konuşuruz. Ama bu gece..."

Nick yaklaştı ve gurur ve sevincini ezici bir yumrukla yakaladı. "Değiş, Chaz," diye emretti, sesi düşük bir hırıltıydı. "Sinirlerimi bozuyorsun."

Nick onu bıraktığında, Stokes bir adım geriye düştü, yüzü şaşkınlıktan sarkmış ve solmuştu. Nefesini içine çekti ve ıslak bir kedi gibi kendini silkeledi, etrafta tanık olup olmadığını kontrol etti. Bardaki diğer herkes hayatına devam ediyordu. Fourcade'in hareketi çok ustacaydı, kimse fark etmemişti.

"Siktir *git!*" diye öfkeyle fısıldadı. "Senin neyin var dostum? Böyle bir şey yapamazsın! Öylece benim aletimi tutup çekemezsin! Senin neyin var lan? Bir kardeşe böyle bir şey yapamazsın!"

Nick, Jax'tan bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Yaptım işte. Artık dikkatini çektim, hadi biraz hava alalım."

Yan kapıya doğru yöneldi ve Stokes tereddütlü, temkinli ve huysuz bir şekilde onunla birlikte hareket etti. Yarı bitmiş galeriye çıktılar; burada bir testere sehpa ve "Giriş yasaktır!" tabelası binanın bataklık tarafına giden yolu kapatıyordu. Nick uyarıyı görmezden geldi.

Bayou'ya bakan galerinin bu aşamada inşaatında korkuluk yoktu. Yükseklik yaklaşık dört metre idi. Ortalama bir sarhoşun düşüp boynunu kırması için yeterli bir yükseklik. Nick platformun kenarına adım attı ve ellerini beline koyarak durdu, *sakin ol, odaklan diye* düşündü. Stokes ile başa çıkmak için güç, sürpriz bir araçtı. Onun dengesini bozacak bir şey. Az ve dikkatli kullanılması gereken bir araç. Amacı gerçeği bulmaktı.

Hâlâ heyecanlı olan Stokes, ileri geri yürüyordu. "Dostum, sen delisin, benim aletimi tutuyorsun. Aklından ne geçiyor, Nick? Tanrım!"

"Aş bunu."

Nick bir sigara daha yaktı ve bataklığa baktı. Ay, yolun aşağısında demirlemiş yarım düzine ponton ev teknesine parlıyordu. Bu tekneler, kasaba halkı ve Lafayette gibi uzak yerlerden gelenlerin hafta sonu kaçamakları için kullanılıyordu. Bu gece pencerelerde ışık yoktu.

Barın içinden gelen müzik, duvarın içinden karışık bir bas titreşimi olarak geliyordu. Zihnini boşaltıp odaklanırsa, kurbağaların korusu ve sudan sıçrayan balıkların şapırtılarını duyabiliyordu. Yıldırım doğudaki gökyüzünü yırttı - Mississippi Nehri boyunca Körfez'den gelen bir fırtına. Uzak bir fırtına.

Marcotte'yi düşündü. Uzaklardaki fırtınayı.

"Öyleyse neden kulağımı çınlatmıyorsun, dostum?" Stokes sakinleşerek dedi. Omzunu bir destek direğine dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşmak isteyen sendin."

"Başka bir tecavüz vakası olduğunu duydum." "Evet. Ne olmuş?"

"Yakaladın mı?"

"Evet, yakaladım. Görünüşe göre geçen gece Nolan kadınına saldıran aynı manyak. Sabah saat 1 civarında eve girmiş, kadını dövmüş, bağlamış, tecavüz etmiş, sonra da düş aldırmış. Akıllı bir piç kurusu, bunu kabul etmeliyim. Elimizde hiçbir ipucu yok."

"Sperm yok mu?"

"Hayır. Bir şekilde yanına götürüyor. Muhtemelen prezervatif kullanıyor. Belki laboratuvar swablardan lateks kalıntısı bulur, ama ne önemi var ki? Bu neyi kanıtlar? Trojan prezervatifleri mi tercih ettiğini?"

"Maske takıyor mu?"

"Evet. O maske kadınları çok korkuttu. Bayou Strangler ve tüm o saçmalıklar gibi."

"Ve Pam Bichon."

"Ve Bichon," diye kabul etti. "Konuyu karıştırıyor, anlıyor musun? Maske Renard'ın işiydi. Yani Renard bu tecavüzcü değilse, o zaman bu tecavüzcü Pam Bichon'u öldüren mi, insanlar bunu bilmek istiyor. İnsanlar çok aptal. Yani, Renard'ın Pam'in üzerinde bıraktığı maske haberlerde her yerde. Bu adam bir fırsatçı, hepsi bu."

"Kadın kimdi?"

"Kay Eisner. Otuzlu yaşların ortasında, bekar, Devereaux yakınlarında yaşıyor, Henderson'da bir yayın balığı fabrikasında çalışıyor. Bütün bunlarla ne ilgileniyorsun?" diye sordu, gömlek cebinden bir sigara çıkarıp yaka yamasının altından çıkardı. "Senin yerinde olsam, Nicky, boş zamanlarımı daha iyi değerlendirirdim."

"Sadece merak ettim," dedi Nick. Sigara izmaritini yere attı, botunun burnuyla ezdi.

Barın içinde, grup sahneye geri dönmüştü. Leonce Comeau, "Snake Bite Love"ın girişini haykırarak söyledi. Davulcu açılışı vurdu ve grubun geri kalanı koşarak eşlik etti.

"Geçmiş, bugünü gölgeler, bugünün ise geleceği."

Stokes, kilisede uyuyakalmış bir adam gibi ona göz kırptı. "Nicky, dostum, felsefe yapacak kadar sarhoş değilim."

"Hepimizin peşimizde sürüklediğimiz bir geçmişi var," dedi Nick. "Bazen gizlice yaklaşıp kıkırmızı ısırır."

Aralarındaki gerginlikteki değişim ince ama belirgindi. Kasların gerilmesi. Artan farkındalık. Nick, bir poker oyuncusu gibi Stokes'un gözlerini izledi.

"Ne demek istiyorsun, Nicky?" dedi Stokes yumuşak bir sesle. Nick sessizliği sürdürdü, bekledi.

"Arkamda dişlerin gıcırdandığını duyuyorum," dedi. "Sırtımda o gölgeyi hissediyorum." Yaklaştı. "Birdenbire bir isim lanet olası kötü bir para gibi tekrar tekrar ortaya çıkıyor. Kendimi kötü bir durumda buluyorum ve o ismi duymaya devam ediyorum. Ve tesadüf diye bir şeyin olmadığını düşünüyorum."

"Ne adı?" "Duval
Marcotte." Stokes
gözünü bile
kırpmadı.

Nick'in karnında bir düğüm gibi beklenti sıkıştı. Ne istiyordu? Tanıdığını fark etmek mi? Stokes'un suçlu olduğunu mu? Başka bir polisin onu ihanet ettiğini mi? Marcotte'u istiyordu. Bunca zaman sonra, bunu geride bırakmak için yaptığı onca çabadan sonra, Marcotte'u istiyordu, başka bir adamın onurunu feda etmek pahasına bile. Bu farkındalık, vicdanına karşı sert ve aşındırıcı, taş kadar ağırdı.

"O da bu işin içinde mi, Chaz?" diye sordu. "Basit bir iş olurdu, çocuk oynucağı. Beni Laveau'ya götür, içki ve fikirlerle doldur, doğru yönü göster, tetik çekilmiş tabanca gibi ateş edip ateş etmeyeceğimi gör. Kolay para, ve lanet olsun, onda bolca var."

Stokes'un yüzündeki ifade yumuşadı ve kendi kendine güldü. Bayou'ya ve ötesine, kara bulutların içinde fırtınanın ürkütücü bir parıltı oluşturduğu yere baktı.

"Dostum, Nicky," diye fısıldadı, başını sallayarak. "Sen çılgın bir herifsin. Duval Marcotte da kim?"

"Gerçeği söyle, Chaz," dedi Nick. "Gerçeği söyle, yoksa bu sefer senin sikini cebimde götürürüm."

"Onu hiç duymadım," diye mırıldandı Stokes. "Yalan söylüyorsam, ölürüm."

Annie'nin gözleri şaşı oldu ve başı sallandı. Otopsi raporu bulanıklaştı ve tekrar netleşti. Elini yüzüne sürdü, kulaklarının arkasına sarkan saçlarını geriye attı ve saatine baktı. Fourcade'in saatleri yoktu. Fourcade zamanla bir bütün olmuştu, ya da zaman kavramına inanmıyordu, ya da Tanrı bilir bu konuda hangi felsefeyi benimsemişti. Gece yarısı geçmişti.

Dört saattir çalışma odasındaki büyük masada oturuyordu. Fourcade ortalarda görünmüyordu. Ona evin anahtarını vermiş ve davayla ilgili elindeki her şeyi incelemesini emretmişti. Annie bir sınav olup olmayacağını sordu. Fourcade bu soruyu hiç komik bulmadı.

Nerede olduğu kimsenin bilmediği bir şeydi. Annie, onun yokluğuna minnettar olduğunu söyledi kendine. Yine de onun keskin sorgulamalarını, karmaşık içgörülerini ve tuhaf mistik felsefelerini özlüyordu.

"Tanrım, arkadaş bulmak için çaresiz olmalısın, kızım," diye mırıldandı bu düşünceyle.

Muhtemelen doğrudu. İş yerinde dışlanmıştı, zorunlu olarak A.J.'den kopmuştu. Tanımadığı insanlar telesekreterine hakaretler bırakıyordu. O sosyal bir insandı, bazen zorunluluktan, diye düşünürdü. Çocukluğundan beri içinde küçük bir yalnızlık hissi vardı, her zaman annesinin ilgisizliğini yansıttığından korktuğu bir duygu, bu yüzden yalnızlığın büyümesini ve onu tamamen yutmasını engellemek için başkalarının arkadaşlığını arıyordu.

Fourcade'e de aynı şeyin olmuş olabileceğini düşündü. Hareket etmesi gereken Annie, kendini sandalyeden kaldırdı ve gerindi.

Çatı katını dolaştı, kitaplıkları kontrol etti, çatı pencerelerinden dışarı baktı, Fourcade'in uyumak ve giyinmek için ayırdığı küçük köşeye girdi. Şifonyerde kişisel eşyalar yoktu, ceplerinden çıkardığı ıvır zıvır bile yoktu. Her ne kadar cazip gelse de, çekmeceleri açmaya kalkışmadı. Arama izni olmadan asla birinin mahremiyetine tecavüz etmezdi. Üstelik, bakmadan da her çorabın, her tişörtün düzgünce katlanıp düzenli bir şekilde yerleştirilmiş olacağını biliyordu. Yatak askeri tarzda yapılmıştı, örtüler o kadar gergindi ki üzerinde bozuk para zıplatılabilirdi.

Uyurken nasıl görüldüğünü merak etti. Hayatındaki her şeye saldırdığı gibi uykuya da aynı şiddetle mi saldırıyordu? Yoksa bilinçsizlik sert kenarlarını yumuşatıyor muydu?

"Geceyi burada geçirmeyi mi düşünüyorsun, *chère*?"

Annie, sesini duyunca hızla döndü. Fourcade odanın içinde, elleri belinde, bir bacağı havada duruyordu. Merdivenlerde bir adım sesi ya da menteşe gıcirtısı bile duymamıştı.

"Tecavüzcü ortalıkta dolaşırken bir kadına gizlice yaklaşmanın tehlikesini bilmiyor musun?" diye sordu. "Seni vurabilirdim."

O, bu olasılığı yorum yapmadan geçiştirdi.

"Sadece bacaklarımı uzatıyordum," dedi Annie, yataktan uzaklaşarak, onun yatakta onu düşündüğünü hayal etmesini istemiyordu. "Neredeydin? Renard'da mı?"

"Neden oraya gideyim ki?" dedi, sesi düz.

"Bunu geçmiş zaman olarak kabul edelim," dedi Annie. "Neden oraya gittin? Tanrım, ne düşünüyordun? Seni tekrar hapse attırabilirdi."

"Nasıl yani? Sen görevde değildin."

Annie başını salladı. "Bana bu tavrı takınma, geri adım atacağımı sanma. Seni ihbar ettiğim için pişman olmadığımı zaten biliyorsun,

Hayatımı cehenneme çevirdiğini biliyorsun. Dün gece onun evinden buraya gelmiş olmalısın ve bana tek kelime bile etmedin."

"Söyleyecek bir şey yoktu. Teknede idim. Mahalleye geldim. Mülkiyet sınırını geçmedim. Ona dokunmadım. Onu tehdit etmedim. Aslında, o bana yaklaştı."

"Ve bunların hiçbirinin beni ilgilendireceğini düşünmedin mi, *ortağım*?"

"Bu karşılaşma önemsizdi," dedi, uzaklaşarak Annie'yi ve argümanını reddetti. Ona tekme atmak istedi.

"Bunu benimle paylaşmadığın için alakalı." Onu, ders çalıştığı uzun masaya kadar takip etti. "Eğer ortağız, o zaman ortakız. Güven beklentisi vardır ve sen bunu çoktan bozdun."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Anladım. Sana söylemeliydim. Devam edebilir miyiz?"

Annie, özür dilemesini talep etmek üzereydi, ama Fourcade'in sonunda onu aptal gibi hissettireceğini biliyordu.

Fourcade dikkatini masadaki kağıtlara çevirdi. Dosyaların arasından atılmış bir Butterfinger ambalajını aldı, kaşlarını çatarak baktı ve çöp kutusuna attı. "Bu gece ne öğrendin, Toinette?"

"Muhtemelen okuma gözlüğüne ihtiyacım olduğunu, ama göz doktoruna gitmek için fazla kibirli olduğumu," dedi Annie kuru bir şekilde.

Fourcade ona yan gözle baktı.

"Şaka," dedi. "Anı hafifletmek için yapılan alaycı bir yorum." O, ifadelerine ve laboratuvar raporlarına geri döndü.

Annie içini çekti ve iki eliyle belini ovuşturdu. "Cinayet gecesi, Donnie'nin sarhoşluk derecesini yemin eden en az bir düzine kişi olduğunu öğrendim. Bazıları onun arkadaşıydı, bazıları değildi. Bu onu suçsuz göstermez.

"Otopside meni bulunmadığını öğrendim. Cesedin parçalanmış olması, kadının tecavüze uğrayıp uğramadığını anlamayı zorlaştırdı, ama yine de, orada olmayabilir de. Bu beni tedirgin ediyor."

"Neden?"

"Şu anda dışarıda dolaşan bu pislik. İlk çağrıya ben cevap verdim - Jennifer Nolan. Sperm yoktu ve adam Mardi Gras maskesi takıyordu. Pam Bichon: sperm yoktu ve Mardi Gras maskesi bırakılmıştı."

"Taklitçi," dedi Fourcade. "Maske herkesin bildiği bir şeydi." "Ve boşalmaması gerektiğini de biliyordu?"

"Tecavüzcüler arasında belirli bir oranda işlev bozukluğu vardır. Belki boşalamadı. Belki prezervatif kullandı. Vakalar birbiriyle ilgisiz."

"Senin bu yönünü seviyorum Nick," dedi Annie alaycı bir tonla. "Çok açık fikirli birisin."

"Alakasız dış olaylarla dikkatini dağıtma." "Alakasız mı?"

Seri tecavüzcü nasıl alakasız olabilir?"

"Duyduğum kadarıyla, bu vakalarda benzerliklerden çok farklılıklar var. Biri katil, diğeri tecavüzcü. Tecavüz kurbanları bağlanmıştı. Pam ise çivilenmişti - Tanrıya şükür bunu gazetelere yansıtmadık. Tecavüz kurbanları evlerinde saldırıya uğradı, Pam ise uğramadı. Pam Bichon takip edildi, taciz edildi. Diğerleri de öyle miydi? Çok basit, tatlım: Marcus Renard Pam Bichon'u öldürdü, bu kadınlara tecavüz eden ise başka biri. Odak noktanın hangisi olduğuna karar versen iyi olur."

"Benim odak noktam gerçek," dedi Annie. "Sonuçlara varmak benim işim değil, senin de değil, Dedektif."

"Bugün Renard'ı gördün," dedi, onun argümanını ve görüşünü bir kez daha reddederek.

Annie sinirden dişlerini sıktı. "Evet. Dün gece telesekreterime bir mesaj bıraktı ve seninle olan tesadüfi karşılaşmamla ilgili yardımımı istedi. Görünüşe göre dün telefonu açan memur pek anlayışlı davranmamış."

"Kaset nerede?"

Annie çantasından kaset çaları çıkardı, sesini açtı ve makineyi masanın üzerine koydu. Fourcade, sanki Renard'ı görebiliyormuş gibi plastik dikdörtgeni dikkatle inceledi. Nefes almadan ve gözlerini kırpmadan dinliyor gibiydi. Dinleme bittiğinde başını salladı ve Annie'ye döndü.

"İzlenimleriniz?"

"Kendini masum olduğuna ikna etmiş."

"Zulüm kompleksi. Hiçbir şey onun suçu değil. Herkes ona sataşıyor."

"Ayrıca benim onun arkadaşı olduğuma da kendini ikna etmiş." "Güzel. Biz de bunu istiyoruz."

"Senin istediğin bu," diye mırıldandı onun arkasından. "Bir aile olarak *The Twilight Zone*'da harika karakterler olurlar."

"Annesinden nefret ediyor, kardeşine kızgın. İkisine de zincirlenmiş gibi hissediyor. Bu adamın kafası, yılanlarla dolu psikolojik bir düdüklü tencere gibi."

Fourcade'in teşhisine karşı çıkamadı. Onu rahatsız eden, onun şiddetli tavrıydı.

"O kamyonla ilgili söyledikleri... O gece arabasına yardım ettiği iddia edilen adam," dedi. "Bunu araştırdın mı?"

"Kısmi plakayı DVM'de araştırdım. Yetmiş iki adet koyu renkli kamyonun listesini aldım. Hiçbiri o gece yolda kalan bir sürücüye yardım etmemiş." Ona keskin bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun, chère? İşimi yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

Annie sözlerini dikkatlice seçti. "Bence senin odak noktan Renard'ın suçluluğunu kanıtlamaktır, mazeretini doğrulamak değil."

"Ben işimi yapıyorum," dedi sertçe. "Tutuklamalarımın mahkemede geçerli olmasını istiyorum. İşimi yapıyorum. Burada da yaptım. Renard'ın suçlu olduğunu düşünmüyorum. O suçlu."

"Peki ya New Orleans?" Onu zorlamanın aptallığını düşünmeden sözler ağzından çıkmıştı. Ona güvenmenin gerekliliği ve ona güvenmek istememesi, özellikle Renard'ı ziyaretiyle ilgili ihmalkarlığından sonra, göz ardı edilemeyecek kadar önemli konulardı.

"O ne olacak?"

"Candi Parmantel cinayetini kimin işlediğini bildiğini sanıyordun..." "Öyleydim."

"Allan Zander'a yöneltilen suçlamalar reddedildi."

"Bu onu masum yapmaz, tatlım." Masanın köşesindeki düzgün bir dosya yığınının doğru yürüdü ve içinden bir tane çıkardı. "Al," dedi ve dosyayı ona uzattı. "DMV listesi. Yalan söylediğimi düşünüyorsan kendin ara."

"Senin yalancı olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim," diye mırıldandı Annie, kapağın içine bakarak. "Sadece bu davayı gözü kapalı yürütmediğini bilmem gerekiyor, hepsi bu."

"Renard seni etkiliyor mu, chère?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Belki de mesele budur, ha? Seni güzel buluyor. Seni sevimli buluyor. Sana yardım edeceğini düşünüyor. İyi. Ben de onun böyle düşünmesini istiyorum. Ama sen buna inanma."

Nick, onun güzel *olduğunu* düşündü ve bu basit gerçeğin öfkesini yatıştırmasına izin verdi. Saçları dağınık ve iki beden büyük bir hırka onu yutmuş olsa bile. Onda, işin sonunda yok olacağı ciddi bir özellik vardı. Naiflik değil, ona yakın bir şey: idealizm. İyi bir polisi daha çok çabalamaya iten şey. İyi bir polisi sınırın ötesine iten, takıntısının onu sınırın ötesine çekebilecek olan şey.

Parmak uçlarıyla kızın yüzünün yan tarafını okşadı. "Sana güzel olduğunu söyleyebilirim. Bu yalan değil. Sana ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim, hatta seni yatağıma götürebilirim. O zaman bana bir katilden daha çok güvenir misin?" diye sordu, ona yaklaşarak.

Masanın kenarı Annie'nin uyluklarının arkasına batıyordu. Bacakları onun bacaklarına değiyordu. Başparmağı ağzının köşesine dokundu ve içindeki her şey sıcak ve hassas hale geldi. Nefes almaya çalıştı, aniden uyuşmuş hissettiği zihniyle tepkisini anlamlandırmaya çalıştı.

"Renard'a güvenmiyorum," dedi, sesi titriyordu.

"Bana da güvenmiyorsun." Ağzı onunkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri siyah bir ateşle parlıyordu. Başparmağını boğazından aşağı, nabzının attığı boğaz çukuruna doğru kaydırды.

"Soruşturmada güvenin bir işe yaramadığını söyleyen sendin."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni mi soruşturuyorsun, *chère*?"

"Hayır. Bu seninle ilgili değil." Bunu söylerken bile, merak etti. Dava, bir kadının ölümü ve bir erkeğin suçluluğu hakkındaydı, ama aynı zamanda çok daha fazlasıydı.

"Hayır," dedi Nick, ancak onun cevabını tekrar mı ediyordu yoksa kendine bir emir mi veriyordu, emin değildi. Yarım adım geri çekilerek temasını kesti, duyularını onun yumuşak, temiz kokusundan uzaklaştırdı.

"Ona yardım etme, 'Toinette,' dedi, kadının saçındaki bir tutamı geriye doğru iterek. "Seni kullanmasına izin verme. Kontrol et." Elini yumruk yapıp kadının yanağından çekti. "Kontrol et."

Kontrolünü kaybetme tehlikesi olan ben değilim, diye düşündü Annie, içini saran titremeyi görmezden gelerek. Fourcade masanın üzerinde duran bir paket sigaradan bir tane çıkardı ve duman bırakarak uzaklaştı. Gerçek şu ki, Annie hiçbir zaman kontrolü elinde tuttuğunu hissetmemişti. Dava onu sürüklemiş ve beklemediği yerlere götürmüştü. Örneğin bu adama.

"Gitmeliyim," dedi, çatı penceresinin önünde duran adamın sırtına bakarak. "Geç oldu."

"Seni aşağıya kadar geçireyim." Dönünce ağzı seğirdi. "Jeep'te yılan var mı bak."

Gece nemli ve yumuşaktı, kök mahzeni kadar serindi ve toprak ve suyun bereketli kokusuyla doluydu. Fourcade'in verandasının ışığının ötesindeki karanlıkta, bir çift boynuzlu baykuş ürkütücü bir uyum içinde ötüyordu.

"Sos amca tüm çocuklara *loup-garou* hakkında hikayeler anlatırdı," dedi, karanlığa bakarak. "Geceleri nasıl dolaşıp

bizi çok korkuturlardı."

"Kurtadamlardan daha kötü şeyler var, tatlım."

"Evet. Ve onları yakalamak bizim işimiz. Nedense bu, gecenin bir yarısı daha ürkütücü bir ihtimal gibi geliyor."

"Çünkü karanlık onların boyutudur," dedi. "Sen ve ben, aradaki sınırdaki yürümeli ve onları kendi taraflarından diğer tarafa çekmeliyiz, böylece herkes onların ne olduğunu görebilsin."

Bu, Herkül'ün gücünü gerektirecek efsanevi bir görev gibi geliyordu. Belki de bu yüzden Fourcade'in omuzları boğa gibi genişti, çünkü dünyanın yükünü, ağırlığını taşıyordu.

Jeep'e tırmandı ve DMV kayıtlarını yolcu koltuğuna attı.

"Kendine dikkat et, Toinette," dedi ve kapıyı kapattı. "Loup-garou'nun seni yakalamasına izin verme."

loup-garou'nun seni yakalamasına izin verme."

Annie, yoğun ormanı kesen yolda arabasını sürerken, endişelenmesi gerekenin hayali bir yaratık olmadığını düşündü. Karşılaştığı tüm sorunlar ölümlü erkeklerle ilgiliydi: Mullen, Marcus Renard, Donnie Bichon ve Fourcade.

Fourcade.

O da *loup-garou* kadar gizemliydi. Gizemli bir geçmişi, gözleri kadar karanlık ve çekici bir kişiliği vardı. Onun kendisine dokunmasından hoşlanmadığını söyledi kendine, ama buna izin vermişti ve vücudu akıllıca olmayan bir tepki vermişti. Fourcade ile ilişkiye girmeden de hayatı yeterince karmaşıktı şu anda.

"Oraya gitme, Annie," diye mırıldandı kendi kendine.

Sohbetin dikkatini dağıtması için tarayıcıya kulak verdi. Pazar gecesi pek bir şey olmuyordu. Açık olan barlar erken kapandı ve her zamanki sorun çıkaranlar, sembolik bir saygı göstergesi olarak kurallara uydular. Trafik yoktu. Karşılaştığı tek canlı, yolun karşısına koşan bir geyik ve ölü bir armadillo leşini yiyen bir sokak köpeğiydi. Bayou Strangler'ın geri dönüşü hakkında spekülasyon yapmak için talk radyo istasyonunu arayan yalnız ruhlar dışında, dünya terk edilmiş bir yer gibi görünüyordu. Kimse boğulmamıştı, ama insanlar bunun sadece an meselesi olduğuna emindiler.

Annie hem hayranlık hem de tiksinti ile dinliyordu. Halkın korku seviyesi yükseliyor, mantık seviyesi ise bununla doğru orantılı olarak düşüyordu. Bayou Strangler ölümden geri dönmüştü. Bayou Strangler Pam Bichon'u öldürmüştü. Komplo teorileri bolca dolaşıyordu. Çoğu, dört yıl önce Stephen Danjermond'un ölümünden sonra cinayetleri ona yüklemek için polislerin kanıt yerleştirdiği üzerine odaklanıyordu, bu da Renard'ı suçlayan ve Fourcade'i mahkum eden yerleştirilmiş kanıtlarla ilgili mevcut teorilerle uyumluydu.

Annie, Marcus Renard'ın dinleyip dinlemediğini merak etti. Tecavüzcünün bir yerlerde, dinlerken kendi kendine gülümseyerek, kötü şöhretinin tatminini yaşayıp yaşamadığını merak etti. Yoksa bir yerlerde bir sonraki kurbanını mı seçiyordu?

Korkmuş bir şekilde, Corners'ın otoparkına girdiğinde çantasından Sig'i çıkardı. Jeep'i kilitledi ve dairesine çıktı, en ufak bir ses, en ufak bir hareketi bile yakalamak için duyularını keskinleştirdi. Bir eliyle kilidi açarken yana doğru döndü ve otoparkı ve ötesini gözden geçirdi. Sos ve Fanchon'un evinde ışıklar yanmıyordu. Hiçbir hareket yoktu, ama yine de üzerinde gözler olduğunu hissediyordu. Sinirleri çok gergindi, diye düşündü evine girerken.

Dairede bir ışığı açık bırakmıştı ve elinde silahla odaları sistematik olarak kontrol ederken birkaç ışık daha ekledi. Bu işi bitirdikten sonra Sig Sauer'i kaldırdı ve omuzlarında sıkı düğümler halinde biriken endişeyi bıraktı. Buzdolabından bir şişe Abita çıkardı, spor ayakkabılarını çıkardı ve telesekretere gitti.

Fourcade olayı medyaya yansıdığından beri gelen tüm öfkeli aramalar yüzünden, o aleti fişten çekmeyi düşünmüştü. Onu sadece kötülemek isteyen insanlara kolaylık sağlamanın ne anlamı vardı ki? Ama her zaman davayla ilgili bir arama gelme ihtimali vardı, en azından öyle umuyordu.

Kaset, sırlarını tek tek ortaya çıkardı. İki muhabir röportaj yapmak istiyordu, iki kişi küfürlü aramalar yapmıştı, bir kişi nefes almıştı ve üç kişi telefonu kapatmıştı. Her arama kendi başına sinir bozucuydu, ama sadece biri onun sırtında bir ürperti yaratmıştı.

"Annie? Ben Marcus." Sesi neredeyse samimi gibiydi, sanki yatağından arıyormuş gibi. "Bugün uğradığın için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim. Yardım etmeye istekli olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Herkes bana karşı çıktı. Avukatım dışında hiç müttefikim olmadı. Sadece beni dinlemen... gerçeği önemsediğini bilmek... Bunun ne kadar özel olduğunu bilemezsin..."

"Bilmek istemiyorum," dedi, ama reset düğmesine basmaktan vazgeçip kaseti çıkardı. Fourcade bunu duymak isteyecekti. Renard ile işler ilerlerse, bu kanıt olarak kabul edilebilirdi. Eğer ona aşık olursa... Eğer çekicilik takıntıya dönüşürse... Zaten onu arkadaşı olarak görüyordu.

"Ona yardım etme, Toinette... Seni kullanmasına izin verme."

"Ne yaptığını sanıyorsun, Fourcade?" diye mırıldandı ve kaseti süveterinin cebine koydu.

Kazaklarına hafif bir duman kokusu sinmişti. Serin hava almak için Fransız kapısından balkona çıktı.

Bataklığın uzaklarında, karanlıkta ürkütücü yeşil bir ışık titriyordu - doğa tarafından tutuşturulan ve kontrolsüz bir şekilde yanan gazlar. Daha yakınlarda, kıyıya bir şey sıçradı. Muhtemelen bir rakun gece atıştırmalığını yıkıyor, diye düşündü. Ama bu açıklama, boş bir dilek gibi geliyordu ve daha büyük bir varlığın varlığı, gözler gibi onu etkiledi.

Ensesinde tüyleri diken diken olan Annie, Sos ve Fanchon'un evinden, kıyı boyunca ve bataklık turu pontonlarının bağlı olduğu rıhtımı geçerek, binanın güney tarafında duran iki paslı çöp konteynerine kadar, görebildiği kadarıyla bahçeyi yavaşça taradı. Park yerinin güvenlik ışığından gelen en ince ışık taneleri buraya kadar ulaşıyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Yine de bir varlığın hissi, boğazını bir el gibi sıkıyordu.

Annie yavaşça daireye geri çekildi, sonra yere yatıp karnının üstüne çöktü ve balkona geri sürünerek korkulukların arasından bakmaya başladı. Aynı yolu izleyerek, yavaşça, kulaklarında kalp atışları yankılanırken, etrafı tekrar taradı.

Hareket çöp konteynirlerinden geliyordu. Hafif, fısıltı gibi bir ses. Bir başın şekli. Uzanmış bir kol. Hepsi siyah. Katı bir gölge. Binanın yan tarafına, dairesinin merdivenlerine doğru ilerliyordu.

Annie geriye doğru daireye koştu, kapıları kapattı ve Sig'i bıraktığı yatak odasına koştu. Yere oturarak, 911'i arayıp hırsız ihbar ederken silahın mermisini kontrol etti. Sonra bekledi ve dinledi. Bekledi. Bekledi. Beş dakika geçti.

Hırsızın niyetinin ne olabileceğini düşündü. Tecavüzcü olabileceği gibi, hırsız da olabilirdi. Hiçbir yerin ortasında bulunan bir market kolay bir hedef gibi görünüyordu ve geçmişte de birkaç kez hedef olmuştu. Sos amca, Annie'nin tavsiyesine rağmen, kasa parayı yatağının altında ve dolu bir av tüfeğini dolapta saklamaya başlamıştı. Eğer bu bir hırsızsa ve dükkanda istediğini bulamazsa... parayı aramak için eve giderse...

Felaket ihtimali Annie'nin midesini bulandırdı. Bir içki dükkanının kasasında elli dolar için av tüfeğiyle vurulan insanlar görmüştü. Lafayette'de devriye görevindeyken, başka bir çocuk onun başlangıç ceketini istediği için kafatası parçalanmış on altı yaşındaki bir çocuk görmüştü. Bir sapık, sahip olduğu tek aileyi hedef alırken, o da dairesinde oturup bekleyemezdi.

Spor ayakkabılarını giyip sessizce banyoya ve eski pençeli küvetin arkasındaki kapıya doğru yürüdü. Kapıyı yavaşça açtığında menteşeler gıcırdadı. Kapıdan geçip, mağazanın depolama odasına doğru dik bir şekilde inen, nadiren kullanılan merdivenlere çıktı. Sırtını duvara dayadı, elinde silahı kaldırmış ve hazırды, herhangi bir hırsızın sesini duymak için kulak kabarttı. Hiçbir şey yoktu. Yavaşça birer birer merdivenleri indi.

Otoparkın ışığı, yapay ay ışığı gibi mağazanın ön camlarına düşüyordu. Annie, dolaşan bir kedi gibi kısa ürün sıralarının arasında ilerledi. Elleri Sig'e terliyordu. Birini, sonra diğerini kot pantolonunun paçasıyla hızla kuruladı.

Ön kapı çıkmak için en az riskli yer gibi görünüyordu. Bir hırsız, evden ve yoldan görünmeyen güney tarafındaki depo kapısından girmeye çalışırdı. Ve bu bir hırsız değilse, daireye girmek istiyorsa, yukarı çıkmanın tek yolu binanın güney tarafındaki merdivenlerdi.

Annie hızla dışarı çıktı ve binanın kuzey tarafındaki köşeyi döndü. Radyo arabası neredeydi? Arama yapalı on beş dakika olmuştu. New Iberia'dan daha kısa sürede süvarileri gönderebilirlerdi.

Binanın etrafından dolaşarak, mümkün olduğunca çabuk galerinin altına saklandı ve kendini hırsızla evin arasına koymayı umdu. Onu evden uzaklaştırmak, eve doğru yönlendirmek istemiyordu. Onu set yoluna doğru korkutup kaçırmak en güvenli yol gibi görünüyordu, ancak bu, aracını saklaması muhtemel bir yerdі.

Eğimli yamaçtan aşağı süzülürken, bir eliyle binanın temeline tutunarak dengede kalmaya çalıştı ve ezilmiş kayalar ve istiridye kabukları üzerinde kaymamak için dikkatli adımlar attı. Galerinin köşe direğinde bir kedi, topladığı balık iç organlarının üzerine eğilmiş, boğazından düşük bir sesle homurdanıyordu.

Annie, evin yönünde hiçbir hareket görmüyordu. Silahını daha sıkı kavrayarak derin bir nefes aldı ve başını köşeden dışarı çıkardı. Hiçbir şey yoktu. Bir kez daha derin bir nefes aldı ve Sig'i önde tutarak köşeyi döndü. Çöp konteynırları galerinin güney ucunun ötesinde duruyordu.

Hala binaya yakın olarak hızla onlara doğru ilerledi. Alnında ter damlaları oluşmuştu ve onu silme isteğine direndi. Artık yakındı, bunu hissedebiliyordu, başka bir varlığın varlığını hissedebiliyordu. Duyuları keskinleşti, yoğunlaştı. Yakınlarda bir yerden damlayan su sesi

kulaklarında yüksek geliyordu. İç organları çıkarılmış balık kokusu neredeyse onu öğürtüyordu. Koku bir şekilde yanlış geliyordu, ama bu bilgiyi işlemek için uygun bir zaman değildi.

Binanın güneydoğu köşesinde durdu, zeminde veya dairesinin merdivenlerinde ayak sesleri olup olmadığını dinledi. Köşeyi dönmek için kendini topladı, zihni hızla ilerleyerek silahla öncü olmayı, hedefine odaklanmayı, durması için uyarıda bulunmayı hayal etti. Ama seslenmek için nefes alırken, arkasında bir ses yankılandı.

"Şerif yardımcısı! Silahı bırak!"

"Görev başındayım!" diye bağırdı Annie, Sig'i emniyetten çekip yana attı.

"Yere yat! Hemen! Yere yat!"

"Ben burada yaşıyorum!" diye bağırdı, dizlerinin üzerine çökerek. "Hırsız yan tarafta!"

Polis bunu duymak istemedi. Hücum eden bir boğa gibi koştu ve copuyla Annie'nin omuzlarının arasına vurdu. "Yere yat dedim! Yere yat lan!"

Annie baş aşağı yere yığıldı, gözlerinin arkasında yıldızlar parladı. Polis memuru sol elini arkasına çekip kelepçe taktı, sağ kolunu geriye doğru büküp aynısını yaptı.

"Ben Şerif Yardımcısı Broussard! Annie Broussard."

"Broussard mı? Gerçekten mi?" Sürpriz pek de samimi değildi. Onu sırt üstü çevirdi ve el fenerini yüzüne tutarak gözlerini kamaştırdı. "Vay, bakın bakalım kim gelmiş? Bizim küçük hainimiz bizzat kendisi."

"Siktir git, Pitre," diye bağırdı Annie. "Ve hazır elindeyken kelepçeleri de çıkar." Oturmak için çabaladı. "Neden bu kadar uzun sürdü? Yirmi dakika önce haber verdim."

Kelepçeleri açarken omuz silkti, umursamadan. "Nasıl olduğunu bilirsin. Çağrılarını öncelik sırasına göre ele almalıyız."

"Peki bu ne kadar öncelikliydi? En son *Penthouse* dergisini karıştırmandan daha mı önemsizdi?"

"Yerel devriye memuruna hakaret etmemelisin, Broussard," dedi, ayağa kalkarak üniformasının dizlerini silkeledi. "Ne zaman ona ihtiyacın olacağını bilemezsin."

"Evet, tabii."

Annie, Sig'i aldı ve ayağa kalktı, iniltiyi bastırarak.

Omuzlarını çevirerek yanma hissini gidermeye çalıştı. "Aferin, Pitre. Bir vardiyada normalde kaç ev sahibine saldırırsın?"

"Seni hırsız sandım. Yere yatma emrimi dinlemedin. Daha akıllı olman gerekirdi."

"Peki. Beni dövmen benim hatam. Şimdi bana hırsız aramama yardım etmeye ne dersin? Gerçi senin bağırıışların yüzünden çoktan kaçmıştır herhalde."

Pitre alaycı sözleri görmezden geldi ve binanın güney tarafına doğru köşeyi dönerken havayı kokladı. "Tanrım, bu koku da ne?" dedi, ışığı önlerine tutarak. "Domuz falan mı kestini?"

Annie, kot pantolonunun arka bel kısmından kendi el fenerini çıkardı. *Damlıyordu.* Hala damlama sesini duyabiliyordu. Merdivenlerin altından geçerken fark etti - bir damla, sonra bir damla daha - dairesine çıkan merdivenlerden düşüyordu. Elini uzattı ve el fenerinin ışığını avucuna tuttu, bir damla daha düştü, sonra bir damla daha. Kan.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve korkunç düşün altından fırladı.

"Tanrım," diye mırıldandı Pitre, geri çekilirken.

Merdivenlerin altındaki ezilmiş kabuk, sanki biri merdivenlerden açık bir boya tenekesi yuvarlamış gibi kırmızıydı. Ve basamakların arasında, korkunç bir süs gibi sarkan hayvan bağırsakları vardı.

Annie elini tişörtüne sildi ve merdivenin sonuna doğru ilerledi. Işığını merdiven sahanlığına tuttuğunda, merdiven basamaklarında çelenk gibi dizilmiş bağırsaklardan oluşan kanlı bir katliam izi gördü.

"Aman Tanrım," diye tekrar söyledi.

Zihninin karanlık bir köşesinden bir anı su yüzüne çıktı: Pam Bichon bıçaklanmış ve bağırsakları deşilmişti. Sonra bir olasılık ona yıldırım gibi çarptı ve dehşet on katına çıktı. *Sos. Fanchon.*

"Aman Tanrım. Hayır, hayır!" diye bağırdı.

Pitre'den uzaklaşarak koştu, ayakları ezilmiş kabukların üzerinde kayarak, yokuş aşağı rıhtıma doğru koştu. El fenerinin ışığı önünde düzensizce sallanıyordu. *Sos. Fanchon. Ailesi.*

"Broussard!" Pitre arkasında bağırdı.

Annie kendini çiftlik evinin ön kapısına attı, el fenerini kapıya vurarak, kanlı eliyle kapı kolunu çevirdi. Kapı açıldı ve oturma odasındaki lamba yandığında Sos'un kollarına düştü.

"Tanrım! Tanrım!" diye kekeledi ve çılgınca ona sarıldı. "Tanrıya şükür!"

"Domuz bağırsağı," dedi Pitre, copuyla bir bağırsağı d rtterek. "Bu mevsimde çok domuz kesiliyor."

Annie hâlâ titriyordu. Merdivenlerin dibinde öfkeyle bir ileri bir geri yürüyordu. Pitre, içindeki malzemenin bulunduğu be  galonluk plastik kovayı bulmuş ve mağazanın  n penceresinden gelen     n altında, görünür bir yere koymuştu. Annie onu tekmelemek istedi. Onu alıp Pitre'yi dövmek istedi,     n  o elinin altındaydı ve bir pislikti. Muhtemelen  akaya ortak olmuştu. Eğer bu bir  akaysa.

"Laboratuvardan duymak istiyorum," dedi. "Ne? Neden?"

"    n  iki gün sonra bir insan vücudu boruları eksik olarak bulunursa, birisi onu geri isteyecektir, Einstein."

Pitre ho nutsuz bir ses çıkardı. Eğer bu bir kanıttıysa, onunla ilgilenmesi, kovaya geri koyması ve arabasıyla götürmesi gerekecekti.

"Bu domuz iç organları," diye ısrar etti.

Annie onun yüzüne sert bir bakış attı. "Bundan emin misin,     n  bununla u ra mak istemiyorsun ya da biliyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye homurdandı.

"Eğer bunun arkasında Mullen varsa, ona söyle, onu Lafayette'e kadar tekmeleyece im!"

"Benim bu konuda hiçbir bilgim yok!" diye bağırdı Pitre. "Senin  a rına cevap verdim.

Tek yapt  ım buydu!"

"Bu Mullen kim, *ch re*?" diye sordu Sos. "Neden sana böyle bir şey yapsın ki?"

Annie alnını eliyle ovu turdu. Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Sos, onun mesleği seçiminden ba ından beri hiç memnun olmamıştı. Şerif yardımcılarının onu departmandan kovmaya çalıştıklarını duymak hoşuna giderdi. Mullen değilse, kimdi peki?

"Kötü bir  aka, Sos amca."

" aka mı?" diye inanamadan homurdandı. "*Mais non*. Bana gülerek gelmedin, *ch rie*. Bunda komik olan bir şey yok."

"Hayır, yok," diye onayladı Annie.

Fanchon, yarım düzine kedinin i  organlarını yemeye geldiği merdivenlere baktı. "Bu bir karışıklık, orası kesin."

"Pitre ve ben temizleriz, Tante. Bunlar delil," dedi Annie. "Siz ikiniz yatmaya devam edin. Bu benim pisli im. Sizi uyandırd  ım için özür dilerim."

Onları eve gitmeye ve karışıklığı bırakmaya ikna etmek için beş dakika daha tartışmak gerekti. Annie, onların bu olaydan daha fazla etkilenmesini istemiyordu. Sonunda uzaklaştıklarında, onlar için hissettiği paniğin kalıntıları onu sardı. Dünya çıldırmıştı. Sos ve Fanchon'u birinin katletmiş olabileceğini düşünebilmesi bunun kanıtıydı. İçten içe, cemaatteki herkes gibi, kötülüğün cehennemden sızıp dünyalarını kirletip hepsini yutacağından korkuyordu.

Bunu Mullen'a kesin olarak yükleyebilmek için birden fazla neden olmasını diledi. Ama üzerinde düşündükçe, emin olamadı. Radyodan onu ihbar etmek basit ve anonim bir işti. Cipindeki yılan kolayca halledilmişti, ama bu... Kelimenin tam anlamıyla, suçüstü yakalanma ihtimali çok yüksekti. Ve Pam Bichon ile olan bağlantısı da tedirgin ediciydi.

Annie'nin ısrarı üzerine Pitre, onunla birlikte set yoluna çıktı ve el fenerini etrafa tuttu. Işın ormanı ve çalılıkları keserken hayvanların gözleri kırmızı renkte parladı. Eğer burada park edilmiş bir araba varsa, çoktan gitmişti. Kanlı ayak izleri yoktu. Lastikler kayalık yolda kullanışlı bir iz bırakmamıştı.

Annie, mağazanın merdivenlerinden dairesine geri döndüğünde saat neredeyse sabah üç olmuştu. Kasları ağrıyordu. Pitre'nin vurduğu omuz bıçakları arasındaki ağrı bıçak gibi keskin bir nitelikteydi. Aynı zamanda, uyuyamayacak kadar gergindi.

Buzdolabından bir Abita daha çıkardı, birkaç Tylenol içti ve mutfak masasındaki sandalyeye çöktü. Pam Bichon cinayeti ile ilgili notları hâlâ masanın üzerinde duruyordu.

Kronolojiyi eline aldı ve girişlere göz attı.

9 Ekim, saat 01:45: Pam yine bir hırsız ihbarında bulunur. Şüpheli

yakalanmaz. 10 Ekim: Okul otobüsüne binmek için evden çıkan Josie

Bichon,

ön kapının basamağında parçalanmış bir rakun cesedi bulur.

Marcus Renard onun arkadaşı olmak istemişti. Pam Bichon'un da arkadaşı olmak istemişti. Pam onu reddetmişti. Annie onun yüzüne katil demişti. Pam ölmüştü. Ve Annie, Pam'ın hayatındaki yerini almak için sıraya girmişti. Çünkü dedektiflik oynamak istiyordu, çünkü kurbanların gölgelerinde hapsolmuş bir kadın için adalet bulması gerekiyordu.

Kendisinin de oraya düşme riskiyle karşı karşıya kalabileceğini hiç düşünmemişti.

"Belki Kayıt ve Delil bölümüne geçebilirim diye düşünüyordum," dedi Annie, Noblier'in masasının önündeki sandalyeye otururken. Sadece üç saat uyumuştı. Zaten berbat görünüyordu; uykusuzluk görünüşünü belirgin bir şekilde değiştirmeyecekti.

Şerif, görünüşe göre Pazar gününü berbat geçen haftanın yorgunluğunu atmakla geçirmişti. Yanakları ve burnu güneşten yanmıştı, bu da balıkçı teknesinde geçirdiği bir günün kanıtıydı. Annie'ye, sanki tuvalet temizlemeye gönüllü olmuş gibi baktı.

"Kayıtlar mı? Kayıtlara mı gitmek istiyorsun?"

"Hayır, efendim. Devriyeye devam etmek istiyorum. Ama bunu yapamazsam, daha önce gitmediğim bir yere gitmek isterim. Yeni bir şeyler öğrenmek için."

Annie görünür bir coşku göstermeye çalıştı. Yeminli personel nadiren kayıt gibi işlerde boşa harcanırdı, ama şerif onu nereye koyarsa koysun onu boşa harcayacaktı.

"Sanırım orada pek sorun çıkaramazsın," diye mırıldandı, kahve fincanını okşayarak.

"Hayır, efendim. Sorun çıkarmamaya çalışırım, efendim."

Yaban mersinli kekinden bir ısırık alırken bunu düşündü, sonra başını salladı. "Tamam, Annie, Kayıtlar olsun. Ama bugün önce yapmanı istediğim başka bir şey var. Bir başka öğrenme deneyimi diyebilirsiniz. Sekreterime git. O sana her şeyi anlatacaktır."

"McGruff the Crime Dog mu?"

Annie, depo odasında önünde asılı duran kostüme dehşetle baktı: tüylü uzuvlar ve bir trençkot. Dev köpek kafası, dev köpek ayaklarının üstüne oturmuştu.

Valerie Comb sıırttı. "Tony Antoine genellikle bunu yapar, ama bugün hasta olduğunu söyledi."

"Evet, eminim öyledir."

Noblier'in sekreteri ona bir program verdi. "Bu sabah iki, öğleden sonra iki görünüş. Sunumu York yardımcısı yapacak. Tek yapman gereken ayakta durmak."

"Dev bir köpek gibi giyinmiş olarak."

Valerie burnunu çekip, boynuna bağladığı şifon fularla uğraşarak, öpücük izini gizlemeye çalıştı. "Bana sorarsan, iş bulduğun için şanslısın."

"Ben şanslı değilim."

"Wee Tots'a gitmek için on dakikan var," dedi, kapıya doğru yavaşça yürürken. "Ayaklarını sürükle, Şerif Yardımcısı. Yoksa kuyruğunu mu sallayacaksın?"

"Bunu benden daha iyi bilirsin," diye mırıldandı Annie, kapı kapanırken, onu yeni alter egosuyla baş başa bırakarak.

Öğretici bir deneyim.

Dolaptan dev kafayı çıkarıp istasyonun koridorlarında dolaşarak kendini tamamen gizleyip aşağılanmaktan kurtulabileceğini öğrendi. Ama aynı zamanda kafayı yardım almadan takamayacağını da öğrendi. Kafası bir Volkswagen böceği kadar ağır ve hantaldı. Kafayı takmaya çalıştığı tek denemede dengesini kaybetti, çelik raf ünitesine çarptı, sekip köpek kafası önde kağıt geri dönüşüm kutusuna düştü.

Dev köpek ayaklarıyla araba süremeyeceğini öğrendi. Kostümün içinde havalandırma olmadığını ve kostümün şimdiye kadar karşılaştığı gerçek köpeklerden daha kötü koktuğunu öğrendi.

York the Dork'un McGruff görevini çok fazla ciddiye aldığını öğrendi.

"Havlayabilir misin?" diye sordu, kafasını düzeltirken. Wee Tots Anaokulu'nun küçük yan otoparkında duruyorlardı. Üniforması lekesiz, kolalı ve sertti. Pantolonundaki kırısklıklar peyniri kesebilecek kadar keskin görünüyordu.

Annie, McGruff'un kısmen açık ağzındaki küçük göz deliklerinden dışarıya sert bir bakış attı. "Ne yapabilirim?" diye sordu, sesi boğuk çıkıyordu.

"Havlayabilirsin. Benim için köpek gibi havlayabilirsin."

"Bunu bana söylememişsin gibi davranacağım."

York'un küçük fırça bıyığı sabırsızlıkla seğirdi. Arkasına geçip trençkotun arka havalandırma deliğinden çıkan kahverengi kuyruğu düzeltti. "Bu önemli, Memur Broussard. Bu çocuklar bize güveniyor. Onlara güvenliği öğretmek ve kolluk kuvvetlerinin onların dostu olduğunu öğretmek bizim görevimiz. Şimdi McGruff gibi bir şey söyle."

"Kuyruğundan çek ellerini yoksa ısırırım."

"Bunu söyleyemezsin! Çocukları korkutursun!"

"Sana söylüyordum."

"Ve sesin çok daha kalın, daha hırıltılı olmalı. Böyle." Bir kez daha onun önüne geçti ve rol için fiziksel olarak hazırlandı, omuzlarını kamburlaştırdı ve Nixon'a benzeyen bir yüz ifadesi yaptı. "Merhaba, çocuklar ve kızlar," dedi en iyi çizgi film köpeği sesiyle, ki bu ses Nixon'a benziyordu. "Ben McGrrruff, Suç Köpeği! Birlikte suçla mücadele edebiliriz!"

"Evet, sen tam bir Scooby-Doo'sun, York. Bu kostümü giymek ister misin?"

Bu hakarete karşı kendini toparladı. "Hayır."

"O zaman çeneni kapat ve beni rahat bırak. Hiç havamda değilim."

"Sende bir tavır sorunu var, Şerif Yardımcısı," dedi, sonra topuklarını döndürüp, dik bir yürüyüşle okulun yan girişine doğru yürüdü.

Annie arkasında sallanarak yürüdü, merdivenlerde tökezledi ve dev köpek burnunun üzerine düştü. York uzun bir iç çekişle onu kaldırdı ve binaya doğru yönlendirdi.

Bir öğrenme deneyimi.

Köpek kostümü içinde hareket edemediğini ve pençeleriyle el becerisi gösteremediğini öğrendi. McGruff'un ağzından dünyanın sadece küçük bir kısmını görebilmesinin büyük bir dezavantaj olduğunu öğrendi. Küçük çocuklar tamamen bu görüş alanının altında kalıyordu ve bunun farkındaydılar. Ayaklarına basıyor ve kuyruğunu çekiyorlardı. Biri masaüstünden atlayarak Tarzan gibi bağırdı ve McGruff'un ağzından sarkan büyük pembe dili yakaladı. Bir diğeri gizlice yaklaşarak ayağına işedi.

O öğleden sonra Sacred Heart İlköğretim Okulu'ndaki programları bittiğinde, Annie kendini çok fazla doğum günü partisi katılımcısının darbeleriyle yıpranmış bir piñata gibi hissediyordu. York onunla konuşmayı tamamen kesmişti, ama önce onun işbirliği yapmadığını Çavuş Hooker'a ve hatta muhtemelen şerife bildireceğini söyledi. Ona göre, Annie tüm suç köpekleri için bir utanç kaynağıydı.

Annie, McGruff kafasını koltuğunun altına sıkıştırmış, Sacred Heart'ın dışındaki kaldırımda durmuş, York'un öfkeyle devriye arabasına doğru koşmasını izliyordu. Okul çıkışıydı. Bir sürü üçüncü sınıf öğrencisi havlayarak yanından koşarak geçti. Daha büyük bir çocuk kuyruğunu yakaladı ve onu döndürdü, otobüse doğru koşarken adımını hiç kesmedi.

"Bu hiç iyiye işaret değil," dedi Josie ciddi bir şekilde. Sırt çantasını kollarının arasına almış, saçlarını geniş mor bir bantla yüzünden uzaklaştırmış, merdivenlerde duruyordu.

"Hey, Jose, neredesin?" dedi Annie.

Kız omuz silkti ve bakışlarını yere indirdi.

"Otobüsü kaçıracaksın."

Josie başını salladı. "Avukatın ofisine gitmem gerekiyor. Hunt anneanne ve dedesi bir toplantı yapacaklar. Dün onu hapisten çıkardılar, biliyor musun? Kiliseye gitmek yerine onu almaya gittik. Sanırım kanunları çiğneyenlerin neredeyse hiçbiri hapiste kalmak zorunda kalmıyor, değil mi?"

"Onu kefaletle serbest mi bıraktılar?" diye sordu Annie. Pritchett'in pazar günü taşınacağını kim tahmin edebilirdi ki? Kimse, işte mesele de bu. Ofisler resmi olarak kapalıydı, bu da gizli manevralar için mükemmel bir gün olmasını sağladı. Aile, basının kendilerini kullanmasını istemiyordu. Pritchett, Davidsonları gereğinden fazla üzme istemiyordu. Davidsonların, Marcus Renard'dan çok daha fazla seçmen arkadaşı vardı.

Josie merdivenlerden inerken tekrar omuz silkti ve oyun parkına doğru yöneldi. "Sanırım. Anlamıyorum, ama kimse bu konuyu konuşmak istemedi. Özellikle de büyükbaba Hunt. Eve geldiğinde tek başına balık tutmaya gitti ve geri döndüğünde çalışma odasına girip bir daha çıkmadı."

Boş salıncaklara gitmek yerine, canlı meşe ağacının gölgesinde menekşelerin kenarında duran kalın bir demiryolu traversine oturdu. Annie, McGruff kafasını asfalta bıraktı ve yanına oturdu, kuyruğunu elinden geldiğince düzeltti. Okulun diğer tarafında, otobüsler gürültüyle hareket ediyordu.

"Senin için kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum Jose. Bu, birçok yetişkin için de kafa karıştırıcı."

"Büyükanнем, dedektifin annemi öldüren adamı dövmeye çalıştığını, ama senin onu durdurduğunu söylüyor."

"O kanunları çiğniyordu. Polisler kanunları uygulamakla yükümlüdür, asla çiğnememelidir. Ama Dedektif Fourcade'i durdurmuş olmam, anneni öldüren adamı yakalamaya çalışmayacağım anlamına gelmez. Anlıyor musun?"

Josie yana döndü ve parmak ucuyla lavanta rengi bir menekşeye dokundu. Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ve "Hayır" diye fısıldadı.

Başını biraz daha eğdi, koyu renkli saçları yüzünü gizlemek için perdenin önüne düştü. Sonunda konuştuğunda, sesi çok zayıf ve titriyordu. "Ben... annemi çok özliyorum."

Annie pençesini uzattı ve Josie'yi yanına çekti. "Onu özlediğini biliyorum tatlım," dedi Josie'nin başının üstüne. "Onu ne kadar özlediğini çok iyi biliyorum. Başına tüm bunlar geldiği için çok üzgünüm."

"Onu geri istiyorum," diye hıçkırarak trençkotuna yaslandı Josie. "Geri gelmesini istiyorum ama asla gelmeyeceğini biliyorum ve bundan nefret ediyorum!"

"Biliyorum tatlım. Hayat bu kadar acı vermemeli." "Rahibe Celeste, Tanrı'ya kızmamam gerektiğini söylüyor ama ben kızgınım."

"Tanrı için endişelenme. O'nun cevaplaması gereken çok şey var. Başka kime kızgınsın? Bana mı kızgınsın?"

Küçük kız başını salladı.

"Sorun değil. Ama bilmeni isterim ki, sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum Jose," diye mırıldandı. "Sana söz verdim ve sözümü tutuyorum. Ama istediğin kişiye kızgın olmaya hakkın var. Başka kime kızgınsın? Babana mı?"

Yine başını salladı.

"Ve büyükannen?"

Yine başını salladı.

"Peki ya Hunt

dedesi?" "H-hayır."

"Başka kim var?"

Josie bir an için sessiz kaldı. Annie bekledi, zorlu deneyimlerden doğan beklenti göğsünde yoğunlaşıyordu. Düzensiz bir esinti menekşelerin başlarını salladı. Boyalı bir bunting, bir çocuğun öğle yemeği sandviçinden soyup bıraktığı ekmek kabuğunu kapmak için bir açelya çalısından aşağı süzüldü.

"Başka kim var, Jose?"

Cevap, acı dolu küçük bir sesle geldi. "Ben."

"Ah, Josie," diye fısıldadı Annie, onu sıkıca kucaklayarak. "Annenin başına gelenler senin suçun değildi."

"Ben... ben... Kristen'ın evine gitmiştim. Belki de evde olsaydım..."

Annie, kekeleyen itirafı dinledi, içinden dokuz yaşında gibi hissederek, kimsenin taşıdığını tahmin bile edemeyeceği korkunç suçluluk yükünü hatırladı. Her zaman annesinin yanındaydı, kötü günlerinde ona göz kulak olur

kötü günlerinde ona bakmış ve Tanrı'dan onu mutlu etmesi için dua etmişti. Ve evden ilk kez ayrıldığında, Marie kendi canına kıymıştı. Bu yük, onu ezip geçecekmiş gibi hissedene kadar üzerine baskı yapmıştı.

Set yolunda yürüdüğünü, Minnie Mouse peluşunu suya attığında acı gözyaşlarının tadını hatırladı. İlk tatilinde çok sevdiği oyuncak, annesinin hayatının sonunu getiren tatil. Sos amcasının oynacağı sazlıklardan çıkardığını ve onu kucağına alıp kıyıda oturduğunu hatırladı, ikisi de ağlıyordu, ıslak Minnie Mouse aralarında sıkışmıştı.

"Senin suçun değildi, Josie," diye mırıldandı sonunda. "Annem öldüğünde ben de öyle düşünmüştüm. Belki evde olsaydım bunu engelleyebilirdim diye. Ama hayatımıza kötü şeyler ne zaman gireceğini bilemeyiz. Başkalarının yaptıklarını kontrol edemeyiz.

Annenin ölmesi senin suçun değil, tatlım. Bu başka birinin suçu ve o bunun bedelini ödeyecek. Söz veriyorum. Tek istediğim, senin arkadaşın olduğumu söylediğimde bana inanman. Her zaman senin arkadaşın olacağım, Josie. Her zaman senin için burada olmaya çalışacağım ve senin için her zaman elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Josie ona baktı. Gülümsemeye çalıştı. "O zaman neden köpek gibi giyinmişsin?"

Annie yüzünü buruşturdu. "Geçici bir aksilik. Uzun sürmeyecek. Bana, berbat bir suç köpeği olduğumu söylediler."

"Gerçekten çok kötüydün," diye itiraf etti Josie. Tiksinti ile burnunu kırıştırdı. "Ayrıca çok kötü kokuyorsun."

"Hey, hakaretlere dikkat et," diye alay etti Annie. "Bütün pirelerimi üstüne salarım." "İğrenç!"

"Hadi, ufaklık," dedi, yavaşça ayağa kalkarak. "Seni şehir merkezine kadar götüreceğim. Kafamı taşımama yardım edebilirsin."

Pontchartrain Gölü, metalik bir su renginde parlıyordu, bir madeni para kadar düz ve göz alabildiğince kuzeye uzanıyordu, Pontchartrain Causeway ücretli köprüsüyle ikiye bölünmüştü. Birkaç tekne orta mesafede yüzeyde süzülüyordu, pilotları her zamanki Pazartesi gününün zorlu işlerinden kaçmışlardı. Bu kıyı şeridinden manzara pahalıydı. Gölün bu kısmındaki gayrimenkuller, "eğer soruyorsan, karşılayamazsın" kategorisindeydi. Duval Marcotte karşılayabilirdi.

Konağı İtalyan tarzında tasarlanmıştı ve Louisiana'dan çok Toskana'ya daha uygun bir yapıya sahipti. Yumuşak beyaz sıva ve kırmızı kiremit

çatı. Düz, zarif çizgiler ve uzun, ince pencereler. Mülkü çevreleyen iki buçuk metrelik bir duvar vardı, ancak demir kapılar açıktı ve yoldan geçenlere zümrüt yeşili çimler ve lüks çiçek bahçelerini görme imkanı sunuyordu. Evin yakınındaki garaj yolunda siyah bir Lincoln Town Car duruyordu. Kapı direğinin tepesinden bir güvenlik kamerası aşağıya bakıyordu.

Nick arabayla geçip etrafında dolaştı. Hizmet girişi de açıktı. Bir çiçekçinin minibüsü, kapıları ardına kadar açık olarak evin mutfak girişinin yanında duruyordu. Nick kamyonetini kapının dışına park etti ve eve doğru yürüdü, minibüsten kocaman bir bahar çiçekleri aranjmanı aldı.

Mutfak hareketliydi. Zayıf bir kadın, önlüklü iki yardımcının kanepeleri hazırlamasını denetliyordu. İki kadın daha, şampanya kadehlerinin bulunduğu tepsileri başka bir çalışma adasının granit tezgahına boşaltıyordu. Yirmili yaşlarında kaslı bir genç, bir kasa şampanya ile kapıdan çıktı ve altın çerçeveli gözlüklü, küçük, kadınsı bir sarışın adamın talimatıyla onu bir masaya taşıdı. Adam daha sonra Nick'e döndü. "Bunu kırmızı salona götür. Şöminenin yanındaki yuvarlak maun masanın üzerine koy."

Bir hizmetçi mutfak kapısını onun için açtı.

Bu eve iki kez gelmiş ve yerleşimini ezberlemişti, zihninde antika mobilyaların her bir parçasını ve duvarlarda asılı olan her tabloyu görebiliyordu. Kırmızı salon evin ön tarafında soldaydı, sanki Napolyon'u ağırlamış gibi görünen, İkinci İmparatorluk tarzında, süslü ve gösterişli bir odaydı.

Nick, aranjmanı yuvarlak maun masanın üzerine koydu ve koşu ayakkabıları cilalı zeminde neredeyse hiç ses çıkarmadan doğu kanadının koridorunda hızla yürüdü. Ana merdiveni geçip koridorun uzak ucundaki merdivenleri tercih etti. Marcotte'un ofisi doğu kanadının ikinci katındaydı. Alışkanlıklarına bağlı bir adam olan Marcotte, pazartesi ve cuma günleri evden çalışıyordu. Marcotte'un New Orleans'ın merkezi iş bölgesindeki Poydras Caddesi'ndeki ofisinde görülmek istemediği iş ortakları düzenli olarak evine geliyordu. Nick, garajdaki Town Car'ı düşündü ve kaşlarını çatı.

Bekleyip, Marcotte'u yatağında şaşırtmak için geç gelseydi daha iyi olurdu, ama bu Marcotte'a onu vurmak ya da hırsız olarak vurdurmak için çok iyi bir bahane verirdi. Buraya intikam için değil, iş için geldiğini kendine hatırlattı ve banyoya girip kapıyı arkasından kapattı.

Lavabonun üzerindeki aynada kendine baktı. Beyaz tişörtünün üzerine bol kesim siyah bir spor ceket giymişti, ceketin kesimi omuz askısını ve Ruger P.94 yarı otomatik tabancayı gizliyordu. Elmacık kemikleri kızarmıştı. Nabızı biraz fazla hızlı atıyordu ve beklenti ağzını bakır tadı ile kaplamıştı. Marcotte'u bir yıldan fazla süredir görmemişti, onu bir daha görmeyi planlamamıştı. Hayatının o bölümünü kapatmak için elinden geleni yapmıştı, ama şimdi kendini o bölüme geri dönmüş buluyordu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, ciğerlerini doldurdu ve zihnini sakinleştirmeye çalıştı. *Sakin ol, odaklan, konsantre ol.* Neden buradaydı? Marcotte'u Bichon davasıyla ilişkilendiren görünürde hiçbir şey yoktu. Cinayetten önce Donnie'nin telefon kayıtlarındaki tüm New Orleans numaralarını kontrol etmiş, Marcotte ile doğrudan bir bağlantı bulamamıştı. Bu bir rahatlamaydı. Renard'ın katil olduğunu içten içe bildiği halde, Donnie'nin Pam'i öldürme nedenini güçlendirmek istemiyordu. Donnie, Pam'in ölümünden sonra Marcotte ile iletişime geçmişse, Nick'in bunu bilmesinin bir yolu yoktu. O dönemdeki Bichon'un telefon kayıtlarına el koymak için bir neden yoktu. Ve Donnie olaydan sonra Marcotte ile iletişime geçmişse, bu Marcotte'u cinayetten uzaklaştırıyordu.

Ancak bu mantığı dile getirdikten sonra bile, tedirginlik devam ediyordu. Marcotte'un hayaleti, davanın kenarlarında gölgelerin içinde belirliyordu. Donnie, gayrimenkulü satma planlarına geçmeden önce Pam'in davasının kapanmasını istiyordu. Renard ortadan kaldırılırsa, dava muhtemelen kapanırdı. Renard'ı ortadan kaldıran Nick olsaydı ve bu eyleminden dolayı hapse girseydi, Marcotte'un yeni oyun alanından çıkarılmış olacaktı.

Dudaklarının arasından yavaşça nefes verdi. *Sakin ol, odaklan.* Geçmişin bu işe karışmasına izin veremezdi. Şimdiki zamanı izole etmeli, anı yaşamalı, ileriye düşünmeliydi. *Kontrol.* Koridora geri adım attı ve cilalı selvi ağacından yapılmış çift kapıya doğru yürüdü.

Marcotte'un genç erkek sekreteri, küçük dış ofisteki Fransız masasında oturuyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Marcotte'u görmeye geldim."

Sekreter, Nick'in görünüşünü şüphe ve hoşnutsuzlukla karşıladı. "Üzgünüm, randevunuz yok."

"Üzülmeyin. Beni görecek."

"Bay Marcotte çok meşgul bir adam. Toplantıda."

Nick masanın üzerine eğildi ve adamın kravatını düğümün hemen altından yakaladı, yumruğuyla sıkıca bükerek. Sekreterin gözleri

genişledi ve boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardı.

"ok kaba davranıyorsun, niversiteli ocuk," dedi Nick yumuşak bir sesle. Neredeyse burun buruna gelmişlerdi. "şanslısın ki ben sabırlı biriyim. Ben insanlara ikinci bir şans vermeyi severim. şimdi seni boğazlamayı bırakayım da, sen de Bay Marcotte'u ağırırısın. Ona Nick Fourcade'in iş için geldiğini söyle."

Nick onu bıraktı ve sekreter sandalyesine geri düşerek nefes aldı. Telefona uzandı ve interkom düğmesine bastı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Marcotte." Boğazını temizlemeye çalıştı, ama sesinde hırıltılı bir ton kalmıştı. "Nick Fourcade sizi görmek istiyor. Size haber vermem konusunda ısrarcıydı."

Makineden cevap gelmedi. Nick sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. Bir dakika sonra Marcotte'un özel odasının çift kapısı açıldı ve dört adam dışarı ıktı.

Nick, en yakın duvara doğru adım atarak grubu hızlıca değerlendirdi. İlk sırada, New Orleans bölgesinde orta düzey bir mafya patronu olan Vic "The Plug" DiMonti vardı. Kısa bacakları ve kolları olan küçük bir küp gibi bir vcoda sahipti. Buna karşılık, yanındaki kaslı adamlar aşırı iriydi, steroidle şişirilmiş diz kırıcılar, kısa saçlı, boyunsuz ve yuvarlak Armani güneş gzlklydler.

Marcotte, mafya yeleri dışarı çıkarken açık kapıda kaldı. Takım elbise pantolonu ve kolları kıvrılmış çizgili gömleği, düzgün kan kırmızısı kravatı ile en sıradan adamlardan biri gibi görünüyordu. Zayıf, altmış yaşında, tepesinde keldi. Glmsemesiyle nlyd. Gözleri nazikti. Ve göğsünün içindeki kalbi, küçük, siyah, körelmiş bir yumru gibiydi. Cömertçe iyiliksever, etkileyici derecede alçakgönüllü, gizlice acımasızdı. Mükemmel bir imaj satın almış ve bunun için cömertçe para ödemişti ve New Orleans'ın yüksek çevrelerinde bunu bilen az sayıdaki insan da memnuniyetle görmezden geliyordu.

"Vay, bu benim eski dostum Nick Fourcade değil mi!" dedi gülerek, neşeli bir şekilde, eski ve değerli tanıdıklara özgü bir samimiyetle. "Bu bir sürpriz!"

"yle mi?"

"İçeri gel, Nick," dedi, büyük bir jestle. "Evan, bize kahve getirir misin?"

"Kalmayacağım," dedi Nick, ev sahibinin yanından geçerek ofise girerken.

Ana duvarın ortasındaki Palladyan pencereden görünen gl manzarası, istemese de onu etkilemişti. Oda da en az manzara kadar

etkileyiciydi. Halı, duvarlardan bir ton daha açık gri renkteydi. Duvarlar boyunca aralıklarla sanat eserleri sergileniyordu. Mobilyalar müze kalitesindeydi.

"Eve dönüş yolun uzun," dedi Marcotte, masif masasının etrafından dolaşarak. "Cajun ulusunda adını duyurduğunu duydum."

Nick yorum yapmadı. Masanın bir ucundaki Louis XIV koltuğuna, kapıları görebilecek şekilde oturdu. Ellerini koltuğun arkasına koydu. Marcotte, onun inandığı her şeyin tam tersiydi: ahlak, adalet, kişisel sorumluluk. Nick, Marcotte'u bunun için cezalandırmayı hayal etmişti, ama kendini yozlaştırmadan bunu yapmanın bir yolu yoktu. Bu durum sadece öfkesini daha da körükledi.

"Beni buraya ne getirdi, Dedektif?" diye sordu Marcotte. "İnanılmaz cesaretin dışında tabii."

Dirseklerini yönetici koltuğunun kollarına dayadı, parmak uçlarını piramit şeklinde birleştirdi ve koltuğu yavaşça ileri geri çevirdi. "Bu gece vereceğim parti olabilir derdim, ama korkarım ki konuk listesinde adın yok. Resmi bir iş olamaz: Yetki alanının çok uzağındasın. Ayrıca, son zamanlarda mesleki açıdan küçük bir aksilik yaşadığını duydum."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Gazetelerde okuduklarımdan, Nick, evlat. Şimdi senin için ne yapabilirim?"

Marcotte'un sakinliği onu hayrete düşürdü. Adam onu mahvetmişti ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki bu onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi burada oturuyordu.

"Bana bir soruya cevap ver," dedi. "Bayou Realty'nin olası satışını Donnie Bichon ile ilk ne zaman konuştun?"

"Donnie Bichon kim?"

"Gazeteleri okuyorsun, kim olduğunu biliyorsun."

"Onunla konuştuğuma inanmak için bir nedenin mi var? Neden küçük, önemsiz bir emlak şirketiyle ilgileneyim ki?"

"Bir düşüneyim." Nick, konsantre olmak için iki parmağını şakağına koydu. "Para mı? Para kazanmak. Para saklamak. Para aklamak. Seç birini. Belki arkadaşın Vic the Plug, küçük bir yatırım arıyordur. Belki cebinde, nehir gemisinde kumar oynamayı havzaya getirmek isteyen senatörler vardır. Belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyorsundur."

Marcotte'un yüzü ifadesizleşti. "Beni kırıyorsunuz, Dedektif."

"Öyle mi? Neyse, başka ne var ki?"

"Hiçbir şey. Her zamanki gibi sıkıcısın. Ben saygın bir iş adamıyım, Fourcade. İtibarım kusursuzdur."

"Böyle bir itibar satın almak için ne kadar para gerekir? Hangi dolandırıcılarla arkadaşlık etmek istediğine göre ekstra para mı ödüyorsun?"

"Bay DiMonti bir inşaat firmasının sahibi. Birlikte bir proje geliştiriyoruz."

"Eminim öyledir. Onu ve adamlarını Bayou Breau'ya da götürecekmisin?"

"Sen akıl hastasısn, Fourcade. Yılanlarla dolu bir bataklık kasabasıyla ilgilenmiyorum."

Nick uyarı olarak parmağını kaldırdı. "Ah. Sözlerine dikkat et, Marcotte. O benim yılanlarla dolu bataklık kasabam, beni oraya götürdüğün yer. Orada yüzünü görmek istemiyorum. Paranın kokusunu almak istemiyorum."

Marcotte başını salladı. "Hiç öğrenmiyorsun, değil mi bataklık faresi? Sana mükemmel bir ev sahibi oldum, ama sen beni kötüye kullanıyorsun. İstersem seni tutuklatabilirim. Dosyan ne hale gelir sence? Aklını kaçırmışsın gibi, derim. Şüphelileri dövmek, tanınmış bir iş adamı ve hayırseveri taciz etmek için New Orleans'a kadar gitmek. Beni rahatsız ediyorsun, Fourcade, sivrisinek gibi. Son seferinde seni kovdum. Bir daha başımın etini yeme."

Kapı açıldı ve sekreter, küçük bir kahve demliği ve kemik çini demitasse fincanların bulunduğu gümüş bir tepsiyi içeri taşıdı. Yanmış hindiba bitkisinin koyu aroması odayı doldurdu.

"Kahveyi boş ver, Evan," dedi Marcotte, gözlerini Nick'ten ayırmadan. "Dedektif Fourcade artık hoş karşılanmıyor."

Nick, kapıya doğru ilerlerken sekretere göz kırptı. "Sen benimkini iç, *dostum*. Boğaz ağrısına iyi geldiğini duydum."

Yan merdivenlerden aşağı indi ve mutfaktaki kalabalığı önlemek için solaryumdan dışarı çıktı. Çiçekçinin minibüsü gitmişti. Vic DiMonti'nin adamları ise hâlâ oradaydı.

Biri, kapıya giden yolu kapatmak için saksı kulübesinin arkasından çıktı. Nick onlardan üç metre uzaklıkta durdu ve seçeneklerini değerlendirdi. Yerinde kalmak ya da geldiği yoldan geri koşmak, ancak Meathead Number Two'nun ikinci seçeneği çoktan ortadan kaldırdığına dair içini kemiren bir his vardı. Arkasında tuğla yolda büyük ayakların çıkardığı sesler bu gerçeği doğruladı. Sonra DiMonti'nin kendisi, kalın pençelerinde hickory kürek sapı dengeleyerek saksı kulübesinden çıktı.

"Seninle bir sorunum yok, DiMonti," dedi Nick. Ağırlığını ayak parmaklarının ucunda tuttu ve gözlerini önündeki haydutun üzerinde tuttu. Adamın güneş gözlüklerinde ikizinin yansımasını görebiliyordu.

"Seni hatırlıyorum, Fourcade," dedi DiMonti. Aksanı, şehrin Irish Channel bölgesine özgü, Brooklyn aksanına yakın bir aksandı, bir film gangsterine yakışır şekilde. "Sen bir tür delisin. Seni polislikten attılar." Kahkahayı bastı. "NOPD'den atılmak kolay bir şey değildir."

"Önemli bir şey değildi," dedi Nick. "Arkadaşın Marcotte'a sor."

"İyi bir noktaya değindin, Fourcade," dedi DiMonti, kürek sapını avucuna vurarak. "Bay Marcotte benim yakın bir arkadaşım ve değerli bir iş ortağıdır. Onu üzmem istemem. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kesinlikle. O zaman Tiny'ye kenara çekilmesini söyle, ben de yoluma devam edeyim."

DiMonti üzgün bir şekilde başını salladı. "Keşke o kadar basit olsaydı, Nick. Sana Nick diyebilir miyim? Bak, bence burada bir davranış kalıbı var. Belki de Bear ve Brutus'tan bu davranıştan vazgeçmen için küçük bir ders alman gerekiyor. Buraya geri gelmeden önce iki kez düşünmeni sağlayacak bir ders. Anlatabildim mi?"

Arkasındaki Brutus'un Bear'ın güneş gözlüklerinde daha büyük görüldüğünü fark etti.

Dönen bir tekme Brutus'un yüzüne isabet etti, burnunu ve güneş gözlüklerini kırdı ve onu kesilmiş bir ağaç gibi tuğla yola düşürdü. Nick diğer tarafa döndü, sağdan gelen bir tekmeyle engelledi ve Bear'ın diyaframına sert bir yumruk attı. Tuğla vurmak gibiydi.

Haydut onu sert bir yumrukla yakaladı ve Nick'in ağzı kanla doldu. Sağ ayağını kaldırıp Bear'ın dizine tam isabetli bir darbe indirdi ve eklemi doğanın asla amaçlamadığı bir şekilde bükülmeye zorladı. Haykırarak dizine sarılan haydut ikiye katlandı ve Nick, dudağını yararak kan fişkırmasına neden olan bir kombinasyonla ona vurdu.

Tek ihtiyacı olan Bear'ın yere düşmesiydi, sonra kapıya doğru koşabilirdi. Ruger'ı çekmek istemiyordu. DiMonti onu öldürmek için buraya gelmemiştii ve o da işleri karmaşıktırtmak istemiyordu, ama bunu yapmak için tereddüt de etmeyecekti. Plug, payına düşen cesetleri bataklığa atmıştı. Bir yumruk daha ve Bear ölmüş olacaktı. Ama Nick geri çekilemeden, DiMonti kürek sapını beyzbol sopası gibi salladı ve onu böbreklerine sertçe vurdu.

DiMonti tekrar savurdu ve Nick sendeledi, ayakta kalmaya, hareket etmeye çalıştı. Koşabilseydi...

Bu düşünce, Brutus'un arkadan ona saldırmasıyla yarıda kesildi ve Nick yüzüstü tuğlaların üzerine düştü. Sonra dünya karardı ve Nick'in son düşüncesi, bunun muhtemelen iyi olduğu yönündeydi.

Annie içini çekti ve evrak yığınlarını karıştırarak, Fourcade'in kalın harflerle RENARD yazdığı bir paket mikro kaset buldu. Görüşme kasetleri, şüphesiz cebinde kayıt etmişti. Resmi kasetlerin şerif departmanından dışarı çıkmasına asla izin verilmezdi, ama Fourcade kendi kurallarına göre yaşıyordu - bazılarını Annie hoş görüyordu, bazılarını ise...

Bunu düşünmek onu tedirgin ediyordu. Sınırı nerede çizecekti? Peki ya o? Bu davaya karışarak kuralları çiğniyordu, ama bunun haklı olduğunu, daha yüksek bir otoriteye bağlılık borcu olduğunu düşünüyordu. Fourcade, o otoparkta Renard ile yüzleştğinde de böyle mi düşünmüştü? Adalet, kanundan daha üstün bir güç müydü?

Nerede bu adam? diye merak etti, çantasını karıştırarak kayıt cihazını ararken. Görevden uzaklaştırılmış ve davadan uzak durması istenmiş bir adam için, oldukça hareketliydi.

"Belki de senin bulman için kanıt yerleştiriyordur, Annie," diye mırıldandı, sonra kendini azarladı.

Sırf daha önce bununla suçlandığı için yüzüğü yerleştirdiğine inanmıyordu. Parmantel cinayet soruşturması sırasında yapılan iddiaları kimse kanıtlamamıştı. Fourcade, kimse fırsat bulamadan NOPD'den istifa etmişti. Yaygara dinmiş ve dava ortadan kalkmıştı.

Bu durum, Annie'ye suçlamalarda bir terslik olduğunu düşündürdü. Dava ortadan kalkmış ve hiçbir hukuk davası açılmamıştı. Bugünlerde polisler karşı en ufak bir şikayeti olan herkes hukuk davası açıyordu. Fourcade'in fahişe Candi Parmantel'i öldürmekle suçladığı Allan Zander, yeniden anonimliğe gömülmüştü.

Birinci kaseti oynatıcıya yerleştirirken, bunların hiçbirinin önemi olmadığını kendine söyledi. Fourcade geçmişini kendine saklamak istiyordu ve onun tek istediği bu cinayeti kapatmaktı. Gerisi sadece yükten ibaretti.

Oynat düğmesine bastı ve cihazı masanın üzerine koydu.

Fourcade, Marcus Renard ile yaptığı görüşmeyi kaydetti. Tarih, saat ve dava numarasını, kendi adını, rütbesini ve rozet numarasını belirtti. Stokes

adını, rütbesini ve rozet numarasını söyledi. Sandalyeler yere sürtündü, kağıtlar karıştırıldı.

Fourcade: "Bu cinayet hakkında ne düşünüyorsunuz, Bay Renard?"

Renard: "Bu... bu korkunç. İnanamıyorum. Pam... Tanrım..."

Stokes: "Neye inanamıyorsunuz? Bir kadını bu şekilde katledebileceğinize mi?"

Kendinizi şaşırdınız, değil mi?"

Renard: "Ne? Ne demek istiyorsunuz... Bunu yapabileceğimi düşünemezsiniz! Pam... Ben asla..."

Stokes: "Hadi ama Marcus. Karşında eski dostun Chaz var. Ben dün doğmadım. Sen ve ben, bu konuşmayı altı, sekiz haftadır yapıyoruz. Ama bu sefer sadece bakmaktan daha fazlasını yaptın. Haksız mıyım? Bakmaktan bıktın. Onun seni reddetmesinden bıktın."

Renard: "Hayır. Öyle değildi..."

Stokes: "Hadi ama Marcus, dürüst ol."

Fourcade: "Ona bir şans verelim, Chaz. Anlatın bize, Bay Renard. Geçen Cuma gecesi neredeydiniz?"

Renard: "Bir suçlamada bulunuluyor mu? Avukat çağırmam gerekir mi?"

Fourcade: "Ben bilmiyorum, Bay Renard. Avukat çağırmalı mısınız? Sadece bize gerçeği söylemenizi istiyoruz, hepsi bu."

Renard: "Beni bu olayla ilişkilendirecek hiçbir şeyiniz yok. Ben masum bir adamım."

Stokes: "Onu istiyordun Marcus. Ben başından beri buradaydım, hatırladın mı? Onu nasıl takip ettiğini, ona küçük notlar, küçük hediyeler gönderdiğini biliyorum. Onu arayan, evinin etrafında dolaşan sendin. O kadına ne yaptığını biliyorum ve itiraf etsen iyi olur Marcus, çünkü Nicky ve ben bunu kanıtlayacağımızdan emin olabilirsin. Yalan söylüyorsam, ölürüm."

Bir motorun gürültüsü Annie'nin dikkatini dağıttı. Kaset çaları kapattı ve bir araba kapısının çarpma sesini dinledi. Ses gelmeyince sandalyesinden kalktı ve çantasından Sig'i çıkardı.

Evin ucundaki küçük pencereden hiçbir şey görünmüyordu. Gece zifiri karanlıktı. Fourcade'in sığınağı medeniyetin tam ortasında, bataklıkta dolaşan hayvanların kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi - bunların birçoğu iki ayaklıydı. Kaçak avcılar, hırsızlar ve daha kötüsü. Toplumun en alt tabakası.

Dün gece bir anda aklına geldi. Burada düşmanı kim olabilirdi?

Kimse onun haberi olmadan onu takip edemezdi, bu da departmandan kimseyi eliyordu. Dolaşan tecavüzcünün rastgele bir saldırısı olası görünmüyordu. Bu avcı, kurbanlarının yaşam tarzlarını ve alışkanlıklarını biliyordu. Onları tesadüfen seçmemiştir.

Galeri zemini sert bir şekilde bir şeye çarptı. Sig'i eline alan Annie, merdiven sahanlığına çıktı.

"Nick? Sen misin?"

Bekledi, tereddüt etti, elini çoktan açtığını biliyordu. Sonra düşük bir inilti geldi, acı çektiğini gösteren açık bir ses.

"Fourcade?" diye seslendi, merdivenlerden yavaşça inerek. "Beni ateş etmek zorunda bırakma. Büyük bir silahım var, biliyorsun."

Galeri zemininde yatıyordu, pencereden sızan ışık, hırpalanmış yüzünü aydınlatıyordu.

"Aman Tanrım!" Annie silahı beline soktu ve onun yanına çöktü. "Ne oldu? Kim yaptı bunu?"

Nick gözlerini aralayıp ona baktı. "Durumu anlamadan asla kendini belli etme, Broussard."

"Dostum, yarı ölü haldeyken bile emir veriyorsun." "Bana yardım et."

"Yardım mı? Ambulans çağırmam gerek! Ya da seni vurup acılarına son verebilirim."

Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim."

Annie kaba bir ses çıkardı. "Oh, pardon, seni dövülmüş biri sanmıştım."

"Evet," diye mırıldandı. "O benim. Bu ilk kez olmuyor, tatlım." "Neden bu beni şaşırtmıyor?"

Yavaşça doğruldu, vücudunda ağrı dalgaları yayıldı. "Hadi Broussard, bakmayı bırak da bana yardım et. Eğer ortağınız, ortaklıktır."

Annie yanına yaklaştı ve kolunu omuzlarına dolamasına izin verdi. "Senin beklediğimden daha fazlası olduğunu söylemekten çekinmiyorum, Nick."

Annie onu eve sokarken, Nick ağır ağır ona yaslandı. İki sarhoş gibi ön salondan geçtiler. Annie, Nick'in tişörtünün önünü boyayan kana bakıp küfür etti.

"Bunu kim yaptı?"

"Bir arkadaşımın arkadaşısı."

"Bence bu terimi senin için yeniden tanımlayacak birine ihtiyacın var. Nereye gidiyoruz?"

"Tuvalete."

Onu koridordan geçirdi ve onu tuvaletin kapalı kapağına oturturken neredeyse küvete düşüyordu.

"Tanrım, hayatta olduğuna emin misin?" dedi, onun önüne çömelerek.

"Göründüğünden daha kötü."

"Sanırım bana diğer adamı görmem gerektiğini söyleyeceksin."

"Başlangıçta çirkindiler."

"Onlar mı? Çoğul mu?"

"Kırık yok," dedi Nick, sırtındaki kaslar kasılınca bir başka iniltiyi bastırmaya çalışarak. "Yarın kan işeyeceğim, hepsi bu."

Ön kollarını uyluklarına dayadı ve baş dönmesini gidermeye odaklanmaya çalıştı. Baş, dökme demir bir tencereye on kiloluk bir çekiçe vuruyormuş gibi zonkluyordu.

"Bana bir viski getir," diye homurdandı.

"Bana emir verme, Fourcade," dedi Annie, küçük ecza dolabını karıştırırken. "Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, sağlık personelini asla kızdırmamalısın."

"Bana bir viski getir, *lütfe*n, Hemşire Ratched."

Annie şaşkın bir ifadeyle omzunun üzerinden ona baktı. "Sen sarsıntı geçirmiş olmalısın. Az önce şaka yaptın."

"Mutfakta," diye dişlerinin arasından homurdandı, üç dişi sallanıyordu. "Sağdaki üçüncü dolap."

Dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra bir bardak Jack Daniel's ile geri geldi. İlk yudumu kendisi içti.

"Bir açıklama istiyorum, Fourcade. Ve beni oyalamaya kalkma. Bir şişe peroksit var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Viskiyi lavaboya koydu ve ceketini çıkarmaya yardım etmeye başladı.

"Ben yapabilirim," diye itiraz etti.

"Tanrım, erkeklik taslama. Zar zor hareket edebiliyorsun."

Nick pes etti ve kadının ceketini ve Ruger'ın bulunduğu omuz askısını çıkarmasına izin verdi.

Kendinden tiksiniyordu. DiMonti'nin saldırısını önceden tahmin etmeli, geldiği yoldan çıkmamayı bilmeliydi. Yumrukların etkisinden daha büyük bir başarıyla kurtulmalıydı.

Başka birinin kendisine bakmasına ihtiyaç duymamalıydı ve buna alışmasına izin veremezdi. O, bu tür bir rahatlığı bekleyebilecek türden bir adam değildi. Onunki, zorunluluktan kaynaklanan yalnız bir yaşamdı. Kendisinin parçalanmış parçalarını bir bütün haline getirmek için daha iyi odaklanabilmek amacıyla arkadaşlık ihtiyacını ortadan kaldırmıştı.

Ama işi henüz bitmemişti, yorgun ve hırpalanmıştı ve Annie Broussard'ın dokunuşu ona çok iyi gelmişti.

Kan lekeli tişörtünü çıkarmaya başladı, ta ki sırtında yine acı hissedene kadar, sanki DiMonti o lanet olası kürek sapıyla tam orada duruyormuş gibi.

"Testislerim olmadığı için her gün Tanrı'ya şükrediyorum," diye mırıldandı Annie. "Testisler açıkça sağduyuyu bozuyor."

Tişörtü sırtından yukarı doğru çekmeye başladı, ama yarıya gelmeden elleri durdu. Kızgın kırmızı izler belinin alt kısmını kaplıyordu, altında kan birikmiş, gök gürültüsü bulutları kadar koyu morluklar oluşmuştu.

"Tanrım," diye fısıldadı. Onu eve sokmak için kolunu omzuna attığında ona acı vermiş olmalıydı, ama adam sesini çıkarmamıştı. Lanet olası inatçı adam, diye düşündü. Muhtemelen hak ettiğini bulmuştu.

"Önemli değil," diye tersledi.

O yorum yapmadı ama tişörtünü çıkarırken daha dikkatli davrandı. Cildi sıcaktı, kokusu erkeksi ve vahşi bir alt tonu vardı. Ter ve kan, diye düşündü. Bunda cinsel bir şey yoktu, onu soyma eyleminde cinsel bir şey yoktu.

Parmak eklemleri adamın köprücük kemiğine değdi. Adamın gözleri kadının göğüsleriyle aynı hizadaydı.

Oda birden telefon kulübesi kadar küçük göründü.

Fourcade, sanki o da hissetmiş gibi, o uzaklaşırken geriye yaslandı - garip bir manyetik çekim. Tişörtünü kollarından çıkardı ve karo zemine attı. Göğsü geniş ve sert görünüyordu, altı paket karın kaslarının ortasından aşağıya doğru uzanan ve kot pantolonunun bel kısmında kaybolan koyu renkli tüylerle kaplıydı.

Annie zorlukla yutkundu ve lavaboya doğru yürüdü.

"Açıklamanı bekliyorum," dedi. Lavaboyu ılık suyla doldurup bir bez ıslatırken birkaç dakika daha bekledi.

"Marcotte'u görmeye gittim. Bir arkadaşı ziyaretime itiraz etti." "Tanrım, düşünsenize." Yanağındaki kesikten kurumuş kanı dikkatlice sildi.

"Eminim her zamanki gibi çekiciydin

paranoyak hayallerini anlatıp onu şeytan olmakla suçladığından eminim. Orada ne yapıyordun ki? Donnie'nin telefon kayıtlarında bir şey buldun mu?"

"Hayır, ama Marcotte'un bu olayla ilgisi olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Onu biraz sarsmak istedim."

"Ama bunun yerine kafana bir darbe aldın. Dikkatsizsin."

Öyleydi. Eve dönerken sonsuz süren yolculuk boyunca bunu defalarca kendisi söylemişti. Paslanmıştı ve bunun ötesinde, Marcotte söz konusu olduğunda doğru düzgün düşünemiyordu.

"Peki bu 'arkadaşlar' kimdi?"

"Vic DiMonti'ye ait birkaç diz kırıcı." "Vic DiMonti."

Akıllı Vic DiMonti mi?"

"*C'est vrai*. Tam isabet, melek. Marcotte gibi saygın bir vatandaşın böyle birini tanıyacağını düşünmemiştin, değil mi? Eh, onları asla toplum sayfalarında birlikte görmeyeceksin, orası kesin."

O, kanlı bezi yıkarken, Marcotte viskiden bir yudum aldı. İçki, dişlerinin yumuşak dokuyu kestiği yerlerde ağzının içini yakıyordu. Boş midesine asidik bir tıslama ile çarptı, ardından sıcak, uyuşturan bir ısıltı geldi. Bir yudum daha aldı.

"Bu dikiş atılmalı," diye mırıldandı Annie, sol kaşını kesen yaraya bakarak.

Marcotte konusunu ilk kez açtığında onun deli olduğunu düşünmüştü. Marcotte'un, onun geçmişinden gelen ve kimseye göstermediği bir yük olduğunu düşünmüştü. Ama Marcotte, Donnie'nin gizli alıcısıysa ve Marcotte mafya tipleriyle ilişki içindeyse... belki de Fourcade o kadar da deli değildi.

"Peki Marcotte ne dedi?"

"Hiçbir şey. Sessizliğinin kalitesini beğenmedim."

"Ama Donnie cinayetten önce onunla iletişim halinde değildiyse, o zaman bir nedeni yok demektir. Donnie'nin şirketin yarısıyla ne yaptığı artık kendi işi."

Onun bileğini tuttu ve elini yarık çenesinden çekti. "Şeytan kapını çaldığında, Toinette, ilk dansa geç kaldığı için ona sırtını dönme."

Annie, onun elindeki dizginlenmiş güç ve gözlerindeki karanlık ateş karşısında nefesini tuttu. Kendisini bu durumdan uzak tutması gerektiğini söylemişti: onun yoğunluğu, takıntıları.

"Bu davayı cinayeti kapatmak için yapıyorum," dedi. "Marcotte senin şeytanın, benim değil. Senin kalbinde o yüce yeri kazanmak için ne yaptığını bile bilmiyorum."

Bilmek istemediğini kendine söylemişken, açıklamayı beklerken nefesini tuttuğunu fark etti.

"Eğer ortak isek..." diye fısıldadı.

Sessizlik, o an, su kadar berrak ve yoğun, garip bir yoğunluk kazandı. Beklenti havası: nefes almayı zorlaştıracak kadar ağır, elektrikle yüklü. Bunun ağırlığı, onun istediğinden fazlaydı, önemi, kendisinin düşünmesine izin vereceği sınırların ötesindeydi. Onun da bunu hissedip hissetmediğini, bunun ne olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti. Sonra derin bir nefes aldı ve o içsel uçurumdan adım attı.

"Adalet aradım," dedi yumuşak bir sesle. "Marcotte bunu kafamın üzerine lastik levyesi gibi vurdu. Bana sistemin, bir yılanın iç organları kadar karmaşık ve yağlı bir yönünü gösterdi."

"Marcotte'un o fahişeyi öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Oh, hayır." Hafifçe başını salladı. "Allan Zander, Candi Parmantell'i öldürdü. Marcotte, her şeyi ortadan kaldırdı - ve benim kariyerimi de."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Zander, Marcotte'un kuzeniyle evli. O bir hiç, sosyal statü peşinde koşan biri değil, sadece başka bir beyaz yakalı, çalışkan bir pislik. İşinden bıkmış, evliliğinden hayal kırıklığına uğramış, tüm öfkesini birinden çıkarmak isteyen biri. O kız, yemek için vücudunu satan on dört yaşındaki kaçak kız, sanki bir çöp gibi arka sokaktaki bir çöp konteynirinde ölü bırakmış. Ve Duval Marcotte bunu örtbas etti."

"Bunu biliyor musun?" diye sordu Annie dikkatlice. "Yoksa öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Kanıtlayamıyorum. Denedim, ama denediğim her şey aleyhime döndü. Kanıtları tahrif eden ya da laboratuvar çalışmalarını kaybeden ben değildim."

"Başka kimse bir davada bu kadar çok şeyin ters gitmesini garip bulmadı mı?"

"Kimse umursamadı. Kötü basından başka bir fahişenin ölmesi ne önemi var ki? Ayrıca, hiçbiri o kadar da önemli görünmüyordu. Burada kötü bir test, orada kaybolan bir kanıt. Ne derler bilirsin: New Orleans tesadüfler için harika bir yerdir."

"Ama bu davada tek dedektif sen değildin. Partnerin ne yaptı?"

"Lösemi olan bir çocuğu vardı. Büyük miktarda hastane masrafları vardı. Sence kimi daha çok önemserdi - çocuğunu mu yoksa ölü bir fahişeyi mi? O kızı umursayan tek kişi bendim. Marcotte'un parasını istemiyordum, Marcotte'u istiyordum ve en çok da Zander'ı istiyordum. Marcotte beni bir dal gibi kırdı ve ben hiçbir şeyi kanıtlayamadım. Ne kadar gürültü yaparsam, o kadar deli görünüyordum. Şef beni kovmak istiyordu. Yüzbaşı beni psikolojik nedenlerle kovmak istiyordu. Teğmenim kendini tehlikeye atarak istifa etmeme izin verdi. Duyduğuma göre şimdi Houston'da bir petrol şirketinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyormuş."

Yüzünü buruşturarak eğildi ve attığı ceketinden sigaralarını ve çakmağını çıkardı. Bir tanesini çıkardı ve yaktı.

"Duval Marcotte, Zander gibi önemsiz bir pislik için böyle bir şey yapıyorsa, Vic DiMonti gibi biri için ne yapar sence?"

Annie küvetin kenarına oturdu ve ellerine baktı. Fourcade ona büyük bir başarısızlık yaşadığını söylemiyordu. New Orleans'tan çıkan söylentiler, *deli*, *paranoyak*, *sarhoş*, *şiddet eğilimli* gibi kelimelerle doluydu. O gece Laveau'da söylediklerini düşündü.

"Benden korkuyor musun? ... Dedikoduları dinlemiyor musun?" "Onları olduğu gibi kabul ediyorum. Yarı gerçekler, o kadar." "Peki hangi yarısının doğru olduğuna nasıl karar veriyorsun?" "Bana inanıyor musun, 'Toinette?"
diye sordu.

Bir an için tek ses, ilaç dolabının yanındaki floresan lambaların böcek vızıltısıydı. Kimsenin ona inanıp inanmadığını umursamayalı uzun zaman olmuştu - gerçekleri ve kanıtları değil, *onu*. O ihtiyacı bir kenara bırakmıştı, ama şimdi göğsünde garip bir umut dalgası hissediyordu, yabancı parmaklar ona müdahaleci ve baştan çıkarıcı, ve nihayetinde rahatsız edici bir şekilde dokunuyordu.

"Önemli değil," dedi, sigarasını lavabonun kenarına söndürerek.

"Önemli," diye düzeltti Annie. "Tabii ki önemli." Elini saçlarının arasına geçirdi ve nefes verdi. "Cehennem gibi olmalı. Hayır, hayal edemiyorum... birazcık. Son zamanlarda bir meselenin yanlış tarafında durmanın ne demek olduğunu öğreniyorum."

"Ve seni oraya ben koydum, değil mi, *chère*?" Elini uzatıp çenesine dokundu.

Gülümsemesi acı ve hüznüydü. "Ne harika bir takım oluşturuyoruz, değil mi?" O da onun gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı.

"Evet. Kim inanırdı ki?"

"Kimse. Ama bu doğru, biliyorsun. Aynı şeyi istiyoruz... aynı şeye ihtiyacımız var..."

Konuşmanın yeni bir boyuta geçtiğini, aralarında bir çekim olduğunu, ihtiyacı olanın, istediğinin Annie olduğunu fark edince sesi fısıltıya dönüştü. Ve o da bunu biliyordu. Gözlerinde şaşkınlığı, endişeyi, beklentiyi görebiliyordu.

Parmaklarını Annie'nin saçlarına geçirdi, öne eğildi ve deneme amaçlı dudaklarını Annie'nin dudaklarına değdirdi. İçini bir sarsıntı geçirdi, onu çeken, ona yaklaştıran derin bir akıntı. Dudaklarını Annie'nin dudaklarına yerleştirdi ve onu tattı, viski gibi sıcak ve tatlı, neredeyse hatırlayamadığı bir tür masumiyetle. Eli Annie'nin başının arkasını kavradı ve onu çekinmeden, derin bir öpücükle öptü, dili Annie'nin diline değdi.

Annie donakaldı, öpücüğünün uyandırdığı duygular ve hisler karşısında felç olmuştu. Sıcaklık, korku, ihtiyaç, tehlikeli bir heyecan. Ona bu kadar yakınlık göstermesine izin vermesi, bunu istemesi onu şok etti. Onu istemesi. Dili onun diline değdi ve o boğazından düşük bir inilti çıkardı.

İçinde yükselen güç hissi, onunla birlikte yükselen tutku, onu korkuttu. Fourcade, ejderhalar ve derin sırlarla dolu bir adamdı. Seksten fazlasını istiyorsa, onun ruhunu isteyecekti.

Öpücükten uzaklaştı, yüzünü çevirdi ve dudaklarının yanağını okşadığını hissetti.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı. "Beni korkutuyorsun, Nick."

"Seni ne korkutuyor? Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Tehlikeli olduğumu mu düşünüyorsun?" "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Biliyorsun," diye mırıldandı. "Sadece bunu itiraf etmekten korkuyorsun."

Bence,

chère, kendinden korkuyorsun."

Çenesine dokundu. "Bana bak. Bende seni korkutan ne var? Bende hissetmekten korktuğun şeyi görüyorsun. O kadar derine inersen boğulacağını, kendini kaybedeceğini düşünüyorsun... benim gibi."

İnce bir ürperti onu sardı. Kendini zorlayarak ayağa kalktı, tamamen uyuşmamış olan zihnini uyandırmak için çabaladı.

"Yatakta olmalısın, benimle değil," dedi, lavabonun tıpasını açarak. Kalbi çok hızlı atıyordu. Nefes alamıyordu. Tıpa ile uğraşırken onu yere düşürdü. "Aspirin al. Soğuk bir duş al. Muhtemelen çok fazla içmemelisin, ya da..."

Sanki onu fiziksel olarak tutmak onun gevezelik etmesini engelleyebilirmiş gibi bileğini tuttu. Annie ona şüpheyile baktı. Ona bir engeli aşmasına izin vermişti ve birdenbire ona dokunabilirdi. Ona dokunabiliyorsa, onu kendine doğru çekebilirdi, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Kendine bunu istemediğini söyledi. Onunla başa çıkamazdı, ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Karanlık bir otoparkın kenarında durmuş, onun bir şüpheliyi bayılana kadar dövmesini izlemişti.

"Gitmem gerek," dedi. "Dün gecedan sonra, bu gece ne olacağını Tanrı bilir."

"Dün gece ne oldu?" diye sordu, yavaşça ayağa kalkarak.

Annie, hissetmediği bir rahat tavır takınmaya çalışarak koridora doğru geri çekildi. Ona, bir rapor yazarcasına, duygusuzca, en kısa ayrıntılarla anlattı. Nick, elinde neredeyse boşalmış viski bardağıyla banyo kapısında kendini destekledi. Annie'nin söylediği her kelimeye konsantre olmuş gibiydi.

"Laboratuvar iç organlar hakkında ne dedi?"

"Henüz bir şey yok. Yarın arayacaklar. Pitre domuz bağırsağı olduğunu ısrarla söyledi. Muhtemelen öyleydi. Muhtemelen Mullen ve onun neşeli aptallar çetesi beni korkutmaya çalışıyordu, ama..."

"Ama ne?" diye sordu Fourcade. "Bir hisse kapıldın mı, Toinette? Anlat bakalım. Aklındakileri söyle. Utanma."

"Muhtemelen Renard, Ekim ayında Pam'ın kapısının önüne parçalanmış bir hayvan bırakmıştı. Şimdi ben bu davayı araştırıyorum ve bu olay oluyor."

"Renard yapmış olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Mantıklı mı? Pam onu reddeden kadar onu taciz etmeye başlamamıştı. Pam onu reddetti, o da Pam'i cezalandırdı. Beni onun savunucusu olarak görüyor. Neden bunu tehlikeye atacak bir şey yapsın ki?"

"Belki de Pam'i cezalandırmak onun amacı değildi," dedi Nick. "Pam'ın başına kötü bir şey geldiğinde, hemen endişesini dile getirirdi."

Annie düşünerek başını salladı. "*Zulüm görmek ne demek bilirim,*" demişti Renard ona daha dün. "*Bu konuda ortak noktamız var.*"

"Bunu yapan her kimse, boynunu kırmak istiyorum," diye mırıldandı. "Bu beni korkuttu. Korkmaktan nefret ederim. Bu beni sinirlendiriyor."

Nick neredeyse gülümsüyordu. Polis olmak için, sert olmak için çok çalışıyordu. Ama daha önce hiç böyle bir şeye karışmamıştı - davayla ilgili olarak değil,

onunla da. Gözlerindeki belirsizliği görmüştü. Bunu aşması için ona puan vermesi gerekiyordu.

"Eve vardığında beni ara," diye emretti. "Ortağım."

Annie onun hırpalanmış yüzüne baktı ve ona karşı garip bir çekim hissetti. Bu onu korkuttu. Ve sinirlendirdi. On gün sonra ona karşı tanıklık etmek zorunda kalacaktı.

"Gitmem gerek..." Elini kapı yönünde hareket ettirdi. Adam hafifçe başını salladı. "Biliyorum."

Evinden çıkarken, vedalaşma sözlerinin ayrılmakla hiç ilgisi olmadığına dair net bir hisse kapıldı.

Tek istediği işi yapmak, Josie ve Pam için bir sonuca varmaktır. Asla bu duruma düşmek istememişti... Tanrım, Fourcade ile olan bu şeye ne ad verebilirdi ki? Çekim. Bu bir ilişki değildi. O bir ilişki istemiyordu. O kadar derine inmek istemiyordu.

Kahretsin.

Corners'a vardığında dükkânda hâlâ ışık yanıyordu, ama kapanış saati bir saat önce geçmişti. Sos muhtemelen arkadaşlarına önceki gecenin macerasını anlatarak onları eğlendiriyordu. Ama eğer misafirleri varsa, onlar da evlerine gitmişlerdi. Otoparkta başka araba yoktu. Yolun aşağısında, Doucets'lerin oturma odasındaki ışık sönük yanıyordu. Tante Fanchon haberleri izlemek için hazırlanıyor, iki yıl önce Annie'nin ona Noel hediyesi olarak verdiği mini spa ayak banyosunda ayak başparmaklarını ısılatıyordu.

Annie cipin motorunu kapattı ve apartmana bakarak oturdu, düşünceleri zamanda geriye, annesine doğru sürüklendi. Sevimli Marie, kendine özgü, karmaşık, gizemli... çok derin. O kadar derindi ki, kendi içinde boğulmuş, duygularının yoğunluğuyla boğulmuştu.

Bunu istemekte yanlış bir şey yoktu. O uçurumun üzerindeki çıkıntıda güvende kalmakta yanlış bir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı, aşırı tepki verdiği için kendini aptal hissetti. Fourcade'i neredeyse hiç tanımıyordu. Bir öpücük çalmıştı. Ne olmuş yani?

Onu istiyordu. Ne var bunda?

Jeep'i kilitledi, omzuna spor çantasını attı ve Sos verandaya çıkarken binaya doğru yürümeye başladı.

"Hey, *chère*, bu saatte ne yapıyorsun?" diye sordu gülümseyerek. "Ateşli bir randevun mu var yoksa?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diye karşılık verdi Annie, galerinin kenarına doğru sürünerek. Sos gitmişti, güvenlik ışıkları açıktı, bu onun nadiren yaptığı bir şeydi

Çünkü elektrik şirketine kin besliyordu.

"*Mais non!*" diye güldü. "*T'es en erreur*. Fanchon *teyzen*, bana sopayla vururdu, *chère*. Bunu biliyorsun."

Annie gülümsemeye çalıştı.

"Andre ile dışarı çıktın mı?"

"Hayır."

"Neden? Onu hiç görmeden nasıl evleneceksin?"

"Sos amca..." Konuşmaya giremedi, kısmen yorgunluktan, kısmen de araştırmak istemediği belirsiz bir suçluluk duygusundan dolayı.

Sos verandadan indi, botları kayaya sürtündü. "Hey, '*tite chatte*,'" dedi yumuşak bir sesle, yüzünde endişe çizgileri belirdi. Nasırlı parmaklarıyla kızın yanağına dokundu. "Andre ile yine kavga mı ettiniz?"

"A.J. aklından çıkmıyor," diye mırıldandı Annie. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

O, öfkeyle burnunu çekerek onu merdivenlere doğru çekti. "Hadi. Sen buraya, amcan Sos'un yanına otur ve olanları anlat." Annie onun yanına oturdu ve başını omzuna yasladı, küçükken yaptığı gibi Sos amcasına anlatıp her şeyi halledebilmeyi diledi. Ama hayat, on yaşındayken ve onu okuldaki anne-kız ayına götürecek bir annesi olmadığından çok daha karmaşık hale gelmişti. Sos ve Fanchon o zamanlar her zaman onun yanındaydılar. şimdi hayatında olanların onlara dokunmasını istemiyordu.

Onları elinden gelen her şekilde koruyacaktı.

Sos hafifçe dilini şaklattı ve onu kendine doğru çekerek kucakladı. "Senden hikaye koparmak, tavuğun dişini penseyle çekmek gibi. Sen hep böylesin, biliyorsun, küçücük bir çocukken bile yleydi. Kimseyi rahatsız etmek istemiyorsun. Kaç kez söylemem gerek, *evlat*, aile bunun için var, değil mi?"

Annie gözlerini kapattı. "Bu sadece iş, Sos Amca. şu anda işler benim için zor."

"Herkesin suçlu olduğunu söylediği adamı o dedektifin öldürmesini engellediğin için mi?"

"Evet."

Bir nota mırıldandı. "Ben de onun ölmesini isterdim, ama bu senin yanlış yaptığın anlamına gelmez. Aksini söyleyen varsa, bana gelsin.

"O at kıçlı Noblier, seni yardımcısı olarak hak etmiyor, *chère*. İstedğin zaman amcan Sos'un yanında çalışmaya gelebilirsin, biliyorsun. Yem tanklarımdan parlak balıkları çıkardığın için sana çeyrek dolar veririm."

Annie onun alaycı sözlerine gülerek karşılık verdi, sonra dönüp ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum."

Sos sırtını okşadı ve başının üstüne öptü. "*Je t'aime, chérie*. Bu gece biraz uyu. Yaramazları bana bırak. Silahımda yeni saçma var."

"Oh, bu çok rahatlatıcı," diye mırıldandı Annie kuru bir sesle.

Kendini zorlayarak merdivenlerden daireye çıktı. Küçük bir paket onu merdiven sahanlığında bekliyordu, minik menekşelerle süslenmiş kağıda sarılmış ve lavanta rengi bir fiyonkla bağlanmıştı. Otomatik olarak şüphelenen Annie, paketi dikkatlice aldı, dinledi, biraz salladı, sonra içeriye taşıdı.

Telesekreterin ışığı sabırsızca yanıp sönüyordu. Mesaj düğmesine bastı ve kutuyu açarken dinledi.

"Benim," dedi A.J. "Neredeydin? Bu akşam o filmi izleyebiliriz diye düşünmüştüm, ama... sanırım izleyemeyeceğiz, ha? Hâlâ bana kızgın mısın? Beni ara, olur mu?"

Sesindeki kafa karışıklığı Annie'nin kalbini sızlattı.

Makine bip sesi çıkardı ve bir muhabir birkaç dakikasını ayırmasını istedi. Ona kafasına çekiçle vurmasını isteseydi daha iyi olurdu.

"Ben Lindsay Faulkner."

Annie'nin elleri beyaz hediye kutusunun üzerinde dondu.

"Geçen gün sorduğun bazı sorular hakkında düşündüm. İşbirliği yapmamış gibi görüldüysem özür dilerim. Niyetim o değildi. Bu iş uzadı ve ben... Lütfen fırsatın olduğunda beni ara."

Annie mutfak duvarındaki kedi saatine baktı. 10:27. Çok geç sayılmazdı. Paketi masanın üzerinde bırakarak telefon rehberini karıştırdı ve numarayı çevirdi. Karşı tarafta telefon dört kez çaldıktan sonra açıldı.

"Merhaba, Bayan Faulkner, ben..."

"Ben Lindsay Faulkner. Şu anda telefonunuza cevap veremiyorum, ancak adınızı, numaranızı ve kısa bir mesajınızı sesli uyarıdan sonra bırakırsanız, mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim."

Annie hayal kırıklığıyla nefesini verdi, sesli uyarıyı bekledi ve adını ve numarasını bıraktı.

Lindsay Faulkner'ın sesini duyunca yükselmiş olan beklentisi bir anda yerle bir oldu ve geriye cevaplanamayan sorular kaldı.

Başından beri kadının ona karşı çekingen davrandığını hissetmişti. Ama dosyadaki ifadeleri okuduğunda, çok açık ve net göründüler. Stokes, Faulkner'ın samimiyeti veya başka herhangi bir konuda endişelerini belirten herhangi bir not eklememişti. Cinayet soruşturması sırasında onunla Fourcade değil, Stokes ilgilenmişti, çünkü takip soruşturması sırasında onunla zaten bir ilişki kurmuştu. Ona fikrini sormak söz konusu bile olamazdı.

Lindsay'in açıklamalarını beklemeye razı olarak, telesekreterin mesaj düğmesine tekrar bastı.

Bir sonraki mesaj çalmaya başladı: kıkırdayan, ağlayan, küfürler ve müstehcen önerilerle dolu bir ses. Annie gözlerini gökyüzüne çevirdi ve bir daha asla televizyon kamerasının önüne çıkmamaya karar verdi.

Dikkatini kutuya çevirdi, kapağı dikkatlice kaldırdı, hoş olmayan bir sürprizle karşılaşma ihtimaline hazırlandı. Belki başka bir ölü su sıçanı. Başka bir canlı yılan. Ama hiçbir şey ona fırlamadı. Ölüm kokusu duyularını rahatsız etmedi. Kağıt mendillerin arasında, fildişi renginde, üzerinde minik mavi çiçekler basılı, şeffaf bir ipek fular vardı.

Kaşlarını çatarak eşarbı çıkardı ve elleriyle okşadı, serin ve duyusal dokunuşu istenen etkinin tam tersini yarattı. Kartta şöyle yazıyordu: "Sevimli birine sevimli bir şey. Tekrar teşekkürler ve minnettarlığımı. Marcus."

Pam Bichon'a verdiği hediyeler arasında bir ipek eşarp da vardı.

Annie'nin asla atmayı düşünmediği yemi yutmuş gibi görünüyordu.

Eşarbı bir kenara koydu ve telefonu eline alıp Fourcade'i aradı.

"Bu akşamki konumuz: adalet sistemindeki çifte standartlar. KJUN'u dinliyorsunuz, devasa ikramiye çekilişinin adresi. Ben, *Şeytanın Avukatı* Owen Onofrio. Bugün, Partout Parish kırsalından, cinayet kurbanı Pamela Bichon'un babası Hunter Davidson'ın, benzeri görülmemiş bir özel kefalet duruşmasının ardından bu hafta sonu hapisten serbest bırakıldığını öğrendik. Savcılık kaynakları, bugün geç saatlerde, Davidson'ın cinayet zanlısı Marcus Renard'a saldırı girişiminden dolayı muhtemelen toplum hizmetinden biraz daha fazlasına çarptırılacağı bir anlaşma yapıldığını söylüyor.

"Siz ne düşünüyorsunuz? Televizyonu olan herkes geçen hafta haberlerde gördü: Kızını öldürmekle suçlanan adam teknik bir ayrıntı nedeniyle serbest bırakılırken, Bay Davidson elinde silahla adliye binasının merdivenlerinden aşağı koşuyordu. St. Martinville'den Curtis, fikrini söyle."

"Bu çifte standart mı? Yani, Renard'ı serbest bıraktılar. Neden Davidson'ı da serbest bırakmasınlar?"

"Ama mahkeme Renard'ın suçlu olduğunu henüz kanıtlamadı. Davidson ise suçunu bir sürü tanığın önünde işledi. Davidson'ın öldürme niyeti bu kadar açıkken, hafif bir ceza ve toplum hizmeti cezası daha ağır bir cezayı hak etmiyor mu? Bunun yerine, bu adamı kahraman olarak övüyor ve onu bir ünlüye dönüştürüyoruz. Maury Povich, Larry King ve Sally Jessy'nin programlarına katılma teklifleri aldığı söyleniyor."

Lindsay, Bayou Breaux'ya doğru sürerken tiksintiyle dinledi. Owen Onofrio'dan nefret ediyordu. Bu adamın hayattaki tek amacı, insanları öfkeliendirecek kadar kızdırmak gibi görünüyordu. Onun şeytanın avukatı oyununu sevmiyordu. Sağlam inançları olmayan insanlara ayıracak zamanı yoktu, ama yine de Lafayette'deki Kadın Emlakçılar Derneği toplantılarından eve dönerken çoğu zaman bu programı dinliyordu. Kan basıncının yükselmesi, direksiyon başında uykuya dalmasını engelliyordu.

Pam'in eşlik etmemesi nedeniyle, aylık yolculuktan korkar hale gelmişti. Her zaman dönüş yolunda kızlar arasında sohbet ederlerdi. Pam buna "Gerçek İtiraf Zamanı" derdi. Bu tür sohbetler, karanlık bir yolda, loş ışıklı bir arabanın içinde en iyi şekilde yapıldı. Hayat, aşk, annelik, kardeşlik hakkında ruhunu araştıran, ruhunu açığa vuran türden sohbetler.

Boş yolcu koltuğuna baktı ve ruhunda dipsiz bir acı hissetti. Evlerin seyrek olduğu ve tek kanunların doğanın kanunları olduğu bu geceyi, Pam'i düşünmeden bakamıyordu; kimse onu göremeyen, kimse yardım çığlıklarını duyamayan bir yerde, katiliyle yalnız başına.

Umutsuzlukla mücadele etmek için öfkeye ihtiyacı vardı, arabanın telefonundaki hızlı arama tuşuna bastı. Owen Onofrio'dan ne kadar nefret etse de, o artık kendi terapisinin bir parçası olmuştu.

"KJUN'dasın. Her zaman konuşuyorsun." "Ben Bayou Breaux'dan Lindsay."

"Merhaba Lindsay, ben Willy," dedi asistan, sesi onun hoşuna gitmeyecek kadar yağcı ve samimi bir tondaydı. "Eğer yakında o büyük ikramiyeyi kazanmazsan, çabalamadığın için değil."

"Pam'in kızına bağışlayacağım. KJUN'un onun ailesini aslanların önüne atılan Hristiyanlar gibi kamuoyunun önüne attığı için bir ödeme olarak düşün."

"Hey, sen hattasın, değil mi?" "Owen ile konuşmak istiyorum."

"Sıra sende, Lindsay. Sadece sesini sevdiğim için."

Lindsay ahizeye bir iç çekiş bıraktı.

Onofrio'nun sesi telefonda duyuldu. "Bayou Breaux'daki Lindsay, bu akşamki görüşün nedir?"

"Psikopatların ahlaksız kişisel arzularını tatmin etmek için işledikleri acımasız, cinsel cinayetlerle, adalet sistemimizin yetersizlikleri nedeniyle çaresizce bir eylemde bulunan, yasalara uyan, üretken bir insan arasında büyük bir fark olduğunu belirtmek isterim."

"Yani kanunsuz adaleti mi savunuyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece buradaki suçların birbirinin yerine geçemeyeceğini söylüyorum. Hunter Davidson'ı hapse göndermek, acımasız olmasının yanı sıra saçma da olur. Aslında Marcus Renard'ı o öldürmedi. Yeterince acı çekmedi mi? Zaten kızının korkunç ölümünün anısına mahkum edildi."

"Düşündürücü bir nokta. Teşekkürler, Lindsay."

Büyük ikramiyenin adresini onayladıktan sonra Lindsay telefonu kapattı ve radyo kanalını değiştirdi. Söyleyeceklerini söylemiş, Pam için günlük savunmasını yapmıştı. Acının, öfkenin, karşılık verme ihtiyacının ne zaman sona ereceğini merak ediyordu.

Acı, ilk başta olduğu kadar şiddetli değildi. O kadar öfkeyle kendi akıl sağlığını koruyamazdı. Bu yüzden daha yönetilebilir bir seviyeye gelmişti. Bunu sağlıklı olarak nitelendirerek ne kadar süre idare edebileceğini, ne kadar süre dayanabileceğini merak ediyordu. Korkusu, acı ve öfke olmadan geriye sadece boşluk kalacığıydı. Bu ihtimal onu dehşete düşürüyordu.

Belki de işini satmalı, New Orleans'a taşınmalıydı. Yeni bir başlangıç yapmalıydı. Yeni insanlarla tanışmalı, üniversiteden eski tanıdıklarını yeniden görmeliydi. Bayou Breaux'nun kültür veya gösterişli bir sosyal yaşam açısından pek bir şey sunmadığını Tanrı biliyordu. Onu orada tutan, anıları ve kininden başka ne vardı?

Anılar ve arkadaşlar. Basit bir yaşam tarzı. Topluma aktif olarak katılmayı gerektiren sosyal yükümlülükler. Burayı seviyordu. Bir de vaftiz kızı Josie vardı. Josie'yi bırakamazdı.

Eve dönüş yoluna yaklaşırken, gösterge panelindeki saat 12:24'ü gösteriyordu. Toplantıdan sonra bu kadar geç kalmamalıydı. Neşeli sohbetler ve sosyal nezaketler için hiç havasında değildi, ama yine de uzun ve yalnız eve dönüş yolunu erteleyerek oyalanmıştı. Artık Dedektif Broussard'ı aramak için çok geçti. Gerçekten acil bir durum yoktu. Yarın da arayabilirdi. Elinde hiçbir şey yoktu, gerçekten. Sadece bir düşünceydi ve ona inanmak istemiyordu. Yine de, bunu kendine sakladığı için suçluluk duyuyordu.

Garaj kapısı açma düğmesine bastı ve kendine bir hobi edinmek için satın aldığı yeni bisikletin yanına BMW'sini park etti. Çantasını yemek masasına bıraktı ve telesekreterdeki yanıp sönen ışığı görmezden gelerek doğruca yatak odasına gitti. Çok geç olmuştu. Çok yorgundu. Yüzünü yıkamak ve cildine nemlendirici sürmek gibi rutin işler bile ona çok zor geliyordu, ama kendini zorladı çünkü annesi düzenli aralıklarla hatırlattığı gibi, artık gençleşmiyordu. Son birkaç ayın yorgunluğu gözlerinin altında ve ağzının etrafındaki çizgilerde belirgindi.

Yorgunluktan bitkin bir halde yatağa girdi, ışıkları kapattı ve gözleri açık, şakaklarında sönük bir zonklama hissederek uzandı. Yanındaki yatağa bir ağırlık düştü, dizlerinin arkasına kıvrıldı ve mırlamaya başladı. Taffy, Pam ile birlikte iş kurdukları yıl Davidson'lardan evlat edindikleri kedi. Kedi anında uykuya daldı ve hafifçe horlamaya başladı.

Lindsay, pek çok gecenin tecrübesinden, kendisinin o kadar şanslı olmayacağını biliyordu. Baş ağrısı öylece geçmeyecek, öylece uykuya dalmayacaktı. Meditasyon, gevşeme kasetleri, sıkıcı bir kitap okumayı denemişti. İşe yarayan tek şey, doktorunun Pam'in cinayetinden sonra reçete ettiği uyku hapıydı.

Pam'in cinayetinden sonra yazdığı uyku hapıydı. Üçüncü kez yenilemeyi yaptırmıştı ve doktoru daha fazla yazmayacağını açıkça belirtmişti. O zaman ne yapacağını düşünmekten nefret ediyordu.

Yorganı geri attığında kedi yüksek sesle şikayet etti.

"Evet, sana topu getirmeyi öğretmediğim için mutlu ol," diye mırıldandı Lindsay.

Tüm ilaçlarını mutfak dolabında saklıyordu çünkü *Cosmo* dergisinde banyodaki nemin hap ve kapsüllerin kalitesini bozduğunu okumuştı. Kısa koridordan mutfağa giderken ışıkları açmaya tenezzül etmedi. Davlumbazın ışığını açık bırakmıştı ve görmek için yeterince parlaktı. Aslında o kadar parlaktı ki, mutfak/yemek odasına doğru köşeyi döndüğünde, teras kapısından içeri giren adamı açıkça gördü.

O, ona doğrudan baktı ve kız, tüylü maskeyi gördü. Birbirlerini avcı ve av olarak tanıdıkları anda zaman bir an için durdu. Sonra bu an sona erdi ve dünya birdenbire ses ve hareketlerle bulanıklaştı.

Lindsay eline geçirdiği ilk şeyi kapıp ona fırlattı. Adam kalaydan yapılmış şamdanı yana doğru savurdu ve masadaki sandalyeyi devirerek ona saldırdı. Lindsay kaçmak için döndü. Ön kapıya ulaşip bahçeye çıkabilirse... Ne? Kim dışarı bakıp onu görebilirdi ki? Saat sabahın birini geçmişti. Komşuları yataklarına girmiş, evleri onun sattığı özel küçük mülklerin arkasına gizlenmişti. Bağırsa, onu duyabilirler miydi?

Pam'in geçici bir düşüncesi zihninden bir mızrak gibi geçti ve yardım için çığlık attı.

Adam onu arkadan vurarak yere düşürdü. Berber halısı, dizlerinin ve parmak eklemlerinin derisini yakarken, o ayağa kalkmaya, bir şeye, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Parmakları, telefonun ve bir dizi çerçeveli aile fotoğrafının bulunduğu salon masasının kenarına kapandı. Kendini yukarı çekmeye çalışırken saldırgan üzerine çullandı ve masa yana doğru sallanarak içindekileri gürültüyle yere döktü.

Lindsay telefonun gövdesini yakaladı ve saldırganına beceriksizce geriye doğru savurdu. Adam onun bileğini yakaladı ve kolunu vahşice bükte. Lindsay onun altında sıçradı, vücudu kıvrandı, bacakları tekmeledi, serbest eliyle ona tırmandı, maskesini tırmaladı.

Mücadele ederken boğazından tekrar tekrar "*Hayır!*" diye bağırdı. Bu ses, kendi kulaklarına bile bir dil gibi gelmiyordu, hayatta kalma çığlığı,

öfkenin çığılığıydı.

Adam geriye eğildi, ellerinden kaçtı ve dizinin kasıklarına çarpmasıyla sertçe homurdandı. "Siktiğimin orospusu!"

Lindsay, adamın ağırlığı bir an için hafifleyince kendini geriye doğru itti. Kapı sadece birkaç metre uzaktaydı. Tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve ayağı kalkmaya çalıştı. Kapıya ulaşabilirse...

Kolunu kapı koluna doğru uzattığı sırada, omuzlarının arasına tuğla kadar sert bir şey çarptı. Yüzüstü yere düştü, çenesi sert ahşap zemine çarptı. Bir sonraki darbe, vahşi bir güçle başının arkasına indi. Üçüncü darbeye bilincini kaybetti. Boşluğı doğru kayarken son olarak aklından geçen belirsiz düşünce, diğer tarafta Pam'i görecek miydi?

Eşarp bileklerini sardı, ipek dokunuşu ateşli teninde serin bir nefes gibiydi. Sıkılaştı ve onu tuttu. Kollarını başının üzerine çekti. Çıplaktı. Açıkta, savunmasızdı. Kaçamazdı, savaşamazdı.

Fourcade başını göğüslerine eğdi, ağzını yavaşça karnına doğru kaydırıldı. O inledi ve vücudunu kıvırdı, nabzının hızla atan dalgalarında sürükleniyormuş gibi hissetti. Kaçamazdı. Savaşmanın bir anlamı yoktu.

Dili onun kadınlığına dokundu ve damarlarında bir sıcaklık hissi uyandırdı. Sonra başını kaldırdı ve Marcus Renard ona gülümsedi.

Boğulur gibi, Annie birden uyanmıştı. Çarşaflar etrafına dolanmıştı. Uyurken giydiği tişört terden sıırılsıklam olmuştu. Komodinin üzerindeki alarmı iterek susturdu ve oturarak kusma isteğiyle mücadele etti. Kendini yataktan sürükleyerek banyoya gitti ve yüzüne soğuk su serpti, hafızasından tüm görüntüleri silmeye çalışıyordu.

Antrenmanı ismine yakışırdı. Her kas lifindeki her hareketi hissediyordu. Doğru yaşa, egzersiz yap, yine de öl. Kırkinci mekik için mücadele ederken, Yüce Güç'e birkaç sert düşünce yöneltti. Eğer ona getireceği tek şey acı ve ıstırap ise, kişisel veya profesyonel olarak kurallara uymak ne anlam ifade ediyordu? Sonra kuralları cezasız bir şekilde çiğneyen ve bugün yataktan çıkabilirse şanslı sayılacak olan Fourcade'i düşündü. Belki de Tanrı, sonuçta eşit fırsatlar sunan bir zorba idi.

Nick'in yaralarını tedavi etmek için harcadığı zaman, gecenin geçmesiyle birlikte gerçeküstü bir anı haline gelmişti. Belki de onun çıplak göğsüne gerçekten dokunmamıştı. Belki de onunla öpüşmesine izin vermemişti. Belki de onu rüyasında görmemişti. Çene barına tutunup vücudunu yukarı doğru çekerek her santimetresini zorlarken, bunu kafasından çıkarmaya çalıştı.

Bunun yerine, Fourcade'in ona New Orleans ve Duval Marcotte hakkında anlattığı hikayeyi düşündü. Önemli değildi, diye karar verdi. Donnie Bichon, Pam'in ölümünden önce Marcotte ile iletişime geçmemişti, bu nedenle Marcotte, Donnie'nin onu öldürmesi için bir neden değildi. *Marcotte* onunla iletişime geçmedikçe. Konuşmaları ankesörlü telefonlardan yapılmadıkça. Bu da

Donnie'yi göründüğünden daha zeki yapıyordu. Potansiyelinin ne olabileceğini kim bilebilirdi? Pam'e yapılanları onun yapabileceğini düşünemiyordu, ama Fourcade'in DiMonti'nin adamları tarafından dövülmesi, kiralık katil olasılığını akla getiriyordu.

Kapıya doğru yöneldi, ama mutfak masasındaki fular gözünün ucuna takılınca durdu. Şüpheli bir katil ona sevgisinin işaretlerini bırakırken, o neden komplo senaryoları kuruyordu? Belki de Fourcade'in dar görüşlülüğü onun için daha iyi olurdu. Belki Lindsay Faulkner'ın ona sunacağı her neyse, onu doğru yola sokmaya yardımcı olurdu.

Yavaş bir koşuyla yola çıktı. Yerdeki sis, eski bir korku filminden çıkmış gibi bel hizasına kadar uzanıyordu. Güneş, doğuda sisin içinden yükselen dev bir fuşya top gibiydi. Uzakta ağaç adacıkları sanki sisin üzerinde yüzüyordu. Annie, set yolunda sisin içinden koştu. Elli metre ileride, beş mavi balıkçıl sürüsü sazlıklardan sıçrayarak sis tabakasının üstünden geçip bir söğüt adasına ulaştı, ince bacakları arkalarında ince şeritler gibi uzanıyordu.

On mil gibi gelen iki mil koştu, duş alıp giyindi, sonra Fanchon ve Sos'la birlikte kafede kahvaltıya katıldı.

"Dün biri bana bir paket bırakmış," dedi Annie, kahvesine süt karıştırırken. "İkinizden biri onu gördü mü?"

"Gizli bir sevgilin mi?" Sos kaşlarını kaldırdı, yüzünde yaramaz bir ifade belirdi. "Andre olmalı, değil mi? Sana çiçekler gönderiyor, hediyeler getiriyor. O çocuk sana aşık, *'tite chatte*. Sos amcanı dinle."

Annie ona bir bakış attı. "A.J. değildi. Kimin getirdiğini biliyorum. Sadece ikinizden biri onu gördü mü diye merak ediyordum."

Sos kaşlarını çattı ve bir şeyler mırıldandı.

Fanchon bu olasılığı reddetti. "*Mais non, chère*. Burada çok meşguldük, ben kendimi kovaladığımı sandım. Lafayette'den tekne turu için iki otobüs dolusu çocuk geldi. Bu, mağazaya yüz tane küçük rakun salmak gibi bir şey. Neden bilmek istiyorsun?"

"Önemli değil. Önemli değil." Annie kahve fincanını aldı ve masadan kalktı. Her ikisinin de yanağına birer öpücük kondurdu. "Gitmem gerek."

"Peki kimdi o?" Sos, öfkesi merakına yenik düşerek seslendi.

Annie şeker reyonundan geçerken kutudan bir Snickers aldı ve onunla veda etti. "Özel biri değil."

Sadece bir sapık ve katil.

Renard'ın buraya gelip, özel hayatına izinsiz girip, Sos ve Fanchon ile temasa geçmesi fikri hoşuna gitmiyordu. Renard'ın bu kadar çabuk ona takıntılı hale gelmesi imkansız görünüyordu. Ona hiçbir cesaret vermemiştir, hatta onu caydırmaya çalışmıştı. Tıpkı Pam'ın yaptığı gibi... ama Pam Bichon onun hayatını kurtarmamıştı.

Lindsay Faulkner'ı ofise gitmeden önce yakalamak umuduyla kasabanın batısına doğru yöneldi. Annie, sabrının ve ısrarının karşılığını aldığını düşünmeden edemedi. Faulkner'a kadın olarak hitap etmişti ve şimdi Faulkner'ın erkek dedektiflere vermediği bir şeyi elde edecekti. Cheval Court'a dönerken bir anlık kendini beğenmişlik hissine kapıldı.

Faulkner'ın garaj kapısı kapalıydı. Ön perdeler çekilmişti. Annie eve doğru yürüdü ve yan ışığa bakmak için eğilirken kapı zilini çaldı.

Lindsay Faulkner giriş katında yatıyordu, geceliği çenesinin altında toplanmış, sağ kolu yerde çeşitli enkazların arasında duran taşınabilir telefon ahizesine uzanmıştı. Altın rengi saçlarının kökleri kanla kaplıydı. Yüzü kanla kaplıydı. Kızıl kedisi yanında kıvrılmış uyuyordu.

Küfür eden Annie, Jeep'e geri koştu ve telsiz mikrofonunu aldı. "Partout Parish 911. Partout Parish 911. 17 Cheval Court'a polis memurları ve ambulans talep ediyorum. Lütfen acele edin. Dedektifleri de bilgilendirin. Muhtemel bir 261 vakası. Tamam."

İstenen bilgileri doğruladı, adını ve rütbesini verdi. Sonra, saldırgan hala binada olabilir diye çantasından silahını çıkardı ve Lindsay Faulkner'ın hayatta olup olmadığını görmek için eve koştu.

Ön kapı kilitliydi, ancak saldırgan nazikçe veranda kapısını açık bırakmıştı. Annie, misafir yatak odasından aceleyle aldığı bir battaniyeyle Lindsay'ın vücudunu örttü ve yanına diz çökerek zayıf nabzını kontrol etti.

"Dayan, Lindsay. Ambulans yolda," diye yüksek sesle söyledi. "Seni hemen hastaneye götüreceğiz. Dayanmalısın. Sana bunu yapanı yakalayıp cezasını çekmesini sağlamak için bize kim olduğunu söylemen gerekiyor. Bize yardım edebilmek için dayanmalısın."

Cevap yoktu. Göz kapakları ya da dudakları kıpırdamıyordu. Faulkner, hayatın en ince ipliğine tutunmuş gibiydi. Tek iyi işaret, ciddi beyin hasarını gösteren fetal pozisyona geçmemiş olmasıydı, ama bu ölmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Annie, bir hayvanın tanınmaz hale getirdiği yüzüne bakakaldı. Eğer bu seri tecavüzcünün işi ise, neden Lindsay Faulkner'ı seçmişti? Bariz nedenlerden dolayı mı? Bekar, çekici ve yalnız yaşıyordu? Ayrıca bir cinayet soruşturmasıyla da bağlantılıydı. Daha dün, o cinayetle ilgili önemli bir şey bulmuştu. Birisi, bunu söylemeden önce onu susturmuş olabilir miydi? Bu olasılıklar Annie'nin sinirlerini gerdi.

Yaklaşan sirenlerin sesi evin sessizliğini bozdu. İlk olarak acil tıp teknisyenleri eve girdi, hemen ardından Sticks Mullen geldi. Annie'ye kaşlarını çattı. Annie de ona kaşlarını çattı.

"Burada ne işin var, Broussard?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," dedi Annie, saatine bakarak. "Genelde bu saatlerde donutlarla karnını doyuruyorsun. Ne şanslıyım ki, bugün suçlu olmak yerine çalışkan olmayı seçmişsin."

O, acil tıp teknisyenlerinin yolundan çekilmek için oturma odasına geri adım attı ve bir gözüyle sağlık görevlilerinin çalışmalarını izledi.

"Bana göre saldırgan kadının kafasını telefonun tabanıyla kırmış." Kanlı bir şekilde yerde, kırık resim çerçeveleri arasında duran telefonu işaret etti. "Kadın direnmiş."

"Ona ne faydası oldu ki," diye mırıldandı Mullen.

"Hey, bir pislik peşimden gelirse, ona karşı koyarım," dedi Annie. "O adamın beni hiç görmemiş olmayı dilemesini sağlarım."

"Zaten etrafta bolca var." "Bana başlama," diye tersledi Annie.

Ona meydan okurcasına baktı, sonra yemek odasına doğru yürüdü. "Buraya veranda kapısından girmiş. Kadın onu duymuş olmalı, yatak odasından çıkıp onunla yüzleşmiş."

"Yerinde kalıp 911'i aramalıydı."

"Bu ona bir fayda sağlamazdı. Telefon çalışmıyor. Hat kesilmiş, sanırım. Diğerleri gibi."

Acil tıp teknisyenleri sedyeyi kaldırıp ön kapıdan dışarı çıkardılar. Lindsay Faulkner battaniyenin altında hareketsiz yatıyordu. Onlar çıkarken, Stokes içeri girdi. Kafasının üstünde gri bir fötr şapka vardı ve sol yanağına bir damla kanla yapışmış

tuvalet kağıdı yapışmış ve sol yanağında bir damla kan vardı. Açık renkli gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Dostum, bu erken saatteki çağrılarını hiç sevmiyorum," diye mırıldandı.

"Evet, insanların mesai saatlerin dışında saldırıya uğraması ne kadar düşüncesizce," dedi Annie. "En azından tecavüze uğramış, dövülmüş ve baygın halde bulunmak için sabaha kadar beklemiş."

Stokes ona kaşlarını çatı. "Burada ne işin var Broussard? McGruff'ı mı çağırdılar?"

"Onu ben buldum."

Bunu sindirmek için bir an durdu, bakışları keskinleşti. "Tekrar soruyorum, burada ne işin var? Onu nereden tanıyorsun? İkiniz 'Bump the Doughnut' falan mı oynuyorsunuz?"

Mullen kıkırdadı. Annie gözlerini devirdi.

"Biliyorsun Chaz, bunu sana söylemek istemezdim ama bir kadın seninle seks yapmıyor diye lezbiyen olduğu anlamına gelmez. Sadece standartları var demektir."

"Dur. Fantezilerimi mahvediyorsun." Mullen'a başını salladı. "Telefon hattının kesik olup olmadığını kontrol et. Bahçede iyi ayak izleri var mı bak. Zemin yumuşak. Belki kalıbını alabiliriz."

Mullen ön kapıdan dışarı çıktı. Stokes bol kahverengi pantolonunu yukarı çekti ve salon masasından düşen çöplerin arasında çömeldi.

"Soruma cevap verecek misin, Broussard?" diye sordu, bir çift lastik eldiven giyip kanlı telefon ahizesini eline alırken.

"O benim emlakçım," dedi Annie otomatik olarak. "Bir ev almayı düşünüyorum."

"Öyle mi?" dedi düz bir sesle. "O zaman neden buraya kadar gelip onu görmeye geldin, ofisi departmandan sadece dört blok uzaklıkta değil mi?"

"Bana bu tarafta bir şey göstermek istedi."

"Bu mahalle senin bütçeni biraz aşıyor, değil mi, Şerif Yardımcısı?"

"Bir kız hayal kurabilir."

"Uh-huh. Peki bunu ne zaman ayarladınız?"

"Lindsay dün gece beni aradı ve telesekretere mesaj bıraktı." Gözleri Faulkner'in telesekretere kaydı. Kendi sesi kasette kayıtlı olacaktı. Tanrıya şükür, sadece adı ve numarasını bırakmıştı.

"Saat 10.30 civarında onu aramaya çalıştım, ama telesekreter cevap verdi. Neden bu kadar soru soruyorsunuz?" diye sordu, soruyu ona geri yönelterek.

"Onu tecavüz edip kafasını parçaladığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Sadece işimi yapıyorum, McGruff." Lindsay Faulkner'ın cesedini yerde hayal ediyormuş gibi gözlerini kısarak, sakalını ovuşturdu ve bir melodi mırıldandı. Kafatasından sızan kan, bal rengi meşe üzerinde koyu bir leke oluşturmuştu. Kan sıçramaları ve lekeleri, kirli beyaz Berber halısına işlemişti. "Onu burada mi öldürdü?"

"Öyle görünüyordu. Geceliği omuzlarına kadar sıyrılmıştı. Vücudunda çok sayıda morluk vardı."

"Yani bu, dost canlısı komşumuz seri tecavüzcünün işi mi?" Stokes, Annie'ye değil, daha çok kendine seslenircesine konuştu. "Diğer ikisini yatakta yaptı, onları bağladı."

"Bana öyle geliyor ki, kadın onun geldiğini duymuş," dedi Annie; "Yatakta onu şaşırtma şansı olmadı. Ve onu bağlamasına gerek kalmadı çünkü telefonu kullanarak bayılttı."

Haliya çömeldi, bakışları Faulkner'ın cesedinin yattığı halı üzerinde gömülü olan koyu renkli liflere odaklandı. Orayı tırnağıyla dikkatlice kazıdı ve ortaya çıkan gevşek ucu kopardı, gözlerinin önüne yaklaştırdı.

"Bana siyah bir tüy parçası gibi görünüyor," dedi, Stokes'a bakarak onu ona doğru uzattı. "Bu sorunun cevabı oldu mu?"

"O kağıtları öyle iterek bükme," diye bağırdı kayıt memuru, sesi kara tahtaya çizilen tebeşir sesine benziyordu.

Annie irkildi. "Üzgünüm, Myron."

"Adım Bay Myron. Tezgahımın diğer tarafındaysan bana Myron de. Tezgahımın bu tarafındaysan bana Bay Myron de. Sen benim alanımdasın. Sen benim asistanımsın."

Myron ellerini kemerine soktu ve keskin bir şekilde başını salladı. İnce, ciddi bir siyahi adamdı, her gün klipsli polyester kravat takar ve her iki haftada bir cuma günü gri saçlarını çalı gibi kestirirdi. Yirmi yıldır kayıt ve delil işinde çalışıyordu ve tezgahının arkasında bir üniforma görmeyi krallığına doğrudan bir tehdit olarak görüyordu.

"Kafana takma," diye mırıldandı Annie. Myron'a ciddi bir ifadeyle baktı ve "Elimden geleni yapacağım," dedi.

Myron ona ters bir bakış attı ve masasına geri döndü.

Annie, Lindsay Faulkner'ın saldırısına ilişkin gerçeklere odaklanarak onun varlığını zihninden silmeye çalıştı. Bu saldırganın, Pam Bichon'un katilinin bir tür taklitçisi olan tecavüzcüsünün taklitçisi olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

tecavüzcüsünün taklitçisi olduğunu düşünmek istedi. Bu tecavüzcü de Pam Bichon'un katilinin bir tür taklitçisiydi, kendi nedenleriyle Faulkner'ı susturmak için ilk iki tecavüzden yararlanmış biriydi. Belki de onu öldürmek niyetindeydi. Onu bıraktığında öldüğünü düşünmüş olabilirdi.

Ama öyleyse, bu taklitçi kimdi? Renard şüphelenilmeyecek gibi görünüyordu. Fourcade'in ona vurduğu yumruklarla zayıf düşmüş olan Renard, Lindsay gibi güçlü ve sağlıklı bir kadına saldırmak için ne gücü ne de hareket kabiliyeti vardı. Renard değilse, kimdi? Donnie mi? Lindsay'den hoşlanmadığı bir sır değildi. Eğer Lindsay, emlak şirketinin anlaşmasının önünde engel teşkil ediyorsa...

Onu öldürebilir miydi? Tecavüz gibi gösterebilir miydi? Eğer Donnie'yse, bu Pam'in cinayetine karıştığı anlamına mı geliyordu? Pam'i öldürmüşse, Lindsay'i öldürmek ona göre çok kolay olurdu.

Siyah tüy parçası, taklitçi teorisinin en önemli noktasıydı. O tüy, başka birini suçlamak için bırakılmış bir kanıt değildi. Aslında tam tersi gibi görünüyordu. Kazara bırakılmış, kurbanın baygın bedeni tarafından gizlenmiş bir şeydi. Onların çocuğu, kendisini suçlayacak başka hiçbir şey bırakmamıştı.

Ama yine de, tüy maskeye ait olmayabilirdi. Bir kedi oyuncağının parçası olabilirdi. Bir ziyaretçi tarafından getirilmiş olabilirdi. New Iberia'daki laboratuvarıdan cevap gelene kadar, Nolan davasındaki tüy ile eşleşip eşleşmediğini bilemezlerdi.

"Hey, Myron, bunu hak etmek için ne yaptın dostum?" Stokes, tecavüz kiti tezgahın üzerine koyarken kıkırdayarak sordu. "Suç köpeğini peşine kim taktı?"

Annie memnuniyetle dosyalama işini bırakıp tezgaha gitti. "Evet, Chaz, bu şakayı ilk on kez yaptığında hepimiz anlamıştık. Bu Faulkner'ın mı? Çok uzun sürdü."

"Hey, ne kadar sürerse o kadar sürer, anladın mı? Doktorlar onu stabilize etmek zorunda kaldılar. Neyse, önemli değil. Elimizde hiçbir şey yok. Tırnaklarının altında hiçbir şey yoktu. Swablarda da hiçbir şey çıkmayacak ve kasık kılları bana hepsi aynı görünüyor. Bu şakacı iyi iş çıkarmış."

"Ne arayacağımızı çok iyi biliyor gibi görünüyor," dedi Annie. "Eminim sabıka kaydı vardır. Eyaletteki bilinen suçluları kontrol ettin mi? NCIC'ye MO'yu sorgulattın mı?"

Stokes tavrını biraz değiştirdi. "Soruşturmayı nasıl yürüteceğimi sana öğretmene gerek yok, Broussard."

"Sanırım benim sözlerim bir soru şeklindeydi, Dedektif," dedi acı bir tatlılıkla. "Bu tecavüzler, Bichon cinayeti ve diğer olaylarla ne kadar meşgul olduğumu biliyorum. Senin için bu aramaları yapmayı teklif edebilirdim."

Myron, öfkeli bir horoz gibi başını salladı. "Bu senin işin değil!"

Annie omuz silkti. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Sadece burnunu sokmaman gereken yerlere sokmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı Stokes. "Sana daha önce de söyledim Broussard, senin yardımına ihtiyacım yok. Benim davalarımın uzak dur."

Myron'a döndü. "Bu eşyaları kayda geçip geri götürmem lazım. New Iberia'ya kendim götüreceğim, böylece laboratuvarı aceleyle inceleyip, diğer iki tecavüz davasında olduğu gibi, elimde hiçbir şey olmadığını söyleyecekler."

"Senin dışında kim çalışıyor?" diye sordu Annie.

Fedora şapkasının kenarından ona baktı. "Senden bu saçmalıkları duymak istemiyorum. Bunlar benim davalarım. Quinlan diğer iki kadının geçmişini araştırıyor, kimlerle çalıştıklarını falan. Bu senin için kabul edilebilir mi, *Şerif Yardımcısı*?"

Annie teslim olarak ellerini kaldırdı.

"Yani, benim kabul edilebilir olmadığımı düşündüğünü biliyorum," diye devam etti, sesinde keskin bir tonla. "Ama hey, burada kim sivil giyiniyor ve kim lanet olası bir köpek kostümüyle şehirde dolaşıyor?"

Myron evraklarından başını kaldırıp ona öfkeyle baktı, köpek kostümü konusunu onun alanına taşıdığı için açıkça memnun değildi.

Koridordan gelen Mullen, bir av köpeği gibi uludu. Annie dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı.

"Her zaman sana pire tasmaı takman gerektiğini söylemişimdir, Mullen," dedi, Stokes ve Myron'dan uzaklaşarak tezgâhın diğer tarafına geçti.

"Hayatında düşüşe geçiyorsun, Broussard," dedi neşeyle, plastik bir idrar kabını tezgahın üzerine koyarken, kapağına kadar bir sarhoşun adli bilime bağışladığı sıvıyla dolu. "Son zamanlarda suçtan bir ısırık aldın mı? Bununla yıkayabilirsin."

Annie esneyerek bir kanıt kartı çıkardı ve doldurmaya başladı. "Özgün bir şey söyleyecek olursan beni uyandır. Bu idrar birine mi ait, yoksa beni etkilemek için mi getirdin?"

Yine engellenen adam, bir anlığına gerçeklere sadık kaldı. "Ross Leighton. Wisteria Club'da yine beş martini içti. Ama sen onu yendin, değil mi Broussard? İşe giderken Wild Turkey içiyorsun."

Kalem formun üzerinde durdu. Annie başını kaldırdı. "Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun."

Mullen omuz silkti. "Cumartesi sabahı o cipte ne gördüğümü biliyorum." "Cumartesi sabahı benim cipe ne koyduğunu biliyorsun."

"Şerifin seni devriyeden çektiğini biliyorum ve ben hala sürüyorum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, çirkin sarı dişlerini göstererek. Ellerini tezgahın üzerine koydu ve eğildi, gözlerindeki parıltı bir sansarınki kadar kötüydü. "Fourcade'e karşı ne tür bir tanık olacaksın?" diye fısıldadı. "O gece de içtiğini duydum."

Annie karşılık vermekten kendini alıkoydu. O gece Isabeau'da akşam yemeğinden önce bir içki içmişti. Yemekle birlikte bir kadeh şarap. Laveau'nun barmeni, onun barda olduğunu doğrulayabilirdi. Belki ona içki servis edip etmediğini hatırlamayacaktı. Belki birisi onun hafızasını kaybetmesini sağlayacak bir şey yapardı. O gece kesinlikle sarhoş değildi, ama Fourcade'in avukatı onun sarhoş olabileceğini ima ederek keyifli bir gün geçirecekti. Bunun davasına ne gibi bir etkisi olacağı şüpheliydi; ama onun itibarına ne gibi bir etkisi olacağı belliydi.

Mullen, mizahsız bir şekilde yarı gülümsedi. "Söylemeliyim ki, Mullen, bu kadar zeki olduğunu tahmin edemezdim," diye mırıldandı. "Elini sıkmalıyım."

Elini uzattığında, numune kabını ters vurdu, kapağını eğirdi ve Ross Leighton'ın idrarını Mullen'ın pantolonunun önüne sıçrattı.

Mullen, haşlanmış köpek gibi geri sıçradı. "Seni lanet olası kaltak!"

"Oh, bakın," dedi Annie yüksek sesle, tezgahın kabı kaparak. "Mullen pantolonunu ıslattı!"

Koridordaki dört kişi dönüp bakmaya başladı. İşletme ofisinden bir sekreter kafasını kapıdan dışarı çıkardı. Mullen onlara dehşetle baktı. "O yaptı!" dedi.

"Bu çok zor bir numara olurdu," dedi Annie. "Bir hortum bağlantısı gerekir. Onlar neye baktıklarını biliyorlar, Mullen."

Öfke yüzündeki kasları gerdi. İnce dudakları sıkılaşıp dişlerini atın dişleri kadar büyük gösterdi. "Bunun bedelini ödeyeceksin, Broussard."

"Öyle mi? Ne yapacaksın? Merdivenlerime bir kova daha domuz bağırsağı dökecek misin?"

"Ne? Neden bahsettiğini bilmiyorum. Beynini mahvetmişsin, Broussard."

Hooker meraklı kalabalığın arasından zorla geçerek ilerledi. "Mullen, ne halt ediyorsun? Altına mı işedin?"

"Hayır!"

"Tanrı aşkına, pisliği temizle ve üstünü değiştir."

"Depends'i unutma!" diye bağırdı biri koridorun sonunda. "Broussard pisliği yaptı," diye homurdandı Mullen, kahkahalara sinirlenerek.

"O temizlemeli."

Annie başını salladı. "Bu benim işim değil. Pislik senin tarafında, Bay Devriye Yardımcısı. Ben buradayım, Myron'un mütevazı asistanı."

Memur, bir kralın vakarıyla evraklarından başını kaldırdı. "Bay Myron."

Annie, kayıt ve delil bölümünde çalışmanın pek avantajlı olmadığını çabucak anladı. Günün tek iyi haberi, New Iberia'daki bölgesel laboratuvarın gelen bir faksla geldi: Pazar gecesi merdivenlerine serilmiş olan iç organların testlerinin ön sonuçları. Davaya atanan bir dedektif yoktu, bu da faksın kayıt ve delil bölümündeki makineye gelip davanın yardımcısına iletileceği anlamına geliyordu. Mesaj makineden çıktığında orada bulunan Annie, Pitre ile herhangi bir temastan kaçındı.

Raporu okurken nefesini tuttu, sanki kelimeler kokuyu geri getirebilecekmiş gibi. Olay yeri zihninde canlandı: damlayan kan, kanlı bağırsaklar, Fanchon ve Sos için duyduğu korku.

Ön bulgular, iç organların bir domuzdan geldiğini gösteriyordu. Bu haber ona sadece küçük bir rahatlama sağladı. Laboratuvar, bu parçaların nereden geldiğini söyleyemedi. Güney Louisiana'da her gün domuzlar kesiliyordu. Kasaplar, domuzların her parçasını kendi sucuklarını yapan insanlara satıyordu. Kimse bu tür şeylerin kaydını tutmuyordu. Laboratuvar, iç organları merdivenlerine kimin attığını da söyleyemedi. Mullen değilse, kimdi? Neden? Pam'in cinayetini soruşturmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Pam'in cinayeti Lindsay Faulkner'ın saldırısıyla bir ilgisi var mıydı? Sorular birbirini takip ediyordu, sonu gelmiyordu.

Öğleden sonra Lindsay Faulkner'ın durumu kritik ama stabil olarak bildirildi. Kafatası kırığı, yüz kemiklerinde çok sayıda kırık, çoklu kontüzyonlar ve şoktan muzdarip olan Lindsay, bilincini geri kazanamamıştı. Doktorlar, Lindsay'ın Our Lady of Mercy'den Lafayette'deki Our Lady of Lourdes'a nakledilip nakledilmeyeceği konusunda tartışıyorlardı. Hangi Meryem Ana'nın daha mucizevi olacağına karar verene kadar, Faulkner Our Lady of Mercy'nin yoğun bakım ünitesinde kaldı.

Saldırı haberi sivil radyo ve televizyonlarda yayınlandı. Şerif saat beşte bir basın toplantısı düzenledi. Departman içindeki söylentilere göre, paniğe kapılan halkı yatıştırmak için bir görev gücü kurulacaktı. Elinde çok az ipucu olan görev gücünün üzerinde yoğunlaşabileceği pek bir şey yoktu, ancak tüm alan tekrar tekrar araştırılacak ve toz duman olana kadar incelenecekti. Görev gücünün başına geçecek olan Stokes, eyaletteki son zamanlarda serbest bırakılan cinsel suçluları veya Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nde bilinen cinsel suçluların yöntemlerini karşılaştırmak için henüz kontrol etmemişse, bunu şimdi yapacaktı. Kurbanların tanıdıkları, tecavüze uğrayan kadınlar arasında bir bağlantı, bir ipucu bulmak amacıyla tekrar sorgulanacaktı.

Annie, kayıt odasındaki geçici masasında otururken, görev gücünde çalışacak kişilere karşı bir kıskançlık duydu. Bu, onun hedeflediği türden bir işti, ancak departmandaki şansını tersine çevirmediği sürece, Noblier onu dedektifliğe terfi ettirmeden önce cehennem donardı.

Bichon cinayetini çözmek, statüsünü iyileştirmek için büyük bir adım olacaktı. Ama kendi soruşturmasını yürüttüğünü ve bu soruşturmayı kiminle yürüttüğünü biri öğrenirse, kariyeri mahvolurdu.

Myron isteksizce öğleden sonra tuvalete gitmek için yerinden kalkarken, Lindsay bunu düşündü. Kanıt bulursa ne yapması gerekiyordu? Renard'ın ona olan takıntısını kime anlatması gerekiyordu? Lindsay Faulkner ona yararlı bilgiler verseydi, bu bilgileri nereye götürürdü? Stokes onun davasına karışmasını istemiyordu ve eğer ona yararlı bir bilgi verirse, şüphesiz bu bilgiyi kendine mal edecekti. A.J.'ye giderse, besin zincirinde atlayış yapacaktı ve bu da savcılık ofisi dışındaki hiç kimseden puan kazanmasını sağlamayacaktı. Bulduklarını şerife götürüp onun

Öfkesini üzerine çekmek için sınırlarını aşmak mı? Yoksa Fourcade bu fırsatı kendi kariyerini yeniden rayına oturtmak için kullanıp onu ortada bırakır mıydı?

Belki de öpücüğün anlamı buydu. Onu kendine ne kadar yaklaştırırsa, istediğini elde ettiğinde onu arkasına atması o kadar kolay olurdu.

Beyninde olasılıklar arasında gidip gelirken not defterine karalamalar yapıyordu. Myron'un yokluğundan yararlanarak Bichon cinayet dosyasının bir kısmını incelemişti. Renard'ın ilk ifadesinde, tanıkların doğrulamadığı, alibisiyle ilgili inanılmaz hikayesini anlatmıştı. Fourcade'i hayali iyiliksever sürücüsüyle boşuna bir arayışa göndermişti ve şimdi de onu aynı anlamsız arayışa göndermeye çalışıyordu. Annie, bunun sadakatini sınamak için olduğunu düşündü. Renard, onun hayatını cehennemden, ya da Angola cezaevinden kurtarmak için gönderilmiş bir tür kurtarıcı olduğuna inanıyordu, ikisi arasında büyük bir fark yoktu.

Bay Renard, sürücünün markası belirsiz koyu renkli bir kamyonet kullandığını belirtiyor. Louisiana plakalı ve muhtemelen harfleri olan bir araç.

FJ-

FJ. Annie not defterindeki harfleri defalarca çizdi. Fourcade bu önemsiz bilgiyi DMV'ye girmiş, sonuç listesini kontrol etmiş ve hiçbir şey bulamamıştı. *FJ.* J harfini bir balık kancasına dönüştürdü ve altına, pullarına "*tanık*" kelimesini ekleyerek iri gözlü bir balık çizdi. Renard, Fourcade'in bu bilgiyle bir şey yaptığını düşünmüyordu ve kendi avukatının da onun için bir tanık bulamadığı gerçeğini görmezden geliyordu. Kimsenin onun için yapamadığı şeyi onun yapacağını mı sanıyordu?

F harfinin seriflerini abarttı ve altına bir tane daha ekledi. *E. E.* Biraz daha dik oturdu. Renard, geceleyin olduğunu ve kamyonun çamurlu olduğunu söylemişti.

DMV'yi aramak oldukça basitti. Renard'ın güvenini biraz daha kazanmak için ona verebileceği bir lokmaydı bu. Talebi Fourcade'in adına yapabilir, listeyi doğrudan kayıt makinesine fakslatabilir ve kimse farkına varmazdı.

Evindeki masanın üzerinde duran fular ve Pazar gecesi gölgelerdeki adamı düşündü ve kiminle oyun oynadığını kendine hatırlattı. Suçlanan ve muhtemel bir katil. Donnie Bichon'un bir nedeni olabilir ve üç tecavüz, Pam'ın ölümüne tüyler ürpertici bir benzerlik taşıyor olabilir; davayı çevreleyen sular bulanıklaşmıştı, ama Renard'ın Pam Bichon'a olan takıntısı bir gerçektir.

Marcus Renard Pam'e takıntılıydı, Pam onu reddetmişti ve Pam ölmüştü.

DMV'yi aradı ve Myron, en son sayı *U.S. New amp; World Report* dergisini almak için tuvalete gittiği yerden dönmeden birkaç saniye önce telefonu kapattı.

Vardiyanın sonunda Annie'nin elinde yarım düzine kağıt kesiği ve göz yorgunluğundan baş ağrısı vardı. Ayrıca cipinin iki lastiği patlamıştı. Valf sapları kesilmişti. Kimse bir şey görmemişti. Yani, kimse Mullen'in intikamını alırken görmemişti. Meyette's Garage'ı aradı ve birinin yardım için gelmesinin bir saat süreceği söylendi.

Öğleden sonra, Körfez üzerinde bir fırtına oluşmaya başladığı için hava sıcak ve nemliydi. Annie, bayou kıyısındaki patikada yürüdü. Kalabalık Noblier'in basın toplantısı için toplanacaktı, bunu biliyordu, ama o bunun bir parçası olmak istemiyordu. Şerifin Faulkner saldırısı hikayesinden onun adını çıkaracağını düşünmek zorundaydı. Basının ona zaten gösterdiği ilgiden daha fazlasını göstermesini istemeyecekti. Departmanı ve halkı için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı ve bu, gerçeği çarpıtmak veya gizlemek anlamına geliyorsa, o zaman gerçeğin canı cehenneme.

Ben kimim ki eleştiriyorum? Annie, Bayou Emlak'ın karşısındaki caddede dururken düşündü. Sonuç, araçları haklı çıkarırdı - tabii sonuç insanlık, kendin, sevdiğin biri veya daha yüksek bir ilke için iyi olduğu sürece.

Emlak ofisinin penceresinde kapalı tabelası görmeyi bekliyordu, ama resepsiyonist masasında oturuyordu. Annie içeri girip zil çaldığında, kadın umutla başını kaldırdı.

"Kötü haber değil, değil mi?" diye sordu kadın, yanakları solarken. "Hastane arardı. Az önce konuştum... Oh, merhamet."

Son sözleri, balondan çıkan son nefes gibi ağzından sıkışarak çıktı. Elli yaşlarında, sprey ile sertleştirilmiş gri-sarı saçları olan bir matron gibi görünüyordu. İyi giyimli, manikürlü, gerçek altın takılar takıyordu. Masasındaki levhada "Grace Irvine" yazıyordu.

"Hayır," dedi Annie, üniformanın onu korkuttuğunu fark ederek. "Hiçbir haberim yok. Son duyduğumda, herhangi bir değişiklik olmamıştı."

"Hayır," dedi Grace, biraz rahatlamış bir şekilde. "Değişiklik yok. Bana da öyle söylediler. Aman Tanrım." Göğsünü okşadı. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim," dedi Annie, masanın yanındaki sandalyeye otururken. "Ofisin açık olduğunu görünce şaşırdım."

"Neyse, ne olduğunu öğlen vakti kadar öğrenemedim. Lindsay her zamanki saatinde gelmeyince tabii ki endişelendim, ama bir müşteriyle ani bir toplantısı olduğunu düşündüm. Biz böyle yaparız, değil mi? Mantıklı açıklamalar buluruz. Pam'den sonra bile..."

Sözünü kesip elini ağzına götürdü, gözleri yaşlarla doldu. "Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı. "Cep telefonundan aramayı denedim. Evini aradım. Sonunda oraya gittim ve kapıda polisler ve sarı bant vardı."

Kafasını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. Sıradan bir insan için, bir suç mahalline rastlamak, başka bir gerçekliğe adım atmak gibi olmalıydı.

gerçekliğe adım atmak gibi olmalıydı.

"Ne yapacağımı bilmediğim için ofisi açık tuttum. Evde oturup beklemek ya da hastanenin o korkunç bekleme odasında oturmak düşüncesine dayanamıyordum. Telefon durmadan çalıyordu. İptal edilmesi gereken randevular vardı ve Lindsay'in ailesini aramam gerekiyordu... Kalmam gerektiğini hissettim."

"Lindsay'i uzun zamandır tanıyor musunuz?"

"Pam'i hayatı boyunca tanıdım. Annesi, Chandler tarafında ikinci dereceden kuzenimdir. Lindsay'i kızlar üniversitedeyken tanıyordum. İkisi de çok sevimli, gerçekten çok sevimli kızlardı. Geçen yıl kocam vefat ettikten sonra beni evlerine aldılar. Yas tutmaktan başka bir şey yapmam gerektiğini söylediler ve haklıydılar." Masasının üzerinde açık duran kitaplara doğru bir hareket yaptı. "Lisansımı almak için çalışıyorum. Donnie'den Pam'in işteki hisselerini satın almayı düşünüyorum."

Yüzünü çevirdi ve kendini toparlamak için bir dakika bekledi, keten mendiliyle gözlerinin kenarlarını sildi.

"Özür dilerim, Şerif Yardımcısı," diye özür diledi. "Saçmalıyorum. Sizin için ne yapabilirim? Davayla mı ilgileniyorsunuz?"

"Bir bakıma," dedi Annie. "Lindsay'i bu sabah bulan benim. Dün gece telesekreterime, Pam'in davasıyla ilgili bana söyleyecek bir şeyi olduğunu belirten bir mesaj bırakmıştı. Acaba size ne olduğunu söylemiş olabilir mi diye merak ediyordum."

"Oh. Oh, hayır, korkarım söylemedi. Dün burada çok yoğun bir gün geçirdik. Lindsay'in sabah birkaç randevusu vardı. Sonra Donnie habersiz geldi ve iş anlaşmaları ve diğer konular hakkında biraz tartıştılar. Hiçbir zaman anlaşılmadılar, bilirsiniz. Sonra yeni listeler geldi. Öğleden sonra torunumun okulunda bir yükümlülüğüm vardı. Sacred Heart'ta ikinci sınıfa gidiyor. Garip bir şekilde, o gün kanun uygulayıcıların günüydü. McGruff the Crime Dog bir polis memuru ile birlikte geldi. Büyükbabalar ve büyükanneler de davet edilmişti."

"Bunun çok popüler olduğunu duydum," dedi Annie düz bir sesle.

"Açıkçası, ben bunu oldukça garip buldum. Her neyse, Lindsay ve ben hiç konuşma fırsatı bulamadık. Aklında bir şey olduğunu biliyorum, ama dedektife anlattığımı düşündüm. Ona sorabilirsin."

"O..." Annie'nin boğazında kelimeler takıldı. "Kim? Hangi dedektif?"

"Dedektif Stokes," dedi Grace Irvine. "Öğle yemeğinde onunla görüştü."

Mouton's, silah veya bıçak olmadan çok az erkeğin girdiği türden bir yerdi. Luck'ın güneyindeki Bayou Noir kıyısında kazıklar üzerinde çömelmiş, kaçak avcılar, hırsızlar ve toplumun en alt tabakasında yaşayanların uğrak yeri idi. Başını belaya sokmak isteyenler, doğru fiyat karşılığında hemen her şeyi bulabilecekleri ve kimsenin soru sormadığı Mouton's'a bakarlardı.

Salı öğleden sonra Nick'i cezbeden de bu sonuncu gerçektir. Voodoo Lounge'a gitmek için hiç havasında değildi, kimsenin sırtını sıvazlamasını ya da durumuna gereksiz sempati göstermesini istemiyordu. Viski içmek istiyordu, bira ile yetindi ve Stokes'un gelmesini bekledi.

Öğlen saatlerinde kendini yataktan kaldırmış ve Tai Chi hareketlerini yapmaya zorlamış, ağrıyan her kasının hareketini meditasyon yaparak, zihninin gücüyle ağrıyı yok etmeye çalışmıştı. Bu süreç çok acı verici ve yorucuydu, ama bu sayede varoluş hissi daha netleşmişti.

Zihni keskin, sinirleri yay gibi gergindi, bir köşede sırtını duvara dayayarak birasını yudumluyordu.

Birkaç motosikletçi odanın diğer ucunda bilardo oynuyordu, etraflarında kısa etekli ve push-up sütyenli bir bar fahişesi dolaşıyordu. Daha yakınlarda, bir çift bataklık faresi masada oturmuş hikayeler anlatıp Jax içiyordu. John Lee Hooker jukebox'ta inliyordu, kırsal bir barda siyah delta blues. Arka odada yasadışı bir kart oyunu oynanıyordu ve barın üstüne monte edilmiş renkli televizyonda at yarışı vardı. Barmen, Paul Prudhomme'un kötü ikizi gibi görünüyordu. Nick'i şüpheyle izliyordu.

Nick birasını yavaşça yudumlarken, adamın onu polis mi yoksa bela mı sandığını merak etti. Kimsenin kapısında görmek istemeyeceği türden bir bela gibi göründüğünü biliyordu, yüzü kesik ve morluklarla doluydu, açık ceketinden Ruger'ın kabzası görünüyordu. Barın loşluğuna rağmen aynalı güneş gözlüklerini takmış haldeydi.

Swampers'lardan biri sandalyesini geri çekip kalktı, siyah tişörtünün önündeki devasa orta parmağı kaşıyarak. Kafasına kirli kırmızı bir beyzbol şapkası takmıştı, şapkanın siperliği ters U şeklinde bükülmüş, kemikli yüzüne göre çok küçük olan gözlerini çerçeveliyordu. Nick, hareket etmeye hazır olarak sandalyesinde biraz öne eğilerek onun yaklaşmasını izledi. En azından

DiMonti'nin haydutlarının elinden aldığı dayak, hayatta kalma içgüdülerindeki pası silmişti.

"Arkadaşımla bir iddiaya girdik," dedi swamper, ayakları üzerinde biraz sallanarak. "Senin, katil Renard'ı döverek öldüren polis olduğunu düşünüyorum."

Nick hiçbir şey söylemedi, sigarasından uzun bir nefes çekti ve burnundan nefes verdi.

"Öylesin, değil mi? Seni televizyonda gördüm. Elini sıkayım dostum." Yaklaşarak, sanki onu haberlerde görmek aralarında bir bağ kurmuş gibi, eski bir dost gibi yumruğuyla Nick'in koluna vurdu. "Sen kahramansın lan!"

"Yanılıyorsun," dedi Nick sakince.

"Olmaz. Sen o adamsın. Hadi dostum, elimi sık. On dolar bahse girerim." Nick'in kolunu tekrar tuttu ve çürük dişlerini gösterdi. "Bence o pisliğin ışıklarını sonsuza kadar söndürmene izin vermeliydiler. Küçük bataklık adaleti. Vergi mükelleflerinin parasını kurtarır, değil mi?"

Bir başka dostça yumruk atmak için hareket etti. Nick yumruğunu yakaladı ve sandalyeden kalkarak adamın kolunu, bataklık işçisinin yüzünü pürüzlü tahta duvara çevirecek şekilde bükte.

"İnsanların bana dokunmasından hoşlanmam," dedi yumuşak bir sesle, ağzı eski arkadaşının kulağına birkaç santim uzaklıkta. "Ben, yabancılar arasında sıradan bir yakınlığa inanmıyorum ve biz de öyleyiz, yabancıyız. Ben senin arkadaşın değilim ve kesinlikle kimsenin kahramanı da değilim. Burada yaptığın hatayı görüyor musun?"

Bataklık sıçanı, ezilmiş yanağını duvara sürterek başını sallamaya çalıştı. "Hey-hey, özür dilerim, tamam mı? Alınma," diye mırıldandı, ağzının kenarından tükürük çenesine akıyordu.

"Ama görüyorsun, ben zaten alınmış durumdayım, bu yüzden özürlerin etkisiz ve yanlış mantığın ürünü olduğunu düşünmüşümdür."

Nick, gözünün ucuyla barmenin izlediğini görebiliyordu, bir eli barın altına uzanmıştı. Ekran kapısı silah sesi kadar keskin bir sesle kapandı. Bataklık faresinin arkadaşı sandalyesinden fırladı, ama yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Şimdi kendine sor," diye mırıldandı Nick, "arkadaşının on dolarını sadece doktor masraflarına harcamak mı istiyorsun, yoksa daha fakir ama daha akıllı bir adam olarak uzaklaşmayı mı tercih edersin?"

"Tanrı aşkına, Nicky." Stokes'un sesi odanın diğer ucundan geldi, tahta zeminde ayak sesleri eşliğinde. "Seni on dakika

dakika bile yalnız bırakamam. Böyle devam edersen, kamuya açık yerlerde dolaşmak için lisans alman gerekecek."

Nick'in yanına gelerek başını salladı. "Ne yaptı? Sana dokundu mu? Sen ona dokundun mu?" diye sordu bataklık faresine. "Dostum, ne düşünüyordun? O çizgiyi aşma. Ona dokunan son adam, akşam yemeğini pipetle içiyor."

Fedora şapkasını geriye doğru itti ve kafasını kaşdı. "Sana söylüyorum Nicky, insanlığın doğasında var olan aptallık, tüm dünyadan umudumu kesmeme yetiyor. Bir içki ister misin? Ben bir içkiye ihtiyacım var."

Nick, bataklık adamından uzaklaştı, öfkesi yatışmış ve dağılmıştı, yerine kendine olan hayal kırıklığı gelmişti. "Soğukkanlılığımı kaybettiğim için özür dilerim," dedi. Ağzının köşeleri şakaya tepki gösterdi. "Gördün mü? Hiçbir anlamı yok."

Elini yanağına sürterek, bataklık sıçanı arkadaşının yanına sendeledi. İkili masalarını boşaltıp barın uzak ucuna geçtiler.

"Sen diğerleriyle iyi geçinemezsin, Nicky," diye şikayet etti Stokes, masadan bir sandalye çekip ters çevirerek üzerine oturdu. "Sosyal becerilerini nerede öğrendin, islahevinde mi?"

Nick onu görmezden geldi. Paketten bir sigara çıkardı, hareket halindeyken yaktı, son enerji patlamasını yakmak için biraz yürümesi gerekiyordu. *Kontrol. Merkez. Odaklanma.* Bir süreliğine elinde tutmuştu, sonra terli bir elden kayıp gitmişti.

"Madem soru soruyorum, yüzüne ne oldu? Kıskanç bir kocanın işine mi karıştın?"

"Bir iş toplantısını böldüm. Bay DiMonti buna itiraz etti." Stokes kaşlarını kaldırdı. "Vic 'The Plug' DiMonti mi? Akıllı adam mı?"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Nick.

"Onu tanıyorum. Tanrım, Nicky, sen paranoyak bir orospu çocuğusun. Önce seni tuzağa düşürdüğümü düşündün. Şimdi de mafya ile işbirliği yaptığımı düşünüyorsun. Oysa ben bu ücra yerde senin en iyi arkadaşınım. Kompleks yapabilirim." Üzüntüyle başını salladı. "New Orleans'ta yaşayan sensin dostum, ben değil. DiMonti'nin seninle ne derdi var?"

"Duval Marcotte'yi görmeye gittim. Marcotte emlakçılık yapıyor. DiMonti bir inşaat şirketinin sahibi. Donnie Bichon birdenbire Bayou Realty'deki hisselerini satmak istiyor. Emlak şirketi, Donnie'yi iflastan kurtarmak için Pam'in Bichon Bayou Development'tan 'satın aldığı' oldukça fazla mülke sahip.

iflastan kurtarmak için satın aldığı oldukça fazla miktarda mülke sahip. Ve şimdi Bayou Realty'den Lindsay Faulkner'ın dün gece saldırıya uğradığını duydum."

"Tecavüze uğramış. Muhtemelen diğer ikisini yapan adamla aynı kişi," dedi Stokes, barmenin dikkatini çekmek için eliyle işaret etti. "Bu, cinsel dürtüleri aşırı derecede yüksek olan zor bir vaka. Tanrı aşkına, bu mafya cinayeti değildi. CIA'ya girmeliydin Nicky. Senin zihninin çalışma şeklini çok seveceklerdi."

"Ben mafya cinayeti olduğunu düşünmüyorum. Ben sadece tesadüfleri sevmiyorum, hepsi bu. Donnie ile konuştun mu?"

O da başını salladı ve tekrar bara baktı. "Tanrım, barmeni korkuttun. Umarım mutlusundur," diye mırıldandı ve Nick'in yarısı boşalmış şişeye düşünceli bir bakış attı. "Onu içecek misin? Ben ölmek üzereyim dostum."

"Ne diyecek?"

"Partout Parish Şerif Ofisi'ni hiç duymamış olmayı dilediğini söyledi. Saat 11'e kadar ofisinde evrak işleriyle uğraştığını, Voodoo'ya uğrayıp bir iki içki içtiğini, sonra da tek başına eve gittiğini söyledi." İki uzun yudumda birayı bitirdi. "Ona kendine düzenli bir kız arkadaş bulması gerektiğini söyledim. O çocuk sonsuza kadar onaylanmayacak. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ama üniversiteli bir çocuk için beyni yetersiz. Kızları kovalamak için neleri mahvettiğine bak. Pam iyi bir kadındı ve üstelik onun geçim kaynağıydı, ama o ona sadece zorluk çıkardı.

"Neden onun hakkında konuşuyorsun ki?" diye sordu, masadaki paketten bir sigara alarak. "Adam seni hapisten kurtarıyor, normal bir insan biraz minnettarlık gösterir. Sen onu büyük bir komplo teorisine bağlamaya çalışıyorsun."

"Bağlantıları sevmiyorum, hepsi bu."

"Renard Pam'i öldürdü. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum dostum."

"Gerisi hoş olmayan bir yan ürün," dedi Nick, sonunda koltuğuna yerleşerek. "Başka ne yapacağım ki?"

"Balık tutmaya git. Seviş. Golf oynamaya başla. Seviş. Ben olsam çoğunlukla sevişirdim. Buna ihtiyacın var dostum. Yayın çok gergin ve bu bir gerçek. Bu yüzden insanlara sürekli saldırıyorsun."

Saatine baktı ve arkalarına yaslandı. Gün akşamüstüne doğru ilerlerken mekan dolmaya başlamıştı. Arka odadan bir garson çıktı. Boyalı sarı bukleler ve Miami'deki Hooters'tan alınmış dar beyaz bir tişört. Ona Dudley Do-Right gülümsemesini gösterdi.

"Bir çift Jax, tatlım, ve ne varsa ondan da biraz."

Kurnaz bir sırtıyla eğilip, onun önündeki boş bardağa uzandı ve ona göğüs dekoltesini yakından ve kişisel bir şekilde gösterdi. O uzaklaşırken, Stokes bir kaplan gibi kükredi. Odanın diğer ucunda, kot yeleğinin göğüs cebine "junior" yazan bir motosikletçi, bilardo oyunundan başını kaldırıp, somurtarak ona baktı. Stokes, garsona göz kulak oldu.

"Beni istiyor. Yalan söylüyorsam, öleyim." "Büyük bahşış istiyor."

"Sen bir kötümserisin, Nicky. Her lanet şeyin gizli anlamını aradığında böyle olur. Hayal kırıklığına mahkum olursun, anlıyor musun? Göründüğü gibi kabul et. Hayat o şekilde çok daha basit olur."

"Faulkner'ın tecavüzü gibi mi?" dedi Nick. "Bunun daha basit olduğu için kalıbın bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun, Chaz?"

Stokes kaşlarını çatı. "Bence öyle çünkü bu bir gerçek."

"Bu olay ile diğer ikisi arasında yöntem açısından bir değişiklik yok mu?"

"Biraz var, muhtemelen onun geldiğini duyduğu için. Ama diğer her şey aynı. Diğerleri gibi acımasız ve temizdi. Adamın muhtemelen bir kilometre uzunluğunda bir sabıka kaydı vardır. Ne bulabileceğimizi görmek için eyalete bir telefon ettim."

"Neden o? Neden Faulkner?"

"Neden olmasın? Güzel bir kadın, yalnız yaşıyor. Adam onun lezbiyen olduğunu bilmiyordu belki."

Nick güneş gözlüğünün kenarından kaşlarını kaldırdı. "O da seninle yatmazdı, ha? Bu cemaat lezbiyenlerle dolu."

"Hey. Ben gördüğümü söylüyorum."

Biri barın üzerindeki televizyonun kanalını Lafayette dışındaki bir kanala değiştirmişti. Ekranın altındaki yazıda yayının Bayou Breau'dan canlı olarak yapıldığı yazıyordu. Noblier'in etli yüzü ekranı dolduruyordu. Mikrofonların bulunduğu bir podyumun arkasında duruyordu ve sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki kediler kadar mutsuz görünüyordu. Basın toplantısı. Her mecazi sallanan sandalye onun kuyruğunu hedef alacaktı.

Nick televizyona doğru başını salladı. "Neden orada değilsin? Görev gücünü aldığını duydum."

"Lanet olsun, görev gücü benim," diye mırıldandı Chaz. "Ben, Quinlan ve birkaç üniformalı - gündüz vardiyasından Mullen ve Compton, gece vardiyasından Degas ve Fortier. Ne büyük olay ama. Quinlan BBPD'yi de işe dahil etmeye çalıştı - Z-Top ve Riva. İmkânı yok. Noblier ve şef senin yüzünden birbirlerine düşman gibi. Resmi mazeret, tecavüzlerin hepsinin şehir sınırları dışında gerçekleşmiş olması. Bu bizim bölgemiz,

bizim davamız, bizim görev gücümüz." Başını salladı ve sigarasını çekti. "Zaten hepsi göstermelik, dostum. Elimizde hiçbir şey yok. Bu, sıradan insanları güvende hissettirmek için yapılıyor."

"O zaman neden tek başına yaşayan kadınları sakinleştirmek için oraya gitmiyorsun, Hollywood?"

"Kahretsin, medyadan nefret ediyorum," dedi. "Bir sürü saçma sapan soru soran saçlı kadınlar. Pas geçiyorum, teşekkürler. Zaten yeterince başım ağrıyor. Faulkner'ı kim çağırdı tahmin et?" dedi acı dolu bir ifadeyle. "Broussard. Sence orada ne yapıyordu?"

Nick ilgisiz bir şekilde omuz silkti. Dikkatini motosikletçiler çekmişti. Junior denen adam kırmızı sakallı, dik duran bir dondurucuya benziyordu. Sağ pazısına Aryan Kardeşliği dövmesi kazınmıştı. Stokes'a sürüngen gözleriyle bakıyordu.

"Ev satın almak istediğini söylüyor. Evet, tabii, inanırım," dedi Stokes alaycı bir şekilde. "Sadece bir tesadüftü. Renard'la sana asılması da bir tesadüftü." Başını sallayarak bir sigara daha yaktı. "Sana söylüyorum dostum, o kadın bela demek. Her zaman olmaması gereken yerlerde. Komplo teorisi istiyorsan, onun ne yaptığını bir araştıralım. Duyumlara göre, savcı yardımcısı Doucet'le yatıyormuş. İşte sana komplo teorisi."

Junior bilardo masasından onlara doğru geldi, garsonu durdurdu ve bir birayı aldı. Stokes içinden küfretti ve ayağa kalktı.

"Hey dostum, içkime bulaşma."

Motorcu dudaklarını kıvırdı. "İçki istiyorsan, kafanı tuvalete sok."

Stokes'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim burada olmamla bir sorunun mu var, Junior Dickhead? Bu bar için biraz fazla esmer olduğumu mu düşünüyorsun?"

Junior, Jax'tan bir yudum aldı ve geçirdi. Omzunun üzerinden partnerine baktı. "Bu, zenciler beyaz kadınlarla çiftleştiğinde ortaya çıkan türden bir sorun."

Stokes omzunu indirdi ve koşarak ona vurdu, Junior'ı bilardo masasına çarptı. Motosikletçi sırt üstü yere düştü, kafası sert bir şekilde masaya çarptı. Toplar zıpladı ve dağıldı. Diğer motosikletçi, Chaz rozetini çıkarıp Junior'ın yüzüne tutarken, bilardo sopasını beyzbol sopası gibi tutarak uzaklaştı.

"Bu beni daha hafif yapar mı, pislik?" diye bağırdı.

"Peki ya bu?" Kemer kılıfından dokuz milimetrelik bir Glock çıkardı ve namluyu Junior'ın sol burun deliğine dayadı. "Kendini üstün ırk mı sanıyorsun, Nazi pisliği? Şimdi ne düşünüyorsun?"

Rozetle motorcunun yanağına sertçe vurdu, sonra rozeti masaya attı ve elini adamın çenesinin altına soktu. "Bana zenci deme! Ben zenci değilim, seni sikik beyaz pislik! Bana zenci dersen, kafanı uçururum ve bir memura saldırdığını söylerim!"

Junior boğuk bir ses çıkardı, kocaman yüzü sakalından daha kırmızı bir renge büründü.

Nick, Stokes'un gözlerindeki vahşi öfkeyi fark etti ve onun sınırda olduğunu anladı. Bu durum onu şaşırttı, başka birinde böyle bir şey görmek onu şaşırttı. Belki de işlerinden başka ortak noktaları da vardı.

Nick ellerini bilardo masasına dayadı ve Junior'ın böcek gözlü görüş alanına eğildi. "Bu günlerde politik olarak yanlış davranmanın sonucunu gördün mü, Junior? İnsanlar eskisi gibi hakarete uğramayı kabul etmiyorlar."

Stokes geri çekildi ve Junior yuvarlandı, yeşil keçeye balgamını tükürdü.

Stokes nefesini verdi ve zorla gülümsedi, omuzlarındaki gerginliği atmaya çalıştı. "Lanet olsun, Nicky, eğlencemi mahvettin."

Nick başını salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Bir de sen benim deli olduğumu söylüyorsun."

Stokes sorumluluğu omuzlarından silkti. "Hey, ne diyebilirim ki? O benim sınırimi aştı."

Annie mutfak masasında oturmuş, kung pow tavuk kartonunun içindeki çatalla yemek yiyordu, arka planda Jann Arden şarkı söylüyordu. "Living Under June" şarkısının tuhaf, röntgenci sözleri, kendi durumuyla ilgili düşünceleri tetikledi. Bir kişinin deneyimlerinin başka birinin hayatına sızması, o kişinin hayatının başka birine dokunması.

Bu soruşturmaya dahil olup, görünmezlik balonunda bir noktadan diğerine süzülüp gidebileceğine gerçekten inanmış mıydı? İnsanlar birbirleriyle konuşur. Dava açıktı ve devam ediyordu. Stokes bu davada çalışıyordu; elbette Lindsay Faulkner ile konuşacaktı. Lindsay, Annie ile konuşmuştu. Neden Stokes'a bundan bahsetmesin ki? Bahsetmemesi için hiçbir neden yoktu.

"Ama bu benim başımın belaya girmesine neden olabilir," diye mırıldandı Annie.

Stokes bunu şerife götürürse... Noblier'in bu konuda ne söyleyeceğini düşünmek midisini ağrıtıyordu. Onu o lanet köpek kostümüyle gömmek zorunda kalacaklardı.

Ama Gus, Faulkner saldırısı hakkında onu ofisine çağırdığında açıkça bir şey söylememişti, bu da Stokes'un konuyu açmadığı anlamına gelebilir... henüz.

"Hooker haklıydı," diye homurdanmış Gus, ona klasik hoşnutsuz bakışını yöneltmişti. "Görünüşe göre etrafta bir bok yığını varsa, sen bir şekilde içine basmanın bir yolunu buluyorsun. Lindsay Faulkner'ın evine nasıl gittin, Şerif Yardımcısı Broussard?"

Stokes'a söylediği yalanı sürdürdü, kendini tuzağa düşürdüğünü çok geç fark etti. Bayou Emlak'ta onu destekleyecek hiçbir belge yoktu. Ya Stokes emlak ofisine girip, var olmayan bir dosyayı isterse?

O zaman o köprüyü yakmak zorunda kalırdı, diye karar verdi ve yemeğini bir kenara bıraktı. Onu daha çok rahatsız eden soru şuydu: Stokes, onun davasını araştırdığını biliyordu ve onu orada istemiyordu, neden şerife gitmemişti?

Belki Faulkner ona görüşmelerinden bahsetmemişti. Stokes harekete geçene ya da Lindsay Faulkner bilincini geri kazanana kadar bunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Neden kendi işine bakmıyorsun, Annie?" diye yüksek sesle düşündü.

Aşağıdaki mağazada, gece görevlisi Stevie yine *Speed'i* izliyordu, Sandra Bullock'a derin bir tutkuyla. Sanki aşağıda küçük bir savaş varmış gibi, çarpışma ve patlama sesleri zeminden geliyordu. Normalde Annie bu gürültüyü duymazdan gelirdi. Bu gece Fourcade'in çalışma odasının sessizliğini arzuluyordu, ama oraya gitmeye niyeti yoktu. Bir gece izin alması, kafasını boşaltması ve kendini içine soktuğu durumu iyice düşünmesi gerekiyordu. Bunun ona ne faydası olacaktı ki

Yine de, istemese de, Fourcade'in nasıl olduğunu merak ediyordu. Öğlen bir ankesörlü telefonda arayıp Lindsay Faulkner hakkında telesekreterine mesaj bırakmıştı. Fourcade onu geri aramamıştı. Ara sıra, iç kanamadan ölmüş olarak yerde yattığına dair panik verici düşüncelere kapılıyor, ama sonra kendini bu düşüncelerden vazgeçiriyordu. Bu, onun ilk kez dayak yediği durum değildi. Kendi yaralarının boyutunu ondan daha iyi biliyordu.

Ölümün eşiğinde olan bir adam gibi öpüşmemiştir.

Hayır, onu ışığı hisseden kör bir adam gibi öpmüştü, başka bir ruhla bağlantı kurmaya ihtiyaç duyan ama nasıl yapacağını tam olarak bilmeyen bir adam gibi.

"Aptal olma," diye mırıldandı ve dikkatini önceki gece Nick'in evinden eve getirdiği belgelere çevirdi: Pam Bichon'un öldürülmeden önce maruz kaldığı taciz raporları, Bayou Breaux Polis Departmanı'nın ofisinde meydana gelen olaylarla ilgili raporların kopyaları.

Pam, kendi ve Josie'nin güvenliğinden endişe duyuyordu. Ancak endişesinin boyutu, ihbarları alan polis memurlarına göre orantısız görünüyordu. Raporlarda herhangi bir sonuca varmamış olsalar da, başka bir polisin satır aralarını okuması zor değildi. Onlar, Pam'in aşırı tepki gösterdiğini, mantıksız davrandığını ve zamanlarını boşa harcadığını düşünüyorlardı. Marcus Renard'dan neden korkacaktı ki? O kadar normal, o kadar zararsız görünüyordu ki. Neden onun nefes alma çağrılarını yapan kişi olduğunu düşünsün ki? Quail Run mülkünün gölgelerinde onu takip ettiğine dair elinde ne kanıt vardı? İsimsiz bir hayranından ipek bir fular alması onu nasıl korkutabilirdi?

Annie'nin kollarına tüyler diken diken oldu. Renard'ın Pam'e bir dizi küçük hediye verdiğini biliyordu, ancak evraklar veya haber raporlarında ayrıntılı olarak bahsedilen tek hediye, kalp şeklinde bir kolye ucu olan bir kolyeydi. Ölümünden kısa bir süre önce, doğum gününde ona bu kolyeyi vermeye çalışmıştı.

Annie, haber kupürlerinin bulunduğu klasörünü çıkardı ve ceplerini karıştırarak hafızasında yer eden haberi aradı. Bu, Renard'ın tutuklanmasından kısa bir süre sonra Lafayette *Daily Advertiser* gazetesinde yayınlanan bir haberdi ve özellikle Pam'in doğum gününden bahsediyordu. Pam, önceki haftalarda Renard'ın ona verdiği hediyeleri içeren bir karton kutu ile Bowen & Briggs ofisine gitmişti. Haberde, Pam'in kutuyu Renard'a fırlatarak, onu rahat bırakmasını ve onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyerek öfkeyle bağırarak yazıyordu.

Ona verdiği her şeyi geri vermişti ve bu hediyeler arasında bir ipek fular da vardı. Annie bununla ilgili ayrıntılı bir açıklama bulamadı. Dedektifler, Renard'ın evini aradıkları sırada reddedilen hediyeleri aramışlardı ama bulamamışlardı ve bunları önemli görmemişlerdi. Kim güzel bir ipek fuların taciz kanıtı olduğunu düşünebilirdi ki?

Annie'nin aklına bir fikir geldiğinde midesinde bir bulantı hissetti. Masadan kutuyu aldı, fuların üzerine parmaklarını gezdirdi ve zihni hızla çalışmaya başladı.

"Ona benziyorsun, biliyor musun?" dedi Donnie, sesi garip bir şekilde hayalperestti. "Yüzünün şekli... saçların... ağzın..."

"Kurban profiline uyuyorsun," dedi Fourcade. "... onun hayatına girdin, chère. Sanki kaderinde varmış gibi... Sana aşık olabilir."

Pam Bichon da bu eşarbi elinde tutmuş, Annie'nin şu anda hissettiği aynı garip tedirginliği hissetmiş miydi?

Telefon çaldı ve Annie sandalyesinden yarım metre kadar sıçradı. Eşarbi bir kenara attı ve oturma odasına gitti.

Dördüncü çalınıştta telesekreter devreye girdi ve arayan kişiye verdiği tavsiyeyi dinledi.

"Eğer gerçekten konuşmak istediğim biriyseniz, sesli uyarıdan sonra mesaj bırakın. Eğer gazeteci, satıcı, ağır nefes alan, huysuz biri ya da benim hakkımda duymak istemediğim bir fikri olan biriyseniz, zahmet etmeyin. Sizi sileceğim."

Uyarı kimseyi caydırmamış gibiydi. Eve geldiğinde kaset dolmuştu. Faulkner davasına karıştığı haberi, bozuk bir contadan sızan yağ gibi departmandan dışarı sızmıştı. Eve geldiğinde üç muhabir mağaza galerisinde onu bekliyordu. Ama ses tonunu bekleyen bir muhabir değildi.

"Annie, ben Marcus." Sesi gergindi. "Beni geri arayabilir misin? Bu gece biri bana ateş etti."

Annie ahizeyi aldı. "Buradayım. Ne oldu?"

"Söylediğim gibi. Biri pencereden bana ateş etti." "Neden beni arıyorsun? 911'i ara."

"Aradık. Gelen polisler, adamın nişan alma becerisinin çok zayıf olduğunu söylediler. Duvardan kurşunu çıkardılar ve gittiler. Birinin etrafı araştırmasını, soruşturmasını istiyorum."

"Ve o kişinin ben olmamı mı istiyorsun?"

"Umursayan tek kişi sensin, Annie. O lanet departmanda adaletin yerini bulmasını umursayan tek kişi sensin. Diğerlerine kalsaydı, haftalar önce timsah yemi olmuştum."

Bir an sessiz kaldı. Annie bekledi, endişe midesini bir piton gibi sarmıştı.

"Lütfen Annie, geleceğini söyle. Sana ihtiyacım var."

Atchafalaya üzerinde, gök gürültüsü uzak top ateşi gibi yankılanıyordu. Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Muhtemelen bir katildi. Annie bu davaya boynuna kadar batmıştı. Nefes aldı ve daha da derine daldı.

"Hemen geliyorum."

"Burada medeni insanlar gibi kahve içiyorduk," dedi Doll Renard, bir tur rehberi gibi yemek masasını işaret ederek, "birdenbire o kapının camı paramparça oldu. Neredeyse kalp krizi geçirecektim! Biz silah sahibi ya da silahlardan anlayan insanlar değiliz! Birinin evimize ateş edeceğini düşünmek! Ne tür bir dünyada yaşıyoruz? Eskiden insanların iyiliğine inanırdım!"

"Nerede oturuyordunuz? Hangi sandalyelerde?"

Doll burnunu çekti. "Diğer memurlar sormaya bile tenezzül etmediler. Ben her zamanki yerimdeydim," dedi ve masanın ucundaki sandalyeye gitti.

"Victor her zamanki yerinde oturuyordu." Marcus, kardeşinin sırtını Fransız kapılara dönük olacak şekilde bir sandalyeye oturdu.

Adı geçince Victor başını salladı ve avucunu masaya vurdu. Şimdi masanın başına oturmuş, kendini sallayarak durmadan mırıldanıyordu. "Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. *Çok kırmızı. Çık dışarı. Çık dışarı şimdi!*"

"Günlerce bağırıp çağırarak," dedi Doll acı bir şekilde.

Marcus ona bir bakış attı. "Anne, lütfen. Hepimiz üzgünüz. Victor'un da bizim kadar sebebi var. Senden daha fazla... Öldürülebilirdi."

Doll, sanki ona vurmuş gibi ağzı açık kaldı. "Onun üzülmemesi gerektiğini hiç söylemedim! Bir misafirin önünde bana nasıl böyle konuşursun!"

"Özür dilerim anne. Sinirli olduğum için beni affet. Davranışlarım olması gerektiği gibi değil. Az önce biri beni öldürmek istedi."

Annie, dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Nerede oturuyordun?"

Parçalanmış kapıya doğru baktı. Onlarca böcek delikten içeri girmiş ve şimdi ışıklandırmanın etrafında uçuşuyordu. Sivrisinekler tavanı siyah mürekkep lekeleri gibi kaplamıştı. "Oda dışındaydım."

"Ateş edildiğinde burada oturuyor muydun?" "Hayır.

Birkaç dakika önce odadan çıkmıştım."

"Neden?"

"Tuvalete gitmek için. Burada oturup kahve içiyorduk." "Silahınız veya tüfeğiniz var mı?"

"Tabii ki yok," dedi, boynuna kızarıklık yayılıyordu.

"Bu evde silah olmaz," dedi Doll büyük bir öfkeyle. "Marcus'un çocukken havalı silahı bile olmasına izin vermedim. Onlar pis şiddet araçlarıdır, başka bir şey değil. Babası silahları vardı," dedi suçlayıcı bir tonla. "Hepsini attım. Şiddete teşvik ediyorlardı."

"Bunu benim düzenlediğimi düşünemezsin," dedi Marcus, Annie'ye sert bir bakış atarak. "Düzenlemek mi?" diye bağırdı Doll. "Ne demek 'düzenlemek'?"

Annie onlara sırtını döndü ve merminin kalın at kılı sıvaya gömüldüğü duvara gitti. Sanki polis memurları kazma ile çıkarmış gibi görünüyordu. Sıva parçaları ve ince tozlar yere dağılmıştı. Mermi, masada oturanların başlarının bir adım yukarısına isabet etmişti. Her nişancı nişan alırken dikkate alması gereken şeylerden biri, merminin silah namlusundan çıkarken düşüşüdür. Bu atışın isabet ettiği yere vurmak için, tetikçi daha da yükseğe nişan almış olmalıydı.

"Ya çok kötü bir nişancıydı ya da kimseyi vurmak niyetinde değildi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Doll. "Biri *bize ateş etti!* Biz tam burada oturuyorduk!"

"O gün daha önce etrafta dolaşan birini fark ettin mi?" diye sordu Annie. "Bugün ya da son günlerde?"

"Balıkçılar nehirde geçip gidiyorlar," dedi, bir eliyle su yolunu işaret ederken, diğer eliyle bol ev elbisesinin korsesini tutuyordu. "Ve o korkunç muhabirler gelip gidiyorlar, ama onlara söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Onlar istediklerini yapıyorlar. Hayatımda hiç bu kadar kaba bir grup görmedim. Bu ülkede bir zamanlar görgü kuralları bir anlam ifade ediyordu..."

Marcus gözlerini sıktı. "Anne, lütfen konuya sadık kalabilir miyiz? Annie, resmi davranış kurallarının ve geleneklerin gerilemesi hakkında bir tartışma ile ilgilenmiyor."

Doll'un yüzü pembe ve beyaz lekelerle kaplandı. Yüzü gerildi, derisi kemik ve tendonlara yapıştı. "Görüşlerim senin için önemli değilse özür dilerim, Marcus," dedi sert bir sesle. "Annie'nin benim düşüncelerimi duymak istemediğini düşünüyorsan özür dilerim."

"Bu hepiniz için travmatik bir olay oldu, eminim," dedi Annie diplomatik bir şekilde.

"Bana patronluk taslama!" diye bağırdı Doll. Tüm vücudu öfkeden titriyordu. "Bizi ya suçlu ya da aptal sanıyorsun. Sen de diğerlerinden

"Anne..."

"Red! Red! Hayır!" Victor ılık attı, sandalyenin ayakları yerden kalkacak kadar şiddetle sallandı. Masa üstüne defalarca vurdu.

"Eğer onun bizi önemseydiğine inanıyorsan Marcus, sen bir aptalsın." Doll ondan uzaklaşıp diğer oğluna döndü. "Gel Victor. Yatağına gidiyorsun. Burada kimseye ihtiyacımız yok."

"Şimdi olmaz! Şimdi olmaz! Çok kırmızı!" Victor'un sesi metalin yırtılması gibi tiz bir ılık attı. Annesi beyaz parmaklarıyla omzuna sıkıca tutunurken, o kendini bir top gibi kıvrıldı.

"Hadi gel, Victor!"

Hıçkırarak ağlayan Victor Renard sandalyeden kalktı ve annesinin onu odadan çıkarmasına izin verdi.

Marcus başını eğdi ve yere baktı, yüzünde utanç ve öfke ifadesiyle. "Ne kadar da hoştu! Mutlu Renard ailesinin hayatından bir gece daha. Üzgünüm, Annie. Bazen annemin de Victor kadar duygularını kontrol edemediğini düşünüyorum."

Annie yorum yapmadı. Renardların kontrolü tamamen kaybetmelerini görmek, kontrolü sıkı bir şekilde ellerinde tutmalarını görmekten daha yararlıydı. Kırık camların etrafından dolaşarak Fransız kapılara doğru yürüdü. "Dışarıya bir bakmak istiyorum."

"Tabii ki."

Terasta, bakır tadı olan havayı ciğerlerine doldurdu. Bulutlar, henüz yağmamış yağmurla şişmiş, ağaçların tepesine kadar sarkmış gibi görünüyordu. "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Marcus, "annem insanların iyiliğine hiç inanmamıştır İnsanların iyiliğine hiç inanmamıştır. Ön bahçede linç etesi görünene kadar beklemektedir ve bunun benim hatam olduğunu belirtme fırsatını asla kaçırmaz. Eminim ki, kendi çarpık mantığıyla gizlice bundan memnuniyet duymaktadır."

"Buraya annenizi konuşmaya gelmedim, Bay Renard."

"Lütfen bana Marcus de." Ona doğru döndü. Evden sızan ışık, morluklarını ve dikişlerini yumuşatıp gölgeliyordu. Şişlik geçince artık grotesk görünmüyordu, sadece sıradan bir adamdı. Tehlikeli görünmüyordu, acınası görünüyordu. "Lütfen, Annie. En azından tüm bu olanlarda bir arkadaşım varmış gibi davranmam lazım."

"Avukatın senin arkadaşın. Ben bir polisim."

"Ama buradasın ve burada olmak zorunda değilsin. Benim için geldin."

Ona aksini söylemek, onu ikna etmek istedi, ama ya dinlemedi ya da gerçeği kendine uygun hale getirdi.

Bu tür bir düşünce, takipçiler ve diğer takıntılı kişiliklere uygulanırdı. Gerçeği kabul etmek istememe ya da kabul edememe. Renard'ın tavrında açıkça görünen bir şey yoktu. Deli olarak nitelendirilebilecek hiçbir şey yoktu, ama yine de gerçekliği kendi isteklerine göre çarpıtmak için gösterdiği bu ısrar rahatsız ediciydi.

Ondan uzaklaşmak istiyordu. Ama gerçek şu ki, ona ne kadar yaklaşırsa, dedektiflerin gözden kaçırdığı bir şeyi görme olasılığı o kadar artıyordu. O gardını düşürebilir, bir hata yapabilirdi. "*Sana aşık olabilir...*" ve o da onu yakalamak için orada olacaktı.

"Tamam... Marcus," dedi, adı ağzında fıstık ezmesi gibi yapışıp kalmıştı.

O, rahatlamış gibi bir nefes verdi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Fourcade," dedi. "Son zamanlarda kimse gelip gelmediğini sormuştun. Fourcade cumartesi günü buradaydı. Bataklıkta."

"Dedektif Fourcade'in bu gece o atışı yapan kişi olduğuna inanmak için herhangi bir nedenin var mı?"

Boğuk bir kahkaha attı, cebinden mendilini çıkardı ve ağzının kenarlarını sildi. "Geçen hafta beni öldürmeye çalıştı, bu hafta neden olmasın?"

"O gece kendinde değildi. Mahkemede zor bir karar kaybetmişti. İçki içmişti. O..."

"Haftaya yapılacak duruşmada onun için mazeret uydurmayacaksın, değil mi?" diye sordu, ona şok olmuş bir ifadeyle bakarak. "Oradaydın. Bana ne yaptığını gördün. Sen kendin söyledin: Beni öldürmeye çalışıyordun."

"Geçen haftadan bahsetmiyoruz. Bu geceden bahsediyoruz. Onu bu gece gördün mü? Cumartesiden beri onu gördün mü? Seni aradı mı? Seni tehdit etti mi?"

"Hayır."

"Ve tabii ki ateş eden kişiyi görmedin çünkü tam o anda tuvaletteydin..."

"Bana inanmıyorsun," dedi düz bir sesle.

"Bence Dedektif Fourcade senin ölmeni isteseydi, şu anda yaratıcınla buluşuyor olurdun," dedi Annie. "Nick Fourcade kardeşini seninle karıştırmaz ya da kafanın bir metre yukarısındaki duvara ateş etmez."

çürümüş bir kavun gibi kafatasını parçalardı ve bunu karanlıkta, yüz metre mesafeden yapabileceğinden hiç şüphem yok."

"Cumartesi günü bir tekneyle buraya geldi. Bataklıkta olabilir..." "Bu bölgedeki herkesin bir teknesi var ve bunların yüzde doksanı senin halka açık bir yerde çekilip dörde bölünmen gerektiğini düşünüyor. Fourcade buradaki tek olasılık değil," diye tartıştı Annie. "Sana karşı tamamen dürüst olmak gerekirse Marcus, Fourcade'den daha olası bir aday olduğunu düşünüyorum."

O da ondan uzaklaşarak karanlığa bakmaya başladı. "Ben yapmadım. Neden yapayım ki?"

"Dikkat çekmek için. Beni buraya getirmek için. Basını Fourcade'in üzerine salmak için."

"Ellerimde barut izi olup olmadığını test edebilir, binayı silah için arayabilirsiniz. Ben yapmadım." İğrenerek başını salladı. "Son aylarda sloganım bu oldu: Ben yapmadım. Sizler benim yalancı olduğumu kanıtlamakla meşgulken, katiller ve katil adayları ortalıkta dolaşıyor."

Yine ağzını sildi. Annie onu izledi, onu anlamaya çalıştı, ona gösterdiği tavırların ne kadarı rol, ne kadarı içten olduğunu merak etti.

"Bütün bunların en kötü yanı ne biliyor musun?" diye sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki Annie onu duymak için yaklaşmak zorunda kaldı. "Pam'in yasını tutamadım. Kederimi, öfkemi, acımı, kaybımı ifade etmeme izin verilmedi. O çok sevimli bir insandı. Çok güzeldi."

Annie'ye baktı, şimşek çaktı ve yüzü gümüş rengi bir parıltıyla kaplandı - tuhaf, camsı, rüya gibi bir bakış, sanki tam olarak gerçek olmayan bir anıyı izliyormuş gibi.

"Onu özliyorum," diye fısıldadı. "Keşke..."

Ne? Onu öldürmemiş olmayı mı? Hediyelerine karşılık sevgisini geri vermiş olmasını mı? Annie nefesini tutarak bekledi.

"Keşke bana inansaydın," diye mırıldandı.

"Sana inanmak benim işim değil, Marcus," dedi. "Benim işim gerçeği bulmak."

"Gerçeği bilmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Sesindeki samimiyet onu tedirgin etti ve rüzgâr gökyüzünden büyük bir nefes gibi esip ağaçları dev ponponlar gibi sallarken, ondan uzaklaştı.

"Bu konuyu takip edeceğim," dedi. "Şerif yardımcıları bir şey bulur mu diye bakacağım. Ama yapabileceğim tek şey bu. Zaten yeterince başım dertte. Buraya geldiğimi kimseye söylemezsen sevinirim."

Başparmağı ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Bu bizim sırrımız. İkimiz de biliyoruz." Bu fikir onu memnun etmiş gibiydi.

Annie kaşlarını çattı. "Pam'ın öldüğü geceki kamyoneti, senin iyi samaritanını araştırıyorum. Bir sonuç çıkacağına dair söz veremem, ama araştırdığımı bilmeni istiyorum."

Gülümsemeye çalıştı. "Araştıracakını biliyordum. Hayatımı boşuna kurtardığını düşünmek istemezsin."

"Soruşturmanın her açıdan kapsamlı olmadığı söylenmesini istemem," diye düzeltti. "Kayıtlara geçsin, Dedektif Fourcade araştırdı, ama hiçbir şey bulamadı. Muhtemelen bulacak bir şey olmadığı içindir."

"Gerçeği bulacaksın, Annie," diye mırıldandı, elini uzatıp omzuna dokundu. Eli bir saniye fazla kalmıştı. "Söz veriyorum bulacaksın."

Annie'nin tüyleri diken diken oldu. Onun dokunuşunu omuzlarından silkeledi. "El fenerimi alacağım. Yağmur başlamadan önce bahçeyi bir bakmak istiyorum."

Bahçe hiçbir sır vermedi. Yirmi dakika aradı. Renard bir süre terastan onu izledi, sonra eve girdi ve bir süre sonra kendi el fenerini alıp ona yardım etmek için geri döndü.

Annie ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. Belki bir mermi kovanı. Ama hiçbir şey bulamadı. Ateş eden kişi onu atmış olabilirdi. Ateş eden kişi Renard'dan başka biri olsaydı, mermi kovanı bataklıkta olabilirdi.

Renard'ın garajından çıkıp ana yola doğru sürerken olasılıkları kafasında tarttı. Hunter Davidson'ın ateş edildiği sırada nerede olduğunu bilmek fena olmazdı, ama o yaşlı bir sporcuydu ve onun bir hedefi ıskalayacağını hayal edemiyordu.

Belki de Victor Renard'ı Marcus sanarak kafasının arkasına nişan almıştı ve tüfeğin dürbününden bakarken bir insanın hayatını almayı düşününce vicdan azabı çekmiş ve yerine duvara ateş etmişti.

Renard'ı nişan alıp, duygularının etkisiyle tetiği çekmiş olması daha olası görünüyordu. Pişmanlık, eğer varsa, intikamdan sonra gelecekti.

Fourcade'i şüpheli olarak görmek de, Marcus'a verdiği nedenlerden dolayı hiç mantıklı değildi. Öte yandan, Renard bu olayı sahnelemekle her şeyi kazanabilirdi. Bu, ona onu aramak için bir bahane verdi. Fourcade'i şüpheli duruma düşürdü, medyayı çekmek için kullanılabilirdi. Bu haber

saat 10 haberlerinde yayınlanabilir ve sabaha kadar tam bir sansasyon yaratabilirdi. Renard'ın avukatı kesinlikle bunu isterdi.

O halde gazeteciler neredeydi? Renard onları aramamıştı; onu aramıştı.

"Buradasın ve burada olmak zorunda değilsin. Benim için geldin."

Bayou yolu boş ve karanlıktı, her iki yanında uzanan yoğun orman duvarları arasında yalnız bir hendek gibiydi. Yağmur nihayet yağmaya başlamıştı, öfkeli bir yağmur, her an sel haline dönüşebilecek bir yağmur. Annie sileceklerin düğmesine bastı ve arka aynaya baktı, şimşek çaktı ve arkasındaki arabanın silüetini aydınlattı. Büyük bir araba. Çok yakındaydı. Farları yanmıyordu.

Dikkat etmediği için kendine küfretti. Arabanın ne zamandır arkasında olduğunu veya yola nereden çıktığını bilmiyordu.

Sanki sürücü onun farkına varmış gibi, farlar aniden parladı ve Jeep'e doğru parlak ışıklar saçarak, ani yoğunluklarıyla gözlerini kamaştırdı. Aynı anda, gökyüzü açıldı ve yağmur sağanak halinde yağmaya başladı. Annie silecekleri en yüksek hıza ayarladı ve gaza bastı. Jeep, arkasındaki araba tamponuna yapışmış halde ileriye doğru fırladı.

Annie gaz pedalına tekrar bastı ve hız göstergesi yetmişe doğru fırladı. Araba, tavşanın peşindeki köpek gibi onu takip ediyordu. Radyo mikrofonunu eline aldı, sonra kablonun ana üniteden temiz bir şekilde kesildiğini fark etti.

Önceden planlanmıştı. Bu rastgele bir oyun değildi. Oynamak için seçilmişti.

Ama kiminle?

İsimleri düşünmeye zaman yoktu. Harekete geçmek ve tepki vermekten başka bir şey yapmaya zaman yoktu. Görüş mesafesini aşarak, yağmur yağmur yağarken körlemesine uçuyordu. Buradaki yol, bataklığa paralel olarak kıvrımlı ve yılan gibi kıvrılıyordu. Her viraj, cipin çekiş gücünü test ediyor ve suda kızaklama tehlikesi yaratıyordu. Bir mil daha ilerledikten sonra yol, iki yoğun bataklık alanı arasında adeta bir kara köprüsü haline geldi.

Arka araba sol şeride geçti ve onun yanında gürültüyle hızlandı. Büyük bir arabaydı, belki bir Caddy, bir tank gibi. Annie, yanındaki arabanın ağırlığını

hissedebiliyordu. Virajlar için çok büyük, diye düşündü ve arabanın geride kalmasını umdu. Ama araba onun yanında kaldı ve o da umudunu bir kenara

birakıp, Jeep viraja girerken ve tekerlekler onun iradesine karşı gelerek sallanırken sürüşe odaklandı. Araba virajın iç kısmındaydı ve geniş bir dönüş yaparak Jeep'e çarptı, metal metalin üzerine sürtündü ve onu yoldan çıkarmaya çalıştı. Arkası

Dış tekerlek omzuna çarptı ve cip onun altında sarsıldı. Annie ayağını yere bastırdı ve aracı rotasında tutmak için zorlanarak tutundu. Ön camdan görünen manzara eğildi, sonra sert bir şekilde düz bir düzleme geri döndü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı.

Yol düzleşince gaza bastı ve yolun üzerinde hiçbir şey olmaması için dua etti. Yağmur, suyun kaldırımından akıp gitmesine izin vermeyecek kadar şiddetliydi ve Jeep'in tekerleklerinden su fışkırıyordu. Düşük gövdeli araba daha fazla sürtünme kuvvetine maruz kalıyordu, ama onun yanında asılı kalarak bir başka çarpışmaya doğru savruldu. Yan camı paramparça oldu ve parçaları üzerine düştü.

Annie, Jeep'i arabaya doğru geri çekti. Çarpışma, beyaz gürültü patlaması gibiydi. Araba yerinde kaldı ve Jeep'i lastik top gibi geri itti. Jeep, yolun kenarına ve ötesindeki bataklığın zifiri karanlığına doğru kayarken, bir an için kontrolünü kaybetti. Sağ ön lastik yolun kenarına çarptı ve düştü. Çamur, kaputun ve ön camın üzerine sıçradı. Silecekler, camdaki pisliği yaydı.

Annie direksiyonu sola kırdı ve Jeep yarısı yolda, yarısı yolda değil, bataklık onu aç bir canavar gibi emerek ilerlerken ses hızında dua etti. Gözünün ucuyla, arabanın tekrar ona doğru saptığını görebiliyordu ve bir an için sürücüyü gördü - parlayan gözleri ve duyamadığı bir çığlık atarken ağzı açık olan siyah bir hayalet. Sonra yol, tam önündeki keskin bir virajla sağa döndü ve Jeep, yola geri atladı, arabanın burnuna çarptı ve yağmurun içine bir kıvılcım yağmuru saçtı.

Annie'nin zihninde seçenekler yıldız kayması gibi geçip gitti. Onu güçle alt edemezdi ve ondan daha hızlı koşamazdı, ama dört iyi arazi lastiği ve boyutuna göre çevik bir makinesi vardı. Set yoluna ulaşabilirse, ondan kurtulabilirdi.

Frene bastı ve kaymaya başladı, vites düşürdü. Araba onu geçip giderken, kaymayı 180 derecelik bir dönüşle çevirdi ve gaza bastı. Dikiz aynasında, arabanın fren lambalarının gecenin karanlığında kırmızı gözler gibi parladığını görebiliyordu. Adam geri dönene kadar, şanslıysa ve Clarence Gauthier'in kampına giden yol bir metre su altında kalmamışsa, set yoluna yarı yolda ulaşmış olacaktı.

Farları tabelaya çarptı. Yirmi yıl önce yıldırım çarpan bir bataklık meşe ağacının kütüğüne çakılmış olan tabela, pürüzlü bir parçaydı.

selvi tahtası, parlak turuncu renkle elle yazılmış: girilmez - izinsiz girenler yenilir. Arkasında araba sallanıyordu. Annie, cipini toprak yola çevirdi ve frenlere bastı. Önünde, yağmurla çukurlaşmış parlak siyah bir tabaka halinde su yolun üzerinde uzanıyordu. Çok geç, bir katilden kaçmak için Renard'ın evine koşarak sığınmanın daha akıllıca olabileceğini düşündü. Ama araba ona doğru hızla yaklaşıyordu.

Şimdi, onun tereddütünden yararlanarak.

Daha yüksek bir yere ulaşamazsa, kim olursa olsun, ne isterse istesin, onun olacaktı. Yolcu koltuğundaki çantadaki Sig'i alıp, yardım gelene kadar o orospu çocuğunu uzak tutması gerekecekti.

Debriyajı bırakırken motoru çalıştırdı. Jeep suya girdi, motor gürültüyle çalışıyor, tekerlekler çalkalanıyordu. Çalkalanıyor ve takılıyordu. Çalkalanıyor ve batıyordu.

"Hadi, hadi, hadi!" diye bağırdı Annie.

Jeep'in arka kısmı sağa doğru döndü, arka lastik suya batmış yolun kenarına doğru kaydı. Motor gürültüyle çalışıyordu. Annie çığlık atıyordu. Aynada, arkasında yolda duran arabayı gördü.

Sonra ön tekerlekler daha sağlam bir zemine tutundu ve Jeep güvenli bir yere ulaştı.

"Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Annie, kıvrımlı patikada hızla ilerlerken, dallar ön cama çarpıyordu.

Clarence Gauthier'in dövüş köpeklerini tuttuğu kulübeden biri dışarı koştu. Annie kampa varmadan sağa döndü ve uyarı amaçlı ateş edilen bir av tüfeğinin sesiyle irkildi. Hızla bataklığa dönüşen patikada yarım mil daha ilerledikten sonra nihayet set yoluna tırmanabildi.

Ormandan çıktıktan sonra, yağmur sıvı bir perde gibi etrafını sardı. Sadece şimşekler, farlarının ışığının ötesindeki dünyayı kabus gibi görmesine izin veriyordu. Siyah, ölü, görünürde hiçbir canlı yoktu.

Kendini hasta hissediyordu.

Titriyordu. Biri az önce onu öldürmeye çalışmıştı.

Corners'ın dükkanı kapalıydı. Sos ve Fanchon'un oturma odasındaki ışık, otoparkın karşısındaki karanlıkta kehribar rengi parlıyordu. Annie, cipini binanın güney tarafındaki merdivenlerin yanına park etti ve merdivenlerden yukarı koştu

kendi katına koştu. Kilidi açarken elleri titriyordu. Zihinsel olarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Ne de olsa o bir polisti. Birinin onu öldürmeye çalışması muhtemelen onu bu kadar rahatsız etmemeliydi. Belki bir dahaki sefere bunu tamamen umursamayacaktı. Normal bir durumdu. İşinin bir parçasıydı. Hayatta olmazdı. İçeri girer girmez spor ayakkabılarını çıkardı, çantasını bıraktı ve doğruca mutfığa gitti. Bir sandalyeyi yere çekti. Buzdolabının üzerindeki dolapta tozlu bir Jack Daniel's şişesi duruyordu.

Viskiyi alıp tezgahın üzerine koyarken Mullen'ı düşündü. Bu anı videoya çekmek isterdi, onun ani alkolizmine dair kanıt olarak. Adi herif. Bu gece o arabanın direksiyonunda onun olduğunu öğrenirse... ne olur? Sonuçları, onun suçlanmasından çok daha öteye giderdi.

Hayat çok daha basit olmalıydı, diye düşündü Annie, Jack'in kapağını açıp çift ölçü viski dökerken. Uzun bir yudum aldı, içki boğazından geçerken yüzünü buruşturdu.

"Bana da biraz ikram edecek misin?"

Kalbi güm güm atan Annie, hızla döndü. Bardak yere düşüp parçalandı.

"Çıkarken kapıyı kilitledim," dedi.

Fourcade omuz silkti. "Sana daha önce de söyledim: O kilit pek kilit sayılmaz." "Kamyonetin nerede?"

"Görünmeyecek bir yerde."

Nick bir bulaşık bezi aldı ve eğilip dağınıklığı temizlemeye başladı. "Bu gece biraz gerginsin, Toinette."

Buzdolabının üzerindeki neşeli timsahın yanında duran kadına baktı. Yüzü ölüm kadar solgundu, gözleri cam boncuklar gibi parlıyordu, saçları nemli teller halinde sarkıyordu. Onun gerginliğini, bir diyapazonun titreşimleri gibi hissedebiliyordu.

"Sanırım öyleyim," dedi. "Biri az önce beni öldürmeye çalıştı."

"Ne?" Nick birden doğruldu ve kan görmeyi beklermiş gibi kadına baktı.

"Biri beni bataklık yolundan bataklığa sürmeye çalıştı. Ve neredeyse başaracaktı."

Annie mutfağına, eski dolaplara ve ellili yıllardan kalma masaya, tezgâhın üzerindeki teneke kutulara ve beş yıl önce Serena Doucet'in gelin buketinden bir dalından yetiştirdiğı sarmaşık bitkisine baktı.

Kedinin gözleri ve kuyruğunun saniyeler geçtikçe hareket etmesini izledi. Her şey bir şekilde farklı görünüyordu, sanki çok uzun zamandır hiçbirini görmemiş ve şimdi hiçbirinin hafızasındaki görüntülerle tam olarak eşleşmediğini fark etmiş gibi.

Viski, boş midesinde asit gibi kaynıyordu. Hâlâ boğazının arkasında yol aldığını hissedebiliyordu.

"Biri beni öldürmeye çalıştı," diye tekrar mırıldandı, şaşkınlıkla. Baş dönmesi dalga gibi onu sardı. Toplayabildiği kadar soğukkanlı ve ağırbaşlı bir şekilde Nick'e baktı ve "Affedersiniz. Şimdi kusmam gerek," dedi.

"Bu benim en iyi anlarımdan biri değil."

Annie, tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çöktü, bir tarafını eski pençeli ayaklı küvete dayadı. Kendini solmuş bir kabuk gibi hissediyordu, yüzeysel bir utançtan daha derin bir duyguya kapılmak için çok bitkin düşmüştü. "Alkolik imajım buraya kadarmış."

"Sürücüyü gördün mü?" diye sordu Fourcade, omzunu kapı çerçevesine dayayarak.

"Sadece bir an gördüm. Sanırım kayak maskesi takıyordu. Hava karanlıktı. Yağmur yağıyordu. Her şey çok hızlı oldu. Tanrım," diye şikayet etti tiksintiyle. "Şimdiye kadar gözlerimi devirdiğim tüm kurbanlar gibi konuşuyorum."

"Tanımlayıcı özellikler?"

Kafasını salladı. "Kıçımı bataklıktan kurtarmakla meşguldüm.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Renard'ın beni oraya çekmek için silahlı saldırıyı sahnelediğini sanıyordum, ama belki de öyle değildir. Belki de o silahı ateşleyen kişi orada kalmış, polisleri izlemiş, benim gelip gidişimi izlemiştir."

"Neden senin peşine düştü? Neden sen gidene kadar bekleyip Renard'a bir şans daha vermedi?"

Cevap, midesini boşaltmamış olsaydı, onu tekrar kusturabilirdi. Saldırgan Renard'ın peşindeyse, onun peşine düşmesinin bir anlamı yoktu.

"Silahlı saldırı konusunda muhtemelen haklısın," dedi. "Renard, seni aramak için bir bahane arıyordu. Sana anlattığı hikaye, üç bacaklı bir köpek kadar saçma."

Annie kendini toparlayıp küvetin kenarına oturdu. "Eğer bu doğruysa, Cadillac'lı adamın orada tek bir nedeni vardı: ben. Beni oraya kadar takip etmiş olmalı."

Fourcade odaya girdiğinde ona baktı, endişesini hafifletmek için ona hayır demesini umuyordu. Ama Fourcade öyle bir adam değildi, öyle bir şey yapmazdı. Gerçekler gerçektir, darbeyi hafifletmek için gerçeği süslemek anlamsızdı.

Şüpheli bir bakışla, duvardan çıkıntı yapan seramik elden havluyu çekti ve bir ucunu soğuk musluk suyuyla ıslattı.

Soğuk musluk suyu ile ıslattı.

"İnsanları kızdırmayı başarıyorsun, Toinette," dedi, kapalı tuvalete oturarak.

"Öyle demek istemedim."

"Bunun iyi bir şey olduğunu anlamalısın. Ama sen dikkat etmiyorsun. Önce hareket edip sonra

düşünüyorsun." "Bak kim konuşuyor."

Soğuk bezi önce bir yanağına, sonra diğer yanağına bastırdı. O pişman olmaktan çok endişeli görünüyordu. İkincisi daha iyi olurdu. Onu bir akıl hocası olarak görmek, onun başka bir şey gibi görüldüğü bu tuhaf anların anlamını düşünmekten daha güvenliydi.

"Ben her zaman önce düşünürüm, *chère*. Mantığım bazen hatalı olabilir, hepsi bu," dedi. "Nasılsın? İyi misin?"

Öne eğildi ve yanağından bir saç telini itti. Dizi, Annie'nin uyluğuna değdi ve her şeye rağmen Annie hafif bir elektrik akımı hissetti.

"Tabii. Harikayım. Teşekkürler."

Ayağa kalktı ve dişlerini fırçalamak için lavaboya gitti. "Peki, kim senin ölmeni istiyor?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı ağzı köpüklerle dolu halde.

"Elbette biliyorsun. Sadece henüz parçaları bir araya getiremedin."

Lavaboya tükürdü ve göz ucuyla ona sert bir bakış attı. "Tanrım, bu çok sinir bozucu."

"Kim senin ölmeni isteyebilir? Kafanı kullan."

Annie ağzını sildi. "Biliyorsun, senin aksine benim geçmişim psikopatlar ve haydutlarla dolu değil."

"Sorun senin geçmişin değil," dedi, onu oturma odasına kadar takip ederek. "Peki ya o şerif yardımcısı Mullen?"

"Mullen beni işten atmak istiyor. Beni öldürmeye çalışacağına inanamıyorum." "Bir adamı yeterince zorlarsan, ne yapacağını bilemezsin."

"Bu deneyimden gelen bir söz mü?" dedi Annie, birine saldırmak istercesine alaycı bir tonla. Belki ona birkaç yumruk atarsa, dün gece bulanıklaşan sınırları yeniden belirleyebilirdi.

Timsah şeklindeki sehpanın önünde bir ileri bir geri yürüyerek, yeni bir dalga halinde gerginliği artıyordu. "Peki ya sen, Nick? Seni tutuklattım. Ağır bir suçtan yargılanabilirsin. Belki de tek tanığı ortadan kaldırarak kaybedecek bir şeyin olmadığını düşünüyorsundur."

"Benim Cadillac'ım yok," dedi, yüzü taş gibi sertleşmişti.

"Birini öldürmeye kalkışacak olsan, araba çalmak konusunda ahlaki bir sorun yaşamayacağını düşünüyorum."

"Kes şunu."

"Neden? Kafamı kullanmamı istiyorsun. Objektif olmamı istiyorsun."

"O zaman kafanı kullan. Ben burada seni bekliyordum."

"Setten geldim. Daha yavaş gidiyor. Caddy'yi terk edip kamyonetinle buraya gelebilirdin."

"Beni sinirlendiriyorsun, Broussard."

"Öyle mi? Sanırım insanları sinirlendiririm. Muhtemelen uzun zaman önce kimse beni öldürmemiş olması bir mucize."

Kızın kolunu tuttu ve Annie gözyaşları gözlerini yakarken onun elinden kurtuldu.

"Bana dokunma!" diye bağırdı. "Bana dokunabileceğini hiç söylemedim! Benden ne istediğini bilmiyorum. Beni bu işe neden bulaştırdığını bilmiyorum..."

"Seni bu işe bulaştırmadım. Biz ortağız."

"Öyle mi? Peki, *ortak*, neden Cumartesi günü Renard'ın evine gittiğini bana bir daha anlatır mısın? İyi bir keskin nişancı pozisyonu mu arıyordun?"

"O atışı benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" dedi, inanamayan bir ifadeyle. "Renard'ın ölmesini isteseydim, tatlım, şimdiye kadar cehennemde olurdu."

"Evet, biliyorum. O vedayı bir kez kesintiye uğrattım zaten."

"*C'est assez!*" diye emretti, bu sefer onu iki kolundan tutup kendine doğru çekti.

"Ne yapacaksın Nick? Beni dövecek misin?"

"Senin neyin var?" diye sordu. "Neden beni bu kadar zorluyorsun? Cumartesi günü Renard'a dokunmadım, bu gece ona ateş etmedim ve seni öldürmeye çalışmadım!"

Onu sarsmak, öpmek istedi, öfke ve cinsel saldırganlık tehlikeli bir karışım halinde birbirine karışıyordu. Kendini zorlayarak onu kendinden uzaklaştırdı ve uzaklaştı.

"Eğer ortağız, o zaman ortağız," dedi. "Bu güven demek. Bana güvenmelisin, Toinette. Lanet bir katile güvendiğinden daha fazla, Tanrı aşkına."

Ağzından çıkan sözlere kendisi de şaşırmişti. İşinde hiç ortak istememişti, insanlara güvenmekle zaman kaybetmezdi.

Ona neden kızgın olduğunu bile bilmiyordu. Onun argümanı mantıklıydı. Elbette onu şüpheli olarak görmeliydi.

Annie derin bir nefes aldı. "Neye inanacağımı bilmiyorum.

Kime inanacağımı bilmiyorum. Bunun bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim! Ayna evinde kaybolmuş gibi hissediyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Biri beni öldürmeye çalıştı! Bu her gün başıma gelen bir şey değil. Eski bir profesyonel gibi tepki veremediğim için üzgünüm."

Odanın iki ucunda birbirlerine karşı duruyorlardı. Mesafe miydi, an mıydı, bilemiyordu ama Annie küçük ve kırılgan görünüyordu. Nick, garip bir şefkat duygusu ve hoş olmayan bir suçluluk hissi duydu. Başından beri onun niyetinden şüphe duymuş, Bichon davasına olan ilgisinin kaynağını sorgulamıştı, oysa o tam da görüldüğü gibiydi: daha iyi olmak isteyen, kurban için adalet arayan iyi bir polis. Basit ve açık sözlü, gizli niyetleri ve gizli gündemi olmayan biri.

"Ben değildim, Toinette," diye mırıldandı, aralarındaki mesafeyi kapatarak. "Bunun ben olduğuma inandığını sanmıyorum. Sadece bu dünyada birden fazla kişinin senin ortadan kaybolmanı istediğini düşünmek istemiyorsun, değil mi? O çukuru kazmak istemiyorsun, değil mi, *chère*?"

"Hayır," diye fısıldadı, tüm gücü tükenmiş bir halde. Sanki her şeyi silip süpürebilecekmiş gibi gözlerini kapattı. "Tanrım, kendimi nasıl da bu işlerin içine sokuyorum."

"Bu davaya girmenin iyi bir nedeni var," dedi. "Bu senin mücadelen, senin yükümlülüğün. Boyunu aşan bir işin var, ama yüzmeyi biliyorsun - nefes al ve yüzmeye başla."

"Şu anda sudan çıkmayı tercih ederim, yine de teşekkürler."

"Hayır. Gerçeği ara, Toinette. Her şeyde gerçeği ara. Bu davada. Bende. Kendinde. Sen çocuk değilsin ve kimsenin piyonu da değilsin. Renard'ı lanet olasıca bir yere göndermeden önce beni durdurarak bunu kanıtladın. Bu davada olman senin isteğin. Yapman gerektiğini bildiğin için dayanacaksın. Dayan. Güçlü ol."

Elini kaldırıp yanağına dokundu, parmak uçlarıyla çenesini okşadı. "Sandığından daha güçlüsün."

"Korkuyorum, işte bu kadar," diye fısıldadı. "Korkmaktan nefret ediyorum. Bu beni sinirlendiriyor."

Annie, onun dokunuşundan uzaklaşması gerektiğini söyledi kendine, ama bunu yapamadı. Onun şefkat gösterisi çok beklenmedik ve çok gerekliydi. O çok güçlü ve çok yakındı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "İşimi kaybedeceğimden korkuyordum. Bu yeterince kötüydü. Şimdi de hayatımı kaybedeceğimden korkmam gerekiyor."

"Ve benden korkuyorsun," dedi adam, parmaklarını Annie'nin çenesinin altına kıvrarak. Annie ona baktı, hırpalanmış yüzüne, içinde yanan yoğunlukla parlayan gözlerine. Daha dün gece ona onu korkuttuğunu söylemişti, ama korkusu ondan değildi.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle değil. O arabada senin olduğunu sanmıyorum.

O atışı yaptığınıza inanmıyorum. Özür dilerim. Özür dilerim."

Titreme geri geldiğinde, bu sözleri tekrar tekrar mırıldandı.

Onun kucaklaması onu yutmuş gibiydi. Elini saçlarının üzerinden sırtına doğru kaydırды. Boynunun yanına, yanağına öptü. Körü körüne ağzını onun ağzına çevirdi ve o, anında kontrolden çıkan bir ateşle onu öptü.

Ağzını onun ağzının altında açtı ve dili onun diline dokunduğunda çılgın bir heyecan hissetti. Hayatın hisleriyle acı çekti ve titredi, ölebileceğinin çok farkındaydı. Cildinin hemen altında bir sıcaklık yayıldı ve bacaklarının arasında yoğun ve sıvı bir şekilde birikti. Onun ve kendi ihtiyacını tadabilirdi. Bunu hissedebiliyordu, buna teslim olmak ve zihninden her şeyi silmek istiyordu. Düşünce, mantık veya mantık istemiyordu. Fourcade'i istiyordu.

Elleri tişörtünün altına kaydı ve sırtını okşadı. Halının üzerine diz çöktüklerinde tişörtü çıktı. Öpüşmeler arasında kendi tişörtünü de çıkardı. Birbirlerine yaklaştılar, ateşli tenleri ateşli tenlere değdi, ağızları ve elleri keşfe çıktı. Annie onu kendine doğru çekti, göğsüne dokunan dudaklarına doğru eğildi, dilinin meme ucuna değmesi hissiyle inledi.

Sadece onun dokunuşunu, gücünü, cildinin erkeksi kokusunu hissetmeye izin verdi. Kendini tamamen duyulara teslim etti - göğüs kıllarının dokusu, karın kaslarının pürüzsüz sertliği, elinde hissettiği ereksiyon.

Parmaklarını bacaklarının arasındaki koyu renkli buklelerden aşağı doğru kaydırды ve hazır olup olmadığını test etti. Ve sonra onun içine girdi, onu doldurdu, genişletti. Parmak uçlarını sırtına batırды, bacaklarını kalçalarına doladı, tutkunun ve aciliyetin onu tüketmesine izin verdi. Korkudan ve kendi varlığını yeniden teyit etme ihtiyacından doğan yoğunlukla orgazmının onu kör etmesine izin verdi.

Bu yoğunluğun gücüyle çığlık attı. Vücudu Nick'e sarıldıkça, Nick'e sıkıca sarıldı. Nick'in kolları onu sarmıştı. Sesi alçak ve kaba

, kulağına sıcak, erotik Fransızca sözler fısıldıyordu. Onu daha sert, daha hızlı becerdi, onu tekrar doruğa ulaştırdı ve onun içine derinlemesine girerken kendi doruğuna ulaştı. Onun boşaldığını hissetti, sırtındaki kasların aniden sertleştiğini hissetti, dişlerinin arasından inlediğini duydu. Sonra sessizlik... tek ses, düzensiz nefes alıp vermeleriydi. İkisi de kıpırdamadı.

Fiziksel duyuların yoğunluğu azaldıkça, Annie'nin zihninde suçlamalar birer enkaz gibi yükseldi. Fourcade, kendini ona kaptırmasına izin vermemesi gereken son adamdı. Kesinlikle, kendine izin vermemesi gereken son adamlardan biriydi. O çok karmaşık, çok aşırı biriydi. Onun bir suç işlediğini görmüştü. Onun niyetini sorgulamış, akıl sağlığını birden fazla kez sorgulamıştı. Yine de, onunla bu özel sınırı aşmış olmaktan dolayı gerçek bir pişmanlık duymuyordu.

Belki de durumun yarattığı stres yüzündendi. Belki de başından beri aralarında var olan cinsel gerilimin kaçınılmaz patlamasıydı. Belki de aklını kaçıırıyordu.

Son olasılığı düşünürken, Nick başını kaldırdı ve ona baktı.

"Bu gerginliği azalttı, *c'est vrai*," diye homurdandı, kollarını . "Şimdi, bir yatak bulup ciddiye bakalım."

Annie yataktan kayarken gece yarısı geçmişti. Eski flanel bornozunu bağlarken, yatağın başucundaki hula dansçısı lambasının yumuşak ışığında Fourcade'i inceledi ve onun gözlerini açıp, yataktan aniden kalkmasına bir açıklama istememesine şaşırdı. Kedi gibi hafif uyuyordu, ama kıpırdamadı. Nefesi derin ve düzenliydi. Onun yatağında çok iyi görünüyordu.

"Şimdi neye bulaştın, Annie?" diye mırıldandı koridorda yürürken.

Cevabı yoktu, cevapları aramak için enerjisi de yoktu. Ama bu, soruların zihninde dolanmasını engellemedi. Dava, Lindsay Faulkner, Renard ve o Cadillac'ın direksiyonundaki kişi hakkında sorular. Kendisi, yargı gücü ve yetenekleri hakkında sorular.

Nick, onun sandığından daha güçlü olduğunu söylemişti. Ayrıca, kendi iç dünyasına dalmaktan çok korktuğunu da söylemişti. Her iki konuda da haklı olduğunu düşündü.

Mutfağın ışığını açarak, masanın etrafında yavaşça dolaştı ve masaya koyduğu her şeye baktı. Eşarpı eline aldı, ona dokunmaya ihtiyaç duyuyordu, bir katilin onu önce eline almış olabileceği düşüncesi onu tiksindiriyordu, korkunç, acımasız bir şekilde ölen bir kadına hediye edilmiş olabileceği düşüncesi onu mide bulandırıyordu.

"Renard, bunu sana o gönderdi, değil mi?"

Sesini duyunca irkildi. Kapıda, fermuarı çekilmiş ama düğmeleri iliklenmemiş kot pantolonuyla, göğsü ve ayakları çıplak duruyordu.

"Seni uyandırmak istemedim."

"Uyandırmadın." Adam öne doğru geldi ve soluk ipek şalın ucunu tuttu. "Bunu sana o mu verdi?"

"Evet."

"Pam'e yaptığı gibi."

"Aynı fular olabilir diye içimde tuhaf bir his var," dedi Annie. "Biliyor musun?"

Adam başını salladı. "O eşarpı hiç görmedim. Kadın ona geri verdikten sonra onunla ne yaptığı bir sır. Stokes onun o eşarp olup olmadığını bilebilir, ama sanmıyorum. Bunu not alması için bir nedeni yoktu. Bir kadına güzel şeyler göndermek yasa dışı değil."

"Beyaz ipek," dedi. "Bayou Strangler gibi. Sence bu kasıtlı mı?"

"Eğer onun için o kadar önemli olsaydı, onu öldürürken onu kullanırdı."

Bu düşünceyle biraz titreyerek, Annie kendini kucakladı ve oturma odasına geri döndü. Kitaplıktaki küçük müzik setinin güç düğmesine basarak, blues tarzı bir piyano parçası çaldı. Fransız kapıların diğer tarafında yağmur hala yağıyordu. Ama daha hafifti. Fırtınanın büyük kısmı Lafayette'e doğru ilerlemişti. Yıldırımlar kuzey gökyüzünde neon bir ağ gibi uzanıyordu.

"Cumartesi günü neden Renard'a gittin, Nick?" diye sordu, camdaki yansımasını izleyerek. "Seni tutuklatabilirdi. Neden bu riski aldın?"

"Bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun." Omzunun üzerinden ona baktı, her zamanki gibi ani gülümsemesinin parlaklığı karşısında şaşırdı.

"Öğreniyorsun, *'tite fille*," dedi, yanına gelip parmağını sallayarak.

Kapılardan birini açtı ve serin havayı derin bir nefesle içine çekti.

"Pam'in öldüğü eve gittim," dedi, ciddileşerek. "Sonra da katilinin nasıl yaşadığını görmeye gittim.

"Öfke, açgözlü bir canavardır, biliyorsun. Düzenli olarak beslenmezse, sonunda söner. Ben onun sönmesini istemiyorum. Onu, atan bir kalp gibi avucumda tutmak istiyorum. Ondan nefret etmek istiyorum. Onun cezalandırılmasını istiyorum."

"Ya o yapmamışsa?"

"O yaptı. Sen de biliyorsun ki o yaptı. Ben biliyorum ki o yaptı."

"Onun bir şeyden suçlu olduğunu biliyorum," dedi Annie. "Ona takıntılı olduğunu biliyorum. Onu takip ettiğine inanıyorum. Düşünce süreci beni korkutuyor - olayları haklı gösterme, mantıklaştırma, tersine çevirme şekli. O kadar ince, o kadar pürüzsüz ki çoğu insan farkına bile varmaz. Onu öldürmüş olabileceğine inanıyorum. Muhtemelen onu öldürdüğüne inanıyorum.

"Öte yandan, Lindsay Faulkner bana davayla ilgili olabilecek bir şey söylemek için aradığı gece biri onu öldürmeye çalıştı. Ve şimdi biri beni öldürmeye çalıştı, ve bu Renard değildi."

"İplikleri ayrı tut yoksa sonunda bir düğümle karşılaşırın, Toinette," dedi Nick keskin bir sesle. "Birincisi: Etrafta serbestçe dolaşan bir tecavüzcü var. Faulkner'ı seçti çünkü onun kalıbına uyuyordu. İkincisi: Mullen'da kişisel bir düşmanın var. Seni korkutmak, belki biraz incitmek istiyor. Diyelim ki seni Renard'ın evine kadar takip etti ve bu onu çılgına çevirdi - sen sadece kendi adamlarından birini ele vermedin, düşmanla da işbirliği yaptın. Bu onu sınırın ötesine itti."

"Belki," diye kabul etti Annie. "Ya da belki bu davayı kurcalayarak birilerini tedirgin ediyorum. Belki Lindsay, Donnie ve o arazi anlaşmalarıyla ilgili bir şey hatırladı. Donnie ve Marcotte arasındaki olası bağlantıyı kuran sensin," diye hatırlattı ona. "Bunu araştırmaya hazırsın, ama sadece cinayetle olan bağlantısını araştırıyorsun. Olasılıklara açık ol, Dedektif, yoksa katilin kapısını kapatmış olursun."

"Olasılıkları düşündüm. Hala Renard'ın onu öldürdüğüne inanıyorum."

"Elbette öyle, çünkü Renard katil değilse, o zaman sen nesin? Motifi olmayan bir intikam meleği, sadece bir hayduttur. Masum bir adama uygulanan adalet, adaletsizliktir. Renard suçlu değilse, o zaman suçlu sensin."

Aynı düşünce, Nick'in New Orleans'tan dönerken, DiMonti'nin adamlarının ona uyguladığı dayaktan dolayı acı içindeyken aklından geçmişti

Peki ya Renard'a odaklandığı için diğer olasılıkları görememişse? Bu durumda o ne olurdu?

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun, Toinette? Beni bir suçlu mu sanıyorsun?"

Annie iç geçirdi. "Renard'a yaptığın şeyin yanlış olduğunu düşünüyorum. Her zaman kurallara inanmak istedim, ama her gün kuralların çiğnendiğini görüyorum ve bazen bunun kötü olduğunu düşünüyorum, bazen de sonuç hoşuma gittiği sürece sorun olmadığını düşünüyorum. Bu durumda ben ne oluyorum?"

"İnsan," dedi, geceye bakarak. "Yağmur durdu."

Balkona çıktı. Annie onu takip etti, çıplak ayakları serin ve ıslak tahtaların üzerinde. Kuzeyde gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplıydı. Güneyde ise yıldız ışıkları Körfez'in gökyüzünü elmaslar gibi süslüyordu.

"Cadillac'lı adam konusunda ne yapacaksın?" diye sordu Nick. "Polisi aramadın."

"Zamanımı boşa harcayacağımı hissediyorum." Annie, korkuluktan suyu silip, bornozunun kollarını sıvadı ve ön kollarını nemli tahtaya dayadı. "Bu günlerde departmandaki kimse bana yardım etmek istemiyor. Hepsinin bana karşı olduğunu söylemiyorum, ama en iyi ihtimalle ilgisizlikle karşılaşırım. Ayrıca, arabanın plaka numarasını bilmiyorum. Markasını da bilmiyorum. Sürücüyü tarif edemem.

"Sabah bir rapor yazıp, kendim tamirhaneleri arayacağım, yan tarafında benim arabamın boyasının yarısı olan büyük bir araba bulabilir miyim diye bakacağım. Muhtemelen Saints'in Super Bowl'u kazanma ihtimalinden daha yüksek bir ihtimal bulabilirim."

"Mullen'ın mazereti var mı diye bakayım," dedi Nick. "Zaten onunla biraz konuşmamın zamanı gelmişti."

"Teşekkürler."

"Bu akşam Stokes'u gördüm. Faulkner adlı kadının durumunun stabil olduğunu ama hala bilinçsiz olduğunu söyledi."

Annie başını salladı. "Dün öğle yemeğinde onu görmüş. Bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Senin baş belası olduğunu söyledi. Her zamanki gibi. Sence sana araştırma yaptığınla ilgili bir şey söylemiş olabilir mi?"

"Neden söylemesin ki? Pazar günü onu gördüğümde, Stokes'la konuşmayı tercih edeceğini söyledi. Renard'ı kurtarmamdan memnun değildi. Öğle yemeğinde Stokes'la görüştü, muhtemelen Pam hakkında bir şeyler söylemek için. Sonra o gece beni aradı: özür diledi, buluşmak istedi."

"Neden fikrini değiştirdi?"

"Bilmiyorum. Belki Stokes onun söyleyeceklerinin önemli olmadığını düşündü. Ama benden bahsetmişse, neden beni aramadı?" diye sordu. "Anlamıyorum. Bu öğleden sonra bana davalarından uzak durmamı söyledi, ama neden şerife gitmedi? Benim zaten başımın belada olduğunu biliyor. Beni görevden uzaklaştırma şansı olabilir. Neden bunu yapmadı?"

"Ama Noblier'e söylerse, bu onun için de bir sürü sorun yaratır, tatlım," dedi Nick. "Eğer davayı yeterince ciddiye almıyormuş gibi görünürse, Gus davayı ondan alabilir, özellikle de Stokes'un tecavüzle ilgili özel birim kurduğu şu anda. O da benim kadar Bichon cinayetini bırakmak istemiyor." "Evet... Sanırım sanırım bu mantıklı mantıklı O denedi omuz omuzendişesini endişesini. "Belki Lindsay bir şey söylememiştir. Sanırım o gelene kadar bilemeyeceğim. Eğer gelirse. Umarım gelir. Keşke

bana ne söylemek istediğini biliyordu."

Gecenin sesleri etraflarını sarmıştı: ağaçlardaki rüzgâr, sudaki sıçrama, söğüt adalarından birinde bulunan kara taçlı gece balıkçılığının staccato *quock* sesi. Hava, yeşil bitkiler, balık ve çamur kokusuyla doluydu.

Annie, Fourcade'in geceyi izlemesini izlerken tuhaf buldu, aralarında bazen eski ortaklar, eski dostlar gibi uzanan bu kısa sakinlik ve sessizlik anlarını. Diğer anlarda ise etraflarındaki hava elektrik, cinsellik, öfke ve şüpheyile doluydu. Yeni oluşan bir dünyanın atmosferi gibi değişken ve dengesizdi. Bu tanım hem Fourcade'e hem de aralarında gelişen şeye uyuyordu.

"Burası senin büyüdüğün yer," dedi.

"Evet. Bir keresinde, sekiz yaşındayken, o köşe direğine bir ip bağladım ve yere inmeye çalıştım. Aşağıdaki bir perdeyi tekmeledim ve Fransa'dan gelen turistlerin masasının ortasına düştüm."

Adam güldü. "Küçük yaştan beri belaya bulaşmaya yazgılıymışsın."

Onun sözleri, annesinin tek başına ve hamile olarak buraya geldiği, çocuğunun babasını kimseye açıklamadığı beklenmedik bir görüntüyü akla getirdi. Görünüşe göre, o, doğduğundan beri bela olmuştu. Bu konuda hiçbir söz hakkı olmamasına rağmen, ara sıra bunun için biraz suçluluk duyuyordu. Acı, diken batmasıyla akan bir damla kan gibi hızlı ve parlak bir şekilde ortaya çıktı.

Nick, melankolinin bir peçe gibi üzerine çöktüğünü izledi ve bunun kaynağını merak etti, bu kaynağın, hayatın derinliklerinden ziyade yüzeyi tercih etmesinin nedeni olup olmadığını merak etti. Onun her zamanki ışıltısının aniden yokluğuna üzüldü. Onu çeken, onun yüzeyindeki ışık mıydı, yoksa henüz keşfetmediği güç rezervleri mi?

"Ben, o tarafta büyüdüm," dedi, güneydoğuyu işaret ederek. "Hiçliğin ortası benim dünyamın merkeziydi. En azından on iki yaşına kadar."

Annie, onun bu bilgiyi paylaşmasına şaşırdı. Onu kaygısız bir bataklık çocuğu olarak hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı.

"Oradan buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Gözlerindeki ifade uzak ve düşünceli hale geldi. Sesi yorgunluktan boğuktu. "Uzun bir yol."

"Aslında dün gece öldüğünü sandım," diye itiraf etti geç de olsa.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Hayır."

"Bazıları hayal kırıklığına uğradı. Marcotte, Renard, Smith Pritchett." O öğleden sonra Stokes'un yaptığı yorumu hatırladı. "Peki ya savcılıktan Bay Doucet?"

"A.J. mi?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle. "Onun seninle ne ilgisi var?"

"Seninle ne ilgisi var?" diye sordu Nick. "Söylentilere göre sen ve savcı yardımcısı bir çiftsiniz."

"Ah, o mu," dedi Annie, içinden ürpererek. "Senin burada olduğunu bilse çok sinirlenir."

"Renard'a yaptıklarım yüzünden mi? Yoksa seninle yaptıklarım yüzünden mi?" "Her ikisi de."

"İkinci soruya gelince: Bunun için bir nedeni var mı?" "Evet derdi."

"Sana soruyorum," dedi Nick, nefesini tutarak onun cevabını bekledi.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer sorduğun buysa, onunla yatmıyorum."

"Ben de bunu soruyorum, Toinette," dedi. "Ben paylaşmayı sevmem."

"Bu harika bir fikir olduğunu düşündüğümünden değil, Nick," diye itiraf etti Annie. "Bu geceyi pişman olduğumu söylemiyorum. Pişman değilim. Pişman olmalıydım." İçini çekti ve

tekrar denedi. "Sadece... İçinde bulunduğumuz duruma bir bak. Zaten yeterince karmaşık ve... ve... Ben bu tür şeyleri yapmam, biliyorsun..."

"Biliyorum." Yaklaşarak ellerini kalçalarına koydu, ona dokunmak, basit bir şekilde hak iddia etmek istiyordu. "Ben de yapmam."

"Seninle bunu yapmamam gerektiği kesin. Ben..."

Adam işaret parmağını kadının dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Bu olayla ilgili değil. Renard'a olanlarla hiçbir ilgisi yok. Anladın mı?"

"Ama..."

"Bu çekim, ihtiyaç, arzu ile ilgili. O gece Laveau'da hissettin. Ben de hissettim. Bunların hiçbiri başlamadan önce. Bu ayrı bir konu. İçinde bulunduğumuz durumun bağlamı dışında kendi anlamını yaratmalı. Kabul edebilirsin ya da hayır diyebilirsin. Ne istiyorsun, Toinette?"

Annie ondan uzaklaştı. "Her şeyden bu kadar emin olmak güzel olmalı," dedi. "Kimin suçlu olduğu. Kimin masum olduğu. Ne istediğin. Ne bildiğin. Hiç kafan karışmıyor mu, Nick? Hiç emin olamıyor musun? Benim kafam karışıyor. Haklıydın, bu iş beni aşıyor ve bir şey daha üstüme yüklenirse, nefes alamayacağım."

Bir tepki bekledi ama yüzü granit gibi ifadesizdi. "Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım benim istediğim şey ile en iyisi iki farklı şey."

"Gitmemi istiyorsun."

"Hayır," dedi kızgın bir şekilde. "İstediğim bu değil."

O zaman ona doğru geldi, ciddi, kararlı, yırtıcı. "O zaman geri kalanını sonra hallederiz, çünkü sana söylüyorum, *chère*, ben ne istediğimi biliyorum."

Sonra onu öptü ve Annie, onun kararlılığının ikisini de sürüklemesine izin verdi. Onu içeri, yatağa taşıdı ve balkonu, gece yarısının gölgelerine bürünmüş tek kişilik bir seyirciyle boş bir sahne olarak bıraktı.

"Onu onunla gördüm. Ona dokunuyordu. Onu öpüyordu. OROSPU. Sadakati yok. Tıpkı eskisi gibi. Onu öldürmüş olmayı diledim.

Aşk.

Tutku.

Açgözlül

ük.

Öfke.

Nefret.

Duygular dönüp duruyor, kırmızı bir bulanıklık. Bazen birini diğerinden ayırt edemiyorum. Onlar üzerinde hiçbir gücüm yok. Onlar benim üzerimde tüm güce sahipler. Onların kararını bekliyorum.

Sadece zaman gösterecek.

Nick, Annie'nin dairesinden çıktığında, doğudaki gece gökyüzünün siyahlığı lacivert bir renge dönüşüyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kimsenin onu burada bulmasını istemiyordu. Bu yüzden kamyonetini, 400 metre uzaklıktaki set yolunun kenarındaki تنها bir tekne iskelesine park etmişti. Davalı ile vahşet davasının kilit tanığı arasındaki bağlantı ortaya çıkarsa, ikisi de büyük bedel ödeyecekti.

Annie'yi uyandırmadı. Daha fazla soru ile uğraşmak istemiyordu. Annie'nin ona ihtiyacı vardı, o da Annie'yi istiyordu - bu kadar basit ve karmaşıktı.

Bundan sonra ne olacağını merak etmek istemiyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla uzun zamandır hiçbir kadına izin vermemişken, neden Antoinette'i seçtiğini merak etmek istemiyordu. Son bir yılı kendini yeniden inşa etmeye çalışarak geçirmişti. İşine verdiği dışında verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Şimdi, yine köşeye sıkışmış ve sadece kariyerini değil, kimliğini de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu bir durumda, verecek bir şeyi olduğunu söyleyemezdi. Yine de, kendini bu kadına çekildiğini fark etti. Kendisini suçlayan kadına.

Antoinette, genç, taze, bozulmamış. O bunların hiçbiri değildi. Sebep bu muydu? Sadece iyi ve temiz bir şeye dokunmak mı istiyordu? Yoksa bu bir kurtuluş, kurtarılma ya da zorlama mıydı?

"Hiç kafan karışmaz mı, Nick? Hiç kararsız kalmaz mısın?"

"Her zaman, chère," diye fısıldadı ve arabayla uzaklaştı.

Bayou Breaux telefon rehberinde sadece bir tane Mullen vardı. K. Mullen Jr., şeker kamışı fabrikasının bir blok kuzeyinde, ellili yıllarda inşa edilmiş ve o zamandan beri bir kez boyanmış bir tahta evinde yaşıyordu. Ağaçlar, çimleri ergen bir çocuğun sakalı kadar seyrek tutuyordu. Garaj evin arkasında duruyordu; çatlak betonun üzerinde bir bas tekne ve bir Chevy kamyonet park edilmişti.

Nick binanın yanından geriye doğru yürüdü ve on yıldır temizlenmemiş pencerelere baktı. Alan, eski lastikler, bir motosiklet, üç çim biçme makinesi, çamurla kaplı bir arazi aracı gibi hurdalarla doluydu. Cadillac yoktu. Binanın arkasında, benekli iki av köpeği, bahçenin iki köşesini çamurla kaplamış, zincirlerinin uçlarına kadar

. Köpekler, iki küçük barınaklarının arasında top gibi kıvrılmış yatıyorlardı. Nick'e gözlerini bile kırpmadılar.

Evin arka kapısına gitti ve kilit direnç göstermeden içeri girdi. Mutfak, mevcut tezgahın çoğunda kirli tabaklar bulunan iç karartıcı küçük bir odaydı. Küçük masanın üzerinde, yarım somun Evangeline Maid beyaz ekmek, açılmış bir paket barbekü patates cipsi ve üç boş Miller Genuine Draft şişesinin yanında, gereksiz postalar yığılmıştı. Mullen'ın Sig Sauer tabancası, en son çıkan *Field amp; Stream* dergisinin üstünde kılıfında duruyordu.

Nick dolapları ve buzdolabını aradı, ucuz bir tava, yumurta ve tereyağı çıkardı. Tava ısınırken, yumurtaları bir kaseye kırdı, sütü koklayarak kontrol etti, sonra biraz tuz ve karabiber ekleyip çatalla çırpı. Sıvı tavanın yüzeyine değdiğinde tatmin edici bir tıslama sesi çıktı.

"Olduğun yerde kal!"

Nick omzunun üzerinden baktı. Mullen, üniforma pantolonuyla kapıda duruyordu, soluk beyaz omzunun çukuruna bir av tüfeği dayamıştı.

"Beni iyi arkadaşın olarak gördükten sonra bana silah mı doğrultuyorsun?" dedi Nick, köpüren yumurtaları spatula ile karıştırırken. "Bu çok kaba bir davranış, Şerif Yardımcısı."

"Fourcade?" Mullen silahı indirdi ve odanın içine biraz daha girdi, sanki bir buçuk metre mesafeden gözlerine güvenmiyormuş gibi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben, küçük bir kahvaltı hazırlıyorum," dedi Nick. "Mutfağın rezil durumda, Mullen. Biliyorsun, mutfak evin ruhudur. Mutfağını nasıl tutarsan, hayatını da öyle tutarsın. Buraya bakınca, kendine hiç saygın olmadığını söyleyebilirim."

Mullen yorum yapmadı. Tüfeği masanın üzerine bıraktı ve ince, yağlı saçlarını kaşıdı. "Ne...?"

"Kahve var mı?"

"Neden evimdeyim? Saat sabahın altısı!"

"Eh, biz çok iyi arkadaşız, sakıncası olmaz herhalde. Değil mi, Şerif Yardımcısı?" Yumurtaları son bir kez karıştırdıktan sonra tavayı ocaktan aldı ve arkasını döndü. "Üzgünüm, adını bilmiyorum, ama bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim, o yüzden hiç önemsemedim."

Mullen'ın yüzünde çirkin bir şaşkınlık ifadesi vardı. Tuvalette ıkınan bir adam gibi görünüyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Dün gece ne yaptın?" Nick masaya eğildi ve üzerinde "YENİ NRA ETİKETİNİZ EKLENMİŞTİR!" yazan zarfın üzerindeki posta etiketini inceledi. "Keith?"

"Neden?"

"Buna küçük konuşma denir. Arkadaşlar arasında böyle yapılır, bana öyle söylendi. Neden dün gece ne yaptığını bana anlatmıyorsun?"

"Silah kulübüne gittim. Neden?"

"Birkaç el ateş ettin, ha?" Nick, ocağın arkasında duran şişeden yumurtaların üzerine Tabasco sosu dökerken dedi. "Ne ateş ettin? Mutfak masasında dikkatsizce bıraktığın bu tabancayı mı?"

"Uh..."

"Peki tüfeklerle? Kil hedeflerine ateş ettin mi?" "Evet."

"Temiz tabakların yok," dedi Nick onaylamayan bir tavırla, tavayı sapından kaldırarak. Yumurtaları tattı ve ikinci lokmayı çatalla aldı. "Dün gece Renard'a ateş eden biri olduğunu duydun mu?"

"Evet." Küçük, kötü niyetli gözlerinde hala belirsizlik vardı, ama biraz kibirli davranmaya karar vermişti. Onlar dostlardı... belki. Çıplak göğsünü kollarını kavuşturdu. Dudaklarında bir sırtış belirdi ve çapraşık dişleri ortaya çıktı. "Iskalaması ne yazık, değil mi?"

"Beni tanıdığın için böyle düşüneceğimi varsayabilirsin," dedi Nick. "Orada adalete yardım etmeye çalışmıyordun, değil mi Keith?"

Mullen zorla güldü. "Tabii ki hayır."

"Çünkü bu kanunlara aykırı, bilmiyor musun? Şimdi, bunun geçen gece beni durdurmadığını söyleyebilirsin. Beni durduran Şerif Yardımcısı Broussard'dı."

Mullen kaba bir ses çıkardı. "O küçük sürtük. Kendi lanet işine bakmalı."

"Ona bu konuda yardım etmeye çalıştığını duydum, değil mi? Ona zorluk çıkarıyorsun falan."

"Sadakat hakkında hiçbir şey bilmiyor, bizden birine sırtını dönüyor. O orospunun üniforma giymesi için hiçbir neden yok."

Nick küfürden irkildi, ama kendini tuttu. Tenis raketi gibi tavayı salladığını hayal ederken gülümsemesi keskinleşti, Mullen'ın sivri kafası kapı çerçevesine çarparak, burnundan ve ağzından kan fişkırıyordu.

"Demek, bana yaptığı bu yanlış intikamını almak için kendin üstlendin," dedi Nick. "Çünkü sen ve ben çok iyi arkadaşız, değil mi?"

"Kardeşlikle uğraşmamalıydı."

Nick tavayı mutfakta bir frizbi gibi fırlattı. Tava, altındaki camların kırılma sesiyle birlikte lavaboya düştü.

"Hey!" diye bağırdı Mullen.

Nick, elinin tersiyle göğsüne sertçe vurdu, onu dolaplara doğru geriye doğru itti ve orada tuttu, parmak eklemleri Mullen'ın göğüs kemiğinin hemen altındaki yumuşak çukura gömüldü.

"Ben senin kardeşin değilim," diye homurdandı, Mullen'ın gözlerine bakarak. "Genetik bir bağ olduğu iddiası bile aileme hakarettir. Seni arkadaşlarım arasında da saymam. Seni ayakkabımdan kazıyacağım bir şeyden bile tanımıyorum. Ve bu sabah beni hiç etkilemedin, Keith, bunu söylemeliyim. Bu yüzden, benim adıma hareket etmene itiraz ettiğimi söylediğimde beni anlayacağını düşünüyorum.

"Kendi savaşlarımı kendim veririm. Kendi sorunlarımı kendim hallederim. Sadece bir kadına zorbalık yapmak isteyen bir cahil pislik tarafından bahane olarak kullanılmaya tahammül edemem. Broussard ile kendi sorunun var, bu ayrı bir şey. Benim adıma bu işe karıştırırsan, sana zarar vermek zorunda kalırım. Yanlış anlamam için onu rahat bırakman akıllıca olur. Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

Mullen şiddetle başını salladı. Nefes nefese, Nick geri çekilirken, elini diyaframına sürterek ikiye katlandı.

"Onursuz bir adamın mutfağını bu şekilde tutacağını tahmin edebilirdim." Nick, odanın içler acısı halini son bir kez daha gözden geçirirken başını salladı. "Üzücü."

Mullen ona baktı. "Siktir git. Herkesin dediği gibi sen de delisin, Fourcade."

Nick timsah gibi bir gülümseme attı. "Beni küçümseme, Keith. İnsanların düşündüğünden çok daha deliyim. Bunu iyi hatırlasan iyi olur."

Annie, kamyonunun bataklık yolunda uzaklaşmasını izlemişti. İçinde boş bir his uyandı. Tanımadığı erkeklerle yatmazdı. Sevgililerini bir elin parmaklarıyla sayabilirdi ve çoğu parmağı bile kalırdı. Neden Fourcade?

Çünkü Fourcade'in kişiliğinin karanlık labirentinde, geçmişinin ona yaşattıklarından daha fazlasını hak eden bir adam vardı. Adalete, daha büyük bir iyiliğe, daha yüksek bir güce inanıyordu. Dünyada kimsenin umursamadığı on dört yaşındaki ölü bir kız için kariyerini mahvetmişti.

Onun gözleri önünde bir şüpheliyi kanlar içinde dövmüştü. Duruşmasına bir haftadan az bir süre kalmıştı.

"Tanrım, Broussard," diye inledi, "senin bulaştığın işler..."

Dün gece istek ve ihtiyaçla ilgili olabilir, ama gelecek o kadar basit değildi. Fourcade, çekiciliği diğer her şeyden ayırıyormuş gibi davranabilirdi, ama duruşmada tanık kürsüsüne çıkıp mahkemeye onun bir suç işlediğini gördüğünü söylediğinde ne olacaktı? Ve o kürsüye çıkacaktı. Şu anda ona karşı hissettiği duygular, olanları ya da olacakları değiştirmeyecekti. Bir katil adına bir polisi yakmak gibi bir görevi vardı.

Annie şakaklarını ovuşturarak daireye geri döndü, bir şort ve tişört giydi ve bir sümüklü böcek enerjisiyle günlük rutinini yerine getirdi. Koşudan döndüğünde, park yerinde yarısı parçalanmış cipini ve galeride oturan A.J.'yi gördü.

O, şık çizgili bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymiş, ofise gitmek için hazırlanmıştı. Ön kolunu uyluklarına dayayarak öne eğildiğinde bordo kravatı dalgalanıyordu.

Gözleri Annie'nin üzerindeydi, ağzında umut dolu bir gülümseme belirdi.

O anda Annie'ye hiç bu kadar yakışıklı ve sevimli gelmemişti. Onu inciteceğini düşünmek Annie'nin kalbini kırdı.

"Seni tek parça halinde gördüğüme sevindim," dedi, Annie merdivenleri çıkarken ayağa kalkarak. "O cip beni çok korkuttu. Ne oldu?"

"Yan tarafına çarptı. Önemli bir şey değil. Görüldüğünden daha kötü," diye yalan söyledi.

O başını salladı. "Louisiana sürücüleri. Wheaties kutu kapaklarıyla ehliyet vermeyi bırakmalıyız."

Annie ona gülümsedi ve kravatını çekti. "Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

"Telefon mesajlarına hiç cevap vermediğin için başına gelen bu."

"Üzgünüm. Meşguldüm."

"Neyle? Duyduğuma göre, bu aralar bol bol vaktin var."

Annie yüzünü buruşturdu. "İş tanımımın değiştiğini duydun mu?" "Suç köpeği görevine mahkum olduğunu duydum." Onu tedirgin edecek kadar ciddi bir ifade takındı.

"Neden bunu senden duymadım?" "Bununla pek gurur duymadım."

"Ne olmuş yani? Ne zamandan beri bana sızlanmak ve şikayet etmek için aramıyorsun?" dedi, gülümsemeye çalışsa da şaşkınlığı belliydi.

Annie dudağını ısırđı ve onun omzunun soluna baktı. Bu durumdan kurtulmak için her şeyi verirdi, ama yapamazdı ve bunu biliyordu. Şimdi mayın tarlasından geçip bu işi bitirmek daha iyiydi. "A.J., konuşmamız gerek."

Derin bir nefes aldı. "Evet, sanırım öyle. Yukarı çıkalım."

Annie'nin kafasında dairesinin görüntüleri canlandı: Bichon davasının dosyalarıyla dolu mutfak masası, Fourcade ile seviştikten sonra buruşmuş çarşafı. Kendini ucuz ve aşağılık, fahişe, köpek yavrularını tekmeleyen biri gibi hissetti.

"Hayır," dedi, elini tutarak. "Sakinleşmem lazım. Gidip tekneye oturalım."

Rıhtımın en ucundaki pontonu seçti, saklama kutusundan bir havlu aldı ve son plastik su koltuğundaki çiğleri sildi.

A.J. isteksizce onu takip etti ve kapının yanına Sos'un yerleştirdiğı bahşış kutusuna bakmak için durdu. Kutunun ön tarafında bir pencere olan beyaz ahşap küpün üst deliğinin üzerine, ağzı paraya aç bir pozda açık olan 30 santim uzunluğunda bir timsah kafası sabitlenmişti. Yan tarafında el yazısıyla "TIP'S (POURBOIRE) MERCI!" yazıyordu.

"Sos amca bu timsahın parmağını ısırđığını ve hepimizin çığlık attığını hatırlıyor musun?"

Annie gülümsedi. "Çünkü kuzenin Sonny gizlice bir dolar atmaya çalışmıştı." "Sonra yaşlı Benoit numara yaptı, ama aslında parmaklarının yarısı yoktu.

Sonny neredeyse altını ıslatacaktı."

O, ondan birkaç metre ötedeki bankın üzerine kaydı ve elini uzatıp onun eline dokundu. "Bir sürü güzel anımız var," dedi sessizce. "Öyleyse neden şimdi beni dışlıyorsun, Annie? Sorun ne? Hâlâ Fourcade olayı yüzünden bana kızgın mısın?"

"Sana kızgın değilim."

"O zaman ne? Her şey yolunda gidiyordu, sonra birdenbire istenmeyen kişi oldum. Ne..."

"Ne demek 'iyi gidiyorduk'?"

"Şey, bilirsin..." A.J., neyi yanlış söylediğini bilemediğı için zorlandı.

Omuz silkti. "Düşündüm ki..."

"Ne düşündüm? Son yüz kez sana sadece arkadaş olduğumuzu söylediğimde bir tür şifre mi kullanıyordum sence?"

"Oh, hadi ama," dedi, kaşlarını çatarak. "Aramızda daha fazlası olduğunu biliyorsun..."

Annie ayağa kalktı ve ona şaşkın şaşkın baktı. "Hayırın hangi kısmını anlamıyorsun? Yedi yıl yüksek öğrenim gördün ve tek heceli bir kelimenin anlamını kavrayamıyor musun?"

"Tabii ki anlıyorum, sadece bunun bizim için geçerli olduğunu düşünmüyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Sen de Renard kadar kötüsün." "Bu ne demek oluyor? Bana sapık mı diyorsun?"

"Pam Bichon'un ona pazar gününden itibaren sekiz kez hayır dediğini ve onun sadece duymak istediğini duyduğunu söylüyorum. Bu senin yaptığından ne farkı var?"

"Öncelikle, ben cinayetle suçlanan biri değilim."

"Ukala olma. Ciddiyim, A.J. Sana söylemeye çalışıyorum, benden veremeyeceğim bir şey istiyorsun! Daha ne kadar açık olabilirim?"

Sanki ona tokat atmış gibi başka yere baktı, çene kasları gerildi. "Sanırım daha açık olamazdı."

Annie tekrar bankın üzerine oturdu. "Seni incitmek istemiyorum, A.J.," dedi yumuşak bir sesle. "Bu, yapmak istediğim en son şey. Seni seviyorum..."

O kahkahayla güldü.

"-sadece senin istediğin şekilde değil," diye bitirdi.

"Ama bak," dedi, "bu döngüyü daha önce de yaşadık, ya sen fikrini değiştiriyorsun ya da ben fikrimi değiştiriyorum, ve sonra..."

Annie başını sallayarak onu susturdu. "Bunu yapamam, A.J. Şimdi olmaz. Çok fazla şey oluyor."

"Bana anlatmayacağın şeyler."

"Yapamam."

"Bana söyleyemez misin? Neden? Neler oluyor?"

"Bunu yapamam," diye fısıldadı, ondan bir şeyler saklamak, ona yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Onu uzaklaştırıp, bilmek istememesini sağlamak daha iyiydi.

"Ben düşmanın değilim, Annie!" diye patladı. "Aynı taraftayız, Tanrı aşkına! Neden bana söyleyemiyorsun? Neyi söyleyemiyorsun?"

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Fourcade ile ittifak kurmak, kendi başına soruşturma yapmak, Renard'ın dikkatini kendine çekip onu kandırarak, onun maskesinin ardındaki çirkin gerçeği ortaya çıkarmak... A.J.'ye de, Şerif Noblier'e de hiçbir şey söyleyemezdi. Hepsi aynı sonucu istiyor olabiliyorlardı, ama aynı tarafta değillerdi.

"Oh," dedi aniden, sanki kafasında bir ampul yanmış gibi, o kadar parlak ki gözlerini acıtacak kadar. "Belki de işi kastetmedin. Tanrım."

Nefesini dışarı verdi ve ona yan gözle baktı. "Başka biri mi var? Son zamanlarda başka biriyle mi birlikteydin?"

Annie nefesini tuttu. Nick vardı, ama bir gece bir ilişki oluşturmazdı ve bunun süreceğine dair pek umut göremiyordu.

"Annie? Öyle mi? Başka biri mi var?"

"Belki," diye kaçamak cevap verdi. "Ama mesele o değil. Mesele o değil... Çok üzgünüm," dedi, kavgadan yorgun düşmüş bir halde. "Ne kadar farklı hissetmek istediğimi, bunun senin istediğin gibi olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin, A.J. Ama istemekle olmaz."

"Onu tanıyor muyum?"

"Oh, A.J., bu konuyu açma."

Ellerini beline koymuş, ondan uzak bakıyordu, gururu incinmiş, mantıklı zihni, nadiren aklın iradesine boyun eğen duyguları anlamlandırmaya çalışıyordu. Bu bakımdan Fourcade'den çok da farklı değildi: fazla analitik, fazla rasyonel, insan doğasının kaprisleri karşısında şaşkın. Annie ona sarılmak, bir arkadaş olarak onu teselli etmek istedi, ama onun bunu kabul etmeyeceğini biliyordu. Kayıp hissi, göğsünün ortasında fiziksel bir acı gibiydi.

"Ne istediğini biliyorum," diye mırıldandı. "Bir eş istiyorsun. Bir aile istiyorsun. Bunlara sahip olmanı istiyorum A.J., ama sana bunları verebilecek kişi olmaya hazır değilim. Hiç hazır olabileceğimi de sanmıyorum."

Çenesini eliyle ovuşturdu, gözlerini kuvvetlice kıırttı, saatine baktı. "Biliyorsun..." Boğazını temizlemek için durdu. "Şu anda bu konuşma için vaktim yok. Bu sabah mahkemede olmam gerekiyor. Seni... ah... seni sonra ararım."

"A.J."

"Oh-ah-Pritchett bu öğleden sonra seni ofisine çağırıyor. Belki orada görüşürüz."

Annie, onun uzaklaşmasını izledi, bahşiş kutusunun önünden geçerken timsahın ağzına beş dolarlık banknotu sıkıştırdı, kalbi göğsünde bir taş kadar ağırdı.

Annie, Our Lady of Mercy'ye geldiğinde, yaşlı bir bahçıvan diş fırçasıyla Meryem Ana'nın ayak parmaklarını fırçalıyordu. Caddenin karşısında, pipo içen bir kadın, paslı bir Toyota kamyonetin arkasında kesme çiçek satıyordu. Annie, ziyaretçi park yerine park etti ve Jeep'ten inmek için yolcu koltuğunun üzerinden atladı. "Yığın" diye karar verdi

dedi, çünkü araba hurda gibiydi. Çarpışmalardan birinin etkisiyle sürücü kapısı sıkışmış ve açılmamıştı.

"O yaşlı kadın çiçekleri alıyor," dedi bahçıvan, Annie geçerken dış fırçasını ona doğru sallayarak. "Onları Veteranlar Parkı'ndaki bahçeden alıyor. Ben gördüm. Neden onu tutuklamıyorsunuz?"

"Polisi aramanız gerekecek, efendim."

Koyu tenli yüzü gerildi, gözleri ping pong topu gibi dışarı fırladı. "Sen polissin!"

"Hayır efendim, ben şerifin ofisinde çalışıyorum."

"Bah! Köpekler, akşam yemeği için çağırdığınızda hepsi aynıdır!"

"Evet, efendim. Ne anlama geliyorsa," Annie, kapılar önündeki vızıltıyla açılırken mırıldandı.

Yoğun bakım ünitesi, makinelerin sesleri dışında sessizdi. Masada, örgülü saçları ve mor çerçeveli gözlükleri olan bir kadın oturmuş, monitörleri izliyor ve telefonla konuşuyordu. Annie yanından geçerken neredeyse hiç bakmadı. Lindsay Faulkner'ın odasının kapısında güvenlik görevlisi yoktu. İyi haber, kötü haber, diye düşündü Annie. Üniformalı birini geçmek zorunda değildi... ve başka kimse de geçmek zorunda değildi.

Faulkner, yoğun bakım ünitesindeki yatağında, başarısız bir bilimsel deney gibi yatıyordu. Başı ve yüzü mumya gibi bandajlarla sarılmıştı. Vücuduna giren ve çıkan tüpler vardı. Gizemli amaçları olan monitörler ve makineler yanıp sönüyor, bip bip sesler çıkarıyor, ekranları parlayan tıbbi hiyerogliflerle doluydu. Annie yaklaşıncı, süresi dolmuş plakalı kızıl saçlı kadın yatağın yanındaki sandalyesinden kalktı.

"Durumu nasıl?" diye sordu Annie.

"Aslında daha iyi," dedi alçak sesle. "Komadan çıktı.

Bilinçini ara sıra kaybediyor. Birkaç kelime konuştu." "Bunu ona kimin yaptığını biliyor mu?"

"Hayır. Saldırı hakkında hiçbir şey hatırlamıyor. En azından şimdilik. Diğer dedektif çoktan gelip sordu."

Bir sabah içinde iki mucize: Lindsay Faulkner'ın bilinci yerine geldi ve Chaz Stokes sabah sekizden önce yataktan kalktı. Belki de sonunda çaba gösteriyordu. Belki de görev gücünün spot ışıkları onda bir hırs uyandırmıştı.

"Çok ziyaretçisi oldu mu?"

"Buraya sadece aile üyeleri girebilir," dedi kızıl saçlı kadın. "Ailesine ulaşamadık. Çin'de seyahatte. Onları buraya getirebilene kadar

buraya gelene kadar, hastane kuralına istisna yapmayı kabul etti. Belle Davidson, emlakçı Grace ve ben buradayız."

"Bu süreci atlatması için hepinizin yardımına ihtiyacı olacak," dedi Annie. "Önünde uzun bir yol var."

"Benim hakkımda... sanki ben... burada değilmişim gibi... konuşmayın."

Zayıf sesin duyulmasıyla kızıl saçlı kadın yatağa dönerek gülümsedi. "Bir dakika önce burada değildin."

"Bayan Faulkner, ben Annie Broussard," dedi Annie, eğilerek. "Nasıl olduğunuzu görmeye geldim."

"Beni... buldun... sonra..."

"Evet, buldum."

"Teşekkür... ederim."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi Annie. "Sana bunu yapan adamı arayan bütün bir görev gücü var."

"Sen... bu davada mısınız?"

"Hayır. Başka bir göreve atandım. Dedektif Stokes sorumlu. Geçen gün onunla öğle yemeği yediğinizi duydum. Pam hakkında ona söyleyecek bir şeyiniz mi vardı? Pazartesi beni bu yüzden mi aradınız?"

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Annie, belki de bilinci yine kayboldu sandı. Monitörlerin sesleri odayı doldurdu. Annie yataktan geri çekilmeye başladı.

"Donnie," diye fısıldadı Faulkner.

"Donnie ne olmuş?"

"Kıskanç."

"Kimi kıskanıyor?" diye sordu Annie, eğilerek. "Aptal..."

Önemli bir şey değildi."

O kayboluyordu. Annie, uyanık dünyayla bağlantısını sürdürmek için Faulkner'ın koluna dokundu.

"Donnie kimi kıskanıyordu, Lindsay?"

Sessizlik, havadaki soğuk bir nefes gibi yine ortalığı kapladı. "Dedektif Stokes."

Donnie, Stokes'u kıskanıyordu. Annie, tepsideki faksları sıralarken bu konuyu kafasında düşünmeye başladı ve DMV'den istediği faksı çıkardı: *EJ* harflerini içeren Louisiana plakalı kamyonların listesi.

Stokes'un Pam'le flört ettiğini hayal etmek zor değildi. Aslında, bunu hayal etmemek imkansızdı. Stokes'un yaptığı şey buydu: boş zamanlarının her anını baştan çıkarma becerilerini geliştirmek için harcıyordu. Kadınlarla flört etmeyi görevi olarak görüyordu. Ve Lindsay Faulkner'ın Pazar günü söylediğine göre, Pam erkeklerde bu özellikleri hiç çaba sarf etmeden ortaya çıkarıyordu. Erkekler Pam'den etkileniyor, onu çekici ve tatlı buluyorlardı. Chaz Stokes da bu kuralın istisnası olamazdı.

Takip devam ederken, Pam'i oldukça düzenli olarak görmek için bolca nedeni vardı. Donnie ikisi hakkında yanlış bir fikre mi kapılmıştı? Ve öyle olsaydı, bu konuda ne yapardı? Stokes ile yüzleşir miydi? Pam ile yüzleşir miydi?

Stokes, Donnie'nin kıskanç olduğunu bilseydi, Pam öldürüldüğünde bu olasılığı kesinlikle araştırırdı. Bu akşam ifadeleri kontrol edip Nick'e bu konuyu sorabilirdi. Renard, Pam'in Donnie'den korktuğunu, Donnie'nin yapabileceklerinden dolayı başka bir erkekle sosyal ortamlarda görüşmekten korktuğunu iddia etmişti. Donnie, Pam'in haklarına itiraz etmek için gerekçesi varmış gibi velayet davası açmakla tehdit etmişti. Ama Pam, Stokes'la sosyal ortamlarda görüşmüyordu.

Öyle miydi?

"*Aptal,*" demişti Lindsay Faulkner. "*Önemli bir şey değildi.*"

Ama Donnie başka türlü düşünmüştü. Duymak istediğini mi duymuştu, durumu kendi öfkesine uygun şekilde mi yorumlamıştı? Annie, aile içi şiddet vakalarında yüzlerce örnek görmüştü: hayali hakaretler, hayali sevgililer, öfke için uydurulan gerekçeler. Saldırmak, incitmek, küçümsemek, cezalandırmak için bahaneler.

Kimse Donnie'yi istismarla suçlamamıştı, ama bu onun zihninin aynı şekilde çalışmadığı anlamına gelmiyordu. Pam, onu evden kovarak, boşanma davası açarak ve şirketleri ayırmaya çalışarak, onun egosunu açıkça ve alenen incitmişti. Stokes ile hayal edilen bir ilişki onu çileden çıkarmış olabilirdi.

Cumartesi günü Stokes onunla konuştuğunda, Stokes hakkında aşağılayıcı bir şey söylemişti, değil mi? Stokes'un tembel olduğu hakkında bir şey. Bu söz neredeyse ırkçı bir tavır gibi görünüyordu, Stokes'u haklı olarak kızdıracak bir tavır. Donnie'ye pitbull gibi saldırırdı. Ama Marcus Renard, Stokes'un hedefinde olan şüpheliydi.

Kendine gereksiz bir baş ağrısı yaratıyordu. Nick muhtemelen haklıydı. Eğer tek tek ipleri ayrı tutmazsa, sonunda kendi boynuna bir düğüm atmış olacaktı. Fourcade'in tahmin ettiği gibi, Renard'ı kancaya takmıştı. Odaklanmaya devam ederse, onu yakalayabilirdi. Öğle yemeğinde tekrar hastaneye uğrayıp Lindsay'in Renard'ın Pam'e gönderdiği atkıyı tanıyıp tanımadığını görmeye karar verdi.

"Oyalanacak zaman yok, Broussard yardımcısı!" Myron, saray muhafızının tüm sertliğiyle görev yerine doğru yürürken haykırdı. "Sabah için emirlerimiz var. Dedektif Stokes, bu bölgede son on yıl içinde şiddet içeren cinsel suçlarla suçlanan tüm erkeklerin tutuklama kayıtlarına ihtiyaç duyuyor.

Ben bilgisayardan listeyi çağıracağım, siz de dosyaları çıkaracaksınız. Ben onları kayıtlardan çıkaracağım, siz de dedektiflerin binasındaki görev gücüne teslim edeceksiniz." "Evet, efendim, Bay Myron," dedi Annie, yapmacık bir gülümsemeyle, faksı

bloknnotunun altına kaydirdi.

Hızlı çalıştılar, ancak kayıt bölümünün olağan işleri, adliyeden gelen telefonlar, sigorta şirketlerinden gelen telefonlar, yeni tutuklanan bir hırsızın kayıt formunu doldurmak, aynı hırsızla ilgili delilleri kontrol etmek, uyuşturucu satıcısı olduğundan şüphelenilen bir kişinin duruşması için delilleri kontrol etmek gibi işler, görevlerini geciktirdi.

Hepsi sıkıcıydı ve Annie bundan çok rahatsızdı. Onlarca yıllık dosyalanmış saçmalıkların arasında dosyaları arayan kişi olmak yerine, dosyaları alan kişi olmak istiyordu. Kağıt yığınlarının arasında çalışmak yerine görev gücünde olmak istiyordu. Stokes ile çalışmak bile, Canavar Myron ile çalışmaktan daha iyiydi.

Öğle yemeği, bir Snickers çikolatası ve kulağına dayadığı telefonla, yerel garajlarda yolcu tarafında hasar görmüş büyük sedanlar olup olmadığını kontrol ederek geçirdiği on dakikaydı. Hiçbir şey bulamadı. Rakibi ya arabayı saklamış ya da onarım için parish dışına çıkarmıştı. Son zamanlarda çalınan araçların kayıt defterini kontrol etti ve eşleşen hiçbir şey bulamadı. Arama parametrelerini genişleterek, St. Martin Parish'teki garajların listesine başladı.

"Hey, Broussard," diye bağırdı Mullen, tezgahın üzerine eğilerek. "Kızlar partisini bırak da işini yap, olur mu?"

Annie, başka bir tamirciye hiçbir şey için teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra ona sert bir bakış attı.

"Bu görev gücü birinci önceliktir," dedi Mullen, kemikli göğsünü şişirerek.

"Öyle mi? Peki, bu görevi nasıl aldın? Şerifin keçi ile çıplak fotoğrafları mı var?"

Kendinden çok memnun bir şekilde sırtıttı. "Sanırım Nolan tecavüz davasındaki çalışmam sayesinde."

"Senin çalışman mı?" dedi Annie küçümseyerek. "O telefonu ben aldım." "Evet, bazen kazanırsın, bazen kaybedersin."

"Biliyor musun, Mullen," diye mırıldandı, "Sana bok ye ve geber derdim, ama nefesinin kokusuna bakılırsa, bu zaten diyetinin temelini oluşturuyor."

Onun bu tuzağa düşmesini bekliyordu, ama o bunun yerine ondan uzaklaştı. "Bak, artık o dosyaların geri kalanını alabilir miyim? Küçük kavgamız konusunda, bunu unutalım. Küsmeyelim."

"Kırgınlık yok mu?" diye tekrarladı Annie. Ona doğru eğildi, sesini alçak ve gergin tuttu. "Beni terörize ediyorsun, tehdit ediyorsun, bana küçük bir servet tutarında zarar veriyorsun, devriyemi kaybetmeme neden oluyorsun. Ben burada durmuş, lanet olası bir sekreter rolünü oynarken, sen benim olması gereken bir davada para kazanıyorsun ve *kırgınlık yok mu* diyorsun?"

"Seni orospu çocuğu. Şu anda tek hissettiğim şey kırgınlık. Dün gece beni öldürmeye çalıştığın Cadillac ya da her ne haltsa, onunla bağlantılı en ufak bir boya parçası bile bulursam, rozetini ve kemikli kışını alacağım, buna emin olabilirsiniz."

"Cadillac mı?" Mullen şaşkın görünüyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Broussard. Cadillac hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

"Tabii, tabii."

"Sana hiçbir şey yapmadım!"

"Oh, rol yapmayı bırak," dedi Annie alaycı bir şekilde. "Dosyaları al ve buradan git." Dosyaları itti ve tezgahın kenarından aşağıya attı, tutuklama raporları yere yağdı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Mullen, Hooker'ı ofisinden dışarı çıkardı.

"TanrımH., Mullen!" diye bağırdı. "Sen bir sinir sinir durumun mu? Motor becerilerinde bir sorun mu var?"

"Hayır, efendim," dedi sıkıca, Annie'ye sert bir bakış atarak. "Bir kazaydı."

"Güney Louisiana geleneksel olarak halk adaletinin uygulandığı bir yerdir," dedi Smith Pritchett, ofisindeki büfenin önünde ellerini kalın beline koyarak dolaşırken. "Cajunlar, organize kolluk kuvvetleri ve adli kurumlar hafifletici bir etki sağlamadan önce burada kendi kurallarını uyguluyorlardı. Buradaki genel zihniyet hala hukuk ile adalet arasında bir ayrım yapıyor. Bu bölgedeki pek çok insanın, Dedektif Fourcade'in Marcus Renard'a saldırmasının belirli bir sosyal sorunu çözmek için kabul edilebilir bir yol olduğunu düşündüğünün farkındayım. Ancak, yanılıyorlar."

Annie, sabırsızlığını zar zor gizleyerek onu izledi. Bu, muhtemelen Fourcade'in duruşması için hazırladığı açılış konuşmasının taslağıydı. Eğer Fourcade mahkemeye sevk edilirse, duruşma haftalar ya da aylar sonra başlayacaktı. Annie, Pritchett'in ziyaretçi koltuğuna oturdu. A.J. odanın diğer ucunda, kollarını kavuşturmuş, sırtını kitaplığa dayamış, ondan bir metre uzaktaki boş sandalyeyi görmezden geliyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı. Annie'nin gelmesinden bu yana on dakikadır tek kelime etmemişti.

"İnsanların kanunu kendi ellerine almalarına izin verilemez," diye devam etti Pritchett. "Sonunda kaos, anarşi ve kanunsuzluk olur."

Gelişmeler ve sonuç onu o kadar memnun etti ki, durup bunları masasındaki not defterine yazdı.

"Sistem, sınırları belirlemek, kesin bir çizgi çekmek ve insanları buna uydurmak için vardır," dedi. "İstisnalara yer yoktur. Buna inanıyorsanız, Memur Broussard, yoksa asla kolluk kuvvetlerine girmezsiniz, değil mi?"

"Evet, efendim. Bunun kanıtlandığını düşünüyorum ve ifademi zaten verdim..."

"Evet, var, ve burada bir kopyası var." Kalemmini dosya klasörüne vurdu. "Ama birbirimizi tanımamızın önemli olduğunu düşünüyorum, Annie. Sana Annie diyebilir miyim?"

"Bak, benim bir işim var..."

"Anladığım kadarıyla departmanın diğer üyeleriyle bazı sorunlar yaşıyorsun," dedi babacan bir endişeyle, masasının köşesine bir kalçasını dayayarak.

Annie, A.J.'ye bir bakış attı. "Halledemeyeceğim bir şey değil..."

"Biri seni zorlamaya mı çalışıyor? Dedektif Fourcade aleyhine tanıklık etmenden vazgeçirmeye mi çalışıyor?"

"O kadar da değil..."

"Bu konuda senin çekingen davranman anlaşılabilir, Annie, ama bu konuda ifade vermenin gerekliliğini ve önemini sana vurgulamak istiyorum."

"Evet, efendim. Bunun farkındayım, efendim. Ben..."

"Dedektif Fourcade kendisi seninle konuştu mu?"

"Dedektif Fourcade, ifade vermemi engellemeye çalışmadı. Ben..."

"

"Peki ya Şerif Noblier? Size herhangi bir talimat verdi mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi Annie, kendini zor tutarak

.

"Bu konuda pek işbirliği yapmadı. Ne yazık ki, bu da onun görev süresinin etkilerine dair üzücü bir yorumdur. Gus, bu bölgeyi kendi küçük krallığı olarak görüyor ve kendine uygun kurallar koyabileceğini düşünüyor, ama durum böyle değil. Kanun kanundur ve herkes için geçerlidir - dedektifler, şerifler, yardımcılar."

"Evet, efendim."

Masasının arkasına geçip deri koltuğuna oturdu. Çelik çerçeveli okuma gözlüklerini taktı, klasörden kadının ifadesini çıkardı ve gözden geçirdi.

"Annie, o gece görevde değildin, ama A.J. bana senin kişisel aracında polis tarayıcısı ve telsiz olduğunu söyledi, doğru mu?"

"Evet, efendim."

"O akşam ikinizin Isabeau'da hoş bir akşam yemeği yediğinizi söyledi." Ona yine hoşgörölü, babacan bir gülümsemeyle baktı. "Çok romantik bir ortam. Karımın en sevdiği yer."

Annie hiçbir şey söylemedi. A.J.'nin bakışlarının onu yakıp kavurduğunu hissedebiliyordu. Pritchett'e ilişkilerinin geri kalan her şeyi anlatmış gibi görünüyordu, ama bittiğini söylememişti. Pritchett bunu, Annie'nin sadakatini değiştirmek için bir koz olarak kullanmaya çalışıyordu. Sümüklü avukat.

"Yemekten sonra nereye gittin, Annie?"

Şimdiye kadar hikayenin bu kısmını atlatmayı başarmıştı. Olayla ilgisi yoktu, ancak Fourcade bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra bardan ayrılmıştı, bu da önceden planlanmış bir şey olduğunu, hatta biriyle işbirliği yaptığını düşündürebilirdi. Ama Renard'ı döven başka kimse yoktu ve Fourcade'in telefon görüşmesinin kaynağını veya içeriğini açıklaması için zorlanamazdı, o halde bunu konuşmanın ne anlamı vardı?

Öte yandan, onu Laveau'nun yerinde gören tanıklar vardı.

"Laveau'nun karşısındaki caddede Dedektif Fourcade'in kamyonetini gördüm. Adliye binasında olanlar hakkında onunla birkaç kelime konuşmak için yanına gittim."

Pritchett, A.J.'ye baktı, açıkça şaşırılmış ve memnuniyetsizdi. "Neden ifadenizde bundan bahsetmediniz, Şerif Yardımcısı?"

"Çünkü olaydan önceydi ve olayla hiçbir ilgisi yoktu."

"Fourcade'in durumu nasıldı?"

"İçki içmişti."

"Saldırgan, öfkeli, düşmanca mıydı?"

"Hayır efendim, o... mutsuz, somurtkan, felsefi bir haldeydi." "Renard hakkında konuştu mu? Onu tehdit etti mi?"

"Hayır. Adalet ve adaletsizlik hakkında konuştu." Ve gölgeler ve hayaletler. "Renard'ı arayacağına dair herhangi bir işaret verdi mi?"

"Hayır."

Pritchett gözlüklerini çıkardı ve düşünceli bir şekilde kulaklığını ısırdı. "Sonra ne oldu?"

"Ayrı yollara gittik. Ben Quik Pik'e uğrayıp birkaç şey almaya karar verdim. Gerisi raporumda ve Şef Earl'e verdiğim ifadede var."

"Bowen ve Briggs civarında şüpheli bir hırsızla ilgili tarayıcınızda herhangi bir çağrı aldınız mı?"

"Hayır efendim, ama birkaç dakika araçtan indim ve sonra bir süre normal radyoyu açtım ve tarayıcıyı kapattım. Görevim bitmişti, saat geç olmuştu."

Sessizlik, havada toz zerrecikleri gibi asılı kaldı. Annie kırık bir tırnak derisini kopardı ve bekledi. Pritchett ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı.

"Bir çağrı olduğunu düşünüyor musunuz, memur bey?"

Eğer bu soruyu mahkemede sorsaydı, Fourcade'in avukatı cümle bitmeden itiraz ederdi. *Spekülasyona yol açar.* Ama onlar mahkemede değillerdi. Odada itiraz eden tek kişi Annie'ydi.

"Ben aramayı duymadım," dedi. "Başkaları duydu."

"Diğerleri yaptıklarını söylüyorlar," diye onu düzeltti. Her hecede sesi yükseliyordu. Eğilip ellerini Annie'nin sandalyesinin kolçaklarına koydu, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Çünkü Gus Noblier onlara öyle söylemelerini söyledi. Çünkü önemli bir davayı mahveden, sonra da zekasıyla alt edemediği şüpheliyi kendi başına infaz eden bir adamı korumak istiyorlar!"

"Çağrı yoktu," dedi yumuşak bir sesle, geri çekilerek. Yine masaya yaslandı, gözleri her saniye Annie'nin üzerindeydi. "O gece Fourcade'i tutuklayıp gözaltına aldın mı?"

Tutuklama ne zaman yapıldığı ne fark ederdi ki? Ne değişirdi ki? Fourcade suçlanmıştı. Pritchett sadece Noblier'e karşı kullanmak için malzeme arıyordu ve Annie bu kavgaya karışmak istemiyordu.

Şerifin kendisine söylediği sözleri hatırladı. "Anlamadığım bir durumla karşılaştım. Durumu kontrol altına aldım. Olayı çözmek için karakola gittik."

"Richard Kudrow neden kaybolan bir tutuklama raporu gördüğünü iddia ediyor?"

"Çünkü o kokuşmuş bir avukat ve ortalığı karıştırmaktan başka bir şey sevmez." Pritchett'in gözlerine baktı. "Neden ona inanıyorsun? O, seni mahkemede zor durumda bırakmak için yaşıyor. Emin ol ki, sen ve Noblier'in birbirinizin boğazına sarılırken, polislerin de ortada kalmasından büyük zevk duyuyordur." Stratejisinin işe yaradığını görünce içini küçük bir memnuniyet

kapladı. Pritchett dudaklarını sıkıştırdı ve masadan uzaklaştı. Richard Kudrow'un onu aptal yerine koyması, dünyada isteyeceği en son şeydi. Kudrow'un onu aptal yerine koymasıydı.

"Nick Fourcade'i ne kadar tanıyorsun, Annie?" diye sordu, sesinden itici güç kaybolmuştu.

Nick'in kollarında geçirdiği geceyi, birbirlerine sarılmış bedenlerini düşündü. "Çok iyi değil."

"O senin sadakatini hak etmiyor. Ve kesinlikle rozeti de hak etmiyor. Sen iyi bir polissin Annie. Sicilini gördüm. O gece doğru olanı yaptın. Haftaya tanık kürsüsüne çıktığında doğru olanı yapacağına güveniyorum."

"Evet, efendim," diye mırıldandı.

Rolex saatine baktı ve A.J.'ye döndü. "Başka bir yerde işim var. A.J., Annie'yi dışarı çıkarır mısın?"

"Tabii ki."

Annie, Pritchett'in peşinden çıkmak için ayağa kalkmaya başladı, ama kapı onun arkasından çok hızlı kapandı.

"Golf saatine geç kaldı," dedi A.J., kitaplıktan kıpırdamadan. "Neden bize yalan söylüyorsun, Annie?"

Sanki yüzüne tükürmüş gibi irkildi. "Ben yalan söylemiyorum..."

"Beni aşığalamayın," diye tersledi. "Her şeyin üstüne bir de beni aşığalamayın. Sizi tanıyorum, Annie. Sizin hakkınızda her şeyi biliyorum. Her şeyi. Bu sizi korkutuyor, değil mi? Bu yüzden beni uzaklaştırıyorsunuz."

"Bence bu konuşmayı yapmak için uygun bir zaman ve yer değil," diye mırıldandı.

"Kimsenin ruhunun derinliklerine girmesini istemiyorsun, değil mi? Ya ben de annen gibi giderse ya da ölürsem..."

"Kes şunu!" Annie, çocukluğunun en acı hatıralarını ona karşı kullanmasına öfkelenerek emretti.

"Bu, senin bir parçan olmayan birini kaybetmekten çok daha acı verici," diye ısrar etti. "Herkesi uzak tutmak daha iyi."

"Şu anda senden bir kol mesafesinden daha fazla uzaklaşmak istiyorum, A.J.," dedi Annie sertçe. Sanki adam aniden elini uzatmış ve onu bir usturayla kesmiş, etini ve kemiğini parçalamış gibi hissetti.

"O gece Fourcade'i gördüğünü neden bana söylemedin?" diye sordu. "Ne fark eder ki?"

"Ne fark eder ki? Ben senin en iyi arkadaşınım! O gece randevumuz vardı. Beni terk edip Fourcade'i görmeye gittin..."

"O bir randevu değildi," diye tartıştı. "Akşam yemeği yedik. O kadar. Sen benim arkadaşımın, sevgilim değilsin. Her hareketimi sana açıklamak zorunda değilim!"

"Anlamıyorsun, değil mi?" dedi, inanamayan bir ifadeyle. "Bu güven meselesi..."

"*Kimin* güveni?" diye sordu kız. "Bana lanet olası bir sorguya çekiyorsun! Bir dakika önce en iyi arkadaşım olduğumu iddia ediyorsun, bir dakika sonra neden sana mahkemede kullanabileceğin bir şey vermediğimi merak ediyorsun. Bana kim olduğumuzu yaptıklarımızdan ayırabileceğimizi söylüyorsun, ama sadece sana uygun olduğunda. Yeter artık, A.J. Bu saçmalığa ihtiyacım yok ve kesinlikle ruhuma saldırmaya da ihtiyacım yok!"

"Annie..."

O kapıya doğru yöneldiğinde koluna uzandı ama o ondan uzaklaştı. Dış ofisteki sekreterler, onun öfkeyle geçip gitmesini şaşkın gözlerle izlediler.

Dış koridor karanlık ve serindi. Üçüncü kattan sesler geliyordu. Günün son mahkeme çatışmaları bitmiş, son savaşçılar koridorda kalmış, hikayelerini paylaşp anlaşmalar yapıyordu. Annie yan çıkışa yöneldi ve gözlerini acıtan güneş ışığına çıktı. Güneş gözlüklerini takmaya çalışırken, kaldırımın kenarında duran bir adama çarpmak üzereydi.

"Şerif Yardımcısı Broussard. Bu tam bir tesadüf, söylemeliyim."

Annie yüksek sesle inledi. *Kudrow. Times-Picayune* gazete makinesine yaslanmış duruyordu, öğleden sonrasının mevsim normallerinin üzerinde olan sıcaklığına ve boğucu nemine rağmen trençkotunu sıkıca kemerle bağlamıştı. Duruşu tembellikten çok acı çekiyor olduğunu gösteriyordu. Zayıflamış yüzü mantar rengindeydi ve terden parlıyordu. Mardi Gras'ın yaklaştığını müjdeleyen manşetin üzerine uzanmış, o anda ölebilecekmiş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Annie, ona insan olarak duyduğu endişe ile kişiliğinden duyduğu hoşnutsuzluk arasında kalmış bir halde.

Kudrow doğrulurken gülümsemeye çalıştı. "Hayır, canım, ölüyorum, ama endişelendiğin şey buysa, burada ölmeyeceğim. Henüz gitmeye hazır değilim. Hala düzeltilmesi gereken adaletsizlikler var. Sen bunu çok iyi bilirsin, değil mi?"

"Kelime oyunlarına hiç havamda değilim, avukat. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Yapacak daha önemli işlerim var."

"Marcus'un tanık alibisini aramak gibi mi? Marcus, onun durumuyla ilgilendiğini söyledi. Ne kadar ilginç. Bu, görevinin kapsamı dışında, değil mi?"

Bu bilgiyle ne kadar zarar verebilirdi? Omuzlarının arasında ter birikmiş, omurgasının ortasından aşağıya doğru akıyordu. "Merakımdan birkaç şeyi araştırıyorum, hepsi bu."

"Gerçeği öğrenme arzusu. Ne yazık ki, departmanında bu özelliği paylaşan başka kimse yok gibi görünüyor. Dün gece Renard'ların evinde meydana gelen silahlı saldırı olayını araştıran kimse olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Belki de bulunacak bir şey yoktur."

"Bir hafta içinde iki kişi Marcus'a açıkça zarar vermeye çalıştı. Birçok kişi de onu tehdit etti. Şüphelilerin listesi telefon rehberi kadar uzun olabilir, ancak bildiğim kadarıyla kimse sorgulanmadı."

"Dedektifler bu günlerde çok meşguller, Bay Kudrow."

"Bunu görmezden gelirlerlerse, bir cinayet daha olacak," diye uyardı. "Bu topluluk saat zembereği kadar gergin. Havada öfke, korku ve nefretin yoğunlaştığını hissedebiliyorum. Bu tür bir baskı ancak bir yere kadar kontrol edilebilir, sonra patlar."

Sıkı, hırıltılı bir öksürük onu salladı ve yine otomat makinesine yaslandı, enerjisi tükenmiş, gözleri donuklaşmıştı; kötü bir kıyamet hayaleti gibi.

Annie, onun haklı olduğunu bilerek ondan uzaklaştı, havada aynı ağırlığı, aynı beklenti hissini hissediyordu. Güneş ışığında bile her şey kötü bir rüyada olduğu gibi siyah bir çerçeveye çevrili görünüyordu. Yan sokakta, şehir çalışanlarının ışık direklerine güzel bahar bayrakları asarak Mardi Gras Karnavalı için şehri süslediklerini görebiliyordu, ama kaldırımlar garip bir şekilde boştu. Kolluk kuvvetleri merkezinin güneyindeki parkta kimse yoktu.

Bir hafta içinde üç kadın saldırıya uğramıştı. Polisler suçlu gibi davranıyordu ve cinayet zanlısı serbest kalmıştı. İnsanlar dehşete kapılmıştı.

Annie, Bayou Strangler'ın burada avlandığı yaz günlerini hatırladı ve aynı tedirginlik hissini, aynı mantıksız korkuyu, aynı çaresizlik duygusunu hatırladı. Ama bu sefer o bir polisti ve diğer tüm duygular sorumluluğun ağırlığı altında eziliyordu.

Biri bunu durdurmalıydı.

Myron, Annie'yi kayıt bürosuna geri döndüğünde, Annie'den saate doğru keskin bir bakışla karşıladı.

"Allied Insurance'tan gelen bu beyefendi bir dizi kaza raporuna ihtiyaç duyuyor," dedi ve tezgahın karşı tarafında, buruşuk seersucker giysili, terleyen et yığınının başını sallayarak işaret etti. "Ona ihtiyacı olan her şeyi vereceksin."

Bu emir üzerine *Wall Street Journal*'ını aldı ve erkekler tuvaletine doğru yürüdü.

"Bu, bugün duyduğum en iyi haber!" sigorta görevlisi kıkırdadı. Küçük bir balon hayvanı gibi görünen elini uzattı. "Tom O'Connor. Hatırlaması kolay," dedi, yapmacık bir göz kırparak. "Tomcat O'round the Corner. Anladın mı?"

Annie el sıkışmayı reddetti. "Anladım. Hangi raporlara ihtiyacınız var?"

Ceketinin cebinden buruşuk bir liste çıkardı ve ona uzattı.

"Hey, o üniforma sana çok yakışmış! Küçük bir bayan şerif yardımcısı gibi görünüyorsun." "Ben şerif yardımcısıyım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yine kahkahalarla gülmeye başladı. "Vur beni o zaman!"

"Beni kışkırtma," dedi Annie. "Silahlıyım ve bugün çok kötü bir gün geçirdim." Listeyi dosya dolaplarına götürürken gökyüzüne baktı.

"Araf bir büro departmanı, değil mi?"

Tom O'Connor'ı raporlarıyla birlikte yolcu ederken, faks makinesi çaldı ve çalışmaya başladı. Annie kapak sayfasının çıkmasını izledi, mektubun başlığında yazan New Iberia bölgesel suç laboratuvarı ilgisini çekti. Gönderim Dedektif Stokes'a adreslenmişti, ancak faks numarası dedektiflerin makinesinin numarası yerine kayıtların numarasıydı, bir rakam farkla.

Sayfaların tepsiye düşmesini izledi ve tek tek aldı. Lindsay Faulkner'in cinayet mahallinde ve Lindsay Faulkner'ın vücudunda toplanan yetersiz fiziksel kanıtlara ilişkin ön laboratuvar sonuçları. Negatif. Tecavüz kitiyle ilgili hiçbir şey yoktu - meni, saç, tırnaklarının altından alınan deri yoktu, ancak onun direndiğini biliyorlardı. Halıdan alınan kan örnekleri ona ait gibi görünüyordu. En azından aynı tipti. Daha gelişmiş DNA testleri haftalar sürecekti.

Stokes'un tahmin ettiği gibi, Jennifer Nolan tecavüzünde veya Kay Eisner tecavüzünde olduğu gibi, ellerinde hiçbir şey yoktu. Kanıt eksikliği, bu davaları birbirine bağlayan tek şeydi. Ve siyah tüylü maske - Annie'nin Faulkner'ın halısından kopardığı parça, Nolan'ın karavan parkında bulunduğu parçayla eşleşiyorsa. Nolan ve Eisner, saldırganı görmüşlerdi, ikisi de maskeyi görmüştü. Şu ana kadar Lindsay Faulkner hiçbir şey hatırlamıyordu. Bu durum düzelmezse, maskeden kopan tüy diğer saldırılarla tek bağlantı noktası olabilirdi.

Yayınları tekrar gözden geçirip tüye dair bir şey bulmaya çalıştı, ama bulamadı. En azından bir not olmalıydı.

Annie saate baktı. Myron, erkekler tuvaletinde beş dakika daha kalacaktı. Dünyanın resmi zaman tutucuları, saatlerini Myron'un bağırsaklarına göre ayarlayabilirdi. Masasından laboratuvarın numarasını çevirdi ve aradığı kişiyle bağlantı kurdu, dava numarasını ve aradığı şeyi hızlıca söyledi.

Kanıt bulunmaması nedeniyle hayal kırıklığına uğrayarak, faks sayfalarını tararken bekledi. Karşılarında bir profesyonel vardı, kadınları tüm izleri silmeye zorlayacak kadar bilgili ve soğukkanlı biri, ya da Lindsay Faulkner'ın durumunda, izleri kendisi silmeye zorlayacak kadar. Aradıkları her şeyi biliyordu, kasık kıllarından tırnak altındaki deriye kadar.

Görev gücünün eski dosyalardan bir şey bulup bulmadığını, Stokes'un eyalet hapishanesinden haber alıp almadığını, NCIC veya VICAP bilgisayarlarının bir şey bulup bulmayacağını merak etti. Kayıt departmanında terli sigorta adamlarını bekleyen kişi yerine, bunu bulacak kişi olmak istedi.

"Pardon?" kadının sesi telefonda tekrar duyuldu. "Siyah tüy dediniz, değil mi?"

"Evet. Nolan davasında bir tane vardı ve Faulkner davasında da siyah bir tüy parçası olabilecek bir şey vardı."

"Burada yok." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani, envanterlere bakıyorum ve hiçbir tüy göremiyorum. Buraya hiç kaydedilmemi ler.  zg n m."

Annie kadına teşekkür edip telefonu kapattı.

Myron ofise geri dönerken, "Tüy yok," diye mırıldandı. "Broussard, ne mırıldanıyorsun?" diye sordu.

Ona aldırış etmeden Annie, tezg htaki çekmeceye gitti ve Faulkner davasının delil kartını çıkardı. Parmaklarını envanterdeki öğelerin üzerinde gezdirdi. Siyah tüy benzeri lif dördüncü sırada listelenmi ti. Gözaltı zinciri listesindeki son isim, tüm öğeleri laboratuvara inceleme için teslim etmek amacıyla listeyi imzalayan Dedektif Chs. Stokes'tu.

Nolan'ın kartını çıkardı ve parmağını satırların üzerinde gezdirdi. Tüy listelenmi ti. Delil, laboratuvara teslim edilmek üzere Stokes tarafından kontrol edilmişti. Ancak laboratuvarda herhangi bir t y n teslim edildiğine dair bir kayıt yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Myron, kartı parmaklarından kaparak ve gözlerini kısarak ona baktı.

Annie masasından faks kağıtlarını aldı ve kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu memur.

"Dedektif Stokes'u görmek için. Bize bazı açıklamalar yapması gerekiyor."

Dedektiflerin ana binanın karşısındaki sokakta kendilerine ait bir binası vardı. Düzenli olarak teslim edilen ekstra peynirli pepperoni pizzaların miktarı nedeniyle sevgiyle Pizza Hut olarak bilinen bu bina, bir zamanlar yol inşaatı şirketinin ofis alanı olarak kullanılan, alçak, sümüksü yeşil renkli bir beton bloktu. Şerifin ofisi bu mülkü satın almış, ağır ekipmanlar için kullanılan otoparkı el koyulan araçlar için bir park yerine dönüştürmüş ve binayı, eskiyen kolluk merkezinde kendisine ayrılan alandan taşan dedektif bölümüne vermişti.

Annie kapıyı çaldı ve Perez adındaki dedektif tarafından içeri alındı. Adı, tişörtünün üzerine giydiği Kevlar yeleğin ön tarafına keçeli kalemle yazılmıştı. Koyu renkli saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı. Üst dudağını kaplayan bıyığı, küçük kemirgenleri saklayacak kadar gürdü. Annie'ye ekşi bir bakış attı.

"Stokes'u görmem gerek."

"Arama emrin var mı?"

"Siktir git, Perez."

Annie yanından geçerken, Perez elini ağzına götürüp bağırdı: "Hey, Chaz, sessiz kalma hakkın var!"

Bina, bir soğuk hava deposu kadar soğuktu. İki pencere kliması, sıcaklığı korumak için uğraşırken gürültü yapıyordu, elektrikli vantilatörler ise tek ön odaya soğuk havayı üflüyordu. Tecavüzle mücadele ekibine tahsis edilen oda arka taraftaydı. Muhtemelen bir zamanlar inşaat ustabaşının ofisiydi. Ucuz ahşap kaplamalı, 12 x 12 boyutlarında bir küp. Biri, parmaklıklı pencerenin pervazında soda kutularından piramit yapmaya başlamıştı. Annie ve Myron'un topladığı dosyalar, odanın ana mobilyası olan uzun masanın üzerinde gelişigüzel yığınlar halinde dağılmıştı. Sonny Landreth'in "Shootin' for the Moon" adlı sert Cajun tarzı rock şarkısı, köşedeki dosya dolabının üstündeki boom box'tan çınliyordu.

Mullen telefonda konuşuyordu. Stokes masanın arkasında zıplıyor, havada gitar çalıyor ve şarkı sözlerini mırıldanıyordu, buruşuk porkpie şapkası başının arkasına kaymıştı.

Annie gözlerini devirdi. "Tabii ya, bu cemaatin kadınları senin görevde olduğunu bilince daha rahat uyuyacaklar, Stokes."

O, ona doğru döndü. "Broussard, sen benim günümün baş belasısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Umurumda değil." Faksları havaya kaldırdı. "Faulkner'ın ön laboratuvar sonuçları. Tüy nerede?"

Kağıtları ondan kaparak kaşlarını çatarak gözden geçirdi. "Orada aradığını iddia etme," dedi Annie. "

Laboratuvar, onu ya da Nolan olay yerinden çıkan tüyü hiç görmediklerini söylüyor. Nedenini bilmek istiyorum."

Mullen hâlâ telefon ahizesini kulağına dayamış durumdaydı, ama gözleri onlarda idi.

"Dostum, buna dış kanal tedavisi kadar ihtiyacım var," diye mırıldandı Stokes, arka kapıya doğru dönerek.

Annie onu takip etti. Binanın arkasındaki alan, ezilmiş kabuklar, kayalar ve yabancı otlarla dolu bir çorak araziydi ve terk edilmiş hurda araçların bulunduğu impound lot'u görünüyordu.

"Onlara ne yaptın, Chaz?" diye sordu.

"Benim işlerime burnunu sokma demiştim," diye bağırdı, parmağını ona doğru uzatarak.

"Yani cezasız bir şekilde her şeyi mahvedebilirsin, öyle mi?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı ve ona saldırdı. "Kapa çeneni lan!" Annie binanın yan tarafına doğru geri çekildi.

"Senin saçmalıklarından bıktım artık, Broussard," diye hırladı, yüzü onunkine birkaç santim uzaklıkta. Soluk gözleri öfkeden neon ışığı gibi parlıyordu. Boynundaki tendonlar demir çubuklar gibi belirgindi. "Ne yaptığımı biliyorum. Bu işi nasıl aldığımı sanıyorsun? Senden daha esmer olduğum için mi bu işi aldım sanıyorsun? Ten rengim sayesinde mi buraya geldim sanıyorsun?"

Annie ona sert bir bakış attı. "Hayır. Bence bu işi aldın çünkü erkeksin ve saçmalıklarla dolusun. Büyük laflar ediyorsun ve biri sana bunu söylediğinde, birdenbire o kişi ırkçı oluyor. Bu oyundan bıktım usandım. Quinlan'ın kimseye ırkçı dediğini duymadım. Ossie Compton'ın kimseye ırkçı dediğini duymadım. Senden başka kimseyi duymadım ve senin sahip olduğun şey ise sadece bronzlaşmış bir ten."

O, binaya dayadığı kolunun altından eğildi ve ondan uzaklaştı. "Sen bir pisliksin. Kar beyazı olsan da pislik olurdun. Mel Gibson gibi olsan da pislik olurdun. Konu kapanmıştır.

Topladığım kanıtlarla ne yaptığını bilmek istiyorum. Bana söyleyebilirsin ya da şerife götürebiliriz."

Stokes, öfkesini kontrol etmeye ya da seçeneklerini değerlendirmeye ya da her ikisini birden yapmaya çalışarak odada volta attı. "Beni tehdit etme, Broussard," diye mırıldandı. "Sen küçük bir baş belası ve sorun çıkaran birisin."

"Gus hala ofisinde," diye blöf yaptı Annie. "Doğrudan ona gidebilirdim, biliyorsun."

Ve sadece aptal gibi görünmekle kalmayıp, erkeklerin ona karşı beslediği tüm kötü duyguları yeniden canlandırma riskini de göze almakla. Stokes, Gus'a da az önce ona söylediği şeyin aynısını söyleyecekti. Onu sorun çıkaran biri olarak nitelendirecekti ve departmanda ona bir şekilde inanmayacak tek bir kişi bile yoktu.

"Kanıtları attın," diye ısrar etti, ona düşünme fırsatı vermek istemiyordu. "Bunun için ne gibi bir mazeretin olabilir?"

"Hiçbir şeyi atmadım," diye homurdandı. "Tüyler eyalet laboratuvarına gönderildi."

"Makbuz nerede?"

"Siktir git! Sana hesap vermek zorunda değilim, Broussard! Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Belki de dikkat eden tek kişi benimdir," diye karşılık verdi Annie. "Neden tüyler hariç her şeyi New Iberia'ya gönderdin?"

"Çünkü eyalet laboratuvarında tanıdığım bir adam var ve bana bir iyilik borçlu. Bu yüzden. Orada, bir tüyü inceleyip Outer Mongolia'da bir ördeğin kışından kopmuş mu diye anlayabilen bir beyin takımı var. Ben de ona lanet olası tüyleri ve Bichon cinayetinden kalan maskeyi gönderdim. Bize ne faydası olacak ki?"

"O lanet maskeler bir kuruşa bir düzine. Ne yapacağız? Tayland'ın Bumfuck kasabasındaki tüm üreticileri bulup onlara ne diyeceğiz? Güney Louisiana'daki tüm ucuz ve kalitesiz hediyelik eşya dükkanlarına gidip onlara tecavüzcülere maske sattıklarını soracak mıyız? Yüzlerce kilometre yol yapıp hiçbir şey elde edemeyeceğiz."

"Tüyler eşleşirse," dedi Annie. "O zaman en azından ilk iki tecavüzü Faulkner'a bağlayabilirsin. Bir iplik bile olsa, şu anda elindekinden daha fazla olur. Faulkner saldırı hakkında hiçbir şey hatırlamıyor. Belki de hiç hatırlamayacak."

Annie, bir hata yaptığını hemen anladı. Stokes'un duruşu gerildi, bakışları soğuk ve sertleşti.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu sessizce.

Oh, *lanet olsun*. Annie iki ayağıyla birden atladı. "Bu sabah onu görmeye gittim."

"*Siktir!*" Stokes inanamadan bağırdı. Sonra sesi neredeyse fısıltıya dönüştü, ama yine de Annie'nin sinirlerini keskin bir şekilde tırmaladı. "Sen hiç dinlemiyorsun, değil mi, kaltak?"

"Bu benim davam," dedi, yumruğunu göğsüne vurarak. "Ben halledeceğim. Sana hesap vermek zorunda değilim. Hikayemi doğrulamak için eyalet laboratuvarını aradığımı öğrenirsem, seni Noblier'in ofisine sürüklerim ve onun seni kovmaya hazır olmadığını düşünüyorsan, bir daha düşünsen iyi olur Broussard. Seninle işim bittiğinde, timsah çiftliğinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyor olacaksın."

"Faulkner *benim* kurbanım, *benim* tanığım. Ondan uzak dur. Benim davalarımından uzak dur," diye uyardı, işaret parmağıyla kadının göğüs kemiğine dokunarak. "Benden uzak dur."

Binaya geri girdi, parmaklıklılı fırtına kapısı arkasından tıslayarak kapandı. Mullen pencereden ona baktı. Bir an sonra, binanın diğer tarafında bir arabanın motoru gürültüyle çalışmaya başladı ve lastikler kaldırımında gıcırdadı. Stokes'un siyah Camaro'su bayou'ya doğru hızla geçerken onu bir an gördü.

Şimdi ne olacaktı? Annie, Stokes'un tüyleri bir uzmana gönderecek kadar titiz olduğunu düşünemiyordu, ama eyalet laboratuvarını arayıp kontrol ettirirse, Stokes onu fena halde rezil edecekti. Eğer tüyleri gerçekten Shreveport'a götürmüşse, makbuzu dava dosyasıyla birlikte saklamış olmalıydı ve dava dosyası onun elindeydi. Peki ya tüyleri eyalet laboratuvarına göndermemişse?

O, ayak işlerini yapmak istemediğini, tüylerin kaynağını araştırmak istemediğini itiraf etmişti. Bundan yararlı bir şey elde etme şansı çok düşüktü. Tüylerin Bichon cinayetindeki maskeyle eşleşmesini istemiyordu, çünkü bu, Marcus Renard dışında başka birinin Pam Bichon'u öldürdüğü anlamına gelebilir. Bu işi istemiyordu. Baş ağrısı istemiyordu. Yanıldığı kanıtlanmasını istemiyordu.

En az dirençle karşılaşacağı yolu seçen bir gezgin, Stokes buydu. Onun sorunu, rengiyle veya başkalarının onun rengi hakkındaki algısıyla kesinlikle ilgisi yoktu. Onun sorunu, kendi dünya algısı ve bu konudaki öncelikleri ile ilgiliydi. Zorlu bir ipucunu takip etmek gibi sıkıcı bir işi yapmak yerine, zamanını hava gitar çalarak geçirmeyi tercih ederdi. Pam Bichon'un takip edildiğini kanıtlayabilecek sıkıcı işi yapmak yerine, zamanını Pam Bichon ile flört ederek geçirmeyi tercih ederdi. Onun tehlikede olduğunu düşünmüyordu, öyleyse neden bir şeylerin peşine düşsün ki?

Annie, bu davada ve Pam'in davasında başka neleri mahvetmiş olabileceğini merak etti. Pam takip edilirken neyi gözden kaçırmış olabilirdi? Pam, uzaklaştırma emri için başvuruda bulunduğunda Renard'a karşı kullanılabilecek bir şey mi? Başka biri, Quinlan, Perez veya Nick, Pam'in davasını başından beri ele alsaydı, işler ne kadar farklı gelişebilirdi?

Şimdi Stokes, birçok kadının hayatını etkileyebilecek bir görev gücünün başında bulunuyordu. Sistemi ve prosedürü bilen, üç tecavüz olayının mahallinde neredeyse hiçbir iz bırakmamış bir suçluyla karşı karşıyaydılar. Sadece bir profesyonel neye ihtiyaçları olduğunu bilebilirdi...

Ya da bir polis.

Bu düşünce onu ürpertti. Korku ensesini kaşındırdı ve gözlerini Pizza Hut'a çevirdi.

Bir polis, tecavüz davasının nasıl oluşturulacağını tam olarak bilirdi.

Stokes bir tecavüzcü mü? Bu delilikti. Takip edemeyeceği kadar çok kadını vardı. Ama tecavüz seksle ilgili değildi. Birçok tecavüzcünün karısı veya kız arkadaşı vardı. Tecavüz öfke ve güçle ilgiliydi. Stokes'un az önce ona saldırırkenki halini, gözlerindeki öfkeyi düşündü. Aylar önce Voodoo Lounge'un otoparkında onunla tartıştığında, onu reddettiğinde gözlerinde parlayan sıcak mavi nefret ateşini düşündü.

Ama öfkeden saldırganlığa ve tecavüze kadar uzun bir yol vardı. Stokes'un cinsel bir avcıdan çok tembel biri olması daha mantıklıydı. Tecavüzcülerinin meslekten polislerden çok meslekten suçlular olması daha mantıklıydı.

Yine de...

Stokes, Pam Bichon'un cinayetiyle ortak özellikleri olan üç tecavüz olayındaki tüm kanıtları elinde tutuyordu.

Stokes, Pam'in takip şikayetlerini soruşturmuştu.

Donnie Bichon, Pam'in dedektifle olan ilişkisini kısıkanıyordu. Pazartesi günü öğle yemeğinde Stokes ile buluşan ve aynı gece kafası parçalanmış Lindsay Faulkner böyle söyledi.

Donnie, Stokes'u kısıkanıyordu.

"Aptal... Önemli bir şey değildi," demişti Faulkner.

Annie, bu haberi Stokes'a kimin vermiş olabileceğini merak etti.

Ofis cehennemindeki vardiyasını bitirdi, geçici soyunma odasında kıyafetlerini değiştirdi ve Heap'in hasarını tahmin etmek için araştırmaya çıktı.

bir gözü de aynı eziklere sahip bir Cadillac'ı arıyordu. Üç garajdan sonuncusu, Po' Richard'ın sandviç dükkanının karşısındaydı.

Karnı guruldarken, akşam yemeğini düşündü. Bu kadar erken eve gitmek, neredeyse kesin olarak Sos Amca ile yüzleşmek anlamına geliyordu. Sabah onu ve sorularını atlatmıştı, ama bir daha o kadar şanslı olamayacaktı. A.J.'nin sabah neden bu kadar çabuk gelip gittiğini bilmek isteyecekti. Fourcade'in evine gitmek ne anlama gelirdi? Oturup aralarındaki durumu konuşacaklar mıydı, yoksa hiçbir şeyi çözmeden, her şeyi daha da karmaşık hale getirerek yatakta mı son bulacaklardı?

Arabayla drive-through penceresine yanaştı ve kızarmış karides po'boy sepeti ve bir Pepsi sipariş etti. Penceredeki çocuk onu tanımadı. Haberleri izleyen tiplere benzemiyordu. Restoranın önündeki piknik masalarını ve orada akşam yemeğini yiyen yarım düzine kişiyi görmezden gelerek, bir blok aşağı sürdü ve bira kutuları ve kırık camlarla dolu boş bir arsaya park etti. Akşam yemeğini yerken, kırık penceresinden caddenin karşısındaki Bichon Bayou Development'a baktı.

Ofis neredeyse iki saattir kapalıydı, ama Donnie'nin Lex'i binanın yanında duruyordu ve iki pencereden ışık sızıyordu. Donnie, Pam'in Stokes'la geçirdiği zamana neden kıskançlık duyuyordu? Pam'in takip edildiği sırada polise değil de kendisine başvurmasını mı bekliyordu? Planı bu muydu? Pam'i kendisi takip etmek, onu isimsiz bir şekilde korkutmak, kendisine başvurmasını sağlamak ve onu geri kazanmak mı? Bu, Donnie'nin gelişmemiş ergen egosuna hitap edecek türden çocukça bir büyük plan gibi görünüyordu. Ve plan başarısız olduğunda, kendinden başka birini suçlamak isteyecekti - Stokes'u ya da Pam'i.

Annie, karton tepsiden son karidesi aldı ve Lindsay'i düşünerek yavaşça çiğnedi. Faulkner, Donnie'den hoşlanmıyordu. *Nefret etmek* belki de çok güçlü bir kelime olmazdı. Son keşfini sadece ona sorun çıkarmak için yapmış olabilirdi. Emlakçının resepsiyonistine göre, Donnie ve Lindsay pazartesi sabahı tartışmışlardı. Lindsay, Donnie'yi karalamakla emlak için potansiyel alıcıyı korkutup kaçıracağını düşünmüş olabilir. Peki Donnie bu plana nasıl tepki verirdi?

Çocuğunun annesini korkutabilecek, onu öldürebilecek biriye, Lindsay Faulkner'ın kafasını telefonla ezmekten onu ne alıkoyabilirdi?

Jeep'ten indi, caddeyi geçti ve Bichon Bayou Development'ın açık yan kapısından içeri girdi. Işığın sızdığı pencerenin yanındaki yan kapıyı seçti, zili iki kez çaldı ve bekledi. Bir dakika sonra Donnie kapıyı açtı ve ona baktı, gözlerinde belirsiz bir parıltı vardı.

"Bakın, polis sandviimdeki kız dolgusu gelmiş," dedi yavaşça. Kravatını çıkarmış, gömleğinin yakasını açmış ve kollarını sıvamıştı. Üzerinde hafif bir kolonya gibi viski kokusu vardı. "Fourcade peşimde, Stokes yüzümde ve sen... Benden ne istiyorsun, Bayan Broussard?"

"Ne kadar içtin, Bay Bichon?"

"Neden? Bir adamın kendi ofisinin mahremiyetinde kederini içkiyle unutmmasının yasak olduğu bir yasa mı var?"

"Hayır, efendim," dedi Annie. "Sadece bu konuşmanın zamanımı harcamaya değeri olup olmayacağını merak ediyorum, hepsi bu."

Kahverengi saçlarını eliyle karıştırdı ve omzunu kapı çerçevesine dayadı. Ona attığı gülümseme zayıf ve zoraki görünüyordu. Fiziksel ve ruhsal olarak yorgun görünüyordu. Annie, bu değeriendirmenin ona karşı olan duygularını etkilememesine dikkat etse de, onun üzgün olduğunu düşündü. Donnie, birçok kadının annelik yapmak isteyeceğı türden bir adamdı - bir erkeğın vücudunda yaşayan, çekicilik, yaramazlık, kafa karışıklığı ve potansiyel ile dolu, ebedi bir ocuk. Pam'i çeken bu çocuksu özelliğı miydi? Lindsay Faulkner, Pam'in Donnie'nin potansiyelini her zaman gördüğünü, ancak onun bu potansiyeli gerçekleştiremeyeceğini hiç düşünmediğini söylemişti.

"Her zaman bu kadar açık sözlü müsünüz, Dedektif?" diye sordu. "Kadınların annelerinin beyaz eldivenli gözetimi altında öğrendikleri o utangaç oyunlara ne oldu?"

"Yardımcıdır," diye düzelitti Annie. "Annem ben dokuz yaşındayken öldü."

Donnie yüzünü buruşturdu. "Tanrım. Bu aralar hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyorum. Üzgünüm," dedi içten bir pişmanlıkla. Kapıdan geri çekildi ve ona içeri girmesini işaret etti. "O kadar sarhoş değılim ki tüm terbiyemi ve mantığımı kaybetmişim, geri bazıları başından beri mantığımın pek olmadığını söyler. İçeri gel. Otur. Az önce pizza sipariş ettim."

Ofisinde tek ışık kaynağı, cılalı meşe masanın üzerinde altın rengi parıldayan ve mekana samimi bir hava katan bir boyunlu lamba idi. Donnie'nin "1 Numaralı BABA" olduğunu belirten bir kahve fincanının yanında, bir şişesi Glenlivet single malt viski duruyordu.

"Bu hafta Josie'yi gördün mü?" diye sordu Annie, ofiste yavaşça dolaşarak duvarlardaki vahşi yaşam resimlerini ve Quail Run mahallesinin çerçevesi hava fotoğraflarını incelerken. Josie'nin bir peri gibi gülümsediği bir fotoğraf, fincanın yanındaki masanın üzerinde duruyordu.

Donnie koltuğuna oturdu. "Hayır, tabii ki görmedim. Her gece okul gecesi. Hafta sonu Belle onunla kaçıyor. Sana şunu söyleyeyim, eski karından daha kötü olan tek şey eski kayınvaliden. Aradığımda yalan söylüyor, Josie'nin banyoda olduğunu, yattığını, ödevini yaptığını söylüyor." Kupa'ya iki parmak viski döktü ve yarısını içti. "İtiraf ediyorum, Belle Davidson hakkında karanlık düşüncelerim var."

"Bunu kime söylediğinize dikkat edin, Bay Bichon."

"Haklısınız. Söylediğim her şey aleyhime kullanılabilir ve kullanılacaktır. Şu anda umurumda değil. Küçük kızımı özlüyorum."

Viskiyi yudumlarken, parmak uçlarıyla bardağın üzerindeki baskıyı okşadı. Sanki hayatında hiçbir zorlukla karşılaşmayacağını düşünmüş ve şu anda yaşadıkları ona kaba ve hoş olmayan bir şokmuş gibi, üzerinde bir şaşkınlık havası vardı. Annie, her şeyin ona çok kolay geldiğini düşünüyordu. Yakışıklıydı. Popülerdi. Sporcuymuş. Sevgi ve hayranlık, anında affedilme, hesap vermemeyi bekliyordu. Birçok yönden, kızı kadar çocuktuk.

"Lütfen oturun da gözlerinizi odaklayabileyim, Memur Bey. Ve lütfen bana Donnie deyin. Çekici kadınların bana 'efendim' demek zorunda hissetmelerini düşünmek zorunda kalmadan da yeterince depresifim." Yine yorgun bir gülümseme attı.

Annie, masanın karşısındaki bordo kanatlı koltuğa oturdu. Renard'ın sürekli yapmaya çalıştığı gibi, onunla arkadaş olmak, onun polis olarak değil, kendisi için burada olduğunu varsaymak istiyordu. Ama Donnie konusunda daha az endişeli olduğunu hissetti, ki bu pahalıya mal olabilecek bir hata olabilirdi, diye hatırlattı kendine. Renard kadar Pam'i öldürmek için nedeni vardı. Daha da fazlası. Ama yakışıklı, popüler ve çekiciydi ve kimse onun karısını aldatmaktan başka bir suç işlediğini düşünmek istemiyordu.

Eğer dedektiflik yapacaksa, onun kamuoyuna gösterdiği maskenin arkasındaki gerçek yüzünü ortaya çıkarmak onun göreviydi. Onu rahatlatmalı, konuşturmalı ve neyi açığa çıkarabileceğini görmeliydi. Stokes ve Fourcade'in ona karşı aldıkları düşmanca tavrı bir kez daha kullanabilirdi. Onun arkadaşı olabilirdi.

"Tamam, Donnie," dedi. "Seni üzen ne?"

"Neyim moral bozucu değil ki? Çocuğumdan ayrıldım. Hapisten çıkardığım psikopat bir polis tarafından takip ediliyorum. Şimdi de Stokes gelip

Lindsay Faulkner'ın kafasını ezip ezmediğini soruyor, sanki kafasında bir çentik bile açabileceğini düşünmüşüm gibi. İşler..." Ağır bir iç çekişle cümlesini yarım bıraktı. "Ve Pam..."

Gözleri yaşlarla doldu ve başka yere baktı. "Benim istediğim bu değildi," diye fısıldadı.

"Bu kimse için iyi sonuçlanmıyor," dedi Annie. "Bu sabah Lindsay'i gördüm. Durumu oldukça kötü."

"Ama bunun Pam'le bir ilgisi yok," dedi. "O tecavüzcü yüzünden oldu."

Annie yorum yapmadı. Kısa bir sessizlikte, onun kesin ifadesinin kayboluşunu izledi. "Sanırım dün gece Renard'a birinin ateş ettiğini duydun."

"Bütün şehir bunu konuşuyor," dedi Donnie. "Eğer öldürülseydi, Rotariler onu Mardi Gras geçit töreninin baş mareşali yaparlardı. İnsanlar adaletin yerini bulmasını beklemekten bıktı."

"Sen de o insanlardan mısın?"

"Tabii ki. Tetiği ben mi çektim? Hayır, tabii ki hayır, ve bu sefer beni destekleyecek yarım düzine tanıgım var. Dün gece buradaydım, geçit töreni arabasını hazırlıyordum."

"Ve ekip bu gece izinli mi?"

"İş bitti. Kutlama yapıyorum." Şişeyi kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Bana yardım etmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bu beni ikinci kez reddedişin. Dikkatli olmazsan, benden hoşlanmadığını düşüneneğim."

"Sonra ne olacak?"

Omuz silktili ve sırtıttı. "Daha çok çabalamam gerekecek. Reddedilmeyi sevmem." "competition hakkında ne Lindsay Dedektif Stokes'un Pam ile vakit geçirmesinden kıskançtı.

Gülümseme kayboldu. Biraz daha viski doldurdu ve uzun boylu vücudunu sandalyeden kaldırırken bardağı da yanında götürdü. "Adam bir pislik, hepsi bu. Soruşturma yapması gerekiyordu. Ama tek istediği Pam'in pantolonunun içine girmektir."

"Sence başardı mı?" "Pam herkesle yatmazdı."

"Peki, yatmış olsaydı, bu seni ne ilgilendirirdi?"

"O hala benim karımdı," dedi, yüzünde bastırılmış öfkeyle sert bir ifade belirdi.

"Kağıt üzerinde."

"Bitmemişti."

"Pam bittiğini söyledi."

"Yanıliyordu," diye ısrar etti. "Onu seviyordum. Her şeyi mahvettim. Mahvettiğimi biliyorum, ama onu seviyordum. Sorunlarımızı çözebilirdik."

Onun kararlılığı Annie'yi şaşırttı ve sinirlendirdi. "Donnie, o boşanma belgelerini vermişti."

"Hâlâ benim soyadımı taşıyordu. Tanrı aşkına, hâlâ benim yüzüğümü takıyordu." Gözleri yine doldu ve eli biraz titredi. "Ve o kadınla dışarıda..."

Cümleyi bitirecek kadar sarhoş değildi. Başını sallayarak bu düşünceden uzaklaştı.

"Ne demek onunla dışarı çıktı?" diye sordu Annie. "Randevuya mı çıktılar?"

"Davanın bu yönünü tartışmak için öğle yemeği. Davanın o yönünü gözden geçirmek için akşam yemeği. Onun ona bakışını gördüm. Ne istediğini biliyorum. Davayı umursamıyordu. Olanları durdurmak için hiçbir şey yapmadı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ona göz kırptı. "Çünkü *ben biliyorum*. Oradaydım."

"Nerede?" Annie ısrarla sordu, ayağa kalkıp ona doğru adım attı, içgüdüleri tetikleydi. "Onu takip mi ettin? Şerifle konuştun mu? Onun ne yaptığını ya da yapmadığını nereden biliyorsun, Donnie?"

Sen de işin içinde değilsen tabii.

Bir an cevap vermedi, ona bakmadı. "Ona sor," dedi sonunda. "Ona ne yaptığını sor. Ne istediğini sor. Senden de aynı şeyi istemediğine inanamıyorum." Bakışları onun yüzünde dolaştı. "Ama belki de istemiştir. Belki de onun tipinden hoşlanıyorsundur. Ben ne bilirim ki?"

"Onun tipi mi?"

Viski yudumlarken uzaklaştı.

"Pam'e olan ilgisi konusunda onunla hiç yüzleştin mi?" diye sordu Annie.

"Onunla bir sorunum varsa şerife gitmemi söyledi, ama Pam kesinlikle şikayet etmediği için aptal gibi görüneceğimi de ekledi."

"Bu, Pam'e karşı nasıl hissetmene neden oldu?"

Cevap vermedi. Kitaplıktaki raftan küçük çerçeveli bir fotoğraf aldı ve sanki çok uzun zamandır görmemiş gibi ona baktı.

Pam ve Josie ile birlikte çekilmiş, yaklaşık beş yaşında olduğu bir fotoğraf.

Ailesi, bir arada. "O kadar güzeldi ki," diye fısıldadı.

Çerçeveyi kenara koydu ve tekrar Annie'ye döndü. "Senin gibi, Dedektif. Güzel kahverengi gözleri vardı." Tereddütlü bir hareketle elini uzattı ve Annie'nin kâkülleri yana doğru taradı. "Güzel bir gülümsemesi vardı." Annie'nin ağzının köşesine dokundu. "Dikkatli ol. Seninle evlenmek isteyeceğim."

Annie hareketsiz kaldı, bu konuşmanın ne kadarının Donnie'ye, ne kadarının alkole ait olduğunu merak etti. Sonra kapı zili çaldı ve Donnie'nin kafasındaki her ne varsa yok oldu.

"Pizzaçı geldi," diyerek dışarı çıktı.

Donnie'nin ne kadar dengeli olduğunu merak etti. Mantığı, herkesin Renard'ı tanımladığı klasik takıntılı takipçi modeline tehlikeli derecede yakındı. Pam'ı Stokes'la görünce ne kadar sinirlenmiş olabileceğini merak etti. Kasabadaki her kadının peşinde olduğu söylenen bir adamın, ayrı yaşadığı karısının başka bir erkekle öğle yemeği yemesine nasıl ahlaki bir öfke duyabileceğini merak etti. Stokes'un Pam'e niyetleri olsa bile, Pam ona karşılık vermemişti. "*Önemli bir şey değildi,*" demişti Lindsay; konuyu açmaya bile isteksizdi, o kadar önemsiz görünüyordu ki.

Yine de Donnie ile kavga ettiği gün Stokes'a bu konuyu açmıştı... ve aynı gece biri onu sonsuza kadar susturmaya çalışmıştı.

Parçalar zihninde dolaşıyordu: Donnie, çaresiz, karısını ve işinin güvenlik ağını kaybetmiş. Donnie, reddedilme fikrine katlanamayan. Donnie, mali sıkıntılar içinde. Donnie, öfkeli, sorunları ve karısının başka bir adamla birlikte olduğunu görmekten dolayı tehlikeli bir sınıra sürüklenen - bu adamın ırkı Donnie'nin zihnindeki öfkeyi daha da artırmış olabilir. O ince karanlık çizgiye itildiğinde, bir anlık delilikle onu aşmış olabilir mi? Öfkeyle onu öldürüp, kimsenin ona atfetmeyeceği zulümlerle suçu örtbas etmiş olabilir mi?

Telefonun aniden çalması Annie'nin konsantrasyonunu bozdu. Telesekreterin açılmasını bekliyordu, ama açılmadı. Bu saatte iş telefonunu kim arardı? Bir müşteri mi? Bir kız arkadaş mı? Meşru bir iş ortağı mı? Meşru olmayan bir iş ortağı mı?

Telefon çalmayı bıraktığında ahizeyi kaldırdı. Gözleri kapıda, yıldız 69'u çevirdi ve arama kendi kendine geri dönene kadar bekledi.

Dördüncü çalınıştta bir erkek sesi cevap verdi. "Marcotte."

"Onu ne zaman boyayacaksın Marcus? Hatırlatma istemiyorum," dedi Doll dramatik bir şekilde. "Bu gece sinirlerim hala gergin. Aslında daha da kötü. Sanki akşam olduğu için hepsi geri geliyor gibi. Akşamlarım artık eskisi gibi olmayacak. Akşamlarımın keyfi benden çalındı. Bir daha asla bu masada oturup akşam yemeğinden sonra bir fincan kahvenin tadını çıkaramayacağım. Duvar bu haldeyken kesinlikle olmaz. Ne zaman boyayacaksın?"

"Yarın, anne."

Marcus, duvardan fazla kalan ıslak macunu kazıyarak, karışımı hazırlamak için kullandığı kaba attı. Duvar tamirinde uzman değildi, kurşun deliği tamirinde ise hiç uzman değildi, ama bu işi yapmak isteyen hiçbir uzman da yoktu. Her telefon görüşmesi aynıydı: Adını duyduklarında telefonu kapatıyorlardı.

Kırık Fransız kapısını kendisi tahta ile kapatmıştı. Yedek cam geldiğinde, cam takmayı öğrenmesi gerekecekti. O zamana kadar, ağır perdeler kapının önüne çekilecekti. Doll, olası bir röntgenci veya keskin nişancının görüşünü engellemek için evdeki tüm panjurları ve perdeleri kapatmıştı.

"Şerifin ofisi o deliği tamir etmek için para ödemeli," dedi Doll. "Bize ateş edenlerin olması onların suçu. Hiçbir suçun olmadığı halde, bir kadın yüzünden kendini rezil ettiğin için seni haksız yere mahkum ettiler. Onlar tembel ve yozlaşmışlar, yüzlerinden hepimiz yataklarımızda öldürülerek öleceğiz."

"Hepsi öyle değil anne. Annie dün gece olanları araştırmak için elinden geleni yapacağını söyledi."

"Annie," dedi onaylamayan bir şekilde. "Kendini kandırma Marcus. Onu bir tür melek sanıyorsun. O da diğerlerinden daha iyi değil."

Annesinin sızlanmalarını dinlemeyen Marcus, iş alanını temizlemek için diz çöktü. Buradan taşınıp, ailesinin ve itibarının yükü olmadan yeni bir başlangıç yapmanın nasıl olacağını hayal etti. Kendi tasarladığı bir ev hayal etti, belki Teksas veya Florida'nın Körfez Kıyısı'nda. Açık ve aydınlık, suya bakan büyük bir terası olan bir ev.

İşten sonra eve gelip Annie'ye akşam yemeği pişirmeyi düşündü. Annie ev işlerinde pek becerikli değildi. Ona öğretmekten zevk alacaktı. Mutfakta yan yana çalışacaklar ve ona balığı doğru şekilde fileto yapmayı gösterecekti. Elini bıçağın üzerinde onun elinin üzerine koyup ona rehberlik edecekti. Elinin altında onun narin kemiklerini, bıçağın pürüzsüz sapının avucunu doldurduğunu neredeyse hissedebiliyordu. Bu, ikisine de önceki gece, onun elini penisinin sapına kapatmış olduğu anı hatırlatacaktı. Kasıkları sıcaklıkla doldu.

"Marcus, beni dinliyor musun?"

Doll'un tiz sesi, onun hayallerini paramparça etti. Bir an için, kükreyerek ayağa kalkıp, alçı karışımının bulunduğu tenekeyi sallayarak annesinin yüzüne vurup, annesi yere yığılırken alçı ve kanın duvara sıçradığını hayal etti. Ama elbette bunu yapmadı. Bu sadece bir anlık bir çılgınlıktı, geldi geçti. Ellerini nemli havluyla sildi ve havluyu düzgünce katladı.

"Ne dedin anne?"

"Boya uyacak mı?" diye sordu sinirli bir şekilde. "O lekenin her zaman göze çarpacağına dair bir önsezim var. Ne yaparsak yapalım renk uyacak gibi görünmüyor ve o duvara her baktığımda korkuya kapılacağım."

Marcus bir elinde kova, diğer elinde alet kutusu ile ayağa kalktı. "Eminim uyacak, tabii boyamadan önce sıvanın iyice kurummasını beklersek."

Doll parmak uçlarını göğüs kemiğine vurarak ekşi bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Keşke bu gece boyasan."

"Bu gece boyarsam, leke görünecek." O arkasında dilini şaklatırken uzaklaştı.

Evden çıkmak, hava almak, sessizliğe ihtiyaç duyuyordu. Annie'yi görmek istiyordu. Onu aramış, kendisini kurtardığı için tekrar teşekkür etmek ve davasında herhangi bir ilerleme olup olmadığını sormak istemişti, ama Annie evde değildi, bu da Marcus'un onun ne yaptığını merak etmesine neden oldu. İstemese de, bu gece bir erkekle birlikte olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Bu düşünce kıskançlığını uyandırdı. Erkekler onu isterdi. O da istiyordu. Ve Annie, aralarında ne olabileceğini henüz tam olarak anlamadan bir sevgili edinebilirdi. Onu başka bir erkeğin kollarından koparıp, ona vurup, onu cezalandırıp, kendisine ihanet ettiği için terbiye edip, zorla ve hakimiyet kurarak cinsel olarak sahip olmayı hayal etti. O zaman Annie hatasını anlayacaktı. Annie, onun

Ve bu gerçeği görünce kendi duygularını da fark edecekti.

Garip, diye düşündü ellerindeki alçı kalıntılarını yıkarken, Elaine öldükten sonra uzun bir süre onun yerini kimsenin almasını istememişti. Pam'ın ölümünden sonra başka bir kadını düşüneceğini hiç beklemiyordu. Hâlâ onun yasını tutuyordu. Hâlâ onu özliyordu. Ama o acının keskinliği azalmış ve yerini başka bir şeye bırakmıştı: açlık, ihtiyaç. Pam onu sonunda reddetmişti. Kocasının ve Stokes'un yalanlarına inanmış ve onun ona olan bağlılığının gerçeğini görememişti. Pam'i gittikçe daha az, melek Annie'yi ise gittikçe daha çok düşünüyordu.

Yatak odasından geçerek sığınağına gitti ve ışıkları ve radyoyu açtı. Haydn'ın bir yaylı dörtlüsü yumuşak bir şekilde çalarken, o da panelli lambri arkasında gizli küçük bir dolaptaki özel yerinden portreyi çıkardı. Bu küçük dolap bir asırdan fazladır oradaydı. Evin ilk sahiplerinin burada neyi sakladıkları bilinmiyordu. Marcus, rafları kimseyle paylaşmayacağı hatıralarla doldurmuştu. Geçmiş aşklarından kalan değerli hatıralar. Ailesinden kimsenin, bunların varlığından haberdar olmasını bile istemediğı şeyler. Şimdi birkaç parçaya dokundu.

Paneli kapatıp çizim masasına geçti ve eşyaları istediğı gibi düzenledi. Eskiz güzel bir şekilde şekilleniyordu. Uzun süre ona bakarak düşündü, hayal kurdu. Önce hafif egzotik şekilli gözlerine odaklandı. Sonra ince, dik burnuna. Sonra ağzına, dolgun alt dudağı ve kıvrımlı köşeleriyle inanılmaz derecede seksi ağzına. Ağzıyla onun ağzına dokunduğunu hayal etti, ağzının çıplak vücudu üzerinde hareket ettiğini hayal etti. Ellerinin ona dokunduğunu hayal etti. Tahrik giderek arttı, ta ki sonunda gizli dolaba geri dönüp bir çift kadın siyah ipek külotla geri gelene kadar. Pantolonunu açtı ve gözleri portredeyken külotla mastürbasyon yaptı. Onun içine girmenin, vücudunu kendi vücudunun altına bastırmanın ve bacaklarının arasına penisini tekrar tekrar sokmanın nasıl bir şey olacağını düşündü, ta ki o ecstasi ile çığlık atana kadar.

İş bittiğinde, köşedeki lavaboda kendini yıkadı, külotu duruladı ve diğer hazineleriyle birlikte sakladı. Saati izledi ve bekledi, çizim üzerinde çalışamayacak kadar huzursuzdu. Ev sessizleştğinde ve annesi ile Victor'un muhtemelen uyuduğunu anladığında, huzursuzluğu onu evden dışarı, gecenin karanlığına sürükledi.

Annie ona akşamki olayları anlatırken Nick çalışma odasında volta atıyordu. Anlatım, Marcotte'un Donnie'yi aramasıyla doruğa ulaştı. Olaylar gelişmeye başlamıştı. Çarklar dönmeye başlamıştı.

Marcotte artık bu işin içindeydi ve Nick bunun kendi yaptığı bir şey olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Marcotte'un, onun dikkatini Bayou Breaux'ya çekmeseydi buraya hiç ilgi duymayabileceği düşüncesi içini rahatsız ediyordu. Marcotte'un başından beri bu işe karışmış olma ihtimali onu daha da rahatsız ediyordu.

Soruşturmanın odağı daralmaktansa genişliyordu, bu da ilk seferinde işi doğru yapmadığını gösteriyordu ve o buna inanmak istemiyordu. New Orleans ve Parmantel davasındaki fiyaskodan kurtulmak için çok çalışmıştı.

"Sanki iğne ucunda dengede durup bowling toplarıyla jonglörlük yapıyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandı Annie, Nick yavaşladığında, sanki ikisinden birinin hareket halinde kalması şartmış gibi, volta atmaya başladı.

"Marcotte, Pam'in cinayetinden önce Donnie ile temas halindeyse, bu Donnie'nin cinayet nedenini daha da güçlendirir," dedi. "Donnie, Pam'in onu terk etmesine kızgındı. Bence Pam, Donnie'nin velayet tehdidinden vazgeçmesi için onun malını rehin tutuyordu. Lindsay Faulkner, bunun Pam'in erkek müşterileriyle görüşmesiyle ilgili olabileceğini ima etmişti. Donnie'nin, Pam ile Stokes arasında hayal ettiği ilişki yüzünden kızgın olduğunu biliyorum. Tabii bu hayal ise.

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu. "Ofiste onun hakkında konuşuyor muydu? Sana bir şey söyledi mi?"

Nick başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla hayır, ama zaten o saçmalıkları dinlemiyorum. Ağır bir suç söz konusu olmadığı sürece kimin kiminle yattığı umurumda değil. Stokes'u kesinlikle dinlemedim. En azından her hafta yeni birisi oluyordu. Onunla arkadaş olduğunu biliyorum. Cinayetten sonra daha sessizleşti. Davanın başındaki kişi olmak istemiş olabilir, ama onu bulduğunuz sabah savcıyla meşguldü. Ben davayı aldım ve Noblier, Stokes takipçilik yönünü araştırmış olsa da, öyle bıraktı. Bu bir deneyim meselesiydi. Ben, diğerlerinin hepsinin toplamından daha fazla cinayet davasında çalıştım."

"Ama Stokes, Pam hakkında, ikisi hakkında hiç kişisel bir şey söylemedi mi?"

"Cinsel açıdan hayır. Taciz sırasında onun için daha fazlasını yapmayı dilediğini itiraf etti. Olayı yeterince ciddiye almamıştı."

"Hadi canım," dedi Annie alaycı bir şekilde. "O raporları inceledim. Ona aile içi şiddetle ilgili broşürler vermiş ve telefon şirketini arayıp hattına dinleme cihazı takmalarını isteyebileceğini söylemiş."

şirketini arayıp hattına dinleme cihazı taktırıp taktıramayacağını sormasını söylemiş. Tembel herif."

Öfke ve adrenalinle parlayan gözlerle ona doğru yürüdü. Kaplanlarla güreşmeye hazır görünüyordu. Öfkesi onu memnun etti.

"Ya Stokes tembelden daha kötü bir şeyse?" diye sordu Annie sessizce, bu düşünceyi ilk kez dile getirerek. Sanki odaya zehirli bir yılan salmış gibi hissetti.

Fourcade ona şüpheyle baktı. "Tam olarak ne demek istiyorsun, Toinette?"

"Bugün Stokes'la tecavüz davalarındaki bazı deliller konusunda küçük bir tartışma yaşadım. Onları analiz için Shreveport'taki laboratuvara gönderdiğini iddia ediyor, ama bunu kontrol etmemem için beni tehdit etti. Noblier'e gidip, davalarını kurcaladığım için resmi şikayette bulunacağını söylüyor. Ama ararsam ne olur ki, eğer deliller gerçekten oradaysa?"

"Sence göndermedi mi?" dedi Nick. "Neden göndermesin ki?"

"Bu tecavüzcü, arayacağımız her şeyi biliyor: saçlar, lifler, parmak izleri, vücut sıvıları. Hatta kurbanlarını işinden sonra tırnaklarının altını temizletiyor. Kim bu kadar dikkatli olabilir ki? Bir profesyonel... ya da bir polis."

"Stokes'un tecavüzcü olduğunu mu düşünüyorsun? *Mais sa c'est fou!* Bu delilik!" Aslında güldü. Annie bunun komikliğini anlamadı.

"Neden delice?" diye sordu. "Çünkü istediği tüm kadınları elde ediyor diye mi? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki işler her zaman böyle yürümez."

"Hadi ama, Toinette. Stokes birdenbire tecavüzcü mü oldu? Bir gecede tecavüzcü mü oldu? İmkânı yok."

"Kadınlara şiddet uygulayamayacağını mı düşünüyorsun?" dedi Annie. "İyi kalpli Chaz. Herkesin dostu. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, o 'hayır' kelimesini sevmez."

Sözlerinin anlamı Nick'i derinden etkiledi ve sahip olmadığını söyleyeceği kıskançlık ve koruma duygularını uyandırdı. "Sana el kaldırdı mı?"

"Hiç fırsatı olmadı," dedi Annie. "Ama bu, istemediği ya da o zamandan beri yüzlerce kez düşünmediği anlamına gelmez. Çok kötü bir mizacı var ve çok çabuk sinirlenir."

Nick de öyle düşündü. Daha dün Stokes'un öfkesini görmüştü.

"Sana sırtını döndüğünü düşündün," diye hatırlattı Annie.

Ve bunun doğru olmadığından da tam olarak emin değildi. Ama Nick, Stokes'u hak ettiği için mi şüphelendiğini, yoksa Renard'ı dövdüğü için suçun yüzde yüzünü üstlenmek istemediği için mi şüphelendiğini bilemiyordu.

"Beni satmakla tecavüzcü olmak arasında büyük bir fark var," dedi.

"Ama tüm bu olaylarda Stokes ile olan bağlantılara bir bak," dedi Annie. "Ne zaman arkamı dönsen, o orada. Tecavüzle ilgili özel birim üzerinde kontrolü var, tüm kanıtlara erişimi var. Şimdi iki tecavüz olayındaki maskeden çıkan tüyleri ve Pam Bichon cinayetindeki maskeyi inceledi ve benim laboratuvarı arayıp bu şeyleri kontrol etmemi istemiyor."

Nick ellerini kaldırdı. "Oh, dur biraz, Toinette. Onu Bichon'la ilişkilendirmeye çalışmayacaksın, değil mi?"

"Neden olmasın?" dedi Annie. "Stokes, Pam'ın takip şikayetlerini soruşturdu. Donnie, Pam'ın onunla geçirdiği zamana kıskançtı - bunu, Pazartesi günü öğle yemeğinde Stokes ile buluşan ve aynı gece kafası parçalanan Lindsay Faulkner söyledi."

"Tamamen yanlış yoldasın," dedi Nick, başını sallayarak. "Oradaydım, hatırla. Bichon benim davamdı. Bunu görmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bakıyor muydun?" diye Annie meydan okudu. "Stokes seni nereye yönlendirdi? Renard'a."

"Kimse beni yönlendirmez. Renard'a gittim çünkü mantık beni oraya götürdü. Stokes tüm bu olaylara karışıyor çünkü o bir polis, Tanrı aşkına. Senin düşünce tarzını izlersen, beni cinayete bağlayabilirsin, ben de seni tecavüzlere bağlayabilirim."

"Kanıtları saklamaya çalışan ben değilim," diye karşılık verdi Annie.

"Onun yaptığını da bilmiyorsun. Belki de sadece seni başından savmak istiyordur."

"Belki de haklıyım ve bunu duymak istemiyorsun çünkü bu seni aptal gibi gösterecek."

"Bunu duymak istemiyorum çünkü zaman kaybı," dedi inatla.

"Çünkü bu benim teorim, senin değil," diye tartıştı Annie. "Başlangıçta sana, senin kuklan olmayacağımı söylemiştim, Nick. Şimdi, seninle aynı tünelde sıkışıp kalmadığım için beni başından savma. Bence Stokes meşru bir şüpheli."

"O bir polis."

"Sen de öylesin!" diye bağırdı. "Bu seni kanunları çiğnemekten alıkoymadı."

Onun sözleri her şeyi durdurdu. Onu rahatsız eden bir suçluluk duygusu hissetti. Suçluluk duyması gereken kişi o değildi. Yine de, onu incittiği hissini bir türlü atamıyordu. Fourcade, granit gibi sert polis, soğuk mantığın temeli. Kimse onun incinebileceğini düşünmezdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu çok cadalozcaydı." "Hayır. Bu doğru. *C'est vrai.*"

Çatı penceresine gitti ve boşluğa bakarak daldı.

"Sadece başka bir olasılık olduğunu düşünüyorum," dedi Annie. "Kimsenin düşünmediği bir açı."

Nick, bu olasılığı dikkate almak istemediğini itiraf etti. Tam da onun söylediği nedenden dolayı. Bichon onun davasıydı. Katiliyle yan yana çalışmış ve bunu hiç fark etmemişse, bu onu ne tür bir polis yapardı?

Bu olasılığı zihninde düşündü, sanki bu davayla ya da Stokes'la hiçbir ilgisi yokmuş gibi bakmaya çalıştı.

"Buna inanmıyorum," dedi. "Stokes dört beş yıldır buradaydı, birdenbire bir kadını katledip seri tecavüzcü mü oldu? Hayır. İşler böyle yürümüyor."

Arkasını döndü ve yavaşça Annie'ye doğru yürüdü. "Tecavüzlerde başka ne gibi kanıtlar vardı?"

"Kan yok, meni yok, deri yok. Tecavüz kitlerinden hiçbir şey çıkmadı." Sonra bir anı aklına geldi. "Nolan tecavüzünde, Stokes'un Jennifer Nolan'ın küvetinden cımbızla kasık kıllarını topladığını gördüm."

"Bunu kontrol et. Bu arada, tecavüzlerin dava numaralarını bana getir. Shreveport'u arayıp Quinlan olduğumu söyleyeceğim. Ne diyeceklerini görelim."

Annie başını salladı. "Teşekkürler," dedi, ona bakarak. "Özür dilerim..."

"Özür dileme, 'Toinette,' diye emretti. "Bu enerji kaybı. Aklında Aklında bir şey vardı, sen de söyledin. Bakalım bizi nereye götüreceksin, ama dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Bu tecavüzler senin odak noktan değil. Odak noktan cinayet ve Renard da bir numaralı şüphelin. Pam Bichon bize bunu kendisi söyledi. Beni dinlemek istemiyorsan, onu dinle."

O haklıydı. Pam, Renard'ı bir canavar olarak görmüştü ve kimse onu dinlememişti. Renard'dan uzaklaşıp diğer olasılıklara bakarak, Pam'in yardım çağlıklarını da görmezden mi geliyordu, yoksa sadece işini mi yapıyordu?

"Neden kokteyl garsonu olamadım?" diye sordu yorgun bir

"Polis olmasaydın, o havalı arabayı süremezdin," diye mırıldandı Nick.

Mizah beklenmedik ve hoş bir sürprizdi. Annie, onun sert yüzüne, çok şey görmüş gözlerine baktı. Mantığı ona ondan uzak durmasını söylüyordu, ama belirsizlik ve endişeden başka bir şey hissetme isteği çok güçlüydü. O, birkaç saatliğine her şeyi silip süpürme, onu tutku ve saf arzudan başka her şeye karşı kör etme gücüne sahipti. Kısa bir unutkanlık ve takıntı arası.

Fourcade'in başına gelenleri düşününce, takıntıya kapılmak pek de iyi bir şey gibi görünmüyordu. Ama korktuğu şey takıntı mıydı, Fourcade miydi, yoksa kendisi miydi?

Annie kendini zorlayarak olay yeri fotoğraflarının bulunduğu panoya gitti ve Pam Bichon'dan geriye kalanlara baktı. Tiksinti dolu bir titreme onu sardı, buzlu suyla ıslatılmış gibi soğuktu.

Stokes bunu yapmış olabilir miydi? Ne gibi bir nedeni olabilirdi? Lindsay Faulkner, Stokes'un Pam'le flört ettiğini, Donnie'nin kıskandığını söylemişti. Pam'in Stokes'un ilgisine karşı çıktığını hiç söylememişti. Pam, Donnie'nin tepkisinden korktuğu için onu geri çevirmişse, Stokes'un tek yapması gereken boşanma işlemi tamamlanana kadar beklemektir. Ama Chaz Stokes sabırlı bir adam değildi ve her zaman mantıklı davranmazdı. Kör bir öfke anında sınırı aşmış olabilir mi?

Bu ona zayıf bir gerekçe gibi geldi. Belki de Stokes'u sadece onu kızdırdığı için ya da tembel bir polis olduğunu bildiği için sorgulamak istemişti.

Donnie bunu yapmış olabilir miydi? Zihninde, onu ofisinin samimi ışığında, ona çok yakın dururken, yüzünde garip bir sahte anı ve pişmanlık ifadesi ile görebiliyordu. Öfke ve kıskançlığın onu sınırlarının çok ötesine ittiği bir anda, çocuğunun annesini katletmiş olabilir miydi?

Cinayet gecesi, tıpkı bu gece olduğu gibi içki içmişti. Alkol, çirkin duyguların selini açan anahtardı. Bunu defalarca görmüştü. Ama bu kadar acımasızca mı?

"Sen en başından beri bu işin içindeydin," dedi Nick'e. "Donnie'nin bunu yapmış olabileceğini hiç düşündün mü?"

Nick masaya oturdu. "İnsanların her türlü vahşete sürüklendiğini gördüm. Ebeveynlerin çocuklarını, çocukların ebeveynlerini, kocaların eşlerini, eşlerin sarhoşken uyuyan kocalarını ateşe verdiğini gördüm.

ama bu? Onun bunu yapacak cesareti olduğuna hiç inanmadım. Motif olabilir, ama geri kalanı... hayır, buna hiç inanmadım.

"O gece Voodoo Lounge'da Donnie'ye servis yapan barmenle konuştum." Masadaki paketinden bir sigara çıkardı ve parmakları arasında oynadı. "Donnie'nin payından fazlasını içtiğine yemin etti."

"Biliyorum. İfadesini okudum. Ama o cuma gecesi idi," diye hatırlattı Annie. "Çok yoğundular. Donnie'nin kendisine servis edilen her şeyi içtiğinden emin olabilir mi? Ve içtiğini varsaysak bile, tuvalete gidip hepsini kusmadığını nereden bileceğiz? Bir kadına bunu yapabilecek kadar zeki biriyse, kendine bir mazeret uydurmak için de yeterince zekidir."

"Bir büyük engel var, *chère. Il a pas d'esprit*. Donnie, o hiç de zeki değil," dedi. "O bir sızlanan, yapan değil, üstelik beceriksiz. Donnie Bichon'un böyle bir suç işleyip de yolun bir yerinde batırmaması imkansız. Parmak izleri, lifler, tırnaklarının altındaki deri, meni, *bir şey*. Suç mahallinde, cesedin üzerinde veya çevresinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Evinin aranmasına izin verdi, ama hiçbir şey çıkmadı. Kanlı giysiler, kanlı havlular, garajda kanlı ayak izleri, evin hiçbir yerinde kan izi yoktu."

"Marcotte ile olası bağlantısı ve Marcotte'nin DiMonti ile bağlantısı ne olacak?"

"Bu mafya işi değil," dedi. "Mafya birini öldürmek isterse, onu bataklığa götürür ve vurur. Cesede 80 kilo zincir sarar ve Atchafalaya'ya atar. Vurur ve atar. Hiçbir patron böyle bir psikopatı kadrosunda tutmaz. Böyle bir katil çok öngörülemez, risklidir. Başından beri söylüyorum, tekrar söylüyorum: Bu kişisel bir meseleydi."

Annie fotoğraflara sırtını döndü ve ellerini yüzüne sürdü. "Beynim ağrıyor."

"Hedefe odaklan, 'Toinette. Başka olasılıklar gördüğün için Renard'a sırtını dönme. Seni arıyor, sana hediyeler gönderiyor, Pam'e yaptığı gibi. Baton Rouge'daki kıza yaptığı gibi. Arkasında iki ölü kadın var. Donnie ve Marcotte'yi bana bırak. Renard senin odak noktan. Onu kancaya taktın, *'tite fille*. Onu çek."

Peki sonra ne olacak? diye düşündü, ama soruyu sormadı. Aralarında sessizliğin yerleşmesine izin verdi, çok sıcak ve yorgundu, bu gece daha fazla devam edemeyecek kadar.

Loft sıcak ve havasızdı, günün beklenmedik sıcaklığı kirlere kadar yükselmişti. Tavan vantilatörleri sadece havayı karıştırıyordu.

"Bugünlük yeter mi?" diye sordu Nick. Sigara dudaklarına götürdü, sonra geri çekip paketinin yanındaki masaya attı.

Annie başını salladı ve hareketini gözleriyle takip etti. Acaba fikrini mi değiştirmişti, yoksa onun hoşlanmadığını bildiği için bir kenara mı bırakmıştı?

Tehlikeli bir düşünce. Aptalca bir düşünce. Fourcade istediğini yaptı. "Bu gece kal," dedi. Sanki bir düğmeye basmış gibi, yaydığı enerji anında cinsel bir hal aldı. Onun dokunuşunu hissetti, kendi vücudunun tepki verdiğini hissetti

"Yapamam," dedi yumuşak bir sesle. "Son zamanlarda olan biten her şey yüzünden Sos ve Fanchon endişeleniyor. Evde olmam lazım."

"O zaman biraz kal," dedi, çenesini yukarı kaldırarak. "Seni istiyorum, Toinette," diye mırıldandı, başını eğerek. "Seni yatağında istiyorum."

"Keşke o kadar basit olsaydı."

"Hayır, istemezsin. Çünkü o zaman sadece seks olur ve kendini ucuz, aldatılmış ve kullanılmış hissedersin. İstedığın bu değil."

"O zaman seks değilse nedir?" Annie, onun daha fazlasını ima etmesine şaşırarak sordu. Ona göre, o karmaşık olmayan ilişkiler, açık seks, gri alanlar ve dağınık duygular istemeyen türden bir adamdı.

Başparmağıyla Annie'nin elmacık kemiğini okşadı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Ne ise o," diye fısıldadı ve dudaklarını Annie'nin dudaklarına değdirdi. Cevap oradaysa, onu görmek istemiyordu ya da Annie'nin ona bir etiket koymaya hazır olmadığı gibi, o da onu görmeye hazır değildi.

"Kal ve olasılıkları keşfedelim," dedi dudaklarına.

Ağzını kendi ağzıyla açtı, dilini onun diline değdirdi. Bir titreme cıva gibi vücudunu sardı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, ellerini kadının sırtında aşağı doğru kaydırarak. "Sen de beni istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Korkma, Toinette. Benimle daha derine in, *chère*."

Daha derine. Kara suya, bilinmeyene. Ya bat ya da yüz. A.J.'nin, onu çok iyi tanıdığı için onu kendinden uzaklaştırdığı yönündeki suçlamasını ve Nick'in, kendini tanımaktan korktuğu, yüzeyin altında ne olabileceğinden korktuğu yönündeki iddiasını düşündü. Haftalardır hissettiği beklenti duygusunu

, sanki suda durup bir şey bekliyormuş gibi hissettiği beklenti duygusunu düşündü.

Fourcade ona uzanıyordu. Bilinmeyen, onun onu yüzdürecek miydi, yoksa onu boğulacağı kadar derin karanlığına çekecek miydi?

Sessizce bekledi. Hareketsiz ve yumruk gibi gergin.

"Bir süre kalacağım," dedi.

Onu kucaklayıp yatağa taşıdı. Yatağın yanında durup birbirlerinin kıyafetlerini çıkardılar, parmakları aceleyle düğmeleri açmaya çalışıyordu. Odanın sıcaklığı üzerlerine baskı yapıyordu. Ciltler, arzunun ısıyla kayganlaştı. Vücutları, sıcak ve ıslak, ten tenine, erkek kadına, öpüştü. Elleri onu keşfetti: yumuşak, dolgun göğüsleri, inci gibi meme uçları, nemli, kadınsı dudakları. O da onun erkeklik özelliklerinin hepsine dokundu: sert, çıkıntılı karın kasları, göğsünü kaplayan sert, koyu renkli kıllar, mermer sütun kadar pürüzsüz ve sert ereksiyonlu penisi.

Çıtır çıtır çarşafın üzerine düştüler, uzuvları birbirine dolanmış, kadının koyu saçları yastığın üzerine dökülmüştü. Adam kadının göğüslerinin arasından ter damlalarını öperken, kadının vücudu onun dudaklarının dokunuşuna doğru kıvrıldı ve adam kadının karnından kalçasının ucuna, uyluğunun kıvrımına, dizinin arkasına doğru izini takip etti. Kadın kendini adamın elinin dokunuşuna açtı. Onu tatmin olmanın eşiğine getirdi ve orada bırakarak, vücudunu onun vücuduna birleştirmek için can atmasını sağladı.

Komodinin çekmecesinden bir folyo paket çıkardı. Annie onu parmaklarından aldı. Nick başlığa yaslandı ve küçük ellerinin penisine prezervatifi takarken verdiği enfes işkenceye karşı kendini sabit tuttu. Ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı onun öpücüklerinden şişmiş ve kiraz kırmızısı olmuştu. Hem şehvetli hem de tereddütlü görünüyordu. Hiçbir kadını bu kadar istememişti - kariyerinin kaderini elinde tutan bu kadını. Bu kadın, tatlı, normal Annie, karanlık tarafı hiç görmemiş ve muhtemelen hiç görmek istememiş bir kadındı. Onu güzel hayatına bırakmalıydı, ama o onun dünyasına girmişti ve ona dokunma, onu kendine bağlama ihtiyacı, asaletine olan bağlılığından çok daha ağır basıyordu.

Elini ona uzattı. "*Viens ici, chérie,*" diye mırıldandı ve onu kendine doğru çekti. "Gel, istediğini al."

Ellerini beline koyarak onu üzerine oturtmaya yönlendirdi. O da yavaşça aşağı indi, onu derinlemesine içine aldı, parmak uçları omuzlarına batırdı. Birlikte hareket ettiler. Onu sıkıca tuttu. Öpücükleri karanlık ve tuzlu-tatlı bir tada sahipti.

Annie, ritminin içinde asılı kalmış, yoğunluğunun içinde yok olmuş gibi hissetti. Adamın kollarının desteğiyle geriye düştü ve adam göğüslerini emirken süzölmeye başladı. Kollarını adamın omuzlarına doladı ve aciliyet arttıkça sıkıca sarıldı.

"Gözlerini aç, *chère*," diye emretti. "Gözlerini aç ve bana bak."

İkisi için de son geldiğinde bakışları onun bakışlarına kilitlendi. Önce biri, sonra diğeri. Güçlü. Samimi. Seksten daha fazlası.

Bir hafta sonra ona karşı tanıklık edecekti.

Bu düşünce, onun yanında yatarken zihninde bir sümöklü böcek gibi dolaşıyordu. Avukatının bir anlaşma yapmaya çalışıp çalışmayacağını bilmek istiyordu, ama sormadı. Onu hapishanede ziyaret ettiğini hayal etmeye çalıştı. Bu görüntü midesini bulandırdı.

Güney Louisiana'daki hiçbir jüri onu mahkum etmeyeceğini düşünüyordu, çünkü o gece yapılan sahte 10-70 çağrısı hakkında birçok polis memuru yalan ifade vermeye hazırды ve Partout Parish'teki neredeyse herkes Renard'ın dayaktan daha ağır bir ceza alması gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden, hizmet etmeye yemin ettiği adalet sisteminin kendi isteklerine uygun şekilde yozlaşmasını umuyordu ve Fourcade'in Renard'ın peşine düşmesi doğru olmasa da, bir şekilde bunun sorun olmayacağını düşünüyordu.

Noblier ona gri tonlar demiştir. Kurum ve kir tabakaları gibi. Bunun kendisine de bulaştığını hissetmiştir.

"Gitmeliyim," dedi, içinde isteksizlik ve aciliyetin karışımı bir duygu ile. Bacaklarını yatağın kenarına salladı ve oturarak tişörtünü uzandı.

Nick hiçbir şey söylemedi. Onun kalmasını beklemiyordu, ne bu gece ne de uzun vadede. Neden kalsın ki? Aralarındaki ilişki zor olacaktı ve ona basit, normal bir hayat sunacak, uysal bir avukat bekliyordu. Neden bunu kabul etmesin ki? Kendine bunun önemli olmadığını söyledi. O yalnız kalmak için yaratılmış bir adamdı. Buna alışmıştı. Yalnızlık, işine konsantre olmasını sağlıyordu.

Marcus Renard'ı dövmekten suçlu bulunursa, bu işinden sonsuza kadar mahrum kalacaktı. Duruşmaya bir hafta kalmıştı. Anahtar tanık sırtını ona dönmüş, koyu renkli saçlarını dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Onu suçlayan, ortağı, sevgilisi. Onu nefret etmekle çok daha iyi durumda olurdu. Ama nefret etmiyordu.

Yataktan kalkıp kot pantolonunu aldı. "Seni eve kadar takip edeceğim. Cadillac Adam tekrar gelirse diye."

Corners'a giderken arabasını oldukça geride tuttu. Annie, onun takip etmeyi bıraktığını düşündüğü anlar oldu, ama sonra onun farlarını gördü. Cadillac Adam'ın ona tekrar saldırmasını önlemek için onu takip etmiyordu, onu önde koşturuyordu, avcuyu cezbetmek için bir tavşan gibi. Saldırgan yemi yutarsa, Fourcade orada olacak ve o pisliği yakalayacaktı.

Çoğu sevgilinin romantik bir ara verdiği şekilde değildi. Ama Fourcade hiçbir şekilde tipik bir adam değildi. Ve onlar da çoğu sevgili gibi değillerdi. Çoğu sevgili, mahkeme salonunda birbirleriyle yüzleşmek zorunda kalmazdı.

Corners'a döndü ve mağazanın önüne park etti. Birkaç dakika sonra, Fourcade arabasıyla yanından geçti ve farlarını bir kez yakıp söndürdü. Durmadı.

Bir süre Jeep'te oturdu, radyoyu yarı dinleyerek - bu tehlikeli zamanlarda kadınların silah taşımaları gerekip gerekmediğine dair bir tartışma.

"Sizler 'Dur, çantamdan silahımı çıkarayım da seni vurayım' dediğinizde tecavüzcü öylece durup bekleyecek mi sanıyorsunuz?" diye sordu erkek arayan yüksek tiz sesiyle. "Kadınların ihtiyacı olan şey dövüş sanatlarıdır."

"Dövüş sanatları mı

demek istiyorsun?"

"Aynen öyle dedim."

Annie başını salladı ve anahtarlarını çıkardı. Yolcu koltuğuna tırmandı ve eşyalarını topladı, bir omzuna spor çantasının askısını attı ve diğer koluna Fourcade'in gönderdiği dosyaları aldı. Akşam yemeğinden kalanları ve koltuğun altından çıkan bir sandaleti de çantasına koydu.

Aşırı yük altında, omzunda kayan spor çantası askısı ile cipten indi ve kalçasını kullanarak kapıyı kapattı. Kollarındaki yük tehlikeli bir şekilde kaydı. Cipten arkasına geldiğinde, ayakkabı yığından kaydı ve akşam yemeği çöplerini de beraberinde götürdü. Spor çantası askısı düştü, çantanın ağırlığı sağ kolunu sarsarak dosyaları ve diğer çöpleri yere döktü.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Tüfek atışının sesi, mermi isabet etmeden bir saniye önce zihninde yankılandı.

Mermi, cipin plastik arka camını parçaladı, ön camı kırdı ve mağazanın ön camını paramparça etti. Hepsi bir nefes almaktan daha kısa sürede oldu - Annie nefes almıyordu ama.

Yere düz bir şekilde uzandı, ezilmiş mermi kılıfı çıplak kollarını ısırırken, çantasını da yanında sürükleyerek Jeep'in altına girdi. Kulaklarında atan nabzının sesi yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Jeep'in ısısı üzerine baskı yapıyordu. Elleri titreyerek çantasından Sig Sauer'ini çıkardı, emniyet kilidini açtı ve bekledi.

Yerden başka hiçbir şey göremiyordu. Jeep'in önünden sürünerek çıkarsa, galeriye ulaşabilirdi. Jeep'i siper olarak kullanarak, kırık ön camdan tırmanıp telefona ulaşabilir ve 911'i arayabilirdi.

Uzakta bir sineklik kapısı çarptı.

"Kim var orada?" diye bağırdı Sos, av tüfeğini sürerek. "Ben, izinsiz girenleri vururum! Ve hayatta kalanları da, onları iki kez vururum!"

"Sos amca!" diye bağırdı Annie. "İçeri gir! 911'i ara!"

"Bu saçmaları bir serserinin kışına boşaltmayı tercih ederim! Neredesin, *chère?*"

"Eve gir! 911'i ara!"

"Hayatta olmaz! *Teyzen* çoktan aradı! Polisler yolda!"

Annie, şanslıysalar, yarım saat içinde bir polis memuru gelebilir diye düşündü - tabii yolun karşısında elinde tüfekle bir polis memuru yoksa. Mullen'ı düşündü. Stokes'u düşündü. Donnie Bichon aklına geldi. Renard'ın olasılığını düşündü. Onu kendi evine ateş etmekle suçlamıştı. Belki de bu bir intikamdı.

Sig'i daha sıkı kavradı ve cipin ön tarafına doğru koştu. Atış yolun ya da ötesindeki ormandan gelmiş olmalıydı. Bir araba görmemiş ya da duymamıştı. Geceleyin ormanda bir tetikçi kendini çabucak gizleyebilirdi. Onu bulmak için bir köpek gerekirdi ve K-9 birimi gelene kadar çoktan kaçmış olurdu.

Uzakta, sirenleri çalarak gelen polis arabasının sesini duyabiliyordu. Bu ses, civardaki tüm suçlulara polis arabasının yakında geleceğini haber veriyordu.

Pitre şerif yardımcısıydı. Sos ve Fanchon'a az da olsa saygı gösteriyordu. Annie'ye ise, bu bölgede bu kadar çok kötü nişancı olduğunu fark etmediğini söyledi. Durumu herkese bildirmek için merkezle kısa bir görüşme yaptı, ama durumdan bir şey yoktu; şüphelinin eşkâli, aracın eşkâli, hiçbir şey yoktu. Annie'nin ısrarı üzerine K-9 birimini aradı ve memurun müsait olmadığı söylendi. Pitre, Annie bu konuyu takip etmek isterse, sabah bir dedektifin davaya atanacağını söyledi.

"Biri beni öldürmeye çalıştı," diye bağırdı. "Evet, sanırım bu konuyu öylece bırakmak istemiyorum."

Pitre, "istediğini yap" der gibi omuz silkti.

Mermi, mağazanın ön camından geçip nutria dişlerinden yapılmış mücevher vitrinini parçaladı ve tur bileti gişesinin üzerinde duran eski çelik kasa makinesine çarptı. Kasa makinesi ciddi bir hasar görmüştü, ama hala çalışıyordu. Mermi tanınmayacak kadar parçalanmıştı. Birisi şüpheliyi bulmak için uğraşsa bile, balistik inceleme için eşleştirebilecek hiçbir şey bulamazdı.

"Evet, *yine* hiçbir şey için teşekkürler," dedi Annie, Pitre'yi arabasına kadar geçirdi.

ara

bas Masum gibi davrandı. "Hey, siren ve ışıklar açık geldim!"

ma Annie ona kaşlarını çatı. "Sakın başlama. Şu kadarını söyleyeyim

kad

ar

eşli

k

etti.

sen de Mullen kadar pisliğin tekisin."

"Ooooh! Şimdi de benim peşimden mi düşeceksin?" dedi. "Bugün Stokes'un peşine düştüğünü duydum. Senin neyin var, Broussard? Merdiveni tırmanmanın tek yolunun herkesi aşağı itmek olduğunu mu düşünüyorsun? Yukarıya çıkmak için yatarak yükselen kadınlara ne oldu?"

"Kemik iliği vermeyi tercih ederim. Git başımdan, Pitre." O uzaklaşırken ona orta parmağını gösterdi.

Fanchon'u eve kadar geçirdikten sonra, dükkândaki telefonu kullanarak Fourcade'i aradı. Telefonun diğer ucunda çalan sesi dinlerken kırık tırnağını çiğnedi. Altıncı çalınıştaki telesekreter devreye girdi. Ona geceyi orada geçirmesini söylemişti, ama gece yarısı geçmişti ve Fourcade ortada yoktu. Sabahın bir buçukunda neredeydi? Sos'a pencereyi tahta ile kapatıp yağmacı rakunları dışarıda tutmaya yardım ederken bu soru kafasını kurcalıyordu.

Nick'i sadece bir polis olarak değil, duygusal nedenlerle burada istemesi onu rahatsız ediyordu. Renard ile bu karmaşayı atlatacaksa

ve departman ile Fourcade'ın duruşması nedeniyle, daha sert davranması gerekiyordu. Sorunları birbirinden ayırmayı öğrenmesi gerekiyordu. Zihninde onun sesini neredeyse duyabiliyordu: *Sen ölmedin. Kendine gel ve işine odaklan, Toinette.*

Sonra kollarını ona dolayarak onu kendine doğru çekip koruyacaktı.

Pencerede çalışırken, Sos'un sorularını, içine karıştığı durum hakkında çok fazla bilgi vermeden elinden geldiğince cevapladı. Ama o, onun kendisinden bir şeyler sakladığını biliyordu ve o da onun bildiğini biliyordu.

Dışarı çıkarken ona sert bir bakış attı, öfkesi hala taze ve kaynıyordu. "Bak kendini ne hale getirdin, *'tite fille*. Neden işleri zor yoldan yapıyorsun? Neden Andre ile evlenip yerleşmiyorsun? *Tante'*ye ve bana torunlar vermiyorsun? *Mais non*, kaçıp erkek işi yapman lazım! Sürekli bir sopayla arı kovanına vuruyorsun! Ve şimdi arıların sokacağı. *Sa c'est de la couyonade!*"

"Her şey yoluna girecek, Sos Amca," diye söz verdi Annie, ona yalan söylediği için kendini çok kötü hissederek. Ölebilirdi.

Amcası boğazından boğuk bir ses çıkardı, ama nasırlı elleriyle Annie'nin yüzünü avuçladı. "Senin için endişeleniyoruz, *chérie*, *teyzen* ve ben. Sen bizim kızımız gibisin, bunu biliyorsun! Neden hayatını bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Başımı belaya sokmak istemiyorum."

Sos derin bir nefes aldı ve Annie'nin yanağını okşadı. "Ama bela seni bulmaya geldiğinde, seni bulmak zor değil, *c'est vrai*."

Annie onun uzaklaşmasını izledi. Bu karışıklığın onu ve Fanchon'u etkilemesinden nefret ediyordu. Hayatı bu kadar karmaşık kalacaksa, belki de Corners'tan taşınmayı düşünmesi gerekecekti.

"Hayatım bu kadar karmaşık kalacaksa, belki de bir akıl hastanesine taşınmayı düşünmeliyim," diye mırıldandı, galeriden inip merdivenlere doğru köşeyi döndüğünde.

Çiçekli kağıda sarılmış, üzerinde beyaz bir fiyonk olan küçük bir kutu, en alttan üçüncü basamakta duruyordu. Renard. Annie kağıdı tanıdı. İçinde eşarp olan kutuyu saran kağıtla aynıydı. Onun, sanki özel hayatına dokunma hakkı varmış gibi buraya gelmesi düşüncesi, ona çok tanıdık bir tedirginlik hissi verdi.

Kutuyu spor çantasına tıktırdı ve dairesine çıktı.

İhlal hissi onu hemen vurdu. Birinin evine izinsiz girdiğini hissetti. Ön girişten,

oturma odasının karşısına baktığında, Fransız kapılarının kapalı olduğunu, sürgünün çevrilmiş olduğunu görebiliyordu. Beklenmedik bir şekilde sıcak geçen günün ardından, pencereler kapalı olduğu için dairedeki hava boğucu ve bayatlaşmıştı. Hafif bir toprak ve çürümüş kokusu havada asılı kalmıştı. Bataklık, diye düşündü Annie. Ya da belki de çöpü dışarı çıkarmalıydı. Çantasını bankın üzerine koydu ve Sig'i çıkardı. Silahı kaldırıp hazır hale getirerek oturma odasına geçti ve telesekreterin mesaj düğmesine bastı. Burada biri varsa ve onun telesekreter dinlemekle meşgul olduğunu düşünürse, bundan yararlanıp onu arkadan saldırmayı düşünebilirdi.

Lindsay Faulkner'ın görüntüleri zihninde canlandı - kırık bir oyuncak bebek gibi yerde yatıyor, başı mumya gibi bandajlarla sarılmış.

Mesajlar makineden çıkmaya başladı. Haberlerde onu görmüş ve cildini övmek isteyen bir Mary Kay bayanı. Haberlerde onu görmüş ve şerif yardımcısı olarak iş bulmasına yardım edip edemeyeceğini merak eden uzak bir Doucet "kuzeni".

Oturma odasından çıkıp mutfağın çevresine geçti. Her şey normal görünüyordu. Eski buzdolabı uğultu ve inilti sesleri çıkarıyordu. Kapıdaki timsah ona sırtıyordu. Masa temizdi. Sabah çıkmadan önce notlarını ve dosyalarını toplayıp, her ihtimale karşı oturma odasında duran eski bir sandığa saklamıştı. Telesekreter konuşmaya devam ediyordu. A.J.'nin psikolog kız kardeşi

Serena, Annie'nin konuşmaya ihtiyacı olursa ona kulak vermek istiyordu. İki kez telefonu kapattı.

Annie, oturma odasına geri dönüp aynı yavaş ve sessiz turu attı, yerinde olmayan bir şey var mı diye baktı, Fransız kapılarının önünde durup kilidi iki kez kontrol etti. Timsahlı sehpa, Annie yanından geçerken onu izliyor gibiydi.

"Ne oluyor, Alphonse?" diye mırıldandı Annie.

Sessizlik. Sonra Marcus Renard'ın sesi duyuldu.

"Annie? Ben Marcus. Keşke evde olsaydın. Dün gece geldiğin için tekrar teşekkür etmek istedim." Ses çok samimi, çok tanıdıktı. "Beni önemseydiğini bilmek benim için çok önemli." Yine sessizlik, sonra "İyi geceler, Annie. Umarım keyifli bir akşam geçiriyorsundur." dedi.

Ensesinde tüyleri diken diken oldu. Odayı geçip koridora çıktı, makine iki tane daha kapatılan arama bildirdi.

Banyo temizdi. Egzersiz odası da bozulmamış görünüyordu. Gerginlik biraz azaldı. Belki de hala silah sesine tepki gösteriyordu.

Belki de Renard'ın ona bir hediye daha bırakmış olmasına duyduğu ihlal hissini yansıtıyordu. Renard asla evine girmemeliydi. Kapılar kilitliydi.

Sonra köşeyi döndü ve yatak odasının kapısını açtı.

Çürüme kokusu yüzüne çarptı ve midesini bulandırdı.

Yatağının üzerindeki duvara çarmıha gerilmiş pozisyonda, bacakları kırık ve bükülmüş, ölü bir kara kedi asılıydı. Kafatası ezilmiş, iç organları vücut boşluğundan aşağıdaki yastıklara dökülmüştü. Ve üzerinde kanla yazılmış bir kelime vardı: "cunt" (am).

"İnsanlar hak ettiklerini almalı, sence de öyle değil mi? İyi ya da kötü.

O, günahlarının sonuçlarıyla yüzleşmeyi hak ediyor. Cezalandırılmayı hak ediyor. Diğerleri gibi.

İhanet, onun suçlarının en küçüğü.

Terör, benim suçlarımın en küçüğü."

Gece karanlığında bir panter gibi bekledi, öfke ve beklentisini zorla sabırla bastırdı. VCR'deki parlak mavi rakamlar dakikaları gösteriyordu. 1:43. 1:44. Bir motorun düşük sesli uğultusu yaklaştı, evin bir ucunu geçti ve garaja girdi.

Anahtarların tıkırdaması. Mutfak kapısı açıldı. Bekledi. Fayans üzerinde ayak sesleri. Halı tarafından bastırılan ayak sesleri. Bekledi.

Ayak sesleri saklandığı yerin önünden geçti.

"Oldukça gece kuşusun, değil mi Tulane?"

Donnie sesin duyulmasıyla fırladı, ama bir saniye içinde Fourcade oturma odasının karanlığından ortaya çıktı ve onu duvara çarptı.

"Bana yalan söyledin, Donnie," diye homurdandı. "Bu akıllıca bir davranış değil."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!" diye ağladı Donnie, ağzının köşelerinde tükürük birikmişti. Nefesi viski kokuyordu. Ter ve korku kokusu giysilerine sinmişti.

Nick onu salladı ve kafasını duvara çarptı. "Fark etmediysen Donnie, ben sabırlı bir adam değilim. Sen de pek zeki sayılmazsın. Bu kötü bir kombinasyon, değil mi?"

Donnie titredi. Sesi sızlanmaya başladı. "Benden ne istiyorsun, Fourcade?"

"Gerçeği. Duval Marcotte'u tanımadığını söylüyorsun. Ama Marcotte bu gece seni telefonla aradı, değil mi?"

"Onu tanımıyorum. Onu duydum," diye vurguladı. "Beni aramışsa ne olmuş? Başkalarının yaptıklarını kontrol edemem! Tanrım, bu mükemmel bir örnek - sana iyilik yaptım ve bak bana nasıl davranıyorsun!"

"Sana davranışından hoşlanmıyorsun, Tulane?" dedi Nick, ağırlığını geriye vererek. "Bana yalan söylediğin için, uzun zaman önce seni dövmek istedim. Doğru perspektiften bakarsak, kendimi tutmam takdire şayan. Perspektif, hayattaki dengenin anahtarıdır, *c'est vrai?*"

Donnie duvardan uzaklaştı. Fourcade mutfığa ve garaja giden yolu kapatıyordu. Oturma odasına göz attı. Mobilyalar, karanlık arka plana karşı siyah gölgelerden oluşan bir engel parkuru gibiydi; tek ışık kaynağı, şeffaf ön perdelerden sızan gümüş rengi sokak lambasıydı.

Nick gülümsedi. "Benden kaçma, Donnie. Beni sadece kızdırırsın."

"Bunu zaten başardım."

"Evet, ama beni *kızginken* hiç görmedin, *dostum*. O kapıyı açıp kapları dışarı çıkarmak istemezsin."

"Biliyorsun, bu kadar yeter, Fourcade," dedi Donnie. "Bu sefer polisi arayacağım. İnsanların evlerine girip onları taciz edemezsin."

Nick uzun bir koltuğun arkasına yaslandı ve yanındaki lambayı kısık bir şekilde yaktı. Donnie, Genç İş Adamı görünümünü Uptown Casual ile değiştirmişti: kot pantolon ve sol göğsünde küçük kırmızı bir kerevit nakışlı polo gömlek.

"Neden güneş gözlüğü takıyorsun?" diye sordu Donnie. "Gecenin bir yarısı."

Nick sadece yavaşça gülümsedi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, Donnie?" dedi. "SO'yu aramak mı istiyorsun? Çünkü, biliyorsun, bunu yaparsan, hepimiz şehir merkezinde bu konuyu konuşmak zorunda kalacağız - bana nasıl yalan söylediğini ve Marcotte'un emlakçıyı araştırıp, orada bağlı olan araziye istediğini."

"Ben," diye omuz silkti, "sadece sohbet etmek için uğrayan bir arkadaşım. Ama sen..." Üzüntüyle başını salladı. "Tulane, açıklaman gereken şeyler gittikçe artıyor. Marcotte ile olan ilişkini görmüyor musun? Sana söyleyeyim: Karını öldürmek için çok güçlü bir nedenin varmış gibi görünüyor."

"Marcotte ile hiç konuşmadım..."

"Ve şimdi karının ortağı saldırıya uğradı, ölüme terk edildi..."

"Lindsay'e asla elimi sürmedim! Stokes'a söyledim, o orospu çocuğu..."

"Durumun hiç iyi görünmüyor, Donnie." Nick sandalyeden uzaklaştı, elleri kot pantolonunun belinde duruyordu. "Peki, bu konuda bir şey yapacak mısın, yoksa ne yapacaksın?"

"*Ne yapacağım?*" Donnie sinirli bir şekilde sordu.

"Marcotte seninle mi iletişime geçti, yoksa sen mi onunla?"

Donnie'nin gırtlığındaki adem elması sallandı. "O beni aradı." "Ne zaman?"

"Dün."

Nick kendi aptallığını içinden sessizce lanetledi. "Bu doğru mu?" diye sordu. Donnie sağ elini izci gibi kaldırdı ve gözlerini kapattı, titreyerek. "Yemin ederim."

Nick büyük eliyle onun yüzünü kavradı ve onu başka bir duvara doğru iterek sıkıca tuttu. "Bana bak," diye emretti. "Bana bak! Tanrı'ya istediğin kadar dua et, Tulane."

Tanrı burada değil, seni cezalandıramaz. Bana bak ve cevap ver. Pam öldürülmeden önce Duval Marcotte ile hiç temas kurdun mu?"

Donnie onun bakışlarını karşıladı. "Hayır. Asla."

Eğer bu doğruysa, Nick Marcotte'u olay yerine kendisi çekmişti. Takıntısı, olasılıkları görmesini engellemiştir. Nick'in talihsiz ziyareti Marcotte'un ilgisini çekebilir ve Marcotte kan kokusuna gelen aslan gibi olay yerine çekilebilirdi.

"O şeytan," diye fısıldadı ve Donnie'yi bıraktı. Marcotte şeytandı ve Nick, şeytanı kendi bahçesine oynamaya davet etmişti. "Şeytanla iş yapma, Donnie," diye mırıldandı. "Sonunda cehenneme gideceksin. Öyle ya da böyle."

Kendi aptallığını düşünerek bakışlarını yere indirdi. Yaptığı şeyi değiştiremezdi, bununla başa çıkmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Yavaşça Donnie'nin çamurlu iş botları odak noktasına geldi.

"Bu gece neredeydin Tulane?"

"Etrafta," dedi Donnie, bir eliyle gömleğini düzelterek diğer eliyle yanağını ovuşturarak. "Bir süre mezarlığa gittim. Bazen Tanrı ile konuşmak için oraya giderim, bilirsin. Ve Pam'i görmek için. Sonra gidip bir yeri kontrol ettim."

"Gecenin bir yarısı mı?"

Omuz silkti. "Hey, sen güneş gözlüğüyle dolaşmayı seviyorsun. Ben de sarhoş olup yarı bitmiş inşaat alanlarında dolaşmayı seviyorum. Her zaman bir çukura düşüp kendimi öldürme ihtimalim var. Bu bir nevi Rus ruleti gibi. Pam öldürüldüğünden beri pek sosyal hayatım yok."

"Sanırım geçmişindeki çözülmemiş bir cinayet kadınları uzaklaştırıyor." "Biraz."

"Peki... adımlarına dikkat et, *cher*," dedi Nick, mutfığa doğru geri çekilirken. "Zamanından önce ölmeni istemeyiz - tabii hak etmediğin sürece."

Göründüğü kadar hızlı ve sessizce ortadan kayboldu. Donnie kapının kapandığını bile duymadı. Ama bu, kafasındaki zonklamadan kaynaklanıyor olabilirdi. Titreme, bir zayıflık dalgası gibi onu sardı ve yanan midesine elini bastırarak banyoya sendeledi.

Dizlerini fayanslara çarparak yere düştü ve tuvalete kustu, sonra ağlamaya başladı.

Tek istediğı basit, rahat bir hayattı. Para. Başarı. Endişesiz bir hayat. Kızının sevgisi. Her şeyi mahvedene kadar bu ideale ne kadar yaklaştığını fark etmemişti. Artık tek sahip olduğı şey belaydı ve her döndüğünde kendini daha da derin bir çukura sokuyordu.

Tuvalete sarılarak, başını kollarına koydu ve hıçkırarak ağladı.

"Pam... Pam... Çok üzgünüm!"

Annie, dişleriyle bir mermi yakaladığını gördü rüyasında. Merminin ucuna bir ip bağlıydı. İpi çekerek kendini ileriye doğru itti ve gece boyunca, ormanın içinden uçarak ilerledi, sonra alnının ortasına bir tüfek namlusu dayandığında durdu. Silahın dipçğinde, yüzünü kaplayan ayrıntılı bir tüy maskesi olan parıldayan bir hayalet duruyordu. Hayalet bir eliyle maskeyi çıkardı ve Donnie Bichon'un yüzü ortaya çıktı. Diğer eliyle Donnie Bichon'un yüzünü soyarak Marcus Renard'ı ortaya çıkardı. Sonra Renard'ın yüzü soyuldu ve Pam Bichon'un ölüm maskesi ortaya çıktı: gözleri kısmen yok olmuş, cildi rengi bozulmuş ve çürümüş, dili şişmiş ve morarmıştı. Göğsüne çivilenmiş ölü siyah kedi, bağırsakları kanlı bir kolye gibi sarkıyordu.

"Sen bensin," dedi Pam ve tüfeğı ateşledi. *Bang! Bang! Bang!*

Annie, nefes nefese, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissederek kendini kanepeye dik bir şekilde attı.

Yine bir gürültü duyuldu. Tahtaya vurulan bir yumruk sesi. Gözleri bulanık bir şekilde, sehpanın üzerindeki Sig'i kaptı.

"Toinette! Benim!" diye bağırdı Fourcade.

Fransız kapısının önünde durmuş, ona somurtarak bakıyordu.

Annie kapıya gidip onu içeri aldı. Bariz soruyu sormaya tenezzül etmedi. Elbette Fourcade ön kapıya gelmezdi. Onu işkence eden kişi ormandan izliyor, suç mahalline geri dönüyor olabilirdi. Bunun yerine ikinci en bariz soruyu sordu.

"Neredeydin sen?"

Yatak odasındaki vahşeti kapıyı çarparak kapatıp, oturma odasına geri dönmüş ve ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışmıştı. SO'yu mu aramalıydı? Pitre'yi buraya getirip, vardiyası bittiğinde departmanda yayması için kanlı detayları ona anlatmalı mıydı? Ne işe yarardı ki

Ne işe yarardı ki? Hiçbir işe. Bunun yerine Fourcade'i aradı ve telesekreter yine açıldığında içinden ona küfretti.

"Bir işimi hallediyordum," dedi.

Kollarını kavuşturmuş, sehpanın önünde bir ileri bir geri yürürken ona bakıyordu. Dağınık saçları, kirli kot pantolonu ve tişörtüyle onunla ilgili her şeyi gözlemledi. Ona doğru yaklaşırken elini uzattı, parmaklarından Sig'i aldı ve bir kenara koydu.

"İyi misin?"

"Hayır!" diye bağırdı. "Biri beni öldürmeye çalıştı. Bunun beni çok üzdüğünü zaten belirttim. Sonra birinin evime girip duvara kanla yazılar yazdığını ve yatağımın üzerine ölü bir kedi çivilediğini öğrendim. Bu da beni hiç memnun etmedi!"

Gözünün ucuyla Fourcade'in onu izlediğini görebiliyordu. İşine, rutinine geri dönmekten başka ne yapacağını bilmiyor gibiydi. O bir kurbandı - Tanrım, ama bu etiketten nefret ediyordu - ve o bir dedektiftir.

"Jeep'i park ettiğin andan itibaren neler olduğunu anlat."

Eğitim aldığı şekilde, tanıklık yapmak için hikayeyi nokta nokta, gerçekleri tek tek anlattı. Bu süreç onu biraz sakinleştirdi, yaşadığı ihlali uzaklaştırdı. Zihninde, kurban olan tarafını polis olan tarafından ayırmaya çalıştı. İlk kez, soyulmuş muskratin soyunma odasına bırakıldığını anlattı, ancak iki olayı aynı kefeye koymadı. İş yerinde kötü bir şaka yapmak bir şeydi, haneye tecavüz etmek ise başka bir şeydi. Yatak odasında yapılanlar daha tehditkar, daha iğrenç, daha kişisel görünüyordu. Öte yandan, bu gece o tüfeğin arkasında bir şerif yardımcısı varsa, neden bu da olmasın?

Nick dinledi, sonra yatak odasına doğru yöneldi. Annie, tekrar yüzleşmek istemediği için isteksizce onu takip etti.

"Hiçbir şeye dokundun mu?" diye sordu alışkanlıkla. "Hayır. Tanrım, içeri giremedim bile."

Kapıyı itip açtı ve ellerini beline koyarak, dudaklarını bükerek orada durdu. "*Mon Dieu.*"

Annie'yi kapıda bırakıp odaya girdi ve klinik bir gözle ayrıntıları inceledi.

Kan duvara sürülmüştü. Görünür parmak izi yoktu. "*Cunt*" kelimesi neden seçilmişti? Bir görüş olarak mı? Şok etmek için mi? Saygısızlıktan mı? Öfkeden mi?

Zihninde, o sabah kirli mutfağında duran, sıska ve çirkin Keith Mullen'ı görebiliyordu. *"Sadakat hakkında hiçbir şey bilmiyor, bizden birine ihanet etti. Cunt'un üniforma giymesi için hiçbir neden yok."*

Hayvan sembolik miydi? Sokak kedisi gibi cinsel ayırım yapmayan. Bağırsakları, Annie'nin önceki gece onunla seviştiği yatağın üzerine dökülmüştü.

Ve cesedin pozisyonu, ön pençelerine çakılmış çiviler, iç organlarının çıkarılması... Pam Bichon'a açık bir gönderme. Korkutmak mı, yoksa uyarı mı?

Pam'in vurulmaya ne kadar yaklaştığını düşündü ve bir şeye, birine, sertçe ve defalarca vurmak istedi.

Donnie Bichon'un çamurlu botlarını hatırlasa da öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Bu düşüncüyü şimdilik bir kenara bıraktı.

"Bu kedi senin miydi, Toinette?"

"Hayır."

"*Tante* ve amcanla konuştun mu, bugün etrafta kimseyi gördüler mi?"

"Beni vurmak isteyebilecek kimler olabilir diye konuşurken bu konuyu da konuştuk. Bugün çok meşguldüler. Mardi Gras için erken gelen turistler vardı. Ekstra tur rehberleri çağırmak zorunda kaldılar. Özel birini fark edecek zamanları olmadı."

"Buraya nasıl girmiş olabilir? Sen geldiğinde kapılar kilitli miydi?"

"Her şey sıkıca kilitliydi. Kilidi açıp içeri girebilirsin, ama anahtar olmadan bu kapıları dışarıdan kilitlemek mümkün değil."

"Peki bu sapık nasıl içeri girdi?"

"Tek bir yol daha var." Onu banyoya, eski pençeli küvetin arkasındaki kapıya götürdü. "Merdivenler mağazanın depo odasına iniyor."

"Kilitli miydi?"

"Bilmiyorum. Öyle sanıyordum. Genelde kilitli tutarım, ama pazar gecesi hırsız buradayken bu yoldan aşağı indim. Belki sonra kilitlemeyi unutmuşumdur."

Nick küvette durdu ve kapı kolundaki kilit mekanizmasını inceledi, onaylamayan bir şekilde kaşlarını çattı. "Sadece bir düğme. Herkes kredi kartıyla açabilir. Aile veya çalışanlar dışında bu merdivenleri kim bilebilir ki?"

Annie başını salladı. "Şansla. Tesadüfen. Tuvaletler merdivenlerin altındaki koridorun karşısında. Tuvaleti kullanmak isteyen biri depoya bakıp fark edebilir."

Işık düğmesini açtı ve dik merdivenlerden aşağı indi, başka birinin orada bulunduğu dair herhangi bir iz arıyordu - bir ayak izi, bir iplik, bir saç teli. Hiçbir şey yoktu. Depo kapısı açıktı. Koridorun karşısında, erkekler tuvaletinin kapısının bir kısmını görebiliyordu.

"Bence biri bunu fark etmek için özel bir çaba sarf etmiş," diye mırıldandı.

Merdivenlerden yukarı çıktı ve Annie'yi takip ederek oturma odasına gitti. Annie kanepenin bir köşesine kıvrılmış, çıplak ayağını timsah masasının kenarının altında yavaşça ileri geri ovuşturuyordu. Küçük ve terk edilmiş görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun, Toinette? Sence ateş eden ve kediye öldüren aynı kişi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Annie. "Ve bana bildiğimi söylemeye çalışma. Katil ve kedi katili aynı kişi mi? Renard'ın katili benim katilim mi, yoksa Renard mı katil? Beni daha çok kim nefret ediyor: çalıştığım insanların yarısı mı, yoksa çalıştığım insanların yarısı mı? Ve beni daha çok ne için nefret ediyorlar: bu cinayeti çözmeye çalışmam mı, yoksa senin bir cinayet işlemeni engellemem mi?"

"O kadar yorgunum ki düzgün göremiyorum. Korkuyorum. Birinin o zavallı hayvana bunu yapması beni hasta ediyor..."

Bir şekilde, bu bardağı taşıran son damla oldu. Kendisine yönelik şiddet yeterince kötüydü, ama onu korkutmak için masum bir hayvanın öldürülüp parçalanması çok fazlaydı. Parmak uçlarını dudaklarına bastırdı ve bu anın geçmesini diledi. Sonra Fourcade yanına geldi ve onu kollarının arasına aldı, yüzünü göğsüne dayadı. Zorlukla tutmaya çalıştığı gözyaşları gömleğine sızdı.

Nick onu sıkıca sarıp, Fransızca fısıldayarak alnına dudaklarını değdirdi. Birkaç saniye boyunca içindeki duyguları serbest bıraktı: onu korumak, teselli etmek, ona korku salan kişiye karşı körü körüne öfkelenmek. O, tüm bu karmaşa içinde çok cesur, çok mücadeleci olmuştu.

Yanağını kızın başının üstüne dayadı ve onu daha sıkı sarıldı. Başka birine verebilecek kadar değerli bir şeyi olalı çok uzun zaman olmuştu. Bunu istemek onu korkutuyordu.

Annie ona sıkıca sarıldı, onun şefkatini kolayca göstermediğini biliyordu. Onun bu küçük hediyesi, onun için olması gerekenden daha fazla anlam ifade ediyordu.

Gözyaşları dinince, elinin tersiyle yanaklarından sildi ve onun bakışlarıyla karşılaşan yüzünü inceledi, merak ediyordu... ama merak etmekten korkuyordu.

Bakışları, sehpaye bıraktığı hediye kutusuna kayd. Kutunun içinde, küçük, ince detaylı antika bir cameo broş vardı. İçinde bulunan notta şöyle yazıyordu: "Koruyucu meleğime. Sevgiler, Marcus."

Tiksinti sırtından aşağıya doğru yayıldı.

Fourcade kutuyu ve kartı aldı ve broşu inceledi.

"Pam'e hediyeler verdi," dedi ciddi bir sesle. "Ve lastiklerini kesti, işyerindeki kalem çekmecesinde ölü bir yılan bıraktı."

"Jekyll ve Hyde," diye mırıldandı Annie.

Renard, Pam'in ısrar ettiği gibi gerçekten Pam'in takipçisiyse, onu gizlice korkutmakla ona hediyeler vermek arasında gidip gelmişti; ona olan ilgisini göstererek, onun arkadaşı olduğunu iddia etmişti. Bu eylemler arasındaki zıtlık, polislerin Pam'in Renard'ın onu takip ettiği yönündeki suçlamasını ciddiye almasını engellemişti.

Odanın diğer ucunda telefon çaldı. Annie otomatik olarak saate baktı. Sabahın üç buçukuydu. Fourcade hiçbir şey söylemeden telesekreteri açtı.

"Annie? Ben Marcus. Keşke orada olsaydın. Müsait olduğunda beni ara lütfen. Biri pencerelerimizden birine taş attı. Annem kendinden geçmiş durumda. Ve Victor... Keşke gelebilseydin Annie. Umursayan tek kişi sensin. Sana ihtiyacım var."

Çiçekçi kadın, piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmış, Our Lady'nin karşısındaki gölgeli yerde tezgahını kuruyordu. Bahçıvan, elinde gürültülü bir çim biçme makinesi ile bulvarı dolaşıyordu.

Annie araba yoluna döndüğünde, "Polis seni tutuklamaya geliyor, yaşlı cadı!" diye bağırdı. Jeep'e doğru koştu. "Polis kız! Bu sefer onu yakalayacak mısın, ne yapacaksın?"

"Ben değil!" diye bağırdı Annie, arabayla geçip giderken.

Jeep'i park etti ve çantasındaki eşarp ve broşla binaya doğru yöneldi. Pam, Renard'ın hediyelerini birine göstermiş olsaydı, bu kişi Lindsay olurdu. Annie, Lindsay'in yeterince iyileştiğini ve Renard'ın ona verdiği şeylerin, yeni bir takıntı nesnesine dönüştürülmüş aynı sevgi göstergeleri olup olmadığını ona söyleyebileceğini umuyordu.

Hastane, sabah yemek ve ilaç dağıtımıyla hareketliydi. Antiseptiklerin tuhaf plastik kokusu, kızarmış ekmek ve yulaf ezmesi kokusuyla karışıyordu. Annie koridorlarda yürürken, yemek tepsileri ve yatak kaplarının çıkardığı sesler, fısıltılı konuşmaları ve ara sıra duyulan inlemeleri vurguluyordu.

Uzun, uykusuz gece omuzlarında ağır bir yük gibi duruyordu. Gün, önünde 80 mil uzunluğunda kötü bir yol gibi uzanıyordu. Silahlı saldırı olayına atanan dedektifle bir görüşme yapması gerekecekti ve Chaz Stokes'un davayı alması ve şerife gidip Stokes'un görevden alınmasını istemek zorunda kalacağı en kötü senaryoyu çoktan kafasında kurmuştu, çünkü onun sadece şüpheli olduğunu düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda tecavüzcü ve katil olabileceğini de düşünüyordu. Stokes'un ya da başka birinin onu öldüreceğinden endişelenmesine gerek yoktu. Gus Noblier'in ofisinden canlı çıkamayacaktı.

Bir iki saniye boyunca, Stokes'un apartmanına gizlice girip duvara ölü bir kedi çivilediğini hayal etmeye çalıştı, ama bunu hayal edemedi. Bunun için gerekli mizaca sahip olabilirdi, ama bu riski alacağına inanamıyordu. SO'daki hiç kimsenin bunu yapacağını hayal edemiyordu.

O zaman kim? Kim dükkana gizlice girip, o merdivenleri bulup, fark edilmeden dairesine çıkıp tekrar aşağı ineabilirdi?

Renard, ona hediye bırakmak için Corners'a iki kez gitmişti. Fanchon her iki seferde de onu fark etmemişti. Pam'i takip etmişse, bunu fark edilmeden yapmıştı.

Annie, yoğun bakım ünitesinin köşesini döndü ve Stokes'un yoluna çıktı.

Stokes'un yüzündeki ifade çok sert. Bir şahin gibi üzerine atladı, kolunu tuttu ve onu koridordaki insan kalabalığından uzaklaştırdı.

"Burada ne halt ediyorsun, Broussard?"

"Ziyaretçileri sen mi kontrol ediyorsun? Emlakçımı görmeye geldim."

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Sana ikinci kattaki iki yataklı güzel bir odayı mı gösteriyor?"

iki yataklı güzel bir odada bir şeyler mi gösteriyor?"

"O benim bir tanıdığım ve hastanede yatıyor. Neden onu görmeyeyim?" diye Annie meydan okudu.

"Çünkü ben öyle diyorum!" diye bağırdı. "Çünkü senin baş belası olduğunu biliyorum, Broussard. Sana davalarımın uzak durmanı söylemiştim." Kolunu daha da sıkıca kavrayarak, onu köşeye doğru bir adım daha itti. "Sadece kendi sesimi duymayı sevdiğimi mi sanıyorsun? Sana tonlarca tuğla gibi üstüne çökmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Beni tehdit etme, Stokes," diye karşılık verdi Annie, kolunu kurtarmaya çalışırken. "Senin böyle bir hakkın yok..."

Yoğun bakım masasında alarmlar çalmaya başladı.

"Kahretsin!" diye bağırdı biri. "Nöbet geçiriyor! Unser'ı çağırın!" İki hemşire bir odaya koştu. Lindsay Faulkner'ın odasına.

Stokes'tan kurtulan Annie odaya koştu ve dehşetle manzaraya baktı. Faulkner'ın kolları ve bacakları çılgın bir kukla ustasının iplerindeki kukla gibi çırpınıyordu. Monitörlerin çığlıkları eşliğinde, ondan korkunç, doğaüstü bir çığlık yükseldi. Üç hemşire etrafına toplanarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Biri hemşire servisinden yastıklı bir dil bıçağı aldı ve Faulkner'ın ağzına sokmaya çalıştı.

"Hava yolu
açın!" "Açtım!"

Mavi önlüklü bir doktor Annie'yi geçerek odaya girdi ve "Diazepam: 10 miligram IV enjeksiyon!" diye bağırdı.

"Tanrım," diye fısıldadı Stokes, Annie'nin arkasına yaklaşarak. "Tanrım, kahretsin."

Annie omzunun üzerinden ona baktı. Onun ifadesi de muhtemelen kendisinininkinden farklı değildi: şok, dehşet, endişeli bekleyiş.

Başka bir monitör uyarı sesi çıkarmaya başladı ve personelden bir başka küfür seli yükseldi.

"Kalbi durdu!"

"Standart ACLS," diye bağırdı Unser, kadının göğsüne vurarak. "Phenytoin: 250 IV push. Phenobarbital: 55 IV push. Chem 7 ve kan gazları STAT istiyorum! Tüp ve torba takın!"

"V-fib var."

"Kahretsin!"

"Şarj edin!"

Hemşirelerden biri, elinde bir tüp kanla dönüp baktı. "Üzgünüm, buradan çıkmanız gerekiyor." Annie ve Stokes'u kapıya doğru yönlendirdi. "Lütfen bekleme salonuna gidin."

Stokes'un yüzü bembeyazdı. Sakalını ovuşturdu. "Tanrım," dedi tekrar, porkpie şapkasını çıkarıp parmaklarıyla buruşturdu.

Annie iki eliyle göğsüne vurdu. "Ona ne yaptın?"

Sanki Annie ona ölü bir sazanla tokat atmış gibi görünüyordu. "Ne? Hiçbir şey!"

"Onun odasından çıktın ve iki dakika sonra bu oldu!" "Sesini alçalt!" diye emretti, koluna uzanarak.

Annie ondan uzaklaştı. Ya tecavüzcü Stokes'sa? Ya daha kötüsü ise?

"Onunla konuşmak için odaya girdim," dedi, bekleme salonuna girerken. "Uyanık değildi. Hemşireye sor."

"Ben kazandım."

"Tanrım, Broussard, senin neyin var? Beni katil mi sanıyorsun?" diye sordu, boynuna kızarıklık yayılıyordu. "Öyle mi düşünüyorsun? Hastaneye girip bir kadını öldüreceğimi mi sanıyorsun? Sen kafayı yemişsin!"

Bir sandalyeye çöktü ve uzun ellerini ve ezilmiş şapkasını dizlerinin arasına astı.

"Belki de buraya yatmalısın," dedi. "Kafanı muayene ettirmelisin. Önce Fourcade'in peşine düştün, şimdi de benim. Sen bir tür delisin. *Fatal Attraction*'daki o çılgın kadın gibisin. Takıntılısın, işte bu.

"Dün daha iyiydi," diye ısrar etti Annie. "Onunla konuştum. Neden böyle bir şey olsun ki?"

Stokes çaresizce omuz silkti. "George Clooney'e mi benziyorum? Ben acil servis doktoru değilim. Bir tür nöbet geçirmiş, tek bildiğim bu. Tanrım, biri kafasına telefonla vurmuş. Ne bekliyordun ki?"

"Eğer ölürse, bu cinayettir," dedi Annie.

Stokes ayağa kalktı. "Sana söyledim, Broussard..."

"Bu cinayet," diye tekrarladı. "Yaralanmalarının sonucu olarak ölürse, saldırı cinayet suçuna dönüşür."

"Evet, tabii." Terli alnını ceketinin koluyla sildi.

Annie, Faulkner'ın odasına doğru tekrar adım attı, kurtarma ekibinin bedenleri arasından onu görebilmek için. Defibrilatörün elektriksel vızıltısı ve şıklırtısının ardından bir dizi emir daha geldi.

"Epinefrin ve lidokain! Dobutamin - tam kapasite çalıştırın!

Laboratuvar sonuçları?" "Henüz gelmedi."

"Şarj ediyorum!"

"Çekil!"

Vızıltı.

Çatırtı!

"Düz çizgi!"

"Onu kaybediyoruz!"

Bu işlemi o kadar çok tekrarladılar ki, sanki zaman ve umut sürekli bir döngüye takılmış gibiydi. Annie kendini sert tuttu ve iradesini Lindsay Faulkner'a yöneltti. *Yaşa. Yaşa. Sana ihtiyacımız var.* Ama döngü kırıldı. Odadaki hareketler yavaşlayarak durdu.

"O öldü."

"Lanet olsun."

"Ölümünü ilan edin."

Annie duvar saatine baktı. Ölüm saati: 7:49. Böylece her şey sona erdi. Lindsay Faulkner ölmüştü. Dinamik, yetenekli, zeki bir kadın gitmişti. Bu ani gelişme onu şaşkına çevirdi. Faulkner'ın bu durumu atlatacağına, hayatını yeniden düzene sokacağına, hayatını mahveden ve partnerini elinden alan gizemleri çözmeye yardımcı olacağına inanmıştı. Ama o gitmişti.

Personel, yenilmiş, tiksiniş, boş bakışlarla odadan çıktı. Annie, aralarından Lindsay Faulkner'ı hastanenin duvarları dışında tanıyan olup olmadığını merak etti. Onlara bir ev satmış ya da Junior League'den tanıyor olabilirdi. Yeterince küçük bir kasabaydı.

Doktor bekleme salonuna doğru geldi, uzun yüzünde derin bir kaş çatma vardı. Elli yaşında görünüyordu, saçları kalın ve metalik gri renkteydi. Rozetinde yazan isim Forbes Unser'dı. "İkinizden biri ailesi mi?"

"Hayır," dedi Annie. "Biz şerifin ofisindeniz. Ben Şerif Yardımcısı Broussard.

Onu tanıyordum."

"Üzgünüm. Kurtulamadı," dedi kısaca. "Ne oldu?

Durumu iyiye gidiyor sanıyordum."

"Öyleydi," dedi Unser. "Nöbet muhtemelen kafasına aldığı darbe nedeniyle oldu. Bu da kalp durmasına yol açtı. Böyle şeyler olur. Elimizden geleni yaptık."

Stokes elini uzattı. "Dedektif Stokes. Faulkner davasından sorumluyum."

"Umarım ona saldıran hayvanı yakalarsınız," dedi Unser. "Bir eşim ve iki genç kızım var. Bu günlerde onları gözümün önünden ayırmıyorum. Madeline geceleri yastığımın altında silah bulundurmamı istiyor."

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedi Stokes. "Otopsi için cesedinin Lafayette'e nakledilmesini istiyoruz. Standart prosedür. Şerifin ofisi morgunuzla iletişime geçecek."

Unser başını salladı, sonra izin isteyip günlük görevlerine geri döndü. Bakımındaki bir kadının ölümü, programındaki küçük bir aksilikti. *"Böyle şeyler olur."*

Annie, Stokes koridora doğru ilerlerken kadınlar tuvaletine girdi. Ellerini yıkadı ve yüzüne soğuk su serpti, Lindsay Faulkner'ın nöbet geçirdiği görüntüleri silmeye çalışıyordu. Stokes onunla odada bulunduktan on dakika sonra kadının nöbet geçirmesi nasıl bir tesadüf olabilirdi? Ama otopsi yapılacaktı. Stokes bunu biliyordu. Bunu gündeme getiren oydu.

Annie koridora geri döndüğünde, Unser elinde bir dosya ile başka bir hastanın odasından çıkıyordu.

"İyi misiniz, Şerif Yardımcısı?" diye sordu. "Biraz solgun görünüyorsunuz."

"Ben iyiyim. Sadece şok oldum, hepsi bu. Ölmek için pek hoş bir yol gibi görünmüyordu."

"O mücadele etti, ama biz onun için gerçekten bir şey yapamadan her şey bitti."

"Genelde böyle mi olur?"

"Kafa travmasında bu her zaman olasıdır."

"Sanırım sorum şu: Ölümünde olağandışı bir şey var mıydı?

Garip bir değer, anormal seviyeler... her neyse?"

Unser başını salladı. "Bildiğim kadarıyla yok. Kan tahlili sonuçları gelmedi. Laboratuvara danışabilirsiniz." Tezgaha yaklaştı ve

Çizelgeyi monit6r teknisyenine uzattı. "Eğer tamamen kaybetmedilerse, sorularınıza cevap verebilirler."

Annie laboratuvara gitti ve kayıt numarasını, sanki oraya yeni gelmiş ve herkes kahve içmeye giderken oraya göz kulak olmayı teklif etmiş gibi görünen bir kadına bıraktı. Faulkner'ın test sonuçlarının gelip gelmediğini biliyor muydu? Hayır. Ne zaman gelebileceğini biliyor muydu? Hayır. Amerika Birleşik Devletleri başkanının adını biliyor muydu? Muhtemelen hayır.

"Burada asla hastalanma," diye mırıldandı Annie uzaklaşırken.

Dışarıda sıcaklık zaten bunaltıcı bir hal almıştı, Doğa Ana'nın hoş olmayan bir şakası. Yaz zaten yeterince uzundu, erken bir ön izleme eklemeye gerek yoktu. Göğüslerinin ve omuzlarının arasında hemen ter damlacıkları belirdi. Güneş kafa derisini yakıyordu.

"Beni şimdi tutuklayacak mısınız?"

Stokes, kırmızı bölgedeki Camaro'sunun yanında durmuş sigara içiyordu. Ceketini çıkarmış, limon yeşili gömleği doğrudan ona bakanların gözlerini kamaştırıyordu.

"Özür dilerim," dedi Annie içtenliksiz bir şekilde. "Aşırı tepki verdim."

"Beni lanet olası bir katil olmakla suçladın." Sigara izmaritini, buruşuk bir Snickers ambalajının yanındaki asfalta attı ve kahverengi ve beyaz spor ayakkabısının burnuyla ezdi. "şahsen, buna çok kızdım. Anlıyor musun?"

"Özür diledim."

"Evet, ama bu yetmez. Senden bıktım, Broussard." "Peki ne yapacaksın?" diye sordu kadın sessizce. "Beni vuracak mısınız?" "şıraya girmem gerektiğini duydum. Yapacak daha iyi işlerim var."

"Tecavüz davalarındaki kanıtlarla oynamak gibi mi?" "Benimle dalga geçme, Broussard. Rozetini alacağım. Ciddiyim."

Camaro'nun direksiyonuna geçti ve motoru gürültüyle çalıştırdı. Annie kaldırımında durup onun uzaklaşmasını izledi. Bir kurban kaybetmişti ve tek endişesi onu kovdurmaktı. Chaz, ne kadar da çekici ve şefkatli biriydi.

Bahçıvan, Meryem heykelinin arkasından çıktı ve çit makasıyla Annie'ye doğru koştu. "Polis kız! Hey! Ben vergilerimi ödüyorum! Ben bir gaziyim! Git, o yaşlı cadıyı tutukla! Gaziler Parkı'ndan çiçekleri alıyor!"

"Üzgünüm, efendim," dedi Annie, gözleri Stokes'un arabasının Dumas'a döndüğü köşeyi izliyordu. "O kimseyi öldürdü mü?"

"Ne?!" diye bağırdı. "Hayır, kimseyi öldürmedi, ama..."

"O zaman size yardımcı olamam."

Stokes'u düşünerek ondan uzaklaşıp cipe doğru yürüdü. Donnie Bichon'un inci beyazı Lexus'u arkasındaki otoparktan çıktı ve arka sokağa doğru uzaklaştı.

Donnie, son içkisini içeli çok uzun zaman olmamasına rağmen, alkol yoksunluğu sendromu olan bir adam gibi titriyordu. Fourcade onu terk ettiğinden beri, sınırlarını yatıştırmak için her saat başı bir shot içiyordu. Ancak bunun tek etkisi, midesini kemiren stresi daha da hızlandırmak oluyordu. Kusmuğundaki kan lekeleri bu şüpheyi doğruluyordu.

Fourcade'in ilk ziyaretinden sonra, banyoda bayılmış ve Pam'i rüyasında görmüştü. Koyu saçlar ve parlak gözler. Güneş gibi bir gülümseme. Pit viper gibi bir dil. Pençeleriyle ona saldırmış, testislerini sıkmış ve erkekliğini boğmuştu. Onu seviyordu ve ondan nefret ediyordu. O büyümüştü, ama o hiç büyümek istememişti. Hayat, yirmi yaşındayken, dünyayı avucunun içinde tutarken ve hiçbir sorumluluğu yokken en güzeldi. Şimdi ise dünya onu avucunun içinde tutuyordu.

Sonra aniden Fourcade onu ensesinden yakaladı ve Donnie kendini yüzüstü dönen bir kustumuk havuzuna batarken buldu. Şaşkınlıkla, yarım saniye geç kalarak nefes almaya çalıştı, ağzını doldurdu ve boğulup öğürerek çıktı.

"Evet, boğul," diye homurdandı Fourcade. Vücudunu Donnie'nin üzerine eğdi, neredeyse onu porselene sürükledi. "Yalanlarının ikinci kez tadı böyle."

Donnie tuvalete tükürdü. Mesanesi boşaldığında taze idrar kokusu çok güçlüydü. "Tanrım! Tanrım!" diye nefes nefese kaldı ve ağzındaki soğuk kustumuk parçalarını temizlemeye çalışarak tekrar tükürdü.

"Bu gece neredeydin?" diye sordu Fourcade. "Sen delisin!"

Nick kafasını klozete geri itti. "Yanlış cevap, Tulane! Bu gece neredeydin? Botlarındaki çamur nereden geldi?"

"Söyledim ya!"

"Benimle dalga geçme, Donnie. Hiç havamda değilim. Neredeydin?"

"Söyledim ya!" diye bağırdı Donnie. Yanaklarındaki kusmuktan gözyaşları akıyordu. "Benden ne istediğini bilmiyorum!"

"Bana arabanın anahtarlarını vereceksin, Tulane. Ve ben her yerini didik didik arayacağım. Eğer bir tüfek bulursam, onu buraya getirip kışına sokacağım ve beynini dağıtırım. Anlaşıldı mı?"

Donnie anahtarlarını kot pantolonunun cebinden çıkardı ve yere attı. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Bunun doğru olduğunu Tanrı'ya dua etsen iyi olur, Donnie," dedi Fourcade, eğilip anahtarları yerden alırken. "Çünkü gerçeği, sikini ısırsa bile anlayacağını sanmıyorum."

Korkmuş, hasta ve kendinden tiksiniş bir halde Donnie ayağa kalktı ve Fourcade'i garaja kadar takip etti, sonradan aklına gelerek yüzündeki pisliği silmek için bir mutfak havlusu aldı. Kapı eşiğinden Fourcade'in Lexus'un bagajını açıp çöpu karıştırmasını izledi: bir torba golf sopası, bir çivi tabancası, kirli bir Igloo soğutucu, eldivenler, buruşuk fişler, bir alet kutusu, yarım düzine Bichon Bayou Development logolu beyzbol şapkası.

"Biliyorsun, herkesin dediği kadar çürümüşsün, Fourcade," diye ilan etti. "Arama emrin yok. Bana böyle davranmaya hakkın yok. Sen polis değilsin; sen lanet olası bir zorba sensin. Seni hapiste çürümeye bırakmalıydım."

"Eğer bu arabada dün gece Annie Broussard'a ateş ettiğini kanıtlayacak bir şey bulursam, bunu yapmayı dilersin, Tulane."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Broussard'ı neden umursayasın ki?"

"Sebeplerim var." Bagajı kapattı ve yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdü. "Biliyor musun, bu sefer haklısın Donnie. Ben polis değilim, görevden uzaklaştırıldım. Bu da beni özel bir vatandaş yapar, yani suçlayıcı delilleri ele geçirmek için arama emrine ihtiyacım yok. Bu da kafana bir tekme gibi değil mi?"

"Sen izinsiz giriyorsun," dedi Donnie, Fourcade arka kapıyı açarken.

"Ben mi? Beni hapisten çıkaran iyi arkadaşımın evine izinsiz giriyor muyum? Kim buna inanır ki?"

"İhlal etmeyeceğin bir yasa var mı?"

Kapıyı kapattı ve Donnie'ye doğru yürüdü, ışığı Donnie'nin yüzüne tuttu. "Sana söyleyeyim Tulane, ben hayatın bir kendini keşfetme yolculuğu olduğuna inanıyorum"

ve son zamanlarda, yasadaki çok adalete daha fazla önem verdiğimi keşfediyorum. Aradaki farkı anlayabiliyor musun?"

Mutfak kapısına çıkan iki basamağı tırmandı ve Donnie geri çekilmeden önce gömleğinin önünü yakaladı. "Yasa, bu gece başka birinin seni gözaltına almasını ve bu silahlı olayla ilgili olarak sorgulamasını gerektirir..."

"Ben kimseyi vurmam..."

"Adalet ise formaliteleri atlayıp meselenin özüne inerdi."

"Yargıç ve jüri olmak sana düşmez."

"Celladı unuttun." Kaşlarını kaldırdı. "Bu kasıtlı mıydı yoksa Freudyen mi? Neyse, önemi yok. Bu konuyu şimdi gündeme getirirken çok komik, Donnie. Geçen gece Renard'ı cehenneme göndermemin gayet normal olduğunu düşünüyordun sanki. Şimdi o çizginin üzerinde duran sensin ve benim o çizginin doğru tarafında kalmamı istiyorsun. Sana ikiyüzlü diyebilirim, ama bu konudaki siyah ve beyaz ayrımı konusunda benim de kendi sorunlarım var."

Donnie'nin gömleğinden yumruğunu çekti ve yarım adım geri attı. "Seni bir uyarı ile bırakacağım, Tulane. Aradığımı bulamadım, ama seni bu olayla ilişkilendirebilecek en ufak bir ipucu duyarsam ya da bir saç teli bulursam, seni bulacağım Donnie ve o zaman felsefi bir ruh hali içinde olmayacağım."

Çılgın piç kurusu.

Donnie, Fourcade gittikten sonra hemen banyoya geri dönüp tekrar kustu, sonra küvetin kenarına oturdu ve klozetteki kan izlerine bakakaldı. Viski, sinirler ve yaklaşan mali felaket iyi bir karışım değildi.

Bu karmaşadan kurtulmak için biraz sakinleşmesi gerektiğini düşündü ve bunun için ilaç almaya karar verdi. Yaşlı Dr. Hollier, hayatındaki trajediye sempati duyduğu için ona yardımcı olmuştu. Donnie, onun bu trajedinin yarısını bile bilmediğini düşünüyordu.

Lindsay Faulkner ölmüştü ve Fourcade Marcotte'u biliyordu.

Bayou Breaux'nun cadaloz kraliçesi ortadan kalkınca, gayrimenkul için anlaşma yapmanın önü açılmıştı, tek bir engel hariç: Fourcade.

Fourcade o telefon görüşmesinden nasıl haberdar olabilirdi? Paranoya, Donnie'yi telefon dinlemeleriyle ilgili bir dizi çılgın sonuca götürmüştü, ancak daha sonra daha akıllı başında bir anda bunların hepsini reddetmişti. Fourcade sadece tek bir görüşmeden haberdardı, dün geceki görüşmeden, başka bir şeyden değil

ve telefon dinlemelerine dahil olacak durumda değildi. Askıya alınmış, yargılanmayı bekliyordu. Saldırı suçlamasıyla. Renard'ı neredeyse öldüresiye dövmüştü.

Bu hatırlatma, Donnie'nin bardak tutucusuna sıkıştırdığı açık Mylanta şişesine uzanmasına neden oldu. *Kefaleti asla ödememeliydi.* Fourcade'in önümüzdeki hafta yargılanmak üzere tutuklanacağını ve tekrar hapse atılacağını ummaya başlamıştı, ancak Donnie'nin avukatı, dedektifin kefaletinin muhtemelen devam edeceğini ve yargılama beklesin ya da beklesin, süresiz olarak özgür bir adam olacağını bildirmişti.

Pam ona her zaman önce hareket edip sonuçlarını sonra düşündüğünü söylerdi. Pam'in ne kadar haklı olduğunu fark etmiş miydi acaba?

"Yine geç kaldın."

Myron odanın ortasında dik duruyordu, elleri ince siyah kemerinin tokasında birbirine bağlıydı, yüzünde hoşnutsuzluk dolu ekşi bir ifade vardı.

"Üzgünüm, Myron," dedi Annie, onun alanına girip kart çekmecesine doğru giderken ona zar zor bir bakış attı.

"Bay Myron," dedi Myron. "Biliyorsunuz, şerifle, *bana* asistan olarak atandığınızdan beri kötü performansınız hakkında konuştum. Sürekli geç kalıyorsunuz ve kendi keyfinize göre kaçıyorsunuz. Burası kayıt departmanı. Kayıtlar istikrarla eş anlamlıdır. Kayıt departmanımnda kaosa izin veremem."

"Özür dilerim," diye mırıldandı, kanıt kartlarını karıştırırken.

Myron, omzunun üzerinden eğilerek yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyorsunuz, Memur Broussard? Beni dinliyor musunuz?"

Annie gözlerini işinden ayırmadı. "Ben tembelim. Siz sinirlisiniz. Gus'ın beni bu işten almasını istiyorsunuz, ama daha iyi olmaya çalışacağım. Gerçekten."

Nolan tecavüz davasının delil kartını çıkardı ve parmağını envanterin üzerinde gezdirdi. Üçüncü satırda yazıyordu: SAÇLAR. Stokes'un Jennifer Nolan'ın küvetinin giderinden çıkardığı kasık kılları.

Sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. Myron, onun tepkisizliğine biraz şüpheyle bakarak tekrar görüş alanına girdi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" "İşimi," dedi basitçe, kanıt kartını yerine geri koyarak.

Tüyler kayıt altına alınmış ve laboratuvara geri gönderilmişti. Bu, tüylerin tecavüzcüye ait olduğu anlamına gelmiyordu. Jennifer Nolan kızıl saçlıydı. Kasık kılları, giderdeki daha koyu renkli saçlardan kolayca ayırt edilebilirdi. Stokes istediğini alıp geri kalanını, yani kendi saçlarını, yıkanıp gitmesi için bırakmış olabilirdi.

Annie'nin midesi bulandı. Bir dedektifi seri tecavüzcü olmakla suçlamak üzereydi. Eğer haklıysa, Chaz Stokes sadece bir tecavüzcü değil, dolaylı ya da doğrudan bir katildi. Eğer yanılıyorsa, rozetini elinden alacaktı. Kanıta ihtiyacı vardı ve tüm kanıtlar onun sorumluluğundaydı.

"Ne oldu sana, Broussard?" diye bağırdı Myron. "Hasta mısın yoksa? İçki mi içtin?"

"Evet, bilirsin, kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı Annie, çekmeceyi kapatarak. "Hasta olabilirim. İzninle."

"Alkoliklerle işim olmaz," diye uyardı Myron, uzaklaşırken. "Kayıtlarda böyle şeylere yer yok. Alkol şeytanın bir aracıdır."

Annie koridorlardan geçerek soyunma odasına gitti, içeri girdi ve çıplak ampulün donuk ışığı altında katlanır sandalyesine oturdu. Biri duvara göğüs hizasında yeni bir delik açmıştı. Dolgu macunu kullanması gerekecekti, ama şu anda ihtiyacı olan şey, zihnindeki düşünceleri çözmek için biraz zamandı.

"Düşüncelerini ayrı tut yoksa sonunda bir düğümle kalırsın, Toinette."

Gerçekten de bir düğüm vardı ve o da bu düğümün ortasında sıkışıp kalmıştı. Renard ona hediyeler gönderiyordu. Donnie Bichon, mafya ile işbirliği içinde olan Marcotte ile işbirliği içindeydi. Stokes en iyi ihtimalle kötü bir polisti, en kötü ihtimalle ise bir katildi.

"Sen istedin," diye mırıldandı. "Dedektif olmak istedin. Gizemi çözmek zorundaydın."

Her seferinde bir gizem. Stokes en acil sorun gibi görünüyordu. Onunla ilgili şüpheleri doğruysa, diğer kadınlar da tehlike altında olacaktı.

"Ben de tehlike altında olacağım," dedi, dün gecenin anıları siyah beyaz bir şekilde zihninde canlandı: gecenin mürekkep siyahı, otoparkın soluk, ezilmiş kabuğu, dosyaları düşürdüğünde ayaklarının dibine saçılan beyaz kağıtlar. Tüfeğin keskin sesi, camın kırılma sesi.

Anı, başka bir anıya, sonra bir başkasına dönüştü. Kayıp deliller hakkında tartışırken Stokes'un gözlerindeki öfke. Aylar önce, Voodoo Lounge'un otoparkında, onunla çıkmak istemediği için kavga ettiklerinde yüzündeki öfke. Sanki ona vurmak ya da yakalamak istermiş gibi agresif bir şekilde ona doğru ilerlemesi.

Anlık, yoğun öfkeye kapılabilen bir adamdı, ama bunu gevşek, rahat tavırlarıyla örtbas ediyordu. Konuya göre, bazen mantıksız, bazen soğuk bir mantıkla hareket ediyordu. Tahmin edilemezdi. Bir bukalemun gibiydi. Bunlar, hayatı boyunca oluşmuş özelliklerdi, dört yıl önce Mississippi'den buraya geldiğinde de beraberinde getirmiş olduğu özelliklerdi. Tesadüfen, Bayou Strangler terör estirmeye başlamadan kısa bir süre önce. Hatta

Partout Parish'teki Strangler ile bağlantılı cinayetlerden birinde veya her ikisinde de çalışmış olabilir: Annie Delahoussaye ve Savannah Chandler.

Bu kolayca kontrol edilebilirdi, ancak Annie bunun gerekli olduğunu düşünmüyordu. Pam'ın ölümünden bu yana yayılan dedikodulara rağmen, polislerin Strangler davasında delilleri tahrif ettiği iddialarına inanmıyordu. Hayır, o kötülük Partout Parish'ten tamamen yok edilmişti... ve küllerinden yeni bir kötülük filizleniyordu.

Stokes'u buraya getiren şey neydi? diye merak etti. Daha da önemlisi, geride ne bırakmıştı? İyi bir hizmet sicili mi? Son amiri onu kaybetmeye üzülmüş müydü, yoksa gitmesine sevindi mi? Stokes gittikten sonra çalıştığı şehir veya ilçede cinsel suçlarda ani bir düşüş yaşanmış mıydı? Geride herhangi bir kurban bırakmış mıydı?

Bir erkeğin otuzlu yaşlarında cinsel tacizci olması nadirdi. Bu tür davranışlar genellikle daha erken, onlu yaşların sonlarında veya yirmili yaşların başında başlar ve hayat boyu devam ederdi. Çeşitli vergi destekli programların iddialarına rağmen, gerçek cinsel tacizciler nadiren rehabilite edilirdi. Kafaları yanlış çalışıyordu, kadınlara karşı kötü niyetli tutumları taş kalplerine sonsuza kadar kazınmıştı.

Stokes'un personel dosyasına girip, Mississippi'de görev yaptığı son birimin adını öğrenmesi gerekiyordu. Personel dosyaları, Valerie Comb'un sürekli sert ve somurtkan bakışları altında şerifin ofisinde tutuluyordu.

Bir yumruk, fırlatılmış bir taşın gücüyle soyunma odasının kapısına çarptı ve Annie irkildi.

"Broussard? İçeride misin?"

"Kim soruyor?"

"Perez." Kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu. "Siktir, en azından seni çıplak görebilirim diye düşünmüştüm."

"Neyden çıkmak?" dedi Annie huysuzca.

"Davadan. Seni vuran adamdan. Ben senin dedektifinim. Ne şanslıyım ama. Hadi ama. İfadenizi almam lazım ve bütün gün vaktim yok."

Perez, davasına Uruguay'ın siyasetine olduğu kadar ilgi duyuyordu. Annie sadece silahlı saldırı olayını değil, önceki gece Cadillac'lı adamla yaşadığı olayı da anlattığı için, iki olayın birbiriyle bağlantılı olma ihtimali olduğu için, sarı bir not defterine karalamalar yaptı.

"Plaka numarasını aldın mı?"

"Hayır."

"Sürücüyü gördün mü?"

"Kayak maskesi takıyordu."

"Böyle büyük bir arabası olan birini tanıyor musun?" "Hayır."

"Neden o gece polisi aramadın?" "Siz bir şey yapar mıydınız?"

Ona düz bir bakış attı.

"Ertesi gün rapor yazdım," dedi kadın. "O arabayı arayarak tüm tamirhaneleri aradım. Bir şey çıkmadı. Kayıt defterlerini kontrol ettim, çalınan bir Caddy ya da Caddy benzeri bir araba raporu yoktu. Hiçbir şey yoktu."

"Ve dün gece ateş eden kişiyi görmedin mi?"

"Hayır."

"Aracını görmedin mi?"

"Hayır."

"Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Annie ona uzun bir süre baktı, kendini içine soktuğu karışıklığı açığa vurmadan baş şüphelilerini isimlendiremeyeceğini ve iki polisi karalayarak Perez'i kızdırmadan bunu yapamayacağını biliyordu.

"Şu anda pek popüler değilim."

"Ne haber ama." Gözlerini kısarak, kalın bıyığının bir tarafını parmağıyla okşadı. "Fourcade'i suçlayacağını tahmin etmiştim. O senden herkesten daha çok nefret ediyor olmalı. Onun hakkında ne düşündüğünü hepimiz biliyoruz."

"Sen beni hiç tanıımıyorsun. Fourcade yapmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Fourcade yüzünü gösterecek kadar erkek olurdu ve beni öldürmek isteseydi, bu konuşmayı yapmıyor olurduk," dedi, sandalyesinden kalkarak. "İşimiz bitti mi, Dedektif? İkimiz de bunun anlamsız olduğunu biliyoruz ve benim yapmam gereken işler var."

Perez omuz silkti. "Evet. Seni nerede bulacağımı biliyorum... Ta ki biri akıllanıp seni buradan kovana kadar."

Annie, çarmıha gerilmiş kediden bahsetmemiş olduğu için memnun olarak sorgu odasından çıktı. Kayıt odasına döndüğünde, Myron kendiliğinden yanma tehlikesi altında gibi görünüyordu.

"Saate bak!" diye bağırdı, çılgın bir kurmalı oyuncak gibi ofiste koşturarak. "Saate bak! Yarım gün boyunca yoktun!"

Annie gözlerini devirdi. "Bir suçun kurbanı olduğum için özür dilerim. Biliyorsun Myron, sen son derece anlayışsız birisin. Bu sabah birinin ölümüne tanık oldum. Dün gece biri bana ateş etti. Hayatım resmen mahvoldu ve sen tek yaptığın şey bana sataşmak."

"Anlayış mı? Anlayış mı?" Bu kelimeyi sanki başka bir dilden gelen şüpheli bir isimmiş gibi tekrarlardı. "Neden sana anlayış göstermeliyim? Sen benim asistanımsın. Anlayışa ihtiyacı olan benim."

"Karın tüm sempatiyi hak ediyor," dedi Annie, sandalyesini masasından geri çekerek. "Şu anda, kışına soktuğun o sopayla onun mobilyalarının tüm döşemelerini mahvetmiş olmalısın."

Myron öfkeyle burnunu çekti. Annie onu görmezden geldi. Onun gözüne girmek için uğraşmayı bırakmıştı. Olan ve olacak olan her şeyi düşününce, bir hafta içinde ya öleceğini ya da kovulacağını düşündü. Hayatının geri kalanını bu büro cehenneminde çalışarak geçirmek istemiyordu.

İki dakika sonra Noblier'in ofisine çağırıldı.

Annie şerifin ofisine vardığında Valerie Comb yerinde değildi. Oda boştu, personel kayıtlarının bulunduğu dosya dolapları korumasızdı. Gus'ın iç ofisinin kapısı kapalıydı. Annie kapıya gitti ve kulağını açık renkli ahşaba dayadı. Konuşma sesi yoktu. Sandalye gıcirtısı yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Dosya dolaplarına tekrar özlemle baktı. Bir dakikadan fazla sürmezdi - S çekmecesini aç, Stokes'u bul, bir bakış ve işin biter. Bir daha böyle bir şans olmayabilirdi.

Boğazına tavuk kemiği gibi takılan korku yumruğunu yutarak, odayı geçip dolaplara doğru yürüdü ve S çekmecesinin koluna uzandı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Annie keskin sesin duyulmasıyla hızla döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Valerie Comb bir eliyle kapı koluna tutunmuş, diğer elinde ise buhar çıkan bir fincan kahve tutuyordu. Aşırı makyajlı gözleri şüpheyile kısılmış, ağzı ince bir çizgiye dönüşmüştü.

"Şerifi görmeye geldim," dedi Annie, masumiyetle gülümseyerek.

Valerie hiçbir şey söylemeden masasına gitti, kahveyi bıraktı ve sandalyesine oturdu. Gözleri Annie'nin üzerindeyken, ağartılmış saçlarının içinden bir kalem çıkardı ve kırmızı tırnaklarını çizmemek için kalemin silgi ucuyla interkom düğmesine bastı. Söylentilere göre, departmandaki erkeklerin yarısıyla yatmıştı. Muhtemelen Stokes'la da yatmıştı.

"Şerif, Broussard şerif yardımcısı sizi görmek istiyor."

"İçeri gönderin!" Gus, plastik kutunun sığdıramayacağı kadar yüksek sesle bağırdı.

Kalbi üç kat daha hızlı atan Annie, Noblier'in kutsal odasına girdi. Perdeler çekilmişti. Noblier, öğleden sonra uykusundan yeni uyanmış gibi gözlerini ovuşturarak koltuğuna yaslanmıştı.

"Bir tür rekor kırmaya çalışıyor olmalısınız, Memur Bey," dedi başını sallayarak.

"Efendim?"

Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur, Annie. Myron kulağımı çınlatıp duruyor. Senin güvenilmez olduğunu ve iş yerinde içki içebileceğini söylüyor."

"Bu doğru değil, efendim."

"Bu hafta içinde ikinci kez adınla alkolün aynı cümlede geçtiğini duyuyorum."

"İçki içmedim efendim. İstedığınız her türlü testi memnuniyetle yaparım."

"Benim istediğim, iki hafta önce adını bile zorlukla bildiğim , şimdi birdenbire herkesin başının belası oldun." Ön kollarını masaya dayadı. Sağında, Pisa Kulesi gibi yığılmış evraklar vardı. Solunda ise *Gulliver'in Seyahatleri'nden* çıkmış gibi devasa bir tören makası duruyordu.

"Talihsiz bir tesadüf mü?" diye sordu Annie.

"Memur bey, inanmadığım üç şey var: UFO'lar, ılımlı Cumhuriyetçiler ve tesadüfler. Sana ne oluyor böyle? Ne zaman arkamı dönsem, olmaması gereken bir şeyin ortasında buluyorum seni. Tanrı aşkına, sen kayıt departmanında çalışıyorsun. Kayıt departmanında çalışırken nasıl başını belaya sokabilirsin?"

"Kötü şans."

"Cesetlerin üzerinde takılıyorsun, diğer şerif yardımcılarıyla kavga ediyorsun. Stokes bu sabah buradaydı ve Faulkner kadını öldüğünde senin hastanede olduğunu söyledi. Neden?"

Annie, kayıt departmanından uzak kaldığı günleri elinden geldiğince açıkladı ve Myron'un yanlış yorumladığı masumiyetini anlattı. Lindsay Faulkner'ın saldırıya uğraması ve ölümüyle ilgili olarak kendini talihsiz bir tanık olarak göstermeyi başardı; yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Noblier dinledi, yüzünde şüphecilik açıkça görünüyordu.

"Peki ya dün gece vurulma olayı? O neydi?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Buna içtenlikle şüpheliyim," dedi Gus, sandalyesinden kalkarak. Masadan uzaklaşırken belindeki ağrıyı ovuşturdu. "Dedektif Fourcade kefaletle serbest bırakıldığından beri sizinle iletişime geçmeye çalıştı mı?"

"Efendim?"

"Sana karşı büyük bir kin besliyor, Annie. Nick'in dedektiflik yeteneklerine saygı duysam da, ikimiz de onun biraz fazla gergin olduğunu biliyoruz."

"Saygısızlık etmek istemem efendim, ama Dedektif Fourcade'in tutuklanmasından bu yana maruz kaldığım taciz başka kaynaklardan geliyor."

"Evet, birçok insanın en kötü yanlarını ortaya çıkarmayı başardınız."

Annie, kurbanı suçlamanın bu günlerde politik olarak doğru olmadığını belirtmekten kaçındı. Şerifi bu karmaşaya ne kadar az karıştırırsa o kadar iyi olurdu. Kimseye karşı hiçbir kanıtı yoktu. Şerif, onun muhtemelen değerinden daha fazla sorun çıkardığına karar vermişti bile. Stokes'a karşı suçlamalarda bulunmaya başlarsa, bu onu tahammül sınırının ötesine itebilirdi.

"Belki biraz izin almalısın, Annie," diye önerdi, masaya geri dönerek. Yığının üstünden bir dosya çıkardı ve açtı. "Kayıtlarına göre, geçen yıldan tüm hastalık izinlerini bu yıla devretmişsin. Biraz tatil yapabilirsin."

"Tercih etmem, efendim," dedi Annie, sandalyesinde dik oturarak. "Bunun çok iyi bir mesaj vereceğini sanmıyorum. Basın, Fourcade olayı yüzünden beni zorla istifa ettirmeye çalıştığınızı düşünebilir. Kötü bir polisin şüpheliyi öldürmesini engellediği için tek kadın devriye memurunu cezalandırmak, oldukça hassas bir konu."

Gus başını kaldırdı ve ona delici bir bakışla baktı. "Beni tehdit mi ediyorsunuz, Memur Broussard?"

Annie, masum bir ifade takınmaya çalıştı. "Hayır, efendim. Asla. Sadece bazı insanların nasıl algılayabileceğini söylüyorum."

"Beni yakalamak isteyenler," diye mırıldandı, kendi kendine konuşarak. Öğleden sonra sakalını kaşıdı. "Smith Pritchett buna bayılırdı, nankör domuz. Beni yozlaşmış, ırkçı ve cinsiyetçi olarak nitelendirir. Dar görüşlü, işte o. Büyük resmi göremiyor. Tek istediği, Renard'ın evindeki aramayı mahveden Fourcade'den intikam almak. Medya sirki olan, kesin sonuçlu davayı yargılamak istiyordu. Bay Büyük Manşetler."

Bloknotundan katlanmış bir gazeteyi kaptı ve Salı günkü basın toplantısında sert ve otoriter görünen Pritchett'in fotoğrafına parmağını vurdu. Manşette şöyle yazıyordu: "Mardi Gras Tecavüzcü Davalarında Görev Gücü Belirlendi."

"Şuna bak," diye şikayet etti Gus. "Sanki Pritchett'in özel birimiymiş gibi. Sanki bu davaları çözmekle hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Bir insanı tanıdığını sanırsın..."

Annie bu sızlanmayı duymazdan geldi. Şerif uzaklaşırken gazeteyi elinden aldı. Görev gücü, Lafayette'deki Çarşamba *Daily Advertiser* gazetesinde ikinci sayfada yer alıyordu. Makale, basın toplantısını ve geçen hafta Partout Parish'te meydana gelen üç saldırının ayrıntılarını kısaca özetliyordu. Ancak Annie'nin dikkatini çeken, küçük bir kenar çubuğuydu. "Görev Gücü Lideri Deneyimli" başlıklı sadece iki paragraflık bir haberd.

"Mardi Gras Tecavüzcüsü" olarak adlandırılan vakaların soruşturmasında Partout Parish görev gücünün başına Dedektif Charles Stokes geçecek. 32 yaşındaki Stokes, 1993'ten beri Partout Parish Şerif Ofisi'nde çalışıyor ve Şerif August F. Noblier tarafından "çalışkan ve titiz bir soruşturmacı" olarak tanımlanıyor.

Partout Parish'teki görevine başlamadan önce Stokes, Hattiesburg (Mississippi) Polis Departmanı'nda da dedektif olarak çalışmış ve William Carey College kampüsünde kız öğrencilere yönelik bir dizi cinsel saldırı olayını çözmekle tanınan ekibin bir parçası olmuştu.

Chaz Stokes tecavüz davaları hakkında her şeyi biliyordu. Daha önce de bu tür davalarla karşılaşmıştı. Soru şuydu: William Carey Koleji tecavüz davalarını çözmüş müydü, yoksa bu suçları kendisi mi işlemişti?

Eski Andrew Carnegie Kütüphanesi perşembe günleri saat dokuza kadar açıktı. Annie, saat beş çeyrekten itibaren, internette yaşlarına uygun olmayan şeyler aramak için bilgisayarları kullanan ortaokullu bilgisayar meraklıları akşam yemeği için eve gitmek zorunda kalana kadar, üç geçici bilgisayar bölmesinin arkasında dolaştı. Sonra meraklı gözlerden en uzak bilgisayara oturdu ve çalışmaya başladı.

Bilgisayarlar, tanınmış yerel yazar Conroy Cooper tarafından kütüphaneye hediye edilmişti. Yeni bir kütüphane daha iyi bir hediye olurdu. Carnegie, İsa henüz çocukken bile eskiydi. Nemli ve loş ışıklı bu yer, Annie'ye her zaman tüylerini diken diken etmişti. Hava, küflenmiş kağıt kokusuyla doluydu. Her ahşap yüzey ya yaşlandıkça kararılmış ya da kullanımdan dolayı solmuştu. Kütüphaneci Bayan Stitch bile biraz küflenmiş gibi görünüyordu.

Ama bilgisayarlar yeniydi ve önemli olan da buydu. Annie, William Carey Koleji Kütüphanesi'ne erişebildi ve bu sisteme girdikten sonra, 1991 ve 1992'de kolejdeki tecavüz vakalarıyla ilgili *Hattiesburg American* gazetesindeki makaleleri çağırdı. Ekranında okudu ve bu vakalar ile yeni adlandırılan "Mardi Gras" vakaları arasındaki benzerlikleri inceledi.

Yedi kurbanın hepsi üniversite öğrencisiydi veya üniversitede çalışıyordu. Kadınların fiziksel özellikleri farklıydı; yaşları onlu yaşların sonlarında, yirmili yaşların başlarındaydı. Saldırıları gece geç saatlerde yatak odalarında gerçekleşmişti. Her kadın zemin kattaki bir dairede yaşıyordu. Saldırıları sıcak havalarda gerçekleşmiş, tecavüzcü açık pencerelerden içeri girmişti. Kurbanlarını bağlamak için yanında getirdiği kesilmiş külotlu çorapları kullanmıştı. Tecavüzler sırasında çok az konuştu, sesi "sert bir fısıltı" olarak tanımlandı. Tecavüzcü kayak maskesi taktığı için kadınların hiçbiri onu net olarak görememişti, ancak birkaç kadın sesinden "siyahi olabileceğini" tahmin etti. Tecavüzcü prezervatif kullandı ve bunu olay yerinden uzak bir yere attı, kanıt olarak sperm veya kasık kılı bulunamadı. Son kurbanını terk etmeden önce, saldırgan nakit para ve kredi kartlarını aldı.

Suçlardan dolayı tutuklanan Evander Darnell Flood, kurbanın Visa kartını kız arkadaşına vermişti. Uyuşturucu suçlarından tutuklanan bir tanıdığına göre

Flood, ona tecavüzleri övünerek anlatmıştı. Sicili mahkemede kabul edilemez olsa da, Evander daha önce tecavüz suçlamasıyla yedi yıl boyunca Parchman'daki Mississippi cezaevinde yatmıştı. Daha önceki iki suçlama, delil yetersizliğinden dolayı düşürülmüştü.

Savcılık, Hattiesburg Polis Departmanı dedektifleri tarafından bulunan delillerle Flood aleyhine dolaylı bir dava oluşturdu. Evander, son ana kadar kendisine komplo kurulduğunu, polisin delilleri yerleştirdiğini iddia etse de, jüri onu suçlu buldu ve yargıç onu ömür boyu hapis cezasına çarptırarak Parchman'a geri gönderdi.

Annie bilgisayar ekranından uzaklaşıp gözlerini ovuşturdu. Davalar arasında farklılıklar ve benzerlikler vardı, ama aynı şey tecavüz davalarının çoğu için de geçerliydi. Suçta belirli bir yöntem ortak noktaydı. Farklılıklar genellikle kişiseldi: Bir tecavüzcü konuşkan biriydi ve tahrik olmak için müstehcen cinsel dil kullanıyordu; diğeri ise sessizdi. Biri kurbanının yüzünü kapatarak onu kişiliksizleştirmeyi tercih ederken, diğeri bıçakla tehdit ederek gözlerini açık tutmasını ve korkusunu görmesini sağlıyordu.

Burada farklılıklardan çok benzerlikler buldu, ancak Annie'yi tedirgin eden şey Flood'un tutuklanması ve mahkumiyetiyle ilgili koşullar oldu. Flood, hapis hanedeki pisliklerin %99,9'u gibi masum olduğuna yemin etti. Ancak aleyhindeki dava o kadar da güçlü değildi. Tanıdığı kişi, kendi davasında hafifletme anlaşması kapsamında kolayca yalan söylemiş olabilirdi. Birkaç tecavüz olayının yakınında Flood'un tarifine uyan bir adam gördüğünü iddia eden tanıklar, zayıf ve çelişkili ifadeler verdiler. Flood, son kurbanın kredi kartını apartmanın koridorunda bulunduğunu iddia etti. Polislerin, sabıkası olduğu ve suçların işlendiği bölgede yaşadığı için onu haksız yere suçladığını iddia etti.

O, tuzağa düşürülmesi kolay bir hedef olabilirdi. Sabıkası nedeniyle, polisler Evander hakkında her şeyi önceden biliyor olabilirdi. O bölgede yaşıyordu ve üniversitede yarı zamanlı temizlik işinde çalışıyordu. Birlikte yaşadığı kız arkadaşı geceleri çalışıyordu, bu da ona tanık olarak kullanabileceği bir mazeret sağlamıyordu.

Annie gözlerini kapattı ve Stokes'u gördü. Davaya atanan bir dedektif olarak, delil yerleştirmek onun için çok kolay bir iş olurdu. Fourcade, Pam'ın yüzüğünü bulduğu gece Renard'ın evindeydi. Nick, daha önce de suçlanmış olduğu için herkes onu delilleri karıştırmakla suçladı. Kimse Chaz Stokes'a ikinci kez bakmadı.

Bilgisayara makaleleri yazdırması için talimat verdi, sonra nokta vuruşlu yazıcı çalışırken sandalyesinde döndü. Referans kitaplarının bulunduğu rafın en ucunda, bir yüz ona baktı, sonra gölgelerin içine geri çekildi. Victor Renard.

Annie'nin kalbi bir sarsıntı geçirdi. Kütüphane neredeyse terk edilmişti. Hareketlilik birinci katta vardı: mavi saçlı bayanlardan oluşan bir okuma grubu, *Celestine Kehaneti*'nde şeytani mesajlar bulmaya çalışıyordu. Annie'nin bulunduğu ikinci kat, bir kilise kadar sessizdi.

Victor başka bir kitaplığın ucundan gözetledi, Annie'nin kendisine baktığını gördü ve geri çekildi.

"Victor?" dedi Annie. Yazıcıyı çalışmaya bırakarak sandalyesinden yavaşça kalktı ve kitaplıklara doğru dikkatlice ilerledi. "Bay Renard? Benden saklanmanıza gerek yok."

Yavaşça bir sıra boyunca ilerledi, kasları gerildi, nefesini tutmaktan ciğerleri ağrıyordu. Buradaki aydınlatma zayıftı. Tüyleri diken diken oldu.

"Ben Annie Broussard, Victor. Beni hatırladın mı? Marcus'a yardım etmeye çalışıyorum," dedi, zihinsel engelli birine yalan söylediği için vicdanı onu sızlatıyordu. Nihai hedefi iyi ise, cehennemde bir gün daha geçirecek miydi? *Sonuç, araçları haklı çıkarır.*

Beşeri bilimler sırasının sonunda sağa dönmeye başladı ve solundaki köşede korkarak duran onu gördü.

"Nasılsın Victor?" diye sordu, hoş ve sohbet ediyormuş gibi davranmaya çalışarak. Onu korkutmak istemediği için yavaşça ona doğru döndü.

Onun yakınlığında rahatsız görünüyordu. Ondan bir metre bile uzakta değildi. Boğazından küçük, belirsiz bir inilti sesi çıkardı ve bir yandan diğer yana sallanmaya başladı.

"Senin için çok zor oldu, değil mi?" dedi Annie, ona karşı içten bir sempati duyarak.

Marcus Renard'ın kardeşi hakkında daha fazla bilgi edinmek için otizm hakkında okuduğu az sayıdaki bilgilere göre, rutin kutsaldı. Oysa Victor'un hayatı, Pam Bichon'un ölümünden bu yana bitmek bilmeyen bir dizi üzüntüden ibaretti. Basın, polisler, hoşnutsuz vatandaşlar, tüm dikkatlerini ve spekülasyonlarını Renard ailesine odaklamışlardı. Kasabada, Victor'un kendisinin tehlikeli olabileceğine dair birçok söylenti dolaşıyordu. Durumu insanları şaşırtıyor ve korkutuyordu. Davranışları en iyi ihtimalle tuhaf, çoğu zaman da uygunsuz görünüyordu.

"Maske, maske. Maske yok," diye mırıldandı, göz ucuyla ona bakarak.

Maske. Pam'ın ölümünden bu yana, bu kelime tehditkar bir anlam kazanmıştı ve son zamanlarda yaşanan tecavüzler bu anlamı daha da pekiştirmişti. Davranışları bu kadar tuhaf olan, cinayet zanlısının kardeşi olan birinden gelen bu söz, ortama daha da ürkütücü bir hava katıyordu.

Elindeki kitabı, Audubon'un baskılarının bir koleksiyonunu, yüzünü örtmek için kaldırdı ve ön kapaktaki, alaycı kuşun ince detaylı bir resmini parmağıyla hafifçe vurdu. "*Mimus polyglottos. Mimus, taklitçi.* Maske, maske yok."

Yavaşça kitabı indirip üzerinden ona baktı. Gözleri cam gibi, sert, berrak ve kırpmadan bakıyordu. "Dönüşüm, *başkalaşım*, değişim. *Maske.*"

"Sence ben olmadığım biri gibi mi görünüyorum? Öyle mi? Sana Pam'i mi hatırlatıyorum?" Annie nazıkçe sordu. Victor Renard'ın zihninde ne kadar çok şey kilitli kalmış olabilirdi? Onun beyni olan garip labirentte hangi sır, hangi ipucu hapsolmuş olabilirdi?

Yüzünü tekrar kapattı. "Kırmızı ve beyaz. O zaman *da*, şimdi de." "Anlamıyorum, Victor."

"Sanırım kafası karışık," dedi Marcus.

Annie şaşkınlıkla ona doğru döndü. Onun geldiğini hiç duymamıştı. Kütüphanenin en uzak, en loş köşesindeydiler. Bir tarafında Victor, diğer tarafında Marcus vardı, arkasında ise duvar.

"Pam'e benzediğini, ama Pam olmadığını,"

Marcus cümleyi tamamladı. "Bunun iyi mi kötü mü, geçmiş mi şimdiki zaman mı olduğuna karar veremiyor."

Victor kendini salladı ve Audubon kitabını alnına tekrar tekrar vurdu, "Kırmızı, kırmızı, gir çık" diye mırıldandı.

"Onun dilini ne kadar anlıyorsun?" diye sordu Annie.

"Biraz." Hâlâ dişlerini sıkarak konuşuyordu, çenesi tel ile sabitlenmişti, ama daha az zorlukla. Yüzündeki şişlik gitmişti. Zayıf ışıpta morluklar sarı ve siyah görünüyordu. "Bir tür şifre."

"Çok kırmızı," diye mırıldandı Victor mutsuz bir şekilde.

"*Kırmızı*, onu üzen şeylerin şifresidir," diye açıkladı Marcus. "Sorun yok, Victor. Annie bir arkadaş."

"Çok beyaz, çok kırmızı," dedi Victor, kitabı aşır Annie'ye bakarak. "Çok beyaz, çok kırmızı."

"Beyaz iyidir, kırmızı kötüdür. Neden ikisini bu şekilde bir araya getirdiğini anlayamıyorum. Geçen geceki silahlı saldırıdan beri çok üzgün."

"Seni anlıyorum," dedi Annie, dikkatini daha çok Marcus'a yönelterek. "Dün gece biri bana ateş etti."

"Tanrım." Onun şokunun gerçek olup olmadığını anlayamadı. Ona doğru bir adım attı. "Yaralandın mı?"

"Hayır. O anda eğildim."

"Kim yaptı biliyor musun? Benim yüzümden miydi?" "Bilmiyorum." *Sen miydin?* diye merak etti.

"Birinin sana zarar vermek istemesi korkunç bir şey, Annie," dedi Marcus, bakışları biraz fazla yoğunlaşmıştı. Ağırlığını kaydırarak ona biraz daha yaklaştı. "Özellikle de doğru şeyi yaptığın için seni cezalandırmak isteyen biri olduğunu bildiğinde. Ne yazık ki dünya böyle işliyor. Kötülük, iyiliği yok etmeye çalışır."

"Yalnız mıydın?" Sesi yumuşadı. "Korkmuş olmalısın."

"Bu hafif bir ifade olur," dedi, ondan uzaklaşmak için duyduğu dürtüye direnerek. "Sanırım bu tür şeylere alışmam gerek. Birdenbire en sevilen hedef haline gelmişim gibi görünüyor."

"Seni anlayabiliyorum. Ne yaşadığını çok iyi biliyorum, Annie," dedi. "Bir yabancının hayatına girip şiddet uygulaması. Bu bir ihlal. Tecavüz. Kendini çok savunmasız, çok güçsüz hissediyorsun. Çok yalnız. Öyle değil mi?"

Annie'nin derisinin altında bir titreme hissetti. Tehditkar ya da korkutucu hiçbir şey söylemedi. Ona anlayışını ve ilgisini gösterdi... ama biraz fazla yoğun bir şekilde. Sanki konu onu heyecanlandırıyormuş gibi mendiliyle ağzının köşelerini sildi. Gözlerindeki ışıpta neredeyse heyecan, bir sır gibi bir şey vardı. Kimse bunu anlayamazdı - Pam Bichon hariç. Ve muhtemelen ondan önce Elaine Ingram.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi. "Biliyorsun ki biliyorum. Bana birçok kez destek oldun. Keşke ben de sana destek olabilseydim. Şimdi kendimi çok bencil hissediyorum - dün gece birisi salonumuzun penceresine taş attığı için seni aradım ve neden beni geri aramadığını merak ettim. Oysa sen tehlikedeydin."

"Şerifin ofisini aradın, değil mi? Taş hakkında?"

"Uğraşmamalıydım," dedi acı bir şekilde. "Muhtemelen bugün o taşı kağıt ağırlığı olarak kullanıyorlar. Notu da attıklarına eminim."

"Ne notu?"

"Taşın üzerine lastik bantla bağlanmış olan. Üzerinde '**SIRADAKİ ÖLECEK OLAN SENSİN, KATİL**' yazıyordu."

Victor yine o tuhaf ciyaklama sesini çıkardı ve yüzünü kitabıyla kapattı.

"Bu çok üzücüydü," diye devam etti Marcus. "Biri ailemi terörize ediyor ve şerifin ofisi hiçbir şey yapmıyor. Pam'ın deli bir kişi tarafından takip edildiği gibi ben de takip ediliyorum ve şerifin ofisi biri beni öldürse de hiç umursamayacak. Umursayan tek kişi sensin Annie."

"Korkarım dün gece kendimi öldürmemekle meşguldüm."

"Çok üzgünüm. En son istediğim şey senin incinmeni görmek, Annie, özellikle de benim yüzümden." Yaklaşarak, sırlarını paylaşmak için başını eğdi. "Seni çok önemsiyorum, Annie," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun."

"Umarım bunu kişisel olarak söylemiyorsundur, Marcus," dedi, onu sınavarak. Bir kat aşağıda insanlar vardı ve kardeşi üç metre ötede, resim kitabının kenarından onları izliyordu. Burada hiçbir riski göze alamazdı. "Senin davan üzerinde çalışıyorum. Hepsi bu."

Bir anlığına şaşkın göründü, sonra rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Anlıyorum. Çıkar çatışması. Hayatımı iki kez kurtarman sadece görevini yerine getirmektir."

"Doğru."

"Ve resmi olarak senin davan olmasa da, mazuriyetimi araştırman ve geçen gece eve gelmen, sadece iyi bir polis olduğun içindi."

"Doğru," dedi Annie, içini yine bir tedirginlik dalgası kapladı. Bir kez daha, onun eylemlerinden doğru olmayan bir anlam çıkarıyordu. Yine de, onun tepkisi, başka birine uygunsuz olarak nitelendirebileceği bir şey değildi.

"Ben sadece bir şerif yardımcısıyım," dedi. "Senin için olabileceğim tek şey bu, Marcus. Söylediklerimi anlıyor musun? Bana hediye göndermemelisin."

"Sadece minnettarlığımı göstermek için," dedi.

"Vergilerin maaşımı ödüyor. İhtiyacım olan tüm minnettarlık bu."

"Ama sen görevinin ötesine geçtin. Aldığından daha fazlasını hak ediyorsun."

Victor inleyerek kendini salladı. "O zaman *da*, şimdi de. Çık dışarı. *Şimdi* zamanı, Marcus. *Çok* kırmızı."

"Bana hediye vermen uygun değil."

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu, dikleşerek, sesinde ince bir sinirlilik belirliyordu. "Sana hediye göndermem onu kızdırdı mı?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Annie. Onu ele verecek küçük bir ifade nüansını kaçırmaktan korktuğu için gözlerini kırpmaya cesaret edemiyordu.

"*Çok kırmızı!*" diye haykırdı Victor. Ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

"Şimdi gir
!"

Marcus saatine baktı ve kaşlarını çatı. "Ah, gidelim artık. Saat sekize yaklaşıyor. Victor'un yatma vakti. Programı bozamayız, değil mi Victor?"

Victor kitabını göğsüne sıkıca bastırdı ve koridordaki kapıya doğru aceleyle yürüdü.

Marcus, Annie'ye sert bir selam vererek, havalı görünmeye çalıştı. "Seni dışarıya kadar geçireyim mi, Annie? Açıkçası, dikkatli olman gerekiyor."

Onun eşlik etmesinin pek de güvenli bir şey olmayacağını söylemekten kaçındı. O ya bir katildi ya da muhtemelen bir katilin hedefi. "Henüz gitmiyorum. Yapmam gereken işler var."

O, koridordan odanın ön tarafına ve daha iyi ışığa doğru ilerlerken bu konuyu kapattı. "Bana yardım eden şoförü bulma konusunda herhangi bir ilerleme kaydettin mi?"

"Hayır. Çok meşguldüm."

"Ama uğraşıyorsun."

DMV listesi hâlâ masasındaki not defterinin altındaydı. "Elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum Annie," dedi, boş masa alanına vardıklarında, Victor kapıda durmuş koridora bakarak bir yandan diğer yana sallanıyordu. "Benim için elinden geleni yapacağını biliyorum Annie. Sen çok özelsin."

Annie tekrar itiraz etmeden önce, "Cuma günü sokak dansına kimseyle gidecek misin?" dedi.

Sanki ona sormak istiyormuş gibi, diye düşündü Annie şaşkınlıkla. Ondan bir adım daha uzaklaştı. "Eğer düzenlenirse, üniformamla gideceğim. İşe gitmem gerekiyor."

çalışmam gerekiyor."

Marcus iç geçirdi. "Çok yazık. Son zamanlarda çok çalışıyorsun."

Senin yüzünden, diye düşündü Annie, ama yine o yapışkan şükran duygularını ortaya çıkaran kişi olmak istemiyordu.

Renard kardeşlerin gitmesini izledi, Victor merdiven boşluğunun duvarına yaslanmış, yüzünü gizlemek için kuş kitabını kaldırmıştı. *Maske*.

Kim olduğunu başka bir maskenin arkasına saklamak istiyordu. Kardeşi de sıradan, sıradan yüzünün altında başka bir kişiliği saklıyor olabilirdi. Annie yazıcıya ve Chaz Stokes ile ilgili makalelerin yığınına döndü. Chaz Stokes, rozetini kim bilir neyi gizlemek için maske olarak kullanıyordu. *Maske*.

"Evet, Victor," diye mırıldandı, eşyalarını toplarken. "Etrafta bunun gibi çok şey var gibi görünüyor."

"Uymuyor," diye ısrar etti Doll. "Uymayacağını söylemiştim. Bir önsezim vardı."

"Islak, anne," dedi Marcus, boyayı süngerle silerek duvarın geri kalanıyla daha iyi uyum sağlamasını umuyordu. "Boya kurduğunda ıslakken olduğundan daha açık görünür."

Doll, yemek odasının duvarını dikkatle inceledi, ince yüzü konsantrasyondan gergin bir şekilde büzülmüştü. Kollarını kavuşturdu ve "Aynı renk olduğuna inanmıyorum. Adı ne? *Orman* mı deniyor?" dedi.

"Bilmiyorum anne. Kutunun üzerinde isim yok, sadece numara var."

"O zaman üzerinde *orman* yazmalıydı. *Orman* rengini seçtiğimi çok net hatırlıyorum. Üzerinde *orman* yazmıyorsa, aynı renk olduğunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü öyle olduğunu biliyorum."

Sabrının eski bir ip gibi yıprandığını hissediyordu ve bunun için annesine kızıyordu. Kütüphaneden eve geldiğinde kafası Annie ile doluydu, derisinin altında hoş bir sıcaklık parlıyordu. Victor'un aralıksız gürültüsünü dışarıda bırakarak, eve giderken yol boyunca Annie'nin ilk kez ona döndüğünde gösterdiği şaşkınlık ifadesinden ses tonundaki ince mesajlara kadar, karşılaşmayı zihninde tekrar tekrar canlandırmıştı. Pam'in cinayetinden aklanana kadar, onun ilgisini kamuoyunda kabul edemezdi. Anlıyordu. Dikkatli davranması gerekecekti. Bu, aralarındaki bir oyun gibi olacaktı, sadece ikisinin paylaştığı başka bir sır.

"Bu *orman* değil," diye mırıldandı Doll, başka bir açıdan incelemeye geçerek. "Tıpkı önsezimde gördüğüm gibi. Rengi

ne yaparsak yapalım uyuşmayacak ve o duvara her baktığımda o gecenin korkusu beni ele geçirecek. Korku ve utanç, hayatım artık bundan ibaret. Bu günlerde evden çıkmaya bile cesaret edemiyorum."

Marcus, diline gelen sözleri geri yuttu. Sabah boyunca onu, eczaneye ve süpermarkete gitmesi gerektiği için şehre götürmesi için sıkıştırmıştı. Sevdiği markaları alacağına güvenmiyordu ve isimlere göre değil, ambalajların renklerine ve grafiklerine göre seçim yaptığı için bunları yazmayı reddediyordu. Ve tabii ki kendi arabasını alıp kendisi gidemiyordu, çünkü sinirleri bozuktu ve son zamanlarda gizemli, teşhis edilemeyen bir felç geçiriyordu - onun yüzünden ve ailenin üzerine çektiği istenmeyen ilgi yüzünden.

"Hepsi o kadına olan düşkünlüğün yüzünden," dedi şimdi, sanki dokuz saat önce yaptıkları konuşmaya geri dönüyormuş gibi. "Neden kendini tatmin edemiyorsun, Marcus, bilmiyorum."

Neyden memnun olacağım? Senden mi? Merdivenden inerken ve temizlik yapmaya başlarken, göz ucuyla ona baktı. Kafasını boya kutusuna sokup lanet olası *orman* boyasıyla boğmayı hayal etti, ama elbette bunu yapmayacaktı, tıpkı boya ile ıslanmış süngerini ağzına tıkayıp onu boğmayacağı ya da kutuyu açmak için kullandığı tornavidayla boğazını bıçaklamayacağı gibi.

"Bak ne oldu. Bak hayatımıza ne yaptı."

"Olanlar benim suçum değildi anne," dedi, teneke kutunun kapağını lastik çekiçe vurarak. Yeterince öfkeyle kullanılırsa, çekiçe aynı hasarı verir miydi?

"Tabii ki olur," diye ısrar etti Doll. "O kadına aşıkтын ve şimdi o öldü ve herkes doğal olarak senin yaptığını düşünüyor. Onu rahat bırakmalıydın."

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı," dedi, aletlerini ve tenekeyi toplayarak. O noktaya ikinci bir kat boya sürülmesi gerekecekti, ama boya dışarıda bırakılamazdı. Victor boyanın dokusunu ve kıvamını severdi, ellerini içine sokar ve yere dökülmesini izlerdi. "Annie bizim için bu işi halledecek. Gece gündüz bu davaya çalışıyor."

"Annie." Doll başını salladı ve onu mutfağa kadar takip etti. "O da diğerlerinden farksız, Marcus. Sözlerimi iyi dinle, o senin arkadaşın değil."

Arka kapıda durdu ve annesine meydan okurcasına baktı. "O benim hayatımı kurtardı. Bana yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Bence bu, *arkadaş* kelimesinin tanımıdır."

Dirseğiyle kapıyı itip açtı ve boya ve elektrikli aletler gibi eşyalarını sakladığı küçük, kilitli kulübeye çıktı. Tek bir ampul, pürüzlü selvi duvarlarını aydınlatıyordu. Boya ve aletleri yerine koydu ve ışığı kapattı. Yeterince beklerse, annesinin yatmaya gideceğini ve sabaha kadar onunla konuşmak zorunda kalmayacağını biliyordu. Saat neredeyse on olmuştu. Haberlerin başlaması için odasında olması gerekiyordu, ama bunun nedenini hiç anlayamıyordu. Haberler, bir nedenden ötürü onu her zaman tedirgin ediyor ve tiksindiriyordu. Bu bir ritüeldi. O da Victor gibi bu ritüele bağlıydı.

Annie'yi anlayamıyordu, mutfakın ışığının sönmesini beklerken kendi kendine söyledi. Annesi arkadaşlık hakkında ne bilebilirdi ki? Bildiği kadarıyla hiç arkadaşı olmamıştı. Babasının bile annesinin arkadaşı olduğunu sanmıyordu. Annie'yi asla anlayamayacaktı.

Mutfakta, ardından yemek odasında ışıklar söndü. Terası kesen Marcus, çalışma odasına gitti ve saksının altında sakladığı anahtarla Fransız kapılardan birinden içeri girdi. Önce yatak odasına gidip ağırlarını ve sinirlerini yatıştırmak için bir Percodan aldı, ardından stüdyosuna geri dönüp özel dolabından eşyalarını topladı. İlaç hızla etkisini göstermeye başladı, onu rahatlattı, ona belirsiz bir uçma hissi verdi, onu hem fiziksel acıdan hem de duygusal rahatsızlıktan uzaklaştırdı. Eskizine bakarak, Annie hariç her şeyi zihninden uzaklaştırdı.

Annie hariç.

Elbette ona hayran kalmıştı. Güzeldi. Zekiydi. Adildi. Onun meleği idi. İkisini *birlikte* hayal ederken ona böyle seslenirdi: *Melek*. Bu, onun için sakladığı gizli bir isim olacaktı, sadece ikisinin paylaşacağı başka bir küçük sır. Dudaklarını fermuar kapatır gibi parmağıyla kapattı, sonra kendi kendine gülümsedi. Bu, aralarında bir şifre haline gelmişti. Dikkatli olmaları gerekiyordu. Gizli kalmaları gerekiyordu. Ona yardım ederek çok büyük bir risk alıyordu.

Çizim masasından küçük hatırayı kaldırdı ve parmak uçlarında sallandırdı, bunun tuhaflığına gülümsedi. Ciddi bir mesleği olan yetişkin bir kadın için pek uygun olmayan aptalca bir şeydi, ama yine de ona yakışıyordu. O, birçok açıdan hâlâ bir kızdı: taze, bozulmamış, eğlenceli, kararsız. Bu gece kütüphanede dönüp onu gördüğünde yüzündeki kararsızlığı ayrıntılı olarak hatırladı. Bu, onu kucaklamak istemesine neden oldu. Bunun yerine, Annie'nin cipinin dikiz aynasından aldığı güneş gözlüğü ve kırmızı bere takmış komik küçük plastik timsahı elinde tuttu.

Annie'nin cipinin dikiz aynasından aldığı, güneş gözlüğü ve kırmızı bere takmış komik küçük plastik timsahı tuttu.

Onu aldığını umursamayacağını düşündü. Bu, aralarındaki küçük bir sırdı. Timsahın burnuna hayali bir öpücük kondurdu ve gülümsedi. Percodan, damarlarında akan sıcak şarap gibi hissettiriyordu. Bir an için gözlerini kapattı ve vücudu sandalyeden havaya uçacakmış gibi hissetti.

Birkaç hazinesini çıkarmıştı. Timsahı çizim masasının kenarına koydu, küçük, süslü fotoğraf çerçevesini aldı ve filigran kenarını parmağıyla okşadı, fotoğraftaki kadına hüznle gülümsedi. Pam. Pam ve sevgili kızı. Stokes ve Donnie Bichon onu ona karşı kışkırtmasaydı, neler olabilirdi...

Pişmanlıkla fotoğrafı bir kenara koydu ve madalyonu aldı. Bunu Annie'ye vermek belirli bir sembolizm taşıyacaktı. Bir devamlılık ipliği.

Bir elinde madalyonu tutarken, diğer eliyle kalemini aldı ve kağıda dokundurdu.

"Biliyordum."

Üç kelime daha fazla suçlama içerebilirdi. İlacın eritici etkisine rağmen, Marcus sesin duyulmasıyla omurgasını düzeltti. Annesi tam arkasında duruyordu. Hayallerine o kadar dalmıştı ki, yatak odasına girdiğini duymamıştı.

"Anne..."

"Biliyordum," dedi Doll tekrar. Onun arkasındaki eğimli masanın üzerindeki çizime bakarak gözlerini yaşarttı ve titremeye başladı. "Oh, Marcus, yine mi?"

"Anlamıyorsun anne," dedi Marcus, sandalyesinden kayarak, madalyon hala yumruğunda sallanıyordu.

"Senin acınası olduğunu anlıyorum," diye tükürdü. "O kadının seni istediğini mi sanıyorsun? O senin hapse girmeni istiyor! Senin yerin orası mı, Marcus?"

"Hayır! Anne!"

Onun yanından geçerek masasından çerçeveli fotoğrafı aldı ve elinde o kadar sıkı tuttu ki metal parmaklarını kesti. Pam'in resmine tüm vücudu titreyerek sertçe baktı, sonra hıçkırarak çerçeveyi odanın diğer ucuna fırlattı.

"Neden?" diye ağladı. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Ben katil değilim!" Marcus, gözleri yaşlarla dolmuş halde ağladı. "Nasıl böyle düşünebilirsin, anne?"

"Yalancı!" Açık avucuyla göğsüne sertçe vurdu, gömleğini kanıyla lekeledi. "şu anda beni öldürüyorsun!"

 ığlık atarak döndü ve çılgınca bir hareketle çizim masasındaki her şeyi süpürdü.

"Anne, hayır!" Marcus, annesi portreye uzanırken kolunu tutarak bağırdı.

"Oh, Marcus!" Doll elini yanağından aşağı doğru sürükleyerek yüzünü kanla lekeledi. "Seni anlamıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun!" diye bağırdı Marcus,  enesindeki tellere karşı direnirken yüzünde acı dolu bir ifadeyle. "Annie'yi seviyorum. Sen aşkı anlayamazsın. Aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Sen sahiplenmeyi bilirsin. Manip lasyonu bilirsin. Aşkı bilmezsin.  ık dışarı. Odamdan  ık. Seni buraya ben  ağırmadım. Burası senden kurtulabileceğim tek yer.  ık dışarı!  ık dışarı!"

Odayı sendeleyerek dolaşırken, k r  körüne eşyalara vurup kırarak, bir oyuncak evi yere düşürüp parçalara ayırarak, bu sözleri defalarca haykırdı. Her vuruşunu annesinin yüzüne indirdiğini, ekşi maskesini parçaladığını, vücuduna vurup kemiklerini k rdiğini hayal etti.

Sonunda  alışma masasının üzerine düşerek, h k rarak, yumruklarını masaya vurarak öfkesini boşalttı. Uzun süre orada yatarak, bulanık ve odaklanamayan bakışlarla boşluğa baktı. Bir süre sonra annesinin gittiğini fark etti. Yavaşça doğruldu ve odaya bakındı. Yıkım onu şaşkına çevirdi. Özel eşyaları, sırları, etrafında parçalanmış halde yatıyordu. Burası onun sığınağıydı ve şimdi ihlal edilip mahvolmuştu.

Düşen sandalyeyi bile düzeltmeden, Marcus anahtarlarını aldı ve dışarı  ıktı.

Victor yıkıntılar arasında oturmuş, miyavlayarak sallanıyordu. Ev karanlık ve sessizdi, bu da herkesin uyuduğu, yani artık var olmadıkları anlamına geliyordu. Marcus ona Kendi Alanına girmesini yasaklamıştı, ama Marcus uyuyordu ve bu yüzden istekleri televizyon gibi kapalıydı. Victor genellikle buraya gelip küçük evlerin arasında oturmayı severdi. Ayrıca Marcus'un Gizli Eşyalarını nerede sakladığını biliyordu ve bazen Victor Gizli Kapıyı açıp sadece onlara dokunmak için onları çıkarırdı. Gizli Kapıyı bilmek ve Gizli Eşyalara dokunmak

Bu ona kırmızı ve beyaz bir yoğunluk hissi veriyordu ve bu çok heyecan vericiydi.

Bu gece Victor'un hissettiği tek şey çok kırmızıydı. Kendi zihnini hiç kapatamamıştı, normal zamanlarında bile. Kırmızı renkler etrafında dönüp duruyor, beynini kesip deliyordu. Ve Kontrolörleri - zihninde canlandırdığı küçük yüzler, duygu ve görgü kurallarının hakemleri - sadece izliyorlardı, yüzlerinde onaylamayan ifadelerle. Kontrolörler, kırmızı renkleri durduramadığında her zaman kızgındılar. *Kırmızı, kırmızı, kırmızı*. Karanlık ve aydınlık. Döndü durdu. Kesip biçti.

Audubon kitabıyla kendini sakinleştirmeye çalışmıştı, ama kuşlar sanki zihnindekileri biliyormuş gibi ona öfkeyle bakmışlardı. Sanki sesleri duymuşlar gibi. Duygular onu su gibi doldurmuş, yoğunluğuyla boğmuştu. Nefes alamadığını hissetti.

Sesleri daha önce duymuştu. Yerden odasına gelmişlerdi. *Çok* kırmızıydılar. Victor yüzü olmayan sesleri sevmezdi, özellikle kırmızı sesleri. Onları zaman zaman duyardı ve söyledikleri hiçbir zaman beyaz değildi, *hep* kırmızıydı. Yatağına oturmuş, ayaklarını yerden kaldırmıştı, çünkü seslerin pijama paçalarından yukarı çıkıp rektumundan vücuduna gireceğinden korkuyordu.

Victor seslerin gitmesini bekledi. Sonra biraz daha bekledi. Odasından çıkmadan önce Sihirli Sayı'yı on altılıklarla üç kez saydı. Marcus'un Kendi Alanı'na inmişti, onu üzecek olsa da yüzünü görme ihtiyacı onu oraya çekmişti. Bazen böyleydi.

Bazen, kendisine zarar verdiğini bildiği halde, yumruğunu duvara vurmaktan kendini alamıyordu.

Odanın dağınıklığı onu üzüyordu. Kırık eşyalara tahammül edemiyordu. Kırık cam veya parçalanmış ahşap görmek beynini acıtıyordu. Her bir parçalanmış molekülü görebildiğini ve onların acısını hissedebildiğini hissediyordu. Yine de yüzü yüzünden odada kalıyordu.

Gözlerini kapattı ve yüzü gördü, gözlerini açtı ve yüzü tekrar gördü - aynı, aynı, aynı, ama farklı. Maske, maskesiz. Bu ona *çok* kırmızı bir his verdi. Gözlerini tekrar kapattı ve Sihirli Sayı'ya kadar kesirler halinde saydı.

Annie. O, Öteki'ydi ama Öteki *değildi*. Pam, ama Pam *değildi*. Elaine, ama Elaine *değildi*. Maske, maskesiz. Eskisi gibiydi ve *çok* kırmızıydı.

Victor kendini salladı ve içinden, dışarıdan *değil*, inledi. Yoğunluk artıyordu. Duyuları çok keskinleşmişti. Vücudunun her yeri

gerginlikten sertleşmişti, penisi bile. Panikleyip donup kalacağından, kırmızı yoğunluğu içinde hapsedeceğinden ve kimsenin onu durduramayacağından endişelendi.

Ellerini kaldırıp en sevdiği maskeye dokundu ve kendini salladı, kardeşinin Annie Broussard'ın karakalem çizimine ve ortasından aşağı akan pürüzlü, kanlı gözyaşına bakarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Kim Young, Voodoo Lounge'un mdavimiydi. Bayou Breaux'daki La Rue Dumas'ta Quik Pik'te ten on bire kadar müdür yardımcısı olarak çalışıyordu ve sekiz saat boyunca benzin pompaları temizleyip, piyango bileti satıp, dkknı iflasa srklemeden önce hırsızlık yapamadan gençleri kovduktan sonra bir iki bira içmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Bunun yanı sıra, onun gözetimindeki ocuk Icky Kebodeaux tuhaftı, soyunma odasındaki çamaşır sepeti gibi kokuyordu ve yüzü o kadar kötü sivilceyle kaplıydı ki, bir gün yüzünün patlayıp akıp gideceğini düşünüyordu. Icky ile sekiz saat geçirdikten sonra, bir bira en azından hak ettiği bir şeydi.

Bu yüzden Mike, Körfez'deki TriStar petrol platformunda çalışırken, eve giderken her zaman barda bir içki içmek için uğrardı. Luck'ın eteklerinde, büyük bir bahçesi olan şık, küçük bir tuğla evde yaşıyorlardı. Evleneli bir yıldan az olmuştu ve Kim, evlilik hayatının hem iyi hem de kötü yanları olduğunu fark etmişti. Mike iyi biriydi, ama o platformdayken Kim haftalarca yalnız kalıyordu. Mike şu anda yoktu ve bir hafta daha dönmeyecekti.

Bayou Breaux'daki Karnavalı kaçıracaktı ve Kim bu konuda çok kızgındı. Yirmi  yaşında hala partileri seviyordu ve Mike tatil günlerini kullanmak istemiyorsa, o da Mike olmadan parti yapmaya karar vermişti. Mike, eğlenmek istediğinde av sezonunda her zaman tatil günlerini kullanmaya hazırđı.

Canı cehenneme. Sıkı kot pantolonlar sonsuza kadar ona yakışmayacaktı. Jeanne-Marie ve Candace ile Karnavala gitmek için çoktan planlar yapmıştı. Kızlar gecesi. Sokak dansında eğlenmek için takılabilecek çok sayıda erkek vardı - tabii kasaba babaları bu yıl sokak dansının yapılmasına izin verirlerse.

Herkes bu tecavzcden korkuyordu. Kurbanlardan biri bugün lmşti. Radyoda duymştu.

Kim bunu asla itiraf etmezdi, ama son bir haftadır kendisi de pek iyi uyuyamıyordu. Mike eve dönene kadar kız kardeşinin yanına taşınmayı dşnmşti, ama Becky'nin bir aylık kolik bebeği vardı ve Kim bunun bir parçası olmak istemiyordu. Her neyse, çaresiz durumda değildi.

"Benim bilmek istediğim, Baptistler eşcinseller yüzünden Disney World'e gidemiyorsa, Busch Gardens'a gidebiliyorlar mı?" diye sordu radyodaki dinleyici. "Busch Gardens veya Six Flags'te eşcinsellerin çalışmadığını nereden biliyorlar? Kayınbiraderimin kuzeni Six Flags'te çalışıyor ve o kadar hafif ki, havada uçuyor. Bana sorarsanız, bunların hepsi saçmalık. Ne tür iyi Hristiyanlar, tanımadıkları insanların AC mi DC mi olduğunu anlamaya çalışır ki?"

"Ah, bu çok karmaşık bir konu. Baptistler arasında yorum yapmak isteyen var mı? Burası KJUN, her zaman konuşan radyo. Devasa ikramiye çekilişinin evi. Reklamlardan sonra hemen döneceğiz."

Kim o büyük ikramiye kazanmayı hiç umursamazdı. O ve Mike yeni bir tekne almak için para biriktirmeyi konuşuyorlardı. Tanrı biliyordu ki, o aptal programa yeterince sık arıyordu. Bu gece de Quik Pik'ten arayıp sokak dansının iptal edilmesiyle ilgili fikrini söylemişti. Aptalca, işte fikir buydu. Kimse sokak dansında tecavüze uğramayacaktı. En kötü ihtimalle yumruk yumruğa kavga çıkardı.

Zachary Richard nehrin aşağısındaki bir kumarhane için zydeco jingle'ı söylerken, eski Caprice'ini evin yanındaki garaja park etti.

Ev, bıraktığı gibi sağlam ve güvenliydi. Mutfak masasında katlanmaya hazır bir sepet çamaşır duruyordu. Onu aldı, yatak odasına taşıdı ve komodininin üzerine koymak için aldığı küçük renkli televizyonda *Cheers*'in tekrarını izlerken işini yaptı.

Saat 1:30 civarında yatağa girdi ve uzun bir süre uyanık kaldı, evdeki sesleri dinlemeye çalışarak. Dışarıda rüzgâr şiddetlenmişti ve ağaç dallarının hışırtısı ile pencerenin dışındaki ayak seslerini ayırt etmeye çalışırken sinirleri bozuldu. Saat 1:50'de, yüzünde somurtkan bir ifadeyle, sağ eli Mike'ın yastığının altında sıkışmış halde uykuya daldı.

Saat 2:19'da birdenbire uyandı. O buradaydı. Onun karanlık ve tehditkar varlığını hissedebiliyordu. Nabızı kontrolden çıktı. Hareketsizce yatarak bekledi.

Koridorun sonundaki banyoda gece lambasını açık bırakmıştı ve kısmen açık kapıdan koridora zayıf bir ışık sızıyordu.

Onu geldiğini gördü. Kara bir ölüm figürü. Hiçbir özelliği yoktu, yüzü yoktu, ölüm kadar sessizdi.

Ölüm.

Neden ben? Kim, adam yatak odasına girerken merak etti. Neden beni seçti? Bunu hak edecek ne yaptım?

O yatağa doğru yaklaşırken, daha sonra öğreneceğini düşündü. Onu öldürdükten sonra öğrenecekti.

Kim Young, tek bir akıcı hareketle ve tereddüt etmeden oturdu, kocasının yastığının altından silahı çıkardı ve tetiği çekti.

Rüya, filtrelenmiş kırmızı tonlarla yıkanmıştı. Toz kadar grenli yumuşak kırmızı ışık. Kan kadar sıvı koyu kırmızı gölgeler. Aynanın önünde duruyordu, ama ona bakan yüz kendi yüzü değildi. Lindsay Faulkner camdan ona bakıyordu, yüzünde suçlayıcı, küçümseyen bir ifade vardı. Annie elini uzatıp aynaya dokundu. Hayalet camdan geçip onun üzerinden geçti, içinden geçti.

Annie dönüp kaçmaya çalıştı, ama vücudu yerden büyüyen ve duvarlardan çıkan çığ kırmızı kaslarla bağlanmıştı. Odanın diğer ucunda, hayalet aniden geriye düşerek yere yığıldı ve çığlık attı. Sonra zemin yukarı doğru yükseldi ve bir duvara dönüştü, hayalet Pam Bichon'a dönüştü, açık yaralarından şarap gibi kan akıyordu, koyu renkli gözleri boş boş Annie'ye bakıyordu.

Annie bir çığlık atarak rüyadan, uykudan uyandı. Çarşaf vücuduna sarong gibi dolanmıştı. Çarşaftan kurtulmaya çalıştı ve dizlerini kendine çekip başını ellerine dayayarak kanepede oturdu. Saçları dağınıktı ve terden ıslaktı. Tişörtü sırlıslıktı. Klima çalışmaya başladı ve soğuk havasını üzerine üfleyerek tüylerini diken diken etti. Rüyanın rahatsız edici özelliği vücut kokusu gibi ona yapışmıştı. Gölge ve kan. *Gölgeler Diyarı*:

"Elimden geleni yapıyorum Pam," diye fısıldadı. "Elimden geleni yapıyorum."

Yatmaya çok gergin olan Pam, yatak odasına gidip tişörtünü değiştirdi. Fourcade onun için ortalığı temizlemişti, ama Pam yatakta uyuyamıyordu. Belki görüntüler zihninden silinene kadar beklemeliydi. Belki de tüm bunlar bittikten ve duvara yeni bir kat boya sürme ve yeni yastıklar alma fırsatı bulduktan sonra... Ya da belki de bu, hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını en bariz göstergelerinden biriydi.

Mutfığa bir şeyler içmek için gitti, ama bunun yerine dondurucudan bir Snickers çikolata çıkardı. Donmuş çikolatayı ısırarak, stereo sisteminin ve tarayıcının ışıklarını kullanarak, bir şeye çarpmamak için oturma odasında dolaştı. Nick dışarıda bir yerlerdeydi. Gözetleme görevindeydi. Saat ikide ışıkları açarak onu telaşlandırmak istemiyordu

, ama birinin eşlik etmesi hoş olurdu. Onun eşlik etmesinden biraz fazla hoşlanmaya başladığından korkuyordu.

Kanepeye çöktü ve çıplak ayağıyla doldurulmuş timsahın burnunu sevgiyle okşadı.

"Belki de canlı bir evcil hayvan almam lazım, ha, Alphonse?" diye mırıldandı. Timsah her zamanki dişli gülümsemesini gösterdi.

Odanın diğer ucunda tarayıcı bir çağrı yaptı.

"Çevrede bulunan tüm birimler: Luck'taki 759 Duff Road'da olası bir 245 ve 261 vakası var. Silah sesleri duyuldu. Kod 3."

Muhtemel bir saldırı ve tecavüz. Tüm memurlar sirenleri ve ışıkları açık olarak hızlıca olay yerine gelmeliydi.

"Arayan kişi, kadının onu vurduğunu söylüyor," dedi operatör. "Ambulans yola çıktı."

Luck, yolun aşağısında ve nehrin karşısındaydı. Ve Annie'nin sezgisi doğruysa, Chaz Stokes 759 Duff Road'da kanlar içinde yatıyor olabilirdi.

İki ekip ondan önce olay yerine ulaşmıştı. Arabalar, küçük tuğla evin ön bahçesinde gösterişli açılarla durmuş, sirenleri çalıyordu. Bir polis memuru beton merdivenlere oturmuş, ya ambulansı bekliyor ya da kusuyordu. Annie çimleri geçerken ikincisi olduğunu tahmin etti.

Ayağa kalkarken kendini dengelemek için ferforje korkuluğa tutundu. Ön verandanın ışığı, yeni bir bakır paranın üzerindeki güneş gibi kızıl saçlarında parıltıyordu ve Annie, küçük iyilikler için cennete şükretti. Bu polis bir Doucet'ti. Kan, kardeşlikten daha kalındı. Kan, Güney Louisiana'daki her şeyden daha kalındı.

"Hey, Annie, sen misin?"

"Hey, Tee-Rouge, neredesin?"

"Kusuyorum. Burada ne yapıyorsun, *chère*?"

"Tarayıcıdan duydum. Kurbanın burada başka bir kadının olmasını isteyebileceğini düşündüm," diye yalan söyledi.

Tee-Rouge burun kıvırdı ve elini sallayarak reddetti. "Ne kurban ama. Biri o küçük kızın geceliğini kaldırıp altında ne tür kıllı toplar sakladığını görmeli. Bu orospu çocuğunu kesik namlulu av tüfeğiyle suratından vurdu."

"Ouch. Kim o?" Annie, rahat davranmaya çalışarak sordu, ama hiç de rahat değildi. Zihninde Stokes'un kadının yatağına doğru sürünerek yaklaştığını, kadının av tüfeğini kaldırdığını ve Stokes'un yüzünün patladığını hayal etti.

, kadının av tüfeğini kaldırdığını, Stokes'un yüzünün patladığını hayal etti.

Tee-Rouge omuz silkti. "*Chère*, annesi onu oturtup adını çağırса bile tanıyamaz. Kimliği yok, ama maske takıyordu. Her yer tüylerle dolu. İşte bu sezonun pisliği burada."

"Dedektifleri aradın mı?"

"Evet, ama Stokes, kim bilir nerede. Muhtemelen bir kızla yataktadır, alınma."

Annie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. "Çağrı cihazına cevap vermiyor mu?"

"Şu ana kadar cevap vermedi. Quinlan yolda, ama Devereaux'da yaşıyor. Buraya gelmesi biraz zaman alır."

"İçeride kim var?" diye sordu ve kapıya doğru yöneldi. "Pitre."

Kendi kendine inleyerek, Annie üçüncü bir devriye arabası yol boyunca sirenleri çalarak yaklaşırken eve girdi. "Sıcak suç mahalli"nin heyecanı için bölgedeki tüm devriyeler terk edilmişti. Herkes Mardi Gras davasını çözmek istiyordu.

Oturma odası boştu. Kurbanın izi yoktu. Yatak odası, koridorun solunda, düz bir çizgi halinde görünüyordu. Pitre, kapının hemen içinde, yere düşmüş saldırganın ayaklarının dibinde duruyordu. Annie derin bir nefes aldı ve koridora doğru yürüdü.

"Yakın zamanda pizza yemek istemiyorum," diye mırıldandı Pitre, sonra ayak seslerinin kaynağına baktı. "Broussard, burada ne işin var? Bu gece görevde değilsin. Hatta, polis teşkilatında bile değilsin."

Annie onu görmezden geldi ve ölü adama döndü. Bu onun ilk kurbanı değildi. Hatta av tüfeğiyle öldürdüğü ilk kurbanı bile değildi. Ama yakın mesafeden vurduğu ilk kurbandı ve manzara hiç de hoş değildi.

Tecavüzcü, kolları açık bir şekilde yerde yatıyordu. Siyah giysiler giymişti, elleri dahil vücudunun her santimetrekaresi kaplıydı. Siyah, beyaz, Hintli olabilirdi, belli değildi. Yüzünden neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Bir insanı diğerinden ayıran et ve kemik maskesi yok olmuştu. Çiğ et, parçalanmış kemikler ve açıkta kalan beyin dokusu herhangi birine ait olabilirdi. Saçları kanla kaplıydı, rengini ayırt etmek imkansızdı. Siyah tüy maskeden bir parça, kafatasının pürüzlü bir parçasına yapışmıştı. Şiddetli ölümün kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Annie, dizleri biraz titriyordu. Snickers çikolatası geri çıkmak üzereydi ve suç mahalline kusmamak için kendini zor tuttu.

Saldırmanın yüzünün parçaları ve parçaları tavana ve soluk sarı duvara sıçramıştı. Kesik namlulu av tüfeği yatakta terk edilmiş halde yatıyordu.

"Eğer dayanamıyorsan git, Broussard. Kimse seni buraya çağırmadı," dedi Pitre, yatağın etrafında dolaşarak av tüfeğini kontrol ederken. "Stokes seni görünce hiç hoşnut olmayacak."

"Öyle mi? Belki de şaka onun aleyhine olur," diye mırıldandı Annie, ileriye düşünmeye çalışarak. Quinlan geldiğinde onu kenara çekip bu olasılığı anlatmalı mıydı? Yoksa geri çekilip olayın kendi kendine çözülmesini mi beklemeliydi? Stokes'tan şüphelendiği için kimse ona teşekkür etmeyecekti.

"Hey," dedi Pitre, Cracker Jack'te gizli ödülü bulan bir çocuk gibi sevinçle şaşkın bir şekilde. "Adamın bir gözünün mavi olduğunu biliyoruz."

"Nasıl yani?"

Yatağa eğilip bulduğu şeyi incelerken yüzünde kötü bir sırıtiş belirdi. "Çünkü işte burada. Şuna bakın! O kadın onu vurduğunda gözü kafasından fırlamış olmalı! Burada küçük bir yumurta gibi duruyor!"

Annie cesedin etrafında dolaşırken Stokes'un turkuaz mavisi gözleri zihninde net bir şekilde odaklandı. Ama Pitre'nin bulduğu şeyi görebilmeden önce, arkasında tanıdık bir ses duyuldu.

"*Yüzsüz Adam*. Bu filmi izleyen var mı? Bu adam daha çirkin. Yalan söylüyorsam, öleyim."

Annie şaşkınlıkla arkasını döndü. Stokes cesede bakarak, bir çubuk boudin sosisi çiğniyordu, kafasında ters takılmış bir Ragin' Cajuns beyzbol şapkası vardı. Ona bir bakış attı ve yüzünü buruşturdu.

"Broussard, sen lanet olası bir zührevi hastalık gibisin, istenmeyen, hoş karşılanmayan ve kurtulması imkansız."

"Eminim sen tecrübenin sesisin," dedi Annie. O ana kadar Stokes'un suçlu olduğuna ne kadar kararlı olduğunu tam olarak fark etmemişti. Onun cesedin etrafında dolaşmasını izlerken, hayal kırıklığı, rahatlama ve suçluluk gibi karışık duygular onu sardı.

"Zaten seni dansa kim davet etti?" diye sordu Stokes. "Burada sekretere ihtiyacımız yok, suç dedektifine de ihtiyacımız yok."

"Kurbanın burada başka bir kadının olmasını takdir edeceğini düşündüm." "Evet, ölmemiş olsaydı muhtemelen takdir ederdi."

"Kadını kastettim."

"O zaman onu bul ve benim suç mahallimden defol." Ona doğrudan baktı ve ciddi bir yüzle, "Kanıtları karıştırmama izin veremem," dedi.

Annie salona giderken, Stokes yatağa eğilip av tüfeğine baktı. "Dostum, ben buna doğum kontrolü derim. Anladın mı?"

Pitre güldü.

Kurban Kim Young, düzenli küçük sarı mutfağında, tezgaha yaslanmış, sanki buzlukta çıkmış gibi titriyordu. Giydiği soluk mavi bebek bebek geceliği, uyluklarının üst kısmını zar zor örtüyordu ve kan ve doku lekeleriyle doluydu. Kan, yüzüne ve bulaşık suyu rengi sarı buklelerine sıçramıştı.

"Ben Şerif Yardımcısı Broussard," dedi Annie nazikçe. "Oturmak ister misiniz? Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

Kadın gözleri donuk bir şekilde başını kaldırdı.

"Ben... ben o adamı vurdum." "Evet, vurdunuz."

Annie, durduğu yerden saldırganın içeri girdiği yemek odasındaki açık veranda kapısını görebiliyordu. Kapı kolunun yanında düzgün bir yarım ay şeklinde cam kesilmişti.

"Tetiği çekmeden önce onu gördün mü?"

Kafasını salladı ve saçından bir kemik parçası düştü. Çıplak ayağının yanındaki karo zemine düştü. "Çok karanlıktı. Bir şey beni uyandırdı ve... ve... çok *korktum*. Sonra o yatak başında duruyordu ve ben... ben..."

Gözyaşları boğazını tıkadı. Yüzü kızardı. "Ya Mike olsaydı? Mike olabilirdi! Ben sadece ateş ettim..."

Kan ve vahşeti görmezden gelen Annie, Kim Young'ın omuzlarına kolunu doladı. Kadın, yanlışlıkla sevdiği birini öldürmüş olabileceğinin farkına varmıştı. O zaman, basın bu haberi yakaladığında kesinlikle kahraman olarak lanse edileceği yerine, aptal ve histerik, yanlış yönlendirilmiş bir intikamcı olarak gösterilecek ve korkunç bir bedel ödemek zorunda kalacaktı. Fark, eylemde değil, sonuçtaydı. Hayatın küçük derslerinden bir diğeri.

Saldırganın adı Willard Roache idi ve cezaevi sistemindeki eski arkadaşları tarafından sevgiyle "Cock" Roache olarak biliniyordu. Uzun ve çirkin bir cinsel saldırı suç geçmişi ve iki mahkumiyeti vardı. Son cezasını Angola'da çekmiş ve Haziran 1996'da serbest bırakılmıştı.

Shreveport'taydı ve burada şartlı tahliye memurunu ve kimliğini terk etmişti.

Kendisine William Dunham adını veren Roache, Aralık ayı sonlarında Bayou Breaux'ya taşınmış ve kimsenin kontrol etme zahmetine girmedığı sahte bir özgeçmiş kullanarak KJUN Radyosu'nda teknisyen olarak iş bulmuştu. Owen Onofrio ile birlikte akşam vardiyasında çalışan Roache, telefonlara cevap veriyor ve devasa ikramiye çekilişi için arayanların isim ve adreslerini kaydediyordu. Kurbanlarını bu listeden seçmişti.

Roache'ın evinde ele geçirilen deliller arasında, kenarlarına kişisel notlar yazdığı listelerin fotokopileri de vardı. Lindsay Faulkner'ın isminin yanına "Seksi sürtük" yazmıştı. Evinde ayrıca, New Orleans'taki bir hediyelik eşya toptancısından aldığı yarım düzine siyah tüylü Mardi Gras maskesi bulunan bir kutu da bulundu.

Bilgiler gün boyunca parça parça geldi, ilk olarak Roadie'nin arabasının Kim Young'un evinden kısa bir mesafede park edilmiş olduğu keşfedildi. Şerifin talimatıyla, Roache'nin cesedinin parmak izleri olay yerinde alındı ve bu izler, acil bir siparişe eyaletin otomatik parmak izi sistemine gönderildi. Acil olan şey, öğleden sonra saat dörtte yapılacak basın toplantısıydı. Noblier, maksimum halkla ilişkiler faydası sağlamak için karnaval başlamadan önce davanın sonuçlandırılmasını istiyordu.

Annie, kafese kapatılmış bir hayvan gibi bütün gün kayıt bürosunda dolaştı, Roache'ın karavanını inceleyen, kanıtları New Iberia'daki bölgesel laboratuvara götüren, tecavüzcünün geçmişini ortaya çıkarmak için telefon görüşmeleri yapan şerif yardımcıları ve dedektiflerden oluşan ekibin bir parçası olmak istedi. Myron, kendi nezarethanelerine saklanmak üzere getirilen kanıtları kataloglamasına zar zor izin verdi.

Hayal kırıklığı neredeyse dayanılmazdı. Kanıtları kendi gözleriyle görmek, Roache'ın suçluluğunun bileşenlerini belirleme sürecini takip etmek istiyordu, böylece zihninde kök salmış olan son teoriyi ortadan kaldırabilirdi: Chaz Stokes'un suçları işlemiş olabileceği ve bu suçların onları Pam'in cinayetine geri götürebileceği teorisi.

Bu sadece bir teoriden ibaretti. Fourcade'in de ona işaret ettiği gibi, elinde hiçbir kanıt yoktu, sadece sezgiler, varsayımlar ve spekülasyonlar vardı. Bir dedektifin işi, reddedilemez kanıtlar bulmak, davayı sağlam ve kusursuz hale getirmektir. Stokes, Jennifer Nolan'a saldırdıktan sonra biraz daha fazla çaba sarf etseydi, Willard Roache'u Kay Eisner, Lindsay Faulkner ve Kim Young'a saldırma fırsatı bulamadan yakalayabilirdi.

Bunun yerine, Stokes olaydan sonra Roache hakkında araştırma yaptı ve dedektiflik çalışması için tebrikleri seve seve kabul etti. Herkes bu adamın cemaati takip ettiği terörün sona ermesinden o kadar mutluydu ki, insanlar Roache'ın Jennifer Nolan ile aynı karavan parkında yaşadığı ve tecavüzün olduğu gün sorgulanmadığı gerçeğini görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı. Soruşturma başladığı sabah evde değildi. Annie kendisi kapısını çalmış ve Stokes'a evde olmadığını bildirmişti. Ne Stokes ne de Mullen geri dönme zahmetine girmişti. Eğer dönselerdi, eyalet geçen yıl sistemden serbest bırakılan cinsel suçluların eşkâllerini ve vesikalık fotoğraflarını faksladığında onu tanıyabilirdi.

Son haftalarda yaşanan tüm kötü olayların ardından, departmanın kutlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Willard Roache'ın ölümü, departman ya da görev gücü Roache'ın suç serisini sona erdirmeye hiçbir rol oynamamış olsa da, bir zafer olarak kabul edildi. Annie'ye göre, bunu utanç verici bir durum olarak görmeleri gerekirdi. Bu yırtıcıyı durdurmak için, Quik Pik'ten 55 kiloluk bir tezgahların kesik namlulu bir av tüfeği kullanması gerekmişti. Roache, Kim Young'ın elinden silahı almaya çalışsaydı, onlar da Kim Young'ın ölümünün yasını tutuyor olabilirdi. Ama kimse bu şekilde düşünmüyor gibiydi.

Günün sonunda şerif, davanın sonucunu basına özenle paketlenmiş bir hediye gibi sundu. Sadece Smith Pritchett pek sevinçli görünmüyordu, ama bunun tek nedeni tüm övgüler Noblier'e gitmiş olması ve yargılanacak bir suçlu kalmamış olmasıydı. Yine de bu fırsatı değerlendirerek, Willard Roache'ın olmadığı bir dünyanın daha iyi bir yer olduğunu ilan etti. Kim Young, kendi evinde kendini koruduğu için herhangi bir suçlamayla karşı karşıya kalmayacaktı.

Herkes kazandı, diye düşündü Annie, dinlenme odasındaki televizyonda basın toplantısını izleyen kalabalığın kenarında dururken. Jennifer Nolan, Kay Eisner, Lindsay Faulkner ve Kim Young hariç herkes... Kim Young, daha kötü bir kaderden kurtulmuş olsa da, bir adamın kafasını uçurmuştu ve hayatının geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

Annie, ne yapacağını bilemez bir halde kayıt odasına geri döndü. *Odaklan,* derdi Fourcade. Tecavüz davaları kapanmıştı, ama onun odak noktası tecavüzler değildi. Pam'in cinayeti onun odak noktasıydı. Bu amaçla, Marcus Renard ve Donnie Bichon'un dikkatini çekmesi gerekiyordu.

"Bu ofise hiç saygın yok," dedi Myron somurtkan bir şekilde. "Yapılacak işler var, ama sen televizyon izliyorsun."

Annie, tezgahıtan öğleden sonra gelen postaları alırken gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına Myron, git tuvalete çık, olur mu? Burası kayıt bürosu. Tanrı aşkına, biz antlaşma sandığını korumuyoruz."

Memurun gözleri fal taşı gibi açıldı. Burun delikleri genişledi ve sinirli vücudu öfkeyle titredi. "Yeter artık, Şerif Yardımcısı Broussard! Ofisimde işin bitti. Artık buna tahammül edemem."

Odayı terk ederek kapıyı arkasına çarptı ve Noblier'in ofisine doğru yöneldi. Annie tezgahın üzerine eğilerek arkasından bağırdı: "Hey, hazır gitmişken eski işimi geri iste!"

O gözden kaybolurken suçluluk duygusu onu sardı. Myron'u her zaman olduğu gibi takdir etmişti - onunla çalışmak zorunda kalana kadar. Birkaç istisna dışında, büyüklerine ve üstlerine karşı her zaman saygılı bir tavır sergilemişti. Belki Fourcade'in kötü etkisi vardı. Ya da belki de Myron'un sık sık kışını öpmekten daha önemli şeyler vardı aklında.

Myron'un önemli gördüğü bir şeyi açarsa çılgına döneceğini bildiği için postaları ayırdı. Çoğu sigorta ile ilgiliydi: kaza raporu talepleri vb. Bir zarfın üzerinde Our Lady of Mercy antetli kağıt vardı ve ona adreslenmişti.

Başparmağıyla zarfın ucunu yırtan Annie, laboratuvar raporu gibi görünen bir belge çıkardı. Dr. Unser'in Faulkner'in nöbeti sırasında talep ettiği Lindsay Faulkner'in kan analizinin bir kopyasıydı. Annie'nin Lindsay'in ölümünden sonra talep ettiği test. Our Lady laboratuvarının görünüşe göre kaybettiği test.

Annie, hiçbir anlam ifade etmeyen, okunaksız semboller ve bunlara karşılık gelen sayılardan oluşan satırları inceledi. K+: 4,6 mEq/L. Cl-: 101 mEq/L. Na++: 139 mEq/L. BUN: 17 mg. Glikoz: 120. Artık pek önemi yoktu. Stokes'un talep ettiği otopside herhangi bir anormallik çıkmadıkça, Willard Roache hem saldırı hem de Faulkner'in ölümünden sorumlu tutulacaktı.

"Şerif Noblier'in sekreterine mesajımı bıraktım," dedi Myron. "Bugün mesai bitiminde buradaki göreviniz sona erecek."

Annie onu düzeltmeye tenezzül etmedi, ancak Gus'ın ruh haline bağlı olarak en azından pazartesiye kadar yeniden atanacağı ya da askıya alınacağı tahmininde bulundu. Cuma günü saat beşe bir saatten az bir süre kala, büyük bir zafer kazanmış olan şerif, şüphesiz kasabanın önde gelenleriyle birlikte kendi başarısını kutluyordu.

"O zaman ben de gideyim, değil mi?" dedi Annie. "Asistanın olarak son resmi görevim olarak, bu raporu dedektiflere götüreceğim. Sana nezaketen, Myron."

Annie, zili çalmaya gerek görmeden Pizza Hut'a girdi. Telefonda, Perez ona baktı, koyu renkli gözleri sabırsızlıkla parlıyordu. Ona raporu salladı ve görev gücü savaş odasına doğru işaret etti.

Görev gücü üyeleri, Noblier'in onları sergilemesi ve böylesine yetenekli bir ekibi seçme bilgeliği için daha fazla övgü kazanması için basın toplantısına davet edilmişti. Komuta merkezini, hırsızlar tarafından talan edilmiş gibi bırakmışlardı. Dosya dolabının üzerindeki radyoda Wild Tchoupitoulas çalıyordu.

Annie masanın üzerinde ilerleyerek, faulkner, lindsay yazan dosyayı bulana kadar dosya sekmelerini taradı. Bir kadının şiddetli ölümünü temsil etmek için acınacak derecede ince görünüyordu. Dava kapanıp Myron'un çekmecelerine girmeden önce bu dosyaya pek bir şey eklenmeyecekti. Otopsi raporu, Stokes'un son raporu, hepsi bu kadar.

Klasörü açtı ve Stokes'un daha önce topladığı laboratuvar raporunu çıkardı, belgeyi tarayarak, onunla aldığı belgenin gerçekten aynı şey olduğundan emin oldu. K+: 4,6 mEq/L. Cl-: 101 mEq/L. Na++: 139 mEq/L. BUN: 17 mg. Glikoz: 120.

"Senin neyin var Broussard?" diye sordu Stokes, odaya girerken. "Beni takip mi ediyorsun? Öyle mi? Bunun yasası var. Anlıyor musun?"

"Öyle mi? Peki, geçen sonbaharda Pam Bichon'u başından savdığın halini gördükten sonra, bu konuda bir şey bildiğini kim düşünebilirdi ki?"

"Pam Bichon'u başımdan savmadım. Şimdi bana ne yaptığını söyle de, sonra da defolup gitsen iyi olmaz mı? Sensiz gayet güzel bir gün geçiriyordum."

"Our Lady, Lindsay Faulkner'ın kan testinin bir kopyasını gönderdi. Dosyada olması gerektiğini düşündüm, ama senin umurunda değil. Başlangıçta neredeyse hiç çalışmadığın halde neden takip ediyorsun ki?"

"Siktir git, Broussard," dedi ve raporu elinden kaparak. "Roache'ı yakalamam sadece an meselesiydi."

"Jennifer Nolan'dan sonra saldırdığı tüm kadınlar için bu çok rahatlatıcıdır eminim."

"Sayacak ataçların yok mu?"

Mullen kapı eşiğine adım attı, Annie'den Stokes'a bir bakış attı. "Geliyor musun, Chaz? Biz olmadan partiye başlayamazlar."

Stokes, Dudley Do-Right'ı taklit etti. "Geliyorum dostum. *Geliyorum.*"

Annie başını salladı. "Bir sivil senin davanı kapattığı için kutlama partisi. Çok gurur duymalısın."

Stokes, porkpie şapkasını başına geri taktı ve mor kravatını düzeltti. "Evet, Broussard, öyleyim. Tek pişmanlığım, Roache'ın sana önce ulaşamamış olması."

Onu odadan ve binadan dışarı çıkardı.

Annie isteksizce kolluk merkezine doğru yürüdü, gözleri Stokes ve Mullen'in kendi araçlarına binip park yerinden çıkarken kutlama için kornalarını çalarken üzerindeydi.

Bir sivil en önemli davalarını çözmüştü ve Pam Bichon'un katili hâlâ serbestti. Mutlu olacak pek bir şey göremiyordu.

"Ya da belki de ben sadece kötü bir kaybedenim," diye mırıldandı.

"KJUN'u dinliyorsunuz. Her zaman konuşma. Konumuz: güvenlik ve sivil haklar - iş başvurusunda bulunanlar parmak izi vermeli mi? Iota'dan Carl..."

Nick radyoyu kapattı ve Donnie ofisinden çıkıp Lexus'a binerken kamyonun direksiyonuna oturdu. Araba kadar solgun görünüyordu. Kambur omuzlu yürüyüşünde biraz daha fazla eğrilik vardı. Baskı onu etkiliyordu. Yakında, belki bu gece harekete geçecekti ve Nick o an orada olmak istiyordu. Küllükteki yarım düzine izmarit ile sigarasını söndürdü, kamyoneti vitesine taktı ve Lexus'un Dumas'ta köşeyi dönmesini bekledi.

Sabır burada anahtar kelimeydi. Gözetimde vazgeçilmezdi. Hayatın her alanında vazgeçilmezdi. Kullanışlı ama ustalaşması zor bir araçtı. Donnie gibi adamlar bunu asla öğrenemezdi. Pam'in işinden kurtulmak için çok aceleci davranmıştı. Acele, istenmeyen dikkatleri üzerine çekmişti. Ama bunu Donnie mi, Marcotte mı yapmıştı? Yoksa ben mi? Nick merak ediyordu, bu düşünce midesinde ülser gibi yanıyordu. Kendisi de sabrı tam olarak öğrenememişti.

La Rue Dumas kalabalıktı, kaldırımlar arabalarla doluydu, kaldırımlar insanlarla doluydu. Lexus dört araba önde, yeşil ışıktaki sola dönmek için bekliyordu. Cuma geceleri her zaman insanları şehre çekerdi. Nick, Bayou Breaux'nun Karnaval kutlamalarının, bu geceden Fat Tuesday'e kadar sürecek sokak dansları, çeşitli partiler ve geçit törenleri için Güney Louisiana'nın her yerinden insanları çektiğini duymuştu. Seri tecavüzcünün ölümüyle, eğlence atmosferi bir kat daha artacak, rahatlama bu karışıma çılgın bir coşku katacaktı.

Bütün gün haberler, Willard Roache'ın vurulmasıyla ilgili "son dakika bilgileri"yle doluydu. Roache, daha sonra Mardi Gras tecavüzcüsü olarak maskesini düşürmüştü. Annie'nin Stokes'un cinsel tacizci olduğu teorisi bu kadarla kalmıştı, ancak Nick, zorlu bir konuyu ele aldığı için ona isteksizce hayranlık duymak zorundaydı. Annie, daha yeni keşfetmeye başladığı işine büyük bir tutkuyla bağlıydı. Tecavüzcü ortadan kalktığına göre, Renard'ı alt etmek için daha iyi odaklanabilecekti.

Renard hala onun bir numaralı şüphelisiydi. Donnie iyi bir şey peşinde değildi, ama bu ölüm kokusundan çok kirli para kokusuna benziyordu. Nick'in tüylerini diken diken eden Renard'dı.

Nick'in tüylerini diken diken eden Renard'dı. Davayı, izleri, mantığı her zihninde gözden geçirdiğinde, her seferinde Renard'a geri dönüyordu. Hikaye oradaydı. Sadece kitabı açacak anahtarı bulamamıştı. Ta ki Annie gelene kadar.

Bu, hem iyi hem de kötü bir şeydi, diye düşündü. Başlangıçta onu Renard'ı ortaya çıkarmak için yem olarak kullanmak niyetindeydi. Ama plan ne kadar iyi işlerse, o kadar az hoşuna gidiyordu. Zihninde hala yatak odasındaki korkunç manzarayı görebiliyordu. Pam Bichon'un Pony Bayou'daki evin zeminine çivilenmiş halini hatırlayarak, onun yaptığı bağlantıyı kendisi de kurmuştu.

Renard'ın Annie'yi bu şekilde terörize etmesi, Renard'ın Annie'yi bu şekilde düşünmesi, Renard'ın Annie'ye herhangi bir şekilde dokunması fikri, Nick'in nasıl başa çıkacağını tam olarak bilmediği bir duygu seli yarattı. Bunun akıllıca olmadığını biliyordu, ama duygu oradaydı ve ondan uzaklaşmak istemiyordu.

Altı gün sonra ona karşı tanıklık edecekti.

Lexus, bayou yolu boyunca güneye doğru sürmek için sağa döndüğünde, o da Beşinci Cadde'ye döndü.

Voodoo Lounge'un otoparkı neredeyse doluydu. Nick, Lexus'u gördü ve kamyoneti yolun kenarındaki setin üzerine park etti. Zydeco müziği mekanın duvarlarından dışarı sızıyordu. Binanın etrafına renkli Çin fenerleri asılmıştı. Kostümlü parti katılımcıları yarı bitmiş galeride dans ediyorlardı. Yeşil pullu maske takan kıvrımlı bir sarışın, Nick merdivenleri çıkarken üstünü açtı ve çıplak göğüslerini bir çift su balonu gibi Nick'e doğru salladı. Nick, tepki vermeden yanından geçti.

"Dostum, Nicky, damarlarında buzlu su akıyor! Yalan söylüyorsam, öleyim!" dedi Stokes, sırtına vurarak.

Nick, Zorro maskesi ve porkpie şapkasının uyumsuzluğunu fark ederek ona bir bakış attı.

Stokes omuz silkti. "Hey, bana biraz müsaade et dostum. Bu özel bir gün!"

"Öyle duydum."

"Polislere içkiler bedava. Mağarandan çıkmak için doğru geceyi seçmişsin, Nicky."

Kalabalığın arasından geçerek bara doğru ilerlediler. Enerji seviyesi yüksekti, kızarmış karides, sıcak bedenler ve ucuz kolonyanın kokusunu daha da yoğunlaştıran, neredeyse elle tutulur bir elektrik vardı. Chaz bara doğru ilerledi ve shotlar için bağırdı. Nick en yakın köşeye doğru ilerledi, gözleri odayı tarayarak Donnie'yi aradı. Donnie, odanın ortasında bir yer bulmuştu.

barın uzun tarafında oturuyordu. Partiye gelmiş bir adam gibi görünmüyordu. Viskiye sanki ilaç gibi içiyormuş gibi yudumluyordu.

Stokes, Nick'e bir shot bardağı uzattı ve kendi bardağını kaldırdı. "Bir pisliğin daha zamanında son bulmasına."

"Artık Renard'a konsantre olabilirsin," dedi Nick, gürültünün içinde sesini duyurmak için eğilerek.

"Öyle yapacağım. İnan bana, o durumu sona erdirmekten daha çok istediğim bir şey yok." İçkisini bir dikişte içti, midesine gelen sarsıntıdan yüzünü buruşturdu ve ıslak bir köpek gibi kendini silkeledi. "Sen pek parti hayvanı sayılmazsın dostum. Böyle çılgın bir gecede dışarıda ne işin var?"

"Bir şeyi gözetliyorum," dedi Nick belirsiz bir şekilde. "Gelişen bir durumu. Zamanımı değerlendirmek için bir şeyler yapmam lazım."

Stokes burnunu çekti. "Bir hobiye ihtiyacın var dostum. Verandadaki Valerie'yi öneririm. O kız, boş duran eller için tam bir şeytanın oyuncağı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Ne oldu? Ondan sıkıldın mı?"

Biraz sert bir gülümseme attı. "Bu gece dikkatimi başka bir yere vermem gerekiyor."

"Benim de öyle," dedi Nick, Donnie bardan kalkıp kapıya doğru yürürken, gülümseyen yüzlerin arasında yalnız bir kasvet elçisi gibi.

Nick, Bichon yanından geçerken sırtını döndü ve bardağını bara koydu.

"Bir tane daha al," dedi Stokes, başkalarının parasıyla her zaman cömert davranırdı.

"Bu gece bir tane içmek benim limitim. Sonra görüşürüz."

Galeriye çıktı ve Lexus'un pikap ve eski arabaların arasından dikkatlice geri çıktığını gördü. Arabanın otoparkın güney çıkışına doğru ilerlemesini bekledi, sonra kuzey ucundaki yola koştu ve kamyonete atladı.

Trafik, Donnie'nin dikkatini dağıtmaya yetecek kadar yoğundu. Yine de Nick geride kaldı. Sabırlıydı. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek, Donnie'ye biraz ip verip kendini asıp asmayacağını görmek istiyordu.

Alacakaranlık, akşama teslim olmuştu. Suyun üzerinde sis vardı. Lexus doğuya döndü, nehri geçti, sonra tekrar güneye döndü ve Luck'ın ana caddesinden geçti. Şehrin kenarında, Landry's adlı bir akşam yemeği kulübüne girdi.

Nick restoranın önünden geçti, gözü park yerindeki diğer arabalardan ayrı duran şık gümüş rengi Lincoln'e takıldı, sürücü direksiyonun arkasında iri yarısı siyah bir gölge gibiydi. İki blok ileride köşeyi döndü, geri döndü ve binanın arkasındaki servis girişinden içeri girdi.

Açık duran mutfak kapısından restorana girdi ve biftek ve lezzetli Cajun yemeklerinin zengin kokuları geceye yayıldı. Mutfak çalışanları, kendi alanlarından geçerken onu görmezden gelmeyi tercih ettiler.

Landry'nin yemek salonu geniş ve loş ışıklıydı. Ortada, ortamı ısıtmak için sahte odunların turuncu renkte yandığı bağımsız bir şömine duruyordu. Beyaz örtülü masaların yaklaşık üçte ikisi doluydu, çoğu da büyük geceleri için giyinmiş yaşlı orta sınıf çiftlerdi. Düşük sesli konuşmalar sürekli devam ediyordu, çatal bıçakların porselenlere çarpması, odada çalan küçük çan sesleri gibiydi.

Donnie ve Marcotte, köşeli yuvarlak bir masanın etrafını saran bankette oturdular. Marcotte'un solunda, DiMonti'nin ikiz haydutlarından biri iki kişilik masada kambur oturuyordu, masayı çocuk çay seti gibi gösteriyordu. DiMonti ortalıkta görünmüyordu.

Nick, omuz askısında Ruger'ın kabzasını gösterecek şekilde giydiği hafif ceketini düzeltti, güneş gözlüklerini taktı ve rahat bir tavırla masaya doğru yürüdü. Donnie, onu henüz üç metre uzaktayken fark etti ve rengi kül renginden tebeşir rengine dönüştü.

"Beni beklemeden partiye mi başladın, Tulane?" dedi Nick, yanındaki bankete kayarak oturdu.

Donnie yana doğru sıçradı ve içkisini neredeyse döküyordu. "Burada ne işin var, Fourcade?" diye sert bir fısıltıyla sordu.

Nick güneş gözlüğünün kenarından kaşlarını kaldırdı. "Senin ne kadar yalancı bir sinsi olduğunu görmek için, Donnie. Sana hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirim, ama bu beklediğimden daha az değil."

Ceketinin iç cebinden sigaralarını çıkardı ve Donnie, Ruger'ı görünce gözlerini genişletti.

"Bu masa sigara içilmez," dedi aptalca.

Nick, güneş gözlüğünün aynalı camlarından ona doğrudan baktı ve sigarasını yaktı.

Marcotte, ön kollarını masanın üzerine koymuş, rahat bir şekilde, hafif bir eğlenceyle bu konuşmayı izliyordu. Orada hiç de yersiz görünmüyordu. Sade beyaz gömleği ve muhafazakar kravatıyla, bir iş adamı olarak

iş adamı olarak tanınmazdı. Buna karşılık, en basit köylü bile onun ne olduğunu anlayabilirdi. Tefecinin adamı, daha iyi görebilmek için koltuğunda döndü ve yapışkan bantla yüzüne tutturulmuş kırık burnunu ortaya çıkardı. Brutus. Nick ona gülümsedi ve başını salladı.

"Bu özel bir toplantı, Nick," dedi Marcotte nazikçe. Donnie'ye baktı. "Nick'in biraz öğrenme güçlüğü var, Donnie. Ona tüm dersleri iki kez öğretmek gerekiyor."

Nick burnundan duman üfledi. "Oh, hayır. Ben dersimi ilk seferinde öğrendim. Bu yüzden bu gece, kısa bir süre önce beni hapisten çıkaran iyi arkadaşım Donnie'nin danışmanı olarak buradayım."

"Kötü bir seçim," dedi Marcotte.

"Donnie, üniversite öğrencisi için pek zeki sayılmaz. Değil mi, Tulane? Ona sürekli, şeytanın arka bahçesinde oynamasını istemeyeceğini söylüyorum, ama beni dinliyor mu bilmiyorum. Kulağında çınlayan paranın sesiyle çok meşgul."

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı Donnie ve ayağa kalkmaya başladı. Soluk alnında ter damlacıkları belirmişti.

Nick elini omzuna koydu. "Otur, Donnie. Seni en son tuvaletin yanında gördüğümde, kafan içindeydi. Boğulmanı istemiyoruz... en azından şimdilik."

"Suç listene zorlama da mı ekliyorsun, Nick?" Marcotte hoşgörülü bir kahkaha atarak dedi.

"Hiç de değil. Sadece arkadaşım Donnie'ye seninle iş yapmanın dezavantajlarını gösteriyorum. Seninle yapacağı bir anlaşmanın ona ve sevgili karısının zamansız ölümüne getireceği incelemeyi."

Donnie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Pam'i ben öldürmedim." İnkârı, diğer iki masadan bakışları üzerine çekti.

Nick'in bakışları Marcotte'den hiç ayrılmadı. Sigara külünü Donnie'nin içkisine attı ve bir nefes daha çekti. "Hayatını mahvetmek için suçlu olman gerekmez, Tulane. Suçlular da mutlaka suçlarının bedelini öderler. Derslerimi ne kadar iyi öğrendiğimi görüyor musun, Marcotte? "Soğuk görünüyor, Donnie. Bu anlaşmayı bozmaya çalışıyorsun," diye devam etti. "Lanet olsun, teknik olarak konuşursak, o iş henüz senin bile değil. Bu, şerifin ofisindeki arkadaşlarımın titizlikle incelemek isteyeceği bir şeye benziyor. Tüm kayıtlarını ve diğer her şeyi didik didik etmek isteyeceklerdir. Bir süredir iş çeviriyorsun. Kim bilir başka ne tür şeyler bulacaklar?"

"İnsanlar bu tür şeyleri duyunca, seni aldattığını düşünmeye başlarlar ve sonra dava açmak isterler. Ve, hey, Duval Marcotte'un sana ödediği tüm o parayı aldın, neden onlar da bir pay almaya çalışmasınlar ki? Bu arada, Davidsonlar kızının velayeti konusunda bir avukatla görüşüyorlar.

"Nereye varacağını anlıyor musun, Donnie?" diye sordu, hala Marcotte'a bakarak. "Donnie, her zaman büyük resmi görmez. Felaket potansiyelini fark edemez."

"Ve sen, Nick evlat, o trenin geldiğini görüyorsun ve yine de kendini önüne atıyorsun," dedi Marcotte, başını sallayarak. "Sen zamanın dışında doğdun, Fourcade. Şövalyelik bir süre önce ortadan kalktı. Artık buna aptallık deniyor."

"Gerçekten mi?" İlgisiz bir tavırla Nick sigarasını söndürdü ve izmariti Donnie'nin viskisine attı. "Trendleri takip etmiyorum."

"Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldandı Donnie, yüzü solgunlaşarak.

Nick koltuktan kayarak kalktı. "Acele etme Tulane. Orada düşüncelerini toparla."

Donnie bir elini karnına bastırarak masadan uzaklaştı. Nick tekrar oturdu ve Marcotte'a baktı. Marcotte yastıklı koltuğa yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Koyu renkli gözleri cilalı taşlar gibi parlıyordu.

"Sanırım anlaşıma şansımı mahvetmeyi başardın, Nick."

"Umarım öyledir. Her şeyi göz önünde bulundurursak, en azından bunu yapabilirim."

"Evet, sanırım öyle. Benim yapabileceğim en az şey ise yenilgimi nezaketle kabul etmek. Şimdilik."

"Kolayca pes ediyorsun."

Marcotte omuz silkti ve dudaklarını büzdü. "*Que sera sera*. Bu bir eğlenceydi. Sen ilgimi çekmeseydin, buraya gelmezdim, Nick. Senin bunu düşünmek zorunda kalacağın bilmek bana bir miktar tatmin verecek. Ve biliyor musun? Buraya gelmek bana bu ülkeyi ne kadar sevdiğimi hatırlattı. Basit hayat, basit zevkler. Belki geri gelirim."

Nick hiçbir şey söylemedi. Marcotte'u hayatından bir kanser gibi kesip atacağını düşünmüştü. Ama eski takıntısı, onu o çizginin ötesine çekecek kadar kalmıştı

ve şimdi Marcotte, zamanını bekleyen bir kurt gibi sığınağının kenarında salya akıtıyordu.

Garson masaya doğru yaklaştı ve Nick'e şüpheyile baktı. "Bir şey içmek ister misiniz, efendim?"

"Hayır, teşekkürler," dedi, kendini toparlayarak. "Kalmayacağım. Buradaki insanlar midemi bulandırıyor."

Nick erkekler tuvaletine girdiğinde Donnie lavabonun üzerine eğilmiş, ağlıyor ve öğürüyordu.

"Eve gidebilecek durumda mısın Tulane?"

"Mahvoldum, seni orospu çocuğu!" diye hıçkırdı. "Beş parasız kaldım! Marcotte bana borç verirdi."

"Ve yine de mahvolmuş olurdun, az önce sana söylediğim tüm nedenlerden dolayı. Sen pek iyi dinlemiyorsun, Donnie," dedi Nick, ellerini yıkarken. Marcotte ile her karşılaşması, sanki yılanlarla uğraşıyormuş gibi hissettiriyordu. "Ruhunu satmaktan daha iyi sorunlardan kurtulma yolları var."

"Anlamıyorsun. Pam'ın hayat sigortası ödenmeyecek. İki büyük işi kaybettim ve vadesi gelen bir kredim var. Paraya ihtiyacım var."

"Sızlanmayı bırak ve bir kez olsun erkek ol," diye tersledi Nick. "Artık seni kurtaracak karın yok. Artık büyümek zamanı, Donnie."

Duvardaki makineden bir kağıt havlu çıkardı ve ellerini dikkatlice kuruladı. "Dinle, sen bilmiyorsun ama ben, bu gece sahip olduğun en iyi arkadaşınım, Tulane. Ama sana söylüyorum, *cher*, bu konuda bana ihanet ettiğini öğrenirsem, Marcotte ile tekrar yatmaya çalıştığını öğrenirsem, geçen gece Broussard'a ateş ettiğini öğrenirsem, kesinlikle benim hiç doğmamış olmamı dileyeceksin."

Donnie, başını aynaya yasladı, tek başına ayakta duramayacak kadar güçsüzdü. "Günlerdir bunu diliyorum, Fourcade."

Arkasından, Nick erkekler tuvaletinin kapısının açıldığını duydu. Aynanın bir köşesinde Brutus'un yansımısını görebiliyordu. Ağırlığını ayak parmaklarının ucuna verdi ve hareketsiz kaldı.

"Her şey yolunda mı, Bay Bichon?" diye sordu haydut. "Hiç de değil," diye inledi Donnie.

"Her şey yolunda, Brutus," dedi Nick. "Bay Bichon, sadece biraz büyüme sancıları çekiyor, hepsi bu."

"Sana sormadım, aptal." Brutus siyah ceketinin içinden bir çift pirinç muşta çıkardı ve onları sağ elinin kalın parmaklarına taktı.

Nick aynadan izledi.

"Ben olsam aile ağacını eleştirmezdin, King Kong," dedi. "Sen kendininkinden düşmek üzeresin."

Brutus ona doğru adım attığında Nick döndü ve tekme attı, büyük adamın başının yan tarafına isabet etti. Brutus yüzüstü kağıt havlu makinesine çarptı ve çarpma sesi fayans duvarlarda yankılandı. Burnundan ve ağzından kan fışkırdı ve yere düşerek bayıldı.

Nick başını salladı, müdür odaya koşarak geldi ve önce kırık havlu makinesine, sonra fayansların üzerinde yatan kanlar içindeki adama dehşetle baktı.

"Yer ıslak," dedi Nick, kapıya doğru rahatça ilerlerken. "Kaydı."

Big Dick Dugas ve Iota Playboys, savaşta yıpranmış gitarlarının sesini yükselttiler ve "C'est Chaud"u hızlı ve çılgın bir şekilde çalmaya başladılar. Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi ve genç, yaşlı, sarhoş, ayık, siyah, beyaz, fakir ve zengin sınıflar dahil olmak üzere herkes dans etmeye başladı.

Yıllık etkinlik için kapatılan beş blok uzunluğundaki La Rue France'da kolaylıkla bin kişi vardı ve hepsi ritme göre vücutlarının bir kısmını hareket ettiriyordu. Ağızları gülümsüyor, yüzleri akşamın olağanüstü sıcaklığı ve özgürlük sevinciyle parlıyordu. Çalışma haftası bitmiş, beş günlük parti yeni başlamıştı ve kolektif korkunun kaynağı gezegenden silinmişti.

Parti atmosferi Annie'ye grotesk geldi, bu tepki onu çok kızdırdı. O, Bayou Breaux'daki Mardi Gras festivallerini her zaman sevmişti. Lent'in kasvetli günlerinden önce, sınırsız pagan eğlencesi ve neşesi. Sokak dansları, yemek stantları, balon ve ucuz biblolar satan satıcılar, geçit törenleri ve defileler. Bu, baharın bir ritüeli ve en eski anılarından beri hayatında devam eden bir süreklilik zinciriydi.

Çocukken dansa geldiğini, Doucet kuzenleriyle koşuşturduğunu, annesinin ise kalabalığın kenarında durup kendi sessizce müziğin tadını çıkardığını, ama asla kitlesel neşenin bir parçası olmadığını hatırladı.

Bu anı, bu gece ona ekstra bir acı verdi. Annie, buradaki diğer eğlence severlerden farklı olduğunu hissetti. Giydiği üniforma yüzünden değil, son on günde yaşadığı şeyler yüzünden.

Pembe bir elbise ve incilerle süslenmiş, ağzının köşesine puro sıkıştırmış, sakallı iri yarı bir adam, elini tutup kaldırımdan çekip iki adım dansına sürüklemeye çalıştı. Annie onu eliyle uzaklaştırdı.

"Ben öyle bir kız değilim!" diye bağırdı, sırtarak.

"Ben de değilim, tatlım!" Eteğini kaldırdı ve bol, kalp desenli boxer şortunu gösterdi.

Etrafındaki kalabalık gürültüyle bağırdı ve yuhaladı. Erkek inşaat işçisi kılığına girmiş bir kadın ıslık çaldı ve onun kıcını çimdiklemeye çalıştı. Adam uludu, kadını yakaladı ve dans etmeye başladılar.

Annie bu sahneye gülerek karşılık verdi. Dönmek üzereyken, başka bir kostümlü parti katılımcısı tarafından durduruldu. Bu kişi siyah giyinmiş ve yüzüne beyaz boyalı gülümseyen bir maske takmıştı, klasik tiyatro komedilerindeki gibi. Ona tek bir gül uzattı ve Annie gülü kabul edince sert bir şekilde eğildi.

"Teşekkürler." Giderken, gülün sapını görev kemerine, copunun yanına taktı.

Polis olarak sokak dansını siviller kadar sevmiyordu. Bayou Breaux Polis Departmanı ve şerifin ofisi personeli Karnaval etkinliklerinde görev yapıyordu. Holiganizme karşı birleşik cephe. Yürürlükteki kural, kavgaları ayırmak, ancak polisler yumruk atacak kadar aptal olan sarhoşları tutuklamaktı. Silahlı olan herkes geceyi nezarete geçiriyordu ve sabah olunca savcılık ofisi en kötülerini seçiyordu.

Ancak sarhoşlar ve bıçaklı kavgalara rağmen, küçük bir kasabanın coşkulu masumiyeti genellikle kötü anları gölgede bırakırdı. Bu gece herkes Karnaval kutlamaktan çok Willard Roache'ın vurulmasını kutluyor gibiydi. Havada, zafer kazanmış intikamcıların heyecanı dolaşıyordu ve bu Annie'ye tehlikeli bir şey gibi geldi.

Güney Louisiana'da suçlar genellikle kişisel ve çatışmacıydı. Buradaki insanlar kendi adalet anlayışlarına ve bol miktarda ateşli silaha sahiptiler. Marcus Renard ve son on gün içinde evinde yaşanan olayları düşündü. Vurma olayı, pencereden atılan taş. Bu olayları kendisi sahnelememişse, Fourcade'in onu *öldürmesine* izin verilmesi gerektiğini düşünen birçok kişiden birinin işi ise, aynı kişinin bir suçlunun ölümünün heyecanına kapılıp başka birini öldürmeye kalkışması gerçek bir olasılıktı. Ve SO'da, onun dışında kim bunu umursar ki?

Tanrım, belki de ben onun koruyucu meleğiymişim.

Bu düşünce pek de rahatlatıcı değildi, ama onu da kafasından atamıyordu. Bu davaya ne kadar derinlemesine girerse, o kadar karmaşılaşıyor, o kadar çok seçenek ortaya çıkıyordu. Annie için adaletin, bilgisiz kişiler tarafından rastgele dağıtılmaması, uygun kanallardan sağlanması gerektiği daha da netleşmişti.

Bu görüşün onu bu gece ne kadar popüler yapacağını düşündü, cemaatteki herkes Kim Young'u sıradan halkın kahramanı olarak ilan ederken.

O, bu olayın iyi yanını bulmaya çalıştı ve Kim Young ve onun güvenilir silahı olmasaydı bu sokak dansının ne kadar tehlikeli bir durum olabileceğini düşündü. Çoğu katılımcı, kostümler, makyajlar, ölen başkanlardan canavarlara ve ortaçağ bereket tanrılarına kadar her türlü maskeyle tam bir Mardi Gras kıyafeti içinde dansa gelmişti. Payetler ve tüy maskeleri bolca vardı. Kutlamanın kökleri eski bahar bereket ritüellerine dayanıyordu ve yüzyıllar boyunca yaygın bir cinsellik havası korumuştur. Cajun cemaatlerinde New Orleans'ın Fransız Mahallesi'ndeki kadar müstehcen olmasa da, gece bitmeden bolca çıplak ten görünecekti.

Willard Roache gibi bir avcının bu atmosferde serbestçe dolaştığını düşünmek, Annie'nin kanını dondurmaya yetiyordu. Mardi Gras maskesi takmış bir tecavüzcü, maskelerle dolu bir kalabalığın ortasında... ve her gölgede irkilen, ağır silahlı vatandaşlar... Sonuçta, tek bir ölü Roache yerine, kurşunlarla delik deşik olmuş cesetlerle dolu bir morgla karşılaşabilirlerdi.

Annie, kalabalığın ve vitrinlerin arasında ilerlerken, vitrinlerdeki ürünlere aşırı ilgi gösteren kimse olup olmadığına dikkat ediyordu. Dokuz ya da on yaşlarında bir grup küçük çocuk, su tabancalarıyla ateş ederek yanından koşarak geçti. Elini kullanarak su tabancasından gelen suyu savuşturdu, arkasını döndü ve yine beyaz boyalı maskeyle karşı karşıya geldi.

Adam ondan bir adımdan fazla uzakta durmuyordu, onu görünce irkildi.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Boyalı yüzü ona sırttı ve ona kalp şeklinde bir helyum balonun ipini uzattı. Ellerini dramatik bir şekilde göğsüne bastırdı, sonra ona uzattı, sembolik olarak kalbini ona veriyordu.

Şaşkın bir şekilde, Annie maskeli hayranını boyunu, yapısını ölçtü. Gerçek, ürkütücü bir ürpertiyle kafasına dank etti. "Marcus?"

Boyalı ağzına parmağını götürdü ve geri çekildi, kalabalığın içinde kayboldu, kimliği belirsiz. Ama o kim olduğunu biliyordu. Her şey çok mantıklıydı. Maske hem özgürlük hem de gizlilik sağlıyordu. Aylardır bu kasabada istenmeyen dikkatleri üzerine çekmeden sokakta yürüyememişti. Artık, gülümseyen maskenin arkasında onun olduğunu bilselerdi ona tükürürlerdi ya da daha kötüsünü yaparlardı, ama şimdi fark edilmeden insanların yanından geçiyordu.

Bayou Breau'nun iyi kasaba halkı, Marcus Renard'dan romantik hediyeler aldığını görseler ona ne yaparlardı? Polis arkadaşları ona ne yaparlardı?

arkadaşları ne yapardı? Daha da alay konusu olur ve cezalandırılırdı. O ve Marcus'un zaten ortak bir yanı vardı.

Annie balona baktı. Marcus ona kalbini vermişti ve o da kabul etmişti. Bunun Marcus'un zihninde ne kadar önemli olacağını sadece Tanrı bilebilirdi. Marcus, Annie'nin onu sevdiğine inanmak istiyordu, tıpkı Pam'ın onu sevdiğine inanmak istediği gibi. Annie'yi kendisinden uzak tutan şeyin işi olduğuna inanıyordu, tıpkı Donnie'nin kendisiyle Pam arasındaki engel olduğuna inandığı gibi. Juliet ve Romeo.

Balonu, *Pocahontas* tişörtü giyen ve yüzü çikolata lekeli küçük bir kıza verdi ve caddede ilerlemeye başladı.

Gökkuşağı renkli korkunç bir peruk takmış bir palyaço, dar kaldırımında ona doğru sendeledi. Lastik domuz burnunun altında boyalı gülümseme eğri büğrüydü. Annie sağa adım attı. Palyaço da onunla birlikte hareket etti. O da palyaço ile aynı anda sola adım attı. Yanına dönerek ona geçmesini işaret etti. Palyaço ise ona doğru sallandı, omzuna çarptı ve birasını üniformasının önüne döktü.

"Hey, Bozo, dikkat et!" diye bağırdı.

"Üzgünüm, memur bey!" diye cevapladı, pişmanlık duymadan.

Sol tarafından ikinci bir sarhoş ona çarptı, bu seferki Reagan maskesi takmış ve aptalca sırtıyordu. Yine 250 ml bira sırtına döküldü.

"Siktir!" diye bağırdı kadın. "Yürümeye dikkat et!"

"Üzgünüm, memur bey!" dedi, samimiyetsiz bir şekilde. Palyaçoya baktı ve ikisi Beavis ve Butthead gibi kıkırdadılar.

Annie, kemikli omuzların üzerinde duran lastik suratlı adama öfkeyle baktı. Dar kot pantolonun içindeki sıska bacaklara baktı.

"Orospu çocuğu!" diye küfretti ve onu gömleğinin önünden yakaladı. "Mullen, o boş kafanın içinde sen misin?"

Palyaço "Siktir!" diye bağırdı.

Reagan ondan geriye doğru sendeledi ve kendini kurtardı. İkisi gülerek dönen kalabalığın içine daldılar.

"Lanet olsun!" dedi Annie, yarı fısıldayarak, ıslanmış gömleğinin önünü çekiştirerek.

Bira, pantolonunun bel kısmına, ön ve arkaya damladı. Ön tarafta vücut zırhının içine sızdı ve arka tarafını ıslattı. Onu koklayan herkes, son zamanlarda alkolizme sürüklendiğine dair hikayelerin sadece söylenti olmadığını düşünecekti.

"Çavuş, ben Broussard," dedi telsizine, sokağa çıkarken. "Az önce ıslandım. Karakolda 10-7 durumundayım. Birazdan dönerim. Tamam."

"Acele et."

Kalabalığın arkasından kuzeye doğru ilerledi, yedinci caddenin köşesinde doğuya sapmayı planlıyordu, çünkü devriye arabasını yan sokakta park etmişti.

"Annie!"

A.J.'nin sesi kulağına takıldı ve telefonu kapattı. Evdeki telesekreterine üç mesaj bırakmış ve vurulduğundan beri iki kez işyerinde onu aramaya çalışmıştı, ama o geri aramamıştı. Açıklama yapmak istemiyordu. Yalan söylemek istemiyordu. Onun, aralarındaki bağı yeniden kurmaya çalışmasını istemiyordu.

Satıcının tezgahının sarı ışığından ona doğru geldi, bir elinde kırmızı kareli karton bir sepet dolusu kızarmış istiridye, diğer elinde bir şişe Abita vardı. Kravatı gevşemiş olsa da, günün işinden kalma takım elbisesini hâlâ giyiyordu.

"Sokaklardan uzak durduğunu sanıyordum."

Annie omuz silkti. "Bana söylenen yere gidiyorum. Şimdi istasyona gidiyorum. Az önce bira banyosu yaptım."

"Seni arabana kadar geçireyim."

Adam onun yanında yürümeye başladı ve Annie, onun ruh halini anlamaya çalışarak ona baktı. Adamın yüzü gergindi ve kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. Köşeyi dönüp partinin parlak sarı ışığından uzaklaştıkça, bandonun ve kalabalığın gürültüsü azaldı.

"Neden geç saatlere kadar çalıştın?" diye sordu Annie. "Cuma gecesi. Büyük dans partisi falan var." "Ben... şey... düzenli randevumu kaybettim."

O kapıyı açtığı için kendini zihinsel olarak tekmeledi.

"Özel ekip, Roache'ın geçmişini araştırmak için ışık hızıyla hareket etti, değil mi?"

"Evet," dedi. "Keşke bu hevesi daha önce gösterebilseydiler. Belki Jennifer Nolan olayından sonra onu yakalayabilirlerdi."

"Yapardın," dedi, akşam yemeğini onun devriye arabasının kaputuna koyarak. "En azından denerdim. Stokes hakkında beni en çok rahatsız eden şey bu.

Stokes'un beni en çok sinirlendiren yanı bu: her şeyi görmezden geliyor ve yine de kokusuz su gibi çıkıyor. İşini yapsa, ne kadar pislik biri olduğu umurunda olmazdı."

A.J. omuz silkti. "Bazıları işi yapar, bazıları işi yaşar."

"Ben işi yaşamıyorum," diye tersledi, A.J.'nin bilmesinin imkansız olduğu Fourcade ile olan benzerliği hoşuna gitmedi. "Ama iş başındayken çok çalışıyorum. Bunun bir değeri olmalı."

"Öyle olmalı."

Ama ikisi de onun için önemli olanın Perşembe günü tanık kürsüsüne çıkmak olduğunu biliyordu. Annie başka yere baktı ve iç geçirdi.

"Peki, geçen gece olanların ne olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordu. "Biri sana ateş mi etti? Tanrım, Annie."

"Beni korkutmaya çalışıyordu, hepsi bu," dedi, hala onun bakışlarından kaçınarak. "*Hepsi* bu mu? Ölebilirdin!"

"Korkutma taktiği idi. Savcılık için çok popüler bir tanık değilim."

"Fourcade olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "O piç kurusu! Kefaletini iptal ettireceğim..."

"Fourcade değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Değil işte," diye ısrar etti. "Bırak bu işi, A.J. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Çünkü bana söylemiyorsun! Tanrım, biri seni vurmaya çalışıyor ve ben bunu Sos Amca'dan öğrenmek zorundayım! Seni kontrol etmek için aradığımda bile beni aramaya tenezzül etmiyorsun..."

"Bak," dedi, öfkesini dizginleyerek. "Bu kavgayı başka bir zaman yapabilir miyiz? 10-7 öndeyim. Geri dönmezsem Hooker beni azarlayacak."

"Kavga etmek istemiyorum," dedi A.J. yorgun bir sesle. Elini tuttu ve geri çekilmek istediğinde onu tuttu. "Bir dakika, Annie. Lütfen."

"Görev başındayım."

"10-7'sin. Kişisel zamanın. Bu kişisel bir mesele."

Annie itiraz etmek için nefes aldı ama A.J. parmağını dudaklarına bastırdı. Sokak lambasının filtrelenmiş ışığında ifadesi ciddiye.

"Bunu söylemem gerek, Annie. Seni önemsiyorum. Kimsenin seni herhangi bir nedenle incitmesini istemiyorum. Çılgınca riskler almanı istemiyorum. Sana bakmak istiyorum. Seni korumak istiyorum. Bu diğer adamın kim olduğunu bilmiyorum..."

"A.J., yapma..."

"Ve onun bende olmayan neyi var bilmiyorum. Ama seni seviyorum, Annie. Ve bundan, bizden öylece uzaklaşmayacağım. Seni seviyorum."

Onun itirafı onu sessizliğe boğdu. Son zamanlarda bu kadar yakın olmamışlardı. Bir zamanlar onun bunu söylemesini bekliyordu, ama o hiç söylemedi. Şimdi o, onun bunu söylemesini istiyordu ve o bunu yapamıyordu, en azından onun istediği anlamıyla. Hayatlarının hikayesi böyleydi. Asla aynı anda aynı yerde değillerdi. O, ondan veremeyeceği bir şey istiyordu ve o, bir hafta sonra hapse gönderebileceği bir adam istiyordu.

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum, Annie," diye mırıldandı. "Senden vazgeçmeyeceğim."

Başını eğdi ve onu yavaşça, tatlıca, derinlemesine öptü. Birayla ıslanmış gömleğini umursamadan onu kendine çekti ve göğsüne, karnına, kasıklarına bastırdı. Özlemle pişmanlık duyuyordu.

"Tanrım, bunu ciddi olarak söylüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı başını kaldırırken. "Her şeyin bittiğini."

Gözlerindeki acı, Annie'nin gözlerini yaşarttı. "Üzgünüm, A.J."

O başını salladı. "*Henüz* bitmedi," diye sessizce söz verdi. "Buna izin vermeyeceğim." Tıpkı Donnie Bichon gibi, diye düşündü Annie. Pam ona boşanma belgelerini verdikten sonra bile ona tutunmaya kararlıydı. Renard gibi, görmek istediğini görüyor, gerçekliği kendi istediği sonuca ulaşmak için değiştiriyordu. Aradaki fark, A.J.'nin inatçılığına karşı sadece hayal kırıklığı hissediyordu, korku değil. O, azimden teröre geçmemişti. "Uyarıyorum," dedi. Ondan uzaklaşarak, kızarmış ve birasını aldı. "Görüşürüz."

Annie, o uzaklaşırken arabaya yaslandı. "Buna ihtiyacım var, sanki kafamda bir delik açılsa da olur."

Kendine bir an zaman tanıyarak, bir şekilde romantik bir üçgenin parçası haline geldiği düşüncesini kafasından silmeye çalıştı. Bu düşünce, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar absürt bir fikirdi. Bunun yerine, bir kez daha çevresindeki dünyaya odaklanmaya çalıştı: grubun çıkardığı gürültü, aralıklı olarak patlayan havai fişekler, sıcak ve nemli hava, sokak lambasının gümüş rengi ışığı ve onun ulaşamadığı karanlık.

İzlendiği hissi onu sardı. Aniden, ıssız yan sokakta yalnız olmadığı hissi. Arabadan yavaşça uzaklaştı ve park ettiği boya dükkanının arkasındaki gölgeleri görmek için gözlerini kısarak baktı. Karanlık sokağın ağzında beyaz bir yüz havada süzülüyor gibiydi.

"Marcus?" dedi Annie, arabadan uzaklaşarak, dikkatlice binaya doğru ilerledi.

"Onu *öptün*," dedi. "O pis avukatı. Onu *öptün*!" Sesinde öfke titreşiyordu. Ona doğru bir adım attı.

"Evet, o beni *öptü*," dedi Annie. Kalbi hızla atarken, ellerini rahatça beline koymaya çalıştı - sağ elini copuna, bir kutu biber gazına ve Sig'inin kabzasına uzanabilecek mesafede. Orta parmağının ucu, Renard'ın ona verdiği gülün sapına bastırdı ve bir diken derisine derinlemesine battı, acı keskin ve şaşırtıcıydı.

"Bu seni üzdü mü, Marcus? Onun beni öpmesine izin vermem?"

"O... O da *onlardan* biri!" diye kekeledi, dişlerinin arasından zorla çıkardığı kelimeler peltek çıkıyordu. "O bana karşı. Pritchett gibi. Fourcade gibi. Bunu nasıl yapabildin, Annie?"

"Ben de onlardan biriyim, Marcus," dedi basitçe. "Sana bunu başından beri söyledim."

O, inkar ederek başını salladı, sırttan maskesi, ondan dalgalar halinde yayılan şok ve öfkeyle korkunç bir tezat oluşturunuyordu. "Hayır. Sen bana yardım etmeye çalışıyorsun. Yaptığın işler. Bana yardım ettiğin şekil. Hayatımı kurtardın, hem de iki kez!"

"Sana sürekli söylüyorum Marcus, ben sadece işimi yapıyorum."

"Ben senin işin değilim," dedi. "Gerek yokken defalarca bana yardım etmeye geldin. Kimsenin bilmesini istemedin. Ben sandım ki..."

Sözlerini tamamlayamadı, kendini bu sözleri söylemeye ikna edemedi. Annie bekledi, Marcus'un zihnindeki her şeyi kendi isteklerine uydurma kolaylığına hayretle bakıyordu. Bu çılgınca bir şeydi, ama yine de Marcus tamamen mantıklı konuşuyordu, sanki herhangi bir erkek de aynı varsayımlarda bulunurdu, sanki Marcus'u kandırdığı için ona kızmaya hakkı varmış gibi.

"Ne düşündün?" diye sordu Annie.

"Senin özel olduğunu düşündüm."

"Pam'in özel olduğunu düşündüğün gibi mi?"

"Sonuçta sen de onun gibisin," diye mırıldandı, bol siyah pantolonunun derin cebine elini uzattı.

Annie'nin eli Sig'in kabzasına uzandı ve kilit kayışını çözdü. İki yüz metre ötede binlerce kişi parti yapıyordu ve o, muhtemel bir katille baş başa kalmıştı. Bandonun sesi sanki yok olmuş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, zihni hızla çalışmaya başlamıştı. Bıçak çekecek miydi? Onu burada, şu anda öldürmek zorunda kalacak mıydı? İşlerin böyle gelişeceğini düşünmemişti. Ne olacağını bilmiyordu.

Beklediği şey neydi? Kayıtlı bir itiraf mı? Karşı koymadan teslim edilen cinayet silahı mı?

"O benim dostluğumu aldı," dedi. "Kalbimi aldı. Sonra bana sırtını döndü. Sen de aynısını yapıyorsun."

"O senden korkuyordu Marcus. Onu arayan, evinin etrafında dolaşan, lastiklerini kesen sendin, değil mi?"

"Onu asla incitmezdim," dedi ve Annie bu cevabın inkar mı yoksa suçluluk mu olduğunu merak etti. "Hediyelerimi aldı. Benim arkadaşlığımdan hoşlandığını sanıyordum."

"Ve sana defolup gitmeni söylediğinde, ne düşündün - belki onu isimsiz olarak korkutup, yüz yüze ona teselli sunabileceğini mi?"

"Hayır. Onlar onu bana karşı kışkırttı. Benim onu ne kadar önemsemişimi göremedi. Ona göstermeye çalıştım."

"Onu sana karşı kışkırtan kimdi?"

"Onun zavallı kocası. Ve Stokes. İkisi de onu istiyordu ve onu bana düşman ettiler. Senin bahanen ne, Annie?" diye sordu acı bir şekilde. "O avukatı mı istiyorsun? Seni onun kirli işlerini yapmak için kullanıyor. Bunu göremiyor musun?"

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok, Marcus. Pam'ın cinayetini çözmek istiyorum."

Sana en başından beri bunu söyledim."

"Pişman olacaksın," dedi sessizce. "Sonunda pişman olacaksın."

Elini cebinden çıkarmaya başladı. Kalbi çarpan Annie, Sig'i çekip göğsüne doğrulttu.

"Yavaş ol, Marcus," diye emretti.

Yavaşça elini çıkardı, yumruk yaptı ve yana doğru uzattı.

"Ne olursa olsun, bırak onu."

Parmaklarını açtı ve küçük bir şey düşürdü, kaldırıma yumuşak bir tıkırtı ile çarptı. Annie sol eliyle kemerinden el fenerini çıkardı ve Sig'i hala kaldırmış halde bir adım yaklaştı. Renard sokağa doğru geri çekildi.

"Orada dur."

El fenerinin ışığını betona doğru salladı ve ışık, altın bir zincirden yansıdı. Zincir, kalp şeklinde bir madalyonun takılı olduğu, atılmış bir ip gibi uzanan bir kolyeydi.

"Senin özel biri olduğunu sanmıştım," dedi tekrar.

Annie, Sig'i kılıfına koydu ve kolyeyi aldı.

"Bu Pam'e vermeye çalıştığın kolye mi?"

Gülümseyen maskenin boş gözleriyle ona baktı ve ondan bir adım daha geri çekildi. "Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim, Şerif Yardımcısı Broussard," dedi soğuk bir sesle. "Ve sanırım gitmekte özgürüm."

Bunun üzerine, arkasını dönüp sokağa geri gitti.

"Harika," dedi Annie, madalyonu yumruğunda sıkarak.

Onunla olan avantajı, onun aşık olduğu kadın Pam'e benzemesiydi. Onun güvenini, saygısını ve ilgisini kazanmıştı. Bir anda her şey yok olmuştu. Artık o, onun katlettiği kadın Pam'e benziyordu.

İki yönlü telsiz kalçasında cızırdadı ve Annie yarım metre sıçradı. "Broussard? Neredesin lan? Geri döndün mü, ne oldu?"

Annie ıslak gömleğini çekiştirdi ve iniltiyi bastırdı. "Yoldayım, Çavuş. Kapalı."

Dikenin kestiği parmak ucunu emerek, kalabalığın arasından geçerek Fransa'daki eski Canal benzin istasyonuna doğru ilerledi. Burası petrol krizinden beri kapalıydı ve eski pompalar çoktan kaldırılmış, bir zamanlar durdukları yerde yabancı otlar filizlenmişti. SATILIK İŞ FIRSATI tabelası ön camda o kadar uzun süre durmuştu ki sararmıştı. Bol giysiler giymiş ve beyzbol şapkaları ters takmış bir grup genç, çatlak betonun üzerinde Mountain Dew içip sigara içerek dolaşıyordu. Annie'ye şüpheyle bakan gençler, o aralarından geçerken dağınık bir grup genç köpek gibi dağıldılar.

Annie, binanın yan tarafına gitti, orada hala çalışan bir ankesörlü telefon vardı. Fourcade'i aradı ve karşı tarafta telefon çalarken ıslak gömleğinin önünü salladı. Telesekreter kısa bir "Mesaj bırakın" sesiyle açıldı.

"Ben Annie. Az önce Renard'la bir tartışma yaşadım. Uzun hikaye, ama sonuç olarak onu çileden çıkarmış olabilirim. Beni tedirgin eden bazı şeyler söyledi. Dans partisinde çalışmak zorundayım, sonra eve gideceğim. Yarın izinliyim. Görüşürüz."

Telefonu kapattığında kendini biraz hasta hissetti. Bir katili sevgiden nefrete itmiş olabilirdi. Şimdi ne olacaktı?

Boş istasyonun köşesinden partiyi izledi, sanki cam bir duvarın arkasında duruyormuş gibi partiden uzak durdu. Zihninde, bandonun müziğini ya da kalabalığın seslerini duymuyordu.

"Onu asla incitmezdim."

Pam'e zarar *vermemiş* değildi. Daha önce sözlü olarak bu ayrımı yapmıştı.

"O benim onu ne kadar sevdiğimi anlayamadı. Ona göstermeye çalıştım."

Ona nasıl göstermeye çalışmıştı? Hediyeyle mi, yoksa onu ölümüne korkuttuktan sonra gösterdiği endişesiyle mi? Annie ona birinin ona ateş ettiğini söylediğinde gösterdiği aynı ürpertici, röntgenci endişeyle mi?

"Yalnız mıydın? Korkmuş olmalısın... Bir yabancıнын hayatına girip şiddet uygulaması, bu bir ihlal. Tecavüz. Kendini çok savunmasız, çok güçsüz hissedersin... çok yalnız... Öyle değil mi?"

Hiç de rahatlatıcı olmayan rahatlatıcı sözler. Onu savunmasız hissettirmiş, ihlal edilmiş hissettirmiş ve Pam'e de aynısını yapmıştı. Bunu biliyordu.

"Senin özel olduğunu sanıyordum."

"Pam'in özel olduğunu düşündüğün gibi mi?"

"Sonuçta sen de onun gibisin... Pişman olacaksın... Sonunda pişman olacaksın."

Pam'in pişman olduğu gibi mi? Kimsenin onun içindeki canavarı görememesine pişman. Kimsenin yardım çağrısını dinlememesine pişman. O gece Pony Bayou'da kimsenin çılgınlıklarını duymamasına pişman.

Annie cebinden kolyeyi çıkardı ve onu havaya kaldırarak küçük altın madalyonun ileri geri sallanmasını izledi. Renard, Pam'in öldürülmesinden iki hafta önce ona doğum günü hediyesi olarak bir kolye vermeye çalışmıştı.

"Memur Broussard?"

Yumuşak ses Annie'nin dikkatini dağıttı. Madalyonu avucunda tuttu ve döndü. Doll Renard, göğüsleri ve kalçaları olan bir kadın için tasarlanmış, hapisane grisi June Cleaver gömlek elbisesiyle yanında duruyordu. Ellerinde, yanardöner payetlerle kaplı narin kelebek şeklindeki maskenin sapıyla sinirli bir şekilde oynuyordu. Maskenin zarif güzelliği, onu tutan kadınla uyumsuz görünüyordu: sade, süslemesiz, ağzı acı bir düğüm gibi.

"Bayan Renard. Yardımcı olabilir miyim?"

Doll endişeyle başka yere baktı. *"Yardımcı olabilir misiniz bilmiyorum. Yemin ederim, burada ne yaptığımı bilmiyorum. Bu bir kabus, hepsi bu. Korkunç bir kabus."*

"Ne?"

Kadının gözleri yaşlarla doldu. Bir eliyle maskesinin sapını bırakıp kalbini okşadı. *"Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bütün bunlar..."*

Zamanla, haksızlığa uğradığımızı düşündüm. Bunca zamandır. Oğullarım benim her şeyim, biliyorsun. Babaları bizi terk etti ve şimdi dünyada sahip olduğum tek şey onlar.

Annie bekledi. Doll ile önceki görüşmelerinde kadını melodramatik ve tiz bulmuştu, ama Doll Renard'ın sesindeki gerginlik şimdi gerçekçilik kokuyordu. Küçük, keskin burnunun ucu kırmızıydı, gözleri ağlamaktan morarmıştı.

"Annelik hem sevinç hem de sınav olacağını biliyordum," dedi, burnunun altını mendille silerken. "Ama tüm sevinci benden çalındı. Ve şimdi bunun bir kabusu dönüştüğünden korkuyorum." Gözyaşları ince, solgun yanaklarından süzülüyordu. "Çok korkuyorum."

"Neden korkuyorsunuz, Bayan Renard?"

"Marcus'tan," diye itiraf etti. "Oğlumun çok kötü bir şey yaptığından korkuyorum."

"Başka bir yere gidip konuşabilir miyiz?" diye sordu Doll, caddede yukarı aşağı dolaşan maskeli eğlencecilere endişeyle bakarak. Kendi maskesini kaldırarak yüzünü kısmen gizledi. "Marcus buralarda bir yerde. Sizinle konuştuğumu görmesini istemiyorum. Dün gece korkunç bir kavga ettik. Çok kötüydü. Bugün yataktan hiç çıkmadım, çok üzgündüm. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bize karşı çok nazik ve adil davrandın, ben de düşündüm ki..."

Ağlama isteğiyle mücadele ederek durakladı. Annie, bir kadının sempatisi ile bir polisin heyecanı arasında kalmış, elini onun omzuna koydu.

"Korkarım görev başındayım..." diye başladı.

"Sormazdım... İstememiştım... Ah, canım..." Doll elini ağzına götürdü ve bir an için gözlerini kapattı, kendini toparlamaya çalıştı. "O benim oğlum," dedi acı dolu bir fısıltıyla. "Onun... olabileceği düşüncesine dayanamıyorum..." Yine sözünü kesip başını salladı. "Buraya gelmemeliydim. Özür dilerim."

Omuzları çökmüş bir şekilde dönüp gitmek istedi. "Bekle," dedi Annie.

Marcus Renard'ın annesinin, onu cinayetle ilişkilendirebilecek herhangi bir şey, herhangi bir kanıtı varsa, bunu almayı erteleyemezdi. Doll'un vicdanının, onu bu noktaya getiren içsel mücadelede galip geldiği açıktı ve bir saniye içinde oğlunu kurtarmak için geri adım atabileceği de aynı derecede açıktı.

"Araban nerede?"

"Sokağın aşağısında. Po' Richard'ın yakınında."

"Beş dakika sonra orada buluşuruz. Nasıl olur?"

Kafasını hafifçe salladı. Bütün vücudu titriyor gibiydi. "Bilmiyorum. Bence bu bir hata. Yapmamalıydım..."

"Bayan Renard," dedi Annie, koluna dokunarak. "Lütfen şimdi vazgeçmeyin. Marcus kötü bir şey yaptıysa, durdurulması gerekiyor. Böyle devam edemez. Buna izin veremezsiniz."

Doll gözlerini tekrar kapatıp, annesinin kalbini ikiye bölen bir cevap ararken, Annie nefesini tuttu.

"Hayır," diye fısıldadı kendi kendine. "Böyle devam edemez. Buna izin veremem."

"Senin arabanda buluşalım," dedi Annie. "Bir fincan kahve içebiliriz. Konuşalım. Her şeyi hallederiz. Ne tür bir araba kullanıyorsun?"

Doll mendiline burnunu sildi. "Gri," dedi, sesinde pes etmişlik vardı. "Bir Cadillac."

Annie, kalabalıkta Hooker'ı bulamadı, ki bu da iyi oldu. Onun, istasyonun ters yönüne gittiğini görmesini istemiyordu. Yan sokaktaki bir kapı boşluğuna girerek, iki yönlü telsizle onu aradı ve hastalandığını söyledi.

"Neyin var senin, Broussard? İçki mi içtin?"

"Hayır, efendim. Etrafta dolaşan mide gripi olmalı." Etkili olması için bir süre inleyerek durakladı. "Korkunç bir şey, Çavuş. Tamam."

Hooker her zamanki küfürlü sözlerini söyledi, ama onu bırakıp gitti. Memurların halka açık yerlerde kusması, departmanın imajına zarar veriyordu. "İçki içtiğini duyarsam, seni görevden alırım! Tamam."

Bu tehdidi aklından silip, devriye arabasına gidip telsizi bıraktı, çünkü telsizden gelen seslerin Doll'u korkutabileceğini veya dikkatini dağıtabileceğini düşündü. Mini kaset kaydedicisini alıp pantolon cebine koydu ve karanlık yan sokağı geçip Po' Richard's'a doğru koştu.

Doll Renard gri bir Cadillac kullanıyordu. Yolcu tarafı hasar görmüşse, o gece yolda onu korkutan kişi Marcus'tu. Bu, Annie'nin Jekyll ve Hyde teorisini doğrulardı. Sonunda bir ipucu bulmanın verdiği adrenalin patlaması inanılmazdı. Neredeyse başı dönüyordu. Renard'ın kendi annesi onu ele verecekti. Ona. Davada yaptığı çalışmalar sayesinde. Marcus'un güvenini kaybetmek önemli değildi.

Kapalı dükkanlar ve park edilmiş arabaların arasındaki kaldırımda aceleyle yürürken, her gölgede gerginleşiyor, sokak aralıklarından hızla geçiyordu. Marcus, onun ihaneti olarak gördüğü şeyden dolayı incinmiş ve öfkeli bir şekilde bir yerlerde pusuda bekliyordu.

Onu annesiyle görürse ne yapacağını ancak Tanrı bilebilirdi. Aralarındaki ilişki çok karmaşıktı. Annesi, sürekli eleştirdiği ve küçümsediği oğlunun desteğine güveniyordu; yetişkin adam ise, iliklerine kadar nefret ettiği bir kadına olan yükümlülüğü nedeniyle onunla birlikte kalıyordu. Onların sevgi ve nefret arasındaki çizgi, bir saç teli kadar ince olmalıydı. Annesinin en büyük ihaneti yapmak üzere olduğunu öğrenmek onda ne tür bir tepki uyandırır? Öfke ve acı inanılmaz boyutlarda olurdu.

Annie, öfkesinin Pam Bichon'a ne yaptığını görmüştü.

Araba, Po' Richard'ın hemen doğusundaki kaldırıma park edilmişti. Doll Renard, sanki karnı ağrıyormuş gibi bir kolunu beline dolamış,

diğer eliyle göğüs kemiğini ovuşturuyordu. Restorandan gelen zayıf ışıktaki bile Annie, Cadillac'ın yan tarafındaki çizikleri görebiliyordu.

"Kaza mı geçirdiniz Bayan Renard?"

Doll boş boş baktı, sonra arabaya göz attı. "Ah, o mu?" dedi ve tekrar hareket etti. "Marcus yapmış olmalı. Ben nadiren araba kullanırım. Çok *büyük* bir araba. Neden bana bu kadar *büyük* bir araba aldığını anlayamıyorum. Çok dikkat çekiyor. Gerçekten çok kaba. Park etmesi de zor. Onu sürmek sinirlerimi bozuyor.

"Sinirlerimden dolayı hafif bir felç geçirdim, biliyorsun. Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsin. Merak etmek, inanmak istemek... Sonra dün gece... Artık dayanamıyorum."

"Oturup konuşalım mı?" diye önerdi Annie.

"Evet. Evet," Doll, sanki verdiği kararı pekiştirmek istercesine, neredeyse kendi kendine tekrarladı. "Kahve almaya cüret ettim. Şu masanın üzerinde duruyor."

Restoranın önündeki ucuz piknik masaları boş ve ışıklandırması yetersizdi. Ön camda el yazısıyla yazılmış bir tabela şöyle diyordu: KARNAVAL NEDENİYLE KAPALI. SADECE PAKET SİPARİŞLER.

Doll, kotilyonda bir debutante gibi eteğiyle uğraşarak bankta oturdu. Annie yerine oturdu, kahvesini karıştırdı ve tadına baktı. Her zamanki gibi koyu ve acıydı; sıcaktı ama içilebilirdi. Uzun bir yudum aldı, kafeinin geç saatlere kadar uyanık kalmanın yorgunluğunu gidermesini istedi. Şu anda zinde olması gerekiyordu, ancak aşırı hevesli görünmemesi de gerekiyordu. Defterini gömleğinin cebinde bıraktı. Masanın altında, mini kaset kaydedicinin kayıt düğmesine bastı.

"Bundan gurur duymuyorum," diye başladı Doll. Bir elini masaya koydu, mendilini hazır tuttu. "O benim oğlum. Sadakatim aileme olmalı."

"Bunun devam etmesine izin vermek ailenizin çıkarına olmayacak, Bayan Renard.

En iyisini yapıyorsunuz."

"Ben de kendime bunu söylüyorum. En iyisini yapmalıyım." Kahvesinden bir yudum almak ve kendini toplamak için durakladı.

Annie bir yudum aldı ve bekledi, dalgın dalgın parmak ucundaki kesikleri ovuşturdu. Restorana sırtını dönerek oturdu ve çevreyi gözlemledi. Kafasını çevirmeden caddeyi, kaldırımları, Po' Richard'ın mülkünün ötesindeki boş arsayı taradı, her gölgeyi ayırt etmeye çalıştı. Marcus'tan hiçbir iz yoktu, ama o da tam olarak

Uzakta, görünmez kalmakta çok iyiydi. Onun şu anda onları izlediğini, öfkesinin kaynama noktasına geldiğini hayal etti.

"Bu benim için çok zor oldu," dedi Doll, "iki oğlumu tek başıma büyütmek. Özellikle Victor'un zorlukları yüzünden. Devlet bir keresinde onu benden almak ve bir yurda yerleştirmek istedi. Ben buna izin vermedim. O, ben ölene kadar benimle kalacak. O benim çocuğum, benim yüküm. Onu bu dünyaya bu haliyle ben getirdim. Doktorlar bunun kimsenin suçu olmadığını söylese de, onun durumundan kendimi sorumlu tuttum. Bir nesilden diğetine neyin geçtiğini nasıl bilebiliriz ki?"

Annie yorum yapmadı, ama kendi annesini ve hiç tanımadığı babasını bir an için düşündü. "Bay Renard'a ne oldu?"

Doll'un yüzü sertleşti. "Claude bizi yıllar önce ihanet etti. Ve şimdi ben burada oturmuş, oğluma ihanet etmek üzereyim."

"Böyle düşünmemelisiniz Bayan Renard. Marcus'un neyi yanlış yaptığını bana anlatın."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi, buruşuk mendiline bakarak.

"Dün gece Marcus'la kavga ettiğinizi söylediniz. Ne hakkında kavga ettiniz?" "Korkarım ki seninle."

"Ben mi?"

"Marcus'un size oldukça kapıldığını fark etmişsinizdir. O böyle yapar. Kafasına bir şey koyarsa, onu değıştirmek imkansızdır. Sizinle de aynı şeyin tekrarlandığını görebiliyorum. İkinizin arasında *kişisel* bir şey olabileceğine ikna olmuş durumda."

"Ona bunun mümkün olmadığını söyledim." "Fark etmez. Hiçbir zaman etmedi."

"Bu daha önce de oldu mu?"

"Evet. Bichon kadınıyla. Ve ondan önce, Baton Rouge'da yaşarken..."

"Elaine Ingram mı?"

"Evet. İlk görüşte aşk, diye adlandırdı. Onunla tanıştıktan bir hafta sonra, tamamen ona takıntılı hale geldi. Onu her yere takip etti. Gece gündüz onu aradı. Hediyelerle onu şımarttı. Utanç vericiydi."

"Onun da aynı şekilde hissettiğini sanıyordum."

"Bir süre için, ama sonra ona fazla geldi. Bichon adlı kadına da aynısını yaptı. O kadın onu istemese de, birdenbire onu elde etmesi gerektiğine karar verdi.

ve aynı şeyin seninle de tekrar başladığını görebiliyorum. Onunla bu konuyu konuştum."

"Ne dedi?"

"Öfkelendi ve çalışma odasına girdi. Kimse onu orada rahatsız etmemeliydi, ama ben onu takip ettim," itiraf etti. "Onun o kadına olan duygularının bir hevesden öte bir şey olduğuna asla inanmak istemedim, ama itiraf ediyorum, bir önsezim vardı. Bu konuda çok hassasımdır. Bu duyguları hissediyordum, ama onlara inanmak istemiyordum.

"Marcus'u kapıdan, o fark etmeden izledim. Dolaba gitti ve içinden bazı şeyler çıkardı, o zaman *anladım. Anladım* işte."

"Ne gibi şeyler?"

Doll, kucağındaki cüzdanın üzerine başını eğdi. Çantaya uzandı ve bir şeyi avucuna aldı, tereddüt etti, yavaşça çıkardı.

Küçük resim çerçevesini uzattığında, Annie kolunda ve kafasında garip bir heyecan hissetti. Heyecan baş dönmesi dalgasına dönüşünce sandalyenin koluna tutundu. Pam Bichon'un ofisinden kaybolan resim çerçevesi. Dedektiflerin Renard'ı en azından takip suçlamasıyla ilişkilendirmek için aradıkları eşyalardan biri. Hiçbir eşya bulunamamıştı.

Annie çerçeveyi aldı ve restoranın ön penceresinden sızan yapay ışıktaki baktı. Çerçeve, narin bir antika gümüş telkariydi, içindeki cam çatlamıştı. Fotoğraf 5 x 7 cm'den büyük değildi, ama o küçük alanda zengin bir duygu, anne ve çocuğu arasındaki sevgi yansıtılıyordu. Josie beş yaşından büyük olamazdı, annesinin kucağında oturmuş, melek gibi bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Pam, kollarını bebeğine dolamış, ona mutlak bir hayranlıkla gülümsüyordu.

Marcus Renard bu fotoğrafı çalmış ve içindeki ilişkiyi yok etmişti. Bir çocuğu annesinden almıştı. Çok sayıda insanı seven ve çok sayıda insan tarafından sevilen bir kadının ruhunu söndürmüştü.

Baş dönmesi yine onu sardı. Annie, bunun fotoğrafa bir tepki olduğunu düşündü. Ya da kafeine. Kendini biraz hasta hissediyordu... ona aşık olan adamın, aslında bu fotoğraftaki kadına tarifsiz şeyler yapan adam olduğunu kesin olarak bildiği için. Fourcade başından beri haklıydı: izler, mantık, Renard'a geri dönüyordu.

"Marcus onu çaldı, değil mi?" dedi Doll.

"Evet."

"Başka şeyler de vardı, ama onları almaya korkmuştum. Sanırım benden de bir şeyler çalmıştı," diye itiraf etti. "Annemin ailesine ait bir cameo. Victor doğduğundan beri yıllardır sakladığım bir madalyon. Onlarla ne yaptığını ancak Tanrı bilir."

Tanrı ve ben, diye dūřündü Annie, iten içe titreyerek. Ve Pam Bichon. Ve muhtemelen ondan önce Elaine Ingram. Cildinde soğuk bir ürperti hissetti. Nemli gece havasını derin bir nefesle içine çekmeye çalıştı ve bař dönmesi tekrar bař gösterince gözlerinin önünde biraz bulanıklaşan fotoğrafa baktı.

"Onun bunu tekrar yapacağına inanmak istemedim," dedi Doll. "O kadar meşgul olduğu için."

"O kadınları öldürdüęünü dūřünüyor musunuz, Bayan Renard?" diye sordu Annie, sözcükler dilinde takılıp kalmıřtı. Sorunun tadını gidermek için kahvesinden bir yudum daha aldı. Bir annenin oęlunun katil olduęunu dūřünmesi ne kadar korkunç bir řeydi.

Doll elini yüzüne bastırdı ve titreyerek ağlamaya başladı. "O benim oğlum! Benim tek varlığım. Onu kaybetmek istemiyorum!"

Yine de kanıtları ortaya koymuştu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Annie. "Ama bunu şerife götürmemiz gerekecek." Sandalyesini geri itip ayağa kalktı, ayakları üzerinde dengesizce sallanarak,

başının etrafında arı sürüsü gibi dolaşan baş dönmesi hissetti. Sanki yerden havalanacakmış gibi hissetti ve bunu kontrol edemiyordu. Masadan uzaklaşırken zeminin ayaklarının altında öküyormuş gibi hissetti ve sendeledi.

"Aman Tanrım!" Doll Renard'ın sesi çok uzaklardan geliyordu. "İyi misiniz, şerif Yardımcısı Broussard?"

"Uh, biraz başım dönüyor," diye mırıldandı Annie. "Belki de tekrar oturmalısınız?"

"Hayır, iyiyim. Fazla kafein aldım, hepsi bu. şerife gitmeliyiz."

Bir adım daha atmaya çalıştı ve bir dizinin üzerine sertçe düştü. Elindeki resim erevesi yere düştü.

"Aman Tanrım!" Doll nefes nefese kaldı. "Sana yardım edeyim!"

"Bu çok utanç verici," dedi Annie, ayağa kalkarken yaşlı kadına tutunarak dengede kalmaya çalıştı. "ok özür dilerim."

Doll burnunu çekip burun kıvırdı. "İçki mi içtiniz, Şerif Yardımcısı?"

"Hayır, hayır, bu bir kaza oldu." Kendi sesini duyunca paniğe kapıldı, kelimeler belirsiz ve anlaşılmazdı. Vücudu ağırlaşmış gibiydi, sanki bir jöle fiçisinin içinde hareket ediyormuş gibi. "Sadece kendimi iyi hissetmiyorum. Karakola gidelim. İyileşeceğim."

Yavaşça Cadillac'a doğru ilerlediler, Doll Renard Annie'nin sağında, ona destek oluyordu. Annie, kadının görüldüğünden çok daha güçlü olduğunu düşündü. Ya da belki de aniden hiç gücü kalmamıştı. Kollarında ve bacaklarında elektriksel bir uğultu hissetti. Gül sapına batırdığı parmak ucu, atan bir kalp gibi zonkluyordu.

Gül dikenini. Marcus'un ona verdiği gül.

Zehirli. Tanrım, bunu hiç beklemiyordu. Ama bu kesinlikle şiirseldi - aşk reddedildiğinde, aşkın simgesi ölümün aracı haline gelmesi. O da böyle düşünürdü, o sapkın, hasta piç kurusu.

"Mizzuz Renard?" dedi, arabanın yolcu koltuğuna yığılırken. "Sanırım hastaneye gitmeliyiz. Sanırım ölüyorum."

Onu öldürmek istiyordu. Annie Broussard'ın boğazını elleriyle sıkıp, onu boğarken yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu. O, onu aptal yerine koymuştu. Son şaka ona yapılacaktı. Marcus kalabalığın arasından ilerlerken, şiddet dolu fantezisi zihninde canlı renklerle canlanıyordu.

Partinin gürültüsü kulaklarında uyumsuz bir kakofoni gibiydi. Işıklar ve renkler, gecenin karanlığı ve onun karanlık ruh hali karşısında çok parlak, çok gösterişliydi. Yüzler ona doğru uzanıyor, gülümseyen ağızlar ve iğrenç maskeler görünüyordu. Ronald Reagan kılığına girmiş bir adama çarptı ve adamın birasını kaldırıma fıskırttı.

"Siktiğimin sarhoşu!" diye bağırdı Reagan. "Önüme bak!"

Misilleme olarak, adam onu sertçe itti ve Marcus, Zorro maskesi ve porkpie şapkası takan başka bir partiye katılan kişiye çarptı. Stokes.

Stokes geriye doğru sendeledi, ayakları birbirine dolandı. Marcus onunla birlikte düştü, bacaklar ormanının ortasında onun *üzerine* düştü. Keşke bir bıçağı olsaydı. Düşerken Stokes'u bıçakladığını, sonra kimse fark etmeden kalkıp uzaklaştığını hayal etti.

"Aptal orospu çocuğu!" diye bağırdı Stokes, ayağa kalkarken.

Marcus kendini toparlayamadan, Stokes onu kaburgalarına tekmeledi. Marcus kendini tutarak ayağa kalkmaya çalıştı ve yarı eğik bir şekilde yürümeye devam etti

arkasında kahkahalar yankılanıyordu. Kalabalığın içinden ilerledi, sonra köşeyi döndü ve Bowen amp; Briggs'e doğru yan sokağa koştu.

Yoğun, nemli hava ciğerlerini yakıyordu. Göğsü çelikten bir bantla sarılmış gibi hissediyordu, baskı çatlamış kaburgalarına baskı yapıyordu. Her nefes alışında küçük, keskin ağrılar onu sarsıyordu. Yüzü yanıyordu. Boyalı maskeyi yırtıp attı ve onu oluğa attı. Annie'nin taktığı maskeye kıyasla bu bir kılık değiştirme değildi. Avukatla olan ihaneti, onun suçlarının en küçüğüydü. O sürtük. O, onu görmezden gelmiş, mantıklı açıklamalar bulmuş ve mazeretler uydurmuştu, sonunda aralarındaki ilişkinin ne kadar doğru olduğunu göreceğinden emindi. Ona yaşattıkları için cezalandırılmayı hak ediyordu. Duygular onu parçalarken, zihninde onu cezalandırdı. Aşk, öfke, nefret. Pişman olacaktı. Sonunda pişman olacaktı.

Sanki iç organları sökülmiş gibi hissediyordu. Neden bu ona defalarca oluyordu? Neden sevdiği kadınlar onu sevmiyordu? Neden duyguları onu bu kadar sıkı sarıp bırakmıyordu? Aşk, tutku, *ihtiyaç, ihtiyaç, ihtiyaç*. O normal bir adamdı. Zekiymiş. Yetenekliydi. İyi bir işi vardı. Neden ihtiyacı onu defalarca ezip geçiyordu?

Volvo'ya binerken, yüzünden gözyaşları akıyordu, hem acı hem de utançla yanıyordu. Vücudu sertleşmiş ve öfkeyle titriyordu, gerginlik çeşitli yaralarını daha da büyütüyor, fiziksel acı onu daha da küçük düşürüyordu. Ne tür bir adamdı o? Diğer erkeklerin tekmelediği ve hor gördüğü, kadınların alay ettiği, kadınların uzaklaştırma emri çıkardığı türden bir adamdı. Artık buna daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu. Duygular çok fazlaydı, çok büyüktü, çok acı vericiydi. Ve kafasının arkasında annesinin alaycı sesini duyabiliyordu, ona zavallı olduğunu söylüyordu.

O acınası biriydi. Bu gerçek, ağırlığıyla onu neredeyse ezip geçiyordu.

Pam'in öldüğü evin önünden geçerken hıçkırarak ağlıyordu. Onun ölümü, hayatının geri kalanında bir gölge gibi üzerinde kalacaktı.

Bu ne tür bir hayattı? Şüpheli bir katil, annesiyle yaşayan zavallı bir adam, sevdiği kadınlar tarafından defalarca reddedilmiş. Kaç kez buradan uzaklaşmak, Elaine, Pam, Annie ile daha iyi bir hayat hayal etmek istemişti? Ama asla gitmeyecekti ve o daha iyi hayat asla gerçekleşmeyecekti. Asla Körfez'de bir sahil evinde yaşamayacak ve akşamlarını Annie veya başka bir kadınla geçirmeyecekti.

Sadece daha acınası, daha yalnız ve daha nefret edilen biri olacaktı. Ne anlamı vardı ki?

Volvo'yu garaj yoluna çevirdi ve gaza bastı. İçinde kıvrılan diğer duygulara bir aciliyet duygusu da eklenmişti. Arabayı evin yanına park etti ve içeri girdi.

Victor, annelerinin tüy maskelerinden birini takmış, ön merdivenlerin sahanlığında oturmuş, kendini sallıyordu. Ayağa fırladı ve merdivenlerden aşağı koşarak Marcus'un yanına geldi, çığlık atarak, "*Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı! Kırmızı!*" diye bağırdı.

"Kes şunu!" Marcus sertçe onu geri itti. "Annemi uyandıracaksın."

"Şimdi değil. Çık dışarı, anne. Kırmızı! *Çok kırmızı!*"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Marcus, yemek odasından geçerek. İsteği dışında duvara baktı. Tabii ki boya uyuşmuyordu. "Gece yarısı geçti. Annem yatakta."

Victor şiddetle başını salladı. "O zaman *da*, şimdi de. Çık dışarı, anne. *Kırmızı!*"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Marcus sabırsızca. "Nereye gitmiş olabilir ki? Annem geceleri araba kullanmaz, biliyorsun. Saçmalıyorsun."

Marcus'un odasının kapısına vardıklarında Victor'u hayal kırıklığı sardı ve duvarın yanında durup kafasını duvara vurarak boğazından inleyen bir ses çıkardı.

Marcus onu omuzlarından tuttu. "Victor, kes şunu! Odana git ve sakinleş. Kitaplarından birine bak."

"*O zaman ve şimdi. O zaman ve şimdi. O zaman ve şimdi!*" diye tekrarladı.

Marcus, kardeşi için derin bir üzüntü duyarak içini çekti. Zavallı Victor, kendi zihninde hapsolmuştu. Ama belki de şanslı olan Victor'du.

"Gel," dedi sessizce.

Victor'un elinden tutup onu yukarıdaki odasına götürdü, yol boyunca onu susturmaya çalıştı.

"*Kırmızı! Kırmızı!*" Victor, gırtlak iltihabı olan bir kuş gibi fısıldayarak tekrar etti. "Hiçbir şey kırmızı değil, Victor," dedi Marcus, lambayı yakarak.

Victor yatağın kenarına oturdu ve bir yandan diğer yana sallanmaya başladı. Maskesinin köşelerinden yukarı doğru kıvrılan tavus kuşu tüyleri anten gibi sallanıyordu. Absürt görünüyordu.

"Beş bin sayısını on altılıklarla saymanı istiyorum," dedi Marcus. "Bitirdiğinde bana haber ver. Yapabilir misin?"

Victor, cam gibi gözlerle onun arkasını izledi. Beş bine ulaştığında, sıkıntısının kaynağını unutmuş olma ihtimali yüksekti.

Marcus odadan çıktı ve koridorun ilerisindeki annesinin odasının kapısına bakarak durdu. Tabii ki annesi oradaydı, yuvasındaki örümcek gibi. Her zaman oradaydı - fiziksel, psikolojik ve mecazi olarak. Onlar için tek bir kaçış yolu vardı.

Kararlı bir şekilde yatak odasına indi, kapıyı arkasında kilitledi ve Percodan'ını sakladığı çekmeceye gitti. Doktor yetmiş beş haplık reçete yazmıştı, muhtemelen hepsini bir kerede alacağını umuyordu. Dayak yedikten sonraki günler ve geceler boyunca bir kısmını almıştı, ama hâlâ çok fazlası kalmıştı. Fazlasıyla yeterliydi. Şişeyi bulabilirse tabii. Çekmeceden kaybolmuştu.

Victor mu? Hayır. Victor aşırı dozda Percodan almış olsaydı, sonuçta ajitasyon olmazdı. Ya uyuşuk ya da ölü olurdu ve her iki durumda da daha iyi olurdu.

Marcus yataktan uzaklaştı ve çalışma odasına doğru ilerledi. Önceki gece öfkesinin yarattığı dağınıklığı temizlemişti. Her şey yeniden yerli yerinde, düzenli ve derli topluydu. Annie'nin karakalem portresi çizim masasının üzerindeydi. Yırtılmış olması ne kadar da uygun, diye düşündü, parmağını kağıdın pürüzlü kenarları üzerinde gezdirerek. Üzerine bulaşan kanın ona ait olduğunu hayal etti.

Çalışma masasına ve cerrahi aletler kadar hassas bir şekilde dizilmiş aletlere döndü ve maket bıçağının keskin jiletini inceledi. Bıçağı eline aldı, başparmağını bıçağın üzerinde gezdirdi ve kesik boyunca parlak kırmızı kanının akmasını izledi. Yine gözyaşları aktı, fiziksel acıdan değil, yapmak üzere olduğu şeyin yarattığı büyük duygusal yükten dolayı. Maket bıçağını bir kenara koydu, görevini yerine getirmek için onu önemsemedi. Bir kasap bıçağı, sembolik ve gerçek anlamda amaca hizmet edecekti. Ama önce hapları istiyordu.

Duvar kaplamasındaki gizli panele gidip dolabı açtı ve geçmişiyile ve sapkınlığıyla yüzleşti. Diğer insanlar, onu istemeyen kadınlara olan aşkını sapkınlık, takıntı olarak adlandırırlardı. Takıntının ne olduğunu bilmiyorlardı.

Elaine, Pam ve Annie'den aldığı küçük hatıralar rafta kümeler halinde duruyordu. Olabileceklerin anıları.

Pam'e ait olan güzel bir cam kağıt ağırlığını seçtiğinde, acı tatlı bir nostalji dalgası onu sardı. Onu eline aldı ve yüzüne dokundurdu. Gözyaşlarına karşı serindi.

"Bırak onu, iğrenç, hasta piç." Ses alçak ve nefretle doluydu. "O benim kızıma aitti."

Marcus, Hunter Davidson'ın yüzüne bakarken kağıt ağırlığı ellerinden kaydı ve yere düştü.

"Umarım cehenneme gitmeye hazırsındır," dedi yaşlı adam, elindeki .45'lik tabancanın horozunu kaldırarak. "Çünkü seni oraya göndermek için geldim."

Başından beri haklıydı. İzler, mantık, Renard'a geri dönüyordu. Ve eğer odaklanmasını sürdürseydi, geçmişinin bugününe sızmasına izin vermeseydi, Marcotte kötü bir uzak anı olarak kalacaktı.

Nick bir sigara yaktı ve sertçe içti, ağzındaki acı gerçeğin tadını yakıp yok etmeye çalışıyordu. Zarar verilmişti. Sonuçları ortaya çıktığında, o zaman ilgilenirdi. Şu anda odaklanması gereken konu Renard'dı.

Annie görünüşe göre onu biraz fazla zorlamıştı. Destek gerekiyordu, ki Nick şimdi, gölgelere karşı hazırlıksızca saldırmak yerine, başından beri bunu yapması gerektiğini düşünüyordu. *Odaklan. Kontrol et.* İçgüdülerine sadık kalması gerekirken dikkatinin dağılmasına izin vermişti. İpuçları, mantık, Renard'a geri dönüyordu.

Yan sokağa park etti ve karnaval kalabalığının içine girdi, gözleri Broussard'ı aramak için kalabalığı taradı. Eğer Renard'ı çileden çıkararak oysa, başı belada olabilirdi ve bunu öğrenmek için sabaha kadar ya da görev süresi bitene kadar beklemek niyetinde değildi. Her ne tür bir çatışma yaşandıysa, o çalışırken olmuştu. Bu da Renard'ın burada olduğunu, onu izlediğini anlamına geliyordu.

Kalabalık gürültülü ve sarhoştı, müzik yüksek sesle çalıyordu. Sokak kostümler, renkler ve hareketlerle doluydu. Nick sadece SO memurlarının mavi üniformalarını aradı. La Rue France'ın bir tarafını sistematik olarak taradı, diğer tarafına geçti, yaklaşan duruşma için meslektaşlarının anlamsız iyi dileklerini kabul etmek için zar zor durdu. Annie'den hiçbir iz görmedi.

Hapishanede, sarhoş birini kayda geçiriyor olabilirdi. Kalabalıkta onu gözden kaçırmış olabilirdi, o kadar küçüktü ki. Ya da başı belada olabilirdi. Son on gün içinde, beladan uzak geçirdiği zamandan daha fazla belada geçirdi. Ve bu gece onu arayıp, bir katili çok fazla kışkırttığını söylemişti.

Hooker'ı kızarmış karides satan bir satıcının yanında dolaşırken görebiliyordu, şişman çavuş somurtuyordu ama müziğe ayak uydurarak ayağını yere vuruyordu. Hooker, Annie'nin nerede olduğunu biliyordu, ama Nick, Hooker'ın bu bilgiyi ona vereceğinden şüpheliydi. Bunun felakete yol açabileceğini düşünüyordu.

"Nicky! Kardeşim, dostum. Neredesin?"

Stokes ona doğru sallanarak yaklaştı, porkpie şapkası maskeli gözünün üzerine eğik bir şekilde duruyordu. Her iki kolu da, kışına kadar kesilmiş mini etekli iki kadını tutuyordu: deri giysili sarışın bir kadın ve kot giysili esmer bir kadın. Birbirlerini ayakta tutuyor gibi görünüyorlardı.

"Bu benim dostum Nick," dedi Stokes kadınlara. "Partide ne yapacağını, iki başlı keçiyle ne yapacağını bilmediği kadar bilmiyor. Bu güzel bayanlardan birinin parti dünyasına rehberlik etmesini ister misin, Nicky? Bir yere gidip kendi partimizi yapabiliriz. Anladın mı?"

Nick ona kaşlarını çattı. "Broussard'ı gördün mü?"

"Broussard mı? Onunla ne işin var?" "Onu gördün mü?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. O kız baş belasından başka bir şey değil dostum. Sen bilirsin. O... Oooohhh!" diye mırıldandı, sarhoş kafasında olasılıklar belirmeye başlayınca. "İntikam güzel bir şey, değil mi? Onu biraz korkutmak mı istiyorsun?"

"Ya da öyle bir şey."

"Sorun değil. Benim için sorun yok. Evet. O kaltak bunu hak etti." "O zaman oraya git ve Hooker'a nerede olduğunu sor. İyi bir bir bahane uydur."

Dudley Do-Right, Stokes'un yüzünde parlak bir şekilde belirdi. "Kız arkadaşlarıma dikkat et, Nicky. Kızlar, Nicky'ye nazik davranın. O bir keşiş."

Sarışın, Stokes uzaklaşırken Nick'e baktı. "Sen gerçekten keşiş değilsin, değil mi?"

Nick güneş gözlüklerini takarak bimbo'yu görmezden geldi ve hiçbir şey söylemeden Stokes'un çavuşa yaklaşmasını izledi. İkili bir süre konuştuktan sonra Stokes kendine bir porsiyon karides aldı ve çiğneyerek geri geldi.

"Şansın yok dostum. O sıkı kışını toplayıp eve gitti."

"Ne?"

"Hooker, bir süre önce hasta olduğunu söylediğini söylüyor. Belki de içki içtiğini düşünüyor."

"Neden öyle düşünsün ki?"

Stokes omuz silkti. "Bilmiyorum dostum. Bu tür söylentiler dolaşıyor. Anlatabildim mi? Her neyse, burada değil."

Nick'in içinden bir endişe dalgası geçti. "Onun birim numarası ne?" "Ne fark eder ki? Orada değil."

"İstasyona uğradım. Onun cipini otoparkta gördüm. Birim numarası ne?" diye sordu Nick.

Stokes'un kafası karışık bir hal aldı. Çiğnemeyi bırakıp yuttu. "Ne yapmayı planlıyorsun dostum?"

Nick'in sabrı taşı. Stokes'u omuzlarından tutup salladı, kızarmış karidesler kaldırıma saçıldı. "Onun birim numarası ne lan!"

"Bir Able Charlie!"

Dönüp kalabalığın içinden koşarak uzaklaştı, Stokes'un sesi peşinden geliyordu.

"Hey! Benim yapmayacağım bir şey yapma!"

Nick, partililerin arasından geçerek, omzunu indirip kolunu sertçe sallayarak önündeki insanları itti. Gözünün ucunda maskeler parıldıyordu, bu da sahneye gerçeküstü bir hava katıyordu. Sonunda kamyonetine ulaştığında, ciğerleri sıcak nefeslerle dolup boşalıyordu. DiMonti'nin dövmesinden dolayı hala ağrıyan kaburga ve sırt kasları, pençeler gibi onu sıkıştırıyordu.

Radio mikrofonunu tutucusundan çıkardı, merkeze bağlandı ve kendini Stokes olarak tanıtarak One Able Charlie'ye bağlanmak istedi. Saniyeler geçiyordu ve her biri bir öncekinden daha uzun geliyordu.

"Dedektif?" dispatchçi geri döndü. "One Able Charlie cevap vermiyor. Kayıtlara göre o birim görevde değil."

Nick mikrofonu kapattı ve kamyoneti çalıştırdı. Annie görevde değilse ve cipini hala karakolun otoparkında bırakmışsa, o zaman neredeydi?

Renard da neredeydi?

Annie başını yan camına yaslayarak mide bulantısıyla mücadele etmeye çalışırken, Doll Cadillac'ı vitese taktı ve araç ileriye doğru sarsıldı. Po' Richard'ın yanındaki boş arsadan geçerken, Annie karanlıkta Marcus'un gülümseyen beyaz maskesini gördüğünü sandı, ona gülüyordu.

Partinin bir blok yukarısından France'ı geçtiler. Renkler ve ışıklar uzaktan parıldadı, sonra kayboldu. Araba sağa döndüğünde Annie hafifçe inledi, yön değişikliği baş dönmesini şiddetlendirdi. Zehirin ne olduğunu merak etti, panzehiri olup olmadığını merak etti, Our Lady laboratuvarındaki beceriksiz aptalların, o korkunç, acı verici bir ölümle ölmeden önce bunu çözüp çözemeyeceğini merak etti.

Panik yapmamasını söyledi kendine. Marcus bu akşamki olayları öngöremezdi. Onun kendisini tamamen reddetmesini planlamamıştı. Kendi alışkanlıklarına göre hareket ederse, muhtemelen onu hasta etmek niyetindeydi, böylece daha sonra ona teselli edebilirdi. Bu onun alışkanlığıydı.

İş bölgesi yerini konutlara bıraktı. Küçük, düzenli çiftlik evleri, çoğunun ön bahçesinde Meryem Ana'ya adanmış ev yapımı bir tapınak vardı. Eski pençeli ayaklı küvetler ikiye kesilmiş ve yere dik olarak yerleştirilmiş, Meryem'in totemleri için mağaralar oluşturmuştu. Totemler, Bayou Breaux'dan çok uzak olmayan bir kasabada seri olarak üretiliyordu ve demiryolu raylarının yanındaki üretim sahasında odun yığını gibi istiflenmişti. Annie, bunu görünce gizeminin bir kısmının kaybolduğunu düşündü ve beyin dalgaları parçalandı.

Yakında hastaneye varacaklardı. Yaşlı bahçıvan, dev Meryem Ana heykelinin ayak parmaklarını diş fırçasıyla ovuyor olacaktı.

"Bunun için minnettarım, Bayan Renard," dedi. "Hastaneden şerifi arayacağım. Gelip sizi alacak. Bana gelerek doğru şeyi yaptınız."

"Biliyorum. Yapmak zorundaydım. Böyle devam etmesine izin veremezdim," dedi Doll. "Her şeyin tekrar olacağını görebiliyordum. Marcus'un sana aşık olacağını. Seni, onu asla kabul etmeyecek bir kadını. Oğlumu benden alıp hapse atmak isteyen, hatta daha kötüsünü yapmak isteyen bir kadını. Bunun olmasına izin veremem. Oğullarım benim her şeyim."

Our Lady of Mercy'nin kavşağını geçerken dönüp Annie'ye baktı. Gözlerindeki nefret, gösterge panelinin ışığında kırmızı bir parıltı gibi görünüyordu.

"Kimse benim çocukları benden alamaz."

Cehenneme gidiyorum.

Medeniyet arkalarında kalmıştı. Koyu siyah, uçsuz bucaksız ve soğuk bayou bölgesi önlerinde uzanıyordu, şiddetli ölümün günlük hayatın acı gerçeği olduğu bir vahşi doğa. Avcılar burada sonsuz, kanlı bir döngü içinde avlarını yakalıyorlardı ve hayatta kalanlar, daha az şanslı olanların ölümüne yas tutmuyorlardı. Sadece güçlü olanlar hayatta kalıyordu.

Annie hayatında hiç bu kadar zayıf hissetmemişti. Mide bulantısı dalgalar halinde geliyordu. Baş dönmesi geçmiyordu. Algıları bozulmaya başlamıştı. Sesler ona uzun bir tünelden geliyor gibiydi. Etrafındaki dünya sıvı ve hareketli görünüyordu. Kahvede bir şey olmalıydı, diye karar verdi, güçlü bir şey.

Gözlerini büyük arabanın diğer tarafındaki kadına odaklamaya çalıştı. Doll Renard, sanki çubuklardan yapılmış gibi uzamış ve çok zayıf görünüyordu. Şiddetli öfkeye sahip olacak kadar fiziksel güce sahip gibi görünmüyordu. Ancak Annie, Doll Renard'ın görüldüğünden daha genç ve görüldüğünden daha güçlü olduğunu kendine hatırlattı. Ayrıca o bir katildi. Zayıf, dağınık görünüşü, aralarındaki koltukta duran payetli domino kadar bir maskeden ibaretti.

"Pam'i *sen* mi öldürdün? Pam'e bunları sen mi yaptın?" Annie inanamadan sordu, suç mahalli fotoğraflarındaki korkunç görüntüler zihninde parlak ve kanlı bir şekilde canlanıyordu. Kadın bir fail olasılığını neredeyse hiç düşünmemişti. Kadınlar o şekilde öldürmezdi - vahşice, acımasızca, kendi cinsiyetlerine karşı nefretle.

"O fahişe hak ettiğini buldu," dedi Doll acı bir şekilde. "Erkekler, kızgın bir dişi köpeğin peşinde koşan köpekler gibi onun peşinde koşuyorlardı."

"Tanrım," diye fısıldadı Annie. "Ama Marcus'un şüpheli olacağını bilmeliydin."

"Ama Marcus onu öldürmedi," diye mantık yürüttü Doll. "En azından cinayetten masum. Onun ona takıntılı hale geldiğini gördüm," dedi tiksintiyle. "Tıpkı Ingram kadınına olduğu gibi. Onun onu istememesi onun için önemli değildi. Kafasına bir şey takılırsa, onu oradan çıkarmak imkansızdır. Denedim. Onu durdurmasını sağlamaya çalıştım, ama onun onu tutuklatmaya çalışacağına inanamadı. Onun korkusu onu ona daha da çekiyor gibiydi."

"Takipçinin arkasında olan sendin, değil mi?"

"O, onu benden uzaklaştırırdı, öyle ya da böyle."

Ve böylece Doll, Pam Bichon'u bıçaklayarak öldürdü, çarmıha gerdi ve parçaladı.

Oğlunun dikkatini kendinden uzaklaştıran takıntıyı sona erdirmek için.

"Polisin onu sorgulayacağını biliyordum elbette," diye devam etti. "Bu, bana ihanet etmeye çalıştığı için aldığı cezaydı. Bunun ona bir ders olacağını düşündüm."

Annie yutkunmaya çalıştı. Refleksleri körelmişti. Sağ elini kol dayanağı boyunca yavaşça kaydırды, parmak uçlarıyla Sig'in kabzasını aradı. Silah yoktu. Doll, Annie'yi arabaya "yardım ederken", onu yolcu koltuğuna güvenli bir şekilde bağlarken silahı almış olmalıydı.

Arka aynaya baktı, umutsuzca arkalarında ışıklar görmeyi umuyordu, ama gece arkalarında kapanıyordu ve önlerinde bataklık uzanıyordu. Bataklıkta ceset atmak için bolca yer vardı.

Uyuşturucu onu bilinçsizliğe sürükledi.

"Pam'i eve nasıl getirdin?" diye sordu, beynini uyanık kalmaya zorlayarak. Bilinci yerinde olmazsa kendini kurtaramazdı ve kimse onun için bunu yapmayacaktı. Ağırlığını kaydırarak sağ kolunu karnının üzerine getirdi ve inleyerek parmak uçlarını gizlice emniyet kemerinin açma düğmesine kaydırды.

"Çok kolaydı. Sahte bir isimle onu aradım ve bana mülkü göstermesini istedim," dedi Doll, kendi zekâsına gülümseyerek. "Açgözlü küçük sürtük. Her şeyi istiyordu: para, güzellik, erkekler. Oğlumu benden alacaktı, ama onu istemiyordu bile."

Bir telefon kadar basitti. Pam, gece olsa bile, kırsal bir mülkü göstermek için yaşlı bir kadınla buluşmayı hiç düşünmezdi. Onun sorunları hep erkeklerle ilgiliydi, ya da öyle sanıyordu. Hepsi öyle sanıyordu. Fourcade başından beri haklıydı: İpuçları, mantık, Renard'a geri dönüyordu. Sadece hangi Renard olduğunu fark etmemişti. Kimse Marcus Renard'ın uçarı, sert annesini ikinci kez düşünmemişti.

Ve şimdi o kadın beni öldürecek. Bu düşünce Annie'nin zihninde bir kasırga gibi dolaşıyordu. Cümlelerin harflerinin havada uçtuğunu görebiliyordu sanki. Bir şeyler yapmalıydı. Çabuk. İlaç onu tamamen etkisi altına almadan önce.

"Sen de ondan beter değilsin," dedi Doll. "Marcus seni istiyor. Senin bir düşman olduğunu göremiyor. Sana olan arzusu onu benden uzaklaştırıyor. Onun seni istemesini engellemeye çalıştım. Tıpkı o Bichon kadınına yaptığım gibi."

"O gece arabadaydın. Evime geldin," dedi Annie, bulmacanın parçaları beyninin yüzeyine çıkarken. Onların yapışkan ve kanla ıslak bir şekilde yapışkandan yükseldiğini hayal etti. "Nasıl girdin? Merdivenleri nasıl bildin?"

Renard'ın ince dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Anneni tanıyordum. Bir sezon benim için kostümlerimi dikerek parça başı iş yaptı. Bu, Claude'un bana ihanet etmesinden, çocukları buradan götürmek zorunda kalmamdan önceydi. O zamanlar herkes benim kostümlerimi istiyordu."

Doll Renard annesini tanıyordu. Bu itiraf Annie'yi bir kez daha baş dönmesi hissine kapılmaya itti. Doll Renard, o çocukken evlerinde bulunmuştu. Çocukken Marcus'la yüz yüze geldiği bir anı olup olmadığını zihninde aramaya çalıştı. Bu mümkün olabilir miydi? İkisi de yetişkinlikte yollarının bu şekilde kesişeceğini tahmin edebilmiş miydi? Uzun zaman önce masum bir karşılaşma ile başlayan ve sonra unutulmuş bir tanışıklığın cinayetle sonuçlanacağını?

"O da senin gibi bir fahişeydi," dedi Doll. "Kan, gerçeği ortaya çıkarır."

Kan konuşur. Annie, bu cümlelerin Doll'un ağzından kalın kırmızı bir yılan şeklinde çıktığını gördü.

Mide bulantısı tekrar gelince zorlukla yutkundu, sonra öne doğru eğilip ön panele doğru eğildi ve yere kustu. Doll tiksinti dolu bir ses çıkardı. Annie, artık emniyet kemeriyle bağlı olmadan, nefes almaya çalışarak, bir eliyle ön panele tutunarak orada asılı kaldı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. İlaç onu kucaklamasına daha da çekiyordu, bilinçsizliğin kadife gibi siyahlığı onu baştan çıkarıyordu.

Toplayabildiği tüm gücünü toplayarak, arabanın genişliğini aşarak direksiyona uzandı. Cadillac sağa sert bir şekilde saptı, lastikler gıcırdadı. Annie direksiyonu kullanarak kendini koltuğun diğer tarafına çekti, bir eli kornaya sertçe bastırdı.

Doll öfkeyle çığlık attı, bir eliyle Annie'nin yüzüne tokat atarken, diğer eliyle direksiyonu sola çevirmeye çalıştı. Arabanın ön tekerleklerinden biri yolun kenarından düştü ve geri sıçradı, orta çizgiyi geçerek savruldu. Farlar, siyah suyun parlak yüzeyini aydınlattı.

Annie, darbeleri önlemek için başını eğdi ve tekrar direksiyona tutundu. Vücudunu kullanarak Doll'u kapıya doğru itti ve sol eliyle körü körüne kapı koluna uzandı. Kapıyı açabilirse, belki Doll'u dışarı itebilirdi. Zihninde olanları görebiliyordu: Doll'un kırılmalı vücudu çarpıyor asfalt gibi bir çarpışma testi mankeni,

sıçrayarak, kafası açıldı, beyni dışarı döküldü. İki parmağının ucuyla tutamağı yakaladı.

Doll frenlere bastığında araba aniden gıcırdayarak kaymaya başladı. Annie ön panele uçtu, başı ön cama çarptı, omuzu gösterge paneline çarptı. Gürültü, hareket, acı, baş dönmesi bir çığ gibi üstüne çöktü. Araba yol kenarına çarparak durduğunda kendini yerden kaldırmaya çalıştı. Destek ve yön bulmak için bir şeye tutunmaya çalıştı, gözlerini önündeki bir şeye odaklamaya çalıştı - bir silahın namlusu.

Onun silahı. Doll Renard'ın elinde. Yüzünden üç inç uzakta.

Çılgınca sallanarak silahı yana doğru itti ve Sig, sağır edici bir *patlama* sesiyle ateş aldı ve arabanın bir yerindeki camı parçaladı.

"Sürtük!" diye bağırdı Doll.

Sol eliyle Annie'nin saçını tuttu ve silahı sertçe indirerek şakağına ve elmacık kemiğine bir, iki kez vurdu.

Annie'nin kafasında meteor yağmuru gibi renkli yıldızlar patladı. Annie bir an için pes etti, yere yığıldı, kanı ince parmaklarından yanağına sızıyordu. Bilincinin kaybolduğunu hissedebiliyordu. Dünyanın altından kayıp gittiğini hissettiğini sandı, ama sadece araba hareket ediyordu. Ana yoldan çıkıp tekrar hareket etmeye başlamışlardı. Cadillac'ın yanlarına sürtünen çimlerin yumuşak hışırtısını, lastiklerin kayaların üzerinde çtırdadığı sesini duyabiliyordu.

Yere hareketsizce uzanmış, tüm enerjisini tüketmiş, daha fazlasını bulması gerektiğini, bir patlama daha yaratması gerektiğini, yoksa öleceğini biliyordu. *Silahlar*. Bu düşünce zihninde loş bir ışık gibiydi. *Doll'da Sig var. Doll'da Sig var. Doll'da Sig var.* Daha fazlası olması gerektiğini, başka bir cevap olduğunu, aptalca basit bir cevap olduğunu biliyordu, ama düşünemiyordu.

Çok yorgundu.

Uzuvları canlı meşe dalları kadar ağırdı. Elleri beyzbol eldiveni kadar büyük geliyordu. Bakır başlı yılan kadar kalın dilini yutmaya çalıştı. Belki de Doll'un ağzından çıkan kırmızı yılan kendi ağzına girip onu boğmuştu. Ağzını asit kadar acı bir tat doldurdu.

Asit. Bu bir silah olurdu, diye düşündü. Onu Doll Renard'ın yüzüne fırlattığını hayal etti, yüzünün kafatası kemiklerine kadar yandığını, vücudunun geri kalanının ise çılgın bir ölüm dansı yaptığını hayal etti.

Ekle.

Araba durdu. Doll bagajın kilidini açtı, arabadan indi ve kapıyı çarptı. Annie sağ tarafına uzanarak görev kemerine uzandı, boş kılıfın arkasındaki ince naylon kılıfı elleriyle aradı. Velcro bandını açtı ve beceriksiz parmaklarıyla küçük silindiri çıkardı.

Arkasında arabanın kapısı açıldı. Doll onu saçından tutup geriye doğru çektiğinde Annie'nin başı geriye doğru savruldu.

"Kalk! Kalk!"

Annie yere düştü, Doll onu sırtından tekmeledi ve küfrederken acı içinde inledi. Toparlanarak başını korumaya çalıştı. Sağ elinin parmakları avucundaki silindiri sıkıca kavradı.

Cadillac'ın kapısı, Annie'nin kafasını kıl payı ıskalayarak kapandı, sonra Doll onu tekrar saçından yakaladı ve oturur pozisyona getirdi. Annie gözlerini açtı ve baş dönmesi beynini döndürürken kendini arabaya dayamak için uzandı. Arabanın farları tek ışık kaynağıydı, ama bu yeterliydi. Gözlerinin önünde, eski, harap bir ev dönüyor ve pencereleri, yaşlı bir kadının dişsiz gülümsemesi gibi açık kalmıştı.

Pony Bayou'daydılar. Burası Pam Bichon'un hayatının son bulduğu evdi.

"Pam'i ben öldürmedim," dedi Marcus yumuşak bir sesle.

Hunter Davidson'ın geniş yüzü tiksinti ile buruştu. "Orada durup bana yalan söyleme. Burada yargıç sadece Tanrı'dır. Senin ve lanet avukatının yararlanabileceği teknik ayrıntılar, boşluklar yok."

"Onu seviyordum," diye fısıldadı Marcus, gözyaşları yine yanaklarından akmaya başladı.

"*Onu sevmek mi?*" Davidson'ın iri vücudu öfkeden titriyordu. Gömleğinin koltuk altları terden ıslanmıştı. İnce saçları koyu ve parlak bir şekilde ıslanmıştı. "Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. *Onu ben yarattım!* Karım onu doğurdu! O bizim çocuğumuzdu! Sen bu tür aşkı hiç bilmiyorsun. O bizim bebeğimizdi ve sen onu bizden aldın!"

Marcus, bu tür bir sevgiyi çok iyi bildiğini düşündü. Hayatı boyunca bu sevginin hastalıklı bir mutasyonuna kapılmıştı. Bu gece buna bir son verecekti. Şimdi Pam'in babası onun yerine buna bir son verecekti.

"Seni kaç kez öldürdüğümü bilemezsin," dedi Davidson yumuşak bir sesle, ilerleyerek. Gözleri nefretin ateşiyle cam gibi parlıyordu. "Seni

seni çivilemek ve bebeğimin yaşadığı cehennemi sana yaşatmak." "Hayır," diye fısıldadı Marcus, korkudan daha da şiddetli ağlayarak. Tükürüğü dudaklarının arasından sızıp çenesinden aşağı damladı. İsteği dışında, bakışları, aletleri ve X-Acto bıçaklarının cerrahi aletler gibi dizili olduğu büyük ahşap masaya kaydı. Başını salladı. "Lütfen, hayır."

"Pam'in yalvardığı gibi, senin de hayatın için yalvarmanı duymak istedim. Ölürlen beni çağırdı mı?" Davidson acı dolu bir sesle sordu. Yağmur damlaları kadar büyük gözyaşları kızarık yanaklarından süzülüyordu. "Annesini çağırdı mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Marcus.

"Onu duyuyorum. *Her gece*. Bizi çağırdığını, beni onu kurtarmam için çağırdığını duyuyorum, ama yapabileceğim hiçbir şey yok! O gitti. Sonsuza dek gitti!"

Artık iki adımdan fazla uzakta değildi. Silahı tutan eli bir ayı pençesi kadar büyüktü, parmakları beyazlaşmış, titriyordu.

"Öyle ölmelisin," diye acı bir şekilde fısıldadı. "Ama buraya intikam için gelmedim. Adalet için geldim."

Silah iki kez patladı. Marcus, mermilerin gücüyle geriye doğru savrulurken şaşkınlıkla gözlerini genişletti. Hiçbir şey hissetmedi. Çizim masasına, sonra da yere düşerken, kafasının arkası sert ahşaba çarptığında bile hiçbir şey hissetmedi. Davidson ona ateş ederken vücudu tekrar tekrar sıçradı. Marcus, sanki bir sinema perdesinde bu sahneyi izliyormuş gibi hissetti.

Ölmek üzereydi. Bir başka ironi. Bu gece kendi canına kıymış olacaktı. Annesinin sessiz, sapkın zulmüne son verecekti. Victor'u korumasız bir gelecekte kurtaracaktı. Bunun yerine, işlemediği bir suçtan dolayı burada, yerde ölecekti, ölümünde bile bir başarısızlık.

"Mmmmarccus'un yaptığını düşünecekler," dedi Annie.

"Hayır, düşünmeyecekler," diye düzeltti Doll. "Kimin yaptığını tam olarak bilecekler: sen. Kalk."

Cadillac'a dayanarak Annie yavaşça, beceriksizce ayağa kalktı.

Düşün. Düşünmeye çalış. Bir plana ihtiyacın var.

Düşünmek, güçlü bir akıntıya karşı yüzmek kadar yorucu ve zordu. Düşünmek ve yürümek aynı anda neredeyse imkansızdı. Zemin ayaklarının altında düzensiz bir şekilde yükselip alçalıyordu. Ev, farların parlak ışığında bir serap gibi parılıyordu. Nefesi zorlaşıyordu. Kalp atışlarının, durmak üzere olan bir saatin tik takları gibi yavaşladığını hissedebiliyordu.

Saatin durmak üzere olduğu gibi kalp atışlarının yavaşladığını hissedebiliyordu. İlaçların onu tamamen etkisiz hale getirmesi sadece an meselesiydi, sonra Doll Sig'i ağzına sokup tetiğı çekecekti. *İntihar*.

Kariyeri tehlikeye girmişti. İş arkadaşlarıyla sorunlar yaşıyordu. Birkaç kişi, son zamanlarda alkol sorunu yaşadığını bildirmişti. Pam Bichon'un parçalanmış cesedini bulduğu eve gidip, bir avuç sakinleştirici alıp, hizmet silahıyla beynini dağıttığına inanmak abartılı mı olurdu?

"Ama ben buraya nasıl geldim?" diye sordu, verandanın merdivenlerinin dibinde durarak.

"Kapa çeneni!" Doll, Sig'le sırtına vurarak bağırdı. "İçeri gir."

Annie, merdivenleri tırmanarak verandaya çıkarken, aracın sadece küçük bir engel olduğunu düşündü. Doll Renard cinayet konusunda tecrübeliydi. Daha önce iki kez paçayı kurtarmıştı.

Kapı, sanki biri onları bekliyormuş gibi açıktı. Annie girişe adım attı, ayak sesleri boş salonda yankılandı. Taşınabilir bir fenerin ışığı karanlığı yarıp, ölümüne giden yolu aydınlattı. Zemin kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Kapı aralıklarında örümcek ağları vardı. Sig'in namlusu sırtına batıyordu. Annie, sol elini duvara dayayarak, kör bir insan gibi yolunu bulmaya çalışarak salondan ilerledi.

"Kaç kişiyi... öldüreceksin?" diye mırıldandı. "Marcus... ne zaman öğrenecek? Senden nefret edecek."

"O benim oğlum. Oğullarım beni seviyor. Oğullarımın bana ihtiyacı var. Kimse onları benden alamaz." Doll'un sesindeki şiddet, sanki yıllarca bu sözleri tekrar tekrar söylemiş gibi, alıştırılmış gibiydi.

"Kim onları almaya çalıştı?" diye sordu Annie. Bacakları lastik gibi hissediyordu. Vücudu yere çöküp pes etmek istiyordu.

Bir kapıdan geçti ve kendini yemek odasında buldu. Doll fenerini yere koyduğunda, fenerin ışığı zemini aydınlattı ve kirli, eski selvi tahtaları üzerinde aceleyle kaçan uzun, siyah indigo rengi bir yılanı aydınlattı. Bir an için Pam'in orada uzanmış, kolları açık, vücudu parçalanmış halini gördü. Başı kalktı ve çürümüş yüzü ona doğru döndü, ağzı hareket ediyordu.

"*Sen bensin. Yardım et bana. Yardım et bana. Yardım et bana!*" Bu sözler, Annie'nin beynini kulaktan kulağa delen bir ııııııı dönüşü.

Bana yardım et, diye düşündü, kimsenin yardım etmeyeceğini, yardımın çok fazla bir umut olduğunu bilerek. Zaman azalıyordu.

Belinden eğildi, sağ omzunu duvara dayadı ve kalan gücünü toplamaya çalıştı. Doll, onun iki adım önünde duruyordu. Koridorun kapısı Doll'un hemen sağındaydı ve ikinci kata çıkan merdivenler de tam oradaydı, karanlığa doğru uzanıyordu. Bir plana ihtiyacı vardı. Bir silaha ihtiyacı vardı.

Doll'da Sig var. Doll'da Sig var.

Cop'u yoktu. Parmakları avucundaki ince kutuyu sıktı. Nefes almaya çalıştı, düşünmeye çalıştı, siyah polis ayakkabılarına baktı.

Aptalca basit.

"Claude yapardı," dedi Doll. "Bizi ihanet etti. Oğullarımı benden alırdı, buna izin veremezdim."

"Senin... kocan mı?"

"Beni buna zorladı. Bizi ihanet etti. Hak ettiğini aldı. Ona öyle söyledim," dedi. "Tam da onu öldürmeden önce."

Doll bir adım öne çıktı. "Yatma vaktin geldi, Şerif Yardımcısı."

"Pam'in yüzündeki maske neyin nesi?" diye sordu Annie, emri görmezden gelerek. "Bu maske beni doğrudan sana yönlendirdi."

"O maske hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi sabırsızca, silahıyla Annie'ye hareket etmesini işaret etti. "Şuraya, Şerif Yardımcısı. Diğer orospunun öldüğü yere."

"Sanırım... hareket edemem," dedi Annie, Doll'un ayaklarını izlerken, makul matron ayakkabıları bir adım daha yaklaştı.

"Sana hareket et demiştim," dedi otoriter bir sesle. "Hareket et!"

Annie bu emri bir işaret olarak kabul etti ve son gücünü topladı. Sol eliyle Sig'i bir tarafa savurdu. Silah patladı ve tavana bir kurşun sıçradı. Aynı anda Annie sağ eliyle Mace kutusunu kaldırdı ve spreyi sıktı.

Biber gazı sağ gözüne isabet edince Doll çılgılık attı. Geriye sendeledi, serbest eliyle yüzünü tırmalarken, diğer eliyle silahı tekrar pozisyonuna getirdi. Sig bir el daha ateş etti, mermi Annie'nin göğsünün alt kısmına isabet etti ve onu duvara savurdu. Merminin balistik yeleğine çarpması nefesini kesti, ama toparlanacak zaman yoktu. Hareket etmesi gerekiyordu. Hemen.

Kamburunu bükerek merdivenlere koştu ve silah tekrar ateşlendiğinde kendini karanlığa attı. Kollarını ve bacaklarını beceriksizce sallayarak

ikinci kata tırmandı, kaydı, düştü, dizini çarptı, dirseğini kırdı. İlaç denge duyusunu yok etmişti. Yukarıyı, aşağıyı, düzlüğü ayırt edemiyordu. İkinci katın sahanlığına ulaştığında yüzüstü yere yığıldı. Çenesinin tahtaya çarpma sesi, Doll'un aşağıdan ona ateş ettiği silahın sesi kadar keskin bir sestti, ama sol uyluğunun önünden girip arkasından çıkan merminin yakıcı acısı kadar keskin değildi.

Bir timsah gibi karnı üzerinde sürünerek, Annie en yakın kapıdan içeri girdi. Kaldırdığı toz nedeniyle öksürerek, acıdan ağlamamak için mücadele ederek, kapının arkasındaki duvara sırtını dayayarak kendini dikleştirdi. Giriş ve çıkış yaralarını elleriyle yokladı, eli kanla ıslandı, ama arteriyel kanama yoktu, bu küçük bir şanstı. Ölmesi daha uzun sürecekti. Baş dönmesi onu bir top gibi sallıyordu. Karartı baş dönmesi hissini daha da artırıyordu. Odadaki tek ışık, tek bir pencereden gelen soluk ve gri bir ışık idi.

Zaman azalıyordu. Üniforma pantolonunun paçasını yırttı. Parmakları sosisler kadar büyük ve hantal hissediyordu. Doll'un merdivenlerden çıktığını duyduğunu sandı, ayak sesleri kulaklarında kusmuğunun çarpmasıyla dönüşümlü olarak geliyordu.

Dengesini sağlamak için sırtını duvara dayayarak ayağa kalktı ve bekledi. Sol bacağı ağırlaşmış, onu hiç destekleyemiyordu. Adrenalin patlaması ve uyuşturucunun etkisi içinde bir çekişme yaşıyordu. Göğsü sanki biri ona kırk kiloluk bir çekiçle vurmuş gibi hissediyordu. İlk kurşunun gücüyle kaburgasının kırılmış olabileceğini düşündü ve ölse de fark etmezdi.

Sig, kurşun Annie'nin yüzünün 15 santim önündeki kapıyı parçalamadan bir saniye önce alarm verdi. Sürpriz çılgınlığını bastırarak, kendini duvara yapıştırdı ve nefesini tuttu. Elleri terliyordu, tutuşu emin değildi. Hızlıca bir dua etti ve daha sık günah çıkarmaya gideceğine söz verdi. Tanrı ile kaçınılmaz pazarlık. Ama Doll Renard Pam Bichon'u işkence edip öldürürken Tanrı onun çılgınlıklarını dinlememişse, neden şimdi dinlesin ki?

Koridorun bir yerinden sıçanların, rakunların ya da başka hayvanların tırmalama sesleri geliyordu. Sig, Annie'nin bulunduğu odadan uzaklaşarak o yöne doğru bir el daha ateş etti. Annie, kısmen açık kapının arkasında saklanarak pozisyonunu korudu. Odanın karşısındaki pencere, en azından şekilleri ayırt edebileceği kadar ışık sağlıyordu.

Tek bir sağlam şansı vardı. Bu şansı değerlendirmek için yeterince uzun süre kendini tutabilirdi. Ve eğer bunu başaramazsa, ölecekti.

Nick ayağını gaz pedalına bastı ve kamyoneti düz yol kesimlerinde son hızla sürdü. Ormanlar ve bataklıklar bulanık bir şekilde yanlarından geçip gitti. Farlarının ışığının ulaştığı mesafeyi aşıyordu ama hayal gücünün ulaştığı mesafeyi aşamıyordu.

Annie biriminde değildi. Cipi istasyonun arkasındaki otoparkta duruyordu. Eşyaları dolabındaydı. Hooker, Annie'nin hasta olduğunu söylediğini söylemişti. Bu ne anlama geliyordu? Renard onu kaçırıp kafasına silah dayayarak aramasını mı zorlamıştı? Annie bir şeyi kontrol etmek için görevden kurtulmak mı istemişti? Nick bunu bilemezdi. Tek bildiği, karnında bir endişe yumruğu ve boğazında bir başka yumruk olduğu idi.

Frenlere bastı ve Renard'ın garaj yolunu geçip kayd, vitesi geriye attı ve geriye doğru hızla geri gitti. Kendisine karşı çıkarılan uzaklaştırma emrini düşünmeden, Renard'ın garaj yoluna girdi ve gaza bastı.

Evin arka tarafındaki birinci katta ışıklar yanıyordu. Üst katta sadece bir pencere aydınlıktı. Renard'ın Volvo'su ön verandanın yanında eğri bir açıyla duruyordu, tavan lambası yanıyordu. Nick'e bu durum tuhaf geldi. Renard son derece titiz biriydi. Bir şeyi eğri veya aralık bırakmak onun karakterine uymazdı.

Kamyonetin farlarını ve motorunu kapattı ve dışarı çıktı. Renard'ı evde bulmanın Annie için duyduğu endişeyi azaltacağını düşünmüştü. Renard onu asla buraya getirmezd. Ama gece havası, eski evin etrafında gerginlikle dolu ve ağırdı. Sessizlik, nefesini tutan bir dünyanın doğal olmayan sessizliğiydi.

Ve sonra silah sesleri duyuldu.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Annie nefesini yuttu ve alnındaki teri bileğinin arkasıyla sildi. Baş, dönüyordu. Midesini bulandırıyor. Gittikçe zayıflıyordu. Görüşü bulanıklaşıyordu. Zaman azalıyordu.

"Bu gece bir şekilde öleceksin." Doll'un sesi koridorda yankılandı.

Ağlıyor, küfrediyordu. Mace, gözünde sıcak bir demir çubuk gibi yanıyor olmalıydı.

"Öleceksin, öleceksin," diye tekrar tekrar yemin ediyordu. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Annie, kapının diğer tarafında onu hissedebiliyordu. Ve Pam aniden karşısına çıktı, çürümüş cesedi dik duruyor, kutsal bir şey gibi parlıyordu.

vizyon. Ağzı açık kaldı ve tek bir kelime kanlı bir dalga gibi döküldü
adalet.

Doll kapıdan geçti ve dönerek görüntüye adım attı. O anda Annie'ye sanki üzerine bir spot ışığı tutulmuş gibi geldi. Doll'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı açık kaldı. Silahı yavaş çekimde kaldırdı.

Ve Annie tetiği çekti.

Dokuz milimetrelik Kurz Back-Up elinde sıçradı ve Doll Renard'ın yüzü cam gibi parçalandı. Kuvvet onu odanın diğer ucuna doğru savurdu. Yere düşmeden önce ölmüştü.

Annie duvara yaslandı, başı dönüyordu, görüşü bulanıklaşıyordu. Gözlerini kuvvetlice kırıp Pam'in hayaleti tavandan yukarı doğru fırlayıp kaybolmasını izledi.

Adalet. O, Pam ve Josie için adalet aramak için bu işe girmişti.

Adalet yerini bulsun.

Kurz'u ayak bileği kılıfına geri koyacak kadar gücü kalmamış olan Annie, silahı pantolonunun beline soktu, sonra ölmek için içindeki gücü bulmaya çalıştı.

"O benim kızımı öldürdü," diye mırıldandı Hunter Davidson. "O benim bebeğimi öldürdü."

Marcus Renard'ın stüdyosunun zemininde dizlerinin üzerine çökmüş, ter içinde, solgun ve titriyordu. Nick'e baktı, gözlerindeki acı Nick'in şimdiye kadar gördüğü en acınası şeydi.

"Anlıyorsun, değil mi?" dedi Davidson. "Yapmak zorundaydım. Kızımı öldürdü."

Nick silahını yanında tutarak, adama dikkatli adımlarla yaklaştı. A.45, iri adamın sol elinde, uyluğunda sarkık bir şekilde duruyordu. Marcus Renard, kolları açık, gözleri yarı açık ve görme yetisi kaybolmuş bir şekilde yerde yatıyordu.

"Neden o silahı yere koyup bana doğru kaydırmıyorsun, Bay Davidson?" dedi Nick.

Hunter Davidson, öldürdüğü adama bakarak öylece oturuyordu. Nick yavaşça eğildi, 45'liği ondan aldı ve kot pantolonunun arka bel kısmına soktu. Kendi silahını kılıfına koydu, sonra Davidson'ı nazıkçe yerden kaldırdı ve cesedin yanından uzaklaştırdı.

"Sessiz kalma hakkınız var, Bay Davidson," diye başladı.

"Bunu yapmak zorundaydım," dedi Davidson, Nick'ten çok kendine mırıldanır gibi. "Bunu ödemesi gerekiyordu. Adaleti hak ettik."

Sistem ona bunu yeterince hızlı vermemişti. Ve şimdi adalet, ona karşı uygulanacaktı. Pam'in ölümünün trajedisi, göletteki dalgaların bir başka halkasını daha genişletmişti.

Nick, Renard'ın cansız bedeninden Pam'in babasına baktı ve derin ve yoğun bir üzüntüden başka hiçbir şey hissetmedi.

Victor, Marcus'un Kendi Alanı'nın kapısının dışında hareketsizce duruyordu. Marcus ona bir görev vermişti. Victor, memnun olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlamasa da, her zaman Marcus'u memnun etmeye çalışırdı. *Memnuniyet* beyaz bir duyguydu, bunu biliyordu. Ama sesler, sayma görevini tamamlayamadan onu odasından çıkarmıştı. Sesler yerden geliyordu, *çok kırmızıydı*.

Ev şimdi sessizdi, ama sessizlik ona her zamanki gibi beyaz bir his vermiyordu. Kafasındaki Kontrolörler kaşlarını çatmıştı. *Kırmızı*, beyinlerinin kenarlarından bakteri gibi sızıyordu. O zaman *ve* şimdi. Eskisi gibi. Victor bu duyguyu biliyordu. Ellerini kaldırıp özel maskesine dokundu. Parmak uçlarında hissettiği tüyler yumuşak, *beyazdı, akan su* gibiydi. Yine de, etrafındaki yoğun *kırmızılığı* hissedebiliyordu. Havada tadını alabiliyor, cildinde hissedebiliyor, üzerine bastırıldığını, vücudundaki her bir kılını dokunduğunu, kulaklarına ulaştığını hissedebiliyordu - ses olmayan bir ses. Gerilim. Ses *ve* sessizlik.

Marcus'un düşündüğü gibi anneleri uyumuyordu. O zaman *da*, şimdi de. Eskisi gibi. O gitmişti. Girip çıkıyordu. *Çok kırmızıydı*. Onların anneleriydi, ama bazen anneleri *değildi*. Maske, maskesiz. *Maske değişim* demekti, bazen de *aldatma*. Victor anlatmaya çalışmıştı, ama Marcus onu duymamıştı. Marcus annelerinin sadece bir yüzünü görüyordu ve Sesi hiç duymamıştı. Ses *ve* sessizlik.

Victor kapının hemen dışında durmuş, içeriye bakıyordu. Zamanın geçtiğini hissediyordu, ayaklarının altında dünyanın dakikalarca hareket ettiğini hissediyordu. Marcus Gizli Kapının yakınındaki yerde yatıyordu. Uyuyordu, ama uyumuyordu. Marcus artık yoktu. Gözleri açıktı, ama Victor'u görmüyordu. Gömleği kanla kırmızıydı. *Çok kırmızı*.

Tereddütle, Victor odaya girdi, diğer insanlara bakmadı. Marcus'un yanına diz çöktü ve kanı dokundu, ama deliklere dokunmadı. Delikler her zaman kötüydü. Bakteriler ve mikroplar. Kırmızı delikler *çok* kötüydü.

"Şimdi değil, Marcus," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi çıkma."

Marcus kıpırdamadı. Victor ona annesi ve Yüzlü Kadınlar -Elaine, Pam ve Annie- hakkında anlatmaya çalışmıştı, ama Marcus onu dinlemedi. Bu gece Bekleyen Adam hakkında da anlatmaya çalışmıştı, ama Marcus onu dinlemedi. *Çok, çok kırmızıydı*.

Victor, kanlı parmaklarıyla kardeşinin alnına dokundu ve kendini sallamaya başladı. Marcus'un sonsuza kadar yok olmasını istemeyeceğini biliyordu. Kardeşinin yüzünün değişmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Kontrolörler zihninde kaşlarını çattılar.

"Şimdi değil, Marcus," diye fısıldadı. "Şimdi değil, gir dışarı."

Yavaşça uzandı, kendi yüzündeki tüy maskeyi çıkardı ve kardeşinin yüzüne taktı.

Nick, ağır bir kalple bu garip, hüzünlü küçük ritüeli izledi. İlk kez Renard'ın annesinin nerede olduğunu, neden bir sorun olduğunu duyunca koşarak gelmediğini merak etti. Sonra büyük bir araba motorunun gürültüsü düşüncelerini böldü ve evin önüne doğru koşmaya başladı, metalin metale çarpma sesini duyunca koşmaya başladı.

Evin yanında bir Cadillac, Renard'ın Volvo'suna yandan çarpmıştı. Nick verandaya çıktığında, arabanın kapısı açıldı ve sürücü çimlere düştü. Nick yere atladı ve koşarak yaklaştı, üniformayı ve koyu renkli saçları görünce eski korku duygusu onu sertçe sardı.

"Toinette!" diye bağırdı ve son birkaç metreyi koşarak geçti.

Onun yanına yere çöktü, titreyen elleriyle yüzünü kavradı. İki parmağını boğazının yanından aşağı kaydırarak nabzını aradı, dua etti, yalvardı.

Annie gözlerini açtı ve ona baktı. Nick. Onu son bir kez görmek güzeldi, görüntüsü gerçek olsun ya da olmasın.

"Doll," diye mırıldandı rüya gibi, vücudu titreyerek. "Doll Pam'i öldürdü. Beni de öldürdü."

Ölümün eşiği, karanlık ve ışık, ses ve sessizliğin olduğu bir yerdi.
 Orada asılı kalmış, bir dünyadan diğerine geçip tekrar geri dönüyordu.
 Ambulans, acil tıp teknisyenlerinin aciliyeti, ışıklar, sirenler.
 Tamamen sessizlik, sakinlik ve kabullenme hissi.
 Acil servisin gürültüsü ve
 hareketliliği. Varolmayanların
 ürkütücü huzuru.

Annie manzarayı kasvetli ve hareketsiz, savaş sonrası bir savaş alanı, yere dağılmış cesetler, ağır ve kurşuni bir gökyüzü, her şeyin kabusların alacakaranlık renklerine büründüğü bir manzara olarak gördü. Pam oradaydı. Ve Doll Renard. Ve Marcus. Ruhları, sönmekte olan bir ateşten çıkan duman gibi onlardan yükseldi ve kanlı zeminin hemen üzerinde süzüldü. O kenarda durup izledi.

"Burası soğuk, değil mi?" diye fısıldadı Fourcade.

"Nerede?"

Sol elini kaldırdı, parmaklarını açtı ve ona dokunmadan uzattı. Yavaşça elini gözlerinin önünden geçirdi, başının yanından kaydırdı, parmak uçlarıyla saçlarına hafifçe dokundu.

"Gölgeler Diyarında."

Sanki bu yerde yaşıyormuş gibi konuşuyordu. Yine de Annie, kendisinin ondan uzaklaşıp karanlığın derinliklerine çekildiğini hissetti.

"Beni burada bırakma, 'Toinette,' diye mırıldandı, karanlık gözleri hüznle doluydu. "Ben, çok uzun zamandır yalnızım."

Elini ona doğru uzattı, ama tam ulaşamadı. Sonra kendini geriye doğru çekildiğini hissedince paniğe kapıldı, yaşam ve ölüm arasındaki çizginin ötesine. Kurtulacak gücü olduğunu sanmıyordu. Çok yorgundu, çok zayıftı. Ama ölmek istemiyordu. Ölmeye hazır değildi.

Yağ kadar yoğun ve akıcı olan karanlık onu içine çekmeye başladı. Sahip olduğunu bilmediği bir güç kaynağına ulaşan Annie, yüzeye odaklandı ve kurtulmak için çabaladı.

Gözlerini açtığı anda ilk gördüğü şey Fourcade'di. Yatağın yanında oturmuş, sanki bakışlarını başka yöne çevirirse onun yaşam dünyasıyla olan zayıf bağını koparacakmış gibi ona bakıyordu.

. Yatağının yanındaki monitörlerin ve penceresinin ötesindeki gecenin farkındaydı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

O, hala bakarak, daha da yaklaştı. "Seni orada kaybettim sandım, *chère*," dedi yumuşak bir sesle.

"Nerede?"

"Shadowland'de."

Gözlerini ondan ayırmadan, elini dudaklarına götürdü ve elinin arkasını öptü. "Beni korkuttun, 'Toinette. Ben korkmaktan hoşlanmam. Beni sinirlendirir." Ağzının köşeleri bir milim kadar yukarı kıvrıldı.

Annie rüya gibi gülümsedi. "Eh, bu konuda ortak noktamız var."

Ona yaklaşp dudaklarını dudaklarına değdirdi ve Annie derin bir rahatlama iç çekerek uykuya daldı. Uyandığında o gitmişti.

"KJUN'u dinliyorsunuz. Her zaman konuşma programı. Saat başı en önemli haberimiz: Yerel çiftçi Hunter Davidson, cinayet kurbanı Pamela Bichon'un babası, Bayou Breaux mimarı Marcus Renard'ın cinayeti nedeniyle bu öğleden sonra Partout Parish Adliyesi'nde yargılanacak.

Davidson'ın yeni avukatı Revon Tallant, delilik savunması yapılacağını belirtti ve Davidson'ın Pazar sabahı erken saatlerde yaptığı itirafın mahkeme tarafından kabul edilmeyeceğini tahmin ediyor.

Davidson, Marcus Renard'a saldırı teşebbüsü suçlamasıyla yapılan bir anlaşma sonrasında Partout Parish Hapishanesinden kısa süre önce tahliye edilmişti. Bölge Savcısı Smith Pritchett yorum yapmaktan kaçındı. Bu sabah geç saatlerde resmi bir açıklama yapılması bekleniyor."

Annie radyoyu kapattı. İki gün boyunca hastane yatağında yatarken, duyuları bu haberle bombardımana tutulmuştu. Televizyonda, radyoda, gazetelerde. Doğru, yanlış, çarpıtılmış ve sansasyonel... Hunter Davidson'ın ve kendisinin yaşadığı dramın her versiyonunu duymuştu. Röportaj talepleriyle bombardımana tutulmuştu, hepsini reddetmişti. Her şey bitmişti. Artık herkesin, verilen zararı onarmaya ve hayatına devam etmeye çalışmasının zamanı gelmişti.

Dr. Van Allen, isteksizce de olsa onun eve gitmesine izin vermişti. Doll Renard'ın ona verdiği ilacın etkisi tamamen geçmişti. Kaybettiği kan yerine konmuştu. Uylukundaki ağrı sürekliydi, ama dayanılabilir düzeydeydi. Mermi, kemiği ve hayati öneme sahip femoral arteri

ve hayati önem taşıyan femoral arteri ıskalamıştı. Bir süre topallayacaktı, ama her şeye rağmen çok şanslıydı.

Hayatta olduğu için şanslıydı. Geri dönebileceği bir işi olup olmayacağı ise henüz belli değildi.

Gus, Doll Renard ile ilgili ifadesini almak için Pazar günü yatağının başına gelmişti. Annie son on gün içinde olanları anlatırken, Gus yorum yapmadan dinledi, yüzünde Annie'nin adını koymaya korktuğu gergin bir ifade vardı.

Şimdi, giyinme zahmetinden sonra biraz dinlenmek için yatağın kenarına otururken bunu düşündü. Bütün bu olaylarda ne kazanılmış, ne kaybedilmişti? Bir katil ortaya çıkarılmış ve durdurulmuştu. Annie kendi güçleri ve yetenekleri hakkında fikir sahibi olmuştu. Ama kayıplar orantısız bir şekilde ağır görünüyordu. Birlikte çalışmak ve güvenmek zorunda olduğu erkeklerin çirkin yanlarını görmüştü. Hayatlar değişmişti, bazıları onarılamayacak kadar zarar görmüştü.

Hastaneden topallayarak çıktı, yağmur yağacak gibi görünen serin ve gri bir güne. Noblier'in onun için gönderdiği devriye arabasının ön koltuğuna garip bir şekilde oturdu. Yardımcı şerif Phil Prejean'dı. Sürücü koltuğunda, bezi dolu beş yaşındaki bir çocuk gibi kıpır kıpırdı.

"Olanlar için üzgünüm, Annie," dedi. "Umarım özrümü kabul edersin."

"Evet, tabii," dedi ikna olmadan ve bakışlarını pencereden dışarıya sabitledi.

Aralarında gergin bir sessizlik hakimken park yerinden ayrıldılar.

Louisiana'nın dört bir yanından gelen televizyon kanallarının haber araçları, duruşmaya daha bir saatten fazla zaman olmasına rağmen, adliye binasının önündeki kaldırımları doldurmuştu. Otopark arabalarla tıkanmıştı. Annie, on gün önce Hunter Davidson'ı halk kahramanı ilan eden gazetecilerin, masum bir adamı öldürdüğü için şimdi ona ne diyeceklerini merak ediyordu.

Bir suçun hikayesi, insanların gazetelerde okudukları veya akşam haberlerinde gördüklerinden çok daha derindi. Hiçbir muhabir, tek bir şiddet olayının birçok insanın hayatını nasıl sarsan etkilerini - kurbanın ailesinin, failin ailesinin, polislerin ve toplumun hayatını - bir sütunluk bir yazıya veya 60 saniyelik bir ses kaydına sığdıramazdı.

Josie Bichon annesiz kalmıştı. Büyükbabası cinayet suçlamasıyla yargılanacaktı. Belle Davidson bir kızını kaybetmiş ve bir

kocasını kaybetmek üzereydi. Victor Renard, hasarlı zihninin işleyişini anlayabilen tek insanları kaybetmişti. Bayou Breaux halkı, güven ve güvenlik duygularında onarılamaz bir hasara uğramıştı.

Prejean, kolluk kuvvetleri merkezinin arka girişine yakın bir ziyaretçi park yerine arabasını çekti. Annie bunun kehanet olmadığını umdu. Hooker, masasının önünden topallayarak geçerken, sanki onun vardiyasında gizli bir casus olduğu ortaya çıkmış gibi, şüpheyi ona kaşlarını çattı. Kayıt masasının önünden geçerken Myron da ona aynı bakışın bir varyasyonunu attı. Noblier'in dış ofisinde bulunan Valerie Comb, ona hala kötü bir et parçasıymış gibi bakıyordu.

Şerif, günün medya ilgisi için cenaze kıyafetini giymişti; büyük kemikli vücuduna pek uymayan, kömür rengi ince çizgili bir takım elbise. Kravatını boğazından çoktan gevşetmişti. Annie'nin bir hafta önce hatırladığından daha yaşlı görünüyordu.

"Nasılsın Annie? Hazır mısın?"

Karnında düşük, titreşimli bir alarm çaldı. "Bu ne olduğuna bağlı, efendim."

"Otur," dedi, ziyaretçi koltuğunu işaret ederek. "Doktor seni taburcu etti mi?"

"Evet, efendim."

"Taburcu belgesini imzaladı mı? Şüpheliğimi bağışlayın, ama son zamanlarda emirlere karşı gelme gibi kötü bir alışkanlık geliştirdin."

"Bana bir kopyasını vermediler," dedi Annie, dişlerini sıkarak nefes alıp sandalyenin kenarına oturdu. "Bana bir fatura verdiler."

Annie'nin itaatsizliği konusunda haklı olduğunu anlayan Noblier, belge konusunda ısrar etmedi. Kendi sandalyesine oturdu ve bir anlığına ona sert bir bakış attı. Annie de onun bakışına aynı şekilde karşılık verdi.

"Hafta sonu Renard'ların evinde arama emri uyguladık," diye başladı sonunda, masasının kalem çekmecesini açarak. "Marcus Renard'ın çalışma odasında bulunan eşyalar arasında Pam Bichon'a ait olduğu bilinen eşyalar vardı. Ayrıca bunu da bulduk."

Plastik dans eden timsahı masanın üzerine attı. Annie onu aldı ve sırttan gülümsemesi ve kırmızı beresiyle bu aptalca şeyin verdiği belirsiz bir utanç hissetti. Sonra ürpertici bir ihlal hissi duydu. Renard bu masum bibloyu ondan bir hatıra olarak almıştı. Onu okşamış, elinde tutmuş ve onu düşünerek kirlletmişti.

"Müfettiş Prejean onu tanıdı. Geri isteyebileceğinizi düşündü."

"Teşekkür ederim, efendim." Onu ceketinin cebine koydu, odadan çıkar çıkmaz atacağını biliyordu.

"Doll Renard'ın yatak odasında 23 santimlik bir kemik sıyrma bıçağı bulundu. Yatağı ile bazanın arasında bulundu," diye devam etti. "Daha önce bulunamamıştı çünkü arama emri Bayan Renard'ın yatak odasını kapsamıyordu. Bıçak laboratuvara gönderildi."

"Temiz miydi?"

Noblier bir an cevap verip vermemeyi düşündü, sonra kadının bunu hak ettiğini karar verdi. "Hayır. Değildi."

Bu fikir Annie'nin midesini bulandırdı. Doll Renard, annelik adına işlediği zulmü hatırlamak için yatağının altında kanlı bir bıçak saklıyordu. Ama bu kanıtın sağlayacağı faydayı takdir ediyordu. Pam için, ailesi için, davayı soruşturan polisler için bir kapanış olacaktı. "Kan ve doku eşleşmesini yapabilecekler."

"Öyle umuyorum."

"İyi."

Şerif yine sessizleşti, onu izleyerek kaşlarını çattı. Kötüye işaret, diye düşündü.

"Son birkaç gündür bu konuyu çok düşündüm, Annie," diye başladı. "Yardımcılarımın kendi başlarına, kendilerine atanmamış davaları soruşturmalarını hoş göremem."

"Hayır, efendim," diye mırıldandı Annie.

"Sen her zaman burnunu sokmaman gereken yerlere sokan biri oldun."

"Evet, efendim."

"Sadece sorun yaratırsın. Anlaşmazlık yaratırsın. Otoriteyi zayıflatırsın."

Annie hiçbir şey söylemedi. Kariyerinin elinden kayıp gittiğini hissetmek için garip bir ihtiyaç duyuyordu.

"Öte yandan, bu inisiyatif, cesaret ve hırs göstergesidir," dedi, ibreyi tekrar yüksek tarafa çevirerek. "Söylesene Annie: O gece neden Fourcade'in peşine düştün?"

"Çünkü doğru olan buydu."

"Peki neden Renard'ın peşine tek başına düştün?"

Annie'nin cevabını tartma sırası gelmişti. Stokes'un işi yapacağına güvenmediğini söyleyebilirdi, ama gerçekte durum öyle değildi. İçgüdüsel olarak değil. En önemli olan ruhunda da değildi.

"Çünkü Pam'e borçlu olduğumu hissettim. Katilinin ona yaptıklarını gören ilk kişi bendim. Bu konuda çok... kişisel bir şey vardı. Ona borçlu olduğumu hissettim. Cesedini ben buldum, adaletini de ben sağlamak istedim."

Gus başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Basınla konuşmadın." "Hayır, efendim."

"Öğleden sonraki basın toplantısında, bu davayı çözmek için gizli görevde çalıştığımı söyleyeceğim. Bir sonraki maaşında fazla mesai ücretin yansıtılacak."

Annie, her açıdan rüşvet gibi görünen bu sözlerle gözlerini genişçe açtı.

Noblier, Annie'nin yüzünü saat gibi okudu ve küçük gözlerini kısıarak, "Otoritemin zedelenmesine izin vermeyeceğim, Annie. Yardımcılarım benim için çalışır, benim etrafımda değil. Fazla mesai ücreti bir ikramiye, bunu tehlike primi olarak düşün. Anladın mı?" dedi.

"Evet, efendim."

"Dünyanın nasıl işlediğini öğrenecek çok şeyin var, Broussard." Onu kovmaya çoktan başlamıştı, dikkati basın toplantısı için karaladığı notlara yönelmişti. "Hastalık izninden döndüğünde bana rapor ver. Yeniden atanmanla ilgili evrak işlerini halledeceğiz... Dedektif."

Dedektif Broussard. Annie, koridorda topallayarak yürürken bu unvanın sesini zihninde denedi. Kulağa hoş geliyordu. Cebinden plastik timsahı çıkardı ve çavuşun masasının önünden geçerken çöp kutusuna attı.

Fourcade kapının dışında onu bekliyordu. Binaya yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, gözlerinde endişeyle duruyordu.

"Noblier beni dedektif yaptı," dedi, kendi sesindeki inanamama tonunu duyarak.

"Biliyorum. Seni ben tavsiye ettim." "Oh."

"Senin yerin burası, Toinette," dedi. "İyi iş çıkarıyorsun. Çok çalışıyorsun. İşine inanıyorsun. Gerçeği arıyorsun, adalet için savaşıyorsun - işin özü bu olmalı."

Annie omuzlarını hafifçe silketti ve onun övgüsünden rahatsız olarak başka yere baktı. "Evet, ama havalı üniformamı ve havalı arabamı kaybedeceğim."

Adam gülümsemedi. Büyük sürpriz. Duvardan uzaklaştı ve nazik bir hareketle Annie'nin yanağına dokundu. "Nasılsın, Toinette? İyi misin?"

Bütün bunların ağırlığı onu iç çekmeye zorladı. "Pek sayılmaz."

On gün önceki kendisiyle aynı kişi olmadığını söylemek istedi, ama Nick'in ona katılmayacağına dair kesin bir his vardı. Ona, daha önce içini bu kadar derinlemesine incelememiş olduğunu söyleyecekti. Kendini bu kadar derinlemesine incelediğinde ne gördüğünü merak etti.

"Benimle yürü," dedi. "Bayou'ya kadar?"

Kaşlarını çatarak, otoparkın karşısındaki elli metre uzaklıktaki yeşil bulvar şeridine baktı. "Emin misin?"

"İki gündür yataktayım. Hareket etmem lazım. Yavaşça, ama hareket etmem lazım."

O, Nick olmadan yola çıktı. Nick de onun yanına geldi. İkisi de yol boyunca konuşmadı. Kıyıya vardıklarında, küçük bir grup yeşilbaş ördek havalandı, sonra çikolata kahverengi suya geri indi ve sazlıkların kenarında mantar gibi sallanmaya başladı. Bayou'nun karşısında, yaşlı bir adam dachshund cinsi köpeğini gezdiriyordu.

Annie park bankının bir ucuna dikkatlice oturdu, sol bacağına özenle önüne uzattı. Fourcade bankın diğer ucuna oturdu. Aralarındaki boşluğu Marcus Renard doldurdu.

"O masumdu, Nick," dedi yumuşak bir sesle.

Tartışabilirdi. Marcus Renard'ın Pam'e olan takıntısı, annesinin şiddetinin katalizörü olmuştu. Ama mesele bu değildi ve o da bunu biliyordu. İzi Marcus'a kadar takip etmiş, orada durmuş ve kendi cezasını vermişti.

"Suçlu olsaydı bir fark olur muydu?"

Annie bir an düşündü. "En azından mantıklı açıklamak daha kolay olurdu."

"*C'est vrai*," diye mırıldandı. "Doğru. Ama o suçlu değildi. Ben batırdım. Perspektifimi kaybettim. Kontrolümü kaybettim. Yanlış yanlış ve bir adam bu yüzden öldü. Benim yüzümden. Bunu hayatımın geri kalanında taşımak zorunda kalacağım."

"Tetiği sen çekmedin."

"Ama silahı ben doldurdum, değil mi? Davidson, Marcus Renard'ın kızını öldürdüğüne o kadar inanıyordu ki, *ben* de Marcus Renard'ın kızını öldürdüğüne o kadar inanıyordum. Benim odak noktam onun odak noktası oldu. Bunun nasıl işlediğini bilmelisin, ben de sana bunu zorla kabul ettirmeye çalıştım."

"Sadece mantıklı olduğu için. Kimse senin mantığını sorgulayamaz, Nick."

Aniden gülümsedi, gülümsemesinin kenarları içsel bir acı ile sertleşmişti. "*Mais* no. Benim hatalarım daha derindir. Apati yerine tutku tarafında hata yapmanın daha iyi olduğuna inanıyorum."

Çok fazla önemsiyordu, çok fazla çabalıyordu. İşi onun hayatı, misyonuydu. Diğer her şey ikincildi. Bu takıntıya kapılmışken, bakış açısını ve insanlığını kaybetmesi çok kolaydı. Bir dayanağa, bir alter egoya, motivasyonlarını sorgulayacak bir sese, tekdüzeliğine karşı bir dengeye ihtiyacı vardı.

Annie'ye ihtiyacı vardı.

"Pritchett'in sana karşı suçlamaları düşüreceğini duydum," dedi.

Ön kollarını uyluklarına dayadı ve dachshund adamı izledi. "*Evet*. Yani, Renard'ın ölümüne dolaylı olarak neden olmakla kalmadım, bundan faydalandım da."

"Ben de öyle. Tanıklık etmekten kurtuldum. Bu hiç de az bir rahatlama değil," dedi, onun gözlerine bakmasını isteyerek. Nick başını çevirip ona baktı. "İstemiyordum, Nick, ama yapardım."

"Biliyorum. Sen inançlı bir kadınsın, 'Toinette,' dedi, ona daha yumuşak, sevgi dolu, neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle. "Peki bu durumda ben ne olacağım?"

"Bilmiyorum."

"Elbette

biliyorsun."

Annie tartışmaya girmedii. Adam haklıydı. Adam karmaşık ve zor biriydi. Onu zorlayacaktı. Onu sınavacaktı. A.J.'ye dönüp, onun vermek istediklerini kabul edip, basit bir hayat sürmesi çok daha kolay olurdu. Güzel, basit bir hayat, ama tatmin edici olmayan bir hayat. Belki zamanla huzursuzluk yerini memnuniyete bırakırdı. Ya da belki de tutkuyu tercih etmek daha iyiydi.

"Sen kolay bir adam değilsin, Nick."

"Hayır, değilim," diye itiraf etti, gözlerini ondan ayırmadan. "Peki, bana bu konuda yardım edecek misin, *chère*, yoksa ne? Şansını deneyecek misin? Cesur olacak mısın?"

Nefesini tuttu ve bekledi, ona baktı ve bu riski almasını istedi.

"Sana ne sunabileceğimi bilmiyorum, Toinette," diye itiraf etti yumuşak bir sesle. "Ama bunu öğrenme şansını istiyorum."

Annie, onun kararlılığının ötesinde, ihtiyacını gördü. Sert yüzüne, karanlık gözlerinin kendi gözlerine yakıcı bakışına baktı. O çok yoğun, çok hırslı, çok

yalnızdı. Ama o, Annie'nin beklediği kişi olduğu konusunda kesin bir hisse kapılmıştı. En güçlü içgüdüşü, ona ulaşmaktı.

"Ben de," diye mırıldandı ve aralarındaki mesafeyi aşarak elini onun elinin üzerine koydu. "Eğer biz ortak isek..."

Adam elini çevirdi ve parmaklarını Annie'nin parmaklarıyla birleştirdi, temas sıcak ve doğruydu. "...biz ortağız."

EPİLOG

Victor odasındaki küçük masada oturmuş, keskin olmayan makasla kağıt kesiyordu. Bu ev onun ailesinin evi değildi. Riverview, otistik yetişkinler için bir grup eviydi. Tanımadığı insanlarla dolu garip bir yerdi. Bazıları ona karşı nazikti. Bazıları ise değildi.

Etrafında yüksek bir tuğla duvar ve çevresinde birçok ağaç bulunan geniş bir çim alan ve çok güzel bir bahçe vardı. Kuşları izlemek için iyi bir yerdi, ancak Victor'un evinde olduğu kadar çok tür yoktu. Ve burada, daha fazlasını aramak için bataklıkta tekneyle gezintiye çıkamazdı. Geceleri dışarı çıkıp gece kuşlarını dinlemek veya ışığa göre karanlığı tercih eden diğer canlıları gözlemlemek de yasaktı. Bunu yapan birçok canlı vardı. Bazıları yırtıcıydı. Bazıları değildi.

Victor'un bu yeni yerdeki hayatı çoğunlukla sessiz ve sakindi. *Kırmızı* ile *beyaz* arasında bir yerdeydi. *Gri*, diye karar vermişti. Çoğu gün kendini çok gri hissediyordu. Uyuyor gibi, ama uyanık. Sık sık Marcus'u düşünüyor ve onun varlığının sona ermemesini diliyordu. Sık sık annesini düşünüyordu.

Makasları bir kenara koydu, küçük yapıştırıcı şişesini aldı ve yaratığına son rötuşları yapmaya başladı. Richard Kudrow, annesinin artık var olmadığını söylemişti, ancak Victor onu görmemişti ve bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Bazen, sık sık yaptığı gibi, geceleri yanına geldiğini, yatağının kenarına oturduğunu ve Gece Sesi ile konuşurken saçlarını okşadığını hayal ederdi.

Gece Sesi'ni hatırladığında, içinden gerginlikle dolu bir uğultu geçiyordu. Gece Sesi kırmızı şeylerden bahsediyordu. Gece Sesi *duygulardan* bahsediyordu. Onlara sahip olmamak daha iyiydi. *Aşk*.

Tutku.

Açgözlül

ük.

Öfke.

Nefret.

Onların gücü *çok* kırmızıydı. Onların dokunduğu insanlar var olmaktan çıkıyordu. Babam gibi. Annem gibi. Marcus gibi. Pam gibi.

Bazen Victor, Karanlık Gece'yi ve gördüğü şeyleri hayal ederdi. *Çok* kırmızıydı. Annesi, ama annesi *değildi*, Gece Sesi'nin bahsettiği şeyleri yapıyordu. Sadece hatırlamak bile onu felç eden kırmızı bir yoğunluk yaratıyordu,

O gece olduğu gibi. O gece, saatlerce evin dışında donmuş bir şekilde durmuş, karanlıkta saklanmış, hareket edememiş ve konuşamamıştı. Sonunda içeri girip bakmıştı.

Pam, ama Pam *değildi*. O artık yoktu. ığlıkları Victor'un zihninde kilitli kalmış, yankılanıp duruyordu. Yüzünün değişmiş halini sevmemişti. Yavaşça maskesini çıkardı ve onun gözlerinin üzerine koydu. *Aşk*.

Tutku.

Agözlöl

ök.

Öfke.

Nefret.

Duygular. Onlara sahip olmamak daha iyidir. Maske takmak daha iyidir, diye düşündü, yeni maskesini takıp küçük penceresine giderek, alacakaranlığın yoğun renkleri ve yumuşak gölgeleriyle kaplı dünyayı seyretti.

Nefret.

Öfke.

Agözlöl

ök.

Tutku.

Sevgi. Aralarındaki çizgi ince ve karanlıktır.

CAJUN FRANSIZCA SÖZLÜĞÜ

allons -- gidelim
arrete-- dur
c'est assez-- yeter
c'est chaud-- bu sıcak
c'est ein affaire a pus finir-- sonu olmayan bir şey
c'est vrai -- bu doğru
chère 'tite bete-- zavallı küçük canım
chérie, chère, cher-- sevilen, sevilen coonass a Cajun için
bazen aşağılayıcı argo terim
espèces de tite dure-- seni inatçı şey
fiis de putain-- orospu çocuğu
foute ton quant did-- uzaklaş
grenier-- tavan arası, çatı katı
id on park francais-- burada Fransızca konuşulur
il a pas d'esprit-- hiç akli yok
je t'aime-- seni seviyorum
jeune fille-- genç kız
le grand derangement-- Cajunlar Kanada'dan sürgün edildiğinde
loup-garou-- Cajun efsanesi: kurt adam
ma 'tite fille-- benim küçük kızım
mais-- ama: genellikle evet veya hayır ile vurgu yapmak için kullanılır
mais non-- ama hayır
mais sa c'est fou - ama bu delilik
merde-- bok
mon ami-- arkadaşım
mon Dieu-- Tanrım
pou-- bit
pur Cajun-- saf Cajun
que sera sera-- ne olacaksa olacak
sa c'est de la couyonade-- bu aptallık
si vous plait-- lütfen
t'es trop grand pour tes-- senin için çok büyüksün
cullottes-- pantolon

t'es en erreur-- yanılıyorsun

tcheue poule-- tavuk kıcı

'tite chatte-- küçük kedi

'tite belle-- küçük tatlım

Tor Tee-- ismin önünde kullanılan bu kelime, *petite* veya *'tite* kelimelerinin kısaltmasıdır ve bir takma ad anlamına gelir.

viens id-- buraya gel

YAZAR HAKKINDA

TAMI HOAG'ın romanları, 1988 yılında ilk kitabının yayınlanmasından bu yana düzenli olarak ulusal en çok satanlar listesinde yer almaktadır. Yazar, eşi ve çeşitli evcil hayvanlarıyla birlikte Virginia'da yaşamaktadır.

FB2 belge bilgisi

Belge kimliği: fbd-bd4f8f-2b1b-1a48-d3ad-007c-76b9-39e2fb Belge

sürümü: 1

Belge oluşturma tarihi: 16.01.2009

Oluşturulduğu yazılım: Fiction Book Designer

Belge yazarları:

♦

Kaynak URL'ler:

♦

Hakkında

Bu kitap Lord KiRon'un FB2EPUB dönüştürücü sürüm 1.0.35.0 ile oluşturulmuştur.

Эта книга создана при помощи конвертера FB2EPUB версии 1.0.35.0 yazan Lord KiRon

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

